

KERALA SAHITYA CHARITRAM

by

**RAO SAHIB, MAHAKAVI
ULLOOR S. PARAMESWARA AIYER**

Vol. V

ഗുണകർമ്മം. (1948)

Travancore University Series No. 30.

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം

അഞ്ചാം വാല്യം

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

രാവുസാഹിബ്, മഹാകവി

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ,

എം. ഐ. ബി. എൽ., എം. ആർ. ഐ. എസ്.

തിരുവിതാംകൂർ

സർവ്വകലാശാലാ പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പ്

First Impression Copies 1000

All Rights Reserved

Author: Ulloor S. Parameswara Iyer, M. A. B. L., M. R. A. S.

*Printed by Kurur Neelakandhan Nambudiripad,
at the Mathrubhumi Press, Kozhikode-1*

*Publishers:
The Superintendent, Department of Publications,
For the University of Travancore*

August 1957

വില രൂ: 6/-

വിഷയവിവരം

വാല്യം അഞ്ച്

അമ്പത്തൊഴാമധ്യായം

കോമത്തു കുഞ്ഞുപണിക്കൻ	1037—1095	751
റീ. സി. അച്യുതമേനോൻ	1045—1117	753
രായിരക്കണ്ടത്തു ഗോവിന്ദമേനോൻ	1035—1105	757
കെ. സി. കുഞ്ഞൻവൈദ്യൻ	1045—1087	758
പുതുപ്പള്ളി പി. കെ. പണിക്കർ	1061—1098	761
കവിയൂർ വെങ്കടാചലമയൂർ	1050—1116	763
ചുനക്കര ഉണ്ണികൃഷ്ണവാരീയർ	1040—1111	765
ചുനക്കര ബാലകൃഷ്ണവാരീയർ	1044—1111	771
മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ	1044—1119	772
വൈക്കം സി. എൻ. രാമൻപിള്ള	1053—1101	774
കാട്ടാട്ടിൽ കേശവമേനോൻ	1051—1121	776
കണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രി	1041—1109	778
കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിള	1034—1112	780
കെ. വി. സൈമൺ	1058—1118	786
കോങ്ങോട്ട് കൃഷ്ണൻനായർ	1059—1119	788
കരുവാ എം. കൃഷ്ണനാശാൻ	1043—1111	789

അമ്പത്തൊട്ടാമധ്യായം

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ		
കോയിത്തമ്പുരാൻ	1038—1093	791
കെ. സി. കേശവപിള്ള	1043—1089	827

അമ്പത്തൊമ്പതാമധ്യായം

പി. രാമകുറുപ്പ്	1023—1073	851
അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പുതുവാൾ	1040—1123	859
വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി	1065—1113	860
പട്ടം എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപ്പിള്ള	1061—1097	871
എ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	1024—1100	872
ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പത്മനാഭപിള്ള	1040—1121	877
ചെമ്പ്രോൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി	1065—1103	882

സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള	1052—1114	883
കെ. സി. കുടുംബനമ്പ്യാർ	1057—1114	885
കെ. എം. കുഞ്ഞുലക്ഷ്മിക്കുട്ടിലത്ത	1052—1122	886
പരുത്തിക്കാട്ടു ഗോപാലപ്പിള്ള	1073—1117	890
വി. കെ. ജോസഫ് മാപ്പിള	1049—1120	892
കല്പനാരത്നതൊടിയിൽ		
രാമുണ്ണിമേനോൻ	1079—1126	893

അപരാമധ്യായം

വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ	1064—1090	895
വള്ളത്തോൾ കെ. ഗോപാലമേനോൻ	1057—1115	906
എൻ. കുമാരനാശാൻ	1048—1099	911
ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള	1084—1111	934
ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപ്പിള്ള	1089—1123	936

അപരത്തൊന്നാമധ്യായം

കുടല്ലൂർ കുഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്	1005—1060	945
റീ. ഗണപതിശാസ്ത്രി	1036—1101	947
കിള്ളിമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂരി	1030—1109	949
കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ		
ഗോദവർമ്മതമ്പുരാൻ	1034—1109	950
കൊച്ചി രാമവർമ്മമഹാരാജാവ്	1028—1107	951
ചേന്നമംഗലം അയ്യപ്പശാസ്ത്രി	1039—1120	955
കെ. രാമപ്പിഷാരടി	1042—1122	957
കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രി	1054—1121	960
കരമന കേശവശാസ്ത്രി	1042—1109	962
പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ	1033—1110	964
റീ. സി. പരമേശ്വരൻകൃഷ്ണമൂർത്തി	1042—1114	970
പി. എസ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി	1060—1122	974
വാഴക്കുന്നത്തു വാസുദേവൻനമ്പൂരി	1066—1122	978
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ	1029—1099	983
നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ	1032—1104	987
നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർ	1047—1096	993
തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമി	1057—1114	997
പുന്നിശ്ശേരി നാണപ്പിള്ള	1061—1118	998

അപരത്തിരണ്ടാമധ്യായം

റീ. എം. അപ്പനെടുങ്ങാടി	1038—1109	1001
കെ. ചത്തുമേനോൻ	1022—1075	1003

സി. വി. രാമൻപിള്ള	1033—1097	1012
കുനുകുഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ		
അപ്പാത്തിക്കിരി	1026—1088	1024
കിഴക്കേപ്പാട്ടു രാമൻകുട്ടിമേനോൻ	1033—1069	1025
പോത്തേരി കുഞ്ഞമ്പു	1032—1095	1028
കൊച്ചി രാമവർമ്മ(അപ്പൻ)തമ്പുരാൻ....	1051—1117	1030
മുത്തിരിങ്ങോട്ടു ഭവത്രാതൻ		
നമ്പൂരിപ്പാട്	1077—1119	1042
പി. കെ. കൊച്ചിപ്പൻതരകൻ	1036—1115	1044
കെ. നാരായണക്കുറുപ്പൻ	1036—1123	1045
കാരാട്ട് അച്യുതമേനോൻ	1042—1088	1050

അദ്ധ്യക്ഷനാമധ്യായം

അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാൾ	1046—1111	1054
സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ	1047—1105	1060
ചെങ്കളത്തു ചെറിയ കുഞ്ഞിരാമ		
മേനോൻ	1057—1115	1062
വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ		
(കേസരി)	1036—1090	1067
എം. രാമുണ്ണിനായർ (സഞ്ജയൻ)	1078—1119	1073
ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള	1070—1113	1083

അദ്ധ്യക്ഷിനാലാമധ്യായം

കെ. ചിദംബരവാധ്യാർ	1035—1115	1093
സി. ഡി. ഡേവിഡ്	1035—1095	1095
മുക്കോത്തു കുമാരൻ	1049—1116	1097
കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള	1053—1091	1107
കെ. എസ്. രാമൻമേനവൻ	1059—1100	1114
തോമസ് പോൾ	1064—1108	1116
കെ. ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള	1059—1123	1117
ജി. കൃഷ്ണശാസ്ത്രി	1025—1090	1118
താക്കോട്ട് അയ്യത്തുരശാസ്ത്രി	1011—1086	1119
കോരാത്തു നാരായണമേനവൻ	1048—1113	1121
സുചിക		1123

കേരളസാഹിത്യചരിത്രം

വാല്യം അഞ്ച്

Part VII

അമ്പതാംശാമധ്യായം

കോമത്തു കുഞ്ഞുപണിക്കൻ (1037-1095)—

ചരിത്രം:—സമകാലികനായ കവികളുടെ ഇടയിൽ സാമാന്യം പ്രസിദ്ധനായിരുന്ന കോമത്തു കുഞ്ഞുപണിക്കനെപ്പറ്റിയും സ്വല്പം ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കുഞ്ഞുപണിക്കന്റെ തറവാട് മാവേലിക്കര മുട്ടത്തു കോമത്തുവീടാണ്. അദ്ദേഹം ആ ഗുഹത്തിലെ വെളുമ്പിയമ്മയുടേയും വിഭവപുണ്ണമായ ആലുമ്മൂട്ടിൽ തറവാട്ടിലെ കുഞ്ഞുശങ്കരൻ ചാന്നാരുടേയും പുത്രനായി 1037-മാണ്ടു കക്കടക മാസം 30-ാംനു ജനിച്ചു.

“വിശ്വപത്തിൽ വിത്തമതിനാൽ ധനദനം തുല്യം—
നശപത്മമൂലനിലയാധിപനാപ്പമാൻ”

എന്നു കവി ഭരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സ്മരിക്കുന്നു. മാതാവും പിതാവും ബാല്യത്തിൽ മരിച്ചുപോകയാൽ ജ്യേഷ്ഠൻ കേശവപ്പണിക്കരുടെ സംരക്ഷണത്തിലാണ് ആ ബാലൻ വളർന്നത്. ആ വസ്തുത കവി തന്റെ ഒന്നിലധികം കൃതികളുടെ ആരംഭത്തിൽ നിവേദനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

“കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെൻ ജനകജനനിമാർ
ഭൂമിവാസം വെടിഞ്ഞെ—
നിട്ടക്കാലംമുതല്ലേ പ്രിയതയൊടിഹ മാം
കാത്തുമാത്താനുകമ്പം
തുഷ്ട്യാ രക്ഷിച്ചുപോരും ഗുണഗണനിധിയാ—
യുള്ളൊരക്കേശവാഖ്യൻ
ജ്യേഷ്ഠൻതൻപാദപത്മം പരിചൊടിതു സമ—
പ്പിച്ചിട്ടനിച്ഛയാ ഞാൻ”

എന്ന സമപ്പണശ്ലോകം ഹരിശ്ചന്ദ്രശതകത്തിലും രുക്മിണീസ്വയംവരം നാടകത്തിലും കാണാനുണ്ട്. ഭാഷാകൃതികൾ നിഷ്കഷിച്ച് വായിച്ചുള്ള സംസ്കാരമല്ലാതെ സംസ്കൃതം പറയത്തക്ക നിലയിൽ അഭ്യസിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. പ്രശസ്തമായ രീതിയിൽ കവിതാവാസന പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചും രുക്മിണീസ്വയംവരത്തിൽ വിനയപുരസ്സരം ഉപന്യസിക്കുന്നുണ്ട്.

“ഭൂലോകേ പുകഴാൻ സൂരിവരരിനെല്ലാരുമല്ലാസമാ—
നാലോചിച്ചൊരുമിച്ച ഭാഷ പരിശോധിക്കും സദസ്സുകയാൽ
മാലൈന്ദൂയവർ തെറ്റ തീർക്കമതിനാൽ നന്നാകുമിന്നാകവേ
മേലാലിക്കവിയും പ്രസിദ്ധതരനാമെന്നോപ്പിതെന്നോമലേ.

പിന്നെ നല്ല കവിതാവാസനയും പാർത്തവുമുള്ളവർ കവിതയുണ്ടാക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് രേതൂതമായി വിചാരിക്കാനില്ല. അതൊന്നുമില്ലാത്തവർ ഞ്ഞെക്കിപ്പിടിച്ചു വല്ലതും കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയാൽ അതല്ലേ അത്ഭുതം? അതിനെക്കുറിച്ച് സജ്ജനങ്ങൾ അഭിനന്ദിക്കയല്ലാതെ ഒരിക്കലും നിന്ദിക്കയില്ല” എന്നു സൂത്രധാരൻ പറയുന്നതു നോക്കുക. അമാക്കുത്തത്തയായിരുന്നു പത്നി. 1095-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 15-ാംന-യായിരുന്നു കവിയുടെ ദേഹവിയോഗം.

കൃതികൾ:—കുഞ്ഞുപണിക്കൻ 1 ഹരിശ്ചന്ദ്രശതകം, 2 രുക്മിണീസ്വയംവരം നാടകം, 3 ജനോവാനാടകം, 4 താതോപദേശം എന്നീ പദ്യകൃതികളും, 5 വിദ്യുല്ലതിക എന്ന ഒരു ഗദ്യകഥയും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ഉത്തരോത്തരം ഉൽകഷ്ഠത്തെ പ്രാപിച്ചുവരികയായിരുന്നു. ഒടുവിലത്തെ കൃതിയായ താതോപദേശത്തിൽ ഒരു പിതാവു പുത്രിക്ക് നല്കുന്ന ഉപദേശമാണ് വിഷയം. ആകെ 136 ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. ചക്കകളങ്ങര ഭാ. കല്യാണിക്കുട്ടി എന്ന തന്റെ മകൾക്കുവേണ്ടിയാണ് കവി അതെഴുതിയത്. 1084-ൽ ആ കാവ്യം പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ജനോവാനാടകത്തിലെ ഇതിവൃത്തം സുവിദിതമാണല്ലോ.

കുഞ്ഞുപണിക്കന്റെ കവിതാരീതി താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങളിൽനിന്നു വായനക്കാർക്കു വിശദമാകുന്നതാണ്.

“കള്ളശ്ലോപകുമാര! ഗോരസമിതല്ലോക്കേണമുൾക്കാമ്പിലി-
പ്പുള്ളിക്കുഴെമുഗാക്കിയെശ്ശാമതേ! പിട്ടല്ല കിട്ടില്ല തേ;
കൊള്ളാം നല്ലൊരു കൗശലം! നൃപതിമാർക്കുള്ളൊരു നൽക്കന്യയെ-
ബുളളുറം പശുപൻ കൊതിച്ചിതു ധരിക്കുമ്പോൾച്ചിരിക്കും ജനം.”
(രുക്മിണീസ്വയംവരം)

“മാണിക്യകങ്കണകലാപമലങ്കരിക്കും
പാണിക്കു വൻകാറിനമായ വിലങ്ങു വച്ചോ?
പ്രാണപ്രിയേ! സുഭഖി! നിന്നെ വലിച്ചിഴച്ചി-
ക്കോണിൽക്കരേറിയവനാണു മുടക്കിയെന്നോ?”
(ജനോവാനാടകം)

“നീതിക്കു ചേൻ നിലയിൽപ്പെരുമാറിടം സൂ-
ജാതിക്കു വിശ്വജനവും വിടുവേല ചെയ്യും;
ധാതാവു ശൗരി ശിവനെന്നിവർ കാന്തമാർക്കു
ചേതസ്സു ചേൻടിമയായമരുന്നതില്ലേ?” (താതോപദേശം)

“കള്ളം കഥിക്കു, ഭയമേറുക, ഗോഷ്ടി കാണി-
ച്ചുള്ളം നടുക്കുക, മനസ്സിലുറപ്പു ചേക്കു,

കൊള്ളാത്ത വാക്കുകളെക്കുറിച്ചു, യീതൊക്കെയോർത്താൽ—
പിള്ളയ്ക്കു മേലിൽ വലുതാകിയ ദോഷമേകും.”

(താതോപദേശം)

ററീ. സി. അച്യുതമേനോൻ (1045-1117)—അച്യുത മേനോനും സുബ്ബീതനാടകങ്ങളും:—ററീ. സി. അച്യുതമേനോൻ ഗുരുവാ യുരിനു സമീപമുള്ള കോട്ടപ്പടിദേശത്തു നടുക്കാട്ടു കൃഷ്ണൻനമ്പൂരിയുടേയും തൃശ്ശൂർ തെക്കേക്കരപ്പത്തു രാമസ്വാമിമാർത്തിൽ പാറക്കുട്ടിയമ്മയുടേയും പുത്രനായി 1045-ാമാണ്ടു കുന്നിമാസത്തിൽ മൂലംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ സാഹിത്യത്തെക്കാളധികം സുബ്ബീതത്തിലായിരുന്നു വാസന. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃസഹോദരിയായ കാവമ്മ ഒരു സുബ്ബീതവിദ്യുഷി എന്നതിനുപുറമേ കേരളത്തിലെ ഭാഷാനാടകങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെ നടിയുമായിരുന്നു. ആ കലാകുശല കാലകേയവധം കഥകളിയിൽ ഉൾശീയുടെ വേഷം കെട്ടി ആടിയിരുന്നതായി ചില പഴമക്കാർ പറയുന്നതിൽ പരമാർത്ഥമുണ്ടോ എന്നു നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും അച്യുതമേനോന്റെ സുബ്ബീതനൈഷധത്തിൽ നളന്റെ ഭാഗം അഭിനയിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതു സൂക്ഷ്മമാണ്. ആ പരിസരത്തിൽ വളർന്ന അച്യുതമേനോൻ യൗവനാരംഭത്തിൽത്തന്നെ സുബ്ബീതജ്ഞനായ കവിയായി വികസിച്ചതു് ആശ്ചര്യമല്ല. 23-ാമത്തെ വയസ്സിൽ തൃശ്ശൂർ അമ്പാടി പാറക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. കൊല്ലം നാരായണ പിള്ളയും കൂട്ടുകാരും ഒരവസരത്തിൽ ഏറണാകുളത്തെത്തി അഭിജ്ഞാന ശാകുന്തളം അഭിനയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കാവമ്മ അവരെ തൃശ്ശൂരിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. ഗാനസമ്മിളിതമല്ലാത്ത അവരുടെ നാടകാഭിനയം അവർക്കു സമഞ്ജസമായി തോന്നിയില്ല. തന്നിമിത്തം അച്യുതമേനോൻ സുബ്ബീതനൈഷധം എന്നൊരു പുതിയ നാടകം പാട്ടുകൾ ഇടകലർത്തി രചിച്ചു. 1067-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് അതു് അഭിനയിച്ചവരിൽ കാവമ്മയ്ക്കുപുറമേ അമ്പാടിയിൽ ഗോവിന്ദമേനോൻ മേയന്തിയുടേയും ഗുഹകാരൻതന്നെ കാട്ടാളന്റേയും ഭൂമികകളിൽ രജപ്രവേശം ചെയ്തു. ആ നൈഷധമാണ് മലയാളത്തിലെ ഇദംപ്രഥമമായ സുബ്ബീതനാടകം. തന്നിമിത്തം അച്യുതമേനോനെ കേരളത്തിലെ സുബ്ബീതനാടകപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവു് എന്ന നിലയിൽ കേരളീയർ ബഹുമാനിക്കുന്നു. സുബ്ബീതനൈഷധം അതിവേഗത്തിൽ നാടകങ്ങളും പ്രചരിച്ചു. 1106-ൽ 18-ാമത്തെ പതിപ്പു് അച്ചടിപ്പിക്കേണ്ടിവരികയും അതോടുകൂടി 33,800 പ്രതികൾ മുദ്രിതങ്ങളാകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കു തമിഴ് നാടകങ്ങളുടെ പ്രകാശത്തിൽ മലയാള നാടകങ്ങൾ അസ്തപ്രഭങ്ങളായിത്തീരുകയാൽ വീണ്ടും ഒരു പതിപ്പിന്റെ ആവശ്യം നേരിടുകയുണ്ടായില്ല. അച്യുതമേനോൻ നൈഷധത്തിനു പുറമേ സുബ്ബീതഹരിശ്വരൂപരിതം എന്നും ഒരു നാടകമെഴുതി. നൈഷധം ഏഴകത്തിലുള്ള ഒരു നാതിവിസ്തരമായ നാടകമാണ്. പത്ത

കുത്തിലുള്ള ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതത്തിന് അതിലിരട്ടിയിലധികം വലുപ്പം വരും. രണ്ടിലും അങ്കങ്ങളിൽ രജ്ജവിഭാഗമില്ല. ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതത്തിൽ നൈഷധത്തെക്കാൾ ശ്ലോകങ്ങൾ കറയും. ആദ്യത്തെ മൂന്നു അങ്കങ്ങൾ ഒന്നാം ദിവസവും, നാലാം അഞ്ചാം അങ്കങ്ങൾ രണ്ടാം ദിവസവും, ആറാമകം മൂന്നാം ദിവസവും, ഏഴാമകം പത്തുവരെ അങ്കങ്ങൾ നാലാം ദിവസവും അഭിനയിക്കുന്നത് ആശാസ്യമായിരിക്കുമെന്നാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉപദേശം. ആദ്യം അഞ്ചുഅങ്കങ്ങൾമാത്രമേ എഴുതിയുള്ളൂ. പിന്നീട് ബാക്കിയുള്ള അങ്കങ്ങളുംകൂടി എഴുതി 1088 കുംഭം 10-ാംനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. രണ്ടു നാടകങ്ങളിലേയും ഗാനങ്ങൾ സന്ദർഭാചിതങ്ങളായിരിക്കേണ്ട വിഷയത്തിൽ കവി കഴിയുന്നതും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാനങ്ങൾ സജ്ജീതം ശരിക്കു് അഭ്യസിച്ചവർക്കല്ലാതെ പാടി ഫലിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. സ്വാമിനാഥയ്യർ എന്നൊരു ഭാഗവതർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യയിൽത്തന്നെ ആ പാട്ടുകൾ അഭ്യസിച്ചു് അവയെ ഇരിങ്ങാലക്കുട, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പാവൂർ, തുറവൂർ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 1107-ാ മാണ്ടു മിഥുനമാസം 25-ാംനം-യായിരുന്നു അച്യുതമേനോന്റെ മരണം.

മറ്റു ചില സജ്ജീതനാടകങ്ങൾ:—റാ. സി. അച്യുതമേനോൻ ഉൽഘാടനം ചെയ്ത മാറ്റിൽ അനേകം ഗായകകവികൾ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. അവരിൽ പ്രധാനന്മാർ തിരുവിതാംകൂറിൽ പരവൂർ കെ. സി. കേശവപിള്ളയും, ഏതവയിൽ എം. ചക്രപാണിവാരിയരും, തെക്കേ മലയാളത്തിൽ പി. എസ്. വാരിയരും, വടക്കേ മലയാളത്തിൽ നീലഞ്ചേരി ശങ്കരൻനായരും, കൂട്ടമത്തു കുന്നത്തിക്കുറുപ്പുമാണ്. ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശാകുന്തളം ഒന്നാമകത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾക്കുപകരം പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം 1088-ൽ ചക്രപാണിവാരിയർ അതിനുമേലുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾക്കുപകരം ഗാനങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചു് ആ ഗ്രന്ഥം പുത്തികരിച്ചു. ഏകദേശം 1067-ാമാണ്ടിടയ്ക്കുതന്നെ തമിഴ് നാടകക്കാർ ധാരാളമായി കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതുടങ്ങി. തിരുവനന്തപുരത്തു വന്ന കല്യാണരാമയ്യർസെററും, രാമധൂസെററും ആ കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. എറണാകുളത്തു് ഒരു ശാമിഅയ്യർ സെററും വന്നുപേൻ. ചക്രപാണിവാരിയർ വഷീയാനാണെങ്കിലും ഇന്നും അരോഗദ്യഗാത്രനായി വിശ്രമിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യ സംഗീതനാടകങ്ങൾ ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതവും (1068) രുക്മാംഗദചരിതവും (1078-80) വള്ളിയമ്മാരചരിതവും (1080-85) ആണ്. ആ കൃതികൾ അഭിനയിക്കുന്നതിനാണ് ബബ്ബലൻ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണനടൻ കായകളത്തു് ഒരു യോഗം സംഘടിപ്പിച്ചതു്. അതിൽ കട്ടീശ്വരൻ മുതലായ മറ്റു ചില നടനകലാകുശലന്മാരും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. കേശവപിള്ളയുടെ സംഗീതനാടകങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനം സദാരാമയാണ്. അതിനെപ്പറ്റി ഉപരി

പ്രസ്താവിക്കും. തൃപ്പൂണിത്തുറയിലെ എമ്പ്രാന്മാർ പാണ്ടിയിൽനിന്നു നരസിങ്ങാവു എന്നൊരു നടശ്രേഷ്ഠനെ വരുത്തി അനേകം നാടകങ്ങൾ അഭിനയിപ്പിച്ചു. അവിടത്തെ ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണരും രാമപ്പെരുമാൾ എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘമായി സമ്മേളിച്ചു. അതിൽ ശങ്കരൻ നീലകണ്ഠൻപണിക്കർ ഒരളമായിരുന്നു. തമിഴ് നാടകങ്ങളിൽ കഥാപാത്രങ്ങൾ സംഭാഷണം ചെയ്യുമ്പോൾ അവരവരുടെ മനോധർമ്മപോലെ പൊതുവിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു പഠിച്ചിട്ടുള്ള പാട്ടുകളാണല്ലോ പ്രായേണ പാടാറുള്ളത്. ആ ആവശ്യം നിറവേറുന്നതിനും ചക്രപാണിവാരിയർ കുറേ പാട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി അവയെ സമാഹരിച്ച് ആപൽബുദ്ധ്യ എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാലക്കാട്ടിനു സമീപമുള്ള ചില ഗാനവാസനയുള്ള ബാലന്മാർ തമിഴ് നാടകസ്തോത്രങ്ങളിലും ചേർന്നു. അവരിൽ അത്യന്തം പ്രശസ്തനായിത്തീർന്ന കയിൽനാദം വേലുനായർ അനുവാചകന്മാർക്ക് അശ്രുതപൂർവ്വമല്ലോ. തിരുവിതാംകൂറിൽപ്പെട്ട ചെങ്കോട്ടയിൽനിന്നു വെളിയിൽ പോയി വിശ്രുതനായ ഒരു നടനാഗ്രസരനായിരുന്നു കിട്ടപ്പാ. ഇന്നത്തെ ഹാസ്യാഭിനയകോവിദന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ എൻ. എസ്. കൃഷ്ണൻ്റെ സ്വദേശം നാഗരുക്കോവിലാണെന്നും നാം സാദീമാനം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

അദ്ധ്യതമേനോൻ്റെ ഇതരപ്രവർത്തനങ്ങൾ:—ഒരു പത്രപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയിലും അദ്ധ്യതമേനോൻ പേരെടുക്കുകയുണ്ടായി. സുപ്രഭാതം, ചിത്രഭാനു, ഭാരതി എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു സപ്തദൈനികപത്രികകൾ അദ്ദേഹം നടത്തി. സുപ്രഭാതത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു ലേഖനം കൊച്ചിയിലെ പത്രപ്രവർത്തനചരിത്രത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ അപകീർത്തിക്കേസ്സിനു കാരണമായിത്തീർന്നു; അതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കോടതി നിശ്ചയിച്ച പിഴ പൊതുജനങ്ങൾതന്നെ പണം പിരിച്ച് ഒടുക്കി. കഥകളിയോടു മേനോനു വളരെ പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ആ പ്രാചീനപ്രസ്ഥാനത്തിൽ യാതൊരു പരിഷ്ക്കാരവും കടന്നുകൂടരുതെന്ന് അദ്ദേഹം ആയുരന്തഃവരെ നിബ്ബന്ധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഭദ്ദോത്സവം ആട്ടക്കഥ കൊച്ചിയിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും ആടിച്ചിരുന്നു.

കൃതികൾ:—മേനോൻ്റെ കൃതികളിൽ 1 സഞ്ജീതനൈഷധം, 2 സഞ്ജീതഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം, 3 ജനോവാചപം, 4 അവസാനപ്രസ്താവന എന്നീ നാലു രൂപകങ്ങൾമാത്രമേ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അവ കൂടാതെ മദനികാമന്ദമം, പത്മവ്യുഹഭഞ്ജനം, കിചേലഗോപാലം, രുക്മിണീസ്വയംവരം, ബാലഗോപാലൻ എന്നീ രൂപകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ വകയായുണ്ട്. അവ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അവയ്ക്കുപുറമേ, 5 ഭദ്ദോത്സവം, 6 ഹരിഹരചരിതം എന്നീ രണ്ടാട്ടക്കഥകൾകൂടി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ആട്ടക്കഥകൾക്കു ഗുണം വളരെ കുറയും. അവസാനപ്രസ്താവനയിൽ അദ്ദേഹം സാധാരണ

നാടകങ്ങളിൽ കാണുന്ന അയ്യപ്പനുള്ളായ ദീപ്തപ്രസ്താവനകളെ നിശ്ചിതമായി അവഹേളനം ചെയ്യുന്നു. ശ്ലോകങ്ങൾക്കു പ്രായേണ ഗുണം കുറയും. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“മന്ദതപം വിട്ടു നൊറിത്തിരുമിഴിയുടയോൻ
കാത്തനായ്ക്കിൻവെന്നാ—
യുന്നിക്കും തോഷമോടശ്ശിരിസുതയരീകിൽ—
ചെന്നുടൻ ചേർന്നില്ലേ
കുന്നൊക്കും കൊങ്ക തങ്കക്കരതളിരതിനാൽ
ശംഭുതാൻ തൊട്ടനേരം
കുന്നിക്കും പ്രേമഭാരാലിളകിന പുളകം
നിങ്ങളെക്കൊത്തിടട്ടേ.” (സഞ്ജീതനൈഷധം)

“കുണ്ഡലിനി: വിട്ടുകൊൽപ്പാട്ടിൽപ്പെട്ട
കെട്ടുപോകും പെണ്ണല്ല ഞാൻ.

വീരബാഹു: വിട്ടല്ലെടി! നിന്നിഷ്ടമെല്ലാ—
മൊട്ടും വൈകാതേകാം വാടി!

കുണ്ഡലിനി: പൊട്ടശ്ശീല ചേല കെട്ടി—
പ്പട്ടണത്തിൽ ഞാൻ വട്ടം ചുറ്റി.

വീരബാഹു: കെട്ടേണ്ടേടി! അങ്ങു ചെന്നാലുടൻ
പട്ടുചേല നല്ലാം വാടി!

കുണ്ഡലിനി: പളപള മിന്നും തോടകളും
വളകളും വാങ്ങിത്തരുമോടാ?

വീരബാഹു: വളകളും കാപ്പും തോടകളും
കളവാണി! വാങ്ങാം വാടി!

കുണ്ഡലിനി: ബുല്ലാക്കും നന്നുത്തുത്താത്തും കൂടെ
നല്ലതരം വാങ്ങിത്തരുമോടാ?

വീരബാഹു: എല്ലാമോരോന്നായ് ചൊല്ലണമോ?
എല്ലാമേകാം പോകാം വാടി!”

(സഞ്ജീതഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതത്തിലെ ഒരു പാട്ട്)

“വൃത്തത്തിൽപ്പിടയും കസന്ധികളുമെന്നല്ലർമ്മമില്ലായ്മയും
പേരേന്താലും യതിഭണ്ഡവും കവിതയിൽക്കാണാമതെന്നാകിലും
താരേന്തൻവാണി! യഭണ്ഡരന്റെ കവിതാഗ്രന്ഥങ്ങളല്ലാതെയി—
ല്ലോത്താൽ വിററഴിയാത്തതെന്നു പലരും ചൊല്ലുന്നു കില്ലെന്നിയേ.”
(അവസാനപ്രസ്താവന)

“തടിൽപ്രഭുക്കൾക്കു തൻനികടഭു കടന്നങ്ങു പോ-
യിടുനൊരു നതാങ്ങിമാർമകുടഹീരമാം മോഹിനീം
അടുത്തഥ തടുത്തു തദപിപുലസൗഷ്ഠവം കാണുകയാൽ
കടുത്ത മനോഹരൻ ദിതിജനോവമോതീടിനാൻ.”

(ഹരിഹരചരിതം ആട്ടക്കഥ)

രായിരക്കണ്ടത്തു ഗോവിന്ദമേനോൻ (1035-1105)—

ചരിത്രം:—ഗോവിന്ദമേനോൻ കൊച്ചിയിൽ നെമ്മാറദേശത്തു രായിര
ക്കണ്ടത്തുവീട്ടിൽ ലക്ഷ്മിയമ്മയുടേയും പാലക്കാട്ടു മാഞ്ഞാട്ടൂർ ഏറത്തു
കരുണാകരൻനായരുടേയും പുത്രനായി 1035-ാമാണ്ടു തുലാമാസം
19-ാംന- ജനിച്ചു. ബാല്യത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷ നെമ്മാറ അയ്യോ
ശാസ്ത്രികളുടേയും മറ്റും കീഴിൽ അഭ്യസിച്ചു. അതിലും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര
ത്തിലും ഗണനീയമായ വിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിലും
സ്വപരീശ്രമംകൊണ്ടു സാമാന്യമായ അറിവു നേടിയതിനുമേൽ
നെമ്മാറയിൽത്തന്നെ ഒരു ക്രിമിനൽവക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചുതുടങ്ങി.
1064-ൽ സ്വദേശത്തു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു്
1072-ൽ അതിനെ ഒരു ലോവർ സെക്കണ്ടറിസ്കൂളായും 1081-ൽ
ഹൈസ്കൂളായും ഉയർത്തി. 1096-ൽ അതു സർക്കാർഹൈസ്കൂളാ
യിത്തീർന്നു. അതിനുപുറമേ അദ്ദേഹം പല പൊതുക്കാര്യങ്ങളിലും
സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചു ജനസമ്മതം സമാജ്ജിച്ചു. 1105-ാമാണ്ടു്
ഇടവമാസം 25-ാംന- മരിച്ചു. പിതാവിന്റെ ഭാഗിനേയി പാവതിയ
മ്മയായിരുന്നു പത്നി.

കൃതികൾ:—ഗോവിന്ദമേനോൻ കേരളീയകവലയാനന്ദം എന്നും,
ദത്താത്രേയനന്ദം എന്നും രണ്ടു കൃതികൾ ഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.
ജാലവിദ്യാവിഷയകമാണു് രണ്ടാമത്തെ ഗ്രന്ഥം. 1064-ൽ പ്രസിദ്ധീ
കരിച്ച കേരളീയകവലയാനന്ദം നമ്മുടെ വിശേഷശ്രദ്ധയ്ക്കു പാത്രീ
ഭവിക്കേണ്ടതാണു്. അതിനുമുൻപു ചിററൂർ നാണുഅയ്യോശാസ്ത്രികൾ
ചന്ദ്രാലോകം 1058-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും
അതു സവ്യാഖ്യാനമായിരുന്നില്ല. പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിൽ ചന്ദ്രാലോക
കാരൻ വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്യുകയും അപ്പയ്യദീക്ഷിതർ പില്ലാലത്തു
വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള നൂറുകാരങ്ങളും ഇരുപത്താറു മനുസ്സു
കളിലായി പ്രയോഗിച്ചുകാണാറുള്ള എഴുപത്തിമൂന്നു വൃത്തങ്ങളും സമാസ
ചക്രവും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ലക്ഷണലക്ഷ്യങ്ങൾ കാരികകളായി
പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു ഭാഷാപ്രവേശിക എന്ന പേരിൽ
വിശദമായ വ്യാഖ്യാനം ഗദ്യരൂപത്തിലും എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. നല്ല
ഭാജസ്സുള്ളതാണു് ആ പണ്ഡിതന്റെ ഗദ്യശൈലി. ചുവടെ പക
ർത്തുന്ന വാക്യങ്ങൾ അവതാരികയിൽനിന്നെടുത്തതാണു്.

“ചതുഷ്ഠഷ്ടികലാവിദ്യകളിൽ പ്രധാനഭൂതയാകുന്ന സാഹിത്യ വിദ്യയാകുന്ന ഒരവയവി തർക്കശാസ്ത്രമാകുന്ന ഉടലോടും വ്യാകരണശാസ്ത്ര മാകുന്ന കരപരണാദ്യവയവങ്ങളോടുംകൂടിയതാകുന്നു. ഒരു ദേഹം അതിസൗന്ദര്യമുള്ളതായിരുന്നാലും വസ്ത്രാദ്യലങ്കാരവിഹീനമായിരുന്നാൽ ശോഭിക്കാത്തപോലെ തർക്കവ്യാകരണാദികളുടെ ജ്ഞാനം എത്രതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നാലും അലങ്കാരശാസ്ത്രജ്ഞാനമുണ്ടാകാതെ സാഹിത്യവിദ്യ ശോഭിക്കാത്തതിനാൽ തജ്ജിജ്ഞാസുക്കൾക്ക് അലങ്കാരജ്ഞാനം അത്യാവശ്യമാകുന്നു.”

1064-ാമാണ്ടത്തെ ഗദ്യമാണ് ഇതെന്നു നാം സ്തരിക്കുമ്പോൾ രചയിതാവിനെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ള ബഹുമാനം വർദ്ധിക്കുന്നു. ഇനി കാരികയ്ക്കും വ്യാഖ്യാനത്തിനും ഒരു ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

കാരിക: “കൈമർദ്ദമുപമാനത്തിന്നുണ്ടായാലും പ്രതീപമാം; കാന്താമുഖത്തെ വീക്ഷിച്ചാലെന്തു ചന്ദ്രാംബുജങ്ങളാൽ?”

വ്യാഖ്യാനം:—“ഉപമാനംകൊണ്ടുള്ള പ്രയോജനം ഉപമേയംകൊണ്ടുതന്നെ ഉള്ളതിനാൽ ഉപമാനം നിഷ്പ്രയോജനമാണെന്ന വണ്ണനവും പ്രതീപാലങ്കാരം. ഉദാഹരണം: കാന്തയുടെ മുഖം കണ്ടാൽ ചന്ദ്രനെക്കൊണ്ടും പത്മത്തെക്കൊണ്ടും ഫലമെന്തു? (ഒന്നുമില്ല). ഇവിടെ കാന്തയുടെ മുഖം കാണുന്ന സമയത്തിൽ ചന്ദ്രപത്മങ്ങളെക്കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദം ഉള്ളതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രപത്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നു വർണ്ണിക്കയാൽ പ്രതീപം.”

കെ. സി. കുഞ്ഞൻവൈദ്യൻ (1043-1087)—വാരണപ്പള്ളിക്കുടുംബം:—മധുതിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രധാനവും പ്രസിദ്ധവുമായി വാരണപ്പള്ളി എന്നൊരിടവകുടുംബമുണ്ട്. കരുനാഗപ്പള്ളിയിൽ കൃഷ്ണപുരത്തു് കാച്ചിറ ക്ഷേത്രത്തിനു സമീപമുള്ള ‘ആനയടി’ എന്ന തറവാടാണ് ആ കുടുംബത്തിനു കൂടസ്ഥിതമായിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ നിന്നു കരുനാഗപ്പള്ളി പുതുപ്പള്ളിയിലും കാത്തികപ്പള്ളി മുതലുള്ളതും വാരണപ്പള്ളി എന്ന പേരിൽ രണ്ടു ശാഖകൾ അങ്കുരിച്ചു. കുഞ്ഞൻ വൈദ്യൻ 1043-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം കാച്ചിറയ്ക്കു സമീപമുള്ള ആനയടിവീട്ടിൽ കൊച്ചിക്കാവമ്മയുടേയും തിരുവല്ലാ മാനാറു പാവുകൾ കുറക്കോട്ടുവഞ്ചിയിൽ കൊച്ചുകൃഷ്ണൻറയും പുത്രനായി ജനിച്ചു.

പുതുപ്പള്ളി വാരണപ്പള്ളി വീട്ടിലെ ചില കവികൾ:—പുതുപ്പള്ളി വാരണപ്പള്ളിത്തറവാട്ടിലെ പല അണ്ണങ്ങളും സാഹിത്യരസികന്മാരും കലാപോഷകന്മാരുമായിരുന്നു. അവരിൽ വാരണപ്പള്ളി കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ വാരണപ്പള്ളി എസ്. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ എന്നിവരെക്കുറിച്ച് ഒന്നോ രണ്ടോ വാക്കു് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നത് അസംസ്കൃതമായിരിക്കയില്ല. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ 1035-ാമാണ്ടു് ആറാട്ടുപുഴ

കല്പിശ്ശേരിവിട്ടിൽ വേലായുധപ്പണിക്കരുടെ പുത്രനായി ജനിച്ചു. 1077-മാണ്ടു കന്നിമാസത്തിൽ മരിച്ചു. തനിക്കു പരിചിതനായ പല പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും ഗുണദോഷങ്ങൾ നിരൂപണംചെയ്യുന്ന രീതിയിൽ ശതഗുണം എന്നൊരു കാവ്യം രചിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജൻ ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ 1036-മാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ പിതൃകുടുംബമായ ആനന്ധമാനത്തു ജനിച്ചു. കേശവപ്പണിക്കർ എന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ പേർ. ബാല്യത്തിൽ പിതൃവുമായ വെളുവൻ പണിക്കരുടെ കീഴിൽ സംസ്കൃതം പഠിച്ചതുടങ്ങി; വെളുവൻപണിക്കർ 1027-ൽ ജനിച്ചു; 1082-ൽ മരിച്ചു. ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ 1050-ൽ അച്ഛൻ മരിച്ചപ്പോൾ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോന്നു. അവിടെ കുമാരവള്ളി രാമൻപിള്ളയുടെ ശിഷ്യനായി കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും ജ്യോതിഷവും അഭ്യസിച്ചു. 1055-മാണ്ടിടയ്ക്കു മാത്തൂർ കുടുംബത്തിലെ അന്നത്തെ കാരണവർ ഏതവയിൽ പട്ടയത്തുകുടുംബത്തിൽ നിന്നു വിവാഹംചെയ്ത് അവിടെ താമസിച്ചുവന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് അഷ്ടാഷ്ടാഹുദയവും പ്രവേശകത്തിൽ (വ്യാകരണം) ഏതാനും ഭാഗവും പഠിച്ചു. അക്കാലത്തെ പല പത്രങ്ങളിലും ശ്ലോകങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പാണ്ഡുലീസ്വയംവരം കുറത്തിപ്പാട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയാണു്.

കുഞ്ഞൻവൈദ്യന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം:—വൈദ്യൻ സ്വപിതാവിൽ നിന്നു ബാലപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചതിനുമേൽ താമരക്കുളം പരമേശ്വരൻ പിള്ളയുടെ കീഴിൽ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസവും പതിമൂന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ പുതുപ്പള്ളി വാരണപ്പള്ളിവിട്ടിൽ താമസിച്ച കുമാരവള്ളി രാമൻപിള്ളയോടു് ഉപരികാവ്യങ്ങളും നാടകാലങ്കാരങ്ങളും പഠിച്ചു. അതിനുമേൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നാലു കൊല്ലം താമസിച്ച വെളുത്തേരി കേശവൻ വൈദ്യന്റെയും പി. കെ. കൃഷ്ണൻവൈദ്യന്റെയും ശിഷ്യനായി അഷ്ടാഷ്ടാഹുദയവും അഭ്യസിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ച കാലത്തു് പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ളആശാൻ മലയാളീസഭയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മലയാളീപ്പത്രത്തിൽ പി. വേലായുധൻ ബി. ഏ.യുടേയും മറ്റും ഉപദേശമനുസരിച്ചു ഗദ്യലേഖനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അനന്തരജീവിതം:—വൈദ്യൻ തിരുവനന്തപുരത്തെ ചരിത്തം കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു കായംകുളത്തു ചെന്നു് ഒരു വൈദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചു. ആയിടയ്ക്കായിരുന്നു മനോരമയുടെ ആവിർഭാവം. മനോരമ, സുജനാനന്ദിനി തുടങ്ങിയ പല പത്രങ്ങളിലും ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 1074-ൽ കൊല്ലത്തുനിന്നു നടത്തിവന്നിരുന്ന ചന്ദ്രിക എന്ന മാസികയുടെ ഉപചത്രാധിപരായി. 1076-ൽ വനംവക ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ ഒരു ചെറിയ ജോലി സ്വീകരിച്ചു് ഒന്നരണ്ടു വർഷം കഴിച്ചുകൂട്ടി. 1078-ൽ കൊല്ലം സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ്ഹൈസ്കൂൾ

ളിൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ പിന്നീട് മലയാളപണ്ഡിതനായും ജോലി നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. സുജനാനന്ദിനിയിൽ കോകിലം എന്നും ചന്ദ്രികയിൽ കനകമണ്ഡലം എന്നുമുള്ള വ്യാജനാമങ്ങളിൽ തുടച്ചുയായി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചന്ദ്രികയിലെ ലേഖനപരമ്പര ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഷാ കിമാരസംഭവത്തെ വിഷയീകരിച്ചുള്ളതാണ്. 1062-ാമാണ്ടോടുകൂടി കൃഷ്ണപുരത്തുതന്നെ സ്ഥിരമായി താമസിച്ച് അവിടെ നല്ല നിലയിൽ ഒരു വൈദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചു നടത്തി ആ വൃത്തിയിൽ യശസ്സു നേടി. സമുദായസംബന്ധമായും വിദ്യാവിഷയകമായുമുള്ള പല പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട പൊതുജനസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. മരണം 1087-ലായിരുന്നു.

കൃതികൾ:—വൈദ്യന്റെ കവിത വിശിഷ്ടമാണെന്നു പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല; ഏകിലും തീരെ മോശവുമല്ല. അദ്ദേഹം പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ 1 അഹല്യാമോക്ഷം ഉത്തന്താൽപ്പാട്ടും, 2 പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ശംബരവധം അമ്മാനപ്പാട്ടും എഴുതി. 3 1067-ാമാണ്ടു രചിച്ച വാസവദത്ത എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യം കിഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനെക്കൊണ്ടു തിരുത്തിച്ച് 1074-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. നൂറൊന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ ആ കൃതി വാസവദത്ത എന്ന സംസ്കൃതാവ്യായികയിലെ ഇതിവൃത്തം സംക്ഷേപിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. 4 തർക്കമിണീസ്വയംവരം ഉത്തന്താൽപ്പാട്ടും, 5 കുമ്പേലഗോപാലം അമ്മാനപ്പാട്ടും കൊല്ലത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ ഉണ്ടാക്കി. 6 1084-ൽ മൂന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിൽ ശങ്കരീസ്തോത്രവും ഹർഷപഞ്ചകവും നിസ്സാരങ്ങളാണെങ്കിലും, തന്റെ പുത്രൻ ബാലകൃഷ്ണന്റെ അകാലചരമത്തെ വിഷയീകരിച്ച് അൻപത്തിമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള വിലാപകാവ്യം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആവർജ്ജിക്കുന്നു. വസന്തതിലകം ഭാണവും ജ്വരസംഹാരകാവ്യവും തജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ ആരംഭിച്ചവെങ്കിലും അവ മുഴുവനായിട്ടില്ല. വാസവദത്ത, ഏന്റെ പുത്രൻ എന്നീ കൃതികളിൽ നിന്നുമാത്രം ഓരോ ഉദാഹരണം ഉദ്ധരിക്കാം.

വാസവദത്ത:—

“സന്ധ്യാകാലം സമീക്ഷിച്ചുണയുമൊരളവിൽ—
സ്നന്തതം വെണുനീറം
ചെന്തീയിൻകട്ടപോൽത്തൻ കരളുതകി മഹാ—
കാമിയായ് ഭൂമിപാലൻ
എന്തൊക്കെക്കൊട്ടിയെന്നും ചിതമൊട്ടു പറവാ—
നിന്നെന്നിക്കാവതല്ലേ
സന്താപം കണ്ടോരസ്സാക്ഷിനി സുമമയിയാ—
യുള്ളൊരശ്ശുതന്നെ.”

എന്റെ പുത്രൻ:—

“സ്വപ്നവണ്ണമിയലുന്നൊരു ചുണ്ടും
കണ്ണികാരസുഷമം തവ മൂക്കും
എണ്ണിയെണ്ണിയിവനൊന്നു നകന്നി—
ലുണ്ണി! മണ്ണിനിരയായി മറഞ്ഞോ?”

പുതുപ്പള്ളി പി. കെ. പണിക്കർ (1061-1098)—

ജനനം:—പി. കുഞ്ഞുപണിക്കർ 1061-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം 24-ാംന-
മാതുഗൃഹമായ കൊല്ലംപേരൂർ കളിയലഴികത്തുവീട്ടിൽ ജനിച്ചു.
മാതാവായ കാത്യായനിയമ്മയുടെ മൂലകുടുംബം കുന്നത്തൂർത്താലൂക്കിൽ
ഇളങ്ങമണ്ണലത്തു് അകത്തയുടിയാണം. ഇളമ്പിലാശ്ശേരി കൃഷ്ണനാശാൻ
എന്ന ഭാഷാഭിമാനിയുടെ ചിതീയപുത്രിയായ ആ സുചരിതയ്ക്കു സാമാ-
ന്യമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. പുതുപ്പള്ളി വാരണപ്പള്ളി കുടുംബ-
ത്തിലെ ഒരണ്ണവും ആട്ടപ്പാട്ടുകാരടെ ഇടയിൽ ധീശ്രുതനുമായിരുന്ന
പത്തൊഴത്തു കിഴക്കേതിൽ കുഞ്ഞുകുഞ്ഞുപണിക്കരായിരുന്നു അച്ഛൻ.
അദ്ദേഹം ആറാട്ടുപുഴ വേലായുധപ്പണിക്കരുടെ മകനാണു്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—ബാല്യത്തിൽ പിതൃവൃന്ദായ വാരണപ്പള്ളി
കുഞ്ഞുകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ അടുക്കലും തദനന്തരം പിതൃഭാഗീനേയനായ
കുഞ്ഞുപണിക്കരുടെ അടുക്കലും സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ
അഭ്യസിച്ചതിനുശേഷം വാരണപ്പള്ളി വെളമ്പൻപണിക്കരുടെ അടുക്കലും
ചില കാവ്യങ്ങൾ വായിച്ചു. 1078-ൽ കുമ്പളങ്ങി രാമൻപിള്ള
ആശാന്റെ അന്തോവാസിയാടി നൈഷധവും നാടകാലങ്കാരങ്ങളും തർക്ക-
സഞ്ജയവും സിദ്ധാന്തകൗമുദിയിലെ ചില പ്രകരണങ്ങളും ജ്യോത്സ്യവും
അഭ്യസിച്ചു. അപ്പോഴേക്കു് ഇരുപത്തിരണ്ടു വയസ്സായി. അതോടുകൂടി
പുതുപ്പള്ളിയിൽ വിജ്ഞാനസന്ദായിനി എന്ന പേരിൽ ഒരു സംസ്കൃത-
പാഠശാല സ്ഥാപിച്ചു് അതു നല്ല നിലയിൽ നടത്തിത്തുടങ്ങി.
1088-ൽ അമ്മ മരിച്ചു. 1089-ൽ വാരണപ്പള്ളി ശാന്താദേവിയെ
വിവാഹം ചെയ്തു. ജനംകൊണ്ടു തന്റെ സമുദായത്തോടു ചിലർ പ്രഭു-
ർപ്പെട്ടിരുന്ന അവജ്ഞ അദ്ദേഹത്തെ വളരെക്കാലമായി ദുഃഖിതനും
പ്രക്ഷുബ്ധനാക്കിത്തീർത്തിരുന്നു. ആ അസമതപണ്ഡായത്തിൽനിന്നു
മുക്തനാകുന്നതിനുവേണ്ടി 1095-ാമാണ്ടു മേടമാസം 17-ാംന- കൽക്കട്ടാ
ബ്രഹ്മസമാജത്തിലെ ഒരണ്ണമായിച്ചേർന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘത്തിലെ
ഒരു മിഷണറിയായ ഹേമചന്ദ്രസർക്കാർ അദ്ദേഹത്തിനു ബ്രഹ്മവിദ്യാ-
ഭൂഷൺ എന്ന ബിരുദം സമ്മാനിച്ചു. ജാതിമതാദികളുടെ തത്ത്വത്തെ
പ്പറ്റി പല സ്ഥലങ്ങളിലും ഉജ്ജ്വലമായി പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.
1098-ാമാണ്ടു മേടമാസം 31-ാംന- പണിക്കർ ജപരാതിസാരം
ബാധിച്ചു് അകാലമരണം പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ:—പണിക്കർ തനിക്കു ലഭിച്ച സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യം നിര-
ന്തരമായ ഗ്രന്ഥപാരായണംകൊണ്ടു വളരെ വലിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം

ഭാഷയ്ക്കു രണ്ടു വിലയേറിയ രത്നങ്ങൾ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ആദ്യത്തേതു കലശേഖരവർമ്മരചിതമായ തപതീസംവരണം നാടകത്തിന്റെ തജ്ജമയും, രണ്ടാമത്തേതു കേദാരഭട്ടന്റെ വൃത്തരത്നാകരത്തിനു രചിച്ച സാരാർത്ഥസുബോധിനി എന്ന കൂലകഷമായ വ്യാഖ്യാനവുമാണ്. ആ വ്യാഖ്യാനം 1091-ൽമാത്രമേ അച്ചടിച്ചുള്ളൂ എങ്കിലും 1086-ലായിരുന്നു അതു മുഴുപ്പിച്ചതെന്നു ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ കാണുന്നു. രാമൻ പിള്ള ആശാൻ അതു പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാരാർത്ഥസുബോധിനി തന്നെയാണ് പണിക്കരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഗുണപൗഷ്കല്യംകൊണ്ടു പ്രാഥമ്യം അർഹിക്കുന്നത്. തപതീസംവരണവും 1090-നുമുൻപ് എഴുതിയതാണ്. ആ നാടകം കവി സമഞ്ജസമായ രീതിയിൽ തജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉത്തരരാമചരിതം, ആശ്ചര്യചൂഡാമണി മുതലായവയുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതിനേയും ചേർക്കാം. ആ രണ്ടു കൃതികൾക്കുംപുറമേ സ്വഭാര്യയുടെ മാതൃലൻ മജിസ്ട്രേട്ട് എസ്സ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കരുടെ അകാലപരമത്തെ വിഷയികരിച്ചു 3 പ്രിയവിന്യോഗം എന്നൊരു വിലാപകാവ്യവും 4 സാഹിത്യമഞ്ജുഷ എന്നൊരു ഭാഗവംകൂടി അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യമഞ്ജുഷ നവീനസമ്പ്രദായത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടെ സമുച്ചയമാണ്. സാഹിത്യദ്രുപ്പണം വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചവെങ്കിലും ആ പണി പൂർത്തിയായില്ല. താഴെ കാണുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടാണ് വൃത്തരത്നാകരം ഉപസംഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“യസ്യാംബാ സുഗുണൗഘവോസവസതിഃ കാത്യായനീ യസ്യ വൈ
താതോ ഹസ്തിവിഹാരമന്ദിരഭവശ്ശ്രീബാലബാലാഹപയഃ
യസ്യാചാര്യവരസ്തു പണ്ഡിതപതിശ്ശ്രീരാമദാസോ മഹാൻ
തേനേയം വിവൃതിർമ്മയാ വിരചിതാ വൃത്താഗമോല്ലാസിനീ.

രസനാഗനഭഞ്ചനാമിതേ കോളംബകേ രവൗ
മിഥുനേ പ്രഥമാംശസ്ഥേ സമാപ്തേയഞ്ച പഞ്ചികാ.
കൈലാസനാഥപാദാബ്ജേ ഭൂമദ്ഭംഗായതേ മനഃ
യസ്യ തം ഭാവയേ ഭക്ത്യാ രാമദാസഗുരും സദാ.”

മറ്റു കൃതികളിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

തപതീസംവരണം:—

“ഭംഗ്യാ പൊങ്ങിയ നാസ, പീവരഗളം, കുന്നിക്കുടംസങ്ങളിൽ—
ത്തങ്ങീടം മണികണ്ഡലങ്ങൾ വിലസും കണ്ണങ്ങൾ, മുട്ടോളവും
തൂങ്ങീടുന്ന കരങ്ങൾ, തകനിറമങ്ങായാമമീമട്ടിലായ്
മങ്ങാത്തരുടെ രൂപമിങ്ങു ജനതക്കേകുന്നു സന്തുഷ്ടിയെ.”

“ഏറം ഗുലംഗുലധൂപമാൻസിതമായ് നീർത്തളിയാൽ ശുഭ്രമാ-
യാരാൽ കുകമരേണ ചേർന്നുണമായ് കപ്പുരപ്പുണ്ണാഡ്യമായ്,
സൗരഭ്യാഹൃതമഞ്ഞുതളംഗയുതമായ് മാഗ്ഗ്ലമച്ഛേദിയായ്,
സൈപരം വീശി വനാന്തവായു കവരുന്നണ്ടത്ര നാസാപടം.”

സാഹിത്യമഞ്ജുഷഃ—

“പൊൽത്താമരപ്പതുമണഞ്ഞെയെടുത്തുഷസ്സി-
ലത്തും മനോമദനനാകിയ മന്ദവായു
ഉരുത്തുനിടും ഫലദലങ്ങളെയാവഹിച്ചി-
ട്ടത്യന്തഭംഗിയൊടു നിന്നുലയും തരക്കരം.”

(ശീശു)

ഈ സമുച്ചയത്തിൽ ഏറ്റവും വികാരോദ്ദീപകമായി എനിക്കു തോന്നിട്ടുള്ളത് ഒരു ദയനീയസംഭവം എന്ന കൃതിയാണ്. അതിൽനിന്നു മൂന്നു ഗ്ലോക്കങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

“വരികെൻ ചെറുമക്കളേ! നിരാ-
ശ്രയരേ! നിങ്ങൾ സമാശ്വസിക്കുവിൻ
ഹഹ! നിങ്ങളുഴന്നിടുന്നൊരീ
നില കണ്ടുള്ള തകന്നിടുന്നു മേ.

അഴൽ നിങ്ങൾ പരിത്യജിക്കുവിൻ!
ശുഭോവിഷിതു ഹേതുവോക്കുവിൻ!
ഭഗവാനലിവാൻറിതാ കൃപാ-
മൃതബിന്ദുക്കൾ പൊഴിപ്പു നിങ്ങളിൽ.

എരിയും കാീനാതപം നര-
ക്കുതാപത്തെയണയ്ക്കുമെങ്കിലും
അതിശീതളവഷ്ഠധാരകൾ-
ക്കതുതാൻ കാരണമായിട്ടുന്നിതേ.”

കവിയൂർ വെങ്കടാചലമയൂർ (1050-1116)—ചരി

ത്രം:—കവിയൂർ വെങ്കടാചലമയൂരുടെ കുടുംബം ടിപ്പുവിന്റെ ചേലക്കുലാപകാലത്തു പാലക്കാട്ടുനിന്നു് ഓടിവന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ കവിയൂർദേശത്തു താമസമുറപ്പിച്ചതാണു്. കവിയൂടെ പിതാവു നാരായണയ്യരും മാതാവു പാർവ്വതിമ്മാളായിരുന്നു. ജനനദിവസം 1050-ാ മാണ്ടു മിഥുനമാസം 8-ാംന-യാണു്. മകനു നാലു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോൾ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോകയാൽ അമ്മയുടെ പോഷണത്തിൽ ആ ബാലൻ വളന്നു. പാർവ്വതിമ്മാളുടെ സ്വദേശം തിരുനെൽവേലി ജില്ലയിൽപ്പെട്ട അംബാസമുദ്രംഗ്രാമമാണു്. കവി തിരുവല്ല മലയാം പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു. തെക്കാശി രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ

എന്ന പണ്ഡിതനാണ് സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചത്. അനന്തപുരത്തു പോയി കറേക്കാലം താമസിച്ച് അവിടെയും ആ ഭാഷ അല്പം അഭ്യസിച്ചു. പിന്നീട് സംസ്കൃതത്തിൽ നേടിയ വിജ്ഞാനമെല്ലാം സ്വപരീശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു. പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽത്തന്നെ മലയാളം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഒരു ഉപാധ്യായനും പിന്നീട് പ്രധാനാധ്യാപകനുമായി. ആയിടയ്ക്കു പുത്തില്ലത്തിൽ നാരായണൻപോറിയുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് അഞ്ചകത്തിൽ മോഹിനിവിഭൂമം എന്ന നാടകം എഴുതി 1068-ൽ കോട്ടയം മനോരമ അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. അതു കണ്ട് ആനന്ദഭരിതനായ കെ. ഐ. വറഗീസ് മാപ്പിള കോട്ടയത്തു് എം. ഡി. ഹൈസ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുവേണ്ട സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയാൽ വാധ്യാർ വേല രാജിക്കൊടുത്തു് 1069-ൽ ആ ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിത്തം ആരംഭിച്ചു. അവിടെ മടിക്കലേപ്പൻക്ലാസ്സവരെ എത്തിച്ചേർന്നുവെങ്കിലും രോഗംനിമിത്തം പരീക്ഷയിൽ ചേരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. വീണ്ടും മലയാളം സ്കൂളിൽ അധ്യാപകവൃത്തി അംഗീകരിച്ചു. 25-ാമത്തെ വയസ്സിലായിരുന്നു അതു്. കുന്നത്തുനാട് കൂവപ്പടി അഗ്രഹാരത്തിൽ ലക്ഷ്മിയമ്മാളെ വിവാഹം ചെയ്തു. 1106-ൽ അടുത്തുണ്പററി സ്വദേശത്തു പോന്നു. 1116-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 24-ാംനു- ഒരു മോട്ടാർവണ്ടി കയറിയതിന്റെ ഫലമായി മരണംപ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ:—വെങ്കടാചലമയൂർ 1 മോഹിനിവിഭൂമം നാടകത്തിനു പുറമേ, 2 മൂലകാസുരവധം അഥവാ സീതാവിജയം, 3 ദ്രുപദീപരിണയം എന്നീ രണ്ടു് ആട്ടക്കഥകളും, 4 ഉഷാകല്യാണം സംഗീതനാടകവും, 5 ലക്ഷ്മീകേരളം, 6 തങ്കമിണീസ്വയംവരം എന്നീ രണ്ടു കാവ്യങ്ങളും, 7 ഭാഷാഭാരതചമ്പു ആദ്യത്തെ മൂന്നു സ്കന്ധങ്ങളും, 8 വിവിധ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് അന്യാപദേശരൂപത്തിൽ കിസുമഞ്ജരീവൃത്തത്തിൽ 200-ൽപ്പരം ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന പ്രകൃതിതത്ത്വം എന്ന കാവ്യവും, 9 അശ്രുകിരണം എന്ന പേരിൽ രണ്ടു വിലാപകാവ്യങ്ങളുടെ സമാഹാരവും, 10 ആഞ്ജനേയസ്തവം എന്ന പേരിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു ശതകവും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ പ്രധാനങ്ങൾ ഭാരതചമ്പുവും പ്രകൃതിതത്ത്വവുമാണു്. ഭാരതചമ്പുവിന്റെ ഭാഷാനുവാദം പ്രശംസാർഹമാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അതു മുഴുവ്വിട്ടൊത്തതു ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരീയർ ആ പണിയിൽ ഏല്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു് അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടാണു്. പ്രകൃതിതത്ത്വത്തിൽ 102 ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതു സംസ്കൃതത്തിലോ ഇതരഭാഷയിലോ ഉള്ള ഒരു മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയല്ല; എന്നാൽ ആശയങ്ങൾ മിക്കവാറും പരകീയങ്ങളാണു്. രചനാരീതി പരിശോധിച്ചാൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അന്യാപദേശശതകത്തിന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരസ്ഥാനത്തിനു് അതു് അവകാശിയാണെന്നു കാണാം. പ്രതിപാദ്യവൈചിത്ര്യംകൊണ്ടും ആ ഖണ്ഡകാവ്യം പ്രശംസനീയമായിരിക്കുന്നു. അശ്രുകിരണത്തിലെ

വിഷയം മെയന്തിയുടേയും ദശരഥന്റെയും ആക്രന്ദനമാണ്. കവിയർ ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായ ദേവന്മാരിൽ ഹന്തമാന് അന്യാദൃശമായ പ്രാധാന്യമുണ്ടല്ലോ. ആ ദേവനെ ഉദ്ദേശിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ആഞ്ജനേയസ്തവം. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“നിങ്ങൾക്കേകട്ടെ ഭദ്രം കവിളിലൊഴുകിട്ടും
 ഓനതോയത്തിനെത്തും
 ഭംഗഘൃത്തിൻ സ്വന്തത്താൽ ദിശകളിലഖിലം
 ശബ്ദമുണ്ടാക്കിടുന്നോൻ
 ഭംഗം കൂടാതെയൊട്ടും ചെവിയുടെയടിയാൽ
 ജാതമാം കാറശിപ്പാൻ
 ഭംഗിക്കാസ്യം പിളർന്നിട്ടമരുമഹികളെ—
 താങ്ങുമാദ്യൻ ഗജാസ്യൻ.” (ഭാരതചമ്പു)

“അംബരത്തിൽ മരുവും ഗ്രഹങ്ങളുടെ നായകൻ, കിരണപാളിതൻ
 ഡംബരാതിശയമാൻ പാതകം ഭരിച്ചിട്ടന്ന ദിവസേശ്വരൻ
 ശംബരാധിപതിതന്റെ മുന്നിൽ വിഗതാഭനായുഴരി നീറിലെ—
 ബ്രിംബമോട്ട കിടയായ് മുമഞ്ഞിട്ടവതിങ്ങു സർവ്വിദിതം പരം.”
 (പ്രകൃതിതത്ത്വം)

“കരുണാമയ! ചിത്സ്വരൂപ! നീ—
 യരുമപ്പൈതലിനാത്തിയേകൊലാ;
 ഭരണാളമധർമ്മപര്യയെ—
 കരുതീട്ടില്ല കിനാവിലും സുതൻ.” (അശ്വകിരണം)

“പരുഷത കലരും നൃപാലർ പോരും
 പുരുഷഭയൊന്നു കലുക്കുവാൻ തരിമ്പും
 കരുടനിവന്ദന മോടിയേതു? പക്ഷം
 കരുവി കലുക്കുകിലാട്ടമോ സമൃദ്ധം?” (ഒരു മുക്തകം)

“കരംഗശാഖങ്ങൾ തൊഴുന്ന മാധുരീ—
 തരംഗിതാപാംഗമെറിഞ്ഞു തുളനെ
 കരങ്ങനാക്കും സതിയെന്റെയുള്ളമാ—
 മരണിലേറിട്ടു കളിക്കു സർവ്വം.” (ഒരു സ്തോത്രപദ്യം)

ചുനക്കര ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയർ (1040-1111)—

കുടുംബവും ജനനവും:—സംസ്കൃതപാണ്ഡിത്യത്തിനും ആയുർവ്വേദജ്യോതിഷാദിവിദ്യാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തിനും വളരെക്കാലം പേരുകേട്ടിരുന്ന ഒരു കുടുംബമാണ് മാവേലിക്കരത്താലൂക്കിൽ നൂറാട്ടു ചുനക്കരപ്പകുതിയിൽ

സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന അയിരൂർവാരിയം. കവിയുടെ മാതാമഹൻ കൊച്ചു കൃഷ്ണവാരിയർ ടിപ്പുവിന്റെ മലബാറക്രമണകാലത്തു തിരുവിതാംകൂറിൽ പലായനം ചെയ്ത് എണ്ണക്കാട്ടുകൊട്ടാരത്തിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടു മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ അടുക്കൽനിന്നു പ്രൗഢമനോരമ വരെ വ്യാകരണം പഠിച്ചിരുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനായിരുന്നു. തമ്പുരാട്ടി കോട്ടയ്ക്കൽ കിഴക്കേക്കോവിലകത്തേക്കു മടങ്ങിയപ്പോൾ തന്റെ സന്താനങ്ങളെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനായി കൊച്ചുകൃഷ്ണവാരിയരെ കൂട്ടി കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ കുറേക്കാലം താമസിച്ചതിനുമേൽ അദ്ദേഹം തിരിയെ പുനക്കരയ്ക്കു പോന്നു. പിതാമഹൻ ശങ്കര(ശങ്ക) വാരിയരും ഒരു ന്യായശാസ്ത്രപട്ടവും സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ സംസ്കൃതാധ്യാപകനുമായിരുന്നു. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ബാല്യകാലത്തെ ഗുരുക്കന്മാരിൽ അന്യതമനാണ് അദ്ദേഹം. പുരാണങ്ങളിലും തർക്കത്തിലും പണ്ഡിതനായിരുന്ന അയിരൂർവാരിയത്തു ശുലപാണിവാരിയരുടേയും ആ വാരിയത്തെ മാധവിവാരസ്യരുടേയും പുത്രിയായ കുഞ്ഞുലക്ഷ്മീവാരസ്യാരെ താന്ത്രികനായ സുബ്ബരായൻപോറ്റി വിവാഹംചെയ്തു. ആ ദമ്പതികളിൽനിന്നു കഥാനായകനായ ഉണ്ണികൃഷ്ണവാരിയർ 1040-മാണ്ടു മീനമാസം 14-ാംനു- ജനിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിനു മാധവിവാരസ്യാർ എന്നൊരനുജത്തിയും യഥാകാലം ജാതയായി. തിരുവനന്തപുരത്തു രാജകീയമഹാവിദ്യാലയത്തിൽ അധ്യാപകനായിരുന്ന ശുലപാണിവാരിയർ കുഞ്ഞുലക്ഷ്മീവാരസ്യരുടെ ജ്യേഷ്ഠനായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം:—സാമാന്യം കാവ്യവൃൽപത്തി സമ്പാദിച്ചിരുന്ന മാതാവുതന്നെയായിരുന്നു ഉണ്ണികൃഷ്ണവാരിയരുടെ ആദ്യത്തെ ആചാര്യ. കളിയിക്കൽ കുഞ്ഞുരാമൻനായർ അന്നത്തെ പാാപദ്ധതിയനുസരിച്ചു മലയാളവും പഠിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു കൊച്ചുകൃഷ്ണവാരിയരുടെ കീഴിൽ കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും പ്രൗഢമനോരമമാന്തം വ്യാകരണവും തർക്കസംഗ്രഹവും അഭ്യസിച്ചു. തദനന്തരം പിതാമഹൻ ശങ്കവാരിയർ അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നതിനാൽ അവിടെ 1060-മാണ്ടു ചെന്നുചേരുകയും വീണ്ടും സംസ്കൃതത്തിൽ ചില ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കലും ആയുർവ്വേദം അനന്തപുരത്തു രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെയടുക്കലും പഠിക്കുകയും ചെയ്തു. ശങ്കവാരിയർ സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചതു പന്തളത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ ബാലികാബാലന്മാരെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിക്കുവാൻ ഉണ്ണികൃഷ്ണവാരിയർ നിയമിതനായി. അത് 1063-ലാണ്. ആ വഴിക്കു് എട്ടൊൻപതു കൊല്ലം ആയുർവ്വേദം സാംഗോപാംഗമായി അഭ്യസിക്കുന്നതിനും ചികിത്സാപദ്ധതി പരിചയിക്കുന്നതിനും സാധിക്കുകയാൽ ഒരു നല്ല വൈദ്യനായിത്തീർന്നു.

അനന്തരജീവിതം:—1071-ൽ ഏവർവാരിയത്തു ഗോവിന്ദവാരിയരുടെ മകൾ പാർവ്വതിവാരസ്യാരെ വിവാഹംചെയ്തു. 1073-ൽ അതികഠിനമായ ബാധിരൂബാധയ്ക്കു വിധേയനായി. ചികിത്സയൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് അനന്തപുരത്തെ അധ്യാപകവൃത്തിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു. 1074-ൽ സ്വഗൃഹത്തിലേക്കുതന്നെ പോന്നു. അനന്തപുരത്തുവെച്ചാണ് കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ ആദ്യമായി കണ്ടത്. സ്വഗൃഹത്തിലും സംസ്കൃതാധ്യാപനവും ആയുർവ്വേദചികിത്സയുംതന്നെയായിരുന്നു കാലയാപനമാഗ്ഗങ്ങൾ. പ്രസിദ്ധവൈദ്യന്മാരായ അരിപ്പാട്ടു ചക്രപാണിവാരിയരും ആറന്മുള നാരായണപിള്ളയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീർത്ഥന്മാരായിരുന്നു. അരിപ്പാട്ടുകൊട്ടാരത്തിൽ കാർത്തികനാൾ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടിയേയും മറ്റും അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചുനക്കരയ്ക്കു തിരിയെ പോന്നതിനുശേഷം അനജൻ ബാലകൃഷ്ണവാരിയരും ഭാഗിനേയന്മാരായ ശുലപാണിവാരിയരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി. കവനകൗദി കോട്ടക്കൽനിന്നു പ്രചരിച്ച തുടങ്ങിയപ്പോൾ പല ചമ്പുക്കൾ പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദനായി വിവർത്തനംചെയ്തു ആ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1094-ൽ പിടിപെട്ട പക്ഷവാതത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനായെങ്കിലും പിന്നെയും പലതരത്തിലുള്ള അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾക്കു ശരീരം വിധേയമായിരുന്നു. 1111-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 14-ാം-നാണ് കവിയുടെ ചരമദിനം. മരണഘോരമായ രോഗം അതിസാരമായിരുന്നു.

കൃതികൾ:—ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണവാരിയരെപ്പോലെ അത്ര വളരെ സംസ്കൃത ചമ്പുക്കൾ ഭാഷയിൽ വിവർത്തനംചെയ്തു കവികൾ വേറെയില്ല. എല്ലാ തർജ്ജമകളും ഒന്നുപോലെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. വാരിയരുടെ യശസ്സ് ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു; അതിനു കാലപ്പഴക്കം കൊണ്ടോരു ഭൂനാശ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. അസാമാന്യംതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തദ്വിഷയകമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യം. പ്രത്യേകിച്ചു അനന്തഭട്ടന്റെ വിവർത്തനാസഹമായ ഭാരതചമ്പു പന്ത്രണ്ടു സ്കന്ധങ്ങളും തർജ്ജമചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കൃതഹസ്ത ആരെയും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണ്. 1 വാസന്തികസ്വപ്നം നാടകം, 2 സൗന്ദര്യലഹരി, 3 കേരളീയ ഭാഷാകംസവധചമ്പു, 4 ഭാഷാരഘവംശം എന്നിവയാണ് ആദ്യ കാലത്തെ കൃതികൾ. അവയിൽ ഒന്നാമത്തേതു A midsummer nights dream എന്ന ഷേക്സ്പിയരുടെ പ്രസിദ്ധമായ നാടകം ആർ. കൃഷ്ണമാധവർ എം. ഏ. സംസ്കൃതീകരിച്ചിട്ടുള്ളതിന്റെ തർജ്ജമയാണ്. കംസവധ ചമ്പുവിന്റെ മൂലം കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ വാങ്ങിയതെന്നു. വാസന്തികസ്വപ്നം 1078-ലും, സൗന്ദര്യലഹരി 1081-ലും, കംസവധ 1085-ലും രചിച്ചു. രഘവംശത്തിലെ ആദ്യത്തെ മൂന്നു സർഗ്ഗങ്ങൾമാത്രമേ കവി തർജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. വാരിയരെപ്പോലെ

വാസനാസമ്പന്നനും പണ്ഡിതപ്രവേകനുമായ ഒരു കവി തന്റെ ഒന്നാമത്തെ കൃതി 38-ാമത്തെ വയസ്സിലേ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ. എന്നുള്ള വസ്തുത പലക്കും വിസ്മയജനകമായി തോന്നാം; എന്നാൽ പരിണതപ്രജ്ഞനായതിനുമേലല്ലാതെ ആക്കം കാവ്യാധ്വാനിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ അധികാരമില്ലെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. പിന്നീട് 5 ഭാരതചമ്പു (1093), 6 അഷ്ടമീപ്രബന്ധം (1094), 7 നിരന്തരാസികം (1098), 8 കിരാതം (1100), 9 ഭൂതവാക്യം (1100), 10 കൈലാസവണ്ണം (1101), 11 നൃഗമോക്ഷം (1101), 12 രാജസൂയം (1103), 13 പാണ്ഡാലീസ്വയംവരം (1104), 14 ഭൂപദീപരിണയം (1104), 15 കചേലവൃത്തം (1105), 16 സ്വാഹാസുധാകരം, 17 അജാമിളമോക്ഷം, 18 സുഭദ്രാഹരണം, 19 ഭക്തിസംവൽനശതകം (1105), 20 സന്താനഗോപാലം, 21 കാൽവീര്യവിജയം, 22 ശ്രീപാർവതീവിരഹം, 23 ഭോജചമ്പു, 24 നാരദമോഹനം എന്നീ കൃതികളും നിർമ്മിച്ചു. ആദ്യമുതൽ പതിനെട്ടുവരെയുള്ള ചമ്പുക്കൾ മേല്പുത്തൂരിന്റേയും ഇരുപതും ഇരുപത്തൊന്നും അശ്വതിതിരുനാൾ ഇളയതമ്പുരാന്റേയും കൃതികളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ശ്രീപാർവതീവിരഹത്തിന്റെ മൂലം ശീവോള്ളി നാരായണൻനമ്പൂരിയുടെ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാകുന്നു. നാരദമോഹനത്തിലെ ഇതിവൃത്തം പുരാണാന്തർഗ്ഗതമാണ്. അതൊന്നേ കവിയുടെ സ്വതന്ത്രകൃതിയായി ഉള്ളൂ. പക്ഷേ, മുഴുപ്പിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളേ ഏഴുതിയുള്ളൂ. സ്വാഹാസുധാകരവും, ഇരുപത്തൊന്നുമുള്ള നാലു കൃതികളും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. വാസന്തികസ്വപ്നത്തിൽ ചില ഗാനങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൗന്ദര്യലഹരി കിളിപ്പാട്ടായി തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കംസവധത്തിൽ പഴയ ഭാഷാചമ്പുക്കളിലെ സംസ്കൃതപ്രധാനമായ ശൈലിയാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അഷ്ടമീപ്രബന്ധത്തിലെ ചില പദ്യങ്ങൾ കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഗദ്യമായ കൈലാസവണ്ണം മുഴുവൻ കിളിപ്പാട്ടായിത്തന്നെ ഭാഷാന്തരീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. നിരന്തരാസികത്തിൽ അനുരാസികാക്ഷരങ്ങൾ കഴിവുള്ളിടത്തോളം ചുരുക്കിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ മുഴുവൻ പരിത്യജിച്ചിട്ടില്ല.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:—ഇനി നമ്മുടെ കവിപുണ്ഡ്രന്റെ കാവ്യശൈലി ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഉതകുന്ന ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“ഏന്തോ മാനസമായ കാരണമുദിപ്പിക്കുന്നു രാഗത്തിനെ—
സ്തന്തോഷം വെളിവായ് ഗുണങ്ങളെ വിചാരിക്കാമില്ലേകദാ
വന്തോഷേണ വിരിഞ്ഞിടുന്നു കമലം സൂര്യൻ പ്രകാശിക്കവേ
ഹന്തോദിതപരചന്ദ്രവേളയിലലിഞ്ഞിടുന്നു ചന്ദ്രോപലം.”

(വാസന്തികസ്വപ്നം)

“ധന്യന്മാർ യാവചില സത്തുക്കളുണ്ടായ്—
 തന്നെസ്സൽകവിചിത്തപങ്കജവനങ്ങൾക്കു
 ബാലസൂര്യന്റെ കാന്തി പുണ്ടായ ഭവതിയെ—
 ബ്ലാലേന്ദ്രപൂഡപ്രിയേ! സേവിക്കുന്നനുവേലം,
 ആയവർ നാനുഖന്റെ ജായയിൽനിന്നു ഭൃഗ്വാ
 പായുന്ന ശുശ്രൂരത്തിൻ ചാരുവാം പ്രവാഹംപോൽ
 ആനന്ദമായ വാക്യപങ്ക്തിയാൽ ജനങ്ങളെ
 മായമെന്നിയേ സദാ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു പാരം.”

(സൗന്ദര്യലഹരി)

“സുരവരസമന്തപതാകയാകും
 പുരിയിലണഞ്ഞു ജനാഭിനന്ദുമാനൻ
 അഹിവരസമസാരമായ കയ്യിൽ—

പുനരപി ഭൂമിഭരം കരേറി വാണാൻ.” (രഘുവംശം)

രഘുവംശം ഏഴുതീയ കാലത്തു കവിയുടെ കലാകുശലത അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണരൂപത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ കൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുവാൻ അത്രതന്നെ സാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാ ചമ്പുക്കളിൽനിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഏതാനും ചില ശ്ലോകങ്ങൾമാത്രം കാണിക്കാം.

“എന്തൊദാസ്യമയേ! കിമാരി യുവഭൂപന്മാർ ഹരിക്കുന്നു നിൻ
 സ്വന്തം ഗോക്കളെയൊക്കെ; നിൻഭുജബലവ്യാതിക്കിതത്രേ തരം;
 പോരിൽക്കേകയപുത്രി ദേവിയെ മഹാവിരപ്രസുവാക്കണം;
 തേരിൽക്കേരുക; വില്ലെടുക്കുക; പരന്മാരോടെതിർത്തിടുക.”

(ഭാരതചമ്പു)

“ഇക്കാടാകിയ രാജ്യമൊക്കെയൊരുവൻ താനേ ഭരിക്കുന്നു ത—
 ന്തുകേരം ഭുജകൊണ്ടു രാക്ഷസകലാധീശൻ ഹിഡിംബാഭിധൻ;
 ചാക്കേകുന്നതിനാളുകൾക്കു യമനോടലാംശഭൂക്കത്രയ—
 ല്ലിക്കാണെന്നൊരു തുല്യനാമപദയെൻ ഭ്രാതാവുമാണായവൻ.”

(ഭാരതചമ്പു)

“കയത്തു രണ്ടാളുമെതിർത്തിടിച്ചും
 രയം വഹിച്ചും രടനം നിറച്ചും
 ഭയം തൃജിച്ചും വിജയം കൊതിച്ചും
 നിയുദ്ധശീലം നിപുണം നടത്തി.”

(ഭാരതചമ്പു)

“യത്നത്താലാൻ രത്നം തരുണരവിനിരം
 ചേൻ മിന്നും സുവണ്ണം
 പിന്നെക്കാറെള്ളകാളും കളമനിരകളാൽ—
 കാർനിരം പുണ്ട കണ്ടും

ഭോഗ്യം വാഞ്ജന ഗേഹം കരി കിരീട രഥം
കന്യകാരത്നജാലം

യോഗ്യന്മാർ വൈദികന്മാർക്കിവയനവധിയ-

ന്നിച്ചുപോലേകിനേൻ ഞാൻ.” (നൃഗമോക്ഷം)

“ക്ഷോണീപാലർ നമിച്ചു ധർമ്മതനൈജാർത്ഥജൻ വിപ്രരെ-
ക്കാണാൻ വന്നവർ ഭൂപനെ ദ്വിജരെയും ഭൂപാലരെയും തഥാ;
ഒന്നിച്ചാഗതന്മാരദാദികമുനിസ്തോമങ്ങളെബുധനം
മനോരന്തണരും വണങ്ങി; ഹരിയെക്കുമ്പിട്ടിതെല്ലാവരും.”

(രാജസൂയം)

“മുനം പാർത്ഥനുവേണ്ടി ഭൂപദഗൃഹത്തിൽ
യാഗകണ്ഡത്തിൽനിന്നി

മന്നിൽ പ്രേഷിതപമേദന്നാഴകടയവളായ്-

ക്കന്യയൊന്നുതട്ടവിച്ചാര;

പിന്നീടപ്പാഞ്ചവന്മാർ ജതുവേനമണ-

ഞ്ഞിട്ടു കാണായ്ക്കുമലം

മന്നൻ കല്പിച്ചുപോലും പരനസുകരമാം

ലാക്കുകുന്ന ശുല്ക്കം.” (പാണ്ഡവീസ്വയംവരം)

“സന്തോഷമാൻ വധുവന്നെരിതീനടുക്കാ-

യെന്നൊന്നു ലാജകപടത്തൊട്ടു ഹോമമാക്കി?

ഓരോധനാഭ്യുദയ കീർത്തികളങ്ങളാണോ?

വൈരിക്കിതീശപരികരതൻ സ്തുതലക്ഷ്മിയാണോ?”

(ദ്രുപദീപരിണയം)

“ഗാഢം വൈദേഹിയാളിൻ പെരിയ കുളർമുല-

ക്കുന്നു മട്ടിച്ചുപല്ലം

ശ്രീധാകാലത്തു മാറിൽത്തടവിന വിലസൽ-

ക്കേമച്ചാണിഞ്ഞും

കൗസല്യാഭോഗ്യമായും ഹരിമണിരുചിയായ്-

ക്കോമളാകാരനായും

ഹാ! സച്ചിന്ദാധി ചോർത്തിപ്പുതിയ പരിമളം

പൂണ്ടുമേകൻ ജയിപ്പൂ.” (അച്യുതീപന്യ)

“മുക്തിക്കാവാസമായോൻ മുനിജനഘൃദയേ

പാർക്കുവോൻ മെണ്ണെടാത്തോ-

നൊക്കുംപോലുള്ള നാനാകൃതിയെഴുമതുലൻ

ഭൂവിവീര്യപ്രഭാവൻ

നിഷ്ഠാമൻ നിവ്വികല്പൻ നിരവധിവിഭവൻ
നിർമ്മലൻ നീ ജഗത്തി-
ന്നൊക്കെത്തൊടായിരിപ്പോൻ പരമപുരുഷ! ഞാ-
നോർത്തിടുന്നങ്ങയെത്താൻ.”

(ഭക്തിസംവൽനശതകം)

“ചേലാളുന്നമരീമുഖത്തിനെതുതാൻ നിർമ്മിച്ചു നിരാജനം
നീലാഭങ്ങളൊഴിഞ്ഞ വാനിലുമലം വാഴ്ത്തിച്ചു മിന്നല്ലലം
ബാലാഗ്രോത്ഥിതമാ സ്തലിജ്ജനിവഹം വാടാതെയൊമ്പാനല-
ജ്ജാലാഡംബരമാഴിയിൽ പ്രകടമായ്ക്കാണിച്ചു മൂന്നാലുനാരം.”

(ഭോജചമ്പു-സുന്ദരകാണ്ഡം)

“ധീഗ്ധീഗ് രാക്ഷസരാജ! ഓഷ്ഠരിഭവം വാഴ്ത്തിച്ചു നിൻദോബ്ബലം
വിദ്യജ്ജിഹ്വവിപത്തിമാത്രമെളുതാമങ്ങയ്ക്കു നീചപ്രഭോ!
കഷ്ടം! നിസ്രൂപ! നോക്ക; കണ്ണിരുപതും ചേർക്കൂ; വെറും താപസൻ
കുട്ടികൂടിധയിൽ വാളിളക്കിയതിനാൽ നിൻപെങ്ങളീമട്ടിലായ്.”

(നിരന്തരനാസികം)

ഏതാതും അക്ലിഷ്ടമധുരമാണു് പണ്ഡിതകവിയായ വാരിയരുടെ
വിവർത്തനരീതിയെന്നു് അനുവാചകന്മാർക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഇത്രയും
ശ്ലോകങ്ങൾ മതിയാകുന്നതാണല്ലോ.

രണ്ടു മുക്കുകൾ:—വാരിയർ രചിച്ച ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോ
കവും ഒരു ഭാഷാശ്ലോകവുംകൂടി പകർത്തുന്നു.

“മഹിതേ ഗിരിജാസഹിതേ നിഹിതേ കാമാദിഹീനമുനിഹൃദയേ
അഹികലനിലയേ തേജസി വിഹിതരതിർ്ചാനസി ഭവതപീഠാ.”

(ശിവനെപ്പറ്റി)

“മാടോടൊപ്പം ധനത്തെക്കരുതുമവരുമി-
ക്കാലചക്രത്തിരിപ്പാൽ
നാടോടി ക്ഷാമമുദ്ദേവതയുടെ പിടിയിൽ-
പ്പെട്ടു കഷ്ടപ്പെടുന്നു;
വീടോടൊട്ടു നീതൃച്ചെലവിനു തികയാ-
ത്താളുകൾക്കിന്നു പിന്നെ-
ക്കാടോടിക്കായ്ക്കൾ തിന്നാതുദരദഹനശാ-
ന്തിക്കു മറ്റൊരു മാർഗ്ഗം?”

(വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു സമർപ്പിച്ചതു്)

മുനക്കര ബാലകൃഷ്ണവാരീയർ (1044-1111):—ഉണ്ണി
കൃഷ്ണവാരീയരുടെ ഭാഗിനേയിയായ പാർവ്വതിവാരസുരുടെ മകനായി

ജനം ബാലകൃഷ്ണവാരിയർ. ഭാരതത്തിലെ കിരാതാജ്ഞനീയകഥയെ ആസ്പദമാക്കി ശങ്കരവിജയം എന്നൊരു ആട്ടക്കഥയും, നളചരിതം, അംബരീഷചരിതം എന്നീ നാടകങ്ങളും മറ്റും ഉണ്ടാക്കി. നാടക വേദിയിൽ ഒരു നല്ല നടനെന്ന പേരു നേടി. 1111 കന്നിയിൽ മരിച്ചു.

ചുനക്കര രാമവാരിയർ:—ചുനക്കര രാമവാരിയർ ഉണ്ണിപ്പള്ളി വാരിയരുടെ സഹോദരിയായ മാധവിവാരസ്യരുടെ പുത്രനായിരുന്നു. വളരെക്കാലം മാനാർ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ പണ്ഡിതനായി ജോലി നോക്കി. തന്റെ മാതൃലേഖനം ഗുരുവായൂർ ഉണ്ണിപ്പള്ളി വാരിയരെ വിഷയികരിച്ചു “ചുനക്കര ആശാൻ” എന്നൊരു ചെറിയ സംസ്കൃതകൃതി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ (1044-1119)—

ചരിത്രം:—ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ അനന്തപുരത്തു രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെയും മാവേലിക്കര ചത്തയന്നാരം ഭാഗീരഥിഅമ്മതമ്പുരാട്ടിയുടെയും സീമന്തപുത്രനായി 1044-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസം അശ്വതിനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. ജ്യോത്സ്യൻ കണ്ടിയൂർ നാരായണപ്പിഷാരടിയായിരുന്നു സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചതു്. മാവേലിക്കര ഹൈസ്കൂളിൽ നിന്നു മടിക്കലേക്കു് ജയിച്ചതിനുമേൽ തിരുവനന്തപുരത്തു രാജകീയ മഹാപാഠശാലയിൽ ചേർന്നു് 1066-ൽ ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ഉത്തരീണ്ണനായി. അവിടെ തന്റെ ഭാഗീനേയനും പിന്നീടു് എം. എ. പരീക്ഷക്കു്നാം ക്ലാസ്സിൽ ജയിച്ചു ബ്രിട്ടീഷ് സർവീസിൽ പ്രവേശിച്ചു് ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചു എം. രവിവർമ്മതമ്പുരാൻ, വിവിധവിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രണേതാവും തിരുവിതാംകൂറിൽ ദേവസ്വം കമ്മീഷണറായിരുന്നു ചെൻഷൻപററി ഇപ്പോഴും സാഹിത്യസേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന മഹാശയനുമായ മാവേലിക്കര മണ്ണൂർമാം കൊട്ടാരത്തിൽ രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ എം. എ. ബി. എൽ. എന്നിവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നു. നാടകകലാകാരങ്ങളിൽ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു ഗുരുനാഥൻ. മാവേലിക്കരയിൽ ക്ഷത്രിയർക്കുള്ള സ്വേച്ഛുൽസ്കൂളിൽ നാലു കൊല്ലം പ്രഥമാധ്യാപകനായി പണി നോക്കി. പിന്നീടു് ഒട്ടുവളരെ അംഗങ്ങളുള്ള സ്വകുടുംബത്തിലെ കാരണവസ്ഥാനത്തിൽ ആരൂഢനാകേണ്ടിവരികയാൽ ആ ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു. ആ വലിയ തറവാടു് ഏല്പാവക്കും തൃപ്പൂക്കരമായ രീതിയിൽ ആജീവനാന്തം ഭരിക്കുവാൻ പരേണ്ണിതജ്ഞനും സ്വാർത്ഥചിന്താരഹിതനുമായ അദ്ദേഹത്തിനു് അനായാസേന സാധിച്ചു. സാഹിത്യവ്യവസായത്തിനുള്ള സൗകര്യം തന്നിമിത്തം വളരെ വിരളമായിത്തീർന്നുവെങ്കിലും തദ്വിഷയകമായ കുറേയധികം അദ്ദേഹത്തെ ഒരി

ക്കലും വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല. ചരിത്രപരമായ ഗവേഷണത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രഗല്ഭനായിരുന്നു എന്ന് അനേകം വിജ്ഞാപനങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കും തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ ഹിന്ദിഭാഷ നിഷ്ണാിച്ച് പഠിക്കുകയും, സ്വഗൃഹത്തിൽ ഒരു ഹിന്ദിവാചനശാല സ്ഥാപിച്ച് ആ ഭാഷയുടെ പ്രചാരത്തെ പലപ്രകാരത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 1119-മാണ്ടു കന്നിമാസം 24-ാംന-യശ്ശരീരനായി. ആദ്യത്തെ ഭാര്യയായിരുന്ന കീരിക്കാട്ടു വട്ടപ്പറമ്പിൽ കല്യാണിയമ്മ മരിച്ചതിനുമേൽ 1077-ൽ ഇടശ്ശേരിവീട്ടിൽ ലക്ഷ്മിക്കുഞ്ഞമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ സാധവി 1094-ൽ പരേതയായി.

കൃതികൾ:—1 ലക്ഷ്മീശാല എന്നൊരു പദ്യകൃതിയും, 2 മുദ്രാ രാക്ഷസനാടകത്തിന്റെ തർജ്ജമയും, 3 അതിരൂപചരിതം എന്നൊരു ചെറിയ ഗദ്യപുസ്തകവും, 4 പ്രവേശിക എന്നൊരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഷാനവാദവുമാണ് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ. 1066-ൽത്തന്നെ മനോരമയിൽ “വാടാതേ നാലുവട്ടം നലമൊടുമൊരു മാസത്തിൽ” എന്നാരംഭിക്കുന്ന കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ഒരു ശ്ലോകം ‘നലമൊടുമൊരു മാസത്തിൽ’ എന്നു തെറ്റിച്ച് അച്ചടിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ

“കുഞ്ഞിക്കുട്ടകവിപ്രവീര! ഭവതോ വാടാതെയെന്നാദിയാം
മഞ്ജുശ്ലോകമതിൽക്കറച്ചപകടം കണ്ടിട്ടു ചൊല്ലുന്നു ഞാൻ
ചേരാനക്ഷരമൊന്നു വേണമതുതാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കാതെക-
ണ്ടാരു കണ്ടുപിടിക്കയില്ലതിനെനിക്കില്ലേതുമേ കില്ലേടോ”

എന്ന് ആ പത്രത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതും അതിന് ആ മഹാകവി ക്ലുപ്തൻ സമുചിതമായി മറുപടി എഴുതിയതും അനൂത സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അത് അക്കാലത്തെ സാഹിത്യസംരംഭത്തിൽ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ സജീവമായി പങ്കെടുത്തിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് ഒരു തെളിവാണ്. ലക്ഷ്മീശാലയിൽ ആകെ 97 ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു; അതു റെററിസൺ എന്ന ആണ്ഡലയമഹാകവിയുടെ ലോക്സീലി ഹാൾ (Locksley hall) എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ വിവർത്തനമാണ്. മുദ്രാരാക്ഷസം വിശാഖദത്തന്റെ തത്സംജ്ഞമായ നാടകത്തിന്റെ തർജ്ജമയാകുന്നു. 1106-ൽ മുദ്രിതമായ ആ നാടകമാണ് തമ്പുരാന്റെ ഒടുവിലത്തെ കൃതി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യകൃതികൾ ഗുണോത്തരങ്ങളെന്നു പറയുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. ഒരു ഗദ്യകാരനെന്ന നിലയിലാണ് അദ്ദേഹം സമർത്ഥമായി സാഹിത്യസേവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഡോക്ടർ കെ. കൃഷ്ണൻപണ്ടാലയും റി. കെ. കൃഷ്ണമേനോനുംകൂടി മലയാളലഘുശാസ്ത്രപാഠാവലി എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകപരമ്പര പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുടങ്ങി. അതിലെ മൂന്നാമത്തെ സഞ്ചികയാണു് ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ പ്രവേശിക പ്രാദുർവിച്ചത്. ഡോക്ടർ പണ്ടാല രസതന്ത്രത്തെപ്പറ്റി എഴുതിയ ഗ്രന്ഥമാണ് മറ്റൊരു സഞ്ചിക. അത് 1069-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. പ്രൊഫസർ

ഹൈക്കുസിയുടെ ഇൻട്രൊഡക്ടറി പ്രൈമർ (Introductory primer) എന്ന ശാസ്ത്രീയപുസ്തകത്തിന്റെ ഭാഷാസമാഹാരമാണിത്. 1074-ലാണ് തമ്പുരാൻ ആ ഗ്രന്ഥം തജ്ജമചെയ്യുവാൻ ആരംഭിച്ചതെങ്കിലും 1088-ലേ അതു പ്രസിദ്ധീകൃതമായുള്ളു. ഇംഗ്ലീഷിലെ ശാസ്ത്രീയശബ്ദങ്ങൾക്കു ഭാഷയിൽ സാങ്കേതികപര്യായങ്ങൾ (രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾക്കും) ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതു സർവ്വതരസ്വതന്ത്രനായ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു. പിന്നീട് ഡോക്ടർ ഹോസ്റ്റന്റെ ലഘുശരീര ശാസ്ത്രംകൂടി തജ്ജമചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അതു ഭൂഷിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പ്രവേശികയിൽനിന്നു ചില വാക്യങ്ങൾ ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“സൂര്യൻ ഉദിക്കയും അസ്തമിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും ആകാശത്തിൽക്കൂടെ ചരിക്കുന്നു. കാരാടങ്ങിയ കാലവും കൊടുങ്കാറ്റുള്ള കാലവും ശീതവും ഉഷ്ണവും മാറിമാറി വരുന്നു. കാരാട് അത്യവസ്ഥമായ വേഗത്തോടെ അടിക്കയും അടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതിനെ അനുസരിച്ചു സമുദ്രം ക്ഷോഭിക്കയും ശാന്തമാകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രകൃതിയിലുള്ള വലുതായ ഭാരോ സംഭവങ്ങളുടെ പ്രാധമ്യത്തിൽ നമ്മുടെ അധികാരത്തെ അല്പംപോലും ചെലുത്താൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ അനേകം ചെടികൾ ഉണ്ടാകയും നശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. വലിയ കൊടുങ്കാറ്റുകൾ ഭൂമിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു. ഭൂകമ്പങ്ങൾ മറ്റൊരു ഭാഗത്തെ ധ്വംസിക്കുന്നു. അഗ്നിപർവ്വതങ്ങളുടെ ഉദ്ഗമങ്ങൾ ഇനിയൊരു ഭാഗത്തെ ശുദ്ധശൂന്യമാക്കുന്നു. വെയിൽ, മഴ മുതലായതിന്റെ സമുഗ്ധോഗം ഒരു സ്ഥലത്തു് ഐശ്വര്യത്തേയും സുദിക്കുതയേയും തൂകുന്നു. ദീർഘമായ അനാവൃഷ്ടി മറ്റൊരു സ്ഥലത്തു് സാംക്രമികരോഗത്തേയും ക്ഷാമത്തേയും കടത്തിവിടുന്നു.”

പദ്യകൃതികളിൽനിന്നുകൂടി ഭാരോ ശ്ലോകം എടുത്തുകാണിക്കാം.

“ചോരത്തിളപ്പിണ്ണുവനത്തിനെന്നു—
മിരിക്കിലും ബാലകനിവിശേഷം
ഒട്ടും ഫലം ബാലുമനോരഥത്താൽ—
ക്കിട്ടാത്തവന്നെന്തുകൊണ്ടു സാധ്യം?” (ലക്ഷ്മീശാല)

“തടസ്സം പേടിച്ചിട്ടുധമനൊരു കാര്യത്തിനണയാ;
മുടക്കും വന്നീടുംപൊഴുതിലൊഴിയും മധുമനടൻ;
കടക്കും വിപ്ലവം പലവുരു തടഞ്ഞാലുമതിനാ—
ലടങ്ങാതേ വീണ്ടും തുടരുമതുതാനത്തമജനം.” (മുദ്രാരാക്ഷസം)

വൈക്കം സി. എൻ. രാമൻപിള്ള (1053-1101)—

ചരിത്രം:—സി. എൻ. രാമൻപിള്ള വൈക്കത്തു ചെമ്മനത്തുകരയിൽ പെരയിലായ എളന്താശ്ശേരിവീട്ടിൽ 1053-മാണ്ടു തുലാമാസം അത്തം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മാതാവു പാവ്തിഅമ്മയും പിതാവു വയ

ലൂർ പാവത്തുവീട്ടിൽ ആദിപത്മനാഭപിള്ളയുമായിരുന്നു. വൈക്കത്തു സക്കാർ മലയാളം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പഠിച്ചു പരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുമേൽ കുറേക്കാലം സമീപസ്ഥലങ്ങളിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വാധ്യാരായി ജോലിനോക്കി. 1074-ൽ മജിസ്ട്രേട്ടുപരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു ക്രിമിനൽ വക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചുതുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിനു ജ്യോത്സ്യത്തിലും നല്ല അറിവുണ്ടായിരുന്നു. 1090-ാമാണ്ടുതൽ ആത്മീയചിന്തകളിൽ നിമഗ്നനായി. അനിവചനീയമായ ഏതോ ഒരു സിദ്ധി നേടി അതിന്റെ പ്രഭാവത്താൽ മഴ പെയ്യിക്കുന്നതിനും നിറുത്തുന്നതിനും കഴിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ആവശ്യക്കാർ പല സ്ഥലങ്ങളിലും വിളിച്ചുകൊണ്ടുപോയി അവരവരുടെ അഭീഷ്ടം സാധിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് അനുഭവസ്ഥന്മാർ പറയുന്നു. 1101-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 27-ാംനു- യശശ്ശരീരനായി. വയലൂർപ്പാമ്പിൽ നാരായണീഅമ്മയായിരുന്നു ഭാര്യ.

കൃതികൾ:—‘നാലു ഭാഷാന്തരങ്ങൾ’ എന്ന ഒരു കൃതിയേ അദ്ദേഹം പുസ്തകാകൃതിയിൽ പ്രധാനമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുള്ളൂ. സഹസ്രകലശം ശീതകന്തുളളും ഏഴുതീട്ടുണ്ടു്. മാറു പല ഖണ്ഡകൃതികളും അനേകം പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും വിപ്രകീർണ്ണങ്ങളായിരിക്കുന്നു. നാലു ഭാഷാന്തരങ്ങളിൽ ക്ഷേമേന്ദ്രന്റെ ബൃഹൽകഥാമഞ്ജരിയിലെ അഞ്ചാമത്തെ ലംബകമായ ചതുർത്ഥികാചരിതം, ഗുമാനിയുടെ ഉപദേശശതകം, വീരേശ്വരന്റെ അന്യാപദേശശതകം ഇവയുടെ വിവർത്തനങ്ങളാണു് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. ചതുർത്ഥികാചരിതം കഥ സംക്ഷേപിച്ചു് ഏഴുതീട്ടേയുള്ളു. രാമൻപിള്ളയുടെ കവിത പ്രഥമകക്ഷ്യയിൽപ്പെടുന്നതല്ലെങ്കിലും ചില അവസരങ്ങളിൽ അതിനടുത്തപടിയിൽ നില്ക്കും. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രശ്നീപ്പിക്കാം.

“കുടൽമാലകളാൽക്കുറക്കുന്നതുകൽ—
കുടസന്ധ്യാബലി ചെയ്തിടുന്നു മോദാൽ;
ഇടവിട്ടിടവിട്ടയന്നുടൻ പ—
ട്ടടയിൽത്തീയെരിയുന്നു ഘോരമായി.”

(ചതുർത്ഥികാചരിതം)

“നിൻപത്രം തുടുകോമളം; മധുരമാണല്ലോ ഫലം; വാസനാ—
സമ്പത്താൻ സുവണ്ണഭംഗി കലരും നിൻകേസരം സുന്ദരം;
വൻപൊക്കും തനകാന്തിയും നളിനമേ യോഗ്യൻ ഭവാനെങ്കിലും
ജൂംഭിക്കുന്നൊരു കണ്ടകം നിറയുമിത്തങ്ങിണ്ടൽ ചേർക്കുന്നു മേ.”

(അന്യാപദേശശതകം)

“പുലി മുത്തു കുറച്ചുടയ്ക്കിലും ച—
ണ്ടലിയായ്ത്തീരുക കേട്ടുകരംവിയുണ്ടോ?
കലിവൈകൃതരീതികൊണ്ടു രത്നാ—
വലി പാറക്കുഷണങ്ങളായിടാമോ?”

(മുക്കുക്കണ്ണാടി)

“നിറച്ച തങ്കപ്പാ വച്ച പാലം
കുറച്ചുകാണിച്ചു വടിച്ചുപോലെ
പുറത്തുനിന്നും വയൽ നോക്കുവോക്ക്
നിറപ്പെടും നെൽക്കൃഷി മേനികൂട്ടി.”

“മണ്ണായും മത്സ്യമായും മഹിയിലഹിനഗ-
ത്രോഡരൂപങ്ങളായും

പെണ്ണായും പേർപെടും പൂമരനിരകൾ സരി-
സ്സാഗരാഭ്രങ്ങളായും

എണ്ണാൻ വയ്ക്കാത്ത മട്ടിൽപ്പലവകകൾ വിള-
ങ്ങുന്നു വിജ്ഞാനഭൂത-

കണ്ണാടിക്കാക്കുതെല്ലാമപരിമിതപര-
ബ്രഹ്മഭാഗങ്ങൾതന്നെ.”

(ഗുരുതപം)

കാടാട്ടിൽ കേശവമേനോൻ (1051-1121)—

ചരിത്രം:—കേശവമേനോന്റെ കുടുംബം ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ കൊല്ലാ
ലത്തുനിന്നു പത്തു നാഴിക വടക്കുള്ള ചെപ്പള്ളശ്ശേരിക്കു സമീപമുള്ള
കാടാട്ടാണ്. കാടാട്ടുകുടുംബവും കൊല്ലാലത്തിനു സമീപമുള്ള മുല്ലശ്ശേരി
ക്കുടുംബവും തമ്മിൽ പുരാതനകാലംമുതൽക്കു ബന്ധുത്വമുണ്ട്. കേശവ
മേനോന്റെ പിതാവു മുല്ലശ്ശേരിത്തറവാട്ടിലെ ഒരണ്ണവും മൂവാറ്റുപുഴ
മുൻസിഫ് കോടതിയിൽ വക്കീലുമായിരുന്ന കവളപ്പാറ ഗോവിന്ദമേ
നോനായിരുന്നു. ജനനം 1051-മാണ്ടു മീനമാസം 28-ാംന-യാണ്.
ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
കൊച്ചുമ്മയുടെ മകനും കോട്ടയം ജില്ലാക്കോടതി വക്കീലുമായിരുന്ന
കുമാരമേനോന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ വളർന്നു. കോട്ടയത്തുവെച്ചാണ്
ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചത്. അതിനുശേഷമെന്ന അച്ഛന്റെ
കീഴിൽ സംസ്കൃതം പഠിച്ചിരുന്നു. കെ. പി. എസ്. മേനോന്റെയും
മറ്റും പിതാവായ കുമാരമേനോനെപ്പറ്റി വായനക്കാർ കേട്ടിരിക്കുമല്ലോ.
ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനുള്ള സാമ്പത്തികസൗകര്യം ഇല്ലാതിരുന്നതിനാൽ
തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി ലാക്കോളേജിൽ ചേർന്നു പ്ലീഡർഷിപ്പു
പരീക്ഷ ജയിച്ചു മൂവാറ്റുപുഴയിൽ വക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചുതുടങ്ങി.
കുമാരമേനോന്റെ ഭാഗിനേയി മുല്ലശ്ശേരി ലക്ഷ്മിയമ്മയായിരുന്നു പത്നി.
സാഹിത്യത്തിലെമ്പതുപോലെ സജ്ജിതത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല
വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. 1121-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 24-ാംന- കവള
പ്പാറവെച്ചു മരിച്ചു.

കൃതികൾ:—കേശവമേനോൻ 1 ടിപ്പുവും മലയാളരാജ്യവും,
2 കപോതസന്ദേശം എന്നീ കൃതികളുടെ പ്രണേതാവാണ്. ഇവയിൽ
ആദ്യത്തേത് 1087-ലും രണ്ടാമത്തേത് 1101-ലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

ഇവകൂടാതെ സ്തവരത്നമാല എന്ന പേരിൽ അനേകം പ്രാചീനസംസ്കൃത സ്തോത്രങ്ങൾ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനസഹിതം 1089-ൽ താൻ നടത്തിയതുടങ്ങിയ പത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പ്രാർത്ഥന എന്ന ശീഷകത്തിൽ കുറെ ശ്ലോകങ്ങൾമാത്രമേ സ്വകീയങ്ങളായുള്ളൂ. ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ കേരളാക്രമണത്തെ വിഷയീകരിച്ചെഴുതിയ ഒരു കാവ്യമാണ് ടിപ്പുവും മലയാളരാജ്യവും. അത് ഒരു മത്സരപരീക്ഷയിൽ കവിക്ക് അഹ്മായ സമ്മാനം നേടിക്കൊടുത്തു. ഒന്നാമത്തെ ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു ജർമ്മനിയിലെ മ്യൂനിച്ചുപട്ടണത്തിൽ സഞ്ചാരസൗകര്യം കിട്ടാതെ കിടങ്ങിപ്പോയ ഒരു കേരളീയൻ ഒരു മാടപ്രാവു മുഖേന തൃശ്ശൂരിൽ വിരഹാർത്ഥയായി താമസിക്കുന്ന തന്റെ പത്നിക്കു് അയയ്ക്കുന്ന സന്ദേശമാണ് കപോതസന്ദേശത്തിലെ വിഷയം. യൂറോപ്പിലെ പല സ്ഥലങ്ങൾ, ആൽപ്പ്സ് പർവതം, മെഡിറ്ററേനിയൻ സമുദ്രം, ചെങ്കടൽ, ബാംബേ മുതലായ ഭാരതത്തിലെ പട്ടണങ്ങൾ ഇത്യാദി പല വിഷയങ്ങളേയും ഹൃദയജ്വലമായ രീതിയിൽ വർണ്ണിക്കുന്ന പൂർവഭാഗത്തിൽ 147-ം, തൃശ്ശൂർനഗരത്തിന്റെ സമഗ്രമായ ചിത്രണവും സന്ദേശവും അന്തർവിക്കുന്ന ഉത്തരഭാഗത്തിൽ 87-ം പദ്യങ്ങളുണ്ട്. ആകെക്കൂടി കപോതസന്ദേശത്തിൽ ആകർഷകമായ ഒരു പുതുമ ഭാവുകന്മാർക്കു് നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. അക്ലിഷ്ടമനോഹരങ്ങളാണ് കേശവമേനോന്റെ കൃതികൾ. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“മാലായിത്തീൻ നാലാലൊരുവിധവുമവ-
 ക്കുള്ള സംഭ്രാന്തി തീപ്പാൻ
 മേലാതായ്തന്നു; മേലാൽ ശരണമൊരുവരി-
 ല്ലെന്നു കഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ
 പാലാഴിപ്പെണ്ണുണാളൻതീരുവടിയരുളാൽ-
 പ്ലാരിടം കാത്തു ധർമ്മ-
 ശ്രീലാഭം പൂണ്ട വേണാട്ടധിപതിയഭയം
 നല്ലമെന്നാശ്വസിച്ചു.” (ടിപ്പുവും മലയാളരാജ്യവും)

“വഞ്ചിച്ചോ പോരടിച്ചോ ധരണി മുഴുവനും
 കീഴടക്കേണമിപ്പോൾ
 വഞ്ചിക്കുപാലനഞ്ചി ദൂതമടിയിലടി-
 ണ്തീടുമെന്നോർത്തു സുൽത്താൻ
 നെഞ്ചിൽത്തുള്ളിത്തിളയ്ക്കും മദമൊടവിലവും
 കൊള്ളയിട്ടീടുവാനായ്-
 ക്കിഞ്ചിൽക്കൂസാതെ കല്പിച്ചുളവതു വളമായ്-
 തീൻ സൈന്യത്തിനെല്ലാം.”
 (ടിപ്പുവും മലയാളരാജ്യവും)

“കത്തിച്ചാടിശ്ശിലകളിലടിച്ചപ്പുധാവളുമെങ്ങും
മെത്തിച്ചാരുപ്രകൃതിവിലസദാഹിനീവൃഹമാരാൽ
പെത്തിച്ചേർത്തുള്ളഴകൊഴുകമാറ്റിതൻകീർത്തി വണ്ണി-
ച്ചെത്തിച്ചീടാനുഴറിയുദയിക്കെട്ടിലേക്കോടിടുന്നു.”

(കപോതസന്ദേശം)

“ആരാധിച്ചൊട്ടകമലർ തെളിഞ്ഞാശപസിച്ചാശു രാകാ-
താരാധീശപ്രതിമമുഖിതൻ യാത്രയാകുന്നനേരം
മാരാതിപ്രഭുവിനെ നിനച്ചാ വടക്കേ നടയ്ക്കൽ-
ച്ചേരാമല്ലോ; സുദരി പതിവായാ വഴിക്കേ തിരികളു.”

(കപോതസന്ദേശം)

കവിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രി (1041-1109)—ചരിത്രം:—

മഹാദേവശാസ്ത്രി മാവേലിക്കരത്താലൂക്കിൽ കണ്ടിയൂർശിവക്ഷേത്രത്തിനു സമീപമുള്ള വലിയമാത്തിൽ രാമയുരുദേയും സുന്ദരപാണ്ഡ്യപുരത്തു സീതാംബാളുദേയും പുത്രനായി 1041-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 8-ാംനു-രേവതീനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. കണ്ടിയൂർ കണ്ണതുവാരിയരുടെ കീഴിൽ കാവ്യങ്ങളും മാവേലിക്കര പുത്തൻകൊട്ടാരത്തിൽ ഉദയവർമ്മതമ്പുരാന്റെ കീഴിൽ നാടകാലങ്കാരങ്ങളും പഠിച്ചതിനുമേൽ സ്വല്പകാലം തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചു. ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികളുടെ അടുക്കൽ വ്യാകരണവും മന്ത്രശാസ്ത്രവും അഭ്യസിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം മജിസ്ട്രേട്ടുപരീക്ഷ ജയിച്ച ക്രിമിനൽക്കോടതിവക്കീലായി പതിനഞ്ചു കൊല്ലം വ്യവഹരിച്ചു. പിന്നീട് ഒരു പ്രൈവറ്റ് ഹൈസ്കൂളിലും മാവേലിക്കര ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിലും മലയാളം പണ്ഡിതനായി ഇരുപതിലധികം കൊല്ലം അധ്യാപകവൃത്തിയിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ഇലത്തൂരിന്റെ സന്നിധിയിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരുന്ന മന്ത്രശാസ്ത്രജ്ഞാനം മാവേലിക്കരവെച്ചു നിരന്തരമായ സാധനകൊണ്ടു ദശഗുണീഭവിപ്പിച്ചു. കറേക്കാലം യോഗാഭ്യാസവും ശീലിച്ചു വശമാക്കി. അടുത്തുണ്ട് പഠിയ്ക്കുന്നശേഷം ദേവതാരാധന, പുരാണാദിഗ്രന്ഥപാരായണം, ദേവീപരങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനനിർമ്മിതി എന്നീ കൃത്യങ്ങളിൽ ഇടതടവില്ലാതെ വ്യാപൃതനായി ആ വഴിക്കു ഭാഷയെ സമർത്ഥമായി പോഷിപ്പിച്ചു. 1109-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 19-ാംനു നിര്യാതനായി; കൊട്ടാരക്കര കുഞ്ചിത്താലായിരുന്നു പതി.

കൃതികൾ:—1 ശുരപത്മാസുരവധം ആട്ടക്കഥ, 2 അതിരൂപചരിതം, 3 രംഭാപ്രവേശം, 4 കിരാതാജ്ജനീയം എന്നീ നാടകങ്ങൾ, 5 കുമ്പലചരിത്രം, 6 ജയദേവചരിത്രം, 7 ഭൂലോകവിനോദകഥകൾ എന്നീ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവ ശാസ്ത്രിയുടെ ആദ്യകാലത്തെ കൃതികളാണ്. നാടകങ്ങളിൽ അവസരോചിതമായി ഗാനങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ രംഭാപ്രവേശത്തിനുമത്രമേ ഗണനീ

യമായ പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചു. ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളെല്ലാം തമിഴിൽനിന്നു വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതും അവയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടും ഭക്തമാലയിൽ നിന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളതുമാണ്. ഈ കൃതികളിലെല്ലാം ശാസ്ത്രീയ ശാശ്വതമായ കീർത്തി പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നത്. ദേവീപരങ്ങളായ അനേകം വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വ്യാഖ്യാന സഹിതം ഭാഷാന്തരീകരിച്ചു. ആ കൂട്ടത്തിൽ 8 ലളിതാസഹസ്രനാമം (ഭാസ്തരരായപണ്ഡിതന്റെ സൗഭാഗ്യഭാസ്തരം എന്ന സർവ്വസംശയച്ഛേദിയായ വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയത്), 9 ലളിതാത്രിശതി (ശാങ്കരഭാഷ്യത്തോടുകൂടിയത്), 10 സൗന്ദര്യലഹരി (ഭാഷാവ്യാഖ്യാനസഹിതം), 11 വരിവസുധാരഹസ്യം (ഭാഷാവ്യാഖ്യാനസഹിതം), 12 ഭാവനോപനിഷത്തു് (ഭാഷാവ്യാഖ്യാനസഹിതം), 13 ശ്രീസൂതി അഥവാ ബാലാവിംശതി (ഭാഷാവ്യാഖ്യാനസഹിതം), 14 ദേവീമാഹാത്മ്യം (വിസ്തൃതമായ ഭാഷ്യത്തോടുകൂടിയത്) എന്നീ കൃതികളും, സർവ്വോപരി പരമേശ്വരസ്തന്ധങ്ങളിൽ പതിനെണ്ണായിരം ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ ദേവീഭാഗവതമെന്ന മഹാപുരാണത്തിന്റെ വൃത്താന്തവൃത്തമായുള്ള ഭാഷാണ വാദവും അതിവിശിഷ്ടങ്ങളും പരാശക്തിയുടെ ഉപാസകന്മാർക്കു പരമാനുഗ്രഹപ്രദങ്ങളുമാകുന്നു. ദേവീമാഹാത്മ്യം വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന്നു ഭട്ടാപ്രദീപം, ഗുപ്തവതി, ചതുർത്രി, ശാന്തനാവി, നാഗോജീഭട്ടി, ഭംശോദ്ധാരം, ജഗച്ചന്ദ്രചന്ദ്രിക എന്നിങ്ങനെ ഏഴു പൂർവ്വികകളെ ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൗന്ദര്യലഹരിയിലെ ൩൨ ശ്ലോകങ്ങൾക്കും ഉപാസനാർത്ഥമുള്ള യന്ത്രങ്ങളുടെ പടങ്ങൾകൂടി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാരോപുസ്തകവും വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിന്നു് ഭട്ടവളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിക്കുകയും ഭട്ടയികം സമയം അസംഖലിതമായ അർത്ഥം സമഗ്രമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതിന്നു വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് അഭിജ്ഞന്മാർക്കു കാണാവുന്നതാണ്. എത്രമാത്രം ക്ലേശാവഹമായ ഒരു കവികർമ്മമാണു് ദേവീഭാഗവതവിവർത്തനം എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതു് 1085-ാ മാണ്ടിടയ്ക്കു് ഒരു മാസികയായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുടങ്ങി; രണ്ടു കൊല്ലംകൊണ്ടു് അവസാനിപ്പിച്ചു. തർജ്ജമ ലളിതവും പ്രസന്നവുമായിട്ടുണ്ട്. 1099-ാമാണ്ടു തുലാം 2-ാംന-യാണ് സൗന്ദര്യലഹരിയുടെ ഭാഷ്യം പൂർണ്ണമായതു്. 1101-ൽ ദേവീമാഹാത്മ്യം അച്ചടിപ്പിച്ചു.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:

“സൈപരം പുരന്ദരവധുപരിഗീയമാന-
ഭൂരിപ്രഭാവനഹമെന്നൊരു ഗർവ്വവകൽ
ചേരുന്നവെങ്കിലുമിവന്നു മദംബ്രിഭക്തി-
ഭാരം പരം സരസിജാക്ഷി! ഗിരാം വിദൂരം.”

(കിരാതാജ്ജനീയനാടകം)

“സുദ്യുക്തനെന്ന രാജാവു സത്യവാദി ജിതേന്ദ്രിയൻ
സിന്ധുദേശാശ്വമേവീട്ടു കാട്ടിൽപ്പോയു് വേട്ടയാടുവാൻ.

മന്ത്രിമാരോടൊത്തു ചട്ടയിട്ടു കണ്ഡലധാരീയായ്
 എടുത്തു കൊമ്പുകൊണ്ടുള്ള വില്ലും നല്ല ശരങ്ങളും
 സഞ്ചരിച്ചാൻ വനംതോറും കൊന്നുകൊണ്ടു തൃഗങ്ങളെ.
 മുയൽ പോത്തുകളേണങ്ങൾ പന്നിയെട്ടടിമാനകൾ
 കാട്ടുകോഴികൾ വണ്ടാരംകോഴി നാനാമൃഗത്തെയും
 രാജാവു കൊന്നുകൊന്നെത്തി കിമാരവനമെന്നതിൽ.
 മേരുവിന്നടിവാരുത്തിൽ മന്ദാരങ്ങൾ വിളങ്ങിയും
 അശോകലത ശോഭിച്ചുമിലഞ്ഞിപ്പു മണത്തുമേ
 ചമ്പകം മരുതും പ്ലാവും പനയും മാവിലുപ്പയും
 കടമ്പും നൽക്കുരുക്കുത്തി മുല്ല വള്ളിക്കുടികളും
 അന്നവും നീക്കാക്കുകളും മുഴങ്ങും മുളവറ്റവും
 കയിലിന്നൊച്ചയും പൂവും നിറഞ്ഞ മരപങ്ക്തിയും
 വണ്ടിൻമുളലുമാനന്ദമേകും പുകാവനങ്ങളും
 കണ്ടാനന്ദിച്ച രാജാവു സുദൃഗ്ഗൻ മന്ത്രിമാരുമായ്
 അതിൽക്കടന്നാനന്ദനെയൊരു സുന്ദരിയാ,യവൻ.”

(ദേവീഭാഗവതം പ്രഥമസ്കന്ധം)

കുട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിള (1034-1112)—

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—പ്രാചീനവും പ്രശസ്തവുമായ പകലോമരം എന്ന ക്രിസ്തീയകുടുംബത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയാണ് മീനച്ചിൽത്താലുക്കിൽ പാലായങ്ങാടിക്കടുത്തുള്ള കുട്ടക്കയം. ചെറിയാൻമാപ്പിള കുട്ടക്കയത്തുവീട്ടിൽ 1034-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 13-ാംനു- ഉലഹന്നാനേറയും ഭരണങ്ങാനത്തു പിലാനോട്ടത്തു സിസിലിയമ്മയുടേയും സീമന്തപുത്രനായി ജനിച്ചു. ആസ്തികുവും ആചാരശുദ്ധന്തയുമുള്ള ഒരു സുറിയാനി കത്തോലിക്കാകുടുംബമായിരുന്നു അത്. അങ്ങനെയുള്ള പരിസരത്തിൽ വളർന്ന ചെറിയാൻമാപ്പിളയിൽ ആ ഗുണങ്ങൾ അതിശയേന സംക്രമിച്ചു എന്നതിൽ ആശ്ചര്യത്തിനവകാശമില്ലല്ലോ. പതിനാലാമത്തെ വയസ്സു മുതൽ അദ്ദേഹം അനേകം സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ മീനച്ചിൽ താവൽക്കാട്ടു ദാമോദരൻകുന്താവിന്റെ അടുക്കൽനിന്നു അഭ്യസിച്ചു. നാലു കൊല്ലമേ ഗുരുമുഖനായുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം നീണ്ടുനിന്നുള്ളൂ. പിന്നീട് ആ ഭാഷയിൽ നിരന്തരമായി സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ടുതന്നെ പരിശീലിച്ചു. ഏതാനും കൊല്ലംകൊണ്ട് ഒരു വിശിഷ്ടഭാഷാകവിയായി വികസിക്കുന്നതിനു വേണ്ട വ്യുൽപ്പത്തി സ്വാധീനമാക്കി. 1051-ൽ പിതാവു മരിച്ചുപോകയാൽ കുടുംബഭരണം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഗുരുശിഷ്യബന്ധം വിച്ഛിന്നമായത്.

അനന്തരജീവിതം:—1056-ാമാണ്ടു മുതൽതന്നെ ചെറിയാൻമാപ്പിള കവിത എഴുതിത്തുടങ്ങി. 1062 മുതൽ നസ്രാണിദ്രാപ്പികയിൽ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ അപ്പൊഴപ്പോൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. എങ്കിലും കണ്ടത്തിൽ

വരഗീസ്മാപ്പിള 1065-ൽ മലയാളമനോരമയിൽ കവിതാപംക്തി ഉൽപാദനം ചെയ്തതിനുമേലാണ് അദ്ദേഹം കവനത്തിൽ അക്ഷീണമായ വ്യവസായം ആരംഭിച്ചത്. ഭാഷാകവിതയിൽ പ്രവേശനാനുവാദം സവണ്ണഹിന്ദുക്കൾക്കുമാത്രമുള്ളതല്ലെന്നും ആർക്കും അതിനുവേണ്ട അധികാരിഭാവമുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെ കടന്നുചെല്ലാവുന്നതാണെന്നുമുള്ള വസ്തുത വരഗീസ്മാപ്പിള നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചു. തന്നിമിത്തം വാസനക്കാരായ ക്രിസ്തീയകവികളെ അദ്ദേഹം വിശേഷിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു പോന്നു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏതനിലയിൽ നോക്കിയാലും പ്രഥമ ഗണനീയനായി കാണപ്പെട്ടതു ചെറിയാൻമാപ്പിളയായിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളുടെ രീതി അനുകരിച്ച പത്രങ്ങളിൽ കവിത എഴുതുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ തങ്ങളുടെ പേരോടുകൂടി 'മാപ്പിള' എന്ന വക്ത്രനാമം ചേർക്കുന്നത് അഭിലഷണീയമാണെന്നുള്ള വരഗീസ്മാപ്പിളയുടെ ഉപദേശത്തെ അക്കാലത്തെ ക്രിസ്തീയകവികൾ അനുകൂലിച്ചതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് ബാല്യകാലത്തെ ചെറിയാൻ അനന്തരകാലത്തെ ചെറിയാൻമാപ്പിളയായത്. 1067-ലെ കവിസമാജപരീക്ഷയിൽ അദ്ദേഹവും ചേരുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടു. വരഗീസ്മാപ്പിളയുടെ പേരിൽ തനിക്കുള്ള കടപ്പാട് അദ്ദേഹം ആ ഭാഷാപോഷണധൂരീണന്റെ ചരമത്തെ അനുസ്മരിച്ച് എഴുതിയ ഒരു ശ്ലോകത്തിൽ വിനയപൂർവ്വമായി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

“അല്പജ്ഞനാകമിവനും കവിവേഷമേന്തി-
 ക്കെല്ലാൻ സൽക്കവികൾതന്നിടയിൽക്കടന്നു
 അപ്പപ്പൊഴായ് ചില മഹാവികൃതിത്തമതാ-
 ണ്ടൊപ്പിച്ചതും സുമതി നിൻപതിമൂലമത്രേ.”

അങ്ങനെ ഒരു വശത്തു സാഹിത്യവിഷയത്തിലെന്നപോലെ മറ്റൊരു വശത്തു കൃഷികാര്യത്തിലും വ്യാപൃതനായി രണ്ടു വിഭിന്നമാഗ്ഗങ്ങളിലും സമനൈപുണ്യത്തോടുകൂടി പുരോഗമനംചെയ്തു. കഷ്ടകൃത്തിയിൽ അത്യധികം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടിയിരുന്നതുമൂലം ഇടയ്ക്കു സ്വല്പകാലം മനോരമയിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ എഴുതുവാൻ സാധിച്ചില്ല. എല്ലാ കവിമുഖ്യന്മാർക്കും അദ്ദേഹത്തോടു അളവറ്റ സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസന്നിധാനത്തിൽ പരിതപിച്ചു നടുവത്തച്ഛൻ നമ്പൂരി

“കോട്ടം വിനാ തൻകവിതാമൃതത്തെ-
 പ്പെട്ടെന്നൊഴുക്കാതെ ജഗത്തിലെങ്ങും
 കഷ്ടം! വസിക്കുന്നതിനെന്തു ബന്ധം?
 കട്ടക്കയം തെല്ലു നികന്നുപോയോ?”

എന്നും, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ

“ചട്ടറിടുന്ന നരഭൂഷകൾ നിൻകഴുത്തിൽ-
 കെട്ടിച്ച പണ്ടു വളരെപ്പകളാണ്ട വിഭാൻ

കട്ടക്കയത്തിലമരുന്ന കവീന്ദ്രനാഥെ-
 നിഷ്കന്ത നല്ല സുഖമോ ശുകവാണിയാളേ!”

എന്നും മനോരമയിൽ ചോദിച്ചു. അതിനു മറുപടിയാണി കട്ടക്കയം അതേ പത്രത്തിൽത്തന്നെ

“പാലായിൽനിന്നു മയിലഞ്ചു കിഴക്കു ഞാനെൻ-
 സുഗലത്രയം സഹജനെന്നിവരോടുകൂടി
 ബാലോ വിലയ്ക്കു നിലമിത്തിരി വാങ്ങിയിപ്പോൾ
 ചാലുണ്ടതിൻ നടുവിലെന്നു ധരിച്ചിടേണം.

ചാലൊക്കെയും സമനിരപ്പു വരുത്തി നല്ല
 ചേലാക്കി, നെൽക്കൃഷിയതിന്നുപയുക്തമാക്കി
 ചാലിൻകരക്കുകു, തെങ്ങു, പിലാവു, വാഴ,
 കോലും മുദാ മരിചമെന്നിവ നട്ടിടുന്നു”

എന്നു മറുപടിയെഴുതി. 1075 മുതൽ 1085 വരെ പത്തു കൊല്ലത്തോളം കൊണ്ടുർപകൃതിയിൽ അഞ്ഞൂററിമംഗലം ചേരിക്കലിൽ ആ വൃത്തി അനുസ്മൃതമായി തുടൻ്റെ ഒരു മാതൃകാകഷ്കനെന്നു ഖ്യാതിക്കു പാത്രീഭവിച്ചു ധനാജ്ജനം ചെയ്തു. അതിനിടയ്ക്കു സാഹിത്യവ്യവസായം തുടൻ്റെ കൊണ്ടുപോയി. മാപ്പാപ്പാ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ സമുന്നതമായ സാഹിത്യ സേവനത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു് ഒരു കീർത്തിമുദ്ര അയച്ചുകൊടുത്തു. 1086-ൽ മീനച്ചിൽ റബ്ബർക്കുമ്പനി സ്ഥാപിച്ചു് അതിൻ്റെ ഡയറക്ടറായും പത്തു കൊല്ലം ജോലി നോക്കി. ഒടുവിൽ കുറേക്കാലം വാതരോഗം ബാധിച്ചതോടുകൂടി വാലുകുത്തിൽ ടുർനിവാദങ്ങളായ വേദേയും ചില ശരീരാസാധമ്യങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിനു വിധേയനാകേണ്ടി വരികയും അവയുടെ പീഡനിമിത്തം 1112-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 14-ാംനു- യശസ്തരീരനാകുകയും ചെയ്തു. കൊട്ടുകാപ്പള്ളിവിട്ടിൽ ജനിച്ചു് അവകാശവഴി പാലാ കടക്കച്ചിറവിട്ടിലെ അംഗമായ മറിയാമ്മയായിരുന്നു പത്നി. മാതാവു് 1079 കുംഭം 15-ാംനു- മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പുത്രൻ ജോൺ ഒരു സാഹിത്യരസികനും മരുമകൻ ജെ. ജോൺ ഗദ്യപദ്യാത്മകങ്ങളായ അനേകം സൽഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രണേതാവുമാണു്. രണ്ടുപേരും മലംകൃഷിയിലും വൈദഗ്ദ്ധ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കൃതികൾ:—ചെറിയാൻമാപ്പിള 1 യുദജീവേശപരി, 2 വില്ലാർ വെട്ടം, 3 സാറാവിവാഹം, 4 കലാവതി എന്നീ രൂപകങ്ങളും, 5 ലേലി വേർവിജയം ആട്ടക്കഥയും, 6 മാത്തോമ്മാചരിതം, 7 വനിതാമണി, 8 തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പാതം എന്നീ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏകിലും കേരളത്തിലെ ഒന്നാംകിടക്കാരായ കവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം ഗണനാർഹനായിത്തീർന്നതു് ഇരുപത്തിനാലു സഗ്ഗങ്ങൾ ഉൾ

കൊള്ളുന്ന 9 ശ്രീയേശുവിജയം എന്ന മഹാകാവ്യത്തിന്റെ പ്രണയനം കൊണ്ടാകുന്നു. യുദ്ധജീവേശ്വരി കവിസമാജത്തിലെ നാടകപരീക്ഷയ്ക്ക് എഴുതുവാൻ ഉദ്യമിച്ചതും അവിടെവെച്ചു രണ്ടുകത്തോളം തീർത്തതുമാണ്. പിന്നീട് അത് 141 ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തി അഞ്ചകങ്ങളിൽ പുത്തിയാക്കി 1068-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. എസ്കർരാജ്ഞി യുടെ ചരിത്രമാണ് അതിലെ പ്രതിപാദ്യം. വില്ലാറവെട്ടം 1069-ാ മാണ്ടാണ് അച്ചടിപ്പിച്ചത്. അതിലെ ഇതിവൃത്തം കല്പിതമാകുന്നു. പണ്ട് ഉദയംപേരൂരിൽ വില്ലാറവെട്ടം എന്ന പേരിൽ ഒരു നസ്രാണി രാജകുടുംബം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള ഐതിഹ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കവി ഒരു കഥ നാടകോചിതമായ രീതിയിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വാമിഭക്തനും രാജ്യസ്നേഹിയുമായ ആ രാജ്യത്തിലെ മന്ത്രിയെ അവിടത്തെ സേനാനായകൻ രാജാവിനെ തെറ്റി ധരിപ്പിച്ചു നിഷ്ഠാസനം ചെയ്യിക്കുന്നു. എന്നാൽ മന്ത്രി അവിടെ തന്നെ ഗുഹയായി താമസിച്ചുകൊണ്ടു രാജാവിന്റെനേക്ക് ആ രാജദ്രോഹി അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ദ്രോഹകൃത്യങ്ങളെ വിഫലീകരിക്കുന്നു. അതാണ് കഥയുടെ സംക്ഷേപം. പഴയ നിയമത്തിൽ തോബിയാസ്സിന്റെ ചരിത്രത്തെ വിഷയീകരിച്ചു പാലാ മനോവിനോദിനീനാടകസഭയുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു രചിച്ച സാറാവിവാഹം നാടകം 1077-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. കലാവതി നാലകത്തിലുള്ള ഒരു നാടികയാണ്. ഗദ്യമൊഴിച്ചാൽ ഇരുപത്തിയേഴു ശ്ലോകങ്ങളും ഒരു പാട്ടുമാത്രമേ അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുള്ളൂ. ആംഗലേയമഹാകവിയായ റൊന്നിസന്റെ ഒരു പ്രതിപാദ്യം കേട്ടമനസ്സിലാക്കി എഴുതിയതാണ് ആ രൂപകം. സാറാവിവാഹം കഴിഞ്ഞതാണ് അതിന്റെ നിമിതി. അത് അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. 1070-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു പാലായിൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു കഥകളിയോഗത്തിന് അഭിനയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എഴുതിയതാണ് ഒലിവേർ വിജയം ആട്ടക്കഥ. കാരാമാൻചക്രവർത്തിയുടെ ചരിത്രമാണ് അതിലെ വിഷയം. സെൻ്റ് തോമസ്സിന്റെ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി 300 ശ്ലോകങ്ങളിൽ എഴുതിയ മാത്തോമ്മാചരിതം 1082-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. മാസർ എന്ന ആംഗലേയമഹാകവിയുടെ The Clerks Tale എന്ന ഒരു കാൻറർബറിക്കഥയാണ് വനിതാമണി എന്ന കാവ്യത്തിലെ വിഷയം. ആ കാവ്യത്തിലെ നായികയായ ഗ്രിസെൽഡാ സാവിത്രിക്കു സമയായ ഒരു പതിവുതയാകുന്നു. ഒട്ടവിലത്തെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പാത്രം എന്ന കൃതിമാത്രമേ ചെറിയാൻമാപ്പിള ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പൗലോസ് അപ്പോസ്തലന്റെ മതപരിവർത്തനമാണ് അതിലെ വിഷയം. ഇവകൂടാതെ ഭാഷാപോഷിണിവകയായി നടത്തിയ മത്സരപരീക്ഷയ്ക്ക് ആസന്നമരണന്റെ അന്തസ്സം എന്നൊരു ഖണ്ഡകാവ്യവും എഴുതിയയച്ചു. എങ്കിലും അതു മുദ്രിതമായിട്ടില്ല. ശ്രീയേശുവിജയം മഹാകാവ്യത്തിലാണ് മഹാകവിയുടെ സർവ്വസിദ്ധികളും അവയുടെ സമഗ്രമായ രൂപത്തിലും പരിമാണത്തിലും പ്രതിഭാസി

കുന്നതു്. അത്യന്തം ദീർഘമാണു് അതിലെ കാരോ സഗ്ഗവും. സജാതീയദപിതീയാക്കുരപ്രാസം കാരോ ശ്ലോകത്തിലും സമർത്ഥമായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പ്രസന്നവും മധുരവുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യശൈലി. നിഷ്ഠഷ്ടമായ സന്മാഗ്ഗബോധം കാരോ കൃതിയിലും ആദ്യന്തം പ്രതിഫലിക്കുന്നു. രചനാവൈകല്യം ലേശംപോലുമില്ല. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ശാശ്വതസമ്പാദ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായി പ്രസ്തുതകാവ്യരത്നത്തെ പരിഗണിക്കാം. പഴയനിയമത്തിലെ ഇതിവൃത്തം സംക്ഷിപ്തമായും പുതിയ നിയമത്തിലേതു സവിസ്തരമായും പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ലോകോൽപത്തി തുടങ്ങി കോൺസ്റ്റന്റൈൻ എന്ന റോമൻചക്രവർത്തി ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കുന്നതുവരെയുള്ള കഥകൾ ഭൗചിത്യദീക്ഷയോടു കൂടി അന്തർവിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1100-മാണ്ടാണു് പ്രസ്തുതമഹാകാവ്യം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ചെറിയൊൻമാപ്പിളയുടെ കവനരീതി അനുവാചകന്മാരെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാം.

“അസ്താദ്രു ചെന്നണഞ്ഞു ദൃമണി; സരസിജ-
ശ്രേണിതൻ ശോഭ തേഞ്ഞു;
മുത്തത്യർത്ഥം കുറഞ്ഞു മധുചനിരയതി;-
ന്നാമ്പലെല്ലാം വിരിഞ്ഞു;
ആർത്താ കോകം പിരിഞ്ഞു; ദിവി രചി ചിതറി-
ത്താരസാർത്ഥം നിറഞ്ഞു;
ചിത്രം ദീപം തെളിഞ്ഞു; ദിശി ദിശി തിമിര-
ക്കൂട്ടമെത്തിക്കഴിഞ്ഞു.” (യുദജീവേശപരി)

“ഇഷ്ടത്തിന്നൊത്തവണ്ണം സകലമവിരതം
തന്നുമെന്നോതിയാലും
തുഷ്ടാ കൈക്കൊണ്ടുമയ്യോ! കുടിലതരമതേ!
നിന്നെ ലാളിക്കുമ്പോൾ
കഷ്ടം മാലുഭൂമത്താൽക്കാടിനവിഷമേഴും
പാമ്പിനെത്തൻകഴുത്തിൽ-
പ്പഷ്ടാനന്ദന ചാർത്തും മടയെന്നൊരിണയായ്-
ത്തീൻ നിന്ദാഹ്നായ് ഞാൻ.” (വില്ലാറവെട്ടം)

“കണ്ടാലിത്ര മനോജ്ഞയാം യുവതി പണ്ടുണ്ടായതില്ലെങ്ങുമേ;
വീണ്ടുണ്ടാകയുമില്ലിവണ്ണമവളെക്കണ്ടിട്ടു പാരൊക്കെയും
കൊണ്ടാടുന്നതുമൂലമാത്തരുണിതൻ സൗന്ദര്യപൂരം ക്രമാൽ
വേണ്ടുംവണ്ണമകക്കുരുനിലഖിലം ബോധിച്ചിടാമേവനും.”
(സാറാവിവാഹം)

“പേടിച്ചുരണ്ടു ചെറുതായ മൃഗം ജവം പു-
ണ്ടോടിക്കിതപ്പൊട്ടു പടപ്പിലണഞ്ഞിടുമ്പോൾ

കൂടിൻപടിക്കുജഗരം കണിവച്ച വായിൽ-
ചാടിത്തനിക്കപകടത്തെ വരുത്തിടുന്നു.”

(ശ്രീയേശുവിജയം)

“ഭ്രംശം ഞെരിച്ചു വിരലാഞ്ഞു നിലത്തിലൂന്നി-
പ്പന്തംകണക്കു മിഴി ഭീഷണമാക്കി രോഷാൽ
അന്തം വെടിഞ്ഞ പകയോടുകൂട്ടരും വാരം
കുന്തം തുടങ്ങിയവയാൽപ്പെരുമാറുമായി.”

(ശ്രീയേശുവിജയം)

“കെട്ടക്കുടിപ്പുഞ്ഞമിവണ്ണമൻപൊടും
തട്ടക്കുവോക്കാഴ്ചൽ ചേർത്തിടും പ്രഭോ?
അടുക്കലത്തും പഥികക്കു വിശ്രമം
കൊടുക്കമാശ്ശാഖി മുറിക്കുമോ ജനം?”

(ശ്രീയേശുവിജയം)

“കൂരമ്പാൽ മാർ പിളന്നും കൊടിയൊരു കുരിശിൽ-
ത്തൂക്കിയും തോലുരിഞ്ഞും
കൂരൻ സിംഹത്തിനൂണായരുളിയുമസിയാൽ-
ക്കണ്ണനാളം മുറിച്ചും
നീരത്തിൽത്താഴിയും മെയ് മുഴുവനുമടിയാൽ-
ക്കീറിയും തീയിലിട്ടും
പാരം മാൽ ചേർത്തു യോധാധമനവധിയായ്
കൃഷ്ണരേ നിഗ്രഹിച്ചു.”

“ഇന്നാക്കല്ലലശേഷമില്ല സുഖമാണാനന്ദമാണീവിധം
നന്നായിപ്പരമാർത്ഥമേതുമാറിയാതെകണ്ടു ചൊല്ലും ചിലർ;
എന്നാലാ നരനോടടുത്തു പരിശോധിക്കുന്നതായാലുടൻ-
തന്നെ ദൈന്യത പാരമുണ്ടു സുഖമില്ലെന്നോതുമെല്ലാവരും.”

(കലാവതി)

“മാരി നിലച്ചു; ശരൽകാലം വന്നെത്തി;
നീരിന്നു നൈർമ്മല്യമേറെയുണ്ടായ്;
വാരിവാഹം വാനിലെങ്ങുമില്ലാതെയായ്;
പാരിൽത്തെളിവെങ്ങുമുണ്ടവിച്ചു.
വാനിൽ പ്രസന്നനായ് തികളുദിച്ചോമൽ-
പ്പുനിലാഖെങ്ങും ചൊരിഞ്ഞുനിന്നു.
വിണ്ണിലനദിനം താരങ്ങളേവക്കും
കണ്ണിന്നു കൗതുകം ചേർത്തു മിന്നി.”

(തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പാത്രം)

കൃഷ്ണീയയുവകവികൾക്കു മഹത്തായ പ്രചോദനമാണ് കട്ടക്കയം ശ്രീയേശുവിജയംവഴിക്കു നല്കിയിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാവ

നങ്ങളായ പാദമുദ്രകളെ പ്രകാശദീപങ്ങളാക്കി പുരോഗമനംചെയ്ത വിജയം നേടുവാൻ അവരിൽ വാസനാസമ്പന്നരായ പലർക്കും നിരന്തരമായ വ്യവസായാസക്തിയും ഉദാത്തമായ ഉൽകഷേപ്തയുദ്ധങ്ങളിൽ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

കെ. വി. സൈമൺ (1058-1118)—ചരിത്രം:—തിരുവല്ലാത്താലൂക്കിൽ പമ്പാനദിയുടെ തെക്കേക്കരയിൽ ആറന്മുളക്കേരളത്തിൽ നിന്നും അല്പം പടിഞ്ഞാറു മാറി ഇടയാറന്മുള എന്നൊരു ഗ്രാമമുണ്ടു്. അവിടെ കിന്നംപുറം എന്ന കുടുംബത്തിൽ വരഗീസ്സിന്റെ പുത്രനായി കെ. വി. സൈമൺ 1058-ാമാണ്ടു മകരമാസം 27-ാംനു ജനിച്ചു. തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ദശമസ്ഥാനമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ കെ. വി. ചെറിയാന്റെ അടുക്കലാണു് പ്രധാനമായി സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചതു്. ചെറിയാൻ സംസ്കൃതജ്ഞനായിരുന്നതിനുപുറമേ ഇംഗ്ലീഷിലും തമിഴിലുംകൂടി പ്രായോഗികപരിചയം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. 1075-ൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അപ്പോഴേയ്ക്കും തനിക്കു സിദ്ധിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന ലോകവൃൽപത്തി സൈമൺ സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടു് അഭിവൃദ്ധമാക്കി. ബാല്യംമുതൽക്കുതന്നെ അദ്ദേഹം കവിതാനിർമ്മാണത്തിലും വിവിധഭാഷാപഠനത്തിലും ഉത്സുകനായിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ നിസ്തന്ത്രമായ വ്യവസായംകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യമായ വൃൽപത്തി സമ്പാദിക്കുകയും അതോടുകൂടി തമിഴു്, തെലുങ്കു്, കണ്ണാടകം, ഹിന്ദി, ഇംഗ്ലീഷു് മുതലായ ഭാഷകളും സാമാന്യമായി ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. കെ. വി. ചെറിയാൻ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പ്രാഥമികവിദ്യാലയത്തിൽ ഇരുപത്തൊന്നു കൊല്ലം അധ്യാപകനായി പണിനോക്കി. സഞ്ജീതത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. ക്രമത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു് ആത്മീയചിന്തയിലേക്കു തിരിയുകയും അതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം ദക്ഷിണാപഥം മുഴുവൻ പര്യടനം ചെയ്തു ക്രിസ്തുമതപരമായി പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. വിവിധമതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പാരായണംചെയ്തിരുന്ന ആ വിശാലഹൃദയൻ ഒരു മതത്തെയും ഭൂഷിച്ചില്ല. സ്വരമാധുര്യം ശബ്ദസൗഷ്ഠവം ഗാനകുശലത വാചിതം മുതലായ സിദ്ധികളെക്കൊണ്ടു് ഏതു സദസ്സിനേയും വശീകരിക്കുവാനുള്ള ശക്തി അദ്ദേഹത്തിനു് അധീനമായിരുന്നു. 1118-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 8-ാംനു രക്തസമ്മദ്ദം നിമിത്തം പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ:—സൈമൺ 1 വേദവിഹാരം, 2 നല്ല ശമരൂൻ എന്നീ പദ്യകൃതികളും, 3 സഞ്ജീതരത്നാവലി എന്ന ഗാനപ്പുസ്തകവും, 4 ഉത്തമഗീതാവ്യാഖ്യാനം എന്നൊരു ഗദ്യപ്പുസ്തകവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നല്ല ശമരൂൻ ബൈബിളിലെ ലൂക്കോസു്സുവിശേഷത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട A Good Samaritan എന്ന ഉപാഖ്യാനത്തെ ആസ്പദമാക്കി രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണു്. ഭക്തിഭാവ

പ്രധാനങ്ങളായ 300-ൽപ്പരം ഗാനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാകുന്നു സഞ്ജീത രത്നാവലി. ബൈബിളിലെ Song of Songs എന്ന യോഗാത്മക ഭാഗത്തിന്റെ ഒരു ഭാഷ്യമാണ് ഉത്തമഗീതാവ്യാഖ്യാനം. ഇവ കൂടാതെ 5 1089-മാണു ശാസ്ത്രലവിക്രീഡിതവൃത്തത്തിൽ നിശാകാലം എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറിയ സംസ്കൃതകാവ്യവും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം സാധാരണകൃതികളായേ സഹോദരന്മാർ ഗണിക്കുകയുള്ളൂ. സൈമണെ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടകവി എന്നു കേരളീയർ കൊണ്ടാടുന്നതും കൊണ്ടാടേണ്ടതും വേദവിഹാരം എന്ന വിശിഷ്ടകാവ്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. വേദവിഹാരം പഴയ നിയമത്തിൽ മോശയുടെ ഒന്നാം പുസ്തകം എന്നു പറയുന്ന Genesis അഥവാ ലോകോൽപ്പത്തിയുടെ വിപുലമായ പരാ വർത്തനമാണ്. പഴയ നിയമത്തിൽ ആകെ 39 പുസ്തകങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളാണ് മോശയുടേതായി അറിയപ്പെടുന്നത്. അവയിൽ ആദ്യത്തെ പുസ്തകമാത്രമേ സൈമൺ തന്റെ വാല്മീകിയെന്നു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കിളിപ്പാട്ടുരീതിയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ളതും ആകെ 50 അധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയതുമായ പ്രസ്തുതകാവ്യം ഭാഷയ്ക്ക് അമൂല്യമായ ഒരുഭരണമായി പ്രശോഭിക്കുന്നു. കൃഷ്ണസാധു മായ ആ സാഹിത്യവ്യവസായത്തിൽ കവി അഭിനന്ദനീയമായവിധം വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ട്.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:—വേദവിഹാരത്തിൽനിന്നുമാത്രം ചില ഊരടി കൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“യേജനകരജനിയിതുവിധമവർ കഴിച്ചിട്ടു
ഭാഹുദയത്തിലുയർന്നുകൊള്ളും വിധൗ
ഗതകരുണമഖിലജഗദധിപതി നഭസ്സിന്നു
ഗന്ധകമഗ്നിയും വഷ്ഠിച്ചു ഘോരമായ്.
ഗഗനപഥമിതിനടയ നാനിയായിട്ടഹോ!
ഗംഭീരശബ്ദം മുഴക്കി ഭൂവെങ്ങുമേ.
ജാലനഘനഘടകളുടെ നടുവിലിടിവാളുകൾ
ജാതരോഷം പരന്നാകാശവീഥിയിൽ.
പ്രളയമതിലുയരുമൊരു ചണ്ഡവാതങ്ങളും
പ്രത്യുൽഗമിച്ചു, നിശ്ശ്വസ്യഹമാംവിധം.

വിഷയവിഷസപ്പമേ! നിന്നെ വിട്ടോടിലും
വിദൂതം നീ പാഞ്ഞു ദംശിപ്പു മന്ത്രുരെ.
മഹിളയുടെ മനതളിരിലമിതവിഷയാശതാൻ
മാരണഹേതുവായ് മങ്ങിക്കിടന്നതും.
ഏതമതിലണവളവു ലിപ്തയുണ്ടെങ്കിലോ
സംയമിതാനും സ്ഖലിക്കും സ്വനിഷ്ടയിൽ.
മുനിയുടെ മനം കരണ്ടുലപമാക്കീടുന്ന
മുഷികനത്രേ വിഷയാശ നിസ്സംയം.”

കൊങ്ങോട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ (1059-1119)—ചരിത്രം:—

കൃഷ്ണൻനായർ മലബാറിൽ കൊല്ലങ്കോട്ട കാമ്പ്രത്തു് ഈശ്വരമേനോൻ്റെയും മഞ്ഞപ്ര കൊങ്ങോട്ട തില്ലത്തയ്യടേയും പുത്രനായി 1059-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസം അത്തംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. ധനികനും അംശമധികാരിയുമായിരുന്ന ഈശ്വരമേനോൻ താരകാസൂരവധം ആട്ടക്കഥയുടേയും തോരണയുദ്ധം എന്നു ദിവസ്തെ തുള്ളൽക്കഥയുടേയും പ്രണേതാവായിരുന്നു. കൊല്ലങ്കോട്ട ഹൈസ്കൂളിൽ മെട്രിക്കുലേഷൻ ക്ലാസ്സവരെ പഠിച്ചു. ആദായകരമായ പ്രവൃത്തിയിലൊന്നും ഏല്പിച്ചില്ല. വിഭവസമ്പന്നനായ ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ കടംബകാര്യങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു കൊല്ലങ്കോട്ടതന്നെ താമസിച്ചു. മാതാപു മൂപ്പന്മാരിരണ്ടാരുമെന്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചു. കൃഷ്ണൻനായർ സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും അഭിജ്ഞനായിരുന്നതിനുപുറമേ ജ്യോതിഷത്തിലും ഹസ്തരേഖാശാസ്ത്രത്തിലും നിപുണനും ചരിത്രസംബന്ധമായുള്ള ഗവേഷണത്തിൽ സദാ വ്യാപൃതനുമായിരുന്നു. 1119-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം സ്വാതിനക്ഷത്രത്തിൽ ദേഹവിയോഗം ചെയ്തു. മരണസമയം മുൻകൂട്ടി അറിഞ്ഞിരുന്നു.

കൃതികൾ:—കൃഷ്ണൻനായർ 1 ശ്രീദേവീഹരണം ഭാഷാനാടകം, 2 ജ്ഞമഞ്ജരി, 3 വീരരവിവർമ്മചക്രവർത്തി, 4 ഭാവകുതുഹലം എന്ന ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം, 5 വ്യവഹാരഭൂമി അഥവാ കണ്ടൻമേനോന്റെ ഭസ്യത്തു് എന്നീ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മലബാറിലെ രണ്ടു പ്രസിദ്ധരാജവംശങ്ങളായ നെടിയിരിപ്പു സ്വരൂപത്തിന്റെയും കോലസ്വരൂപത്തിന്റെയും പരസ്പരബന്ധവും നിലേശ്വരം രാജകുടുംബത്തിന്റെ ഉൽപ്പത്തിയുമാണു് ഏഴങ്കുളള ശ്രീദേവീഹരണം നാടകത്തിലെ ചരിത്രപരമായ പശ്ചാത്തലം. ഇതിവൃത്തം ആ പശ്ചാത്തലത്തിൽ കവി കെട്ടിപ്പുട്ടത്തുതന്നെ. ജ്ഞമഞ്ജരി എന്ന കൃതിയിൽ കാളിദാസകൃതമായ ജ്ഞസംഹാരകാവ്യം മഞ്ജരീവൃത്തത്തിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വീരരവിവർമ്മചക്രവർത്തി, ക്രി. പി. പതിന്നാലാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കൊല്ലത്തു നാടുവാണിരുന്ന സജ്ജാമധീരരവിവർമ്മചക്രവർത്തിയെ വിഷയികരിച്ചുള്ള മറ്റൊരു നാടകമാണു്. ഭാരിദ്യത്തിന്റെ പ്രധാനകാരണങ്ങളിൽ ഒന്നായ വ്യവഹാരഭൂമിനിമിത്തം ഉണ്ടാകുന്ന ദോഷങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ ഗദ്യകഥയാണു് കണ്ടൻമേനോന്റെ ഭസ്യത്തു്. ഒന്നരണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം.

“നാനാവിലാസരസലീലകരകൊണ്ടിവന്റെ
മാനം നിറഞ്ഞ ഏദയം പ്രഥമം കവർന്നു;
സാനന്ദവിഭ്രമപരമ്പരകൊണ്ടിണക്കിട
ത്താനെ പിടിച്ചു വശമാക്കി മനോഹരാജി.”

(ശ്രീദേവീഹരണം)

“മന്ദാനിലൻ വന്നു തട്ടുന്ന നേരത്തെ—
 ഞ്ഞതശാഖകളാടിക്കൊണ്ടും
 പൂക്കമിക്കാലത്തിലഗ്രഭാഗത്തെല്ലാം
 നോക്കുമ്പോൾ പല്ലവം തിങ്ങിക്കൊണ്ടും
 മത്താളിവൃന്ദം മരന്ദമുണ്ടുംകൊണ്ടു
 വൃത്തത്തിൽ നില്ക്കുന്ന മന്ദാരവും
 ആരുടെ ചിത്തവും ഭേദിക്കുവാനൊത്ത
 ധീരതയുണ്ടെന്നു ഭാവികുന്നു.”

(ഋതുമഞ്ജരി)

കരുവാ എം. കൃഷ്ണനാശാൻ (1043-1111)—ചരിത്രം:

കരുവാ എം. കൃഷ്ണനാശാൻ 1043-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 9-ാംന-
 കൊല്ലത്തു് ഏതതുവീട്ടിൽ ജനിച്ചു. മാധവനാശാനായിരുന്നു അച്ഛൻ.
 വെളുത്തേരിൽ കേശവൻവൈദ്യൻ, ആറുപരത്തു് ഇമ്പിച്ചൻഗുരു-
 കൾ, കൊല്ലത്തു് അധ്യാപകന്മാരായിരുന്ന സുബ്രഹ്മണ്യശാസ്ത്രികൾ,
 ആപട്ടഭാരണശാസ്ത്രികൾ ഇവരായിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ ഗുരുക്കന്മാർ.
 ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങൾ നിഷ്കർഷിച്ചു പഠിക്കുകയും വിഗ്രഹാ-
 രാധനത്തിലും ഭണ്ഡുധാരണത്തിലും മറ്റും വിശ്വസിക്കുകയും അത്തരത്തി-
 ലുള്ള പൂർവ്വാചാരങ്ങളെ എതിർക്കുന്നവരോടു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തു-
 കയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. പരമതത്വബുദ്ധനശാസ്ത്രികൾ എന്ന പേരിൽ
 പ്രസിദ്ധനും, ജ്ഞാനോദയസാരം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രണേതാവു-
 മായ കോയമ്പത്തൂർ വെങ്കിടഗിരിശാസ്ത്രികളുടേയും കിത്തൻപിള്ള
 മാട്ടമ്പിസ്വാമികളുടേയും സർവ്വാചരി നാരായണഗുരുസ്വാമികളുടേയും
 അന്തേവാസിയാതി വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു കൂടുകനിമിത്തമാണു്
 അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിനു നയിക്കുവാനിടവന്നതു്.
 വൈദ്യത്തിലും നല്ല വൈദ്യവും സമ്പാദിച്ചു. കേരളവർമ്മവിദ്യാ-
 മന്ദിരം എന്നൊരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയവും രാജരാജവിലാസം അച്ചുക്കു-
 ടവും കരുവായിൽ സ്ഥാപിച്ചു. വിദ്യാവിലാസിനി എന്ന പേരിൽ
 ഒരു മാസിക 1073-ാമാണ്ടു മേടമാസംമുതൽ കുറേക്കാലം സ്കാലനായ
 കൊല്ലം പെരിനാട്ടു ചന്തിരശികത്തു് എസ്. പത്മനാഭനാശാന്റെ
 ഉടമസ്ഥതയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. സദസ്സുകളിൽ പ്രഭാഷ-
 കൻ എന്ന നിലയിൽ വിഖ്യാതി നേടി. 1111-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം
 17-ാംന- മരിച്ചു. കൊല്ലം മുണ്ടയ്ക്കൽ വലിയവീട്ടിൽ കൊച്ചുണ്ണിയാ-
 യിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഭാര്യ. ആ സാധുപിതൃടെ മരണാനന്തരം 1083-ൽ
 ചവാ തെക്കുംഭാഗത്തു പൈത്തൊടി തെക്കേരിൽ പുത്തൻമാത്തിൽ
 കെ. കൊച്ചുപെണ്ണിനെ പരിഗ്രഹിച്ചു.

കൃതികൾ:—ആശാൻ സാഹിത്യസംബന്ധമായും മതപരമായും
 ആയുർവേദവിഷയകമായും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശാകുന്തള-
 ത്തിനു് അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള തർജ്ജമയിൽനിന്നു് ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരി-
 കുന്നു.

“തണ്ടാരിന്നഴകല്ലയോ പുഴലവും ചേരും കരിമ്പായലും?
കണ്ടാലെന്തു ഹിമാശ്രവിന്നമഴകാണല്ലോ കറുത്തങ്കവും?
വണ്ടാർവേണിയിവരക്കുമോരമഴകാണീ വല്ലലംപോലുമേ;
കൊണ്ടാടേണ്ടമൊരാകൃതിക്കഴകിനാ^ൽ രാത്തതെന്തൊന്നതാൻ?”

തജ്ജമയ്ക്കു വൈശിഷ്ട്യമുണ്ടെന്നു പറയാൻ പാടില്ല. മതപരങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ ഉപന്യാസരൂപത്തിലുള്ളവയും അനുമതസിദ്ധാന്തങ്ങളെ ഖണ്ഡിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നവയുമായ ചെറിയ കൃതികളാണ്. വിജയ ധ്വജം, ആര്യജയദേവി മുതലായവ ആ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടും. അക്ഖ പ്രകാശം, ചികിത്സാക്രമകല്പവല്ലി, വൈദ്യമനോരമ എന്നീ വൈദ്യ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ തജ്ജമചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

അമ്പത്തെട്ടാമധ്യായം

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ
(1038-1093)

ശൈശവം:—എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ 1038-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 9-ാംന- ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ ജനിച്ചു. കൊച്ചുപ്പൻ എന്നായിരുന്നു കാമനാമം. അമ്മ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ മാതാവായ ദേവിഅമ്മതമ്പുരാട്ടിയുടെ സഹോദരീപുത്രി ഭരണിതിരുനാൾ അംബാലികത്തമ്പുരാട്ടിയും അച്ഛൻ കിടങ്ങൂർ കാണത്തുരുത്തി പാററിയാൻഇല്ലത്തിൽ വാസുദേവൻ നമ്പൂരിയുമായിരുന്നു. ആ നമ്പൂരി ഒരു വേദജ്ഞനും ജ്യോതിർവിത്തുമായിരുന്നുവത്രേ. ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലെ കുടുംബച്ഛിദ്രംനിമിത്തം വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശാഖയ്ക്കു് 1040-ാമാണ്ടു ലക്ഷ്മീപുരം വിട്ടൊഴിഞ്ഞു കാത്തിരുപ്പള്ളിക്കോവിലകത്തു താമസിക്കേണ്ടിവന്ന കഥ ഞാൻ അനുഗ്രഹപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അന്നു കേവലം ശിശുവായിരുന്ന കൊച്ചുപ്പനേയുംകൊണ്ടു മാതാവു് ആ ശാഖയിലെ മാനംഗങ്ങളോടൊന്നിച്ചു കാത്തിരുപ്പള്ളിയിലേക്കു പോയി. ആ തമ്പുരാട്ടി ഐഹികകാര്യങ്ങളിൽ പ്രായേണ അനാസക്തയായിരുന്നതിനാൽ ആ സാധ്യയുടെ ജ്യേഷ്ഠ സഹോദരി ചിത്തിരതിരുനാൾ അംബികത്തമ്പുരാട്ടിയാണു് കിമാരനെ ലാളിച്ചു വളർത്തിയതു്. ബാല്യത്തിൽ കോയിത്തമ്പുരാൻ മൂകനായിരുന്നു എന്നു ചിലർ പറയുന്നതു പരമാർത്ഥമല്ലെങ്കിലും ബുദ്ധിക്കു കുറേ മാനുഷമുള്ളതായി ചിലപ്പോൾ തോന്നിയിരുന്നു. അതു നീങ്ങിയതു് അച്ഛൻ പനച്ചിക്കാട്ടു ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ മകനെ എന്നും കൂട്ടിച്ചുകൊണ്ടു പോയി തൊഴിയിച്ചതിന്റെ ഫലമായിരുന്നു എന്നു് ആസ്തികന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്നു. 1046-ാമാണ്ടു് അരിപ്പാട്ടു് അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരം കാരണവർ പണിയിച്ചപ്പോൾ കുടുംബം മുഴുവൻ അവിടെ മാറിത്താമസിച്ചുതുടങ്ങി. ആ വഴിക്കാണു് അദ്ദേഹം എ. (അരിപ്പാട്ടു്) ആർ. (രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അനന്തരവൻ) രാജരാജവർമ്മയായതു്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—ആദ്യമായി പുനക്കര അച്യുതവാരിയരോടു ചില ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിക്കുകയും അദ്ദേഹം രോഗാന്തനായി സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോയപ്പോൾ ആ വാര്യത്തെ ഒരു പ്രസിദ്ധസംസ്കൃതപണ്ഡിതനായ പുനക്കര ശങ്കരവാരിയരുടെയടുക്കൽ സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യനാടകങ്ങൾ അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്തു. ശങ്കരവാരിയരെപ്പറ്റി ഞാൻ മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ രണ്ടുപേരെയും അധ്യാപകന്മാരായി വരുത്തി കൊട്ടാരത്തിലെ ബാലന്മാരെയും ബാലികമാരെയും പഠിപ്പിക്കു

വാൻ നിയോഗിച്ചത് അഭിജ്ഞാത്തനായ മുത്തുകോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു. ശങ്കരവാര്യരുടെ കീഴിൽ അധികകാലം സംസ്കൃതം അഭ്യസിക്കേണ്ട ആവശ്യം കൂടാതെ നേരിട്ടില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ 1052-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ ആലപ്പുഴനിന്ന് സ്വഗൃഹത്തിൽ പോയി താമസിച്ചുകൊള്ളുവാൻ രാജാജ്ഞ കിട്ടി. അത് അനന്തരവൻ പാതവിഷയത്തിൽ ഒരു പരമാനുഗ്രഹമായി പരിണമിച്ചു. കശാഗ്രബുദ്ധിയായ ഒരുധ്യുതാവിനെ കൂലകുടവൈദ്യനായ ഒരുധ്യാപകൻ കിട്ടുക എന്നുള്ളത് ഇരുകൂട്ടർക്കും ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ടായ ഒരു ഭാഗ്യവിശേഷമാണ്. അക്കാലത്തു കഥാപുരുഷൻ 14 വയസ്സേ തികഞ്ഞിരുന്നുള്ളവെങ്കിലും അന്നുതന്നെ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതത്തിൽ വിസ്മയനീയമായ പാണ്ഡിത്യവും കവിതാപരിചയവും സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തിനുപുറമേ ഇംഗ്ലീഷും കണക്കും ചരിത്രവും മറുതൂടി പഠിപ്പിച്ചു. ഇതരശിഷ്യന്മാർ സംസ്കൃതംമാത്രമേ പഠിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവരിൽ തുറവൂർ നാരായണശാസ്ത്രികൾ, ഗുരുനാഥന്റെ കനിപ്പുസഹോദരൻ രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, ചെമ്പ്രോൽമാത്തിൽ കൊട്ടാരത്തിൽ കേരളവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം സ്മരണീയങ്ങളാണ്. ആലപ്പുഴവെച്ചുതന്നെ അവിടത്തെ ആശ്രിതനായിത്തൂടി കാലാനുരത്തിൽ മഹാവൈയാകരണനെന്ന ഖ്യാതി ദിഗന്തരങ്ങളിൽപ്പോലും വ്യാപിപ്പിച്ച നാരായണശാസ്ത്രികൾ യാവജ്ജീവം കഥാപുരുഷന്റെ ബഹിഷ്ഠരപ്രാണനായിരുന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ 1056-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോന്നപ്പോൾ രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ അനന്തപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിലെ ബാലന്മാരുടേയും ബാലികമാരുടേയും സംസ്കൃതാധ്യാപകനായിത്തീർന്നു. അമരകോശംപോലെ അഷ്ടാധ്യായീയും അക്കാലത്തു കുട്ടികളെ ഉപാധ്യായന്മാർ കാണാപ്പാറമായി പഠിപ്പിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ആ രീതിതന്നെയാണ് രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനും തുടർന്നുകൊണ്ടുപോയത്. കേരളവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനും വ്യാകരണത്തിൽ പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം നേടി. ആ ഘട്ടത്തിൽ മരുമകൻ മാതുലന്റെ കീഴിൽ പ്രധാനമായി പഠിച്ചതു നൈഷധീയചരിതം, മാലതീമാധവം, കവലയാനന്ദം, മാനവേദപന്യ എന്നീ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും സിദ്ധാന്തകൗമുദിയുമായിരുന്നു.

അക്കാലത്തെ കവനപാടവം:—രണ്ടു വർഷം കൗമുദി പഠിപ്പിച്ചതിനുശേഷം ഒരുവസരത്തിൽ ഗുരുനാഥൻ ശിഷ്യന്മാരോടു ഗണേശപരമായി അവരവർക്കു് ഇഷ്ടമുള്ള വൃത്തത്തിൽ പീഠോദീവസം വൈകുന്നേരം ഓരോ അഷ്ടകമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുചെല്ലണമെന്നാജ്ഞാപിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കാൾ വിഹാരലോലമായിരുന്നു കൊച്ചുപ്പൻ അധികം അഭിരുചി. അതുകൊണ്ടു നിശ്ചിതസമയത്തിനു് അരമണിക്കൂർ മുമ്പുവരെ ആ കാര്യത്തെപ്പറ്റി ഓർത്തില്ല. ഒടുവിൽ നിമിഷകവിതാരൂപത്തിൽ

ഒരഷ്ടകമെഴുതി സമർപ്പിച്ചു. ഗുരുനാഥനും ഒന്നെഴുതിവെച്ചിരുന്നു. ശിഷ്യന്റെ അഷ്ടകത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണ് ചുവടെ ചേർന്നത്.

“സകലസുരാസുരാദിശരണീകരണീയപദഃ
കരിവദനഃ കരോതു കരുണാജലധിഃ കശലം
പ്രബലതരാന്തരായതിമിരാഘനിരാകരണ-
പ്രസൂമരചന്ദ്രികായിതനിരന്തരദന്തരുചിഃ.”

ആ അഷ്ടകം മഹാകവിയെ ചേദധാ ആനന്ദവിവശനാക്കി. കേവലം ഷോഡശവയസ്സനായ ഒരു ശിഷ്യൻ അത്തരത്തിൽ ഒരു സ്തോത്രമെഴുതാൻ ശക്തനായല്ലോ എന്നും, ആ സ്തോത്രത്തിൽ ശിഷ്യൻ ശബ്ദാത്മഘടനയിൽ തന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ കവനശൈലിയെ അനുവാചകന്മാർക്ക് അഭേദപ്രതീതി ജനിപ്പിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഒരു പരിപൂർണ്ണമായി അനുകരിച്ചുവല്ലോ എന്നുമുള്ള വസ്തുതകളാണ് ആ ആനന്ദത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ. പ്രസ്തുതശ്ലോകത്തിന്റെ ഉത്തരാം വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെതല്ലെന്ന് ആർക്കും തോന്നുകയില്ലല്ലോ. അത്രമാത്രം അതിനു തന്മയീഭാവം വന്നിട്ടുണ്ട്. മറ്റു ശിഷ്യന്മാരാകട്ടെ മേല്പ്രസ്തുത പാണ്ഡാലീസ്വയംവരത്തിൽ പറയുന്നതുപോലെ

“അസ്പഷ്ടാ ചാപമേകേ ബത! നിവവൃതിരേ തീവ്രസമ്മുഖിനാഃ
കേചിത് പ്രോലുന്തുക്വാമാ മഥിതളജബലാസ്സത്രപം സന്നിവൃത്താഃ”

എന്നും മറ്റുമുള്ള നിലകളിൽ നിന്നതേയുള്ളൂ. വേറിട്ടൊരു സമുഹത്തിലും ആയിടയ്ക്കു വന്നുചേർന്നു. ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെ സന്ദർശിക്കാൻ അനന്തപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു. അദ്ദേഹം അവിടത്തെ വിദ്യാത്മികളുടെ സഹൃദയത്വം നിപുണമായി പരീക്ഷിച്ചു. കവലയാനന്ദത്തിലെ

“അദ്യാപി തിഷ്ഠതി ദുശോരിദമുത്തരീയം
ധത്തും പുനഃ സ്തനതടാൽ പതിതം പ്രവൃത്തം
വാചം നിശമ്യ നയനം നയനം മമേതി
കിഞ്ചിത്തദാ യദേകരോൽ സ്തിതമായതാക്ഷീ”

എന്ന ഭാവികാലകാരത്തെ ഉദാഹരിക്കുന്ന ശ്ലോകം പ്രജ്ഞാവിന്റെ പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞ പ്രാഗല്ഭ്യത്തോടുകൂടി കൊച്ചുപ്പൻ വ്യാഖ്യാനിച്ചതു കേട്ട് ആ സഹൃദയമൂലനും വിസ്മയാവിഷ്ടനായി “യുക്തം ബാലകവോ യുക്തം” എന്നുമുരിച്ചുപോയി. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ കവി രചിച്ച ഒരു ലഘുസ്തോത്രമാണ് ദേവീമണ്ഡലം.

“നീരജാക്ഷാദിനിശ്ശേഷനിലിന്ദോദഭൂതതേജസാം
സമഷ്ടിശക്തിരൂപായ സർവ്വമുലായ മണ്ഡലം.”

“ഓഷ്ഠാസുരേന്ദ്രഓഷ്ഠാന്തഓഷ്ഠാന്തഃകരണൈസ്സുരൈഃ
പുഷ്ഠാദരമദിഷ്ടയമാനായായ(?)സു മണ്ഡലം”

ഇന്ത്യാദി ശ്ലോകങ്ങൾ ആ പഞ്ചദശീസ്തവത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം തിരുവനന്തപുരത്തു്:—1056-ൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ ബന്ധനവിമുക്തനായി തിരുവനന്തപുരത്തു തിരിയെ താമസം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭാഗിനേയനും അവിടത്തെ അനുഗമിച്ച രാജകീയമഹാപാശാലയിൽ നാലാം ക്ലാസ്സിൽ ചേർന്നു. ഇന്നത്തെ നാലാം ഫാമാണ് അന്നത്തെ നാലാം ക്ലാസ്സ്. ആ ക്ലാസ്സിൽ കമാപ്പുരുഷൻ പഠിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു് ദേവസരത്തിൽ കാളേജിൽ എഴുന്നള്ളി ആദ്യലേയമഹാകവിയായ പോപ്പിന്റെ An Honest man's the noblest work of God എന്ന ആലാപനത്തെ ആസ്പദമാക്കി “ദേവസ്യ പരമോൽകൃഷ്ടാ സൃഷ്ടിഃ ഖലു ശുചിന്ദ്രഃ”, “ഉർല്ലഭോ ഹി ശുചിന്ദ്രഃ” എന്നീ രണ്ടു വിഷയങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ അധികരിച്ചു് എട്ടു വശങ്ങളിൽ കുറയാതെ സംസ്കൃതത്തിൽ ഉത്തമോപന്യാസം എഴുതിയയയ്ക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥിക്ക് 25 ഉറപ്പിക സമ്മാനം നൽകുന്നതാണെന്നു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. ആ മത്സരപരീക്ഷയിൽ അനായാസേന വിജയം പ്രാപിച്ചതു കേവലം നാലാം ക്ലാസ്സ് വിദ്യാർത്ഥിയായ ഏ. ആർ. ആയിരുന്നു. ഉപന്യാസത്തിന്റെ ഗുണപരഷ്ഠലവും കണ്ടു സന്തോഷിച്ച മഹാരാജാവു പാരിതോഷികം 25-ൽനിന്നു് 60 ഉറപ്പികയാക്കി. അഞ്ചാം ക്ലാസ്സിൽ പരീക്ഷയ്ക്കു മാതൃമാറ്റിക്സിൽ തോറ്റപോയെങ്കിലും വിദ്യാലയാധികൃതർ അദ്ദേഹത്തെ ഉത്തരവിഷയങ്ങളിലുള്ള സാമർത്ഥ്യം കണ്ടു തൃപ്തരായി മടിക്കല്ലേഷൻക്ലാസ്സിലേക്കു കയറ്റിവിടുകതന്നെ ചെയ്തു. 1059-ൽ മാതാവു മരിച്ചു. തത്സംബന്ധമായുള്ള സംവത്സരദീക്ഷയുടെ നിവ്വഹണത്തിനുവേണ്ടി വിശാഖംതിരുനാൾ തന്റെ പുത്രൻ അരുമന ശ്രീനാരായണൻതമ്പിയോടൊന്നിച്ചു് എഫ്. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു പ്രൈവറായി പഠിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുംകൂടി അനുവാദം നൽകി. 1061-ൽ ആ പരീക്ഷയിൽ വിജയിയായി. അന്നത്തെ ഗുരുക്കന്മാരിൽ കെ. കണ്ണത്തുണ്ണിമേനോന്റെയും (പിന്നീടു് ഡിസ്ട്രിക്ട് ജഡ്ജി) കെ. ചിദംബരവാര്യന്മാരുടേയും പേരുകൾ പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാണ്. ഇംഗ്ലീഷ്വിദ്യാഭ്യാസത്തോടുകൂടി വ്യാകരണത്തിൽ ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാതൃലനോടും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഉപരിഭാഗങ്ങൾ കിളിമാനൂർ രാജരാജവർമ്മ കൊച്ചുകോയിത്തമ്പുരാനോടും നിപുണമായി അഭ്യസിക്കുകയും സംസ്കൃതകവിതാരചനയിൽ നിരന്തരമായി പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

തുലാഭാരപ്രബന്ധം:—1060-മാണ്ടു വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ, തുലാഭാരമഹോത്സവം സമാഗതമായി. അനവധി പണ്ഡിതകവികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരുന്ന തിരുവനന്തപുരത്തു് ആ മഹോത്സവം പല വിശിഷ്ടകൃതികളുടേയും ജനനത്തിനു് അവസരം ഉണ്ടാക്കിയതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ കേവലം വിദ്യാർത്ഥിയായ കമാനായകനും ശ്രീവിശാഖതുലാഭാരപ്രബന്ധം എന്ന പേരിൽ ഒരു ചമ്പു രചിച്ചു് അടിയറവച്ചു. ആ

ശുഭകർമ്മത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ മഹാരാജാവു വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തുടങ്ങിയ ഏല്പാ കവികൾക്കും സമുചിതമായ പാരിതോഷികം നൽകി. കൊച്ചുപ്പുനെമാതും ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായില്ല. തന്റെ പ്രബന്ധം പൊട്ടയായിപ്പോയി എന്നും താൻ സഹൃദയധൂരീണനായ മഹാരാജാവിന്റെ അപ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ചു എന്നും അദ്ദേഹം തീച്ചപ്പെടുത്തി വ്യസനാക്രാന്തനായിത്തീർന്നു. കുറേ ദിവസം കഴിഞ്ഞു് ആ മഹാരാജാവു് അദ്ദേഹത്തെ ആളയച്ചു വരുത്തി താൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊടുക്കുവാൻ തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരുന്ന സമ്മാനം പ്രബന്ധത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം കണ്ടപ്പോൾ തീരെ അപര്യാപ്തമെന്നു തോന്നിയതിനാൽ സമുചിതമായ ഒരു പാരിതോഷികം മദിരാശിയിൽനിന്നു വരുത്തുന്നതിനുള്ളതായ കാലദൈഗ്ദ്ധ്യമാണു് ആ വിളംബരത്തിന്നു കാരണമെന്നു കല്പിച്ചുകൊണ്ടു വളരെ വിലപിടിപ്പിച്ച ഒരു ജോഡി വൈരക്കുടക്കൻ സംഭാവനചെയ്തു. അതു തൃക്കുളിൽനിന്നു വാങ്ങിയപ്പോളാണു് കാര്യത്തിന്റെ ഉള്ളകളിൽ മനസ്സിലായതു്. ആ കുടക്കൻ രണ്ടും അദ്ദേഹം ആജീവനാന്തം ശ്രവണാലങ്കാരമായി ധരിച്ചിരുന്നു.

ഉപരിപരീക്ഷകൾ—ദാമ്പത്യം:—ബി. ഏ.യു. ഐച്ഛികമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വിഷയം രസതന്ത്രമായിരുന്നു. 1064-ാമാണ്ടു് ആ വിഷയത്തിൽമാത്രം കവിക്ക് ഉത്തീർണ്ണനാകുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ആ പരാജയത്തെ അധികരിച്ചു നക്ഷത്രമാലാരൂപത്തിൽ ഭണ്ഡവിലാപം എന്ന പേരിൽ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം അദ്ദേഹം രചിച്ചു. ഭട്ടവിലുള്ള മണ്ണിലപദ്യമുൾപ്പെടെ 28 ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയ ആ കൃതിയുടെ രസനിർഭരത അനിവചനീയമാണു്. വിദ്യാത്ഥിജീവിതത്തോടു് അനുബദ്ധമാകയാൽ അതിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെ പകർത്തിക്കാണിക്കാം.

“വിജയോത്സവവൈജയന്തികാ-
നിമേദസ്മിതമീഷദൃച്ഛിതം
അവലേപവിലേപസുന്ദരം
ഭവമീക്ഷേ സഹപാരിനാം കഥം?”

“നിയതിജ്ജയതീഹ കേവലാ
ജഗതി സ്ഥാവരജ്ജമാത്തകേ
നിജസർവ്വപഥീനചേഷ്ടിതേ
പ്രതിബന്ധം ന കദാപി വേദ യാ.”

“ദ്രവിണതാം ഏദി മോദമീയുഷാ-
മപി ബന്ധുച്ഛലമേത്യ ശോചതാം
അവഹേലവിഷോഷുളാ ഗിരോ
വിഷഹേതാം ശ്രവസീ കഥം മമ?”

“സ്വയമാതപതാപശോഷിണീം
മുഴു സംപോഷ്യ ശിരീഷവല്ലഭീം
കസ്യമോദ്ദമവാസരേ പുനഃ
കുഡിയോപി കപ ലുനന്ത്യശങ്കിതം?”

“ചിരചോരിതചാരുദക്ഷിണ-
സ്തനകംഭോ ദയിതാജനസ്യ മേ
അയമദ്യേ പരഞ്ച വാഞ്ചരതീ-
ത്യയി വൈരം മമ മാ കൃഥാ വിധേ!”

സംസ്കൃതത്തിലെന്നല്ല ഇതരഭാഷകളിൽപ്പോലുമുള്ള സമപരിമാണമായ ഏതു വിലാപകാവ്യത്തോടും കിടന്നില്ലാവാൻ വേണ്ട സ്വരൂപയോഗ്യത ഏകദേശമില്ലാത്തതാണ്. ‘ചിരചോരിത’ എന്ന ശ്ലോകത്തിൽനിന്നു കവി അക്കാലത്തു വീണവായനയും അഭ്യസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. 1062-ൽത്തന്നെ തദ്വിഷയകമായ പരിശീലനം ആരംഭിച്ചതായി വീണാഷ്ടകം എന്ന കൃതിയിൽനിന്നു നാം അറിയുന്നു. ആ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം മാതൃലപുത്രിയും ഉദയവർമ്മ തമ്പുരാന്റെ സഹോദരിയുമായ മാവേലിക്കര സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാ പ്രഭുത്തമ്പുരാട്ടിയെ വിവാഹം ചെയ്തത്. 1065-ൽ വീണ്ടും ബി. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്നു ജയിക്കുകയും അതിനെത്തുടർന്ന് 1067-ൽ സംസ്കൃതം ഐച്ഛികമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു “മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും” എന്ന ശീഷകത്തിൽ ഒരു പ്രൗഢോപന്യാസം സമർപ്പിച്ചു എം. ഏ. പരീക്ഷയിൽ മദിരാശിപ്രവിശ്യയിൽ ഒന്നാമനായി ജയിക്കുകയും പരീക്ഷകനായ എം. ശേഷഗിരിശാസ്ത്രിയുടെ മുക്തകണ്ഠമായ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. മേല്പുത്തൂർഭട്ടതിരി വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ നിത്യാരാധനയ്ക്കു പാത്രമായിരുന്നു എന്നു പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സ്വാതിത്തമ്പുരാട്ടി ഒരു സ്രീസന്താനത്തെ 1065-ൽ പ്രസവിച്ചു. ആ കുമാരിയാണ് ഭാഗീരഥി അമ്മത്തമ്പുരാട്ടി എന്ന പേരിൽ പിന്നീട് സാഹിത്യലോകത്തിൽ പ്രസിദ്ധയായി ഒരു സരസഗദ്യകന്ത്രി എന്ന നിലയിൽ പിതാവിന്റെ പ്രത്യേകവാത്സല്യത്തെ ആജ്ജിച്ചത്.

ഏ. ആറം രാജകീയസംസ്കൃതപാഠശാലയും:—1064-മാണ്ടു മേടമാസം 21-ാംനു- വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ചിരപ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലമായി തിരുവനന്തപുരം കോട്ടയ്ക്കകത്തു വലിയകോയിക്കൽമാളികയിൽ ഗവണ്മെന്റ് ഇടംപ്രഥമമായി ഒരു സംസ്കൃതപാഠശാല സ്ഥാപിച്ചു. 1065 തുലാം 15-ാംനു-മുതൽ കഥാനായകൻ മാവേലിക്കര സ്പെഷ്യൽ സ്കൂൾ അധ്യാപകവൃത്തിയിൽ ഏറ്റെടുത്തിരുന്നു. ആ കൊല്ലം കർക്കടകമാസം 29-ാംനു- അദ്ദേഹം സംസ്കൃതപാഠശാലയുടെ ഇൻസ്പെക്ടറായി. അതിനുള്ള വേതനം ആണ്ടിൽ 200 ഉറപ്പികമാത്രമായിരുന്നു ഏകിലും സംസ്കൃതഭാഷാപോഷണത്തിലുള്ള അത്യാസക്തിനിമിത്തം വലിയകോയി

ത്തമ്പുരാൻ ആ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിക്കുകയും
 ഏ. ആർ. ആ ഉപദേശത്തിനു വഴിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1069-ൽ ആ
 വിദ്യാലയം ഒരു കാളേജായി വികസിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അതിന്റെ
 പ്രിൻസിപ്പാൾസ്ഥാനത്തിൽ ആരൂഢനായി. 1071-ൽ ആ കാളേ
 ജിന്റെ സമുലപരിഷ്കരിക്കുന്ന വിശദവും വിപുലവുമായ ഒരു
 നിർദ്ദേശപദ്ധതി ഗവണ്മെന്റിലേക്കു സമർപ്പിച്ചു. 1074-ൽ തിരുവന
 തപുരത്തെ ഗവണ്മെന്റ് ആണ്ഡേയമഹാപാഠശാലയിൽ നാട്ടുഭാഷാ
 സൂപ്രണ്ട് എന്ന ഉദ്യോഗത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1087-ൽ സംസ്കൃത
 ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെ പ്രൊഫസർ എന്ന അഭികാമ്യമായ പദവിയി
 ലേക്കുയർന്നു. മദിരാശി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലും, തിരുവിതാംകൂർ ഗവ
 ണ്മെന്റിനും, സർക്കാർ ആണ്ഡേയമഹാപാഠശാല, സംസ്കൃതമഹാപാ
 ശാല, പാഠ്യപുസ്തകസമിതി, പബ്ലിക്ലൈബ്രറി, പബ്ലിക്ലൈമർ
 കമ്മിറ്റി മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും കഥാനായകന്റെ നിശ്ചിതമായ
 ബുദ്ധിശക്തി, നിസ്തന്ത്രമായ വ്യവസായസന്നദ്ധത ഇത്യാദി സിദ്ധി
 കരണമിത്തം അനുസ്മൃതമായി ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സാഹായ്യങ്ങളെ
 പറ്റി ഇവിടെ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുവാൻ സ്ഥലപരിമിതി അനുവദി
 കുന്നില്ല. ആവക കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം മാതൃലന്റെ അനുഗ്രഹവും ഉപ
 ദേശവും അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടവിധത്തിൽ ലഭിച്ചിരുന്നു. കന്നിമാസ
 ത്തിൽ കാളേജുദ്യേ ആഘോഷത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത അധ്യക്ഷ
 പ്രഭാഷണം വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന
 അവഗാഹത്തെ പ്രസ്താവമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. കിരേക്കാല
 ത്തേക്കു് ആണ്ഡേയമഹാപാഠശാലയിൽ ആക്ടിംഗ് പ്രിൻസിപ്പൽ
 ജോലിയും നോക്കീട്ടുണ്ടു്. വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ അത്രമാത്രം
 പ്രതിഭാശാലിയായ ഒരു ഭാഗീനേയനെ അന്തോവാസിയാായി ലഭിക്കുക;
 അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കൃതവ്യാകരണം അഭ്യസിപ്പിക്കുന്നതിനു് അനിദംപൂർവ്വ
 മായ ഒരു സൗകര്യം ഉണ്ടാകുക; അവിടത്തെ അനുയായിയായും
 പ്രതിനിധിയായും അദ്ദേഹത്തിനു പല വിദ്യാസ്ഥാപനങ്ങളേയും
 അലങ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ തുടരെത്തുടരെ വന്നുചേരുക;
 സാഹിത്യത്തിലെ നതുപോലെ ശാസ്ത്രത്തിലും, പൗരസ്ത്യവിദ്യയിലെ
 നതുപോലെ പാശ്ചാത്യവിദ്യയിലും അദ്ദേഹം പാരണ്ണതനായിത്തീ
 രുക; അമ്മാവനു് അപരിചിതങ്ങളായ അനേകം മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി
 മാതൃഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ അവിടത്തെ വ്യവസായപുരകൻ
 എന്ന നിലയിൽ മരുമകൻ പരികരബന്ധനം ചെയ്തു് ആ അഭിനന്ദ
 നീയമായ പരിശ്രമത്തിൽ വിജയം നേടുക; ഭൗദ്യോഗികവൃത്തിയും
 പരിതഃസ്ഥിതിയും അതിനു സർവ്വമാ ആനുകൂല്യം നല്കുക; ഈ ഭാവുക
 പരമ്പര കാകതാലീയന്യായേന സംഭവിച്ചതാണെന്നു ഞാൻ കരുതു
 ന്നില്ല. കൈരളിയുടെ സർവ്വതോമുഖമായ സമുന്നമനത്തിനായി അവത
 രിച്ച രണ്ടു് അതിമാനുഷന്മാരാണ് അവർ എന്നു ഭാവനാകുശല
 നാക്കു തോന്നുകയുള്ളു. 1093-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 4-ാംനു- ആ

സർവ്വതന്ത്രസ്വരൂപൻ കേരളത്തെ ആകമാനം കദനസമുദ്രത്തിൽ നിമഗ്നമാക്കി പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. സന്നിപാതജപരമായിരുന്നു മരണഹേതുകമായ രോഗം. അദ്ദേഹത്തിന് തിരുവനന്തപുരത്തു പാലുളങ്ങരയിൽ അയ്യനമെന്നും മാവേലിക്കര ശാരദാലയമെന്നും രണ്ടു ഭവനങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. ശാരദാലയത്തിൽവെച്ചായിരുന്നു സ്വർഗ്ഗതി.

സംസ്കൃതകൃതികൾ:—ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ വാഞ്ചയങ്ങളെ സംസ്കൃതമെന്നും ഭാഷയെന്നും അവയിൽത്തന്നെ സാഹിത്യമെന്നും ശാസ്ത്രമെന്നും പദ്യമെന്നും ഗദ്യമെന്നും ആറു വകുപ്പുകളായി വിഭജിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്തെ ചില കൃതികൾ സജ്ജമായിട്ടു സാഹിത്യകുതൂഹലം എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറിയ പുസ്തകം തുറവൂർ നാരായണശാസ്ത്രികളുടെ ടിപ്പുണിയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മുമ്പു ഞാൻ വിവരിച്ച 1 ദേവീമണ്ഡലം (1055), 2 ഭൃഗുവിലാപം (1064), 3 സരസ്വതീസ്തവം (1065), ഇവ കൂടാതെ 4 വീണാഷ്ടകം (1062), 5 രാഗമുദാസപ്തകം (1064), 6 വിമാനാഷ്ടകം (1066), 7 മേഘോപാലംഭം (1064), 8 ഹിന്ദുചദവൃൽപത്തി (1065), 9 ചിത്രശ്ലോകങ്ങൾ, 10 ചിത്രപ്രലാപം (1067), 11 ശ്രീപത്മനാഭപഞ്ചകം എന്നീ ലഘുകാവ്യങ്ങളും, 12 ഗൈധാണീവിജയം (1065) എന്ന ഏകാങ്കനാടകവും, 13 ദേവീഭണ്ഡകം എന്ന ഭണ്ഡകവും, 14 ഉദാലചരിതം എന്ന ഗദ്യഗ്രന്ഥവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കു പുറമെ 15 ഋഗ്വേദകോരുകയും, അനന്തരകാലങ്ങളിൽ 16 വിടവിഭാവരി എന്ന ഖണ്ഡകാവ്യവും, 17 ആജ്ഞാസാമ്രാജ്യം എന്ന മഹാകാവ്യവും കൂടി അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. 18 ശ്രീവിശ്വാമിത്രാഭാരതപ്രബന്ധത്തെപ്പറ്റി മൻവ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. 19 ചിത്രനക്ഷത്രമാലിക എന്ന മറ്റൊരു പദ്യകൃതിയും അദ്ദേഹം നിബന്ധിച്ചതായി കാണുന്നു. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രാധാന്യം വ്യാകരണത്തിനാണെങ്കിലും ജ്യോതിഷത്തിൽ അനേകം ഗംഭീരങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിരിക്കുന്നു. 20 ലഘുപാണിനീയം, 21 ലഘുപാണിനീയം ഉത്തരകാണ്ഡം, 22 കരണപരിഷ്ക്കരണവും പഞ്ചാഞ്ജനശിപലതീയം എന്നീ മൂന്നു കൃതികൾ ആ ഇനത്തിൽപ്പെടുന്നു. രസതന്ത്രതത്വങ്ങളെ അധികരിച്ചും മറ്റും വേറെ ഉപന്യാസങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയിൽനിന്നു വിനിർഗ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സംസ്കൃതകവിതാരീതി:—കോയിത്തമ്പുരാന്റെ സംസ്കൃതകവിത സർവ്വഗുണസമ്പന്നവും ഭിന്നരൂപികളായ സഹൃദയന്മാരെല്ലാം ഒന്നു പോലെ ആനന്ദതുന്ദിലന്മാരാക്കുന്നതിന് പര്യാപ്തവുമാണ്. കേരളത്തിലെ അതിപ്രമുഖന്മാരായ സംസ്കൃതകവികളുടെ മധ്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനും അദ്യഹ്വിതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ട്. സമകാലികന്മാരായ സരസ്വതീവല്ലഭന്മാരുടെ ഇടയിൽ അമ്മാവന്റെ മുന്നിൽ

മാത്രമേ അദ്ദേഹം അല്പമൊന്നു അവനതശീഷ്ണനായി നില്ക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കരുണരസപ്രസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം അമാനുഷമായി പരിലസിക്കുന്നു. ശൃംഗാരരസവർണ്ണനയിലും അദ്ദേഹം പ്രഗല്ഭൻതന്നെയാണ്.

സാഹിത്യകൃതുഫലം:—സരസ്വതീസ്തവത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. ശിഷ്യന്മാർക്കു ഭണ്ഡുന്തരപരിവർത്തനം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു ആശയം അതിൽ ശ്ലോകംതോറും വിഭിന്നപദങ്ങൾകൊണ്ടു് ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. “മമ തിഷ്ണതു ജിഹ്വാഗ്രേ” എന്നു് ആദ്യത്തെ ശ്ലോകവും “മമ ജിഹ്വാഗ്രമാതിഷ്ഠേൽ” എന്നു് രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകവും ആരംഭിക്കുന്നു. ഒരു ആശുക്തവിതയായ വീണാപ്പുകത്തിൽ കവിയുടെ കവനപാടവം തികച്ചും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടു്.

“വീണേയമേണനയനാകുചകുന്തേജ്ഞ-
കാരിനൃസാക്ഷിസമവർത്തുള്പുഥപലാബുഃ
നൃനം തദീയഗളനാളസമുജ്ജിഹ്വാനാ-
നഞ്ജസപരാൽ സ്വരഗുണാനനഘാനധീതേ.”

“യോ യഃ കലാസു കീശലഃ കളനാദലോഭാ-
ദകേ നിധായ കരുതേ നഖലാളനാനി
രാഗേണ തം തമുചിതേന വിമോഹയന്തീ
വേശാജ്ഞാവിലസിതം തനതേ വിപഞ്ചീ”

ഇതുകൂടി ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഭണ്ഡി നോക്കുക. രാഗമദ്വയാസപ്തകം രഘുപതി ഭാഗവതർ മുതലായ ആസ്ഥാനഗായകപ്രമുഖന്മാരുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ചു വിവിധരാഗങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഇടകലർത്തി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സരസമായ ഈശ്വരസ്തോത്രമാകുന്നു. സ്വൈരസർ എന്ന ധ്വനി മദിരാശിയിൽ ഒരു വിമാനത്തിൽ പറന്ന സംഭവത്തെ വർണ്ണിച്ചു് എഴുതിയതാണു് വിമാനാഷ്ടകം. അതിൽനിന്നു് ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം.

“മന്ദാനോളിതസാന്ദ്രസുത്രപടലീപക്ഷപ്രപഞ്ചഃ ക്ഷണം
സ്ഥിതപാ സതപരസംഭുതോൽപ്പതീരസഃ ക്ഷിപ്രോജ്ഞധീതോവീതലഃ
വിസ്തേരൈരനധാവുമാനസരണിഃ കൃഷ്ട്രേണ ലോകേക്ഷണൈഃ
പക്ഷീ സോയമനന്ധജസംരൂടിലവൈരാകാശമാശ്രാമതി.”

ഹിന്ദുശബ്ദം സംസ്കൃതത്തിലുള്ളതല്ലെന്നു സ്ഥാപിക്കുകയാണു് ഹിന്ദുവ്യക്തപത്തിയിൽ നിരൂപണധർമ്മമായ കവി ചെയ്യുന്നതു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു:

“ഭാഷാ സർവാപി ഗൃഹ്ണാതി ശബ്ദാൻ ഭാഷാന്തരസ്ഥിതാൻ
സരിദോഭ്യോ നീരമാദത്തേ സംചുണ്ണോപ്യുദേശാം നിധിഃ.”

“അപ്രയുക്തമാരും പുറൈരാസ്സാകഗ്രന്ഥകന്തുടീഃ
പ്രയുജ്യതേ ച ബഹുശഃ പാരസീകൈരിദം പദം.
പാശ്ചാത്യപണ്ഡിതോന്നീതരീത്യാ ഹിന്ദുപദം തതഃ
പാരസീകജനോപജ്ഞം ഭവേദേവേതി മന്തതം.”

ഈ “ബ്രഹ്മവിദ്യാ” എന്ന പത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രവർത്തനനായിരുന്ന ശ്രീനിവാസശാസ്ത്രികളുടെ അനുജനും മഹാകവിയുമായ ഭട്ടശ്രീനാരായണശാസ്ത്രികളുടെ ജിജ്ഞാസ ശമിപ്പിക്കുന്നതിന് ഏഴുതിയ ഒരു ലേഖനമാണ്. പിതൃപ്രലാപം ഏറ്റവും മഹനീയമായ ഒരു കാവ്യ രത്നമാണ്. ആകെ ഇരുപത്തിമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളെ ഉള്ളവെങ്കിലും അവയിൽ ഓരോന്നിന്റേയും ഹൃദയദ്രവീകരണചക്രം അന്യോദ്യമമായിരിക്കുന്നു. 1067-ൽ ജനിച്ച മൂന്നു നാലു ദിവസത്തിനകം മരിച്ചുപോയ സ്വപുത്രിയെപ്പറ്റിയുള്ള അനുശോചനമാണ് വിഷയം. ആദ്യത്തെ പന്ത്രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പിതൃവചനമായും, അടുത്ത പത്തു ശ്ലോകങ്ങൾ മാതൃവചനമായും ഒടുവിലത്തേതു് ഉഭയവചനമായും ഗ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ആ കൃതിയുടെ സ്വാഭാസം പരിപൂർണ്ണമായി ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ അതു സമഗ്രമായിത്തന്നെ പാരായണം ചെയ്യണം. മാതൃകയായി ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്താം.

“തവ കഷ്ടമരിഷ്ടശയ്യയാ
ദയിതേ! ധൂസരശൂന്യപുഷ്പയാ
ചമരാഞ്ജനയേവ വിദ്യതേ
നിയതം ചോരിതചാരുബാലയാ.”

“അയി ഹാ! ഭൂഹിതസ്തപരാവതാ
കൃത ഏവ പ്രഹിതാസി വേധസാ?
ത്രിദിവം കരജാനചംക്രമേ-
പൃപട്ടസ്തപം കഥമാരുരുക്ഷസി?” (പിതൃവചനം)

“ഉര ഇവ ഹൃതകൗസ്തഭം മുരാഭഃ
കര ഇവ നഷ്ടകമണ്ഡലുവിധാതുഃ
ശിര ഇവ മുഷിതേന്ദു ചന്ദ്രമൗലേഃ
ശയനമിദം മമ ഹാ! ക്ഷണേന ജാതം.”

“ഗണയതി ഗണകസ്സദീഗ്ദ്ധമായു-
ഗ്ഗ്ഗനഗതഗ്രഹഗോളസന്നിവേശൈഃ
വനതുണരസമേളനൈശ്ച വൈദ്യോ
ഹരതിവിധിർമ്മിഷ്ണതാമഥോമയേഷാം.” (മാതൃവചനം)

ദേവീഭണ്ഡകം കിമാരനല്ലുക്കാർൻ പുനംനന്ദുരിയുടെ പ്രാർത്ഥനയനുസരിച്ചു രചിച്ച ഒരു കാവ്യായനീസ്സോത്രമാണ്.

ഗൈവാണീവിജയം:—ഗൈവാണീവിജയം പ്രത്യേകമായ പരിഗണനയെ അർഹിക്കുന്നു. വിജ്ഞാനചിന്താമണിപത്രിക ആദ്യമായി ആരംഭിച്ചതു വെള്ളാനശ്ശേരി വാസുണ്ണിമുസ്സതായിരുന്നവെന്നും രണ്ടു വർഷം തികയുന്നതിനുമുമ്പ് അതു സാരസ്വതോദ്യോതിനീസഭയിൽ നിന്നു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി ആ സഭയുടെ കാര്യദർശി ഭരതപ്പിഷാ രോടിക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു എന്നും നാലാമത്തെ വർഷത്തിൽ ആ പത്രിക അദ്ദേഹത്തിനു തുടൻ നടത്തുവാനുള്ള പ്രയാസം കണ്ടു പുനശ്ശേരി നമ്പിതന്നെ ഏറ്റെടുത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുടങ്ങി എന്നും മറ്റൊരു ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. നമ്പിയുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ച് അഞ്ചാറു ദിവസംകൊണ്ടു കോയിത്തമ്പുരാൻ 1064-ൽ രചിച്ചതാണ് ആ ഏകാകനാടകം. 1064-ൽത്തന്നെ തിരുവനന്തപുരത്തു സംസ്കൃത പാഠശാല സ്ഥാപിതമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ആ സംഭവവും അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗൈവാണിയും ഹൗണിയും തമ്മിലുള്ള ആദർശഭിന്നതയും ഹൗണിക്കു ഗൈവാണിയെ കീഴടക്കുന്നതിനുള്ള അത്യുത്സുക്യവുമാണ് പ്രധാനമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭാരതീദേവി സ്വപ്നപത്രിയായ ഗൈവാണിയുടെ ആധുനികാവസ്ഥയെപ്പറ്റി താഴെ കാണുന്ന വിധത്തിൽ പ്രലപിക്കുന്നു.

“ശാലാസു ശോഭനതരാസു ചിരം ചരന്തീ
ഭദ്രാസനേ പരമശേത പുരാ ചിരം യാ
സൈഷാ കഥം തമസി ഹന്തി മലീമസേഷു
താളീദലേഷു ഘൃണദംശസഹാസ്യ വത്സാ?”

ഗൈവാണി ഹൗണിയെ ഇങ്ങനെ ഭുഷിക്കുന്നു.

“കഥയതി മദമുദ്ധാ ശ്ലോഷമൂലാൻ മമാല—
കൃതിവിവിധവിശേഷാനാരകൂടോപക്ലൂപാൻ
അനീശമതിശയോക്തിം ദേവി മേ കണ്ണസ്യത്രം
പരിഹസതി ഹതാശാ കാമമാലേതി ചോചൈഃ.”

ചുവടെ ചേർന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ആണ്ണലേയഭാഷയിലെ അക്ഷരമാലയുടെ നൂതനതകരം സരസമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗൈവാണി ഹൗണിയെ അപവദിക്കുകയാണ്.

“ബാലാനാം ഭീഷകോയം, ദിശി ദിശി വിശദ—
വ്യാപ്തവിവ്യാപ്തഭോഷൈ—
വണ്ണാഭാസൈഃ പ്രകീർണ്ണസഹജനിജരചി—
ച്ഛാദകസ്സപാഘകാനാം
സയാണ്ണിണസ്സജിണ്ണഃ കപചന ഭൂശമപ—
രൂപിമാൻ ഹ്രസ്വഭാവോ—
ല്ലംബശ്ചാനുത്ര ദൈഹ്യുജ്ജയതി യുവമനോ—
വഞ്ചകഃ കഞ്ചുകസ്തേ.”

അതോടുകൂടി ആദ്യലേയഭാഷയ്ക്കുള്ള ഗുണാംശങ്ങളെന്തെന്നും കവി നമ്മെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

“വക്തവ്യാംശം സ്തപൂശതി നിഖിലം പ്രസ്താന്ന പ്രമാദ്യ-
ത്യുച്ചൈഃ പ്രാഡിം പ്രഥയതി പദാഡംബരം നാപ്നതേ തു
സ്തച്ഛാത്മതപം ജേതി കരുഗേ നൈവ കിഞ്ചിൽ പ്രപഞ്ചം
കിഞ്ചയുദ്ധ്യം വഹതി വിനയം നോ പുനർനൃക്കരോതി.”

ഒടുവിൽ ബ്രഹ്മാവു് ആ രണ്ടു സഹോദരിമാരും തമ്മിലുള്ള കലഹം ശമിപ്പിക്കുവാൻ അധോലിഖിതമായ ഉപദേശം നല്കുന്നു.

“കനീയസ്യാമസ്യാം സ്വസരി ഭരമാരോപ്യ നിഖിലം
വിനീതായാം സ്വൈരം വിഹാര രമമാണാ സ്വരമണ്ണൈഃ
ജയഞ്ച ജ്യായസ്യാസ്തവ കശലസമ്പാദനപരാ
സദാ വത്സ്യത്യുച്ചൈവിനയബഹുമാനാദരഭരോ.”

ശ്രീപത്മനാഭപഞ്ചകം ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ പുഷ്പാഞ്ജലിസ്വാമിയാരുടെ അഭ്യർത്ഥന അംഗീകരിച്ചു രചിച്ച ഒരു വിഷ്ണു പാദാദികേശാന്തവർണ്ണനമാണ്. ആ ശ്ലോകങ്ങളിലെ ശബ്ദമാധുര്യം അതുതാവഹമായിരിക്കുന്നു.

“കൗമോദകീകമലകാർമ്മുകകംബുപുംബി-
പാണിം പയോധിതനയാപരിഗൃദ്ധകണ്ഠം
കണ്ഠസുരന്തകരകുണ്ഡലകഗ്രഗണ്ഡം
കാന്തസ്മദന്ദഹസിതോച്ഛാപസിതാധരോഷ്ഠം”

എന്നിത്തരത്തിലുള്ള അവയുടെ ശൈലി അത്ഭാവന്റെ കവിതാരീതിയെ ബഹുദൂരം അനുഗമിക്കുന്നുണ്ട്.

ഋഗേപദകാരിക:—കറേക്കാലം പുതുക്കോട്ടയിൽനിന്നു പ്രചരിച്ചിരുന്ന സംസ്കൃതമാസികയുടെ പ്രവർത്തകന്മാർ ആവശ്യപ്പെടുകയാൽ കവി ഋഗേപദസൂക്തങ്ങളെ അനുഷ്ടുപ്പുവൃത്തത്തിൽ പരാവർത്തനം ചെയ്തു തുടങ്ങി. ആ കൃതിയിൽ പ്രഥമമണ്ഡലത്തിലെ പ്രഥമാനുവാകമേ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളൂ. അതിനുമേൽ പ്രസ്തുതകൃതി പുരോഗമിച്ചതായി അറിവില്ല.

“യോയതുതപിക് ച ഹോതാ ച ദേവതാ ച പുരോഹിതഃ
യജ്ഞസ്യ തം ദേവമഗ്നിമീഡേ രത്നമലപോഷകം.
യഥാ പ്രാചീനജ്ഞിദീപ്തമൈവാദ്യതനൈരപി
ജ്വലന്തീയസ്തദൈവാഗ്നിസ്തദേവാ നവഹിതപിഹ”

എന്നിങ്ങനെ അത്യന്തം ലളിതമായ രീതിയിലാണ് അതിന്റെ രചന.

വിടവിഭാവരി:—ഏ. ആറിന്റെ സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങളിൽവെച്ചു് എന്ന സവിശേഷം ആനന്ദിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണ് വിടവിഭാ

വരി. രാധാമാധവന്മാരുടെ സമാഗമത്തെ കാരോ യാമത്തിന്റേ കാരോ സഗ്ഗം എന്ന കണക്കിൽ നാലു സഗ്ഗങ്ങളിലായി വണ്ണിക്കുന്ന ആ ശ്രംഗാരകാവൃത്തിനു മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ ബി. എ. ചന്ദ്രിക എന്ന പേരിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വ്യാഖ്യാനം കവിതയെ പരിശോധിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയുള്ളതായിത്തോന്നുന്നു. വ്യാകരണം, കോശം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അപാരമായ വിജ്ഞാനം പ്രസ്തുതകാവൃത്തിൽ അങ്ങിങ്ങു സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മധുരകോമളകാന്തപദാവലികൊണ്ടുതന്നെയാണു് അതു് ആദ്യം ഘടിതമായിരിക്കുന്നതു്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

“അസ്തശൈലശിഖരാഗ്രമണ്ഡനം
മണ്ഡലം വഹതി ചണ്ഡഃരാചിഷഃ
പാശപാണിപുരഗോപുരസ്തര-
ച്ഛാതകുംഭമയകുംഭവിഭ്രമം.

മാനിനീഹൃദയമാനഭേദനോ
മാമകേഷപദയമാനമാനസഃ
വാതി ഗന്ധവഹ ഏഷ മന്മരം
ജാതിഗന്ധവഹനശ്രമാലസഃ.

സാമിസംകീചിതപട്ടിലോചനാ
ഹീയമാനകളഹംസകസ്വപനാ
ഉരുഖീ സ്വപിതി പട്ടിനി ശന്തൈഃ
കാമിനീവ സുരതക്രമാലസാ.”

“സീമലംഘനവിശ്രംഖലോച്ചല-
ന്വീനലാഞ്ചരനരസൗഘപൂരിതാ
കിം കരിഷ്കതി ധൂനീ ച കാമിനീ
സ്വപ്രിയാഭിസരണോദ്യമാറ്റതേ?” (പ്രഥമസഗ്ഗം)

“ആശ്ലിഷ്യാശ്ലിഷ്യാ ഗാത്രം പുളകിതമസകൃദു-
ഗാഢയൻ ബാഹുബന്ധാ-
നാചുംബ്യാചുംബു വക്ത്രം മുഹൂരധരസുധാ-
പൂരപാഥേയഹാരി
ആപുച്ഛ്യാപുച്ഛു ഭൂയഃ പ്രണയമസൃണിതൈ-
ശ്ശുഭ്ദൈരശ്രു വഷ്ഠൻ
മന്ദം മന്ദം മൃഗാക്ഷീം ഹരിരക്രത സഖീ-
ഹസ്തനിക്ഷേപമേവ.”

(ചതുർത്ഥസഗ്ഗം)

ഒടുവിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു പ്രായ്നമയുണ്ടു്.

“സർവ്വജ്ഞപുഡാമണിലാളുമാനാ
സുര്യോദരാലോകസുഖപ്രതീക്ഷാ

വിലാസിമോദായ വിഭാവരീയം
ജിയാച്ചിരം ദൂരവിഭാതശോഭാ.”

ആംഗലസാമ്രാജ്യം:—ആംഗലസാമ്രാജ്യം 23 സർഗ്ഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു മഹാകാവ്യമാകുന്നു. ക്രി. പി. 1070-ൽ വിക്ടോറിയചക്രവർത്തിനിയുടെ വജ്രജൂബിലിമഹോത്സവം സമാഗതമായപ്പോൾ കോയിത്തമ്പുരാനു ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഭാരതീയഭരണത്തെ അധികരിച്ച് ഒരു മഹാകാവ്യം രചിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായി. ജൂബിലിക്ക് ഏകദേശം മൂന്നാഴ്ചയ്ക്കു മുൻപ് ആ ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുകയും രണ്ടുകൊല്ലവും ഏതാനും ദിവസവും കൊണ്ട് അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1076-ൽ റാ. ഗണപതിശാസ്ത്രികളുടെ ടിപ്പുണിയോടുകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ലണ്ടൻനഗരത്തിന്റെ വിസ്തൃതമായ വണ്ണനത്തോടുകൂടിയാണ് കാവ്യം തുടങ്ങുന്നത്. വിക്ടോറിയ ചക്രവർത്തിനിപദം സ്വീകരിച്ച ഭാവിഭാരതഭരണപരിപാടി ഒരു വിളംബരമൂലം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതുവരെയുള്ള വൃത്താന്തങ്ങൾ 22-ാം സർഗ്ഗം സമാപ്തമാകുന്നതുവരെയുള്ള ഭാഗത്തിലും അതിനുശേഷം വജ്രജൂബിലിമഹോത്സവത്തിന്റെ ആഘോഷങ്ങൾവരെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ പുരുഷി ഭട്ടവിലത്തെ സർഗ്ഗത്തിലും പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാം സർഗ്ഗത്തിൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ഭരണകാലങ്ങളിലെ ചരിത്രം സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പതിനൊന്നാം സർഗ്ഗത്തിൽ ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ കേരളാക്രമണം സവിസ്തരമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. അതു സ്വാഭാവികമായാൽ പ്രേരിതനായ കവിയുടെ കർത്തവ്യമാണല്ലോ. ഇരുപതാം സർഗ്ഗം യമകാലംകൃതമായി കാണുന്നു. അന്നത്തെ ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിൽ ചില അവാസ്തവപ്രസ്താവനകളുള്ളതായി ഭാരതീയചരിത്രകാരന്മാർ ഇപ്പോൾ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള കവിയുടെ വാഞ്ചയത്തിന് ഒരു ദോഷമായി ഭാവുകന്മാർ ആരംഭിക്കുന്നതല്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും ഏറ്റവും മോഹനമായിട്ടുള്ള ഈ കൃതിയിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“യത്രാഗ്നിയാനാനി സുരംഗികാഭി-
വീഥീഷ്വധസ്താപ്താപ്ത പര്യടന്തി,
ഗൃഹപ്രണാളോദരവേലദാഖ-
വിചേഷ്ടിതാനീവ വിധംബയന്തി.

ധൂമം വമന്തശ്ശിഖിനം ഗിലന്തോ
വേതാളവീരാ ഇവ യന്ത്രരാജാഃ
ശിലാനി യത്രാഭീഭൂതഭൃഷ്ണരാണി
നിഷ്വാദയന്തി ശ്രമമന്തരേണ.”

(ലണ്ടൻനഗരം പ്രഥമസർഗ്ഗം)

“സാംയാത്രികാസ്തേഥ മഹാസമുദ്രാൻ
ദിങ്മൂലകൂലകുഷവാരിമുദ്രാൻ

ത്യാകാരിത്വംത്യാനിലന്തുതുംഗാൻ
 ഭട്ടാന്തജ്ഞപ്രജഭന്തുരാംഗാൻ

കപമിന്നിലീനൈഃ പുളിനൈദ്യരാപാൻ
 കപമിദ്വീരോദരമേദരാപാൻ
 കപമിൽ ക്ഷോഭീകൃതകായമാനാൻ
 കപമിൽ പ്രമണ്ഡാതപപീയമാനാൻ

കുത്രാപി മധ്യേംബരരസ്രുബദ്ധ-
 തപംഗത്തരംഗാമലതുംഗശൃംഗാൻ
 അനൃത വൃത്തഭ്രമദംബുപിണ്ഡ-
 പ്രവത്തിതാവർത്തവിചിത്രഗർത്താൻ

ഇതസ്തതോ നൗചരചരവീരൈ-
 ശ്ചഞ്ജുര്യമാണൈശ്ചിരജലമാഗ്നാൻ
 നാനാവിധദപീപനിവേശചിത്രാ-
 നത്തേജരദപീക്ഷികയേക്ഷമാണാഃ.”

(മഹാസമുദ്രങ്ങൾ-പ്രഥമസർഗ്ഗം)

“ഗുളികാവിസരസ്സ സാരശൂന്യോ-
 പുലച്ചത്രാസയതി സു ശത്രുസൈന്യം
 ഗജയുഗ്മമിവാശ്ശഖണ്ഡഷണ്ഡോ
 വിപിനേ വ്യാധകമാരഹസ്തമുക്തഃ.

അവിശൽ സ പടീകടീരമാരാ-
 ദഭീമുഷ്ണാൽ കലശേഖരസ്യ സാലാൽ
 ഹതശൃംഗ ഇവ ശപസൻ മഹോക്ഷോ
 പ്രജവാടം കൃഷ്ണകന്യകാളമീനാൽ.”

(ടിപ്പുവിന്റെ പലായനം-ഏകാദശസർഗ്ഗം)

“ക്രിസ്തോമ്മതേ ബഹുമതേ ദൃഢഭാവബന്ധാ-
 പൃന്യൽ സമാദ്രിത ഏവ മതം മതിൻഃ
 വാചായമാ വയമഗർഭജ്ജ്ഞാം പ്രജാനാ-
 മാചാരപലതിഷു കേവലവൈദികീഷു.

അത്ര പ്രജാകുശലമേവ ഭവേദ്ബലം ന-
 സ്തൽപ്രീതിരേവ ഖലു ഗുപ്തീരമാസ്തദീയാ
 താസാം കൃതജ്ഞമനസാമനുരാഗ ഏവ
 സർവ്വാന്തരം പ്രതിഫലഞ്ച ഭവതുമോ നഃ.”

(ഭാരതചക്രവർത്തിനിയുടെ വിളംബരം)

തൃലാഭാരപ്രബന്ധം:—1060-ൽ രചിച്ച തൃലാഭാരപ്രബന്ധ
 ത്തെപ്പാറി മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചവല്ലോ. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ

തുലാഭാരതകത്തിൽ പദ്യങ്ങൾമാത്രമേ ചേർത്തിട്ടുള്ളൂ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ കൃതിയും ഒരു ശതകംതന്നെ. എന്നാൽ ആ ശതകത്തിൽ ഗദ്യങ്ങൾകൂടി ഉൾപ്പെടുന്നു. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശതകത്തിനുള്ള ഗുണം പ്രസ്തുതകൃതിക്കില്ലെങ്കിലും അതിലും പല വൈചിത്ര്യങ്ങൾ കവി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ലക്ഷ്മീം ക്ഷാമപി സദ്യുതൈഃകജലധാവായായ യസ്തിൻ ജഗ-
ദ്ദുഷാദക്ഷഭജേ ഭുജംഗമശയോ വിശ്രാമ്യതി ശ്രീപതിഃ
സോയം വഞ്ചിവാസുന്ധരേശ്വരകിലാലങ്കാരമുക്താമണി-
വിദ്യാസാരനിധിവിശാഖവസുധാജാനിവിജ്ജീയതേ”

എന്നതാണ് പ്രഥമശ്ലോകം.

“താദൃക്പ്രൗഢമനഃപ്രമോദജനകേപുസ്തിൻ മഹത്യുത്സവേ
സഖൈവേവ ജനൈശ്ചിരായ വിധിവൽ സന്ധാര്യതേ കൗതുകം
ഇത്യാലോച്യ സ വഞ്ചിരാധപി തദാ ദേവേ സ്വയം കൗതുകം
ലോകാനാമനുവർത്തനം ഹി മഹതാമേതാദൃശാനാം വ്രതം.”

“ചിത്രം തദാനീമവനീശ്വരസ്യ
വിശ്വംഭരാഭാരധുരന്ധരസ്യ
സാമ്യം ഹുനിച്ഛൻ കനകവ്രജോഭ-
ന്നമ്രഃ പ്രകാശം ദൃശയാ ഹ്രിയേവ.”

“ഗുണവൃദ്ധിവിധിരൂസ്തിന്നതൃതം വൃഞ്ജനേഷ്വഭൂൽ
യദോ വ്യാകരണജ്ഞാനം കേവലം പാചകേ കഥം?”

ഇവ മറ്റു ചില ശ്ലോകങ്ങളാണ്. “അയം ഖലു നിഖിലജനസംഭാവ
നീയജംഭാരിതലുലൂപഹിതാനുഭാവവിലാസഃ കലാസമഗ്രശരദിന്ദുസൗന്ദര്യ
നിന്ദാവിധായിനിജയശഃപ്രകാശവിശദിതലോകത്രയീവിലോകനസമുപ
ജാതകലശാംബുരാശിശങ്കാകിലകലിതനിദ്രകമലനാഭമുദ്രിതനിജനഗരോപ
കണ്ഠഃ കണ്ഠകദളികാണ്ഡഖണ്ഡനാത്യാഹിതാതിദ്രുതാദ്രുതപ്രചുരതിമിരഗാ
ശ്ലോപഗുഹ്യതരമഹാഭവീഗതവിടപികോടരകിടീരനിലീനരിപുജനപട
ലീവിഹലീകൃതസംഗ്രാമയാത്രാപ്രസംഗഃ” ഇത്യാദി ഗദ്യവും സംഗ്രഹ
യാറ്റാടകമായിട്ടുണ്ട്. ശിഷ്യൻ 94വരെയുള്ള ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ രചിച്ച
കൃതി പൂർണ്ണമാക്കിയപ്പോൾ ആറു ശ്ലോകങ്ങൾകൂടി ഭട്ടവിൽ എഴുതിച്ചേർത്തു
ഗുരനാഥൻ അതു മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

ചിത്രനക്ഷത്രമാല:—ചിത്രനക്ഷത്രമാല മുഴുവൻ ചിത്രശ്ലോക
ങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഗ്രഥിച്ചിരിക്കുന്നതായാണ് കേട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോൾ
അതു സമഗ്രമായി കണ്ടുകിട്ടുന്നില്ല. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്തുന്നു.

“രമാദാസസദാരാമ മാവസാര രസാവമാ
ദാസാവസാസാവസാദാ സരസാനതസാരസ”

(സർവ്വതോഭദ്രം)

“ഭാസതേനവമാതീവ രസാഭാസപിനാകിനാ
നാകിനാപിസഭാസാരവതിമാവനതേ സഭാ”

(അനലോമപ്രതിലോമസമം)

ഉദാലചരിതം:—ഉദാലചരിതം ഷേക്സ്പിയർമഹാകവിയുടെ ഒഥെല്ലോ എന്ന നാടകത്തിലെ കഥാവസ്തു സംക്ഷേപിച്ചെഴുതിയ ഒരു ചെറിയ ഗദ്യഗ്രന്ഥമാണ്. താണ ക്ലാസ്സുകളിലെ സംസ്കൃതവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു പാഠ്യപുസ്തകമാക്കുവാൻ തക്കവിധം അത്രമാത്രം ലളിതമായ രീതിയിലാണ് അത് നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. “അസ്തി വിനിശാ നാമ വിശ്രുത വിഭവാ നഗരീ. തത്ര രാജകീയമന്ത്രസഭാസാമാജികസ്യ വ്രജബന്ധോരാസിദ” ദോഷമേനാ നാമ കിമാരീ; യസ്യാഃ കിലാനുറ്റശീലാവണ്യലക്ഷ്മീരതിവിപുലാ വിഭവസമൃദ്ധിശ്ചാനേകേഷാം കിലീനാനാം പ്രളങ്കിമാരാണാം മനാംസ്യഹരത” എന്നിങ്ങനെ ആ കൃതി ആരംഭിക്കുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം ഒഥെല്ലോയെ ഉദാലനായും കാഷ്യോയെ കാശികനായും എമിലിയായെ അമീലിതയായും ഡെസ്ഡിമോണായെ ദോഷമേനയായും ഇയാഗോയെ അയാഗനായും ബ്രബൻഷ്യായെ വ്രജബന്ധുവായും വെനിസ്സിനെ വിനിശയായും മറ്റും രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ലഘുപാണിനീയം:—സംസ്കൃതമഹാപാശാലയിലെ പ്രിൻസിപ്പാലും സംസ്കൃതഭാഷാപരീക്ഷകനുമായിരുന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സംസ്കൃതവ്യാകരണം പഠിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ നേരിടുന്ന ക്ലേശങ്ങൾക്കോയിത്തമ്പുരാൻ നല്ലപോലെ ഗ്രഹിച്ചു. “വൃത്തൗ ചാരു ന രൂപസിദ്ധിഃഖടനാ” എന്നും മറ്റും പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വത്തിന്റെ ഉപക്രമത്തിൽ ഭേദിതരെന്ന ആ ക്ലേശങ്ങളെപ്പറ്റി അനുശോചിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കാശികാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ പാണിനീയസൂത്രക്രമമനുസരിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനരീതിയും രൂപാവതാരകൗടുമാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ രൂപസിദ്ധ്യർത്ഥമുള്ള പാവാപര്യവൃതിക്രമസമ്പ്രദായവും കഴിയുന്നിടത്തോളം വർദ്ധിച്ചു സമ്മിശ്രമായ ഒരു മാറ്റം കണ്ടുപിടിച്ചു അതിൽക്കൂടി സഞ്ചരിക്കുകയാണ് ആചാര്യൻ ലഘുപാണിനീയത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്.

“വ്യാകരണദുർഗ്ഗമാദ്യേഷപപ്രൗഢാൻ ബാലകാൻ പ്രചാരയിതും
ലഘുപാണിനീയമേതൽ പ്രണീയതേ രാജരാജേന”

എന്നു് അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ പ്രതിജ്ഞചെയ്യുന്നു. അനുകൂലസാഹസികമായിത്തന്നാവുന്ന ഈ സമുദ്ദേശം പൗരസ്ത്യവും പാശ്ചാത്യവുമായ ശബ്ദശാസ്ത്രപദ്ധതികളിൽ ഒന്നുപോലെ അഭിജ്ഞനായ ഗ്രന്ഥകാ

രൻ അനായാസേന സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. അപ്രധാനങ്ങളായ സൂത്രങ്ങളെ അണലിപികളിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുക; വിരളപ്രയോഗങ്ങളായ ചില സൂത്രങ്ങളെ മിശ്രപ്രകരണം എന്നൊരു പ്രത്യേകവിഭാഗമുണ്ടാക്കി അതിൽ ചേർക്കുക; ഏതാനും ചില സൂത്രങ്ങൾ വിട്ടിട്ട് അഷ്ടാധ്യായിയിലെ 2978 സൂത്രങ്ങൾ 1959 ആക്കി ചുരുക്കുക; പ്രക്രിയാജടിലങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളിൽ ഭട്ടതിരിയുടെ രീതി പിടിച്ചു കാരികൾ ഏഴുതിച്ചേർക്കുക; കൃതലിതസമാസപ്രകരണങ്ങൾ സമുചിതമായി സംക്ഷേപിക്കുക എന്നിങ്ങനെ പല ഉപായങ്ങൾ തന്റെ ഉദ്ദേശസിലിക്കു് ഏ. ആർ. അണ്ണീ കരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നാണു് ചുവടെ ചേർന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു്.

“യേ ശബ്ദശൃംഖലൈ പരമാചരന്തി
സമാപ്തം വ്യാകരണാംബുരാശൗ
സുഖാവഗാഹകൗഛേ ഏഷ തേജോ
മയേഹ സോപാനപഥോ നിബദ്ധഃ.

സമുച്ഛൃതം നാഖിലമേവ സൂത്രം
സമുച്ഛൃതേഷ്വപ്യനതിസ്തസ്യ
ബാലാനരോധേന യഥാശ്രുതാത്ഥം
വ്യാഖ്യാനമേവാചരീതം മയാത്ര.”

“അപൂർവ്വസംജ്ഞാപരിഭാഷഗുപ്തേ
സാലാതുരീയസ്യ വചോരഹസ്യേ
പ്രവേശനദോരമിദം യദി സുഹൃ-
ദവന്ധ്യമേവാത്ര പരിശ്രമോ മേ.

ആയുർമ്മിതം ജേതയമിഹാമിതം ച
തന്ത്രസ്തപചാരഃ പണിഗോത്രജസ്യ
വൃൽപത്തയേ ധ്യേയമിദഞ്ച സഖൈ-
രീതി പ്രണീതം ലഘുപാണിനീയം.”

1087-ൽ ലഘുപാണിനീയവും 1089-ൽ അതിന്റെ ഉത്തരഖണ്ഡവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വൈദികകാണ്ഡം, സ്വരകാണ്ഡം, തന്ത്രപ്രതിഷ്ഠ, ഭാഷാചരിത്രം എന്നു നാലു ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രപഞ്ചാം ചെത്തിരിക്കുന്ന ഈ ഖണ്ഡത്തിന്റെ മൂന്നും നാലും ഭാഗങ്ങളിൽ ഭാഷയെസ്സംബന്ധിച്ച പാരസ്കന്ധനാതം പാശ്ചാത്യന്മാരുമായ വൈയാകരണന്മാർ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മാതൃകൾ ശ്രോധീകരിച്ചു സമന്വയിപ്പിക്കുവാൻ ആചാര്യൻ ചെത്തിരിക്കുന്ന പ്രയത്നം തികച്ചും സഫലീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്ദുക്കുട്ടക്കും ആ ഭാഗങ്ങൾ അവഗും അധ്യേതവുങ്ങളാണു്. എല്ലാംകൊണ്ടും കോയിത്തമ്പുരാന്റെ വിശേഷാത്തരമായ വിജയസ്തംഭംതന്നെയാണു് ഉത്തരഖണ്ഡ സാഹിത്യമായ പാണിനീയം.

ജ്യോതിഷോപന്യാസങ്ങൾ:—ശൃംഗേരിയിലെ ജഗൽഗുരു അഭിനവനരസിംഹഭാരതിസ്വാമികൾ കാലടിയിൽ ശാരദാംബാദി ദേവതാപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കായി 1085-ൽ സന്നിധാനം ചെയ്ത അവസരത്തിൽ ഏ. ആറം അവിടെ ആഹുതവാരായ പണ്ഡിതന്മാരേണുനാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പോയിരുന്നു. പല ജ്യോതിഷപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പ്രചരിച്ചുവരുന്ന വയിൽ എതാണ് സമാദരണീയമെന്നു നിർണ്ണയിക്കുവാൻ സ്വാമികളുടെ ആജ്ഞാനുസരണം ആ അവസരത്തിൽ ജ്യോതിർവിത്തുകളുടെ ഒരു സമ്മേളനം നടന്നു. ആ സദസ്സിൽ കോയിത്തമ്പുരാൻ വായിച്ച രണ്ടു പ്രാശ്നോപന്യാസങ്ങളാണ് കരണപരിഷ്ക്കരണവും പഞ്ചാംഗശുദ്ധിപദ്ധതിയും. ആദ്യത്തേതിൽ പഞ്ചാംഗങ്ങൾ ബഹുവിധങ്ങളാകുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും അവ ഓരോന്നിനുമുള്ള ദോഷങ്ങളും നിരൂപിതങ്ങളായിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ ആ ദോഷങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിന് അംഗീകരിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ ആചാര്യന്മാർ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലുള്ള അനന്യസുലഭമായ അവഗാഹവും സൂക്ഷ്മമായ ശാസ്ത്രചിന്തനത്തിലുള്ള ജ്ഞസീലമായ പ്രാഗല്ഭ്യവും ഈ രണ്ടുപന്യാസങ്ങളിൽനിന്നും സ്സടമായി പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നു.

ഭാഷാകൃതികൾ:—23 കേരളപാണിനീയം (1071), 24 കേരളപാണിനീയം പരിഷ്ക്കരിച്ച പതിപ്പ് (1092), 25 ഭാഷാഭൂഷണം (1077), 26 വൃത്തമഞ്ജരി, 27 സാഹിത്യസാഹ്യം (1086), 28 മണിദീപിക (1084), 29 ശബ്ദശോധിനി, 30 മധുമവ്യാകരണം, 31 പ്രഥമവ്യാകരണം എന്നിങ്ങനെ മൻപതു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ കോയിത്തമ്പുരാൻ ഭാഷയിൽ നിബന്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. 32 മലയാളശാകുന്തളം 33 മാളവികാഗ്നിമിത്രം (1091), 34 ചാരുത്തൻ (1092), 35 സ്വപ്നവാസവത്തം എന്നീ നാലു നാടകങ്ങൾ, 36 ഭാഷാമേഘദൂതം (1070), 37 ഭാഷാകുമാരസംഭവം (1073) എന്നീ രണ്ടു കാവ്യങ്ങൾ, 38 മലയവിലാസം, 39 പ്രസാദമാല (1094) എന്നീ രണ്ടു സ്വതന്ത്രകാവ്യങ്ങൾ ഇവയാണ് സാഹിത്യകൃതികളിൽ പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നവ. അവിടത്തെ പതിനാറു ഗദ്യോപന്യാസങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് 1112-മാണ്ടു 40 പ്രബന്ധസംഗ്രഹം എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. അതിൽ ഉൾപ്പെടാതെ കവിസഭാരഞ്ജനഭാഷ്യം മുതലായി വേറെയും ചില ഉപന്യാസങ്ങൾ പഴയ പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കാണാം. നമ്മുടെ മഹാത്മാർ എന്നൊരു ലഘുകൃതിപരമ്പര പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ അതിൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപന്യാസം രചിച്ചത് ഏ. ആറാണ്. ഒരു വ്യാഖ്യാതാവെന്ന നിലയിലും അദ്ദേഹം കേരളീയർക്കു നിത്യസ്മരണീയനാണ്. 42 ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ നളചരിതം ആട്ടക്കഥയ്ക്കു കാന്താരതാരകം (1088), വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കേരളഭാഷാശാകുന്തളത്തിനു വ്യാഖ്യ, 43 മയൂരസന്ദേശത്തിനു മർദ്ദപ്രകാശം (1070) എന്നീ വ്യാഖ്യാനങ്ങളെ പ്രകൃതത്തിൽ പരിഗണിക്കേ

ണ്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തെ ഭാഷയെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു ശാസ്ത്രകാരനെന്ന നിലയിലാണ് കേരളീയർ പൊതുവേ അത്യധികമായി ആരാധിക്കുന്നതും ആരാധിക്കേണ്ടതും. സാഹിത്യകൃതികൾ മിക്കവാറും വിവർത്തിതങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എങ്കിലും അവയെത്തന്നെ ആദ്യമായി വിമർശിക്കാം.

മോലപ്പുതം:—സംസ്കൃതത്തിലെമ്പോലെ ഭാഷയിൽ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ കവനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഏ. ആർ. പരിചയിച്ചിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തു സംസ്കൃതത്തിൽ കവിയശസ്ത ലഭിക്കുമെന്നുള്ള നിശ്ചയമുള്ള വരിൽ പത്തിന് മൺപതുപേരും ഭാഷാകവികളാകുവാൻ അവരുടെ സമയം വ്യയം ചെയ്തിരുന്നില്ലെന്നുള്ള വസ്തുത നാം വിസ്മരിക്കരുത്. വിജ്ഞാനചിന്താമണി, ബ്രഹ്മവിദ്യ മുതലായ പത്രികകളെ നിരന്തരമായി ഗദ്യപദ്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് അലങ്കരിച്ച് അഖിലഭാരതപ്രശസ്തി നേടുവാൻ അതിനുമുൻപുതന്നെ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹം തന്റെ ആദ്യത്തെ ഭാഷാശ്ലോകമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു ത്വേദഹരിയുടെ ‘ആബദ്ധകൃത്രിമസദാ’ എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ തർജ്ജമയായിരുന്നു.

“കൃതപാ കൃത്രിമകേസരം സടകളം സ്തന്ധത്തിൽ ബന്ധിച്ചുടൻ
ജോഷം വേഷമൊരുക്കിയൊക്കവെ ഹരിസ്ഥാനത്തിരുത്തീടകിൽ
നിത്യം മത്തഗജേന്ദ്രമസ്തകതടം പെട്ടെന്നു പൊട്ടിക്കുമെ—
പ്ലാരിന്ദ്രൻ ചൊരിയുപടിക്കു ശൂനകൻ സർജ്ജിക്കുമോ ഗർജനം?”

എന്നതാണ് ആ തർജ്ജമ. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം പരിത്യക്തമായി എന്നല്ലാതെ ആ ശ്ലോകത്തിൽ മറ്റൊരു വിശേഷവും ഭാവുകന്മാർക്കു നിരീക്ഷിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. മലയാളമനോരമയിൽ 1066-ാമാണ്ടാണ് അതിന്റെ ആവിർഭാവം. അതുസംബന്ധിച്ച കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മന്യൂരാനെ എഴുതിയ ഒരു മറുപടിയിൽ

“ആഴം ദീഗ്ദ്ധത ദുഗ്ദ്ധടങ്ങൾ പലതും കൂടുന്ന ഗൈവാണമാ—
മാഴിക്കുള്ളിലിറങ്ങിയേറിയൊരുനാരം നിന്തിത്തുടിച്ചീടിലും
ദൂരം ഗാധതമൂലമോളമധികം കോലുന്ന ഭാഷാസരഃ—
പൂരത്തിൽക്കുഴയുന്നു ഞാനൊരു കരം പ്രാസം മുടക്കീടവേ.”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കോയിത്തമ്പുരാൻ തന്റെ തദ്വിഷയകമായ അന്തർഗ്ഗതം വെളിപ്പെടുത്തി. “വാസന തികവുള്ള ഭവാനെ പ്രാസമുപേക്ഷിച്ചുതെന്തൊരാവാശ്യം?” എന്നും മറ്റും നടുവത്തച്ഛൻ മുതൽപേർ പിന്നെയും ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ മനോരമയിൽ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം ഭാഷാകവിതയിൽ അനുപേക്ഷണീയമല്ലെന്നു കൃത്യകൃത്ത് എന്ന വ്യാജനാമത്തിൽ ഒരു ലേഖകൻ വാദിച്ചതുടങ്ങി. ആ മതം ശരിയല്ലെന്നു കൃത്യവിത്തു എന്ന പേരിൽ മറ്റൊരു ലേഖകൻ അതിനു മറുപടി എഴുതി. “കവിതാവാസനയില്ലാത്തവർ കവിതയ്ക്കു ആരംഭിക്കരുതെന്നതുപോലെ പ്രാസം പ്രമാസംകൂടാതെ പ്രയോഗിക്ക

നന്ദിൻ സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്തവർ അതിൻ പുറപ്പെട്ടുതാൽതാകുന്നു” എന്നു വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും “പ്രാസമെന്നതു ഭാഷാകവിതയുടെ പദ്ധതിയിൽ ദുർഗ്ഗംപോലെ ഒരു പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നാണ് എന്റെയും അഭിപ്രായം” എന്നും “ദ്രിഃപ്രാസം ഭാഷയ്ക്ക് അത്യാവശ്യമാണെന്നും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നത് വെളിച്ചം ആളുകൾക്കേ സൗന്ദര്യമുള്ളൂ എന്നു വാദിക്കുന്നതുപോലെയാണ്” എന്നും ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാനും ആ വാദത്തിൽ അവരുടെ മതം രേഖപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ 1066-ൽത്തന്നെ സ്പഷ്ടീഭവിച്ചതാണ് അക്കാവണം മരുമകനും തമ്മിൽ ആ വിഷയത്തിലുള്ള പ്രബലമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം. ആ അകരം പതിനാറു വയ്ക്കും വളരെ വൃക്ഷരൂപം കൈക്കൊണ്ടതിനുമേലാണ് 1083-ലെ പുതിയ ദ്രിഃപ്രീയാക്ഷരപ്രാസവാദം അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയത്. സ്വപക്ഷസാധനവ്യഗ്രനായി ഏ. ആർ. എഴുതിയ ഒന്നാമത്തെ കാവ്യമായിരുന്നു മേഘദൂതം. അതിന്റെ മുഖവുരയിൽ വിവർത്തകൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ഇക്കാവ്യത്തിൽ ദ്രിഃപ്രീയാക്ഷരപ്രാസം ചെയ്യാത്തതിന് എനിക്കു സ്വഭാവേന അതിന്റെനേരെയുള്ള ഉദാസീനബുദ്ധിമാത്രമല്ല തജ്ജമകളിൽ ഇതൊട്ടും ആവശ്യകമല്ലെന്നുള്ള വിചാരവും കാരണമാകുന്നു.” പിന്നെയും ചിലതെല്ലാം അതിനെ കുറിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. “ദ്രിഃപ്രീയാക്ഷരപ്രാസം മണിപ്രവാളത്തിന് ഒരു ഭണ്ഡിയാണെന്നുള്ളതിൽ” തനിക്കു ലേശം വിവാദമില്ലെന്നും എന്നാൽ താൻ സംസ്കൃതസുപ്തിദിപ്തയുഗ്രയോഗം മേഘദൂതത്തിൽ നിശ്ശേഷം തിരസ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ആ ന്യായം ശുദ്ധമലയാളകാവ്യമായ അതിൻ സംബന്ധിപ്പിക്കാവുന്നതല്ലെന്നും ഒരു വിശദീകരണവും നല്കിക്കാണുന്നു. ആ തിരസ്കാരം കൂടാതെ അതിൻ വളരെ മുൻപുതന്നെ വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനക്കാർ ഭാഷയിൽ കവനചെയ്തു വിജയം നേടിക്കഴിഞ്ഞതിന്നു എന്നു നമുക്ക് അറിവുള്ളതാണല്ലോ. വാസ്തവത്തിൽ ദ്രിഃപ്രാസരാഹിത്യമല്ല മേഘദൂതത്തിന്റെ പ്രധാനവൈകല്യം. ദേശ്യപദപ്രയോഗബാഹുല്യമാണ് അതിലെ മുഖ്യദുഷ്ടം. മുഖത്തിനു മുകറെന്നും മാറമുള്ള പര്യായപദസപീകരണവും, മുക്കണ്ണൻറണിതികൾ, വഷ്ഠിപ്പിഹ (വഷ്ഠിച്ചു ഇഹ) ഇത്യാദി കസന്ധിപ്രാപുരൂപമാണ് അതിന്റെ ആകർഷകതയെ പ്രതിബന്ധിക്കുന്നത്. ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതു കഴിയുന്നതും ഭാഷാപദങ്ങളായിരിക്കണമെന്നും ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു ദേശ്യപദപ്രയോഗവും ഒരു ഉപായമായി സ്വീകരിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. ചില നല്ല ശ്ലോകങ്ങളുമുണ്ട്.

“കൈത്തണ്ടിൽത്തടയാഞ്ഞു പൊൻവള വെടിഞ്ഞേറ്റാം

വിയോഗാന്തിയോ-

ടേതാനും ദിവസങ്ങളമ്മലകളിൽ ചുറിക്കഴിച്ചിട്ടവൻ

ആടിത്തീകൾ പിറന്ന നാളിലരികേ ചാത്താൻ പെരുമ്പാറയിൽ-

കൂത്താടുനൊന്ത കൊമ്പനോടു കിടയാം പുത്തൻകൊടുങ്കാറിനെ.”

എന്നാൽ അത്തരത്തിൽപ്പെടാത്ത ശ്ലോകങ്ങളും ധാരാളമുണ്ടെന്നു പറയാതെ നിവ്വാഹമില്ല.

“വേദപ്പേട്ടമൃഗാക്ഷിമാർകളികളും കണ്ടൊന്നിരുന്നിട്ടുടൻ
ശേഷിക്കും മഴ പെയ്തതീർത്തു തരസാ ദൂരം കടന്നീടവേ
വെണ്ണീറിൻകുറി വൻകരീന്ദ്രമുകിൽത്തുടൈപ്പരക്കുംവിധം
കാണാം കല്പ കഴുന്ന വിന്ധുകഴലിൽക്കേഴും നദീ നന്മദാ”

എന്ന ശ്ലോകത്തെ പ്രത്യുദാഹരണമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ഭാഷാകവിതയിൽ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തിനു തൃതീയാക്ഷരപ്രാസത്തേയും മറ്റും കവിഞ്ഞ ഒരു ശ്രവണസുഖം ഇല്ലെന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ചില രചിതദോഷാനിഷ്ടങ്ങളായ വാദമുഖങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് ആ പ്രാസത്തിന്റെ അനാവശ്യകതയേയും അതു ദീക്ഷിച്ചാൽ കവിക്ക് നേരിടാവുന്ന അപകടങ്ങളേയും പറ്റി അദ്ദേഹം ദീഗ്വലകാലം പ്രചാരണം നടത്തി. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസപക്ഷപാതികളെ

“പാദം നാലിലുമൊത്തുവെന്നു വരണം രണ്ടാമതാമക്കുരം
വൃത്തം പൂർത്തിവരാത്തിലോ വിടവടച്ചീടാം നിരന്തരാകതിയാൽ
യതിക്കേണ്ട യതിയ്ക്കു സംസ്കൃതപദം കത്തിച്ചെലുത്താം മു-
സ്തയ്ക്കും ചേൺവരും മുറയ്ക്കു തനിയേ ശ്ലോകം ചമച്ചേയ്ക്കണം”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ അവഹേളനംചെയ്തു; സൽകവികളുടെ ലക്ഷ്യം എന്തായിരിക്കണമെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുയായിയായ കെ. സി. കേശവപ്പിള്ള

“അനൂനാനതിരികതമായ” വിലസണം ശബ്ദങ്ങളുമ്മങ്ങളും
പ്രാസാദ്യാഭരണങ്ങൾ വാങ്ങുവതിനായതുമ്മം കളഞ്ഞീടൊലാ
ദോഷം നീക്കി വളച്ചുകെട്ടുകളൊഴിച്ചുചിതുമോത്തോതണം
സൽകാവ്യോചിതമായ വസ്തു വിവിധം വൃണ്ണും വിളങ്ങുംവിധം”

എന്നു മറ്റൊരു ശ്ലോകത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുകയും ചെയ്തു. രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകത്തിലെ ആശയത്തെപ്പറ്റി ആർക്കും വിപ്രതിപത്തിയുണ്ടാകുവാൻ മാറ്റമില്ല. അതു് ഒരു മർമ്മജ്ഞനായ സാഹിത്യചാര്യന്റെ ഉപദേശമായി ഏതു കവിയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യും. പൂർവ്വസൂരികളുടെ മതംതന്നെയാണു് അതിൽ സബ്രഹ്മിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ “പാദം നാലിലുമൊത്തുവെന്നു വരണം രണ്ടാമതാമക്കുരം” എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ളതാണോ ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദികളുടെ ആദർശം? കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, കണ്ടർ തുടങ്ങിയ കവിപുണ്ഡ്രന്മാരുടെ കവിത ആ അധിഷ്ഠേപത്തെ ഒരു പ്രകാരത്തിലും അർപ്പിക്കുന്നില്ലല്ലോ. ദ്വിപ്രാസം ദീക്ഷിച്ചതുകൊണ്ടു് ഉത്തമകവികൾക്കു് യാതൊരു ക്ഷതിയും വരുവാനില്ല; അതു പരിവർജ്ജിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം മറ്റുള്ളവർക്കു് ഒരു മെച്ചവും സിദ്ധിക്കുവാനുമില്ല. അതാണു് സൂക്ഷ്മമായ വസ്തുതപം.

ഭാഷാകുമാരസംഭവം:—ഭാഷാകുമാരസംഭവത്തിൽ ‘രതി വിലാപം’ എന്ന ചതുർത്ഥസ്കന്ദം വിട്ട് ആദ്യത്തെ ഏഴു സ്കന്ദങ്ങളിൽ ബാക്കിയുള്ള ഏഴും തജ്ജമചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതിനുമേലുള്ള ഭാഗം കാളിദാസകൃതമല്ല. രതിവിലാപം അമണ്ഡലസൂചകമാണെന്നുള്ള വിശ്വാസത്താൽ പാഠ്യപദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻമില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് മുൻനിർദ്ദേശിച്ച ഏഴു സ്കന്ദങ്ങൾമാത്രം വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ ഇടവന്നത്. 1069 ഇടവം 3-ാംനം ആരംഭിച്ച ആ വ്യവസായം 1070 ഇടവം 26-ാംനം പരിസമാപ്തിയെ പ്രാപിച്ചു. മേഘദൂതത്തിലെ രചനാവൈകല്യങ്ങൾ പലതും അതിലും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു കവിക്കുതന്നെ അതിന്റെ അഞ്ചാം പതിപ്പു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 1091-ാമാണ്ടിനുമുൻപു ബോധ്യമായി എന്നും ആ പതിപ്പിന് ഏഴുതീയ മുഖവുരയിൽനിന്നു വെളിപ്പെടുന്നു. ഒന്നാമത്തെ പതിപ്പിൽ

“ഉണ്ടങ്ങു വേകല(?)യാണ്ടു വടക്കുദിക്കിൽ—
ചൊല്ലാൻ മാമല ഹിമാലയനാമധേയൻ
ഇരരാഴികൾക്കു നടുവേ നിലകൊൾകയാലീ—
യുഴിക്കരയ്ക്കുളവുകോലു പതിച്ചുപോലെ”

എന്നിരുന്ന പ്രഥമസ്കന്ദത്തിലെ പ്രഥമശ്ലോകം പിന്നീട്

“ഉണ്ടത്തരാശയതിലങ്ങൊരു ദേവതാംശ—
മാണ്ടുള്ള മാമല ഹിമാലയനാമധേയൻ
ആഴിക്കു രണ്ടിനുമിടയ്ക്കിഹ നില്ക്കയാലീ—
യുഴിക്കരയ്ക്കുളവുകോലു പതിച്ചുപോലെ”

എന്നു മാറി.. അതിലും ചില അസ്വാഭാസ്യങ്ങളുള്ളതായി ഒടുവിൽ വിശ്വാസം വന്നു. കവി പറയുകയാണ്: “ഇതിൽ ‘ഉണ്ട’ എന്നുള്ള ആരംഭം അർത്ഥത്തിനു പുറമെ കൊടുക്കുമെങ്കിലും ആ രൂപം ദണ്ഡുലമായ ഒരു ക്രിയാപദമാകയാൽ കണ്ണസുഖം മതിയാകുന്നില്ല. ‘ഉത്തരാശയിൽ ഉണ്ട’ എന്നു വിഭക്തി പിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ശൈഥില്യപ്രതീതി സുസഹമാണെങ്കിലും ‘ആണ്ട’ എന്നതു ദൂരപ്രതീതി വരുത്തുവാനാണെന്നു സമാധാനപ്പെടാമെങ്കിലും ‘ഉത്തരാശ’ എന്ന സമാസത്തിനു വിചക്ഷിതാർത്ഥപ്രതീതി ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ‘ആണ്ടുള്ള’ എന്നതു ‘ആണ്ടിട്ടുള്ള’ എന്നാക്കിയാലേ വൈയാകരണൻ തൃപ്തിപ്പെടുകയുള്ളു. ‘ഇഹ’ ഒരുവക നിരർത്ഥകപദമാണ്. ‘പതിച്ചുപോലെ’ ‘പതിച്ചതുപോലെ’ എന്നായാൽ അധികം നന്നു്. ഈ മാതിരിയിലാണ് അസ്വാഭാസ്യങ്ങൾ തോന്നുക.” പന്ത്രണ്ടാം ശ്ലോകത്തിൽ ‘കാക്കുന്നിവൻ’ (കാക്കുന്നു ഇവൻ എന്നതു) കിസന്ധികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നും സമ്മതിക്കുന്നു. പ്രഥമശ്ലോകം ആ പതിപ്പിൽ ഇങ്ങനെ വീണ്ടും ഭേദപ്പെടുത്തി.

“ദേവാനഭാവധരനത്തരദിക്കിലുണ്ടു
മേവന്നു മാമല ഹിമാലയനാമധേയൻ

ആഴിക്ക് രണ്ടിനമിടയ്ക്കു കിടക്കയാലി-
യൂഴിക്കരയ്ക്കുളവുചങ്ങലയെന്നപോലെ.”

കുമാരസംഭവം വിശിഷ്ടമായ ഒരു ഭാഷാകാവ്യമാണ്. ‘അതു’ തുടങ്ങിയ ചില നിരന്തരപദങ്ങളും ‘ശിരസ്സിന്നു’ മുതലായ ചില സങ്കചിതപദപ്രത്യയാണ്ണങ്ങളും ‘മുതക്കിടി’ ഇത്യാദി ദേശ്യപദങ്ങളും ‘പിന്നാക്കുമാക്കാത്ത പ്രവൃത്തി’ എന്ന ഹതവൃത്തപ്രയോഗവും വേറെയും പല അഭിജ്ഞാനകളും വർജ്ജിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ചില അംശങ്ങളിൽ അത്ര ഗുണോത്തരമായ ഒരു വിവർത്തിതകാവ്യം ഭാഷയിൽ വേറെയുണ്ടോ എന്നു സഹൃദയന്മാർ സംശയിച്ചുപോകും. താഴെച്ചേർന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക.

“ഹണാമണികൾ മിന്നിച്ചിട്ടവനൊക്കത്തു രാത്രിയിൽ
വാടാവിളക്കായ് വാഴുന്നു വാസുകിപ്രമുഖോരഗർ.

കല്പവൃക്ഷങ്ങളുപ്പിക്കുമനഗ്ലാഭരണങ്ങളാൽ
പ്രഭുവിൻ പ്രീതി നേടുന്നു കാര്യസിദ്ധിക്കു ശക്തനും.

ഇച്ചൊന്നതൊക്കെയെഴുതിട്ടും ദ്രോഹിക്കുന്നു മഹാസുരൻ
ഇണക്കും ദുഷ്ടരിൽപ്പറ്റാ പിണക്കത്താൻ ഫലപ്പെടും.

ദേവസ്രീകൾ കനിഞ്ഞെന്നു തളിർ നുള്ളാത്ത ശാഖികൾ
വെട്ടേറു വീഴ്ചതിൻ സ്വാദിന്നറിഞ്ഞു നന്ദനത്തിലും.”

(ദ്രിതീയസക്തം)

“വിൺഗണ്ഡയിൽച്ചെന്നു പഠിച്ചുണക്കി-
ക്കോന്തോരു തണ്ടാർമണിമാലയപ്പോൾ
കാമൽക്കരത്തികലെടുത്തു ഗൗരി
തപസ്വിയാം ദേവനു കാഴ്ചവച്ചാൾ.

ഗിരീശനും ഭക്തജനപ്രിയത്താ-
ലൊരങ്ങി സൽകാരമതോറുകൊൾവാൻ
കെല്ലോട്ടു മുപ്പാരുമയക്കിയെന്ന
നൽച്ചൊന്നമാട്ടുപ്പകനും തൊടുത്താൻ.

പന്ത്രോളം പാഞ്ഞെഴുമാഴിപോലെ-
യന്നേരമൊന്നുള്ളമലിഞ്ഞു ദേവൻ
പാരിച്ച ബിംബാധരകാന്തി കോലു-
മുമാമുഖം കണ്ണുകളാൽ നുകർന്നാൻ.”

(തൃതീയസക്തം)

മലയവിലാസം:—മലയവിലാസത്തിൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി ഇരുപത്തിരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. മലയപർവതത്തിന്റെ വണ്ണമാണ് വിഷയം. ഇതു കവി ഏകൈഴ്തി എന്നു നിശ്ചയമില്ല.

അതിലെ ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ ഉദാഹരിച്ചുകാണുന്നതിനാൽ 1077-ാമാണ്ടിനുമുൻപാണെന്നുമാത്രം പറയാം. ഏ. ആറിന്റെ സംസ്കൃതകവിതയിലെ കല്പനാസുഭഗമായ കാവ്യരീതിയാണ് മലയവിലാസത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

“ജലേശ്വരൻതന്നുടെ രാജധാനിയിൽ—
ബുലത്തിനായ് തീർത്തൊരു കോട്ടതാനിതോ
അതികലിസ്സന്ധ്യയുമകർക്കുത്തിയാൽ—
പുതിച്ചിടുന്നോ പുതുതാഴികക്കടം?

നിറച്ചിടുമ്പോൾ നിജനാട്ടിലെപ്പൊഴും
പൊഴിച്ചിടേണം ജലമെന്നൊരാശയാൽ
കരുത്തനാം ഭാഗ്യവനന്നു ശേഖരി—
ച്ചെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചൊരു മേഘമാലയോ?”

പ്രസാദമാല:—ശ്രീകൃലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ഷഷ്ഠ ബുധ്വർത്തിമഹോത്സവം 1093-ാമാണ്ടു കുന്നിമാസത്തിൽ സമാഗതമായപ്പോൾ കേരളത്തിലെ പല കവികളും തത്സംബന്ധമായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഏഴുതി അവിടത്തേക്കു് ഉപായനീകരിച്ചു. പ്രൊഫസർ കോയിത്തമ്പുരാൻ ആ അവസരത്തിൽ രചിച്ച ഒരു ദേവതാസ്തോത്രരൂപമായ കാവ്യമാണു് പ്രസാദമാല. അതിലെ സമപ്പുണ്യശ്ലോകങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നത്.

“ഭാരോ ദേവതമാരെയും മഹിതമാതുഗോപസുകുന്തങ്ങൾതൊ—
ട്ടാരാഞ്ഞുൽകടഭക്തിയോടരുളിനേൻ സൽപദ്യുപജ്ഞാഞ്ചലി;
ആരാധിച്ച സുമങ്ങൾകൊണ്ടു സരവം ഗുലുങ്ങളും തീർത്തിതാ
ഹാരംപോലെ ചമച്ച മാലിക സമപ്പിക്കുന്നു തൃക്കയ്യിൽ ഞാൻ.”

പ്രസ്തുതമാലയിൽ വൈദികഗുച്ഛകം, പൗരാണികഗുച്ഛകം, ആചാര്യപ്രാർത്ഥന എന്നു മൂന്നു ഗുച്ഛകങ്ങളും അവയിൽ ആദ്യത്തെ ഗുച്ഛകത്തിൽ പൃഥ്വീസ്ഥാനദേവതാപ്രാർത്ഥന, അന്തരീക്ഷസ്ഥാനദേവതാപ്രാർത്ഥന, ഭൂസ്ഥാനദേവതാപ്രാർത്ഥന എന്നു മൂന്നു സരങ്ങളും രണ്ടാമത്തേതിൽ സ്വസ്ഥാനദേവതാപ്രാർത്ഥന, ജ്യോതിർമ്മയദേവതാപ്രാർത്ഥന, അവതാരദേവതാപ്രാർത്ഥന എന്നു മൂന്നു സരാന്തരങ്ങളും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഒടുവിലത്തെ ഗുച്ഛകത്തിൽ അഖൈദികമതസ്ഥാപകന്മാരായ ബുദ്ധൻ, ജിനൻ, ക്രിസ്തു, മഹമ്മദ് എന്നിവരുടെ അനുഗ്രഹത്തിനും കവി പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ടു്. അനുസ്മൃതമായ ഒരു കഥാവസ്തുവിന്റെ അഭാവം കവിതപ്രദർശനത്തിനു ബാധകമാകയാൽ അതിലേക്കു് അദ്ദേഹം ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു ശൈലി വെളിപ്പെടുത്താം.

“ഇരുളാം കൂപത്തിൽക്കുഴയും ലോകരെ—
ക്കരജാലം നീട്ടിക്കരകേററി

വിത്തവിശ്വത്തിൽ വിവിധവൈചിത്ര്യം
പുതുകാക്കിക്കാട്ടി പ്രിയമേകാൻ

കുതുകക്കാതലാം കതിർ കോലും കോല-
മെതിരേ കാണിക്കും രവിയെത്താൻ

നിലയും കാലവും ക്രിയയും നോക്കിട്ടു
പലതാക്കിച്ചൊന്നാൻ പഴമക്കാർ

അതിലോരോ പേരും പെരുതാം മംഗളം
ക്ഷിതിപന്നേകണം സദൃശംപോൽ."

(വിഷ്ണു-ഭൃഗുസ്ഥാനദേവത)

"തൃക്ഷാത്മജാതനമൃതാഹൃതിചെയ്തു വീരൻ
പക്ഷാനിലോച്ചരിതപാപനസാമഗാനൻ
പക്ഷീശ്വരൻ ഗരുഡനിക്കിതിരക്ഷിതാവി-
ന്നക്ഷീണമേകക പരാക്രമപൗരുഷങ്ങൾ."

(ഗരുഡൻ-സ്വസ്ഥാനദേവത)

ദൃശ്യകാവ്യങ്ങൾ: മലയാളശാകുന്തളം:—വലിയകോയി
ത്തമ്പുരാന്റെ കേരളീയഭാഷാശാകുന്തളം തജ്ജമയിൽ സംസ്കൃതപദ
പ്രയോഗം വളരെ അധികമായിപ്പോയി എന്ന കാരണത്താൽ രാജരാജ
വർമകോയിത്തമ്പുരാൻ കറേയധികം ഭേദങ്ങൾ വരുത്തി വീണ്ടും അതേ
പേരിൽത്തന്നെ അവിടുത്തേക്കൊണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിപ്പിച്ചു. മരുമകന്റെ
പാദഭേദങ്ങൾ മുഴുവൻ മാതൃലൻ സ്വീകരിച്ചില്ല. ഇതുകൂടാതെ അതു
സമുചിതമായി തോന്നാത്തതിനാൽ മാതൃലൻ അതുതന്നെ വീണ്ടും അല്പം
പരിഷ്കരിച്ചു മണിപ്രവാളശാകുന്തളം എന്ന പേരിൽ 1087-ലും മരുമ
കൻ പുത്തനായി ഒരു തജ്ജമ ഏഴുതിയുണ്ടാക്കി മലയാളശാകുന്തളം
എന്ന പേരിൽ 1088-ലും പ്രചരിപ്പിച്ചു. ദാക്ഷിണാത്യപാഠമായിരുന്നു
വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ പ്രായേണ അംഗീകരിച്ചിരുന്നത്. ഏകിലും
ഔത്തരാഹ്വപാഠത്തിന്റെ കലപ്പുകൂടി അതിൽ അങ്ങിങ്ങു കാണാവുന്ന
താണ്. അഭിരാമനാൽ ദൾഭിതമായ ശുദ്ധദാക്ഷിണാത്യപാഠത്തെ ആസ്പദ
മാക്കിയാണ് രാജരാജവർമകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പരിഭാഷയുടെ ഗതി.
കാളിദാസന്റെ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം അഭിരാമന്റെ മർമ്മസ്തംഭയ
വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടി ഏ. ആർ. തന്നെ 1088-ൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയു
ണ്ടായി. ആ മൂന്നു തജ്ജമകളുടേയും പ്രസാധകൻ തിരുവനന്തപുരത്തു
ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ ഉടമസ്ഥൻ കളക്കുന്നത് എസ്. രാമൻമേനോ
നായിരുന്നു. തന്റെ പുതിയ പരിഭാഷയുടെ പ്രയോജനം മരുമകൻ
സമർപ്പിച്ച സമർപ്പണശ്ലോകത്തിൽ നിദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

"മണേർമ്മഹാഗ്ലസ്യ ഗുണാനഭിജ്ഞൈഃ
പ്രവാളഭൂയിഷ്ടപദപ്രയോഗം

ഗുഹസ്യ തസ്മാദിനവം വിവർത്തം—
മദ്യർത്ഥിതോഽഹം യദേല്പമേവം.”

അതിനെ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ

“വ്യാഖ്യാനഭോദപി പാദഭോ—
ദനേകഭോദം യദി മൂലമേവ
പ്രസ്ഥാനഭോദോദ്ദിപിഭേദതത്വ
ഭോദകാശസ്സതരാം വിവർത്തം.
അതോ നവീനേ പരിവർത്തനേന്ദ്രിൻ
കൃതശ്ശ്രോമോ നൈവ പിനഷ്ടി പിഷ്ടം
ശാകന്തളാത്മാമൃതപാനപാത്രം—
മേകം നവം കൈരളി! തേദു ലബ്ധം”

എന്നും മറ്റുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു ശിഷ്യനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂന്നാമത്തെയും നാലാമത്തെയും പരിഭാഷകളുടെ സമഗ്രതാരതമ്യവിവേചനം പ്രകൃതത്തിൽ അസംഗതമാണ്. രണ്ടിൽനിന്നും ആദ്യത്തെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകാണിക്കാം.

“ധാതാവാദേ ചമച്ചോരുദകമഥ ഹവി—
വാഹിയാം വീതിഹോത്രൻ
ഹോതാതാനം ദിനേശൻ നിശയുടെ പതിയും
നാദലക്ഷ്യം നദസ്സം
ഭൂതാളിക്കാകെയേകപ്രകൃതി പൂമിവിധം
പ്രാണദൻ മാരുതൻതാ—
നേതാവദ്യുക്തമുത്സൃഷ്ടകുലകുടയോൻ
നിങ്ങളെക്കാത്തിടട്ടേ.” (മണിപ്രവാളശാകന്തളം)

“ആദ്യത്തെസ്സൃഷ്ടി, ഹോതാവഥ വിധിഹതമാ—
യുള്ള ഹവ്യം വഹിപ്പോ—
നാ ദേവപം കാലമാനാസ്സദ്യേലകു നിറ—
ണേതാരു ശബ്ദാശ്രയംതാൻ
വിത്തെല്ലാത്തിന്നുമേകപ്രകൃതി ചരജഗൽ—
പ്രാണനാം തത്ത്വമെന്നീ
പ്രത്യക്ഷം മൂർത്തിയെട്ടാണൊരു ജഗദധിപൻ
നിങ്ങളെക്കാത്തുകൊൾവൂ.” (മലയാളശാകന്തളം)

“വിജ്ഞാതാരഭിനന്ദിച്ചു വിജ്ഞാനം സാധുവാസ്തു
നല്ല ശീക്ഷ കഴിച്ചോർക്കുമില്ല വിശ്വാസമാർത്ഥനി.”
(മണിപ്രവാളശാകന്തളം)

“വിദ്യ ശരിയെന്നറയ്ക്കാൻ വിദ്വൽപ്രീതിക്കു പാത്രമായ്തരണം;
നന്നായ് പ്പാിച്ചവനും തന്നിൽ വരുന്നില്ല നല്ല വിശ്വാസം.”

(മലയാളശാകുന്തളം)

ഇതരനാടകങ്ങൾ:—ഭാരോ കൊല്ലം ഭാരോ നാടകം ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യുകയും അതു യഥാസൗകര്യം അഭിനയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നൊരു ക്രിയാപരിപാടി കോയിത്തമ്പുരാൻ ഒടുവിൽ അനുഷ്ഠിച്ചു. ആ പരിപാടിയിനുസരിച്ചു മാളവികാഗ്നിമിത്രം 1091-ലും അതിൽപ്പിന്നീട് ചാരുദത്തനും ഒടുവിൽ സ്വപ്നവാസവത്തേയും 1092-ലും പരിഭാഷപ്പെടുത്തി. മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ കവി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു—“കാടും പടലും വെട്ടിക്കളഞ്ഞു് ഒറായടിപ്പാതയെങ്കിലും തെളിക്കാതെ ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത വ്യാകരണകാന്താരത്തിൽ ചാടിക്കടന്നു ക്ലേശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഏന്റെ ഹൃദയത്തിന്നു സ്വൈരസഞ്ചാരയോഗ്യമായ നാടകപ്പുകാവനത്തിൽ ചെന്നുകേറി അല്പനേരമെങ്കിലും ഒരു വിശ്രമസുഖം അനുഭവിക്കുന്നതിനുള്ള കൗതുകം തടുത്താൽ നില്ക്കാത്തവിധം അതിക്രമിച്ചു; ആ കൗതുകത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഈ തജ്ജമ.”

ചാരുദത്തന്റെ ആമുഖത്തിൽ “ഉത്ഭവപ്രകാരം ചാരുദത്തൻ മാളവീകയുടെ അനുജനും കലാവിലാസനാടകസംഘക്കാരുടെ വക നാടകാവലിയിൽ മൂന്നാമത്തെ പുസ്തകവുമാകുന്നു” എന്നു പറയുന്നു. ഭാസനാടകത്തിന്റെ അനുപദോഷാനുവാദമല്ല ചാരുദത്തൻ. “ഭാസനാടകത്തെ ഏതുവിധത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചനംകൊണ്ടു ശുഭ്രകൻ വൃഥാസ്ഥൂലമാക്കിത്തീർത്തുവോ ആവിധം ശുഭ്രകന്റെ ബാക്കിയുള്ള ആറുഭുക്കളെ തക്കണ്ണംകൊണ്ടു കൃശീകരിക്കുകയാണു് ഞാൻ ചെയ്തതു്” എന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നു. അതു് ആ നാടകം അഭിനയോചിതമാകുന്നതിനുവേണ്ടി ചെയ്ത വ്യതിയാനമാണു്. ചാരുദത്തനിലെ പല ഭാഗങ്ങളും ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിപോലെയായിട്ടുണ്ടു്. സംസ്ഥാനകൻ പ്രാകൃതസമ്പ്രദായത്തിലുള്ള നാടോടിബോധയിലാണു് സംസാരിക്കുന്നതു്. മേളക്കൊഴുപ്പിനു ചില ഗാനങ്ങളും ഇടകലർത്തിട്ടുണ്ടു്. മാളവികാഗ്നിമിത്രവും ചാരുദത്തനും ഉത്തമകോടിയിൽ പരിലസിക്കുന്ന രണ്ടു നാടകങ്ങളാണു്. സ്വപ്നവാസവത്തും അവയ്ക്കു് അടുത്തപടിയിലേ നില്ക്കുന്നുള്ളു. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“സരസോജ്ജ്വലരാഗമോമലാളിൻ
ചരണാബ്ജത്തിൽ വരച്ച രേഖ നോക്കൂ
ഹരവീക്ഷണമോറു നീറിനില്ക്കും
സ്മരവൃക്ഷത്തിൽ മുളച്ചു നാനുപോലെ.”

(മാളവികാഗ്നിമിത്രം)

“സരസപല്ലവകോമളമായ നിൻ
ചരണതാരിണ ചഞ്ചലലോചനേ!
പരപരത്ത മരത്തിലണയ്ക്കുവാൻ—
പ്പാക ചെറൊരു വേദന പാറിയോ?”

(മാളവികാഗ്നിമിത്രം)

“സംസത്തിൽ സ്വാവമാനോദ്യുതപടരോ—
ടാത്തരോഷൻ സ്വവീര്യം
ശംസിക്കും സാധുപരപ്പരിഷയിലലിവാ—
ന്നന്മിഷന്മന്ദഹാസൻ
അംസത്തിൽച്ചന്ദ്രലേഖാവിമലകവലയാ—
പീഡനത്തങ്ങളേന്തി—
ക്കംസധപംസത്തിനോളം മുരരിപു ഭഗവാൻ
നിങ്ങളെക്കാത്തുകൊൾക.”

(ചാരുത്തൻ)

“ഭാരിദ്രുത്തിലണഞ്ഞവന്റെ വചനം കൈക്കൊണ്ടിടാ ബന്ധുവും
പാരം ശീലശശിക്ക മങ്ങലുളവാമന്തസ്സഹോ! ഹാസ്യമാം
കെല്പില്ലാതെ കഴങ്ങിയൊരവരൊതുങ്ങീടും വിപത്തേറെയാ—
മേല്പിക്കും പഴിയിങ്ങവന്റെ തലയിൽക്കുറും പരൻ ചെയ്തീലും.”

(ചാരുത്തൻ)

“ഭിന്നിപ്പിച്ചു രിപ്പുകളെ; പ്രജകളിൽ തപതഭക്തിയാശ്വാസവും
കുന്നിപ്പിച്ചു; ഭവാനു പാർണ്ണിബലവും സജ്ജിച്ചു യാത്രയ്ക്കു ഞാൻ;
സന്നദ്ധം രിപ്പനിഗ്രഹത്തിനചിതം സംഭാരമോരോന്നുമേ;
സൈന്യം ഗംഗ കടന്നതീൻ; വഴിയേ നിൻകൈക്കലാം രാജ്യവും.”

(സ്വപ്നവാസവദത്തം)

ഈ നാടകങ്ങൾ രചിച്ച കാലത്തു കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഷാകവിത വളരെ വളരെ ഉയർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ശാസ്ത്രകൃതികൾ: കേരളപാണിനീയം പഴയ പതി

പ്പ്:—ഭാഷയ്ക്കു സർവ്വസമ്മതവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ ഒരു വ്യാകരണം നിർമ്മിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം കോയിത്തമ്പുരാനു് 1058-ൽ സക്കാർ ഹൈസ്കൂളിൽ അധ്യയനം ആരംഭിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ അങ്കരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ആഗ്രഹം സഫലമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അന്നു നിലവിലിരുന്ന 1 ഗുണ്ഡതിന്റെ വ്യാകരണം, 2 ഗാന്തുവെയിറാറിന്റെ വ്യാകരണം മോദ്യോത്തരം, 3 പീറ്റാറിന്റെ വ്യാകരണം, 4 ഗീവറഗീസ് മാത്തന്റെ വ്യാകരണം, 5 കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടിയുടെ കേരളകുമാരി, 6 പാച്ചുതുത്തിന്റെ വ്യാകരണം എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ നിഷ്കഷിച്ച് പാച്ചുതിനുപുറമേ തമിഴുവ്യാകരണത്തിലും തെലുങ്കുവ്യാകരണത്തിലും

കൂടി അത്യാവശ്യത്തിനുവേണ്ട അറിവു സമ്പാദിച്ചു. സൗകര്യം കിട്ടിയപ്പോൾ നവീനരീതിയിൽ ഒരു മലയാളവ്യാകരണം എഴുതിത്തുടങ്ങി. മറ്റു ജോലികൾക്കിടയിൽ നാലിലധികം സംവത്സരം വിനിയോഗിച്ച് അതു പൂർത്തിയാക്കി; 1071-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. തന്റെ വ്യാകരണഗുരുവായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനാണ് ആ ഗ്രന്ഥം സമർപ്പിച്ചത്.

“സാലാതുരീയമുനിമന്ദരമധുമാനഃ
കാത്യായനാമരസരിജ്ഞാപുരുമാനഃ
ശ്രീമൽപതഞ്ജലിഘടോല്ല്യവചുഷുമാണ-
ശ്ശബ്ദാനുശാസനമഹാജലധിശ്ചകാസ്തി.

തസ്മൈതസ്യ സമന്തതോപി ഹരിതാം കൂലകഷ്ടസുഗാഞ്ചധേഃ
കല്പോലേഷു കിതുഹലാകലതയാ നിഷ്ണാതവർഷിശ്ചിരം
ശ്രീമദ്ഭിഗ്വിനീസുതപ്രണയിഭിവിചീഷ്യ സഞ്ചാരിതഃ
സോയം കിഞ്ചിദ്ഭപാഹരാമി ഭവതാം സംയാത്രയാത്രാജ്ജിതം.

യദോലം കമിതൈരഹോ ന വലു ഭോഃ സുത്രാണി സംസിദ്ധുതാ
രീതിം കേരളവൈഖരീയസമുദാചാരോചിതാം ഗൃഹ്ണതാ
ശബ്ദാനാമനുശിഷ്ടിരാപദശിഖം സംവർണ്ണിതേന മയാ
ബലാ കേരളവർമ്മണ്ണൈവ ഗുരുണേത്യാനീയതാമാദരാൽ.”

ഇവ ആ സമർപ്പണശ്ലോകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു. സൂത്ര-വൃത്തി-
ഭാഷ്യാത്മകമായി ആദ്യഹികപ്രസ്ഥാനത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു
വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാണ് കേരളപാണിനീയം. സൂത്രങ്ങൾ പാണിനിയു-
ടേതുപോലെ അത്യന്തം ഹ്രസ്വങ്ങളാണ്. വൃത്തിയുടെ സാഹായ്യം
കൊണ്ടു വേണം അവയുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുവാൻ. “ഇപ്പസ്തകത്തിൽ
ശരീരഭൂതമായതു വൃത്തി എന്ന ഭാഗമാകുന്നു. അതിലെ വാചകങ്ങൾക്കു
കഴിയുന്നതും സാരഭൂം വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. സൂത്രം എന്നതു
തുടരെതുടരെ കാർമ്മിക്കുന്നതിനുതക്ക ഒരു നൂലെന്നെയുള്ള. ഭാഷ്യം
പ്രായേണ അധ്യാപകന്മാരുടെ റൂഷിക്കുമാത്രമായി ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട
താണ്” എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഓരോ ഭാഗത്തിന്റേയും ഉപയോഗം
വിശദീകരിക്കുന്നു. വ്യാകരണത്തിന്റെ വിഷയത്തെ ശിക്ഷ, പരി-
നിഷ്ട, ആകാംക്ഷ, നിരൂപണ എന്നു നാലു വകപ്പുകളിലായി പിരിച്ച്
ഓരോന്നിന് ഓരോ കാന്ധം വീതം വിനിയോഗിക്കുക, പൂർവ്വവയാ-
കരണന്മാർ അർത്ഥീകരിച്ചിരുന്ന ഛന്ദസ്സ്, അലങ്കാരം ഈ വിഷയ-
ങ്ങളെ വ്യാകരണബാഹ്യങ്ങളാകയാൽ വിട്ടുകളയുക, സംസ്കൃതവ്യാക-
രണവും ഭാഷാവ്യാകരണവും തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കഴയ്ക്കാതെയിരിക്കുക,
നാമം, കൃതി, ഭേദകം, നിപാതം, അവ്യയം എന്നിങ്ങനെ ശബ്ദ

ങ്ങളെ അഞ്ചു വിഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിക്കുക, ഗതികൾ, അനുപ്രയോഗങ്ങൾ, വിഭക്ത്യാഭാസങ്ങൾ ഇത്തരത്തിൽ ചില ശബ്ദസമൂഹങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു വ്യവസ്ഥാപനം ചെയ്യുക എന്നിങ്ങനെ ആശാസ്യങ്ങളായ പല പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും വരുത്തി ഭാഷാവ്യാകരണത്തിന്റെ സമഞ്ജസവും സമ്പൂർണ്ണവുമായ സ്വരൂപം ഇദംപ്രഥമമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം വാക്കുകളെക്കൊണ്ടു പരിച്ഛേദിക്കാവുന്നതല്ല. ആ സൂത്രോദയത്തിൽ അതിനുമുൻപുള്ള വ്യാകരണതാരങ്ങൾ എല്ലാം അസ്തപ്രഭങ്ങളായതിൽ ആശ്ചര്യമില്ലല്ലോ. ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനുമേലാണ് കേരളീയർ ആ മഹാപുരുഷനെ 'കേരളപാണിനി' എന്ന ബിരുദനാമം നൽകി അഭിവാദനം ചെയ്തതുടങ്ങിയതു്. അതിനെ തുടർന്നു ബാലവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തിനായി അതിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെത്തന്നെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി 1 പ്രാഥമികവ്യാകരണം, 2 മധ്യമവ്യാകരണം, 3 ശബ്ദശോധിനി എന്നിങ്ങനെ ഉത്തരോത്തരം വിപുതങ്ങളായ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. കേരളപാണിനിയെത്തപ്പറ്റി തനിക്കു തോന്നിയ ചില അഭിപ്രായഭേദങ്ങൾ മറ്റൊരു വൈയാകരണനായ എം. ശേഷഗിരിപ്രഭു ഭാഷാപോഷിണീ മാസികയിൽ തുടച്ചുതായി പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുണ്ടായെങ്കിലും 1079-ൽ തലശ്ശേരിയിൽവെച്ചു നടന്ന ഭാഷാപോഷിണീസഭയുടെ സമ്മേളനത്തിൽ "കേരളപാണിനീയം ഇപ്പോൾ സ്കൂളുകളിൽ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പുസ്തകങ്ങളിൽവെച്ചു പല സത്ത്വതികളിലും നല്ലതായിരിക്കുന്നു. ഭാഷാശാസ്ത്രം ആധാരമാക്കി മലയാളഭാഷയുടെ സ്വരൂപത്തെയും ഘടനയെയും ഗോത്രത്തെയും നിശ്ചയിച്ച ഭാഷാശാസ്ത്രം കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്ന മാതൃങ്ങളിൽ വ്യാകരണവിഷയങ്ങളെ ഉപപാദിച്ചു് അഭിപ്രായഭേദങ്ങളുള്ള ടിപ്പുക്കളിൽ സിദ്ധാന്തത്തെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രീയവ്യാകരണം കേരളപാണിനീയംമാത്രമേയുള്ളു. പാണിനി, പതഞ്ജലി മുതലായ സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാരുടെ രീതിയേയും സൂക്ഷ്മമായ വ്യാകരണതത്വങ്ങളേയും കാണിക്കുന്നുണ്ടു്" എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്. അക്കാലത്തെ വൈയാകരണമൂല്യനൂന്മാരിൽ അനുകൂലനായിരുന്ന രായംപേട്ട ആർ. വി. (പിന്നീട് മഹാമഹോപാധ്യായൻ) കൃഷ്ണമാചാര്യരും ആ അവസരത്തിൽ കേരളപാണിനിയെത്തപ്പറ്റി ശ്ലാഘിക്കുകയുണ്ടായി. കൃഷ്ണമാചാര്യർക്കു മലയാളത്തിലും നല്ല ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. മാരുചര്യശതകം അദ്ദേഹം രജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

കേരളപാണിനീയം പരിഷ്ക്കരിച്ച പതിപ്പു്:—കാരികാവൃത്താദ്യാത്മകമായി ആഗമികപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കേരളപാണിനി രചിച്ച സർവ്വകക്ഷമായ ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥമാണു് 1092-ൽ മുദ്രിതമായ പ്രസ്തുത പുസ്തകം. അതിന്റെ മുഖവുരയിൽ ആചാര്യൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "ആഭ്യൂഹികവ്യാകരണം രാജാധിപത്യത്തിന്റെയും ആഗമികവ്യാക

രണം പൗരാധിപത്യത്തിന്റെയും സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും മാത്രമല്ല, വേഷത്തിലും വിഷയത്തിലും കൂടി കേരള പാണിനീയത്തിന്റെ മുദ്രണത്തിൽ പറയത്തക്ക ഭേദഗതികൾ ചെയ്തേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. അഹമ്മാനവും യോഗ്യാദിയും എല്ലാം കഴിച്ചാൽ കേരളപാണിനീയം എന്ന പേർമാത്രമേ ശേഷിക്കുകയുള്ളൂ. അതിനാൽ പ്രകൃതപുസ്തകം 1071-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കതന്നെ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.” അതിന്റെ ആരംഭത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ള ദീർഘമായ പീഠിക അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡിഷ്ണാസമ്പത്തിനെയും പാണ്ഡിത്യ പരഷ്ണലുത്തെയും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. പുതിയ കേരളപാണിനീയത്തിന്റെ ബഹുമുഖങ്ങളായ വൈശിഷ്ട്യങ്ങളെപ്പറ്റി നാമനിദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതിനുപോലും സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നില്ല. മറ്റൊരു പുസ്തകം അതുപോലെ എഴുതുവാൻ യാതൊരു ഭാഷാപണ്ഡിതനും നാളതുവരെ ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതുതന്നെ അതിന്റെ അന്യാദൃശമായ മഹിമയ്ക്കു നിദർശനമാകുന്നു.

മണിദീപിക:—കേരളപാണിനീയത്തിൽ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിലെ വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ ഒരു സ്ഥൂലമായ ജ്ഞാനമെങ്കിലും ഇല്ലാതെ മണിപ്രവാളകവിത ശരിക്കും ആസ്വദിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല എന്നുള്ളതിനുപുറമേ, ഏതെങ്കിലും ഒരു പുതിയ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നതിനും ഒരു പുതിയ ശബ്ദം ആവശ്യപ്പെട്ടാൽ അതിനു സംസ്കൃതമെന്ന ആശ്രയിക്കാതെ ഗതന്തരമില്ലാത്തതും, അതു സുശബ്ദമായിരിക്കണമെങ്കിൽ കൃതജിതാദി പ്രകരണങ്ങളിൽ പ്രയോക്താവിനു സാമാന്യപരിചയമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുമാണ്. ഭാഷ പഠിക്കുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തിന്റെ ഒരു ലഘുവായ പരിചയം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു പ്രവേശികാരൂപത്തിൽ കാരികാവൃത്താന്തകമായ മലയാളത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് മണിദീപിക. ‘മണിപ്രവാള’ശബ്ദത്തിലെ മണിക്കു സംസ്കൃതം എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. മണിക്കു ദീപിക എന്ന സംജ്ഞ അർത്ഥവത്തായിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ അതിന്റെ പ്രയോജനത്തെപ്പറ്റി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇങ്ങനെ ഉപന്യസിക്കുന്നു.

“മണിപ്രവാളത്തിൽ വിളങ്ങിടുന്ന
മണിപ്രഭേദങ്ങളെടുത്തുകാട്ടാൻ
കൊള്ളത്തിനേൻ ദീപികയാന്നിവണ്ണം
കോളൊത്ത മന്യുഷ്ടകദീപയഷ്ടുഃ.

കൃതഃ പുരാ കേരളപാണിനീയേ
യതഃ പ്രവാളസ്യ വിശോധനായാം

മണേവീമരോ മണിദീപികേയം
മണിം പ്രവാളഞ്ച വിശോധയധാം.”

ആകെ 702 കാരികൾക്കൊണ്ടു വഴുതവും മുഴുവൻ സജ്ജമായിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു വിസ്തരാവഹമാണ്. 1084-ൽ രചിച്ച ആ ഗ്രന്ഥവും വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതന്നെയാണ് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“പുരാപ്പിതം കേരളപാണിനീയം
സഹ പ്രജാഭിസ്തിസൃഭിസ്സമിന്ദേ
കനീയസീയം മണിദീപികാസ്യ
നിവേദ്യതേ സംപ്രതി കൗതുകേന.

പഥ്യം പാണിനിസ്മൃതതികതഗുളികാപാളിം ഗളഗ്രാഹിണീം
ശുഷ്കതപാൽ കഥമപ്യഹോ! നിഗിലതോ വിജ്ഞാനസമ്പത്തയേ
യന്മാധപീ ഗുളജിഹ്വികാമകൃത മേ തസ്തിൻ പദാബ്ജേപ്പയേ
തസ്യോസ്സാരകലാമിമാം വിതുഷിതാം വിതാനബന്ധതപതഃ”

എന്ന ആ ഘട്ടത്തിലെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രകൃതത്തിൽ അനുസ്മരണീയങ്ങളാണ്.

ഭാഷാഭൂഷണം:—ഭാഷാഭൂഷണം ഭാഷയിൽ സാഹിത്യശാസ്ത്രത്തിലെ മിക്ക വിഷയങ്ങളേയും സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു അലങ്കാരഗ്രന്ഥമാണ്. അതും കാളേജുവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തെ പരിസ്തരിച്ച് എഴുതിട്ടുള്ളതുതന്നെ. അലങ്കാരപ്രകരണം, ഭാഷാപ്രകരണം, ഗുണപ്രകരണം, ശബ്ദാർത്ഥപ്രകരണം, ധ്വനിപ്രകരണം, ഗുണീഭൂതവ്യംഗ്യപ്രകരണം എന്നിങ്ങനെ ആറു പ്രകരണങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നായകപ്രകരണം, നാടകപ്രകരണം ഇത്യാദികൾ വിട്ടിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലുള്ള എല്ലാ അലങ്കാരഗ്രന്ഥങ്ങളേയും പരിശോധിച്ച് ഓരോ അംശത്തിൽ ഓരോ പൂർവാചാര്യന്മാരുടെ മതം അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. “അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളെ അതിശയോക്തി, സാമ്യോക്തി, ശ്ലേഷോക്തി, വാസ്തവോക്തി എന്നു നാലിനങ്ങളായി പിരിച്ചിരിക്കുന്നതു കാവ്യാലങ്കാരകാരനായ രാഘവന്റെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചാകുന്നു. അവയുടെ സംഖ്യ ചുരുക്കിയതിൽ അലങ്കാരശേഖരകാരനായ കേശവമിത്രന്റെ പക്ഷത്തെ അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പലരോടും കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഏതാനും ചിലേടത്തു സ്വന്തമതംതന്നെ സ്ഥാപിക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടില്ലെന്നില്ല. ഭാഷാഭൂഷണം മറ്റു ചില ദിക്കുകളിൽ ഭേദഗതികൾക്കു കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതത്തിൽമാത്രം സംഭവിക്കുന്ന ചില ഭാഷങ്ങളേയും മറ്റും ഉപേക്ഷിക്കുകയും സംസ്കൃതത്തിലില്ലാതെ ഭാഷയ്ക്കുമാത്രം വരുന്ന മറ്റു ചിലതു കളെ പുതുതായി കല്പിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു” എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ ആചാര്യന്റെ ഉദ്ദേശം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തിനു ഭാഷാഭൂഷണം

ഒരു വിധമെല്ലാം മതിയാകുന്നതാണെന്നും പറയാം. സംപൂർണ്ണമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കണമെങ്കിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ സാഹിത്യശാസ്ത്രപ്രതിപാദകങ്ങളായ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ പഠിക്കേണ്ടതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

വൃത്തമഞ്ജരി:—ഭാഷയിൽ സർവ്വസർവ്വമായ ഒരു വൃത്തശാസ്ത്രഗ്രന്ഥം വൃത്തമഞ്ജരിമാത്രമേയുള്ളൂ. അതിന്റെ ഭവപുരയിൽ ആചാര്യൻ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. “ഭാഷാഭാഷണപോലെ വൃത്തമഞ്ജരിയും ക്ലാസ്സിലെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടി ഏഴുതിയിരുന്ന നോട്ടുകളിൽ ചോരാത്ത ഭാഗം ചേർത്തു പുസ്തകാകൃതിയിൽ വരുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു..... ഈ പുസ്തകത്തിൽ വിശേഷമായി ഒന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾക്കു സംജ്ഞാലക്ഷണകല്പനയാകുന്നു. സംസ്കൃതത്തിലെപ്പോലെ ഭാഷയിൽ ഗണ്യമായ വൃത്തശാസ്ത്രം ഇതേവരെ ആരും ഏല്പെടുത്തിക്കണ്ടില്ല..... പ്രാചീനന്മാർ സംജ്ഞകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ളത് അതുകണ്ടത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചും, ഇല്ലാത്തതിട്ടുള്ള പുതിയ സംജ്ഞകളെ സൃഷ്ടിച്ചുമാണ് ഇതിൽ ഭാഷാവൃത്തപ്രകരണം ഏഴുതിട്ടുള്ളത്.”

സാഹിത്യസാഹ്യം:—സാഹിത്യസാഹ്യവും ഭാഷാഭാഷണം പോലെ ഭാഷാപോഷണത്തിനു പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥമാകുന്നു. കൊച്ചി രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാൻ അതിന്റെ അവതാരികയിൽ പറയുന്നതുപോലെ “കേരളപാണിനീയം ശബ്ദനിയമങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചു. പദ്യകൃതികളെ നിയമനംചെയ്തുകൊണ്ടു ഭാഷാഭാഷണം പിൻതുടന്നു.....സാഹിത്യസാഹ്യംകൊണ്ടു ഗദ്യകൃതികൾക്കും പുരോഗതിയുണ്ടായി.” സാഹിത്യത്തിന്റെ പുറമേയുള്ള വേഷത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഗദ്യം, പദ്യം, മിശ്രം എന്നു മൂന്നായിട്ടും, ഉദ്ദേശ്യത്തിന്റെ സ്വഭാവമനുസരിച്ച് ഉപദേശം, വിനോദം എന്നു രണ്ടായിട്ടും, രൂപം പ്രമാണിച്ച് ആഖ്യാനം, വർണ്ണനം, വിവരണം, ഉപപാദനം എന്നു നാലായിട്ടും വിഭജിച്ച സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വരൂപം ഗ്രന്ഥകാരൻ ആദ്യമായി കാണിച്ചതിനുമേൽ ഗദ്യശാഖയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ നാലു രൂപങ്ങളേയും പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുന്നു. ഇതു പൂർവ്വാഗത്തിലെ പ്രതിപാദ്യമാണ്. കൃതിപ്രണയനം എന്ന ഉത്തരഭാഗത്തിൽ പദം, വാക്യം, ഖണ്ഡിക എന്നിങ്ങനെ കൃതി കെട്ടിച്ചുയർത്തുവാനുള്ള മൂന്നു സാധനങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനേയും സംബന്ധിച്ച് എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതും എന്നാൽ പലർക്കും അറിവില്ലാത്തതുമായ പല ശുദ്ധിനിയമങ്ങളേയും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. നല്ല ഗദ്യകാരന്മാരാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ സാഹിത്യസാഹ്യം നിഷ്ഠഷിച്ച് പഠിക്കുകയും അതിൽ നിർദ്ദിഷ്ടങ്ങളായ വ്യവസ്ഥകൾ ആകുന്നിടത്തോളം അനുസരിക്കുകയും ചെയ്തേണ്ടതാണ്. പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയിൽ പ്രൊഫസർ കോയിത്തമ്പുരാൻ വിശിഷ്ട അനുമാദനീയനാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടു

ന്നാൽ അത്തരത്തിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥം മാറ്റുകയോ അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലല്ലോ. “ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യശാസ്ത്രകാരന്മാർ ചെയ്തിട്ടുള്ള വ്യവസ്ഥകളിൽ സ്വഭാവികമായ യോജിക്കുന്നിടത്തോളം ഭാഗം അതേവിധം പകർത്തുകയും, ആ മറയ പിടിച്ചു ചിലതു യഥാമതി കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും” ആണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. അത് ഏറ്റവും ക്ലേശസാധ്യമായ ഒരു പ്രയത്നമാണെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മാനദണ്ഡംകൊണ്ടു പ്രാസംഗികമായി ഭാരവിപ്രഭവനാരായ സംസ്കൃതമഹാകവികളെ തുലനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു സ്ഥാനസ്ഥമാണെന്നു സമർത്ഥിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്.

വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ:—ഏ. ആറിന്റെ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നതു കാന്താരതാരകമാകുന്നു. ഉണ്ണായിവാരിയർ കല്പിച്ചുകൂട്ടി നളചരിതം ആട്ടക്കഥയിൽ കെട്ടിത്തള്ളിയിട്ടുള്ള കരുക്കൾ അഴിക്കുവാൻ വ്യാഖ്യാതാവു ചെയ്തിട്ടുള്ള തീവ്രമായ പ്രയത്നം പ്രായേണ ഫലിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൂടാതെ ഏ. ആർ. തന്റെ മിക്ക ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും അവതാരിക എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ വിഷയത്തിലും ആ പരിപാടിതന്നെയാണ് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതാരികകൾ ഏതു നിലയിൽ നോക്കിയാലും അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളാണ്. അവ സങ്കല്പങ്ങളല്ല; വ്യഥാസ്ഥൂലങ്ങളുമല്ല. ഓരോ ഗ്രന്ഥത്തെയുംപറ്റി അനുവാചകന്മാർക്ക് എന്തെല്ലാം ഗ്രഹിക്കണമോ അതെല്ലാം ഒന്നുപോലും വിടാതെ സ്തംഭിതമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പാടവം അറുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അവതാരിക വായിച്ചുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു കടന്നാൽ അതിലെ സഞ്ചാരം ഏതു പംഗുവിനും സുകരമായിരിക്കും. ആ ആനന്ദം അനുഭവിക്കണമെന്നുള്ളവർ കാന്താരതാരകമോ മാളവികാഗ്നിമിത്രത്തിന്റെയോ മറ്റോ ഭൂമികയോ വായിച്ചുനോക്കട്ടെ.

ഗദ്യം:—ഏ. ആറിന്റെ ഗദ്യരീതി എത്രമാത്രം ഹൃദയാവർജകമാണെന്നു പറഞ്ഞറിയിക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. അതിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്യലഭ്യമായ വ്യക്തിമുദ്ര പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു ഭാവുകന്മാർക്കു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണാം. വിഷയത്തെ വേണ്ടവിധം വിശകലനംചെയ്തു പണ്ഡിതോചിതവും എന്നാൽ പാമരന്മാർക്കുകൂടി സുഗ്രഹവുമായ ഭാഷയിൽ മിതമായും സാരമായും വിവക്ഷിതാർത്ഥപ്രതിപാദകമായുമുള്ള പദവിന്യാസംകൊണ്ടു വാചയിതാക്കൾക്ക് അറിവും ആനന്ദവും ഒരേസമയത്തു നല്കി, സാഹിത്യവീഥിയിൽ ജൈത്രയാത്ര ചെയ്യുന്ന ആ അനുഗ്രഹീതപുരുഷന്റെ ഗദ്യോപന്യാസങ്ങൾക്കുള്ള അടക്കം അഴകും ആഴവും അന്തസ്സും അവ വായിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. അലങ്കാരവും അഗ്രാമ്യമായ ഫലിതവുംകൊണ്ടു ആവശ്യമുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ അവയ്ക്കു മാറുകൂട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ആ സമഞ്ജസമായ ശൈലി അദ്ദേഹത്തിനു യൗവനത്തിൽത്തന്നെ സ്വാധീനമായിക്കഴി

ത്തിരുന്നു എന്നും നാം പ്രകൃതത്തിൽ അനുസ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ടാം ഹരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കാം. ആദ്യത്തേത് 1068-ൽ എഴുതിയ കവിസഭാരഞ്ജനഭാഷ്യത്തിലുള്ളതാണ്. രണ്ടാമത്തേതു വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു ഗദ്യമാലികയിൽ ചേർക്കുവാൻ രചിച്ചതുമാണ്. ഒന്നിനൊന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യരചനാവൈഭവം ഉയർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു.

“ഈ നാടകത്തിൽ അഞ്ചിരയായതു വീരരസമാകുന്നു. ദാനവീരം, ദയാവീരം ഇത്യാദി വീരരസത്തിന് അനേകം ഭേദങ്ങളുള്ളതിൽ ഇതിലെ വീരത്തിന് ആരംഭവീരമെന്നോ കാര്യവീരമെന്നോ പേരു പറയാം. സമാജം നടത്തുന്ന വിഷയത്തിലുള്ള സ്ഥായിയായ ഉത്സാഹമാകുന്നു വീരരസമായിത്തീരുന്നത്. പത്രാധിപരാകുന്ന ധീരനായകനിൽ വർത്തിക്കുന്നതും സമാജനിവ്ഹണത്തെ ആലംബിക്കുന്നതുമായ ഉത്സാഹസ്ഥമായി ഭാവം മഹാരാജസാഹായ്യാദിവിഭാവങ്ങളാൽ ഉദ്ദീപിതവും ‘ഏരിതീയിലാശു ചാടാം’ ഇത്യാദി വീരവാദങ്ങളാകുന്ന അനുഭാവങ്ങളാൽ അവ ഗാഢീകൃതവും സഭ കൂടി ആലോചന ‘ബഞ്ചും മേശകളും കസാലകളുമിങ്ങനൂന’ ഇത്യാദി സാധനസാമഗ്രി സമ്പാദിക്കുന്നതിലുള്ള വൈയഗ്ര്യം ‘വിത്തിട്ടനു തുടങ്ങി വിങ്ങിയ ഇരു’ ഇത്യാദി ചിന്ത ‘ഇതൊന്നും കൊണ്ടും മറ്റും ശാല അലംകൃതമായി എന്നും അടിയൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല’ ഇത്യാദി കൗതുകം ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യഭിചാരികളാൽ പരിപോഷിതവുമായിട്ടുണ്ട്; നമ്പ്യാരുടെ ഫലിതങ്ങളാൽ ഉത്ഥാപിതമായ ഹാസ്യരസം, ആപണശാലാദ്യാലംബിതമായ അത്ഭുതരസം ഇങ്ങനെയുള്ള അംഗങ്ങളാൽ പരിപൂർണ്ണതയെ പ്രാപിച്ചു നിഖിലനിബന്ധ വ്യാപിയായിത്തീർന്നു വ്യാഖ്യാതൃശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ബ്രഹ്മാനന്ദനിവിശേഷമായ ഒരു നിർവൃതിവിശേഷത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നു.”

ഇതു ആലങ്കാരികവിഷയമാണ്. അടുത്തതായി തത്ത്വചിന്താപരമായ ‘ജീവിതസ്നേഹം’ എന്ന ഉപന്യാസത്തിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“എന്നാൽ അനുഭവങ്ങളും ഇന്ദ്രിയങ്ങളും ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തി വ്യർത്ഥംതന്നെ. അതു രണ്ടിനൊക്കെക്കും ബലവത്തരമായ ആശ, ദൂരമായ ഉദേക്കത്തെ, സങ്കല്പകല്പിതമായ സൗന്ദര്യത്തോടുകൂടെ പുരോഭാഗത്തിൽ സജ്ജീകരിക്കുന്നു; ഏതോ കരാനന്ദം ഇനിയും അതിദൂരത്തിൽനിന്ന് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാൻ എന്നെ സംജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്നു. ഒരു തോല്പുന്ന ചുതുകളിക്കാരനെപ്പോലെ ഭാരോ തോൽവിയും എനിക്കു ദൂതാസക്തിയെ വലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ: — ആണ്ഡലഭാഷയിൽനിന്നു ശാസ്ത്രീയഗ്രന്ഥങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നവരുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ച ഭാഷയിൽ സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിൽ നമ്മുടെ ഈ മഹാപണ്ഡിതൻ സഭാ ഭാഗരൂപനായിരുന്നു. കേരളപാണിനിയം തുടങ്ങിയ

സ്വകീയഗുണങ്ങളിലും അത്തരത്തിലുള്ള അനേകം ശബ്ദങ്ങൾ സംക്രമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹമാണ് സർവസംപ്രതിപന്നമായ സാങ്കേതികശബ്ദകോശം ആദ്യമായി ഭാഷയിൽ സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ഡാക്ടർ കൃഷ്ണൻപണ്ടാലയുടെ രസതന്ത്രനിർമ്മാണകാലംമുതൽ ആയുരന്തം വരെ അദ്ദേഹം ആ വിഷയത്തിൽ സമർത്ഥമായി പ്രയത്നിച്ചു. “നൂതന സാങ്കേതികശബ്ദങ്ങളെ ആവശ്യംപോലെ അടിച്ചെടുക്കുന്നതിൽ ഞാൻ ചെറിയ തോതിൽ ഒരു കമ്മട്ടം ഏല്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്” എന്നു സാഹിത്യ സാഹ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഷയിലെ ശബ്ദഭാരിദ്ര്യം പരിഹരിക്കുന്നതിനായി ഓക്സ്ഫോഡ് ഇംഗ്ലീഷ്നിഘണ്ടു തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ച് അതിൽ ആദ്യത്തെ കുറേ ഭാഗം വിവർത്തനം ചെയ്തു. അതിന് ഒരു ചെറിയ സമിതിയേയും സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതു മുഴുവ്വിടുകവാൻ വിധി സമ്മതിച്ചില്ല.

ഉപസംഹാരം:—കേരളപാണിനി ഒരു വശ്യവചസ്സായ കവിയുടേയും സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായ ശാസ്ത്രകാരന്റേയും നിലയിൽ സംസ്കൃതത്തിനും ഭാഷയ്ക്കും ചെയ്തിട്ടുള്ള സഹസ്രമുഖമായ സാഹായ്യത്തെപ്പറ്റി സിദ്ധി ദിണ്ണാത്രമായി ചിലതെല്ലാം ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുവെന്നു യുള്ളു. ഇനിയും പലതും നിവേദനീയമായുണ്ട്. അതു പ്രത്യേകമൊരു പുസ്തകംകൊണ്ടല്ലാതെ സാധ്യമല്ല. മറ്റുള്ളവർ ഭാഷാസാഹിത്യസൗധത്തിന്റെ ഭിത്തികളിൽ ചിത്രപ്പണികൾ ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഈ സ്ഥപതിമൂലം അതിന്റെ അസ്തിവാരവും ആരൂഢവും ഉറപ്പിച്ചു അതിനു ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠ നല്കി കേരളീയരെ ആകമാനം അനുഗ്രഹിച്ചു. ആ ശില്പകർമ്മത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സ് ആചന്ദ്രതാരം അമലസ്ഥമായിരായി നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒരു ഞാൻ തീച്ചയായി പറയാം; അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ സൂക്ഷ്മദർശിയും ഉചിതജ്ഞനും പ്രതിഭാസമ്പന്നനും വ്യവസായശീലനുമായ ഒരു മഹാനുഭാവൻ ഈ നവയുഗത്തിൽ കേരളത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള അതിമാനുഷന്മാരുടെ അവതാരം ഏതു ദേശത്തിലും ഏതു കാലത്തും അത്യന്തം വിരളമായിരിക്കുവാനല്ലാതെ മാറ്റുവുമില്ല.

കെ. സി. കേശവപിള്ള (1043-1088)—ജനനവും

ബാല്യവും:—കൊല്ലം പരവൂരിൽ വാഴവിള എന്നൊരു ഗൃഹമുണ്ട്. ആ ഗൃഹത്തിലെ ഒരല്പമായ ശങ്കരപ്പിള്ള വേലുത്തമ്പിള്ളവയുടെ കാലത്തു ആലപ്പുഴ സർവാധികാര്യക്കാരായിരുന്ന അവസരത്തിൽ ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവു അദ്ദേഹത്തിനു ‘ചെമ്പകരാമൻ’ എന്ന സ്ഥാനം സമ്മാനിച്ചു. കേശവപിള്ളയുടെ മാതാവായ ലക്ഷ്മിയമ്മ 1017-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. 1035-ാമാണ്ടു പരവൂർ വലിയവെളിച്ചത്തുവീട്ടിൽ രാമൻപിള്ളയുടെ പത്നിയായി. ആ ദമ്പതിമാരുടെ പുത്രനായി കേശവപിള്ള വാഴവിളവീട്ടിന്റെ ഒരു ശാഖയായ കോതത്തുവീട്ടിൽ 1043-ാമാണ്ടു മകരമാസം 22-ാംനു രോഹിണീനക്ഷത്രത്തിൽ ഭൂജാതനായി.

സ്തുവരണമാലികയിൽ കവി ഇവരെയെല്ലാം ചുവടേ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ലക്ഷ്മീമംഭോജനാഭസ്മരണഗതശുദ്ധം
മാതരം മാനുശീലാ—
മക്ഷീണശ്രീവിലാസാലയമപി ജനകം
രാമസംജ്ഞം മനോജ്ഞം
സേവേഹം ഭാഗധേയോദ്ധരണവിധിസമാ—
സാദിതസ്സാരകീർത്തിം
വഞ്ചികേഷുശസ്യ ധീരം സവിനയമതുലം
മാതുലം ശങ്കരാഖ്യം.”

പരവൂർ മലയാളം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. അഞ്ചു കൊല്ലത്തോളം ആ പഠിത്തം തുടർന്നു. പരവൂരിൽ അതിനുമേൽ പഠിക്കുവാൻ സൗകര്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വിദ്യാലയാധ്യയനം അവിടെവെച്ചു നിറുത്തി. പിന്നീട് അധ്യാത്മരാമായണം, ഭാഗവതം മുതലായ കിളിപ്പാട്ടുകൾ വായിച്ചു പഠിച്ച് അവയിലെ രസം അനുഭവിച്ചു സ്വതസ്സിദ്ധമായ സത്ത്വീതവാസനയോടുകൂടി അവയെ പാടിക്കേൾപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉത്സുകനായിത്തീർന്നു. അതോടുകൂടി കഥകളിയിൽ അസാമാന്യമായ അഭിനീവേശമുണ്ടായി. ഏതാനും വയസുനൂറു കൂട്ടിച്ചേർത്തു കൂട്ടിത്തരത്തിൽ ഒരു കളിയോഗം സംഘടിപ്പിച്ചു ഭാര്യാധനവധം ആട്ടക്കഥ ബാലോചിതമായ വേഷവിധാനത്തോടുകൂടി അഭിനയിച്ചു. ചെണ്ടകൊട്ടം പാട്ടും ഹനുമാന്റെ അഭിനയവുമാണ് കവിക്ക് അന്നു അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടിവന്ന കൃത്യപരിപാടി. കയ്യിൽ കിട്ടുന്ന ആട്ടക്കഥകൾ നിറുത്തിയുള്ളിടത്തോളം പകർത്തിപ്പാടിച്ച് ആ സാഹിത്യവിഭാഗത്തിൽ വിപുലമായ വിജ്ഞാനം നേടി. പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ സിദ്ധരൂപത്തിന്റെ ജ്ഞാനം പോലുമില്ലാതിരുന്ന ആ ഉത്തിഷ്ടമാനൻ പ്രാല്ക്കാചേരിതം എന്ന പേരിൽ ഒരു പുതിയ ആട്ടക്കഥതന്നെ എഴുതി. അതിലെ ഒരു ശ്ലോകം അന്നു പരവൂർ മലയാളം പള്ളിക്കൂടം വാധ്യാരായിരുന്ന ഇടത്തറെ പരമു ആശാൻ കണ്ട “കേശവൻ കവിയാതാൽ കൊള്ളാമെന്നു മോഹമുണ്ടു്” അല്ലേ? പക്ഷേ, അതിനു പാിച്ചെങ്കിലേ ഒക്കൂ” എന്നു് അതിനെ നിശിതമായ രീതിയിൽ വിമർശനം ചെയ്തു. തന്റെ ആ പ്രഥമകൃതി പരിശോധിക്കുവാൻ പരവൂർ കേശവനാശാനെ സമീപിച്ചപ്പോൾ “അവിടുന്ന് സംസ്കൃതംകൂടി കുറെ വായിക്കണം. വായിച്ചാൽ ഇതിനെ സ്വയമേവ തിരുത്തുന്നതിനു ശക്തനായിത്തീരും” എന്നു് ഉപദേശിച്ചു. രണ്ടു പ്രസ്താവനകളുടേയും സാരം ഒന്നുതന്നെയായിരുന്നു. ഭാഷമാത്രമേ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നുള്ളൂ.

ഉപരിപാഠം:—ഉടനടി കേശവനാശാനെത്തന്നെ തന്റെ പ്രഥമ സംസ്കൃതഗുരുവായി വരിച്ചു കവി ആ ഭാഷയിൽ പഠനം ആരംഭിച്ചു.

കാവുനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽനിന്നും അഭ്യസിച്ചു. അത്യന്തം ശ്രദ്ധയോടുകൂടിയാണ് കേശവപിള്ള സംസ്കൃതം പഠിച്ചത്. അതുകൊണ്ട് പുരുഷീയ കാലത്തിനുള്ളിൽ മാഘം നൈഷധം മുതലായ കാവ്യങ്ങളിലും, ശാകുന്തളം ഉത്തരാമചരിതം ഇത്യാദിനാടകങ്ങളിലും, മേഘസന്ദേശത്തിലും, കവലയാനന്ദം തുടങ്ങിയ ചില അലങ്കാരഗ്രന്ഥങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അഗാധമായ ജ്ഞാനം സ്വായത്തമാക്കി. കാവ്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അത്യന്തം പരിചിതമായിരുന്നതു മാഘമാണെന്നുള്ളതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പശ്ചാൽകാലത്തെ പ്രയോഗവൈചിത്ര്യങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ട്. വൃൽപത്തിക്ക് ആ മഹാകാവ്യമാണല്ലോ അധികം പ്രയോജനപ്പെടുന്നതും. പ്രാഗ്ഭാചരീതം അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ ഹിരണ്യാസുരവധം എന്ന പേരിൽ മാറിയെഴുതി.

“കല്യാണോദയി നിജ്ജരാന്വയവരൻ മല്ലാരിഭക്തോത്തമൻ
സ്വർല്ലോകാധിപനംബുസംഭവസുതാകാന്താഗ്രജൻ താൻനിജ
കല്യാണാംഗികളായ വല്ലഭകേളോടല്ലാസമോടാശു താൻ
സ്വർല്ലോകേ സുഖമോടു വാണിതു മനസ്സന്തോഷമാണോറവും”

എന്ന അതിലെ ആദ്യകാലത്തെ ശ്ലോകം,

“ശ്രീമാൻ മഹോച്ഛ്രായസഹോ ജിതാരിഃ
ശ്രീനാഥസേവൈകരതോ മഹാത്മാ
നാകേ നിജാഭിസ്സരസുന്ദരീഭി-
സ്സാകം സരേശസ്സസുഖം നൃവാത്സീൽ”

എന്നാണ് രൂപഭേദം കൈക്കൊണ്ടത്. കേശവനാശാന്റെ ശിക്ഷാസാമന്ത്രിയും കേശവപിള്ളയുടെ പരിശ്രമോന്മീഷിതമായ പ്രതിഭാവിശേഷത്തോടു സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ സഞ്ചാരമായ ഫലം വിസ്തൃതനീയമായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതുളളു. ഒരിക്കൽ ആശാന്റെ ഗൃഹത്തിൽ ഗോപസ്ത്രീസമേതനായ ബാലഗോപാലന്റെ ഒരു പടം വച്ചിരുന്നതു കണ്ട സന്ദർശകന്മാരിൽ ഒരാളുടെ അഭിമതമനുസരിച്ചു പെട്ടെന്നുണ്ടാക്കിച്ചൊല്ലിയതാണ് അധോലിഖിതമായ ശ്ലോകം.

“മഹാരത്നദ്രാജൽകനകവലയശ്രീകരധൂതോ-
ജ്ജപലഭേണ്യദണ്ഡൽസുമധുരമനോമോഹനരവഃ
വിഭാത്യേഷ ശ്രീമൽപശുപവനിതാലോചനമധു-
വ്രതശ്രോണീപത്നായിതവരതന്ത്രശ്ശ്രീമധുരിപുഃ.”

ആ ശ്ലോകം പിന്നീട് സ്തവരത്നമാലികയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആശാനെ കവി ഹിരണ്യാസുരവധത്തിൽ ഇങ്ങിനെ സ്മരിക്കുന്നു.

“വിബുധാനന്ദസന്ദായീ വിദ്യാകേളിവിശാരദഃ
വിഭാതു ഹൃദയേ നിത്യം ദേശികഃ കേശവാഹപയഃ.”

വ്യാകരണം അഭ്യസിപ്പിച്ചതു കേരളവർ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശിഷ്യനും, സിദ്ധാന്തകൗമുദി കാരികാരൂപത്തിൽ പരാവർത്തനം ചെയ്ത പ്രശസ്തപണ്ഡിതനുമായ എണ്ണയ്ക്കാട്ടു രാജരാജവർമ്മത്തമ്പുരാനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കേശവപിള്ള 1065-ൽ പരിശ്രമിച്ച പരവൂർ പടിഞ്ഞാറേ വീട്ടിൽ കല്യാണിയമ്മയുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയായ ലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ ഭർത്താവായിരുന്നു എന്ന് അന്യത്ര പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ തമ്പുരാനെ കവി കൊല്ലം പ്രദർശനവണ്ണത്തിൽ താഴെക്കാണുംവിധം അഭിവാദനം ചെയ്യുന്നു.

“ശ്രീരാജമാനതരതൈലവനാവനീശ—
ശ്രീരാജരാജഗുരുപാദപദാരവിന്ദം
പാരിച്ച ഭക്തിഭരമാൻ മദീയചിത്ത—
താരിൽ പ്രസന്നത കലൻ വിളങ്ങിടേണം.”

ഈ ശ്ലോകം 1067-ൽ രചിച്ചതാണെങ്കിലും അതിനുമുൻപുതന്നെ അവർ താമിളുള്ള ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ആരംഭിച്ചിരിക്കണം. തമ്പുരാനുപദേശം കൊല്ലത്തു് 1063-ൽ ഒരു വൈദ്യവിദ്യാശാലയിൽ സംസ്കൃതാധ്യാപകനായിരുന്ന കാലത്തോ മറ്റോ അവിടെ സർക്കാർഹൈസ്കൂളിൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായിരുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രീകളോടും അദ്ദേഹം വ്യാകരണത്തിൽ ചില പ്രകരണങ്ങൾ പഠിക്കുകയുണ്ടായി. ഏതായാലും അപ്പോഴേയ്ക്കും ആ ഭാഷയിൽ വൃൽപത്തി നല്ലപോലെ ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്ന് അതിലെ വന്ദനശ്ലോകങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ഏതാനും കൊല്ലത്തെ നിഷ്ഠാഷ്ടമായ അധ്യയനംകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ സരസമായി കവനം ചെയ്യുന്നതിനും അതിൽ പണ്ഡിതൈകസാധ്യങ്ങളായ ചില പ്രയോഗവിശേഷങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിനുമുള്ള പാടവം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. എന്നാൽ സംസ്കൃതപാഠംകൊണ്ടുമാത്രം ആ ഉൽക്കണ്ഠയ്ക്കു തൃപ്തനായില്ല. കറേക്കാലം ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നും പിന്നീട് സ്വയം പരിശ്രമിച്ചും ഇംഗ്ലീഷിലും പ്രായോഗികമായ പരിചയം സമ്പാദിച്ചു. ആ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിലുള്ള വ്യവസായസന്നദ്ധതയെ ശോഭിപ്പിച്ചു കൊടുത്തല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ 1077-ൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

“അധിപാകശാലമീയുഷാ
വിധിവൽ പാകതാം ചിരായുഷാ
ഭവതാ കൃതഹുണവാകുതുഷാ
സ്വവയസ്യുഃ കിമു വിസ്മതാ മൃഷാ?”

“കൊല്ലം ഹൈസ്കൂളിൽ മുൻപിപ്പണിയടയ തിര—
ക്കിന്നമസ്സംസ്കൃതത്തിൽ—
ക്കൊല്ലംതോറും വിശേഷജ്ഞത വളരുമൊരാ
പ്രകൃമപ്രൗഢിമയ്ക്കും

മെല്ലെന്നിംഗ്ലീഷു ശീലിപ്പതിനമധികമായ്
 വില്ലമാകാത്തമട്ടിൽ—
 ക്കില്ലെന്നു സ്വന്തമാഷാകവിതയുമിടയിൽ—
 ത്താകര താങ്ങുനു ധീരൻ.”

1077-ാമാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ അധ്യാപകനായതിനുമേൽ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ മുതലായ മഹാപണ്ഡിതന്മാരുടെ സാഹചര്യംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃതജ്ഞാനം പിന്നെയും പ്രവൃദ്ധമായി. അതോടുകൂടി ആംഗലഭാഷാജ്ഞാനവും ഉറച്ചു. മരണംവരെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ജീവിതമാണു് അദ്ദേഹം നയിച്ചുവന്നിരുന്നതു്.

പശ്ചാൽകാലചരിത്രം:—കേശവനാശാന്റെ കീഴിലുള്ള സംസ്കൃതഭൂസനം കഴിഞ്ഞു കവി കുറേക്കാലം പാവ്യാരായിരുന്ന അച്ഛനെ കണക്കെഴുത്തിലും മറ്റും സഹായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1063-ൽ കൊല്ലത്തു് ഒരു വൈദ്യവിദ്യാശാലയിൽ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. പിന്നീട് കൊല്ലം പെരിനാട്ടു് ഒരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയം നടത്തി; 1066-ൽ—അതായതു മലയാളമനോരമതുടങ്ങി ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ—അതു പരവൂരേക്കു മാറി. 1072-ൽ കൊല്ലം മലയാളം പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഭരധ്യാപകനായും 1076-ൽ അവിടത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായും നിയമിതനായി. 1077 മകരത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു ശ്രീകൃഷ്ണം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രനായ ശ്രീവേലായുധൻതമ്പിയുടെ അധ്യാപകനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. മരണംവരെ തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെയായിരുന്നു താമസം. 1065-ൽ കവി കല്യാണിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തതായി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. 1067 ധനുമാസത്തിൽ ആ സാധുവി മരിച്ചു. 1069 മിഥുനത്തിൽ അച്ഛന്റെ അനന്തരവരം നാണിക്കുട്ടിയമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. അച്ഛൻ 1086 ചിങ്ങം 20-ാംനയശ്ശരീരനായി. കേശവപിള്ളയുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ചരമഗതി 1089-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 20-ാംന-യായിരുന്നു. മധുര അമ്മേരിക്കൻ കാളേജിൽ മലയാളം ശാഖയുടെ പര്യവേക്ഷകനും സംഗീതസാഹിത്യരസികനുമായ ഗോപാലപിള്ള എം. ഏ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനാകുന്നു.

കൃതികൾ:—കേശവപിള്ള സംസ്കൃതത്തിൽ 1 കേരളവർമ്മവിലാസം (1071) എന്നൊരു ശതകം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോയിത്തമ്പുരാനു് അൻപതു വയസ്സു തികഞ്ഞ അവസരത്തിൽ എഴുതിയതാണു് ആ കൃതി. ഭാഷയിൽ താഴെ കാണുന്ന വാങ്ങയങ്ങൾ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. 2 ഹിരണ്യാസുരവധം (1058), 3 ശൂരപത്മാസുരവധം (1062), 4 ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം (1063) എന്നീ മൂന്നു് ആട്ടക്കഥകൾ; 1057-ൽ എഴുതിയതും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടാത്തതുമായ 5 പാവ്തീസ്വയംവരം അമ്മാനപ്പാട്ടു്

6 തങ്കമിണീസ്വയംവരം കമ്പടികളിപ്പാട്ട്, 7 വൃകാസുരവധം വഞ്ചിപ്പാട്ട് എന്നീ മൂന്നു ബാല്യകൃതികൾ; 8 സുരതവിധി പാഠ (1059-അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിൽ ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ തർജ്ജമ), 9 അധ്യാത്മരാമായണാന്തർഗ്ഗതമായ ലക്ഷ്മണോപദേശത്തിനു തത്പരബോധിനി എന്ന വ്യാഖ്യാനം (1061), 10 അജാമിളമോക്കോപാഖ്യാനം കിളിപ്പാട്ട് (1060), 11 രാസക്രിഡ ഉത്തത്താൽപ്പാട്ട് (1062), 12 സ്തവരത്നാവലി (1063), 13 സംഗീതമഞ്ജരി (1065) എന്നീ രണ്ട് ഈശ്വരസ്തോത്രപരങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ; 14 ഭാഷാനാരായണീയം (1067), 15 കവിസമാജയാത്രാശതകം (1067), 16 കൊല്ലം പ്രദർശനവണ്ണം (1067), 17 രാഘവമാധവം നാടകം, 18 ലക്ഷ്മീകല്യാണം നാടകം, 19 ഈശ്വരസ്തോത്രം ഗാനകൃതി (1069), 20 ആസന്നമരണചിന്താശതകം (1070), 21 ശ്രീകാശിയാത്ര, 22 ശാന്തിവിലാസം (1073), 23 ഗാനമാലിക ഒന്നാം ഭാഗം (ഈശ്വരസ്തോത്രപരങ്ങളായ ഗാനങ്ങൾ-1073), 24 സുഭാഷിതരത്നാകരം (1075), 25 ശ്രീകൃഷ്ണരാജചിന്തയം ഗാനകൃതി (1075), 26 മണ്ഡലധാരണം തുളുൽപ്പാട്ട് (1078), 27 സദാരാമസണ്ണീതനാടകം (1079), 28 ആംഗലസാഗ്രാജ്യം (1079), 29 ഷഷ്ടിപൂർത്തിഷഷ്ടി (1080), 30 പള്ളിക്കെട്ടുവണ്ണം തുളുൽപ്പാട്ട് (1081), 31 മാനസോല്പാസം (1082), 32 വിക്രമോദ്ഗീയം സംഗീതനാടകം (1083), 33 കല്യാണദുഷ്പണം (1085), 34 ഗാനമാലിക രണ്ടാം ഭാഗം (1086), 35 അഭിനയമാലിക (1086), 36 സംഗീതപ്രവേശിക, 37 സംഗീതമാലിക ഗാനകൃതി (1087), 38 കേശവീയം മഹാകാവ്യം (1088).

ചില കവിതാപരീക്ഷകൾ:—1065 മുതൽ മലയാളമനോരമയുടെ കവിതാപംക്തിയിൽ കേശവപിള്ള ഒരു പ്രധാനകവിയായി വർഗീകൃതമാക്കിയ സഹായിച്ചുവന്നു. കവിസമാജയാത്രാശതകത്തിൽ 1037-ൽ കോട്ടയത്തു സമ്മേളിച്ച കവിസമാജത്തിനു കവിയുടെ യാത്രയും അവിടെ നടന്ന കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരവശരേഖയുള്ള പ്രയാഗമനവും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. വെണ്ണണിമഹാമന്ദിരവും മറ്റും രീതി പിടിച്ചു ഭർത്താവു ഭാര്യയോടു നിവേദനം ചെയ്യുന്ന മാതിരിയിലാണ് ആ കവിതയുടെ ഗതി.

“കൊട്ടാരത്തിലെഴുന്ന വിശ്രുതനതാം ശങ്കുണ്ണിയേയും പരം തുഷ്ടാ കണ്ടു രസിച്ചു പിന്നവരൊടും ചേർന്നിട്ടു വിപ്രാലയേ പെട്ടെന്നെത്തിയടുൻ സുഖാശനമതും ചെയ്തെന്നതോർത്തിടുകെൻ മട്ടോലും മൊഴിമാർദ്ദ വാർകഴലതിൽച്ചോർക്കണ്ട മുക്താമണി”

എന്നതു് ആ കൃതിയിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണ്. കവിസമാജത്തിലെ ഘടി കാവിംശതിപരീക്ഷയിലും കവിതാചാതുര്യപരീക്ഷയിലും കേശവപിള്ളയാണ് പ്രഥമസമ്മാനത്തിനു് അർഹനായതു്. തെക്കും വടക്കുമായ അനേകം കവികളും പണ്ഡിതന്മാരും സന്നിഹിതരായിരുന്ന ആ സഭ

സ്സിൽ 'സരസദൂതകവികിരീടമണി' എന്ന ബഹുമാന്യബിരുദത്താൽ സർവ്വ വിദിതനായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാനെക്കാൾ ഉപരിയായ ഒരു സ്ഥാനം പ്രസ്തുതപരീക്ഷകൾകൊണ്ടു നേടിയ നമ്മുടെ കവിയെ കേരളീയർ അന്നുമുതൽ ഒരു കവിശ്രേഷ്ഠനായി കൊണ്ടാടിയതു് അതുതമല്ലല്ലോ. പക്ഷേ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ അവിടെവെച്ചുതന്നെ നടന്ന നാടകപരീക്ഷയിൽ തന്റെ വിശ്വരൂപം പ്രദർശിപ്പിക്കാതെയിരുന്നില്ല. ആ പരീക്ഷയിൽ കേശവപിള്ള സംബന്ധിക്കുകയുണ്ടായില്ല. 1070-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നടന്ന ഭാഷാപോഷിണീസഭയുടെ ചതുർത്ഥയോഗത്തിലും കവിതാചതുര്യപരീക്ഷയിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിന്നുതന്നെ കിട്ടി.

“അകത്തികലലം കളങ്കരഹിതം സംക്രാന്തമായിട്ടു—
തകപ്പകജമകതൻ കിളിർമുലപ്പകേരുഹത്തികലേ
തകം കിളമപകസങ്കലനയാലകാരസങ്കാരമാ—
മകം പകഹരം കലന്നൊരുടൽ മേസകേതമാ കേവലം.”

“ഉൾക്കാമ്പിറോടിന ബാധ നല്ലും
ചിതെന്നു ശയ്യയ്ക്കുതിദോഷമേകും
തീക്കായ്ക്കിൽ വേഗത്തിൽ വളർന്നുട്ടും
ദുഷ്ടാവുവും മുട്ടയുമൊന്നുപോലെ”

എന്നീ ശ്ലോകങ്ങൾ ആ പരീക്ഷയിൽ ഏഴുതിയവയാണു്. രണ്ടാമത്തേതിൽ നാലാം പാദം സമസ്യയാണു്. ആസന്നമരണചിന്താശതകവും ഭാഷാപോഷിണീഭാരവാഹികൾ മുൻകൂട്ടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ തദ്വിഷയകങ്ങളായ കവിതകളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തിന്നു യോഗ്യമെന്നു നിണ്ണയിച്ചതാണു്. കേരളഭാഷാനാരായണീയത്തിന്നു നാല്പതുരൂപിക പാരിതോഷികവും ആ വിദ്വത്സമിതിയിൽനിന്നുതന്നെ ലഭിച്ചു. ലക്ഷ്മീകല്യാണത്തിലെ ഇതിവൃത്തം ഉൽപാദ്യമാകുന്നു. അതും ഭാഷാപോഷിണീധുരന്ധരന്മാരുടെ ഒരു പരസ്യമനുസരിച്ചുണ്ടാക്കിയതാണു്. അതിന്നു പ്രശംസാപത്രംമാത്രമേ ലഭിച്ചുള്ളൂ. പ്രഥമസ്ഥാനം കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ ദേവീവിലാസത്തിനാണു് കിട്ടിയതു്. ലക്ഷ്മീകല്യാണം കോഴിക്കോട്ടു മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തു വസ്തുത മുൻപു രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാശിയാത്ര എന്ന ഭാഷാഗദ്യകൃതി കേശവപിള്ളയും പദ്യരൂപത്തിൽ പരാവർത്തനംചെയ്തു. ആ വിനിമയത്തെ അവർത്തമിൽ ഭാഷാപോഷിണി മുഖേന സംപൂർണ്ണമായ സൗഹാർദ്ദത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായി കരുതാവുന്നതാണു്.

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും കേശവപിള്ളയും:—
ബാല്യംമുതൽക്കുതന്നെ നമ്മുടെ കവിയ്ക്കു വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ വാത്സല്യഭാജനമാകുന്നതിന്നുള്ള ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു. 19-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഏഴുതിയ ശുഭചത്താസുരവധം ആട്ടക്കഥയെ അവിടുന്നു് “അദ്യതനയവകവികളിൽവെച്ചു്” അഗ്രഗണ്യനായ പരവൂർ കേശവപിള്ള

യുടെ കൃതിയായ ശുഭപത്മാസാവധം ആട്ടക്കഥ ഞാൻ വായിച്ചു നോക്കി. കവിതാഗുണങ്ങൾ പലതും ഇതിൽ ഉള്ളതുകൊണ്ട് ആടിക്കാണുന്നതിനും ഈ കഥ വളരെ നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു” എന്നും ഏറ്റവും പ്രോത്സാഹകമായ ഒരു പ്രശംസാപത്രംകൊണ്ട് അനുഗ്രഹിച്ചു. അതിന്റെ പ്രണേതാവിനെ 1065-ൽ കവി മനോരമയിലെ കവിതാപംക്തിയിൽ രാജ്യവസാനവേഷക്കാരനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ ആ വാത്സല്യം ദ്വിഗുണീഭവിച്ചു. ഭാഷാപോഷിണി വകയായുള്ള മത്സരപരീക്ഷകളിൽ തുടരെത്തുടരെ വിജയം നേടിക്കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ എല്ലാ പ്രകാരത്തിലും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന താൻ ചരിതാർത്ഥനായി എന്നും അവിടത്തേക്കു തോന്നി. ആ വാത്സല്യപാരമ്യത്തിന് അനുഗുണമായ ഭക്തിപ്രകടനം കേശവചിള്ളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. 1070-ൽ അവിടത്തേക്കു് അൻപതു വയസ്സു തികഞ്ഞ അവസരത്തിൽ രചിച്ച കേരളവർമ്മവിലാസം എന്ന സംസ്കൃതകാവ്യത്തിനുപുറമേ ഷഷ്ട്യബ്ജപൂർത്തിമഹോത്സവം സംബന്ധിച്ച ഷഷ്ടീപൂർത്തിഷഷ്ടി എന്നൊരു ഭാഷാകാവ്യവും നിർമ്മിച്ചു. പ്രാസവാദം സംബന്ധിച്ചു് അല്പകാലത്തേക്കു് ആ ബന്ധത്തിനു ശൈലിലുണ്ടായില്ലെന്നില്ല. 1083 മീനത്തിൽ ആരംഭിച്ച ആ വാദം 1085 വൃശ്ചികത്തോടുകൂടി അവസാനിച്ചപ്പോൾ അതു പിന്നെയും ദൃഢീഭവിച്ചു. മഹാനാരുടെ നില എക്കാലത്തും അങ്ങനെയുള്ളതാണല്ലോ. “ജാതഃ കോപോ ന ഭൂത്യേഷു; ജാതോപി ന നിഗൂഢിതഃ; നിഗൂഢിതോപി ന ചിരമാസ്ത ചിത്തേന്ദ്രസു കോമളേ” എന്നു ഭഗീരഥവർണ്ണനയിൽ നീലകണ്ഠഭീഷ്മി തർ പറയുന്നു. ഈ ശ്ലോകത്തിലെ ‘ഭൂത്യേഷു’ എന്ന പദം ‘മിത്രേഷു’ എന്നു പ്രകൃതത്തിൽ മാറാം. ആദ്യം ‘സരസഗായകകവി’ എന്നും അവിടുന്നു കഥാനായകനു നല്കിയിരുന്ന ബിരുദം 1087-ൽ സംഗീതമാലിക സമർപ്പിച്ചപ്പോൾ ‘സരസഗായകകവിമണി’ എന്നും ഒന്നുകൂടി സമഞ്ജസമായി വികസിപ്പിച്ചു. കേശവചിള്ള അവിടത്തെ കേശവീയം വായിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു തിരുത്തിക്കുന്നത് ഇതെഴുതുന്ന ആൾ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

മാറ്റ ചില കൃതികളിലെ ഉള്ളടക്കം:—1067-ാമാണ്ടു മകരമാസം 24-ാംനു- കൊല്ലം ഡിവിഷൻ കച്ചേരിവളപ്പിൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു കൃഷിവ്യവസായപ്രദർശനം ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. അതിനെപ്പറ്റി സംബന്ധിച്ച നാല്പത്തഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളിൽ കേശവചിള്ള എഴുതിയ ഒരു ലഘുകാവ്യമാണ് കൊല്ലം പ്രദർശനവർണ്ണനം.

“ഈടേറുന്നദിവുലിയും പല പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും മേല്ക്കുമേൽ—

ക്കൂടിക്കൂടി വളർന്നുവന്നിട്ടുവതിനുള്ളൊരു സൽസൂത്രമായ്

നാടാകെപ്പരമെങ്കുസിന്ധിഷ്ടുണിതി ഹാണുഗാകത്യാ സമാഖ്യാതമാ—

യിടം കാഴ്ചയിതിൻ മഹത്വമഖിലം വർണ്ണിച്ചതിന്നാവതോ?”

എന്നതു പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ മൂന്നാമത്തെ ശ്ലോകമാണ്. ഈശ്വരസ്തോത്രം വാഗ്മീസുമാപ്പിളയുടെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് എല്ലാ മതാനുയായികൾക്കും പാരായണം ചെയ്യാവുന്ന വിധത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ചില ഗാനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. ശാന്തിവിലാസം നീലകണ്ഠഭീഷ്മിതരുടെ തന്നാമധേയമായ മൂലകൃതിയുടെ ഭാഷാനവാദമാകുന്നു. അതു തജ്ജമമായ് കെ. ചിദംബരവാധ്യാരുടെ ആവശ്യമനുസരിച്ചാണ്. മണ്ണുലൂധാരണം കിളിപ്പാട്ട് 1076-ൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജകുടുംബത്തിലേക്കു തെന്തടക്കപ്പെട്ട രാജകുമാരിമാരുടെ മണ്ണുലൂധാരണമഹോത്സവത്തെ പുരസ്കരിച്ചു രചിച്ചു. പള്ളിക്കെട്ടുവണ്ണം, അവരിൽ ആറ്റിങ്ങൽ മൂത്തകോയിത്തമ്പുരാൻ 1081 മേടം 24-ാംനാടന്ന പള്ളിക്കെട്ടു സംബന്ധിച്ച് ഏഴുതീയ മഹാരാജ തുള്ളൽപ്പാട്ടാണ്. കല്യാണപ്പേണം, 1085-ാമാണ്ടു ചീനമാസം 10-ാംനാടന്ന വടശ്ശേരി ഭഗവതിപ്പിള്ളിക്കൊച്ചമ്മയുടെ താലികെട്ടുകല്യാണം പ്രമാണിച്ചെഴുതിയ ഒരു കാവ്യമാണ്. അതിൽ 170 ശ്ലോകങ്ങളും ചില ഗാനങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. മാനസോല്പാസത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പതിനേഴു ലഘുകാവ്യങ്ങളിൽ ഗുരുഭക്തിയൊഴികെ പതിന്നാലെണ്ണം ഇംഗ്ലീഷ്കൃതികളുടെ തജ്ജമായാണ്. കൂപ്പർ, മാക്കേലൗവൽ, ഹീമാൻസ്, ടെന്നിസൺ, കാമ്പ്ബെൽ, ഷേക്സ്പിയർ മുതലായ കവിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ കൃതികളാണ് വിവർത്തനത്തിനു തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ളത്. ഗുരുഭക്തിയിൽ രാഘവംശം ദ്വിതീയസർഗ്ഗത്തിലെ ഉപാഖ്യാനം സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. നാഴികമണിയെന്നും പ്രസ്തുതവാദമെന്നും രണ്ടു സ്വതന്ത്രകൃതികൾക്കും പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിൽ സ്ഥാനം അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യവിലാസം കവിയുടെ സ്മര്യൻ, ശിവദശകം, ഒരു വിലാപം, കൃഷ്ണൻകുന്ന് മുതലായ ഒന്നാംകിടയിലുള്ള കൃതികൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യസമുച്ചയമാണ്. ഇനി പ്രത്യേകഗണനയെ അർഹിക്കുന്ന ചില കൃതികളെപ്പറ്റി സ്വല്പം വിസ്തരിക്കാം.

കേരളവർമ്മവിലാസം:—വളരെ നല്ല ഒരു സംസ്കൃതകൃതിയാണ് കേരളവർമ്മവിലാസം. 1072-ലേ അത് അച്ചടിച്ചതായി കാണുന്നുള്ളു. മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“ഹുണപ്രവീണനികടാധ്യയനേന സോയം
സ്വീയശ്രമേണ ച മഹാപ്രതിഭാദ്ഭുതാത്മാ
തച്ഛാസ്രസഞ്ചയമയാതിവിശാലസിന്ധു-
മുഷ്ടിന്ധയതപമചി ഹന്ത! ദുരാപമാപ.

ഗൈവാണ്യപി സ്വയമമന്ദരസാ വൃണാതാം
ലക്ഷ്മീശ്ച സാധു യമശേഷഗുണാഭിരാമം
തം ചേദേവേദവസരഃ കിമു ചാരുവാണീ
ഹൗണീ ജഹാതി നവയൗവനജംഭോണാ!” (തൃതീയദശകം)

“യന്നാമശ്രവണ സതാം ബഹുമതിസ്സദ്യോ ജരീജംഭതേ
യസ്യോസേചനകാജ്ജവീക്ഷണവിയൗ ലോകാസ്സദ്യുൽകണ്ഠിതാഃ
യദാണീമമൃതസ്രുതേസ്സഹചരീം ശ്രോതും മിതാം സഞ്ചം
വാഞ്ചരന്ത്യദ്യ മനീഷിണശ്ച സുകൃതീ സോയം വിജേജീയതാം.”

(ദേശമദേശകം)

മൂന്നാട്ടക്കഥകൾ:—കേശവപിള്ളയുടെ ആട്ടക്കഥകൾ മൂന്നും നന്നായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ആദ്യത്തെ കൃതിയായ ഹിരണ്യാസുരവധത്തെക്കുറിച്ചും ശുരപത്മാസുരവധത്തിനും തദപേക്ഷയാ ശ്രീകൃഷ്ണവീജയത്തിനും കൂടുതൽ മേന്മ കല്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ കൃതികളെപ്പറ്റി “എനിക്കു കവിതയിൽ ഒരുവിധം പഴക്കമോ പരിചയമോ സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പാണു് ഈ മൂന്നു കഥകളും എഴുതുന്നതിനിടയായതെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. അതിനാൽ ഇപ്പോൾ നോക്കുന്ന സമയങ്ങളിൽ ഇവയിൽ പല ഭാഗങ്ങളും ‘പോരാ’, ‘നന്നായില്ല’ എന്നൊക്കെ എനിക്കു തോന്നുവുണ്ട്. എങ്കിലും കാലഭേദത്താൽ പലക്കും കഥകളിയിൽ തോന്നിത്തുടങ്ങിയിട്ടുള്ള വൈമുഖ്യംനിമിത്തം ഇവയെ പരിഷ്കരിച്ചു് അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിനോ വീണ്ടും ആട്ടക്കഥകളെ നിർമ്മിക്കുന്നതിനോ എനിക്കു് ഉത്സാഹമുണ്ടായില്ല” എന്നു കവി പറയുന്നു. ഇരയിമ്മൻതമ്പിപ്പിറ്റാം സഞ്ജീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ഒന്നുപോലെ അഭിജ്ഞനായി കേരളത്തിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏകമഹാകവിയാണു് കേശവപിള്ള. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പരിണതപ്രജ്ഞനായതിന്നുമേൽ ഒരു ആട്ടക്കഥ രചിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു സർവ്വഗുണസമ്പന്നമായി പ്രശോഭിക്കുമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിനു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം നേടിത്തന്ന ഈ സ്വത്തുകൊണ്ടും നമുക്കു സന്തോഷിക്കാവുന്നതാണു്. ചില ശ്ലോകങ്ങളും ഒരു പദത്തിൽനിന്നു് ഏതാനും ഭാഗവും പകർത്തുന്നു.

“ദൈത്യോത്തംസോ നഭസ്സദ്ഭജകമലവിധുഃ

പത്മജാനുഗ്രഹോദ്യുൽ-

പ്രഖ്യാതപ്രൗഢതേജാഃ സ്തൂരഹൃതഹൃദയഃ

പ്രോല്ലസൽപത്രവല്ലീം

പ്രേക്ഷാനന്ദപ്രദാത്രീം സുരഭിലകസുമാ-

ലംകൃതാം സുനവാടീം

പ്രാഹ സ്വാധീരനേത്രാം സരസമിതി മഹാ-

വീര്യശാലീ ഹിരണ്യഃ.” (ഹിരണ്യാസുരവധം)

“അസ്തിൻ ഗതേ സതി സഭാം സ്വയമാവിരാസീ-

ദസ്യോമസീമരുചി ഹേമമയഞ്ച കിഞ്ചിൽ

ഭദ്രാസനം സപദി തത്ര മുദൈഷ തസ്ഥാ-

വസ്ത്യസ്ഥിതിഃ ക്വ ന സതാമദൂരധഗാനാം?”

(ശുരപത്മാസുരവധം)

Digitized By Kerala Sahitya Akademi

ഘനകരുണാമലപനേതപാല!
കാമകോടിസുഭഗാതുതലീല!

(കോടി)"

കേരളീയഭാഷാനാരായണീയം:—മേല്പുത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരിയുടെ നാരായണീയം ഭാഷാന്തരീകരിക്കുവാൻ ഒരു കവിക്കു സമഗ്രങ്ങളായ ശക്തിനൈപുണ്യാഭ്യാസങ്ങൾക്കുപുറമേ ഭക്തിപ്രാപ്യരൂപത്തിൽ നിന്നും പരോപകാരപ്രവണതയിൽനിന്നും ജനിക്കുന്ന മനോനിശ്ചയവും ആവശ്യമുണ്ട്. മൂലത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യസാരങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അത്ര വളരെ ക്ലേശാവഹമാണ് ആ സാഹിത്യവ്യവസായം. കേശവപിള്ളയുടെ കേരളീയഭാഷാനാരായണീയം ആ സ്തോത്രരത്നത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഭാഷാനവാദമാണെന്നുമാത്രമല്ല, മറ്റൊരു തജ്ജമ കൂടി പിന്നീട് ആവിർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിനെക്കാൾ പതിനടങ്ങു വിശിഷ്ടവുമാണ്. രചനയിൽ വന്നിട്ടുള്ള ന്യൂനതകളെ തന്നിമിത്തം അത്ര കാര്യമായി വിചാരിക്കുവാനില്ല. ചില നല്ല ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചുവടെ കാണുന്നത്.

“നിവ്യാപാരി ഭവാന്റെയീക്കുണമതാം നിമ്ബുലയാം ചേഷ്ടയാൽ
ചേർന്നില്ലാത്തതുപോലെഴും പ്രകൃതിയുണ്ടാകുന്നു കല്പങ്ങളിൽ
ശുദ്ധം സത്തപമൊരംശമൻപൊടതിൽനിന്നുലാരണംചെയ്തു നീ
സവോൽകൃഷ്ട! വഹിച്ചിടുന്നു മഹിതം ലീലാസ്വരൂപം വിഭോ!”

(ഒന്നാം ഭാഗം)

“പിന്നെത്താമരനാളമൊക്കെ വിധിതാൻ നന്നായ്ക്കിരഞ്ഞാത്തനായ്
തന്നെത്താനൊരു നൂറു വത്സരമഹോ ചെന്നെത്തിയില്ലൊന്നിലും
പിന്നെത്താൻ സുഖമോടിക്കുന്നതിലുടൻ ഭിന്നതപമെന്നേ വിഭോ
നിന്നെത്തന്നെ സമാധിശക്തിയൊടുമങ്ങുന്നിത്തപിച്ചീടിനാൻ.”

(ഒൻപതാം ഭാഗം)

“പ്രകാശിക്കും ശ്രീമന്മഹിതപരമാനന്ദലഹരീ—
പ്രവാഹത്താലോരം നിയമൊരു കൈവലുജലധൗ
ചിരം നന്നായന്നാരം മുഴുകിയൊരു ഗോപാലരെ വിഭോ!
ഹരേ! നീതാൻ പിന്നെപ്പരിചിനൊടുയർത്തി മുരരിപോ!”

(അറുപത്തിനാലാം ഭാഗം)

“വ്യാപിക്കും കൗസ്തുഭശ്രീയൊടുമധുരമിളം—
ചോല്ലെഴും കണ്ണവും തേ
ശ്രീവത്സം ചേൻ ശോഭിച്ചിളകുമലഹാ—
രാഞ്ചിതം നെഞ്ചുമേറം
നാനാവണ്ണപ്പുതുപ്പുന്തളിരിവയിളകും
വണ്ടിനോടൊത്തു മാറിൽ—
ബ്ലാസിക്കും മാലയും ചേലിയലിന മണിമാ—
ലുത്തെയും പാർത്തിടുന്നേൻ.”

(നൂറാം ഭാഗം)

നാലു നാടകങ്ങൾ—രാഘവമാധവം:—ശ്രീകൃഷ്ണൻ രാജമിണിയുടേയും ഗന്ധർവന്റേയും അഹങ്കാരത്തെ ശമിപ്പിക്കുന്നതാണ് രാഘവമാധവത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഭാഗവതാന്തർഗ്ഗതമായ ആ ഉപാഖ്യാനം കൊണ്ടു പല കവികളും കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വരഗീസുമാപ്പിളയുടെ ദ്വൈവിച്ഛേദം ആട്ടക്കഥയിലെ കഥാവസ്തുവും അതുതന്നെയാണെന്നു വായനക്കാരെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. രണ്ടാമത്തെ പതിപ്പിൽ കേശവപിള്ള അഭിനേതാക്കളുടെ രചിയനുസരിച്ചു സംഗീതനാടകമായി രൂപഭേദപ്പെടുത്തി അതിനു സംഗീതരാഘവമാധവം എന്നു പേരു കൊടുത്തു. ആ നാടകത്തിൽനിന്നു് ഒരു ശ്ലോകംമാത്രം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“അതിപരിചയമൂലം ഹന്ത! വൈരാഗ്യമാക്കും
മതിയതിലുളവാകും സംശയം ലേശമില്ല;
മതിമുഖി! മൃഗനാഭിക്കുള്ള സൗരഭ്യമേല്പാൻ
കൊതിയതു പെരുമാറും വാണിജ്യനോക്കിലുണ്ടോ?”

ലക്ഷ്മീകല്യാണം:—ഇതും രാഘവമാധവംപോലെ അഞ്ചുകത്തിലുള്ള ഒരു നാടകമാണ്. ഇതിവൃത്തം പ്രഖ്യാതമല്ലാത്തതിനാൽ കൂടുതൽ ആകർഷകമാണ്. കാലോചിതങ്ങളായ സുഭായപരിഷ്കാരപദ്ധതികളെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നതിൽ കവി ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുപിള്ള തന്റെ പുത്രിയായ ഗൌരിയെ അനന്തരവനായ കൃഷ്ണപിള്ളയെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നു. പരിഷ്കൃതഘടനയായ കൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കു് അനഭ്യസ്തവിദ്യയായ ഗൌരിയിൽ അനുരാഗമില്ല; അദ്ദേഹം പിച്ചകശ്ശേരി കൊച്ചുലക്ഷ്മി എന്ന യുവതിയിൽ ആകൃഷ്ടനാകുകയും ഒടുവിൽ കൊച്ചുക്കുഞ്ഞുപിള്ളതന്നെ ആ വിവാഹത്തിനു സമ്മതം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രശ്നം, ശകുനം, മന്ത്രവാദം ഇവയിലുള്ള അന്ധവിശ്വാസത്തെ കവി പ്രാസംഗികമായി നിശിതരീതിയിൽ അവഹേളനം ചെയ്യുന്നു. ഏതർത്ഥവുമാന്റെ തജ്ജമയിൽ കൃഷ്ണപിള്ള ബാലകൃഷ്ണമേനോനും കൊച്ചുലക്ഷ്മി ബാലലക്ഷ്മിയും മരമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“കുപ്പായം നിത്യമുണ്ടക്കരകരിയതിലേ
മിക്കവാറും വസിക്കൂ;
ചൊല്ലൊത്തും സാരമേറും പഴയ കഥകൾ ചൊ—
ല്ലീടുവാൻ വാങ്ങരുയില്ല;
വയ്യിന്നും പോകയില്ലാ; പുതിയ കവിത വാ—
രീക്കുവാനായ് മിനക്കെ—
ട്ടെപ്പോഴും വാണുകൊള്ളും; ചില കുറി വെറുതേ
പാടി നേരങ്ങൾ പോക്കും.”

“പ്രാണാന്തത്തോളമെന്തും സുഖവുമസുഖവും
 പങ്കുകൊണ്ടുകേൾക്കും
 പ്രാണപ്രേമം കലൻങ്ങനെ വരസവിരായ്
 ബുദ്ധിയെത്താത്ത ദിക്കിൽ
 വേണമ്പോൽ വല്ലഭനായ് വിനയമൊടുപദേ-
 ശങ്ങൾ ചൊല്ലി പ്രഭാവൽ
 വാണീടാനുള്ള ഭാര്യയ്ക്കറിവകമതിലി-
 ല്ലെങ്കിലെന്താണു സൗഖ്യം?”

സദാരാമ:—തമിഴുനാടകക്കാർ അഭിനയിക്കാറുള്ള കഥകളിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം സദാരാമചരിത്രത്തിനുണ്ട്. ആ കഥയിൽ ചില പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വരുത്തി, കേരളീയർക്കു രചിക്കുന്ന വിധത്തിൽ അഞ്ചുക്കളിൽ കാരോന്നിലും രണ്ടുവിഭജനം ചെയ്തു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നാടകമാണ് സദാരാമ. അതിന്റെ മുഖവുരയിൽ കവി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. “ഇതിൽ ശ്ലോകങ്ങളെക്കാരും ഗാനങ്ങളെയാണു് ഞാൻ അധികമായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതു്. അഭിനയത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളേയോ ഗാനങ്ങളേയോ സഞ്ജീതരീत्या പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ രത്നസ്ഥിതന്മാർ സഞ്ജീതരസത്തിൽ മുഴുകിപ്പോകുന്നതിനാൽ അധർമ്മ കഥാബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പര്യാലോചനയും തജ്ജന്യമായ സാക്ഷാൽ നാടകീയരസത്തിന്റെ അനുഭവവും ഉണ്ടാകുന്നില്ലെന്നു് ഒരഭിപ്രായമുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ സ്വരവൈചിത്ര്യങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിക്കാനായി ഗാനാംശങ്ങളെ ക്രമത്തിലധികം ആവർത്തിക്കുന്ന ഭാഗവതർ മാത്രം നാടകാഭിനയത്തിൽ കഥയുടെ രസധാരയ്ക്കു വിച്ഛേദം വരുത്തുന്നതാകയാൽ ത്യാജ്യംതന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ സഞ്ജീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും വൈദുഷ്യവും ഔചിത്യബോധവുമുള്ള സമർത്ഥനായ ഒരു നടൻ സഞ്ജീതസാഹിത്യരസങ്ങളെ ക്ഷീരനീരന്യായേന യോജിപ്പിച്ചു തദ്ദേയരസികന്മാരെ ഏകകാലത്തിൽത്തന്നെ ആസ്വദിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം.” ഈ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചാണു് കവി പ്രസ്തുതദൃശ്യകാവ്യം നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സദാരാമയ്ക്കു വളരെ വേഗത്തിൽ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഹൃദയപൂർവ്വമായ അഭിനന്ദനം സിദ്ധിച്ചു. അതിലെ ചില പാട്ടുകൾ അക്ഷരജ്ഞാനമില്ലാത്ത ഗ്രാമീണന്മാർപോലും മൂളിപ്പാടി ആനന്ദിച്ചു. ഒരു വളരെ പ്രതികര ഏഴെട്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ വിററഴിഞ്ഞു. വാസ്തവത്തിൽ സദാരാമയിലെ ഗാനങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ മനോഹരങ്ങളാകുന്നു. അതെഴുതുന്ന കാലത്തു് അപരിമേയമായ വാസനാവൈഭവംകൊണ്ടും അനേകം ഭാഗവതരന്മാരുമായുള്ള സമ്പർക്കംകൊണ്ടും ഒരു ഗാനസാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിൽ കവി എത്രമാത്രം സമുന്നതിയെ പ്രാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു ഭാവുകന്മാർക്കു് അനുമാനിക്കാവുന്നതാണു്. ഒരു ഗാനം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

“കാ-മ-പാ-ലാ
 കാ-മ-പാ-ലഭൂ-മി-പാ-ലാ
 കാ-മ-പാ-ലാ-ഭൂ-മി-പാ-ലാ
 കാ-മ-പാ-ലാ-ജയ ഭൂമി-പാ-ലാ
 സോമസ-മാനന-കാമിത-ദായക (കാമ)
 കരുണാ-ശരണാ-തരുണാ-ഭരണാ (കാമ)
 പാവനശീല-പാലനലോല
 പരഗണകാല-പുരുഗുണജാല (കാമ)
 കൈവരുമാദര-ഭാവരസത്തോടു
 ഭൂവരരേവരുമേ-പണിയുന്നൊരു (കാമ)
 അസമാ-നസമാ-ഹിതമാ-നസമാ (കാമ)
 നിനിമാ-മതിമാ-നദമാ-നസമാ (കാമ)
 രണമതിലെതിരിട്ടമരികളെ യമപുര-
 മവതിനതിബലസഹിതമയപ്പെരു (കാമ)”

വിക്രമോവ്ശീയം:—കാളിദാസകൃതമായ വിക്രമോവ്ശീയ നാടകത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങളെ ഗാനങ്ങളാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഈ സഞ്ജീതനാടകം. ഒരു ഗാനം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“ആരാവാം-ഓരുമ്പൊഴു-തിവളുടൈയുടൽ
 തീർത് വിരുത-നാരാവാം?
 ആരാജിതസുഷമാനിധി
 താരാപതിതാനോ? പുന- (രാരാവാം)
 ശുണ്ണാരസാംബുനിധി
 സുമസായകനോ? സുമകല-
 സണ്ണാദിരാമമായ
 സുരഭിയാകമുതുവോ? പുന- (രാരാവാം)
 വേദങ്ങളെയുരുവിട്ടിഹ
 വിഷയങ്ങളിൽ മുഷിവേന്തിയ
 കിഴവൻമുനിയഴകീവിധ-
 മുളവാക്കുവതെളുതോ? പുന- (രാരാവാം)”

വിക്രമോവ്ശീയത്തിനു സദാരമയ്ക്കുന്നപോലെയുള്ള പ്രചാരം ലഭിച്ചില്ല.

സുഭാഷിതരത്നാകരം:—സുഭാഷിതരത്നാകരത്തിൽ രണ്ടു പ്രകരണങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിഷയങ്ങൾ അകാരാദിക്രമത്തിലാണ് രണ്ടിലും വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നത്. ‘ചില നീതിവാക്യങ്ങൾ’ എന്ന തലക്കെട്ടിൽ കേശവപിള്ള അനേകം സദാചാരപദ്യങ്ങൾ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾക്കുപുറമേ ചില സ്വകീയ

ങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളും ഇതിൽ കാണാവുന്നതാണ്. പരക്കെ ഏതുതരത്തിലുള്ള അനുവാചകന്മാർക്കും പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്തുന്നു.

“കാതിൽക്കത്തുന്ന കാന്തിപ്രചുരിമ കലരും
തോടയോ, മോടിയാടി
കോതിബുന്ധിച്ച കൂന്തൽക്കലമതിൽ വിലസും
മാലതീമാലതാനോ
പാതിത്തിരുപ്രകാശം തടവുമളികമോ
കാന്തിയേന്തുന്നതില്ല—
പ്ലാതിപ്രതൃംഗാഖ്യമാകും സുമഹിതമണിതാൻ
ഭൂഷണം യോഷമാരിൽ.”

(പാതിപ്രതൃംഗം—സപകീയം)

“ശീലിപ്പിക്കണമനുദഃഖമനുശോചിക്കുന്നതിന്നും കനി—
ഞ്ഞാലോകിച്ചിടമനുദോഷമൊളിവായ് വയ്യാനുമെന്നെ പ്രഭോ
ചാലേയനുജനങ്ങളിൽസ്തതമീ ഞാനിങ്ങു കാണിച്ചിടം—
പോലുള്ളോരലിവെന്നിലും വിശദാജ്ഞാനിക്കവേണം ഭവാൻ.”

(സാമാന്യസ്തുതി—പോപ്പിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് കൃതിയിൽനിന്നു)

ആംഗലസാമ്രാജ്യം:—ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ആംഗലസാമ്രാജ്യം മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ഭാഷാഭാവമാണ് ഈ കൃതി. കോയിത്തമ്പുരാനും കേശവപിള്ളയ്ക്കും തമ്മിൽ 1067-ലെ കവിസമാജസമ്മേളനത്തിൽവെച്ചുണ്ടായ പരിചയം ക്രമേണ രൂഢമൂലമായി സാഹാദ്രാവസ്ഥയിൽ ഉയർന്നു. 1085-ലായിരുന്നു ഈ തർജ്ജമ അച്ചടിപ്പിച്ചത്. തർജ്ജമ നന്നായിട്ടുണ്ട്. നാരായണീയം വിവർത്തനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ സിദ്ധിച്ച പാടവം ഇതിന്റെ രചനയ്ക്കു ധാരാളം പ്രയോജകീഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

“ആൾ തിങ്ങിടം തെരുവുകൾക്കിടയിൽത്തരുന്ന
മാഗ്ഗങ്ങളുടെയിവിടെപ്പുകവണ്ടിജാലം
വീട്ടിന്റെയോവുകളിൽ കൃഷികരെന്നപോലെ
വാട്ടം വെടിഞ്ഞനിശമങ്ങനെ മണ്ടിടുന്നു.” (ഒന്നാം സർഗ്ഗം)

“ഘോരഘോരമവർ ചെയ്തിടുന്നൊരി—
പ്പോര കാണുതിനശകുതിയാൻപോൽ
ധൂമികാമയപടം വിടിത്തരി—
നുള്ളിലാശകൾ മറച്ചു തന്റുഖം.” (പത്തൊൻപതാം സർഗ്ഗം)

“നല്ലന്നവകലയമണ്ണുഗുണത്തിനാലും
വാങ്ങുന്നവകലയസൽഫലവൃദ്ധിയാലും

മോദം വളർത്തിട്ടുമാരിയുണബന്ധനീതി
ലോകകുല ചേർത്തു നൃപഭക്തിയെയേറാമന്നാരം.”

(ഇരുപതാം സർഗ്ഗം)

“ബ്രഹ്മാനന്ദൈകഖണ്ഡം ധരണിയുടെ ധനം—
അരക്കെഴും മാനദണ്ഡം
സാമ്രാജ്യത്തിൻ പ്രകാശം പ്രഭുതതിയുടെ നൽ—
പ്രേമസമ്പൂർണ്ണവഷം
സംസാരത്തിന്റെ സാരം സകലരുടെയുടേ—
അഹമേവോഷാവതാരം
ഭാസിച്ചിട്ടുണ്ടു പാരം മഹിതമിഹ മഹാ—
രാജ്ഞിതൻ കീർത്തിപൂരം.”

(ഇരുപത്തിമൂന്നാം സർഗ്ഗം)

ഷഷ്ഠീപുത്തിഷഷ്ഠി:—ഷഷ്ഠീപുത്തിഷഷ്ഠിയിൽ ഗീതിപുത്ത
ത്തിൽ രചിച്ച അറുപതു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ദ്വിതീയാക്ഷരം
സ്വരവ്യഞ്ജനൈകരൂപംകൊണ്ടു സുന്ദരമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്
ഓരോ ശ്ലോകവും. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

“ശ്രീമാൻ കേരളവർമ്മാ ധീമാൻ പല്ലാവനീശവംശമണിഃ
സീമാവിരഹിതകീർത്തിസ്സോമാലയമായതാ! വിളങ്ങുന്നു.”

“താപം പാത്രത്തിനുമൊരു ലോപം സ്നേഹത്തിനും വരുത്താതെ
ശ്രീ പകലും രാവുമെഴും ദീപമിതന്യാദൃശം നിനച്ചോളം.”

“മതിമാൻ പണ്ടൊന്നിച്ചൊരു കിരീടയെയും കവിതയായ
വനിതയെയും
അതിചിത്രപദമുമായ് ഗതിചെയ്തിച്ചെന്നതെത്ര മഹനീയം.”

“വ്യായാമവിശേഷഭവശ്രീയാൻിട്ടമിമ്മഹാനോഭോദീടിൽ
കായാഭ്യാസീജനത്തിനനായാസം ധരണിയെപ്പണർന്നീടാം.”

സാഹിത്യവിലാസം:—സാഹിത്യവിലാസത്തിൽ പല നല്ല
ഖണ്ഡകൃതികളും അന്തർവീക്ഷ്യമെന്നു മുൻപു നിദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.
ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക.

“ചൊല്ലാൻിട്ടുണ്ടു ഭവദാഗമവേളയോർത്തി—
ട്ടല്ലാസമോടു പതഗാവലി പാടിടുമ്പോൾ
കല്യുതപമിങ്ങണയുമാറണയും വീരോ! നിൻ—
കല്യാണകാന്തിഭരകുളമെത്ര രമ്യം!”

(സൂര്യൻ)

“അസിതമായ ഗളത്തിലുരുജപലൽ—
ഭസിതമാം തിരുമേനിയിലും പ്രഭോ!

ഹസിതമായ നിലാവിലുരേറുമു—

ലുസിതമാകണമെന്നുടെ മാനസം.”

(ശിവശങ്കരം)

ഒരു വിലാപം എന്ന കൃതിയിൽ ജഗന്നാഥപണ്ഡിതരുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ കരുണവിലാസത്തിലെ മിക്ക ശ്ലോകങ്ങളും ഭാഷാന്തരീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂലത്തിൽനിന്നു തർജ്ജമയ്ക്കു യാതൊരപകഷ്ഠവും സജാതീയമായ ചിതീയാക്ഷരപ്രാസനിർബ്ബന്ധം നിഷ്കാശമായി പരിപാലിക്കുന്ന ഈ ശ്ലോകങ്ങളിൽ നിരീക്ഷിയ്ക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല.

“നമ്മുങ്ങളോടു ചില നാളിഹ വാണു വീടു—

ലുൽം കലൺറാരു മഹേന്ദ്രസുഖങ്ങളേകി

നിമ്നന്ത്രനാം നൃപനെ ലക്ഷ്മികണക്കു പുണ്യ—

കമ്മം തുലഞ്ഞപൊഴുതെന്നെ വെടിഞ്ഞുവോ നീ?

ഭൂവിങ്കൽ വാണു മധുരോക്തികൾ ചൊല്ലിയെന്നെ

ദ്യോവിങ്കലാക്കിയ മനോഹരയായ നീതാൻ

ദ്യോവിങ്കലിപ്പൊഴുതു പോയളവെന്നെയേവം

ഭൂവിങ്കലെപ്പൊടിയിൽ വീഴുവതെന്നു ബാലേ?

താപിഞ്ചവേണി! ബത നിദ്രയിലും പരങ്കൽ

പ്രാപിച്ചതില്ല തവ മാനസമാശയോടെ

നി പിന്നെ നിഗ്നണതയാൻ പരൻപുമാനെ

പ്രാപിച്ചിടുന്നതിനു സമ്പ്രതി പോയതെന്തേ?”

എന്തൊരു കണ്ണാമൃതം!

സംഗീതമാലിക:—സംഗീതപ്രവേശകവും സംഗീതമാലികയും ഒരു പുസ്തകമായാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. രാഗലക്ഷണങ്ങളെ പറ്റി പ്രവേശികയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

“അവയവവൃത്തികൾമൂലം ശ്രവണസുഖം നല്കിടും സ്വരാവലിയോ അതിൽനിന്നുണ്ടായിടും വ്യക്തിയതോ രാഗമെന്നു ചൊല്ലുന്നു.

ശ്രുതിയുടെ പിറകേ വഴിപോൽ ശ്രുതിസദൃശാംശം ജനിച്ചിടും ശബ്ദം സ്വതഃ ഏവ രഞ്ജകത്വാൽ സ്വരമെന്നു പറഞ്ഞിടുന്നു വിദ്വാന്മാർ”

എന്നിങ്ങനെയാണ് ആ കൃതി ആരംഭിക്കുന്നത്. ആകെ ഇരുപതു ശ്ലോകങ്ങളേ അതിൽ ഉള്ളൂ. സംഗീതമാലികയിൽ 42 പാട്ടുകൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. അവയിൽ സ്വാതിതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാലം മുതൽ ജീവിച്ചിരുന്ന പല കവികളും നിമ്നിച്ചതായി ഇരുപത്തഞ്ചും കേശവപിള്ളയുടെ കൃതികളായി പതിനേഴും കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാട്ടുകളിൽ ഒന്നു പകർത്തുന്നു.

“പരിപാവനി—ദേവി—പരിപാവനി!

കരുണാവതി! പാഹി മഹേശ്വരി!

(പരി)

തരുണാംഭോജായതാക്ഷി!

ആമയനാശിനി!—സാമജഗാമിനി!

ശ്രീമതി! തവ പാദമാകലയാമി.

കാമിതദായിനി! കരുണാമയി!

കാമവിനാശന—മാനസമോഹിനി!

(പരി)

കേശവീയം:—1066-ൽ മനോരമയിൽ ആരംഭിച്ച ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ ഒന്നിലധികം ഘട്ടങ്ങളിൽ പ്രസ്താവിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ അതിനെ വീണ്ടും വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ആ വാദത്തിനുമേൽ സരപവുണ്ണനങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യം വരുത്തി ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം സ്വീകരിക്കുന്നതു ശ്രവണസുഖം നല്കുവാൻ സവിശേഷം പ്രയോജനമുണ്ടെന്നതാണെന്നുള്ള വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ മതം ഭൂരിപക്ഷം കവികളും അംഗീകരിക്കുകയും, “ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തെ ഭാഷാകവികൾ തങ്ങളുടെ കവിതാവനിതയ്ക്കു് ഒരു തിരുമംഗലുമെന്നു വിചാരിച്ചു പോരുകയും ചെയ്യുന്നു. വേദേ അലങ്കാരങ്ങൾ എത്രതന്നെ ഇരുന്നാലും ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമില്ലെങ്കിൽ ശ്ലോകമേ അല്ല എന്നുകൂടി ശരിക്കുവാൻ അവർ മടിക്കുന്നില്ല. ഈ നാലക്ഷരങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി കവികളെന്താർ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്ന ഗോഷ്ടികൾ കാണുമ്പോൾ കോപത്തിലും തുലോം താപമാണുണ്ടാകുന്നതു്. ചില യതികളെയെല്ലാം നിശ്ശങ്കം ഗളഹസ്തം ചെയ്യുന്നു; മറ്റു ചിലർ സാധുക്കളായ ശബ്ദങ്ങളുടെ കഴുത്തു രുക്കുന്നു; എന്നുവേണ്ട കോലാഹലം പലതും കാണാം. ഈ പ്രാസത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചാലല്ലാതെ നിരർത്ഥകശബ്ദപ്രയോഗം ഭാഷയിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞുവീടുന്നതല്ല” എന്നു് 1076-ൽത്തന്നെ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ ഭാഷാഭൂഷണത്തിൽ തദ്വിഷയകമായി ചെയ്തിരുന്ന നിശിതമായ വിമർശം ദ്വിപ്രാസപക്ഷപാതികളായ ക്ഷുദ്രകവികളെമാത്രം ബാധിക്കുന്നതാകയാൽ ആ ഉപദേശം ശക്തിമാന്മാരുടെ വിഷയത്തിൽ കാര്യകാരിയല്ലെന്നു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1083-ൽ കേശവപിള്ള രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ആശയം വിശദീകരിക്കുന്നതിനു് ‘ഭാഷാകവിത’ എന്ന ഒരു ഉപന്യാസം തിരുവനന്തപുരം കാളേജുസമാജത്തിന്റെ ആ കൊല്ലത്തെ വാഷികസമ്മേളനത്തിൽ അമ്മാവന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലും അറന്തരവന്റെ സന്നിധാനത്തിലും എഴുതിവായിക്കുകയും പിന്നീടു് അതു ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. തത്സംബന്ധമായുള്ള വാക്കലഹം 1085-ൽ അവസാനിച്ചതിനുമേലാണു് കല്യാണദപ്പണം രചിച്ചതു്. അതിൽ കേരളപ്രാസം എല്ലാ ശ്ലോകങ്ങളിലും പരിത്യജിച്ചിട്ടില്ല; ആദ്യത്തെ മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങളിൽ അതിന്റെ ദീക്ഷയുണ്ടു്.

“ശർമ്മ ജനങ്ങളിൽ വിളങ്ങുവതിന്നു വേണ്ടും
കർമ്മങ്ങൾതന്നെ നിയതം നിറവേറ്റി നന്നായു്”

ധർമ്മപ്രതാപത്തെ വസിച്ചിട്ടമിന്നരേന്ദ്രൻ
 ഭർമ്മപ്രഭൻ ഭവനപുണ്യഫലായിതൻതാൻ.”

ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം കേശവിയെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യുവാൻ. പൂർവ്വകവികളാൽ ബഹുധാ ക്ഷുണ്ണമായ സുമന്തകോപാഖ്യാനത്തെ ഉപജീവിച്ചു പന്ത്രണ്ടു സർഗ്ഗങ്ങളിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാകാവ്യമാണത്. കാളിദാസന്റെ കവനശൈലിയിലാണ് അതു രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കേശവപിള്ളയും, ഭാഷയിൽനിന്നു വളരെക്കാലം മുൻപുതന്നെ അന്നു ലോകം ചെയ്തിരുന്ന വൈദർഭമാർഗ്ഗത്തിനു പുനഃപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചത് ആ കാവ്യത്തിനാലാണെന്നും മറ്റും ഐ. ആറം അവകാശപ്പെടുന്നു.

“രാജരാജാഖ്യാനായോരഗ്ഗുരുവിന്റെ കൃപാരസം
 ഏന്മൊഴിക്കുള്ളഴുക്കെല്ലാം കഴുകിക്കളയേണമേ.

തദ്ദപജ്ഞം മതം നവ്യം സാമഞ്ജസ്യമനോഹരം
 ഭരതകിയെന്നെയിക്കാവ്യരചനാസാഹസത്തിനായ്.”

കാളിദാസകവീന്ദ്രന്റെ കാൽനഖേന്ദ്രമരീചികൾ
 കാവ്യാധാവിൽസ്സഞ്ചരിക്കുമെന്നിക്കു വഴി കാട്ടണം”

എന്നു കേശവപിള്ള; പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിനു നൽകിയ പ്രശംസാപത്രത്തിൽ

“പാദാഗ്രേഷു പുനഃ പുനഃ പ്രഹരതാ പ്രാസേന പംഗുക്താ
 ഗൗഡീയേക്ഷരധംബരേണ വിഷമേ മാഗ്ഗേ സ്ഖലന്തീ ചിരാൽ
 ബാലാ കേരളസാഹിതീ സമതയാ രമ്യേ സദർശോജ്ജ്വലേ
 വൈദർഭാധപനി മോചിതാദൃ ഭവതാ കൃഷ്ണാൽ സുഖം നൃത്യത്”

എന്നു കോയിത്തമ്പുരാൻ. കേശവീയം സമഞ്ജസമായ ഒരു മഹാകാവ്യമാണെന്നുള്ളതിൽ ആർക്കും അഭിപ്രായഭേദമില്ല. പക്ഷേ, പ്രാസത്താൽ പംഗുക്തനാകാതെ കാവ്യാധാവിൽ സ്വച്ഛന്ദസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്ന ഒരു കവിക്ക് ആ ത്യാഗംകൊണ്ടു കിട്ടിയ വിശേഷലാഭമെന്തെല്ലാം എന്നുകൂടി പ്രകൃതത്തിൽ പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ടല്ലോ. അതു ചെയ്യുന്നതു പുരോഭാഗീതപംകൊണ്ടല്ല, വാചയിതാക്കന്മാരെ വസ്തുസ്ഥിതി ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിമാത്രമാണ്.

“കനിഞ്ഞു മാധവൻ പോററും വൃഷത്തിന്റെ വിഹാരവും
 ശിവധാമതപവും ശ്രീമദപിനായകവിലാസവും

നന്ദിയാളുന്ന ഭൃതഘോരമളകാപുരസഖ്യവും
 മഹാസേനാഭയും പാർത്താലിതു കൈലാസമേ ദൃശ്യം.”

“അനീതിബാധയില്ലാതെ മാധവൻ നാടു വാഴവേ
 അനീതിബാധാകലമായഹോ! ശോഭിച്ചു ഭൂതലം.”

“കൃഷ്ണശബ്ദാത്മമായുള്ള സത്താനന്ദങ്ങൾ സർവ്വാ
 കലൻ ലോകർ ഭൂപാലന്നനുരൂപത തേടിനാർ.”

“ഗദത്തിൻഗന്ധമേ നാട്ടിലാഗമിച്ചില്ലയെങ്കിലും
ദ്രിയാ മുക്കുപാർപ്പത്തിലുള്ളവായി ഗദാഗമം.”

“ശൗലംബികാദികൾ കൈവിട്ടു മൃഷ്ണാനാമിക വേശ്യയാൾ
കാദാചിൽകം കാവുകണ്ഠകടാക്ഷം പൂണ്ടു കേവലം.”

“സുവണ്ണം സുഷുവായുള്ള വണ്ണത്താലെന്നപോലവേ
സത്യമായ് ഭാസ്സീനാൽ മായാമവളനപർത്ഥതാൻ ഹരേ!”

ഈ ശ്ലോകങ്ങളെല്ലാം പ്രഥമസുഗ്ഗത്തിലുള്ളവയാണ്. ഇവയിൽ ചില
തിന്നു ചമൽക്കാരം ഇല്ലെന്നല്ല വാദം; ഇതു കാളിദാസന്റെ പന്ഥാവ
ല്ലെന്നുമാത്രമാണ്.

“പത്മാകരത്തിൽ വസിക്കയാലും
മിത്രാവനംകൊണ്ടു ലസിക്കയാലും
പാഥോജസാദൃശ്യമിരിക്കവേ താൻ
യാതൊന്നു രാജാദരമാന്റിരുന്നു”

എന്നു് ആറാം സുഗ്ഗത്തിൽ മറ്റൊരു ശ്ലോകമുണ്ടു്. അതിലും ശ്ലേഷോ
ത്ഥാപിതമായാണ് അലങ്കാരത്തിന്റെ സന്നിഃപതം. “വിഭാവസുതപം
ദൃശ്യമിങ്ങുമുണ്ടു്” ഇത്യാദി പാണ്ഡിത്യമാത്രദ്വേഷകങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങൾ
വേറെയും കാണാം. ഏഴാം സുഗ്ഗം ആറാം ശ്ലോകത്തിൽ രണ്ടാം പാദം
“തിരുവടലിൽത്തിരളുന്ന കാന്തി കണ്ടു്” എന്നു വീനയെച്ചത്തിൽ
അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ‘ഇഹ’ ‘അഥ’ മുതലായ നിരർത്ഥകശബ്ദ
ങ്ങളും അങ്ങിങ്ങു സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പന്ത്രണ്ടാം സുഗ്ഗത്തിൽ

“സിന്ധുജാവതരമായ് വിളങ്ങുമ-
സ്സിന്ധുജാനനയമാൻ തേരിനെ
സിന്ധുജാശപനിവഹം വഹിച്ചുകൻ
സിന്ധുശായിവസതിക്കു മണ്ടിനാർ”

എന്നൊരു ശ്ലോകമുണ്ടു്. അവതരം എന്ന ശബ്ദം അവതാരത്തിന്റെ
പര്യായമായി മാഘനം ശ്രീഹർഷനും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതിന്നു
കാളിദാസകൃതികളിലോ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലോ പ്രചാരമില്ല. സിന്ധു
ശബ്ദം പന്ത്രൻ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും വ്യാഖ്യാഗമ്യ
മാണ്. പ്രാസദീക്ഷകൊണ്ടാണു് പ്രസ്തുതശ്ലോകം ഇങ്ങനെ രചിക്കേണ്ടി
വന്നതു് എന്നു ടിപ്പുണത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നുമില്ല. ‘പാദാഗ്രേഷു’
എന്ന ശ്ലോകത്തിന്റെ പൂർവാർത്തിൽ ഇതരഭാഷാകാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റി
ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപാലംഭവും ഉത്തരാർത്തിൽ കേശവീയത്തെപ്പറ്റി ചെയ്തി
ട്ടുള്ള പ്രശംസയും ഉപചത്തിയുക്തങ്ങളല്ലെന്നു തെളിയിക്കുവാനാണു്
ദിശ്ശാത്രമായി ചില വൈകല്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചതു്. കരുണ
വിലാസം തജ്ജമ ചെയ്തു കവിക്ക് ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്യാഗംകൊണ്ടു
യാതൊരു ലാഭവും കിട്ടേണ്ടതായിട്ടില്ല, കിട്ടിട്ടുമില്ല എന്നു വായന

ക്കാർ പുരുഷത്തിൽ മനസ്സിലാക്കിയാൽ മതി. കേശവിയത്തിൽ അനേകം ഹൃദയാവർജ്ജകങ്ങളായ വണ്ണനകളും ചിന്തകളുമുണ്ട്. ഒരു ഉദാഹരണംമാത്രം പ്രദർശിപ്പിക്കാം. പരേതനായ പ്രസന്നനെ കണ്ട ശ്രീകൃഷ്ണൻ തപവിചാരത്തിൽ മഗ്നനാകുന്നതാണ് പ്രകരണം.

“സുരഭിലസുമശയ്യിൽസ്സുഖിപ്പാൻ
സുകൃതമെഴും സുകുമാരനിക്കുമാരൻ
ഇതുവിധമിവിടെക്കിടപ്പതോത്താൽ
വിധിഗതി വിസ്തരനീയമേവ നൂനം.

ക്ഷണികതയുമനേകമട്ടിലെത്തും
പിണികളുമൊന്നു മുതിൻ ചിന്തചെയ്താൽ
മനുജനടയ ജീവിതത്തിനുള്ളോ—
രസപമശോച്യത നല്ലപോലെ കാണാം.

ഉലകിൽ നിരഭിസന്ധിയായ ഹാളം
സുവിരളമെന്നുമനേകസംഭവത്താൽ
അവനവനുടെ മിത്രമായതെല്ലാ—
മവനവനെന്നുമവൻ ഗ്രഹിച്ചിടുന്നു.

അഹമഹമിക പൂണ്ടു ചിന്തയോരോ—
ന്നനിശമണഞ്ഞു ബലാൽ മനസ്സിനേയും
അഥ ബത! ജരതൻ വികാരമോരോ—
നടലിനെയും ശിഥിലീകരിച്ചിടുന്നു.

തദന തനയദാരഗേഹവസ്തു—
പ്രകരവിയോഗവിചാരദശചിത്തൻ
അവനഴലൊടു ഭൂതപഞ്ചകത്തി—
നടൽ വിധിപോലെ പകുത്തു നല്കിടുന്നു.”

ആസന്നമരണചിന്താശതകം:—കേശവപിള്ളയുടെ കൃതികളിൽ ഗുണംകൊണ്ടു പ്രഥമപീഠത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യതല്പരമാണ് ആസന്നമരണചിന്താശതകം. ശാല്യലവിക്രീഡിതത്തിൽ 104 ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ ഈ കൃതിയിൽ ആസന്നമരണനായ ഒരു ഗൃഹസ്ഥാശ്രമിക ഉണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും ഏതു ശ്രോതാവിനേറയും ഹൃദയത്തെ ദ്രവിപ്പിക്കുമാറുള്ള കവിധർമ്മമുത്തയോടുകൂടി ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. തദ്വിഷയകമായി അത്ര മനോഹരമായ ഒരു കാവ്യം ഭാഷയിൽ ഏതാവൽപര്യന്തം യാതൊരു കവിയും രചിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ഉറപ്പിച്ചുപറയാവുന്നതാണ്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

“അമ്മേ! വന്നിട്ടുകെന്തെ ചൊന്നു കരവും കാലും കിടഞ്ഞാത്തി പു-
ണ്ണമിത്തെയ്ക്കു കരഞ്ഞുകൊണ്ടുഴലുമെൻ പൊന്നോമനക്കുഞ്ഞിനെ
ചെമ്മേ ചെന്നടന്നമ്മവച്ചു വരികെന്നോതിപ്പണന്നിട്ടെട്ട-
ത്തമ്മയ്ക്കുള്ള കരത്തിലേകുവതിനിശ്ചയ്യാവതോ ദൈവമേ?”

“സപ്താംശം ശയനാന്തരത്തിൽ നിശയിൽത്തക്കന്നൊരെൻ കിഞ്ഞെ-
ത്തച്ഛാ! വന്നിട്ടുകെന്തെ നോക്കുമളവിൽക്കാണാഞ്ഞു കേണോറവും
ഇച്ഛാശ്ലേമിയന്നിടുന്ന സമയം കച്ചേൽമുലത്തെയ്യലാരം
വിച്ഛായാനനമാൻ ‘ഞാനിവിടെയെന്നോതേണ്ട’തെന്നോത്തിടും.”

“കാലൻ കോപമിയന്നു വന്നു കയറാൽപ്പെട്ടെന്നു കെട്ടിടമ-
ക്കാലത്തികലണഞ്ഞിടുന്നു മൃതിയെന്നോതുന്നു സാധാരണം
കാലാഹ്വാനസമാനനായൊരു പുമാനുണ്ടോ പുരാണങ്ങളിൽ-
ക്കാലത്തെച്ചിലർ കാലനെന്നുചിതമായ് ഖണ്ഡിച്ചു വണ്ണിച്ചതോ?”

“സൂര്യൻതന്നുടെ സുന്ദവാണു സുമനസ്സാകുന്നൊരക്കാലനെ-
ന്നാര്യന്മാരതിദീപ്തദർശികൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടതീസ്പഷ്ടമായ്
കാര്യം നേരതു രാത്രിയും പകലുണ്ടാക്കുന്നതോക്കുന്വൊഴു-
സൂര്യൻ കാലമതിന്നെഴും ജനകനാണെന്നും വരുന്നില്ലയോ?”

“എന്തിന്നച്ഛനെയീവിധത്തിലിവിടെക്കെട്ടിപ്പൊതിഞ്ഞൊട്ടുപേ-
രെന്നാണിന്നു കഴിപ്പതെന്നു പറ നീയെന്നേവമെൻബാലകൻ
ചന്തച്ചുണ്ടുപൊളിച്ചുകൊണ്ടുരുളവേ പെണ്ണുങ്ങൾ കണ്ണിൽപ്പരം
ചിന്തിച്ചിന്തിയൊലിക്കുമശ്രുനിരയേ പ്രത്യുക്തിയായ് തീർത്തിടും.”

“എല്ലാവർക്കുമിവണ്ണമന്യുഗതിതാൻ വന്നിട്ടുമെന്നുള്ളതി-
ന്നില്ലാ സംശയമാകയാൽ സകലരും സന്മാർഗ്ഗകർമ്മങ്ങളിൽ
ഉല്ലാസേന മനസ്സുവച്ചു ജഗതീസന്താനമാം ശാന്തിയാൽ
നല്ലാനന്ദമിയന്നമന്ദമഹിതശ്രീ പുണ്ടു മേവീടണം.”

ഉപസംഹാരം:—ഇത്രമാത്രമുള്ള വിവരണത്തിൽനിന്നു ബഹു
മൂല്യമായ ഒരു സാഹിത്യസമ്പത്താണ് നമുക്കു കേശവപിള്ളയിൽനിന്നു
ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാം. സരസവും ധാരാവാഹിയുമായ ഒരു ഗദ്യ
രീതിയും അദ്ദേഹത്തിന്നു സ്വാധീനമായിരുന്നു. സാമുദായികവിഷയ
ങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഷ്കൃതമായ ആശയഗതി നാം ലക്ഷ്യീ
കല്യാണം നാടകത്തിൽനിന്നു കണ്ടുവല്ലോ. 1069-ലെ ഭാഷാപോ
ഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ‘ശകുനവിശ്വാസം’ എന്ന ഉപന്യാസ
ത്തിൽപ്പോലും “ശകുനവിശ്വാസത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയും കേവലം മനോ
രാജ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവയുമായ സുഖദുഃഖങ്ങളെ അനുഭവിക്കു

നതു വളരെ ദയനീയമായിട്ടുള്ളതാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുവല്ലോ” എന്നു് ആ വിഷയത്തിൽ സ്വമതം ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹസ്തലിഖിതത്തെപ്പറ്റിക്കൂടി ഒരു വാക്കു പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അത്രമാത്രം കണ്ണും കരളും കവരുന്ന കൈപ്പടയിൽ എഴുതാവുന്ന കവികൾ അത്യന്തം വിരളമായിരുന്നു. സതതോത്ഥാനസുഭഗവും പരോപകാരനിരതവുമായ ഒരു ജീവിതമാണു് അദ്ദേഹം നയിച്ചതു്. ആ മഹാകവിയെ സബഹുമാനവും സാദീമാനവുമായല്ലാതെ സ്തുരിക്കുവാൻ ആർക്കും സാധിക്കുന്നതല്ല.

അമ്പത്തൊമ്പതാമധ്യായം

പി. രാമക്കുറുപ്പ് (1023-1073)—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—രാമക്കുറുപ്പിന്റെ മൂലകുടുംബം കൊടുങ്ങല്ലൂർ കിളിക്കോട്ടതറ വാടാണ്. അവിടെനിന്നു കൊച്ചിമഹാരാജാവ് ആ കുടുംബക്കാരെ നിഷ്കാസനം ചെയ്തപ്പോൾ അവർ ചേർത്തല കാട്ടുരെന്ന സ്ഥലത്തു നെയ്ശ്ശേരിവീട്ടിൽ താമസമായി. പില്ലാലത്തു് അംഗങ്ങൾ വദ്ധിച്ച അവസരത്തിൽ ആ തറവാട്ടിലെ ഒരു ശാഖ ആലപ്പുഴ കൈതവനക്കരയിൽ പിലാമ്പറമ്പുവീട്ടിൽ പാർത്തുടങ്ങി. ആ വേനത്തിൽ കൊച്ചു അമ്മയുടേയും ചേർത്തല മാരാരിക്കുളത്തു് ഉഴുത്തുവേലിയിൽ രാമക്കുറുപ്പുടേയും പുത്രനായി രാമക്കുറുപ്പ് 1023-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസത്തിൽ അവിട്ടംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. ജനനാൽത്തന്നെ കിഞ്ഞിനു കാഴ്ച കറവാ യിരുന്നു. ആ വസ്തുത അദ്ദേഹം “അതിസൂക്ഷ്മദുഷലപയഃപയോരാശി കൗസ്തുഭായമാനനായിരിക്കുന്ന പ്ലാമ്പറമ്പിൽ രാമക്കുറുപ്പ്” എന്ന ഒരു വിശേഷണംകൊണ്ടു ചക്കീചങ്കരത്തിൽ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. അക്കാലത്തു പൂർവ്വകുടുംബത്തിൽ കേശവക്കുറുപ്പ് എന്നൊരു കവി കൊടുങ്ങല്ലൂരുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം

“ശ്രീമൻ! മനോരമയിൽ നിങ്ങളെ മൂലമെന്തെ-
ന്നാമോദമോടു വിവരിച്ചറിയിച്ചിടേണം”

എന്നു് 1070-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു മലയാളമനോരമമുഖേന അപേക്ഷിച്ചതിനു രാമക്കുറുപ്പ് എഴുതിയ മറുപടിയിൽ പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഞാനാലപ്പുഴയുള്ള കൈതവനയാണുണ്ടായതെൻ വീട്ടുപേ-
രുന്നം വീട്ടു പിലാമ്പറമ്പവിടെയുണ്ടായെന്നതായ്താസ്തസരം;
നൂനം ചേർത്തല മുഖ്യമായ ഗുഹമാക്കാട്ടുരനെയ്ശ്ശേരി പി-
ന്നാനന്ദത്തൊടനേകവീടുകളിലായാളുണ്ടു വേണ്ടോളവും.

എന്നാൽ വടക്കൻവഴിപോക്കർ വന്നാൽ
നന്നാസ്തികിളിക്കോട്ടെ വിശേഷമെല്ലാം
അന്നന്ന ചോദിക്കുമറിഞ്ഞതെല്ലാം
നന്ദിക്കുമെൻവീട്ടിലെയമ്മമാരു്.”

കേട്ടിട്ടുണ്ടവർ ചൊല്ലി ഞാനമിരുന്തൊരാണ്ടെയ്ക്കുമുൻപേ കിളി-
ക്കോട്ടേക്കോമനയായ് വയസ്സു പതിനാറായോരു പെൺകുട്ടിയെ
കൂട്ടിക്കൊണ്ടു തിരിച്ചു കൂറുപെരുങ്കും ദ്രാതാക്കളാച്ചേർത്തലെ-
ക്കാട്ടുരത്തിയിരുന്ന നാരിയവരന്താൻ മൂലം കിലത്തിനു മേ.”

ഈ ഐതിഹ്യത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് കഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ ഇപ്പോളോളാമ്പി രചിച്ചത്.

രാമക്കുറുപ്പിന്റെ അമ്മ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചുപോകുകയാൽ പിലാമ്പാമ്പിൽ അമ്മാവൻ പപ്പക്കുറുപ്പിന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ പിന്നീട് കുറേക്കാലം വളർന്നു. കഥാപുരുഷൻ വിദ്യാഭ്യാസം ഈ പപ്പക്കുറുപ്പാണ് ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തെ ചക്കി ചങ്കരത്തിൽ താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

“നേരേ നാടകകാവ്യവൈദ്യഗണിതാലങ്കാരസംഗീതമെ-
ന്നോരോന്നിൽ വലു മന്ത്രശാസ്ത്രമിതിഹാസത്തിൽപ്പുരാണത്തിലും
സാരഗ്രാഹി പിലാമ്പാമ്പിലൊരു കാലം വാണു കീർത്തിയാ ഗുരു-
ലീരൻ മൂപ്പതൊടഞ്ചു വർഷമലൻ പപ്പക്കുറുപ്പാം കവിഃ.”

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ രാമക്കുറുപ്പ് കുറേക്കാലം സംസ്കൃതം പഠിച്ചു. 1035-മാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ അദ്ദേഹവും പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചപ്പോൾ കഥാപുരുഷൻ കേവലം അശരണനായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും സഹജമായ വിദ്യാസമ്പാദനത്താൽ വിട്ടുമാറിയില്ല. പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സുവരെ സംസ്കൃതംതന്നെ അഭ്യസിച്ചു. പിന്നീട് ആലപ്പുഴ ജംഗ്ലി ഷുപള്ളിക്കൂടത്തിൽച്ചേർന്നു മൂന്നുനാലു വർഷംകൊണ്ടു മടിക്കലേഷൻ പരീക്ഷ ജയിച്ചു. അതിനുശേഷം കാളേജുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോയി. അവിടെ പുത്തൻചന്ത സുബ്രഹ്മണ്യസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ശാന്തിക്കാരൻ രാമകൃഷ്ണൻപോറ്റി എന്നൊരു സൗജന്യ ശാലിയുടെ സാഹായ്യം അദ്ദേഹത്തിനു ഭക്ഷണവിഷയത്തിൽ ഉണ്ടായി. അന്ന് ഇളയതമ്പുരാനായിരുന്ന വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാരണവും ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ സാഹിത്യരസികനായ അദ്ദേഹത്തിനു നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അവിടുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു സ്വർണ്ണാംഗലിയും അക്കാലത്തു കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഗ്രന്ഥരചനയിലുള്ള വൈമുഖ്യത്തിനു പ്രധാനകാരണം നയനവൈകല്യമായിരുന്നു എങ്കിലും വേറേയും ചില ചിന്തകൾ അദ്ദേഹത്തെ ആ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു വിരമിപ്പിച്ചിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഒരിക്കൽ മനോരമയിൽ ഗ്ലോകമെഴുത്തു നിറുത്തിയത് എന്തെന്നു കിളിക്കോട്ടു കേശവപ്പണിക്കർ ചോദിച്ചതിനു താഴെക്കാണുന്ന ഉത്തരമാണ് അദ്ദേഹം നല്കിയത്.

“പണ്ടേയുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളൊരു കവിതകൾ പി-
യുഷ്ണലുങ്ങളിപ്പോ-
ളുണ്ടല്ലോ വേണ്ടുപോളും പുനരവകൾ സഹ-
സ്രാംശമിന്നാരിഞ്ഞു?

ഇങ്ങൽപ്പെട്ടെത്തിനിപ്പോൾ ഗുണലവമണയാ-
 തുള്ള പദ്യങ്ങൾ ഞാൻകൂ-
 ടുണ്ടാക്കുന്നെന്ന് വച്ചിട്ടൊരു മടിയുള്ളവാ-
 യായതോ പോയിതിപ്പോൾ.”

ചക്കീചക്കരത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ഇങ്ങനെയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “ഞാൻ ഒരു മഹാകവിയാണെങ്കിലും ആ വിവരം മറാരെയും ഗ്രഹിപ്പിക്കാതെ കാലം കഴിച്ചുകൂട്ടണമെന്ന സ്ഥിരപ്രതത്തോടുകൂടി എന്റെ പാട്ടിന് ഇവിടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ വന്നുചേർന്ന് ഏതോ ചില നാടകങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് അഞ്ചുകത്തിൽ ഒരു താരക്കുടാസിനകത്തു സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി.” വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചാണ് ബി. എ. പരീക്ഷ പാിച്ചു ജയിച്ചത്. 1050-മാണ്ടു കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി വേറെ ജോലിയിൽ നിയമിതനാകുകയാൽ കാളേജിലെ മലയാള പണ്ഡിതസ്ഥാനം രാമക്കുറുപ്പിനു കിട്ടി.

അധ്യാപകൻ:—ഏകദേശം ഇരുപത്തിമൂന്നു കൊല്ലത്തോളം കഥാനായകൻ ആ ഉദ്യോഗംതന്നെ നോക്കി. വേതനം സ്വല്പമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിൽ വിഷാദിച്ചില്ല. 1054-മാണ്ടിടയ്ക്കു തമ്പാറൂർ മണ്ണുവീളയിൽ ആനന്ദമമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അസാമാന്യമായ മേധാബലംകൊണ്ടു മിക്ക പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ചു ആട്ടക്കഥകളും അദ്ദേഹത്തിനു പുസ്തകം നോക്കാതെതന്നെ പഠിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലയാളംക്ലാസ്സ് അഭിനയ ചാതുര്യംകൊണ്ടും ഫലിതധാരണികൊണ്ടും മറ്റും ഒരു പ്രഹസനരണ്ടായി പ്രതിദിനം രൂപമെടുത്തു. ആരെയും ചിരിപ്പിക്കുന്ന നമ്മോക്തികൾ നിരഗ്നളമായി ആ അനുഗ്രഹീതരസനയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. “ഞെളിയുന്ന ജനങ്ങളേ ഞെരിപ്പാൻ” ഒരു വാസന അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചുണ്ടായിരുന്നു. എത്ര വലിയ നിലയിലുള്ളവരായാലും അവർ അഹങ്കാരികളാണെങ്കിൽ വെറുതെ വിടുകയില്ല. ഓരോ വ്യാജനാമത്തിൽ പലരേയും പത്രംമുഖേന അദ്ദേഹം കൊട്ടുവാട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതെല്ലാം സഭ്യവും ശത്രുക്കൾക്കുപോലും സന്തോഷപ്രദവുമായ ഭാഷയിലായിരുന്നു. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെപ്പറ്റിമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു പരിപൂർണ്ണമായ ബഹുമാനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. “മനുഷ്യരാശിയുടെ പുരോഹിതൻ” എന്നാണ് ആ കവികുലഗുരുവിനെ അദ്ദേഹം പുകഴ്ത്താറുണ്ടായിരുന്നത്. അധ്യാത്മരാമായണംപോലെ അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ച ഭാഷാകൃതി മറ്റൊന്നില്ല. 1072 കുംഭത്തിൽ പ്രാണസുഹൃത്തായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സർവാധികാര്യക്കാർ രക്തസമ്മർദ്ദം നിമിത്തം പെട്ടെന്നു മരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം അടക്കലുണ്ടായിരുന്നു. ആകസ്മികമായ ഏതോ ഭരണനിപാതത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഏതെത്തിൽ ഏറ്റതുപോലെയുള്ള ഒരു സംഭ്രമത്തിന് അദ്ദേഹം അന്നുമുതൽ വിധേയനായി. അതുവരെ വിശ്രമം എന്തെന്നറിയാതിരുന്ന അദ്ദേഹം

ശരീരാസപാസ്ഥ്യംനിമിത്തം മിഥുനം, കർക്കടകം എന്നീ മാസങ്ങളിൽ അവധിയെടുത്തു. തിരിയെ ജോലിക്കു പോയി എങ്കിലും വീണ്ടും അവധിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1073-ാമാണ്ടു കന്നിമാസം 8-ാംന- ഏകാദശിനാളിൽ ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ആനന്ദമന്ത്രി ആരോഗ്യ ഭാഗ്യങ്ങളോടുകൂടി വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നു 1119-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 15-ാംന- കഥാവശേഷമായി.

കവിത:—രാമക്കുറുപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസനാസമ്പന്നതയ്ക്കു നസരിച്ചു വളരെ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല. എഴുത്തച്ഛൻ, തച്ചശാസ്ത്രം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് ഭാരോ പ്രസംഗവും ചക്കീചകരം നാടകവുമാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഴ്ചയങ്ങൾ. പക്ഷേ ചക്കീചകരം ഒന്നുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം കേരളീയരുടെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വമായ സ്തരണത്തിന് അവകാശിയായിട്ടുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ആ വിഷയത്തിൽ ഒരു നാടകം ആക്ഷേപമായി ഉണ്ടാക്കണമെന്ന് അതിനു മുൻപുതന്നെ തോന്നി. “ആ വിവരവുമൂടി അപ്പോൾ ഞാൻ മനോരമാപത്രാധിപകു് അയയ്ക്കുവാൻ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കത്തിൽ രഹസ്യവർത്തമാനശേഖരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. അതിനെ എന്റെ പ്രിയശിഷ്യനും ഇഷ്ടമിത്രവുമായ ടി. പത്രാധിപർ വറഗീസുമാപ്പിള അവർകൾ പത്രം മുഖേന പരസ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു. ചക്കീചകരമെവിടെ? ചക്കീചകരമെവിടെ? എന്നിങ്ങനെ ആളുകളുടെ ഉപദ്രവം കലശലായിത്തീർന്നിട്ടു മനസ്സിലിരിപ്പെല്ലാം ഇതാ വെളിയിലേക്കു് എടുത്തൊറിയുന്നു. ഒന്നിൽച്ചിലപാനം വഷംകൊണ്ടു ഇതു പുണ്യമായി വന്നുള്ള. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഒരു മുപ്പതു മണിക്കൂറിലധികം ഞാൻ നാടകനിർമ്മാണത്തിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. എന്നിങ്ങു വേറെ പിടിപ്പതു ജോലിയുണ്ടുതാനും” എന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കുറുപ്പിന്റെ ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രായേണ രചനാവിഷയത്തിൽ നിദ്ദോഷങ്ങളല്ലെന്നും ഇവിടെ പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ചക്കീചകരം:—1068-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു രചിച്ച ചക്കീചകരത്തിന്റെ മുഖ്യാദ്യേശ്യം അപണ്ഡിതന്മാരായ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരേയും—പ്രത്യേകിച്ചു നാടകനിർമ്മാതാക്കളേയും—അവഹേളനം ചെയ്യുക എന്നുള്ളതാണെങ്കിലും അതിൽ ആത്മകഥയുടേയും അന്നത്തെ സമുദായദോഷങ്ങളുടേയും അംശവും ഇടകലർത്തിട്ടുണ്ട്. ചക്കി, ചകരൻ ഇവർ പ്രധാനപാത്രങ്ങളെന്നുപോലും സമർത്ഥിക്കാം. അത്രയ്ക്കു ഹാസ്യപ്രധാനമാണ് ആപാദ്യുധം ആ കൃതി. കല്പിതാകോടെന്നു തിരുവിതാംകൂറിനും വാസുകിപുരമെന്നു തിരുവനന്തപുരത്തിനും നാമകരണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് നാടകത്തെ കവി പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നത്. അക്കാലത്തെ—എന്നുവയ്ക്കേണ്ട, ഏതു കാലത്തേയും—ഉദ്യോഗക്കയറ്റത്തിനുള്ള ഉപായം താഴെ ചേർന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പൂർവ്വപക്ഷമായയിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

“വേലച്ചെല്ലെല്ലൊടിഞ്ഞാലതിനടെ ഫലമാ—
 ഹന്ത! കർത്താവിനില്ല—
 കൂലിക്കായ് കൈ നിവർന്നതു പുനരപരൻ;
 ഗ്ലാഘകൂടില്ലവനും;
 കാലത്തേ കരത്തുകാത്തങ്ങവിടവിടെ നട—
 നുള്ള പൊയ്യും പാഞ്ഞതി—
 ദ്രേലാനാകുന്നു കേചിൽച്ചില വലിയ പണി—
 ക്കാളെടുക്കുന്ന കാലം.”

പുവടേ കാണുന്ന മൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾക്കു് ആ ശ്ലോകംപോലെ ഇന്നും തിരു
 വനന്തപുരത്തും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും പ്രസിദ്ധിയുണ്ടു്.

“ആരജിബ്രാ മാഞ്ഞുപോയീ; മമ ഹൃദി മരുവു—
 നില്ല യുക്തിഡ്ഡു കണ്ടേത!
 മാജിക്കായ്ക്കീൻ മന്മാനസമതിനൊരു ചെ—
 ണ്ണത്തു ചെയ്തേണ്ടു ഞാനും?
 ലോജിക്കും ഞാൻ മറന്തു; ലവമപി ലവണം
 വല്ല കാമ്പൊണ്ടിൽനാനും
 യോജിപ്പിച്ചിട്ടെടുപ്പാനവശത പെരുതായ്—
 പോയിതയ്ക്കാ! കെമിസ്രി.”

“കേസേ, പീസേ, വഴക്കേ, കുടിലത കുറയ്ക്കും
 കക്കിയേ, സാക്കിയേ, കൈ—
 ലേസേ, മൂക്കത്തു കോപത്തൊടു മരുവിടുമെൻ
 കോർട്ടുകാരേ, കസേരേ!
 മാസംതോറും പണം കിട്ടണമതിനു കടാ—
 ക്കിക്കണേ നിങ്ങൾ തോന്നുമാ—
 വാസം കാട്ടൊല്ല; നമ്മുത്തിനുമിട തരികിൽ—
 ക്കാട്ടുവൻ രണ്ടു ചാട്ടം.”

“മരച്ചീനി വെണ്ണാനരയ്ക്കുട്ടെ തേങ്ങാ;
 പെരുക്കാലനും വന്നിരിക്കട്ടെ തിന്മാൻ;
 ഉരിക്കാടിയിൽതെല്ലരിശുളിയിട്ടാൽ
 തെരുക്കത്തിളപ്പിച്ചൊരിക്കൽക്കുടിക്കാം.”

“ചക്കിക്കുള്ളൊരു ചട്ടിമുഞ്ഞി പലനാരും കണ്ടേൻ വെളിച്ചത്തു ഞാൻ
 മൂക്കും താണുകഴിഞ്ഞ കണ്ണു കവിളും പപ്പച്ചുമാം കേശവും;
 ഒക്കുപ്പാടു വെറുപ്പു തോന്നി; നിറമോ കാക്കയ്ക്കു തുലും; മണം
 മുക്കോത്തിക്കെതിരേതു നായ്ക്കുളിവളെക്കണ്ടാൽക്കരയ്ക്കാത്തതും!”

“ചക്കിക്കും ചങ്കരനും സരസിജശരമാ—
 ലോറമോരുന്ന കൂഴ—
 ചുക്കയ്ക്കും ചേമ്പിനും താളിനമപി തകര—
 യ്ക്കും മരച്ചീനികറക്കും
 മുക്കോന്മാർ പൂണ്ണചന്ദ്രോദയസമയമപാ—
 രാണ്ണവേ പോയ് നിതാന്തം
 തക്കത്തിൽക്കൈക്കലാക്കും ത്വഷമതിനമെവൻ
 ഹേതു; സോവ്യാച്ഛിവോ വഃ.”

മജിസ്രോട്ടിനേയും വിട്ടിട്ടില്ല.

“കീർത്താ പാരേഴരണ്ടും കരിയുടെ പൊടിയാൽ
 പല്ലു മുപ്പത്തിരണ്ടും
 വൃത്താ വീട്ടിന്റെ തൂണും ചുമരുമഥ വെളി—
 ത്തെടനൈക്കൊണ്ടു മുണ്ടും
 നിത്യം ഭസ്മന നെറ്റിത്തടമപിച നഖം
 നാപിതൻകത്തിയാലും
 സത്യം പാരം വെളിപ്പിച്ചീയലിനൊരു മജി—
 സ്രോട്ട പാലിച്ചിടട്ടേ.”

കല്പിതാംകോട്ടസംസ്ഥാനത്തിലെ ഒരു മജിസ്രോട്ടാണ് അച്യുതമേനോൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ സുകുമാരന്റെയും, ഭാര്യ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ സഹോദരന്റെ പുത്രിയായ മാധവിക്കുട്ടിയമ്മയുടേയും വിവാഹവേളയിൽ പല നാടകസെറുകാർ അഭിനയാർത്ഥികളായി അവരുടെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. അച്യുതമേനോന്റെ അരിവസ്തുക്കാരനായ ചങ്കരന്റെയും മാധവിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ അരിവസ്തുക്കാരിയായ ചക്കിയുടേയും വിവാഹവും ആ മുഹൂർത്തത്തിൽത്തന്നെയാണ് നടക്കുന്നത്. അവരിൽ ഒരു നാടകസെറുകാരുടെ മാനേജർ കരിങ്കൽമണ്ഡപത്തിന്റെ പ്രശംസാപത്രം ഹാജരാക്കുന്നു. അതാണ് അടിയിൽ ചേർക്കുന്നത്.

“ചൊല്ലേറും കുമ്പളങ്ങാഹപയസരസമഹാ—
 നാടകം കണ്ടശേഷം
 ചെല്ലുന്നില്ലാട്ടമേ ചൊറൊരു പനി കുളിരും
 കൂടിയുണ്ടായെന്നിക്കു;
 ഇല്ലിപ്പാരികലിപ്പോളിതിനൊടു സമമാം
 നാടകം പാർത്തുണ്ടോ—
 ലെല്ലാതും സമ്മതിച്ചിടണമിഹ ബൃഹതി—
 പ്പിള്ളതാൻ കാളിദാസൻ”

ഈ ഘട്ടത്തിൽ കാശിനു കൊള്ളാത്ത നാടകങ്ങളെഴുതുന്ന ഓഷ്ഠകവികളെ തജ്ജനം ചെയ്യുവാൻ ശിവപാഷ്ഠനായ കുമാരൻ രാജപ്രവേശം ചെയ്യുന്നു.

“നേരേ നേരേ വരുവിൻ! കേരളഭൂഭാരനാടകക്കാരി!
ഭാരോന്നിതുകൊണ്ടേറാൽ നേരേ വരുമിന്നു നിങ്ങളെല്ലാം!”

എന്നു് അലറി ആർത്തടിക്കുന്ന ആ ഭൂതം

“പണ്ടത്തെക്കൂടി ഭാഷയാക്കിയവരെത്തല്ലീടുവാനല്ല ഞാൻ;
വേണ്ടുന്നോരറിവോടു നാടകമെഴുത്തായാലടിക്കില്ല ഞാൻ;
വീണ്ടും വൈദിഷിയുണ്ടു തെറ്റമെഴുതിപ്പോയെങ്കിലും പോട്ടെടാ;
വണ്ടിക്കാളകണക്കു വന്ന കവിമണ്ടന്മാർക്കു മണ്ടയ്ക്കട്ടി!”

എന്നു് ഒരുമാതിരി എഴുതാവുന്ന കവികളെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അപ്പോൾ ഭഷ്ടകവികൾ

“അയ്യയ്യോ! ഞങ്ങളെത്തല്ലല്ലേ കൊല്ലല്ല!
പാവങ്ങളാണേ പരമേശ്വരാ!
പൂർപ്പാട്ടുണ്ടാക്കി നേരം ചിലവിടാം
പോരുമിശ്ശരത്വം ഞങ്ങളോടേ!
നാരായണാ ഹാരേ! നാരായണാ ഹാരേ!
ആരാണ്ടോ ഞങ്ങളെത്തല്ലീടുന്നേ!
അല്ലജ്ഞാനാരായ നാടകക്കാർ ഞങ്ങൾ
കല്പിതാംകോട്ടീനു പൊയ്ക്കൊള്ളാമേ!”

എന്നു നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടു് ഓടുന്നു. “വിദ്യാഭ്യാസം വിനാ നാടക മിനിയെഴുതിക്കൂട്ടുമോ നിങ്ങളെല്ലാം?” എന്നു കിംഭാഷ്യൻ പിന്നെയും ഗർജ്ജിച്ചു് ഇല്ലെന്നു് അവരെക്കൊണ്ടു സത്യം ചെയ്യിക്കുന്നു. ചക്കിയും ചങ്കരനും തമ്മിലുള്ള പ്രണയം ഹാസ്യഫലിതം വഴിഞ്ഞൊഴുകുന്ന പല ബീഭത്സരസങ്ങൾ വിജ്ഞാപിക്കുമാറു വർണ്ണിക്കുന്നു. വേറെയും പല രസകരങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ ചക്കീചങ്കരത്തിലുണ്ടു്. ചുവടെ ചേർക്കുന്നതു ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ രാമായണമാണു്.

“മയ്യേൽക്കുണ്ണാരും മനോജ്ഞാകൃതി മിഥിലസുതാ
രാമനെക്കേട്ടു മാർ—
ത്തിയൂരിൽച്ചാടിപ്പിരും വെന്തഴലൊടുമൊരുനാ—
ളിച്ചയായോരുനേരം
പയ്യെപ്പയ്യെപ്പതുങ്ങി രഘുവരഭവനം
തേടിയോടീയിടത്തേ—
ക്കയ്യിൽ ത്രൈയംബകം മററതിലൊരു മഴുവും
കൊണ്ടുയോധ്യയ്ക്കുനേരേ.”

അതു നങ്ങേലിയമ്മ എന്നൊരു സ്ത്രീ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നും അതിന്നു് ആ സ്ത്രീക്കുള്ള സമാധാനം “ഇതിഹാസത്തിൽ കണ്ടതുപോലെ എഴുതിയാൽ നാടകമാകയില്ല. അതുകൊണ്ടു സീതതന്നെ അയോധ്യയ്ക്കു വന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാലാണ് അധികം രസം. ‘സ്വയമേവാഗതാ

വരാ' എന്നല്ലേ രസജ്ഞന്മാർ പറയുന്നത്?" എന്നുമാണത്രെ ലക്ഷ്മി കുട്ടിയമ്മ വാദിക്കുന്നത്. താഴെക്കാണുന്നത് ഒരു നാടകത്തിലെ ഗ്ലോകമാണ്.

“കൈലാസമന്ദിരത്തിലേകൂവയസ്സുതൂപ്പും
ശേഷക്രിയാദികൾ കഴിപ്പതിന്നു വയോധികതേപാം
ദാരിദ്ര്യമായ ജലധിയിൽക്കിടന്നു നീന്തുവാനും
സൃഷ്ടിച്ചിതു ചതുരവൻ ധരണീതലത്തിൽ നമസ്കൂടായസ്കൂടും നമഃ.”

കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ കഴിഞ്ഞു ഭാഷയിലെ ഒന്നാമത്തെ ഫലിതസമുദായ രാമക്കുറുപ്പിനെയാണെന്നു പറയാം. ഇരുവനാട്ടു നാരായണൻനമ്പിയാർക്കും ആ പീഠത്തിൽ അധ്യാസനത്തിന് അവകാശമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചക്ഷീപകരവും ആയിടയ്ക്കുണ്ടല്ലോ ആവിർവിചിത്രം. നിശിതവും നിർദ്ദീകവും നിരങ്കുശവും നിരനുക്രോശവുമാണ് രാമക്കുറുപ്പിന്റെ ഫലിതം. അദ്ദേഹം പ്രശംസാപത്രങ്ങൾ ആർക്കു കൊടുത്താലും അതിൽ ആത്മവഞ്ചനയുടെ കണികപോലും കാണാൻണ്ടായിരുന്നില്ല. അവയിലെല്ലാം അന്തർഭാഗത്തു മറൊരാൾക്കിടയിൽ കാണാം.

രാമക്കുറുപ്പിന്റെ ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ:—ആശ്ചര്യഭാഷാഭൂസനം കൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന ഫലങ്ങൾ ഗുണദോഷസമ്മിശ്രമായിരിക്കുമെന്നും ദോഷങ്ങളിൽ പ്രധാനം ഈശ്വരവിശ്വാസം ഇല്ലാതെയാകുന്നതാണെന്നും രാമക്കുറുപ്പിനു തോന്നിയിരുന്നു. ചക്ഷീപകരത്തിലെ നാലാമങ്കത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇന്ദുലേഖയിലെ മാധവനേയും ഇന്ദുലേഖയേയും രണ്ടുതു പ്രവേശിപ്പിച്ചു അവരെക്കൊണ്ടു ഇങ്ങനെ പറയിക്കുന്നു.

മാധവൻ: “ഹാ കഷ്ടം! പ്രാണനാഥോ! മതവിഷയവിചാ-
രങ്ങളും നിന്റെ വാക്കും
ലോകേ സ്വീകാരയോഗ്യം പലതിവയകലെ-
ത്തള്ളിയല്ലോ പുരാ ഞാൻ.”

ഇന്ദുലേഖ: “ആകട്ടേ ഹുണഭാഷാപരിചയജ്ഞിതം
സൽഗുണംമാത്രമിപ്പോൾ
സ്തോകം ദോഷം വിനാ ചേർന്നിതു ഭവതി;
നമുക്കിന്നിമേൽ ഭാഗ്യമല്ലോ.”

ആട്ടുമാണ് നാടകത്തെക്കാൾ ആസ്വാദ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം സൂക്ഷ്മമായി വിശ്വസിച്ചു.

“ആട്ടത്തിൽഗ്ലോഷിയുണ്ടെങ്കിലുമടി തുടയിൽ-
പ്പെട്ടു പൊട്ടിപ്പറിച്ചു-
ലൊട്ടേറെക്കാലമായാലഭിനയവിഷയേ
ചൊറു സാമർത്ഥ്യമുണ്ടാം

ചാട്ടം നോട്ടം കലാശം തിരിവൊടു ചരിവും
ഹന്തി താളത്തിൽ വേണം
പാട്ടം കൊട്ടം നിനച്ചാടണമതിനൊടു നേ-
രാകുമോ നാടകാലം?"

അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പുതുവാൾ (1040-1123)—

ചരിത്രം:—മാധവപ്പുതുവാൾ അമ്പലപ്പുഴ വടക്കേമാത്തിൽ കുഞ്ഞി കൂട്ടിപ്പുതുവാൾസുന്ദരനായും വടക്കൻപാറൂർ വന്നത്തു തേക്കുംകാട്ടിൽ ഒരിയിൽ വക്കീൽ രാമപ്പുതുവാളിനോടും ചേർന്നുപുത്രനായി 1040-ാ മാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ ഉത്രട്ടാതിനക്കുത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് അധുതപ്പുതുവാൾ എന്നൊരു ജ്യേഷ്ഠൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. രാമപ്പുതുവാളിനു വൈക്കത്തു തേക്കുംഭാഗത്തിൽ താമസമായിരുന്നതിനാൽ മാധവപ്പുതുവാളും അദ്ദേഹത്തോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് പാർത്തിരുന്നത്. അവിടെനിന്ന് അരിപ്പാട്ടു പോയി രാജരാജവർമ്മ മൂത്തകോയിത്തമ്പുരാ നോടു കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ പഠിച്ചു. തിരിയെ വന്നതിനുമേൽ കുറേക്കാലം തരണനല്ലരില്ലത്തെ കാര്യസ്ഥനും തിരുവല്ലായിലെ ഒരു പ്രൈമറിസ്കൂളിൽ അധ്യാപകനുമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ വൈക്കത്തായിരുന്നു അധ്യാപകവൃത്തി നോക്കിയിരുന്നത്. 1070-ാമാണ്ടു തിരുവനന്തപുരത്തു നടന്ന ഭാഷാപോഷിണീസഭായോഗത്തിൽ കവിതാവേഗ പരീക്ഷയിൽ രണ്ടാം സമ്മാനത്തിനർഹനായി. പുതുവാൾ പരിഗ്രഹിച്ചതു മൂഴിക്കുളത്തു തേക്കുംകാട്ടിൽ എന്നുകൂടി പേരുള്ള പുത്തനാശ്ശി മാത്തിൽ പാർത്തിപ്പുതുവാൾസുന്ദരനായിരുന്നു. അവരെ പാപ്പി എന്നു ബന്ധുക്കൾ വിളിച്ചുവന്നു. 1123 കർക്കടകം 23-ാംന-യായിരുന്നു പുതുവാളിന്റെ മരണം.

കൃതികൾ:—വലിയ പാർത്തമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും വാസനയുള്ള ഒരു കവിയായിരുന്നു പുതുവാൾ. 1 വെണ്മണിക്കായിതം, 2 സഹസ്രകലശം ശീതകന്തുളൽ ഉത്തരഭാഗം, 3 ടുഷ്ഠന്തൻ, 4 സന്താനപ്രാർത്ഥന ഇവയാണ് പ്രധാനകൃതികൾ. വെണ്മണിക്കായിതം പേരുവയ്ക്കാതെ മലയാളമനോരമയിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത് അക്കാലത്തു വലിയ ഒച്ചപ്പാടുണ്ടാക്കി. പലരേയും പരോക്ഷമായി അധിക്ഷേപിച്ചിട്ടുള്ള അതിന്റെ പ്രണേതാവു ആരെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ അനേകം കവികൾ ശ്രമിച്ചു. “പാല്പായസമധുരിമ കോലുന്ന പദ്യപ്രവാഹം” ആണ് അതെന്നു സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ ഏഴുതിയപ്പോൾ അവരുടെ സംശയം തീർന്നു. സ്വർഗ്ഗാതനായ വെണ്മണി മഹൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കുള്ള ഒരു കത്തിന്റെ രൂപത്തിലാണ് അതു രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതിൽ ഈഴവർക്ക് അഭിമാനഭംജകമായി ഒരു പ്രയോഗമുണ്ടെന്നു മൂലൂർ പത്മനാഭപ്പണിക്കർ തോന്നി. അദ്ദേഹം പരേതനായ പി. കെ. കൃഷ്ണൻവൈദ്യനും ഒരു കത്തെഴുതി. “ആമുലാഗ്രമബദ്ധസംഘടിതമാമിക്കായിതം” എന്നു

പുതുവാളിന്റെ കവിതയെ പണിക്കർ ഭർത്സിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെണ്ണണിക്കായിരം പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. സന്താനപ്രാർത്ഥന തനിക്കു് ഒരു പുതി ജനിക്കുവാൻവേണ്ടി ഏഴുതിയ ഒരു പ്രാർത്ഥനാശതകമാണ്. കവിതയുടെ രീതി കാണിക്കുവാൻ സഹസ്രശതകത്തിൽ നിന്നു് ഏതാനും വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“വൈക്കത്തു മേവുന്ന മുക്കുണ്ണനാം പെരു-
തുക്കോവിലപ്പന പാവതീദേവിയിൽ
ചിടക്കുന്നു രണ്ടായിരത്തിലുമ്പ്പറം
മക്കളുണ്ടായവരൊക്കെഗുണപതി-
ക്കൊക്കുന്ന മട്ടിലായു് കമ്പ വീത്തുള്ളവ-
രിക്കണ്ട ഭൃസുരരെന്നു കാണുന്നവ-
ക്കുറക്കുന്നിൻപുറം സന്ദേഹമുണ്ടാക്കി-
വയ്ക്കുംവിധം കിഴക്കും വടക്കുംകൂടി
വെക്കും വെളിയിലക്കെ കഴുകീടുവാൻ
തിക്കിത്തിരക്കിപ്പറപ്പെട്ടിടുന്നതാ-
മിക്കാഴ്ച കാണുവാൻ സാധിച്ചിടാത്തതാ-
മക്കുണ്ണ കണ്ണല്ല സന്ദേഹമില്ല മേ.
ഇക്കാലമില്ലാഴിവുദ്യോഗമേകുവാൻ
നില്ലേണ്ട പോകെന്നു ചൊല്ലുന്ന നിട്ടയൻ
പേക്കോരുതന്നുടെ പിന്നാഴിക്കാതെ
പോയു്ക്കാത്തുനില്ക്കുന്ന മാലോകരെപ്പോലെ
മുക്ക മുട്ടെടുത്തുചെന്നതു കാരണ-
മോക്കിലാമാശയം പകുമാശയത്തിലും
തക്കമില്ലിപ്പോരക്കടന്നുകൊരവാണെന്നു
തക്കിച്ചിടത്തുപുറത്തുള്ള കോപ്പകൾ
കൈയെടുത്തണാധീശപരന്മാരുടേ
നൽക്കമ്പതന്നകത്തേയ്ക്കു പോയീടുവാൻ
ലാക്ക നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതെന്നതു
നോക്കുന്നവക്കൊരു ശങ്കയുണ്ടായ്ക്കും.”

വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി (1065-1113)—കുടുംബവും ജനനവും:—തിരുവനന്തപുരത്തു പാൽക്കുളങ്ങരയിൽ കൈപ്പള്ളി എന്ന പേരിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു നായർഭവനമുണ്ട്. വീരമാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തുതന്നെ ബഹുമാന്യമായ ഒരു നിലയിൽ എത്തിയിരുന്ന ആ ഭവാനത്തിലെ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മ എന്ന സ്ത്രീയെ നാഗരുകോവിൽ അമ്മവീട്ടിൽ കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മച്ചിയുടെ ആഗമനത്തോടു കൂടി ഇരിക്കാലക്കുട നടവരമ്പത്തുനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോന്ന കൃഷ്ണൻനായർ വിവാഹം ചെയ്തു. കൃഷ്ണൻനായർ കൃഷ്ണപിള്ള എന്ന

പേരിൽ ആ അമ്മവീട്ടിലെ വിചാരിപ്പുകാരനായിത്തീർന്നു. ആ ദാമ്പത്യബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി കാത്യായനിയമ്മ, കല്യാണിയമ്മ, ഭാഗീരഥിയമ്മ എന്നു മൂന്നു സ്ത്രീസന്താനങ്ങളും ഒടുവിൽ ഒരു പുരുഷസന്താനവും ജനിച്ചു. 1065-ാമാണ്ടു ധനുമാസം ആയില്യംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ച ആ ആൺകുട്ടിയാണ് കൃഷ്ണൻതമ്പി. കുട്ടൻ എന്ന പേരിലായിരുന്നു ബാല്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചിരുന്നതു്.

ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—1074-ാമാണ്ടു മുത്ത ജ്യേഷ്ഠത്തി ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പത്നിയായതോടുകൂടി കൈപ്പള്ളിക്കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങളെല്ലാം പൂർവാചാരമനുസരിച്ചു വടശ്ശേരി അമ്മവീട്ടിലേക്കു ദത്തെടുക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ വടശ്ശേരി (വി) കൃഷ്ണൻതമ്പിയായി. രംഗയ്യങ്കാർ ശാസ്ത്രിയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരു. ഗുഹത്തിൽ മലയാളവും ഇംഗ്ലീഷും പഠിപ്പിക്കുന്നതിന്നു രാമകൃഷ്ണപിള്ള എന്ന മറ്റൊരു അധ്യാപകനുണ്ടായിരുന്നു. മൂന്നാം ഹാരം വരെ തിരുവനന്തപുരത്തു നോറീവ് ഹൈസ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചതിനുശേഷം ഗവണ്മെൻറ് ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രൻ ശ്രീവേലായുധൻതമ്പിയെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുവാൻ 1077-ൽ കെ. സി. കേശവപിള്ള നിയുക്തനായി എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ ഗുരുനാഥനിൽനിന്നു സാഹിത്യവും സംഗീതവും അഭ്യസിക്കുവാനുള്ള ഭാഗ്യം കൃഷ്ണൻതമ്പിക്കു സിദ്ധിച്ചു. അവ രണ്ടിലും അസുലഭമായ വാസന തമ്പി കുട്ടിക്കാലംമുതൽക്കുതന്നെ പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത പ്രകൃതത്തിൽ വക്തവ്യമാണു്. അഞ്ചാം ഹാരത്തിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ വെങ്കടരാമയ്യങ്കാർ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്കുപകരം തമ്പിയുടെ ഗുഹാധ്യാപകനായി. 1078-ൽ അച്ഛൻ മരിച്ചു. 1083-ൽ മടിക്കുലേക്കൻപരീക്കയിൽ വിജയിയായി. അതിനുമുൻപുതന്നെ ആ കൊല്ലത്തിൽ കന്യാകുമാരിക്കു പോയിരുന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ദേവിയെ സ്തുതിച്ചു് ഒരു കുമ്മി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

“കന്യാകുമാരിയിൽ മേവിടുന്ന
ധന്യേ! ഭഗവതി! ലോകനാഥേ!
സുരജനവന്ദ്യേ! ഭൂവി ഭുജ്യ-ഹരേ! ഹരകന്യേ!
പരമുരുളരിതമെന്നേ തങ്ങളെ നീ
പരിതാപമന്തൊരു കാലവു-
മരികിലണഞ്ഞിടാതുളളവണ്ണം-നന്നായു്
പെരുകിയ മോദന കാത്തിടേണം”

എന്നതു് ആ കുമ്മിയിലെ ഒരു ചരണമാണു്. എഫ്. എ. പരീക്കയിൽ ഒരു കൊല്ലം പരാജിതനായെങ്കിലും അടുത്ത കൊല്ലം അതിനുപകരം ഏല്പെടുത്തിയ ഇൻടർമീഡിയേറ്റുപരീക്കയിൽ പ്രശസ്തമായ വിജയം നേടി വിദ്യാർത്ഥിവേതനത്തിനു് അർഹനായി. പരിഷ്ക്കരിച്ച പാപലതിപ്രകാരമുള്ള ആദ്യത്തെ ബി. എ. പരീക്കയിൽ സംസ്കൃതവും

മലയാളവും ഐക്യവിഷയങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു ജയിച്ചു. തന്നെ 1088-ൽ ആ വിദ്യാലയം വിട്ടു. 1086-ൽ തമ്പി തിരുവട്ടാരമ്മവീട്ടിലെ തങ്കമിണിപ്പിള്ളക്കൊച്ചമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു.

വിദേശയാത്ര:—ബി. ഏ. ബിരുദം സമ്പാദിച്ചതിനുമേൽ സ്വല്പ കാലം ഫജ്ജരാപ്പീസിൽ ഗുമസ്തനായി പണി നോക്കി. അതിനുമേൽ 1090-ൽത്തന്നെ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു പോയി. അക്കാലത്തു് ഐർലാൻഡിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള പ്രക്ഷോഭം തീവ്രമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യകാംക്ഷിയും സാധു ജനാനുകമ്പിയുമായ തമ്പി താൻ അധ്യയനം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഓക്സ്ഫോർഡ് ബേലിയൽകാളേജ് വിട്ടു 1091-ൽ സമരംഗത്തിലേക്കു കിട്ടിച്ചുപാഞ്ഞു. തന്നിമിത്തം 1092-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പാരിത്തം വിട്ടു ബിരുദമൊന്നുംകൂടാതെ തിരിയെപ്പോരേണ്ടിവന്നു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ മതിയാകുന്നതാണല്ലോ. ബിരുദഭ്രഷ്ടനല്ലെങ്കിലും വിജ്ഞാനസമ്പന്നനായിത്തന്നെയാണു് ആ ധീഷണാശാലി മടങ്ങിവന്നതു്.

ഔദ്യോഗികജീവിതം:—കൈപ്പള്ളിയിൽ വീണ്ടും താമസം തുടങ്ങിയതിനുമേൽ വാല്യീകിരമായണം നിത്യപാരായണം ചെയ്യുന്നതിൽ തമ്പി ഉത്സുകനായിത്തീർന്നു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയിൽ അത്യധികം അഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹം 1093-ൽ ഗവണ്മെൻറ് സംസ്കൃതമഹാപാഠശാലയുടെ അധ്യക്ഷപദത്തിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അതു തമ്പിക്കും കാളേജിനും ഒരുപോലെ ഉൽക്കഷ്ഠിതനുള്ള മാറ്റമായി പരിണമിച്ചു. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ അതിനു മുൻപുതന്നെ ഗവണ്മെൻറിലേക്കു സമർപ്പിച്ചിരുന്ന പുതിയ പദ്ധതി തമ്പി നടപ്പിലാക്കി. ഇംഗ്ലീഷ്, ചരിത്രം, രസതന്ത്രം, ക്ഷേത്രഗണിതം മുതലായ പാശ്ചാത്യവിദ്യാവിഷയങ്ങൾകൂടി വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു് അതിൽ വേണ്ട വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. ശുഷ്കശാസ്ത്രീമാർ എന്നുള്ള അവഹേളനത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചു അവർ ജീവിതമത്സരത്തിൽ പുറത്തുപെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു തമ്പി നിപുണമായി ശ്രമിച്ചു പ്രതിവിധി ഉണ്ടാക്കി. കോട്ടയ്ക്കുകത്തുനിന്നു കാളേജുതന്നെ മാറി വെളിയിൽ സ്ഥാപിച്ചു ജാതിമതഭേദംകൂടാതെ അതിൽ എല്ലാ അധ്യുതാക്കന്മാർക്കും പ്രവേശനം നല്കി. തിരുവിതാംകൂറിൽ പല സ്ഥലങ്ങളിലും സംസ്കൃതപാഠശാലകൾ ഉദ്ഭവിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രധാന കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രചോദനമായിരുന്നു. കൈപ്പള്ളിയിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രീയുടെ അടുക്കൽ സംസ്കൃത വ്യാകരണത്തിലെ ചില ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ചു. പാഠശാലയിൽ അധ്യാപകന്മാരായിരുന്ന മറ്റു ചില ശാസ്ത്രീമാരുമായുള്ള സമ്പർക്കം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദഗ്ദ്ധ്യം വർദ്ധിച്ചു. 1096-ൽ തങ്കമിണിപ്പിള്ളക്കൊച്ചമ്മ മരിച്ചപ്പോൾ ആ സാധവിയുടെ സഹോദരി ഭഗവതീപ്പിള്ളക്കൊച്ചമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. ആ അമ്മ ഭവാനി എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. 1099-ൽ ശ്രീകൃലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവുതിരു

മനസ്സുകൊണ്ടു നാടനീങ്ങി. 1100-ാമാണ്ടു മാതാവും പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. 1102-ൽ കടൽപ്പാറത്തു ശംഖിൻമുഖത്തു് ഒരു ഗുഹാം പണിയിച്ചു് അവിടെ താമസം തുടങ്ങി. 1109-ൽ തമ്പി ഗവ ഹ്മൻ്റു് ആട്ടു്സു്കാളേജിലെ പൗരസ്ത്യഭാഷാപര്യവേഷകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ സ്ഥാനലാഭത്തിനുമേൽ തമിഴും ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ പഠിച്ചു. പല ശുഭപ്രതീക്ഷകളോടുകൂടിയാണു് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ആ നൂതനപദവിയിലെ സകലഭാഷാഭിമാനികളും ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈശ്വരരേച്ഛ മറിച്ചായിരുന്നു. 1113-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 22-ാംന- താൻ ജീവിതതുല്യമായി സ്നേഹിച്ച തന്റെ കാളേജിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിസമ്മേളനത്തിൽ പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന അവസരത്തിൽ രക്തസമ്മർദ്ദംനിമിത്തം കഥാവശേഷനായിത്തീരുകയാണു് ചെയ്തതു്. ഒടുവിൽ എട്ടു കൊല്ലത്തോളം അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഹൃദയം അന്തർജ്ജവമായി വികസിച്ചിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം അക്കാലത്തുണ്ടാക്കിയ കൃതികളിൽ കാണാനുണ്ടു്.

സ്വഭാവം:—കൃഷ്ണൻതമ്പിയുടെ സ്വഭാവഗുണത്തെപ്പറ്റി സ്വല്പമൊന്നു് ഉപന്യസിക്കുന്നതിനു് ഇതാണല്ലോ അവസരം. വിജ്ഞാന സമ്പാദനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെക്കാളധികം ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്ന ഒരു പ്രമുഖമാരനെ കാണുവാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അഭിനന്ദനീയമായ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളപ്പൊഴി സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എത്ര ധനം വേണമെങ്കിലും സമ്പാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിലേക്കു് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും യാതൊരു പരിശ്രമവും ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഒരാളോടു് ഒന്നു ചോദിച്ചു വാങ്ങുക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു പാരതന്ത്ര്യത്തിൻ്റെ പ്രകാരാന്തരമായി തോന്നിയിരുന്നു. തന്റെ കൈവശം വന്നുചേരുന്ന ധനം അന്യർക്കു് വിനിയോഗിച്ചു് അദ്ദേഹം ചരിതാർത്ഥനായി; ആ വിഷയത്തിൽ 'നാളത്തെക്കാര്യമോ' എന്നുള്ള പ്രശ്നം അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഹൃദയത്തെ പീഡിപ്പിച്ചതായില്ല. എത്ര ഏളിയ നിലയിലുള്ള ആളുകളോടും സമഭാവനയിൽ പെരുമാറുവാൻ നിർബ്ബാഹ്യനായ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന വൈഭവം ജന്മസിദ്ധമെന്നുതന്നെ പറയണം. ആദ്യംമുതൽക്കുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ പ്രവണത സ്ഥിതി സമതപത്തിലേക്കു (സോഷ്യലിസം) ആയിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഉയർന്നവരെ അധഃപതിപ്പിക്കുകയല്ല, അധഃസ്ഥിതരെ ഉയർത്തുകയാണു് അതിൻ്റെ ശാശ്വതസ്ഥാപനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്നു ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

കലാപോഷണം:—കൃഷ്ണൻതമ്പിയെ നാം ഒരു കവി, വാഗ്ഗേയകാരൻ, പ്രഹസനപ്രണേതാവു്, ഗദ്യകർത്താവു്, കലാപ്രവർത്തകൻ എന്നിങ്ങനെ പല നിലകളിൽ സാദീമാനം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. കേരളീയ ദൃശ്യകലകളെ കാലാനുകൂലമായി പരിഷ്ക്കരിച്ചു പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം അനവരതം ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. ശീമയിൽനിന്നു

തിരിയെ വന്നതിൽപ്പിന്നീട് അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതപ്രതാപമായിത്തീർന്നു. കലാവിഭാഗം എന്നൊരു സമാജം അതിലേക്കുവേണ്ടി ഏല്പെടുത്തി. പിന്നീട് കഥകളിക്ലബ്ബ് സ്ഥാപിച്ചു. രാത്രി ആറുമണിമുതൽ ഒൻപതു മണിവരെയുള്ള സമയംമാത്രമേ ഓരോ ദിവസത്തെ കഥകളിക്കു വിനിയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഒന്നിലധികം കഥകളിൽനിന്നു ചില രണ്ടുങ്ങൾമാത്രം ചില ദിവസങ്ങളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഓരോ കഥയും പുരുക്കി പ്രശസ്തരായ നടന്മാരെയും മറ്റുള്ള മേളക്കാളെയും വരുത്തി താൻതന്നെ ആദ്യവസാനം അണിയറയിൽനിന്നുകൊണ്ടുവേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ നൽകി തമ്പി കഥകളിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെ കൃത്യാന്തരവ്യാപൃതരായ പൊതുജനങ്ങൾക്കും അവരിൽ അസംസ്കൃതമതികൾക്കുംകൂടി ആകർഷകമായി തോന്നത്തക്കവിധത്തിൽ ചിട്ടപ്പെടുത്തി. അതിലേക്കുള്ള കായക്രേശത്തെയോ ധനവ്യയത്തെയോ സാരമായി ഗണിച്ചില്ല. ആ പുരാതനദൃശ്യകലയുടെ പുനരുജ്ജ്വലനത്തിൽ തമ്പിക്കും ഒരു മഹനീയമായ സ്ഥാനത്തിനവകാശമുണ്ട്. കഥകളിക്ലബ്ബ് ഇന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മാരകമായി തിരുവനന്തപുരത്തെ കലാപ്രണയികൾ ഒരു സവംപോലെ ആഘോഷിക്കുന്നുണ്ട്. 1111-ൽ സഹദയ എന്നൊരു മാസിക തുടങ്ങിച്ച് അത് ഉൽകൃഷ്ടമായ രീതിയിൽ കുറേക്കാലം നടത്തിച്ചു.

കൃതികൾ:—കൃഷ്ണൻതമ്പി സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും പദ്യമയമായും ഗദ്യമയമായും പദ്യഗദ്യോന്മയമായും പല കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലത് അച്ചടിച്ചിട്ടില്ല. താഴെ കുറിക്കുന്ന വാല്മീയങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയവയാണ്. 1 ലളിത, 2 അജ്ഞാതവാസം, 3 പേടികാസന്യാസി, 4 ദ്രൗപദീവിജയം എന്നീ നാല് ഏകാങ്കനാടകങ്ങളും, 5 ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതം ഗേയപ്രബന്ധവും (1106), 6 പാദുകാപട്ടാഭിഷേകവും സംസ്കൃതകൃതികളാകുന്നു. 7 മുദ്രാ രാക്ഷസനാടകത്തെ സംക്ഷേപിച്ചു തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാകൃതിയാണ് ചാണകുൻ (1096). 8 ഷഷ്ഠിപുത്തിദപ്പണം (1093), ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ഷഷ്ഠിപ്പുത്തി സംബന്ധിച്ച രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഗാനകാവ്യമാകുന്നു. 9 ഭാഷയിൽ ഹരികഥാകാലക്ഷേപത്തിനുവേണ്ടി രചിച്ച ഗദ്യഗേയസമ്മിളിതമായ ഒരു കൃതിയാണ് ധ്രുവചരിതം. 10 വല്ലഭീകഥാരം, 11 ചുഡാമണി, 12 താടകാവയം ഇവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂന്ന് ആട്ടക്കഥകളാണ്. 13 കപാലകണ്ഡല, 14 സൗദാമിനി ഇവ നോവലുകളാകുന്നു. ബങ്കിമചന്ദ്രചതോപാധ്യായൻ ബംഗാളിയിൽ രചിച്ച സുപ്രസിദ്ധമായ മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആംഗലഭാഷാസമാഹാരം വായിച്ചു കഥാവസ്തു ഗ്രഹിച്ചു നിർമ്മിച്ച ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയാണ്. തമ്പി ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പുസ്തകവും അതുതന്നെയാണ്. 15 വിധിയന്ത്രത്തിരിപ്പ്, 16 കമലത്തിന്റെ കന്നിക്കേസ, 17 മരതകമാല, 18 ഭാരതിക്കുട്ടി, 19 പ്രതിക്രിയ, 20 മൃഗാണിനി അഥവാ ഇന്നത്തെ വനിത ഇവയെല്ലാം പ്രഹസനങ്ങളാകുന്നു. തമ്പി

സംസ്കൃതപാശാലാധ്യാപകനായതുമുതൽ കൊല്ലത്തോരും ഓരോ പ്രഹസനം എഴുതുകയും അതു വിദ്യാർത്ഥികളെക്കൊണ്ട് അഭിനയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. 21 ഉദ്ഗി, വിക്രമോദ്ഗിതം കഥയിൽ സ്വപ്നം വൃത്യാസം വരുത്തി കേകാവൃത്തത്തിൽമാത്രം പദ്യങ്ങൾ ഘടിപ്പിച്ച പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ഗദ്യത്തിന്റെ സ്വരംകൂടാതെ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു നവീനനാടകമാകുന്നു. അതിൽ നാലു രംഗങ്ങളുണ്ട്. 22 നളിനി ഒരു ചെറുകഥയാണ്. ആദ്യം സംസ്കൃതത്തിൽ എഴുതിയ ലളിതതമ്പി പിന്നീട് ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുംകൂടി തജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അകുബറുടെ സേനാനിയായ മാനസിംഹൻ കലയർമ്മമായ വേശ്യാവൃത്തിയിൽ വിമുഖിയായ ലളിതയെ ലോകാപവാദത്തിൽ ചകിതനായി വിവാഹം ചെയ്യാത്തതിനാൽ ആ നായിക പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യുന്നു.

“ആചാരമാം സ്മൃതികലോജ്ജ്വലരാജമാഗ്നം—
മെത്തിസ്സയെരുമുകിൽപ്പെരിയോർ ഗമിപ്പൂ;
കീടങ്ങൾ പാദഹതിയേറു നരങ്ങിയേതാ—
നെന്നാകിലാക്കു പഴിയാക്കു ഗുണാപകഷം?”

എന്ന പാമാണ് കവി നമ്മെ ഈ ഏകാങ്കനാടകത്തിൽനിന്നു ചാരിപ്പിക്കുന്നത്. ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതംപോലെ 23 യുവചരിതവും, 24 ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരവും ഹരികഥാകാലക്ഷേപക്കാക്കുവേണ്ടി എഴുതിയ വാഗ്ഗേയങ്ങളുമാകുന്നു. ചില പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റിമാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

സംസ്കൃതകൃതികൾ—ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതം:—

എനിക്കു വളരെ ബോധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണ് ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതം. കവി ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ സ്വാദിഷ്ടങ്ങളായ വാങ്മയങ്ങൾ ആസ്വദിച്ചു അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ നിഷ്ണാതനായി ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരമഹംസന്റെ ഉപദേശപദ്ധതിയിൽ ഉന്മുഖനായതിനുമേൽ രചിച്ച ഒരു ഗേയകാവ്യമാണ് പ്രസ്തുതകൃതി എന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അദ്വൈതത്തിനു സംസ്കൃതഭാഷയിലുണ്ടായിരുന്ന പാണ്ഡിത്യത്തിനും കവിതപത്തിനും പരമോദാഹരണമായും അതു പ്രകാശിക്കുന്നു. നോക്കുക ചില ഭാഗങ്ങൾ.

“ശശപദ്യാപ്രിയമാണസ്യ പ്രാരംഭശതശാലിനഃ
ന കിഞ്ചിൽ കിഞ്ചോ ഹന്ത! പോത്രിംശനേ ഗതാസ്സമാഃ.

കാലേന വഹതാ നീതഃ പ്ലവമാന ഇതസ്തതഃ
കാര്യമാണോവശഃ കർമ്മ സഹസ്രമനയം വയഃ.

കരോതു കിം വാ കോ വാത്ര സംസാരേ പരവാൻ നരഃ
യത്ര ഭോക്താ ച ഭുക്തം ച ഭോജനഞ്ചാപി ഭംഗരം.

പുണ്ഡ്രീഭവന്തി ജ്യോതീഷി ചുവന്തേതിമഹാന്ത്യപി
ആപദ്യതേ വ്യയസ്സിന്ധോർഗ്ഗാനിസ്സമനാസാമപി.

കാജസ്തേജസ്സുകുമാര്യം സൗജന്യം വാ ന ജാതു ചേൽ
കാലാഭിവേതോ ഗുപ്തം സംസാരേ കസ്യ വാ രതിഃ.”

(ആദുഖം)

“അതുലാ കില ശിശുക്കേളികലാ-വില-
ജനതാവിസ്തയഭൂരിവിമലാ

കലയതി പരിതോ ബാലകദംബം

രചയതി സ മൃദാ വിവിധം ബിംബം.

ഗുഹതി മാലാഃ കസുമകലാപൈ-

ദ്യായതി നൃത്യതി ചാച്ഛതി ദീപൈഃ.

(അതുലാ)

ശൃണോതി സതതം കഥകൈഃ കഥിതം

മധുരിപുചരിതം മധുരസഭരിതം

കുരുതേ സമുചിതപാത്രവിധാനം

രൂപയതേസൗ സകലമധീനം.

(അതുലാ)”

താഴെക്കാണുന്ന ഗാനം പേടികാസന്യാസിയിൽ ഉള്ളതാണ്.

“ഭവതു സുഖീ ന കഥം നരോ ഭൂവി

ഭവതു സുഖീ ന കഥം?

കാലേ കലയൻ ഘനമഭിമാനം

ക്ലേശശതാകുലിതോ നരോ ഭൂവി

(ഭവതു)

ഭൂസുരപഞ്ചമപണ്ഡിതപാമര-

ഭേദവിചാരപരോ നരോ ഭൂവി

(ഭവതു)

സ്താരം സ്താരം സ്രേണുണം ജനനീം

യോ മനുതേ ന സദാ നരോ ഭൂവി.

(ഭവതു)”

സംസ്കൃതത്തിൽ ശ്ലോകവും ഗാനവുംപോലെ, ഗദ്യവും തന്വിക സമഞ്ജ സമായി രചിക്കുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. ഭൂപദീവിജയത്തിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ഈ വസ്തുത തെളിയിക്കാം.

“ഭര്യോധനഃ—ജാതാന്യേന യദലം രാജ്യം താതേന പാണ്ഡ വേഭ്യോ ദത്തം?

ഭര്യോധനഃ—(സദന്തഘട്ടനം) ജാനാമ്യാര്യ! ജാനാമി. തസ്യ ഗോകുലാധമസ്യ ഐന്ദ്രജാലികസ്യ കുടിലതന്ത്രസ്യ കൃഷ്ണസ്യ ഭീഷണ വചനാദഭീതസ്താതഃ. തസ്താല്പാലതരമപഹൃതം അലംരാജ്യം പാണ്ഡു പുത്രൈഃ. ഹാ! കിമലംരാജ്യമിതി സർവ്വമപി പൗരൂഷം ഹൃതം കിന്ദ്രുണാം.

ഭര്യോ—സാധുക്തം വത്സ! അധീശ്ചരത്വം നാമ അവിഭാജ്യം വസ്തു. തത്രാലേ ഗതേ സർവ്വം ഗതം. തത ഏവാഹം ശോചാമി. (സശോകം) കാ ഗതിഃ?

ദുശ്ശാ—ഹാ! മഹദ്യോഹിതമാപതിതം ക്ഷവംശസ്യ, അന്ധന നീതഃ ക്ഷമഹാരാജഃ; തേനാസ്ത്യഹം നീതഃ. (കുപിതഃ) കാ ഗതിഃ?”

ഭാഷാകൃതികൾ — പാണകൃത്:—മൂലകൃതിയായ ദുരാരാ ക്ഷസത്തിലെ കഥാസംഗ്രഹണത്തിലും അതിന്റെ വിവർത്തനത്തിലും തമ്പി വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

“മഞ്ഞാതൈശ്വര്യമാളം പതിയെയുലകു സേ-
വിഷമത്മാശമൂലം;
തജ്ജാദണ്ടാം വിപത്തിൽച്ചിലരവനദയം
മേൽ വരാമെന്നൊച്ചും;
എങ്ങാനുണ്ടോ ചോൻപോൽ കൃതമുപകൃതിയോ-
ത്താസ്ഥയാ സ്വാത്മലേശം
പൊങ്ങാതേ നാമകാര്യാകലത കലരുവോൻ
നാമനിര്യാണശേഷം?”

“കുതിക്കുന്നു ബന്ധിച്ചൊരു ശിഖയുതിപ്പാൻ കരമിതാ;
കൊതിക്കുന്നു വീണ്ടും ശപഥപഥമര്യയ്ക്കു ചരണം;
മുതിർന്നു നീ നന്ദപ്പരിഷയുടെ വെണ്ണീറിൽ മുഴുതി-
പ്പതിഞ്ഞൊരൻകോപജ്വലനനെയുണർത്താൻ വിധിവശൻ.”

ഭാഷാവാഗ്ഗേയങ്ങൾ:—

“വിലസിടുന്നുതേ സുന്ദരം മധുരാപുരം
വിജിതസുരേന്ദ്രമന്ദിരം
വിശ്വവിശ്രുതിമേന്മ യാദവവീരരാൽ
വിഗതകല്പം പരിപാലിതം പാവനം (വിലസി)

സതതഹോഷിതതൂരഗപാളീകരിവരാളിനിഷേവിതം
ശ്രുതിവിശാരദമുഖരിതം സുരസുന്ദരീസദനായിതം
നയനമോഹനലളിതനർത്തനമൃദുളമദ്വളനിനാദിതം
മലയമാരുതസതതകമ്പിതമഞ്ജുകഞ്ജാവലിപരിതം (വിലസി)”
(ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം)

ഏറ്റവും ഹൃദയാകർഷകമായ ഒരു കൃതിയാണു് ഗുപചരിതം. ഒരു പാട്ടിൽ ചില ചരണങ്ങൾ പകർത്തുന്നു.

“കണ്ടുകൊണ്ടേനേ ഞാൻ
ജന്മകോടിയെപ്പണൻ കൂരിരുൾ
നഖമരീചിയാലകരമടിയിണ (കണ്ടു)
നന്മയെന്തു തിന്മയെന്തിനി മമ
ദുഃഖമെന്തു സുഖവുമെന്തു? കഴൽ തവ (കണ്ടു)

പ്രേമവാസനകൾ വെന്തടിഞ്ഞ പൊടി

ചിന്തിതം വിമലപാദസരോതരം

(കണ്ടു)

ശമിതഭവതാപം, ഖലജനദൂരാപം

നവജലദശോഭം പദയുഗളം

(കണ്ടു)

തദനു യമനാശീകരാർദ്രമന്ദാനിലോല്ലോലിതകളായ്,

വികസിതസുമസ്തേരസാർദ്ദ-

സൗന്ദര്യകല്ലോലിതകളായ്,

ഇന്ദിരാകാന്തന്റെ കായകാന്തിപ്ലാവിഭ്രാന്തി ചിന്തുന്നൊരിന്ദിനിര-

നിര പോന്നു നിരന്തരം തേൻ നകർന്നിടാനലർന്നിരുന്നാൽത്തീടവേ,

തചിരതരസാരസ്യലാസ്യാദി-

ലീലാരസോത്ഭാസിതോല്ലാസിതകളായി"

എന്നിങ്ങനെ പോകുന്ന ഒരു ദണ്ഡകവും അതിൽ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കഥാപ്രവചനത്തിനു ദീപ്തി വളർത്തുന്നതാണല്ലോ അത്തരത്തിലുള്ള ദണ്ഡകം. വൃന്ദാവനത്തിനു പോകുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ച സുരചിന്യെ തന്റെ ഭരാചാര്യയായാണ് യുവൻ പ്രസ്താവകൃതിയിൽ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നത്. തമ്പിയുടെ ഗാനങ്ങളിൽ സർവ്വമാ വിശിഷ്ടമായ ഒരു പാട്ടുകൂടി ഈ കൃതിയിൽനിന്നു് എടുത്തു കാണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

“നിനദം-സുഖദമേ

മുരളീനിനദം-സുഖദമേ

മധുരമുരളീനിനദം-സുഖദമേ

വിധുരമധുരിപുലധുരമുരളീനിനദം-സുഖദമേ

സുമശരവിധുരമധുരിപുലധുരമുരളീനിനദം-സുഖദമേ

ചതുരസുമശരവിധുരമധുരിപുലധുരമുരളീനിനദം-സുഖദമേ

ശൃണതം-ശ്രവണേ-സതതം-വിഗതകദനം-നിനദം-സുഖദമേ.”

ഉവ്ശി:—ഈ നാടകം ആരംഭിക്കുന്നത് താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിലാണ്.

ചിത്രലേഖ:

“ആക്ഷപോൽ വാനിലൂടെ തേർവഴി തെളിഞ്ഞുള്ള-

താക്ഷപോലാനുളവും സ്വയംധൂജനത്തോടും

നേക്കേണമപ്പണുവാൻ നീലകേശിയോടിക്കൂ,

ചോക്കേണമെങ്ങരംകേകജീവനാമുവ്ശിയെ.”

പുരൂരവസ്സ: (പവ്തത്തിന്റെ മുഖട്ടിലായി പ്രവേശിച്ചു)

“പോരുമേ പരിതാപം സുരസുന്ദരിമാരേ!

പോരുമു പുരൂരവസ്സാൽക്കണ്ണത്തിന്നു്”

(നീലകേശിയെ നോക്കി വീല്പ കലച്ചുകൊണ്ട്)

“നില്ലെടാ നാരീചോര! തീവ്രബാണങ്ങളാൽ നി-
ന്നാൽകടഗവ്മാകെശ്ശാന്തമാക്കീടട്ടെ ഞാൻ”

ഒടുവിൽ ഉൾശി പുരൂരവസ്സിനെ പിരിഞ്ഞു സ്വർഗ്ഗത്തേക്കു പോകുന്ന
അവസരത്തിൽ “ഓതുകെന്തൊരു ഗതി മേലെനിക്കുള്ളതെന്നും” എന്നു
പുരൂരവസ്സു ചോദിക്കുകയും അതിന്നു് ആ ദേവസ്ത്രീ

“സവ്ഭൂതങ്ങൾക്കും നീ പ്രിയനാംമാറ വാഴ്ത്ത,
സവരാഗാദ്യങ്ങളിൽനിന്നു നിമ്മുക്തനാക,
സ്വർഗ്ഗവും തുച്ഛമാകും ലോകങ്ങൾ വിശാലങ്ങൾ
സന്തതാനന്ദങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാം തവ”

എന്നുപദേശം നല്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ കവിതയ്ക്കു വൈശിഷ്ട്യമില്ല.

ആട്ടക്കഥകൾ:—പ്രഹതമായ പലതീയിൽ അഭിനയിക്കു
ന്നതിനായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാട്ടക്കഥയാണു് വല്ലികുമാരം.

“കൈലാസേ കില കാലകാലമകിടപ്രോളാസിചന്ദ്രോജ്ജ്വലേ
സിദ്ധസ്ത്രീകരചാരചാരമരജത്സംസേവ്യമാനസ്സഖീ
ആസ്തേസൗ സമുപാസിതസ്സരവരൈരാധാമാതശംഖൈഃ പുരഃ
പ്രേംഖൽപ്രോലുതബഹ്വിണോ വരഗുണാധാരഃ കുമാരഃ പുരാ”

എന്നതു് ഈ കൃതിയിലെ പ്രഥമശ്ലോകമാണു്. “കവിത നന്നായിട്ടുണ്ടു്.
താടകാവധത്തിൽ കവി താടകയെ ഒരു കാമുകിയായ യുവതിയാക്കി
യാണു് ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. ആര്യന്മാരോടു് ആ അനാര്യയുടെ വർഗ്ഗ
ക്കാർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്ന ശത്രുതയുടെ കാരണം അവർ “ഗോനീധനാദി
തന്ത്രങ്ങൾ—ശുദ്ധതരദുർമ്മന്ത്രങ്ങൾ” ഉച്ചരിച്ചു ചത്ത പശുവിന്റെ
വാൽ പിടിച്ചു സ്വർഗ്ഗത്തിൽ കേറുന്നതായിരുന്നുവത്രേ. അങ്ങനെ ഒരു
വലിയ പുതുമ കഥാവസ്തുവിൽ അദ്ദേഹം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. കാളി
ദാസൻ രഘുവംശത്തിൽ

“രാമമന്ദഗശരേണ രാധിതാ
ദുസ്സഹേന ഹൃദയേ നിശാചരീ
ഗന്ധവദ്വധിരചന്ദനോക്ഷിതാ
ജീവിതേശവസതിം ജഗാമ സാ”

എന്നു് ആ രാക്ഷസിയുടെ മരണത്തെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ വർണ്ണന
മാണു് തമ്പിക്ക് അവളെ രാമനിൽ അനുരാഗിണിയാക്കുന്നതിന്നു മാർഗ്ഗ
ദർശകമായി പരിണമിച്ചതു്.

“കമനീയാണ്ണനിതാരോ കവരനു കണ്ണിണ
കാനനനീലിമയിൽ പുനിലാവൊളി പുശി

നിരദനീകരനിലീനനവോദിത-

പുണ്യസോമസാർവ്വഭൗമസദൃശാതിശോഭിതന (കമനീ)

കാകപക്ഷസുന്ദരം ബിംബാധരമധുരം

ഗന്ധമുകരോജ്ജ്വലം മന്ദസ്മേരവദനം

കോദണ്ഡശ്രീമഞ്ജളം സിംഹസംഹതഗാത്രം

രൂപം നിരൂപമം ദൂരാപമിതവനിയിൽ

പണ്ടു കണ്ടുമില്ല തെല്ലുമിവനോടു തുല്യരചി

മുദിതമെന്നാനസമതണ്ണജമതിലോറി

മനേമഹാവിജയമഹമഹിമ കൊണ്ടാടി

മരുവുകിലൊരുക്കി മമ തനുജീവിത-

മഖിലമിന്നു സഫലമെന്നു കരുതുന്നു ഞാൻ സപദി (കമനീ)"

നോവലുകൾ:—തമ്പിയുടെ കപാലകണ്ഡലയെപ്പോലെ സൗദാമിനിയും മുഗൾചരിത്രത്തെ സ്തർശ്ശിക്കുന്ന ഒരു ആഖ്യാനികയാണ്. ആഖ്യാനികകളിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ശൈലി സംസ്കൃതപ്രധാനമായി കാണുന്നു. എന്നാൽ കേരളപാണിനി പറയുന്നതുപോലെ ആ സംസ്കൃതം “ഒരിടത്തും അസ്ഥാനത്തിലോ അസന്തതമോ ആയിട്ടില്ലെ”ന്നു സമാധാനപ്പെടുകയും ചെയ്യാം. വാക്കിനു പ്രസാദമുണം സർവ്വത കാണുന്നുണ്ട്; ശൈലീഭംഗം ഒരിടത്തും പതിച്ചിട്ടില്ല എന്നുള്ള വസ്തുതയും നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതാണ്.

പ്രഹസനങ്ങളും മറുപടികൾ:—മറു കൃതികളെപ്പോലെ വിസ്തരിക്കുവാൻ സൗകര്യമില്ല. രാമൻമേന്ത്രി എന്ന പേരിൽ സംസ്കൃതപാശാലയിൽ അഭിനയിക്കുവാൻ എഴുതിയ ഒരു പ്രഹസനമാണ് പിന്നീട് തൃണാളിനി അഥവാ ഇന്നത്തെ വനിത എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായത്. പുതിയ ആദർശങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച സന്മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്തു സമുദായത്തിൽ ഭക്തിപ്രവർത്തനത്തിലും വാമപ്രവർത്തനത്തിലും നിരീക്ഷിക്കാവുന്ന മാലിന്യങ്ങളെ ദൂരീകരിച്ച് അതിനെ ആശാസ്യവും അഭ്യുദയപ്രാപകവുമായ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ നിർമ്മിതികൊണ്ടു തമ്പി ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതു സാമാന്യം ദീർഘമായ തൃണാളിനിയിൽ സവിശേഷം ഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. അശ്ലീലമായി ഒരു വാക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടിയില്ല. തൃണാളിനിയെ ഇന്നത്തെ ശാലീനകളല്ലെങ്കിലും സദാചാരനിഷ്ഠകളായ വനിതകളുടെ ഒരു മാതൃകയായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. തിരുവനന്തപുരത്താണ് പ്രഹസനങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം; സി. വി. രാമൻപിള്ളയാണല്ലോ ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദുകളെ പിൻതുടന്ന ഒന്നാമത്തെ ഗ്രന്ഥകാരനായി കൃഷ്ണൻതമ്പിയെ കരുതാം. ഇക്കാലത്തു പലരും ആ പന്ഥാവിൽ സഞ്ചരിച്ച വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ട്.

പട്ടം എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള (1061-1097)—

ചരിത്രം:—എൻ. കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള തിരുവനന്തപുരം പട്ടത്തു കുറുങ്ങാറുർ മാത്തുവിളവീട്ടിൽ അനന്തുഅമ്മയുടേയും ജ്യോത്സ്യൻ നെയ്യാറിൻകര എണിത്തോട്ടത്തു പത്മനാഭപിള്ളയുടേയും പുത്രനായി 1061-ാമാണ്ടു മേടമാസം ചിത്തിരനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തു ഗവണ്മെൻറകാളേജിൽ മടിക്കലേപ്പൻപരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുമേൽ തൃശ്ശി നാപ്പള്ളി സെൻറർ ജോസഫ് കാളേജിൽനിന്നും ഇൻറർമീഡിയറിലും, തിരുവനന്തപുരം കാളേജിൽനിന്നും ബി. എ.യിലും ഉത്തീർണ്ണനായി. പിന്നീടു പ്രൈവറായി പഠിച്ചു എം. എ. പരീക്ഷയിലും വിജയം നേടി. ആദ്യം ഹജൂർസെക്രട്ടററിയററിൽ ഒരു ക്ലാക്കായി പ്രവേശിച്ച അദ്ദേഹം എക്സൈസ് ഇൻസ്പെക്ടറായി ഉയർന്നു. 1092-ാമാണ്ടു മകരമാസം 27-ാംനു ഒരു നല്ല കവയിത്രിയായ തെക്കേക്കുന്നത്തു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. പുനലൂർനിന്നു പ്രചരിച്ചിരുന്ന ശാരദ എന്ന മാസികയുടെ ആധിപത്യം വഹിച്ചതു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയായിരുന്നു. അതിൽ അനേകം ഉപന്യാസങ്ങൾ കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ തന്റെ കൃതികൾ സാഹിത്യസൗന്ദര്യം ഒന്നാം ഭാഗം എന്ന പേരിൽ 1121-ൽ അച്ചടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ആ സാധ്യയുടെ പിതാവു ഏറണാകുളം ചീഫ് കോർട്ടുവക്കീൽ കോഴിക്കോട്ടു കൃഷ്ണമേനോൻ ബി. എ.യും മാതാവു തെക്കേക്കുന്നത്തു മാധവിയമ്മയുമായിരുന്നു. കൊച്ചി ചേന്നമണ്ണലത്താണ് തെക്കേക്കുന്നത്തുഭവനം. 1097-ാമാണ്ടു ഇടവമാസം 15-ാംനു സന്നിപാതജപരംനിമിത്തം കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള അല്പായുസ്സിൽ മരിച്ചു പോയി.

കൃതികൾ:—കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള വൃത്താനുവൃത്തമായും കേരളപ്രാസം സാവത്രികമായി റീക്കീച്ചും മേഘസന്ദേശം ഭാഷയിൽ വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. സൂരക്കുട്ടികളെ ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതിട്ടുള്ള 'ബാലസാഹിത്യ'ത്തെപ്പറ്റി ഇവിടെ ഗണിക്കേണ്ടതില്ല. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ കവിതയിൽ നല്ല വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. പതിന്നാലാമത്തെ വയസ്സിൽ രചിച്ച സരസ്വതീപഞ്ചകത്തിലുള്ളതാണ് താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം.

“തുരാലുതുവെന്നിവ ബോധിയാത്ത ഞാ—
നൊരാഗ്രഹത്താൽക്കവിതക്കൊരുങ്ങിനേൻ
വരാളകേ! വാണി! വചോഭിവൈഭവം
വരാനടൻ വന്നു വസിക്ക നാവിൽ നീ.”

മേഘസന്ദേശത്തിൽനിന്നുകൂടി രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“മാജ്ഞാതീയുള്ളവനെ നിരപിച്ചാശു പോകും ഭവാനൊ—
ട്ടാകാംക്ഷിക്കാം കിടജസുരഭിക്കുന്നിലെല്ലാമീരിക്കാൻ

കേകാരാവക്കളെവാഴ്ച മയിൽക്കൂട്ടവും സൽക്കരിച്ചെ-
ന്നാകാമെന്നാലൊഴികഴിവുരച്ചേയ്ക്കണം വല്ലമട്ടും.”

“ഭദ്രാഭീകേ! ഭഗിനി! ഭവദാത്മേശനാൽ പ്രേക്ഷിതൻ ഞാൻ
തപദ്രാഗാർത്തനുടെ മൊഴികളോതീടുവാനത്ര വന്നേൻ
ഉദ്രാവത്താലയി! വഴിയിൽനിന്നാശു കാന്താപ്രവേണീ-
മുദ്രാമോക്ഷാത്സുകരെ വസതിക്കാക്കമാക്കൊണ്ടലീ ഞാൻ.”

ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1024-1100)—ജനനവും ബാല്യവും:—ഏ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തിരുവനന്തപുരത്തു് ആററകാൽ എന്ന ദേശത്തിൽ ചെറുകരവീട്ടിൽ കല്യാണിയമ്മയുടെ തൃതീയപുത്രനായി 1024-ാമാണ്ടു മീനമാസം 30-ാംനു- ജനിച്ചു. പിതാവു കിരോക്കാലം പട്ടാളത്തിൽ പരിഭാഷകനും പിന്നീടു കൊട്ടാരം സംബ്രതിയുമായിരുന്ന ശങ്കരൻപണ്ടാലയായിരുന്നു. പണ്ടാല യാതൊരു സഞ്ചാരസൗകര്യവും ഇല്ലാതിരുന്ന ആ കാലത്തു രണ്ടു തവണ കാശിക്കു പോയ ഒരു ഈശ്വര ഭക്തനായിരുന്നുവെന്നറിയുന്നു. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠൻ കൊച്ചുകുണ്ണപ്പിള്ള കാലക്രമത്തിൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ സാന്നിറ്ററി വകുപ്പിൽ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായി. രണ്ടാമത്തെ ജ്യേഷ്ഠനായ നാരായണപ്പിള്ള അല്പായുസ്സായിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയി. കുടുംബത്തിൽ പായത്തക്ക സ്വത്തൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വളരെ -അരിച്ചിപ്പാണം- ബാല്യം കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവന്നതു്. അമ്മയുടെ ഗൃഹദരണസാമർത്ഥ്യം ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു ആ ശോസന്ധിയിൽ കുടുംബത്തിന്റെ അവലംബം. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ പ്രഥമഗുരു ജ്യേഷ്ഠൻ കൊച്ചുകുണ്ണപ്പിള്ളയായിരുന്നു. പത്താമത്തെ വയസ്സോടുകൂടി മലയാളം എഴുതുവാനും വായിക്കുവാനും ശീലിച്ചു് അന്നു് ഉത്സവമാം മൂത്തപ്പിള്ളയായിരുന്ന അപ്പാവുപ്പിള്ളനോടുകൂടി ആ തുറയിൽ കണക്കെഴുതുവാൻ പോയി. അങ്ങനെ പാഴാക്കിക്കളയേണ്ട ഒരു ജീവിതമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റേതു് എന്നു മാതാവിനും നരസിംഹൻപിള്ള മുതലായ മറ്റു ചില ബന്ധുക്കൾക്കും തോന്നിയതിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചുകുണ്ണപ്പിള്ളയുടെ കീഴിൽത്തന്നെ ഇംഗ്ലീഷു പഠിക്കുവാനാരംഭിച്ചു. 1035-ാമാണ്ടു സക്കാർ ഫ്രീസ്കൂളിൽ പ്രവേശനം കിട്ടി. അവിടത്തെ ക്ലാസ്സുകളിലെല്ലാം പഠിച്ചു ജയിക്കുന്നതിനു മൂന്നു കൊല്ലത്തിലധികം വേണ്ടിവന്നില്ല. അക്കാലത്തു് അവിടെ അധ്യാപകനായിരുന്ന ശങ്കരസുബ്ബയ്യരുടെ ശുപാർശപ്രകാരം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിവേതനത്തോടുകൂടി കഥാനായകൻ മദിരാശി പ്രസിഡൻസി കാളേജിൽ ഉപരിപഠനാർത്ഥം നിയുക്തനായി. 1045-ൽ ആ കാളേജിൽനിന്നുതന്നെ ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു.

ഔദ്യോഗികജീവിതം:—തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു മടങ്ങിവന്നപ്പോൾ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു തന്റെ പഴയ ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരു അധ്യാപകന്റെ പണി കിട്ടി. 1049-ൽ തിരുവനന്തപുരം ലാക്കാളേജിൽനിന്നു ബി. എൽ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. ആ വഷത്തിൽത്തന്നെ 100 ഉറപ്പിക ശമ്പള

ത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ നാഗരജകോവിൽ അഡീഷണൽ മുൻസിഫായി നിയമിച്ചു. 1057-ൽ പാവൂർ ജില്ലാജഡ്ജിയായിരുന്നപ്പോൾ കൈക്കു വാതരോഗം ബാധിക്കയാൽ ഗവണ്മെന്റ് താമതമേന ഏഴുതുവേല കുറവുള്ള ദിവാൻപേഷ്വാരദ്യോഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ മാറി. വീണ്ടും സ്വല്പകാലം ജില്ലാജഡ്ജിയായി തിരുവനന്തപുരത്തു ജോലി നോക്കിവന്നപ്പോൾ ലാക്കാളേജിൽ പ്രൊഫസർസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. 1071-ൽ ഹൈക്കോടതിയിൽ ഡ്യൂണിജഡ്ജിയായിരിക്കവേ 1084-ൽ സർവീസിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞു. 1086-ൽ ദിവാൻബഹദൂർ എന്ന ബഹുമതി ഇൻഡ്യാ ഗവണ്മെന്റ് നൽകി. അരോഗദൃഢശാത്രനായി പിന്നെയും വളരെക്കാലം ജീവിച്ചിരുന്നു. സമർത്ഥമായി പൊതുജനസേവനം നിർവ്വഹിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ 1100-മാണ്ടു ധനുമാസം 15-ാംനു- യശസ്സരീരനായി. സന്നിപാതജപരമായിരുന്നു മരണഹേതുക്കമായ രോഗം. ഇരുപത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം കാലടി നെല്ലിക്കാവിലാകത്തുവീട്ടിൽ കാത്യായനിയന്തയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ സുചരിത 1109-ൽ ഭർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചു.

സ്വഭാവം:—ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് സർവീസിലെ ഏറ്റവും സത്യസന്ധനായ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. അഴിമതിയും അക്രമവും കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ കണ്ടാൽ അവയുടെ കൃലനാശം വരുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുള്ളവരെ കണ്ടുകിട്ടാൻ വളരെ പ്രയാസമുണ്ട്. സ്റ്റാഫിക്നിൽലമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം. മനസ്സിനും വാക്കിനും പ്രവൃത്തിക്കും ഐക്യരൂപം വരുത്തുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സദാ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. വലിയ കാര്യങ്ങളിലെന്ന പോലെ ചെറിയ കാര്യങ്ങളിലും ആത്മാർത്ഥമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീക്ഷണവും പ്രവർത്തനവും. അനുഭൂതും ആ കർമ്മയോഗിയുടെ മറ്റൊരു ഗുണവിശേഷമായിരുന്നു. കാലത്തും സന്ധ്യയ്ക്കും വളരെ ദൂരം നടക്കും. കച്ചേരിയിൽനിന്നു കരമന നെടുങ്കാട്ടുള്ള സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നതുതന്നെ കാൽനടയായിട്ടായിരുന്നു. ആ വീടു 1063 ചിങ്ങം 9-ാംനു- പാലു കാച്ചി. 1075-ൽ അവിടെ ഒരു മാളിക പണിയിച്ച് അതിനു ടൌവർ വ്യൂ (Tower view) എന്നു പേരു കൊടുത്തു. പാദസഞ്ചാരിയായ അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തം ഇരട്ടക്കുതിരവണ്ടി പിൻതുടരുകയായിരുന്നു വൈകുന്നേരത്തെ പതിവ്. വഴിയിൽ ഏത് എളിയ നിലയിലുള്ള പരിചിതരെക്കണ്ടാലും സുസ്സരവദനനായി കിശലപ്രശ്നം ചെയ്യും. സമയവ്യവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ പരിപാലിച്ചിരുന്നവർ ഇല്ലെന്നതന്നെ പരയാം. സഭായോഗങ്ങൾക്ക് അധ്യക്ഷനായി വരണമെന്ന് അപേക്ഷിച്ചാൽ വരും. കാര്യപരിപാടി ആരംഭിക്കുവാൻ അഞ്ചു മിനിറ്റുകിലും താമസിച്ച് ഉടൻതന്നെ തിരിയെപ്പോവുകയും ചെയ്യും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനചര്യാക്രമത്തിൽനിന്നു മറ്റുള്ളവർക്കു പല നല്ല പാഠങ്ങളും പഠിക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു.

പൊതുജനസേവനം:—പെൻഷൻ പറ്റി പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നീടും ചൈതന്യപൂർണ്ണവും പരോപകാരപരവുമായ ഒരു ജീവിതമാണ് അദ്ദേഹം നയിച്ചത്. ഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തെ പല കമ്മിറ്റികളുടേയും അധ്യക്ഷനായി നിയമിച്ചു. മരുമക്കത്തായംകമ്മിറ്റി, നാട്ടുഭാഷാവിദ്യാഭ്യാസക്കമ്മിറ്റി മുതലായ സമിതികളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേവനം ഫലപ്രദമായിത്തീർന്നു. 1088-ലെ നായർഗുലേഷൻ ആവിർഭവിച്ചത് അവയിൽ ആദ്യത്തെ കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ്. 1100-ൽ ആ നിയമം പരിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം ഉള്ളഴിഞ്ഞു സഹായിച്ചു. എട്ടും ഒൻപതും ക്ലാസ്സുകളോടുകൂടിയ നാട്ടുഭാഷാഹൈസ്കൂളുകളുടെ സ്ഥാപനം രണ്ടാമത്തെ റിപ്പോർട്ടിലെ ശുപാർശയനുസരിച്ചാണ്. ഹിന്ദുമതാനുയായികളായ അധഃസ്ഥിതജനങ്ങളുടെ ഉന്നമനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യവൃത്തങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. ആ കാര്യത്തിനായി അദ്ദേഹം ധാരാളം സമയവും വ്യയംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 'പുലയ' കുട്ടികൾക്കുവേണ്ടി ഒരു വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയും അതിൽ ചിലപ്പോൾ താൻതന്നെ പോയി വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. സ്വസ്ഥദായത്തിന്റെ അഭ്യുന്നതിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി പലതും പ്രവർത്തിച്ച അദ്ദേഹം ഇതരസ്വദായങ്ങളുടെ ഉൽക്കർഷത്തിലും ജാഗരൂകനായിരുന്നു. ഏല്പാ മതങ്ങളേയും സമഭാവനയോടുകൂടി വീക്ഷിച്ച് അവയുടെ തത്ത്വങ്ങൾ അതതു മതാനുയായികളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹം വ്യാപൃതനായി. എന്നുവേണ്ട, തീരുവനന്തപുരത്തെ ഏതു പൊതുയോഗങ്ങളിലും തന്റെ സാന്നിധ്യം രാവശ്യവും അലങ്കാരവുമായി തീരത്തക്കവിധം അവയുമായി അദ്ദേഹം ഗാഢ സമ്പർക്കം പുലർത്തി. അങ്ങനെ സംഭവബഹുലമായ ഒരു ലോകയാത്രയാണ് അദ്ദേഹത്തിനു വാല്യകൃത്തിലും അഭിമതമായിത്തോന്നിയത്.

കൃതികൾ:—സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു സാമാന്യമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽനിന്നു പല സൽഗ്രന്ഥങ്ങളും മലയാളത്തിൽ വിവർത്തനംചെയ്യുന്നതിന് അദ്ദേഹം ഭാഷാപോഷണംമാത്രം പ്രതിഫലമായിക്കരുതി തീവ്രമായി യത്നിച്ചു. ഒടുവിൽ ബംഗാളി പഠിച്ച ടാഗോർമഹാകവി രചിച്ച ഗീതാഞ്ജലിയുടെ തർജ്ജമയ്ക്കും ഒരുമ്പെട്ടു. താഴെ കുറിക്കുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യകൃതികൾ. അവയിൽ സ്റ്റൈൽസിന്റെ കാരെക്ടർ (Character) എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ രീതി അനുസരിച്ച് എഴുതിട്ടുള്ള ശീലംമാത്രമേ ഗദ്യമായുള്ളൂ. 1 ഭഗവൽഗീത, 2 മനുസ്മൃതിയിലെയും യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതിയിലെയും വ്യവഹാരവിഷയശ്ലോകങ്ങൾ, 3 സനൽ സുജാതീയം, 4 അനുഗീത, 5 അഭിജ്ഞാനശാങ്കരനാടകം, 6 തിരുക്കുറവ്, 7 ചേങ്കുസ്സീയർമഹാകവിയുടെ ലീയർ, 8 മാർക്വെസ്സെ, 9 ഹാംലെറ്റ്, 10 ക്രൈമല്ലോ, 11 വെനിസ്സിലെ വ്യാപാരി, 12 സൊഫോക്ലിസ്സിന്റെ ഊഡിപ്പസ്, 13 നവരത്നമാലിക, 14 മരുമക്കത്തായസഞ്ജ്ഞ, 15 മാധവിനാടകം, 16 മുൻപു പറഞ്ഞ

ശീലം, ഇവ കൂടാതെ 17 ഭൗതികനീതിശതകം, 18 ഗീതാഞ്ജലി, 19 പോരഡ്യസന്റെ പ്രാഥമികവേദാന്തശാസ്ത്രം (Elements of Metaphysics by Paul Deussen). ഹിതോപദേശം തജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടേയുള്ളൂ. ചില കൃതികൾ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സനൽസുജാതീയം മഹാഭാരതം ഉദ്യോഗപവർത്തിലും അനുഗീത അശ്വമേധപവർത്തിലും അന്തർവീക്ഷണം. തിരുവള്ളവരെന്ന ദ്രാവിഡമഹാകവിയുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ രചിത കൃതിയാണു് കറൾ. ഏഴുരൂതൽ പതിനൊന്നുവരെയുള്ള കൃതികൾ ഷേക്സ്പിയർ രചിച്ച ചില പ്രധാനനാടകങ്ങളാണു്. സൊഫോക്ലീസ് ഗ്രീസിലെ അതിപ്രാചീനനായ ഒരു നാടകകൃത്താണു്. ഓഖപര്യവസായികളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാടകങ്ങൾ. നവരത്നമാലികയിൽ ഒൻപതു് ഇംഗ്ലീഷ്കവികളുടെ ഖണ്ഡകൃതികൾ വിവർത്തനത്തിന്നു വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മജമക്കത്തായസബ്ബഹവും മാധവീനാടകവും സ്വതന്ത്രകൃതികളാണു്. ഒന്നാമത്തേതിൽ മജമക്കത്തായനിയമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഹൈക്കോർട്ടവിധികളും മറ്റും ഗ്ലോകരൂപത്തിൽ സബ്ബഹിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്രീപ്രശംസയാണു് രണ്ടാമത്തെ കൃതിയിലെ വിഷയം. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ കൃതികൾക്കു ചില വൈകല്യങ്ങളുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിയേയും ഭാഷാപോഷണവൈയഗ്ര്യത്തേയും ക്ലേശസഹിഷ്ണുതയേയും ആരും അഭിനന്ദിക്കും. എന്നാൽ ആ വ്യവസായചാരമൃത്തിനു് അനുസൃതമായുള്ള ഫലം കൈരളിക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. അതിന്നു പല കാരണങ്ങളുണ്ടു്. പ്രായേണ പ്രസാദരഹിതമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത. അപ്രസിദ്ധങ്ങളും നിഘണ്ടുമാത്രനിഷ്ഠങ്ങളുമായ പദങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള പെരുമാറും, അസാധുക്കളായ ചില പദങ്ങളുടെ പ്രയോഗം, ഇവയും ആ കൃതിയുടെ ഭണ്ഡി കറയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷ്നാടകം തജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ ഇംഗ്ലീഷിലെന്നപോലെ മലയാളത്തിലും ബ്ലാക്ക്വെഴ്സിന്റെ രീതിയിൽ വിരാമംവരാതെയുള്ള ഒരു പുതിയ വൃത്തം പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നു തോന്നി. ആ ഉദ്ദേശം ആശാസ്യമാണു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്ത ഉപജാതിവൃത്തം അതിന്നു പറ്റിയതല്ല. താഴെ കാണുന്ന വരികൾ ലീയറിൽ ഉള്ളവയാണു്.

“ഇടയ്ക്കു മന്തഗ്ഗതമിങ്ങു ചൊല്ലാ-
മെടുക്കയബ്ബുപടമെന്റെ രാജ്യം
അടക്കി മൂന്നാക്കി വയസ്സുകാലേ
വിടിത്തുവൻ ഭൂരേണോദ്യമത്തെ

അടുക്കുമന്ത്യത്തിലൊഴിച്ചു ഭാരം
കൊടുക്കുവൻ യൗവനമുള്ളവക്കായ്
മമേച്ഛനാമാത്മജ, കേൾക്കു കാർണ്ണവാരം
സമേച്ഛനാമാമബിതാനമെന്റെ

കുമാരികൾക്കോഹരികൾ തിരിപ്പാൻ
മമാശയാം മേൽക്കലഹം വരാജാൻ."

പദവിന്യാസത്തിന്റെ ഉച്ഛ്വസ്സുലതയ്ക്കു് ഒരുദാഹരണം വംശസ്ഥവൃത്തത്തിൽ തജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്ന ടാഗൂറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയിൽനിന്നു് കാണിക്കാം. അതാണു് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഒടുവിലത്തെ കൃതി.

"മദീയജീവസപരശ്ശുനുകർശം
പതിഞ്ഞതെല്ലാമുകി സ്വരാജ്യമായു്
തപദ്യുനയ്ക്കുള്ള വിരിക്കുവൻ മുദാ
മരദം പതത്തബ്ബി തരിക്കുവാൻ യഥാ."

ഇത്രതന്നെ ദോഷം ബാധിക്കാത്ത പദ്യങ്ങളും പ്രസ്തുതകൃതിയിലുണ്ടു്.

"എനിക്കു നിൻഗീതിയൊടൊത്തു പാടുവാൻ
സ്വനം ലഭിക്കാതെഴുമുദും വൃഥാ
വദിക്കുവാനാശയൊടുച്ചരിച്ചിടും
മടുക്കി പാട്ടായൊഴുകുന്നതില്ലയോ"

എന്നതിനെ ഭേദപ്പെട്ട ഒരു പദ്യമായി കരുതാം. സാമാന്യം നല്ല കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ടവയാണു് ഭഗവൽഗീത, തിരുക്കുറുപ്പ, നവരത്നമാലിക എന്നിവ. ഭഗവൽഗീതയിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

"തന്നെത്താൻ താനിഴിക്കൊല്ല തന്നെത്താൻ താനയർത്തണം;
തനിക്കു ബന്ധു താൻതന്നെ താനത്രേ തന്റെ ശത്രുവും;

തന്നാൽത്താൻ ജിതനാകുമ്പോൾ തന്നെത്താൻ തന്റെ ബന്ധുവും
തന്നെത്താനോടടുക്കാഞ്ഞാൽ പിന്നെത്താൻ തന്റെ ശത്രുവാം."

"ചെയ്യാനുള്ളതിനെസ്സകുതി കൈവിട്ടെന്നും നടത്തുക
അവുണ്ണം ചെയ്തയാലല്ലോ ചൊവ്വേ ചൊക്കും വളർന്നിട്ടു്"

ഭർതൃഹരിയുടെ ഭാഷാന്തരത്തിൽനിന്നു് ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

"നിന്ദിച്ചിട്ടെ നയബോധി പഴിച്ചിട്ടെ,
വന്നാന്നിട്ടെ ധനദേവി ഗമിച്ചിട്ടെ,
ഇന്നോ വരട്ടെ മൃതിയനുയുഗത്തിലോവാൻ
തൻ ന്യായമായ വഴി വിട്ടിളകില്ല ധീരൻ."

തിരുക്കുറളിൽനിന്നു ചില ശ്ലോകാദ്ധങ്ങൾകൂടി കാണിക്കട്ടെ.

"താഴമെന്നും മഹാനല്ലൻതന്നെപ്പൊക്കിപ്പകഴു വോൻ.
അഹങ്കാരം മഹാനാക്കില്ലല്ലന്മാർ വിടുകില്ലതു്.
പരദോഷം മഹാൻ മൂടുമതേയല്ലൻ പരത്തിട്ടു്."

(98-ാമധ്യായം)

കുളിലെ ശൃംഗാരമയമായ കാമപ്പാൽ എന്ന ഭാഗം തജ്ജമ ചെയ്തിട്ടില്ല. one thousand and one gems of English poetry എന്ന ലഘുകാവ്യ സമുച്ചയത്തിൽനിന്നെടുത്തതാണ് നവരത്നമാലികയിലെ ഒൻപതു രത്നങ്ങളും. അവയിൽ പാർണലിന്റെ ഹെർമിറ്റ് (Parnell's Hermit) എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ തജ്ജമയിൽനിന്നും ഒരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

“വാക്കിന്നൊത്തതിർവാക്കുരച്ചുചിതം ചോദ്യോത്തരം ചൊല്ലിയും
മാഗ്ഗും പോയതറിഞ്ഞതില്ലവർ വയോവൃത്യാസമോടിപ്പിളം
ചൊറും വേർപിരിയാതെ സമ്പ്രിയമിളംപൂവല്ലി തൻപാദപേ
ചുറ്റിത്തമ്മിലണഞ്ഞിടുന്നതുകണക്കുള്ളൊത്തുചേന്നോരവർ.”

അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം:—വംശദേശീയപാമാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ള തന്റെ തജ്ജമയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നത്. “പദ്യങ്ങൾക്കു വൃത്തഭേദങ്ങളെ കാളിദാസൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു് അതതു പ്രകരണത്തിന്റെ സ്വഭാവം അനുസരിച്ചാണെന്നു തോന്നുകയാൽ ഭാഷാന്തരം മൂലാനുസാരിവൃത്തങ്ങളിൽത്തന്നെ തജ്ജമ ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു” എന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പകർത്താം.

“പ്രതികലമളിചുംബിതമായ്
മുദുകേസരശിഖയെഴും ശിരീഷത്തെ
യുവതിജനം പ്രിയപൂർവ്വം
ശ്രവണത്തിൽബുദ്ധയായണിറു.”

“ശുശ്രൂഷിക്കു ഗുരുക്കളെ, കണവനാലാക്കിപ്പയ്യായിപ്പിളം
തച്ചിത്തത്തെ മറക്കൊലാ, ചൊരിക നീ സ്നേഹം സപത്നീജനേ,
അത്യന്താദരമാരുക നീ പരിജനേ, ഗവിച്ചിടൊല്ലാ ശുഭേ,
ഇന്ദ്രം വാഴുകിലന്നു നീ ഗുഹിണിയാം, വംശാധിയാമന്യഥാ.”

ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പത്മനാഭപിള്ള (1040-1121)

—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—ജി. പത്മനാഭപിള്ള 1040-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 12-ാംനു ചിത്തിരനക്ഷത്രത്തിൽ തിരുവനന്തപുരം ശ്രീകണ്ഠേശ്വരത്തു കളവാ വിളാകത്തുവീട്ടിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു മേൽക്കുടാണു. അമീനാദാരായിരുന്ന ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പരത്തിക്കാട്ടു നാരായണപിള്ളയും മാതാവു ഭാഷാപരിത്രകന്താവായ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സർവാധികാര്യക്കാരുടെ മൂത്ത സഹോദരി നാരായണിയമ്മയുമായിരുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞു പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ളആശാൻ സ്ഥാപിച്ച പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചതുടങ്ങി. രാമക്കുറുപ്പു മുൻഷി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസിസ്റ്റൻറായി ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളം പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന പുരുഷോത്തമൻപിള്ള മുതൽപേരുടെ പ്രോത്സാഹനം ആ ബാലൻ സിദ്ധിച്ചു. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ പഴവങ്ങാടി വാണേശ്വര ശാസ്ത്രികളുടെ കീഴിൽ സംസ്കൃതവും, കവിയൂർ പരമേശ്വരൻമുസ്സതിന്റെ

കീഴിൽ വൈദ്യവും പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ഏകിലും അതിലൊന്നും പരി
നിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ ഇടവന്നില്ല. ആദ്യ
കാലത്തു കണ്വൻനമ്പിയാരുടെ തുളുലുകളിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു
ഭ്രമം. ചാലക്കമ്പോളത്തിൽ കിട്ടുന്നിടത്തോളം തുളുൽക്കഥകൾ വാങ്ങി
ശേഖരിക്കുകയും അവ നിഷ്കഷിച്ച് പഠിച്ച് അതിബാല്യത്തിൽത്തന്നെ
അകരിച്ച സാഹിത്യവാസനയെ പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട്
ആ ഭ്രമം ആട്ടക്കഥകളിലേക്കു സംക്രമിച്ചു. കെ. സി. കേശവപിള്ളയെ
പ്പോലെ അദ്ദേഹവും ദുര്യോധനവധം കഥ ചില വയസുനാരോടു
ചേർന്ന് ഒരു ശിവരാത്രിദിവസം അഭിനയിച്ചു. രാമക്കുറുപ്പായിരുന്നു
വത്രേ അന്നു ചെണ്ടകൊട്ടി ആ കുട്ടികൾക്ക് ഉത്തേജനം നൽകിയത്.
സംവാധികാര്യക്കാരുടെ അനന്തിരവൻ എന്ന നിലയിൽ പത്തനാല
പിള്ള കുറുപ്പിന്റെ വിശേഷപ്രീതിക്കു പാത്രീഭവിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യ
മില്ലല്ലോ. മെട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷ ഒരു കുറി തോറത്തിനുമേൽ അച്ഛൻ
മരിച്ചുപോകുകയാൽ പഠിത്തം ആ നിലയിൽ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടി
വന്നു.

അനന്തരജീവിതം:—ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിലേക്കായി പിന്നീടുള്ള
ഉദ്യമം. ബാലിവിജയം എന്ന തുളുൽ അതിനുമുൻപുതന്നെ ഏഴുതീയ
താണ്. അത് അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ശിവപുരാണം കിളിപ്പാട്ടിലെ
സോമവാരുവ്രതമാഹാത്മ്യം കഥയെ ആശ്രയിച്ചു ധർമ്മഗുപ്തവിജയം ആട്ട
ക്കഥ 1061-ൽ ഉണ്ടാക്കി സ്വഭവനത്തിൽവെച്ച് അരങ്ങേറാം കഴി
പ്പിച്ചു. ആ പുസ്തകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ അമ്മാവനെ കവി താഴെ
ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ വന്ദിച്ചിരിക്കുന്നു.

“സ്യാനന്ദരപുരേ സമസ്തവിഭവൈരൗദാര്യശീലൈർഭൃശം
സാനന്ദം നിജസർവ്വമാനന്ദഗണാൻ രക്ഷാഭിവൃദ്ധൈശ്വര്യ സദാ
നിർവ്യാജം പരിരക്ഷയെത്തുളുമ്പിക്കോണീപതേട്ടാസനാം
ഗോവിന്ദം മമ മാതൃലം പ്രതിദിനം വന്ദേ വിവേകാംബുധിം.”

1063-ൽ കനകലതാസ്വയംവരം നാടകവും സുന്ദോപസ്മരയുദ്ധം ആട്ട
ക്കഥയും ആരംഭിച്ചു. 1067-ൽമാത്രമേ കനകലതാസ്വയംവരം പൂർണ്ണ
മായുള്ളൂ. അതിലെ ഇതിവൃത്തം കല്പിതമാണ്. 1068-ൽ പാണ്ഡവ
വിജയം എന്ന പേരിൽ മറ്റൊരു നാടകവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അക്കാ
ലത്തു കവിക്കു കണ്ടെഴുത്തുവകുപ്പിൽ ഒരു ചില്ലറ പണിയുണ്ടായിരുന്നു.
1073-ൽ മജിസ്ട്രേട്ടുപരീക്ഷ ജയിച്ചപ്പോൾ ആ ജോലിയിൽനിന്നു
തൽകാലം വിരമിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തു ക്രിമിനൽ വക്കീലായി വ്യവ
ഹരിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരു വഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വീണ്ടും പഴയ ജോലി
തന്നെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ആയിടയ്ക്കു സുന്ദോപസ്മരയുദ്ധവും
പൂർത്തിയാക്കി. കനകലതാസ്വയംവരം ഒന്നിലധികം നാടകക്കമ്പനി
ക്കാർ അഭിനയിച്ചു. കൈതമുക്കിൽ വാറവിളാകത്തുവീട്ടിൽ ഗൗരി
യമ്മയെ 1077 മേടമാസം 2-ാംനു വിവാഹം ചെയ്തു. 1072-ാമാണ്ടു

കുമാരസത്തിലാണ് മലയാളത്തിൽ ഒരു നിഘണ്ടു നിർമ്മിക്കണമെന്ന മോഹം ഉദിച്ചത്. ആ ഉദ്യമത്തിൽ അതിനുമുൻപുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചിരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനും ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനും വേണ്ട പ്രോത്സാഹനം നല്കി. 20 കൊല്ലംകൊണ്ടു പ്രസ്തുതവ്യവസായം പൂർത്തിയാക്കി. 1081-ൽ കണ്ടഴുത്തിലെ ജോലി രാജി കൊടുത്തു നെയ്യാറ്റിൻകര ക്രിമിനൽവക്കീലായി. അപ്പോഴും നിഘണ്ടുനിർമ്മിതി തന്നെയായിരുന്നു പ്രധാനമായ കൃത്യം. ആയിടയ്ക്കു മദനകാമചരിതം എന്നൊരു സംഗീതനാടകമെഴുതി. 1085-ൽ ഭാഷാവിലാസം എന്ന പേരിൽ ഒരു മാസിക ആരംഭിച്ചു ഒരു കൊല്ലം നടത്തി. പിന്നെ കുറേക്കാലം വർക്കല മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ വക്കീലായിരുന്നു. 1098-ാമാണ്ടു ഇടവം 8-ാംനു- അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപോഷണത്തെ അനുമോദിച്ച ശ്രീമൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു ഒരു വിരശ്ശുംഖല സമ്മാനിച്ചു. ഒടുവിൽ കൈതമുക്കിലുള്ള സ്വദേശത്തിലായിരുന്നു താമസം. സാഹിത്യഭരണം നിഘണ്ടു അവിടെവെച്ചാണ് എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. അതു പൂർണ്ണമായില്ല. 1121-ാമാണ്ടു കുമാരസം 21-ാംനു- യശശ്ശരീരനായി.

കൃതികൾ:—ഇതിനുമുൻപു നാമനിദ്ദേശംചെയ്ത 1 ധർമ്മപൂവിജയം, 2 സുന്ദോപസുന്ദയുദ്ധം എന്നീ ആട്ടക്കഥകൾക്കും, 3 കനകലതാസ്വയംവരം, 4 പാണ്ഡവവിജയം, 5 മദനകാമചരിതം എന്നീ നാടകങ്ങൾക്കും പുറമേ, പത്തനാടപിള്ള 6 കീചകവധം തുളുൽ, 7 കേരളവർമ്മചരിതം, 8 കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ, 9 കാളിയമർദ്ദനം എന്നീ ലഘുകാവ്യങ്ങൾ, 10 ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം കിളിപ്പാട്ടു്, 11 ലക്ഷ്മീരാജ്ഞി, 12 നമ്മുടെ മഹാരാജാവു് എന്നീ ഗദ്യകൃതികൾ മുതലായി അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ 13 ശബ്ദതാരാവലി എന്ന ബൃഹൽകോശമാണു് അദ്ദേഹത്തെ ഭാഷയുടെ പരമോപകർത്താക്കളിൽ അനുതമനായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. 14 സാഹിത്യഭരണം നിഘണ്ടുവിനെപ്പറ്റി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഉത്തരാൽപ്പാട്ടുകൾ, തിരുവാതിരപ്പാട്ടുകൾ തുടങ്ങിയ ചില്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇവിടെ പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ല.

ആട്ടക്കഥകൾ:—താഴെ കാണുന്നതു ധർമ്മപൂവിജയത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണു്.

“കാടകത്തിലുടനീടെഴുന്നൊരതിപാടവേന കളിയാടിയും
പാടി തോടിയിവ പാടിയാടി ബഹുമോടിയോടുമിടകൂടിയും
ഉദയമോദമൊടു പേടമാൻമിഴികൾ ചുട്ടമംഗ്രമതി ചേടിമാ-
രോടടുത്തു ശശിചൂഡഭക്തപരോരിടത്തിൽ വടിവോടുടൻ.”

ഇതിനെക്കാൾ നല്ല ഒരു കൃതിയാണു് സുന്ദോപസുന്ദയുദ്ധം.

“മാലകൾ താലി വളയെടുത്തോ-നല്ല
 ചേലൊടു ചേല ഞൊറിഞ്ഞുടുത്തോ
 മാലിനി പോരാ പാദശരം കാലിന്നു ചേരാ തലയിൽപ്പൂ-
 മാലയിതാ രാ മുടി നിന്റെ കാലത്തും തീരാ നിൻ ഗോഷ്ടികൾ;
 ചേലൊത്തൊരു ബാലത്തുണീലിത്തിരുമേനിക്കൊരു
 കാലത്തുമാശ ജാിക്കയില്ലേ നിന്റെ
 കോലത്തെയീമട്ടിൽക്കാണിക്കൊല്ലേ”

എന്നീ വരികൾ അതിലെ കമ്മിയിലുള്ളവയാണ്.

നാടകങ്ങൾ:—രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ നാടകങ്ങളിൽനിന്നുകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

“അമ്മേ നീ പൊരിവണ്ണം സരസമരിമയോ-
 ടെന്നെയെന്നും വളർത്തി-
 സ്സമ്മോദാൽ ലാളനംചെയ്തുകീലനദിനം
 തങ്കമേയെന്നുണ്ടും
 നിന്റായം വച്ചുസൂക്ഷിച്ചതുമതുലമഹാ-
 പാപിയിമ്മൂർഖനെന്നെ-
 ത്തിന്മാനോ ഹന്ത! കഷ്ടം! ജനകനെവിടെ? മാം
 കാത്തുകൊൾകാത്തമോദം.”

(കനകലതാസ്വയംവരം)

“മണ്ടയിടികൊണ്ടു തലമണ്ട പിളരുനെ-
 നിണ്ടലിവർ കണ്ടുലുകൊണ്ടു വലയുന്നു;
 വേണ്ട പനിയുണ്ടു കളിരുണ്ടു ജലദോഷം
 രണ്ടു ദിനമുണ്ടതൊഴിയാണ്ടിഹ വശായി.”

(പാണ്ഡവവിജയം)

നാലു സഗ്ഗങ്ങളിൽ ഏഴുതീട്ടുള്ള കാളിയമദ്ദനം കാവ്യത്തിൽനിന്നുകൂടി ഒരു ശ്ലോകം എടുത്തു കാണിക്കാം.

“ആപത്തുകൊണ്ടുലിൽ മുങ്ങിടുമുറവർക്കും-
 ത്താപത്തെ നീക്കുവതിനായ് ജഗദേകനാഥൻ
 കോപത്തൊടന്നടൽ കടഞ്ഞഥ ചുറ്റിവിട്ടി-
 ട്താബലവേദമരവം തല ചുറ്റി വീണു”

ആകെക്കൂടി നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത ഗുണോത്തരമാണെന്നു പറയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല.

ശബ്ദതാരാവലി:—പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള 1064-ൽ മലയാള ഭാഷാഗ്രന്ഥചരിത്രത്തിന്റെ രചന അവസാനിപ്പിച്ചപ്പോൾ “വെസ്റ്റർ സാസ്സിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് വാക്കു

കരാർ അത്രയും മലയാള അർത്ഥത്തോടുകൂടി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാള നിഘണ്ടു ഞാൻ ഇപ്പോൾ തയ്യാർചെയ്യാൻ പോകുന്നു" എന്നൊരു നോട്ടീസ് പരസ്യംചെയ്തു എങ്കിലും അത് എഴുതിയതായി അറിവില്ല. 1072-ലാണ് ശബ്ദതാരാവലി രചിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചത് എന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഏഴു കൊല്ലം തുടച്ചയായി ആ പണിയിൽ ഏപ്പെട്ടിട്ടും പിന്നെയും പത്തുപതിനഞ്ചു കൊല്ലംകൊണ്ടു അതു പൂത്തിയാകുകയുള്ളൂ എന്നു കണ്ടു ബുദ്ധിക്കു വലിയ മടുപ്പു തോന്നി ഏതാനും ശബ്ദങ്ങൾമാത്രം തിരഞ്ഞെടുത്തു കീഴാനിഘണ്ടു എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറിയ ഭാഷാ കോശം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1092-ൽ ഇരുപതു കൊല്ലത്തെ പ്രയത്നം കൊണ്ടു ശബ്ദതാരാവലി പരിസമാപ്തമായി. "ശീലാവതി തുടങ്ങി മഹാഭാഗവതംവരെ എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും അനേകം വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടേയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമുള്ള അകാരാദി തുടച്ചയായിത്തന്നെ തയ്യാറാക്കിയ മുഖ്യസംഗതിയാണ് അതു മുഴുവ്വിടുന്നതിനു സഹായിച്ചത്" എന്നു മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. അങ്ങനെ പല കാര്യങ്ങളും മുൻകൂട്ടി ചെയ്തുവെച്ചില്ലെങ്കിൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥം പുരോഗമിക്കുകയില്ലല്ലോ. ശബ്ദതാരാവലി ശബ്ദങ്ങൾക്കുമാത്രം അർത്ഥനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്ന ഒരു കോശഗ്രന്ഥമല്ല. ഒട്ടുവളരെ പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു പല ശബ്ദങ്ങളുടേയും പ്രയോഗത്തിന് ഉദാഹരണം എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പുരാണപുരുഷന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള കഥകൾ അതാതു വാക്കുകൾക്കടിയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ളതു പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റൊരു വൈശിഷ്ട്യമാണ്. ഒരുദാഹരണം കാണിക്കാം.

“മൈത്രേയൻ:—കുഷാഭവിന്റെ മകനും പരാശരന്റെ ശിഷ്യനുമായ ജാമി. (ഭാരോ മനപന്തരത്തിൽ ഭാരോ മഹഷി വ്യാസപദവിയിനെ കൈക്കൊള്ളുന്നു. ഹിന്ദുമതം സ്ഥാപിച്ച വ്യാസൻ കൃഷ്ണഭൈരവനാൽ എന്ന മഹഷി ആയിരുന്നു. കൃഷ്ണഭൈരവനന്റെശേഷം വ്യാസപദത്തെ സ്വീകരിച്ചതു മൈത്രേയനാണ്. വ്യാസപദം വഹിക്കുന്ന മഹഷിമാർ വിഷ്ണുവിന്റെ അംശമാകുന്നു. പാണ്ഡവരോടു കലഹിക്കുതെന്നു ധൃതരാഷ്ട്രരെ ഉപദേശിച്ചവരിൽ മൈത്രേയമഹഷിയുമാണ്. അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ബദരികാശ്രമത്തിനു സമീപം സ്വന്തം ആശ്രമത്തിൽ വസിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴും വ്യാസപൗണ്ഡ്രമിദിവസം ശാർണ്ഗ്ഗവനത്തിൽവെച്ച് ഒരു ഉപന്യാസം ഈ ധീമാൻ ചെയ്യാറുണ്ടുപോലും.)”

ഭാരോ ശബ്ദത്തിന്റെ വ്യുൽപ്പത്തിയെപ്പറ്റിക്കൂടി പ്രതിപാദിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ ഈ നിഘണ്ടു തികച്ചും സർവ്വകക്ഷമാകുമായിരുന്നു. സർവ്വമാ പ്രതികൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ, അനന്യാശ്രയനായി ഇങ്ങനെ വിലപോയില്ലാത്ത ഒരു രത്നാഭരണം കൈരളിക്കു സമർപ്പിച്ച ഈ സുഗൃഹീതനാമാവിന്റെ വാവിധപ്രകാരത്തിലുള്ള വിജ്ഞാനസമ്പത്തിയേയും വ്യവസായസന്നദ്ധതയേയും ഭാഷാസേവനാസക്തിയേയും കേരളീയർ ഏതു കാലത്തും ഉള്ളഴിഞ്ഞു അഭിനന്ദിക്കാതെയിരിക്കയില്ല.

സർവ്വമാ ചരിതാർത്ഥംതന്നെയാണു് ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പത്മനാഭപിള്ളയുടെ ജന്മം. “ദൈവം നിഹത്യ കരു പരമേഷ്വരാർത്ഥശക്ത്യാ” എന്ന ആപ്തവാക്യത്തിനു് ഒരു ഉത്തമനിദർശനമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം പ്രശോഭിക്കുന്നു.

ചെമ്പ്രോൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി (1065-1103)—ചരിത്രം:—ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു് അരിപ്പാട്ടു ചെമ്പ്രോൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ താമസം തുടങ്ങിയ ചങ്ങനാശ്ശേരിയിലെ മറ്റൊരു ശാഖയിൽ 1065 മേടമാസത്തിൽ സ്വാതിനക്ഷത്രത്തിൽ അംബാദേവിത്തമ്പുരാട്ടി ജനിച്ചു. അനന്തപുരവും ചെമ്പ്രോലും ഭിന്നശാഖകളായിരുന്നുവെങ്കിലും അവയിലെ അംഗങ്ങൾ ഏകശാഖയിൽപ്പെട്ടവരെപ്പോലെയാണു് പെരുമാറിവന്നതു്. 1040-മാണ്ടു് അരിപ്പാട്ടു താമസം തുടങ്ങിയ ദേവിഅമ്മത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ നേരെ അനുജത്തിയാണു് ചെമ്പ്രോൽക്കൊട്ടാരത്തിൽ ഒന്നാമതായി പാർത്തതു്. അമ്മ കിണത്തിക്കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടിയും പിതാവു കോട്ടയം നാട്ടകത്തു് എളങ്ങുളൂർ കൃഷ്ണൻനമ്പൂരിയുമായിരുന്നു. കഞ്ഞു് എന്ന മാമനപ്പേരിലാണു് അംബാദേവിയെ സ്വജനങ്ങൾ വിളിച്ചുവന്നതു്. ചേപ്പാട്ടു രാമവാരിയരുടെ കീഴിൽ ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചു. പിന്നീട് നങ്ങൂർ കുളങ്ങര കല്പവള്ളിയിലു്ത്തു വിഷ്ണുനമ്പൂരി എന്ന ദൈവജ്ഞനെ ഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോടു കാവുനാടകാലങ്കാരങ്ങളും വ്യാകരണവും അഭ്യസിച്ചു. ബാല്യംമുതൽക്കുതന്നെ ഭാഷാകവനത്തിൽ അഭിരുചിയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ടു് ഉദാഹരിക്കാം.

“അവനിയിലതിമുഖനാകുപോലും ക്ഷണത്തിൽ
 ശ്രവമരിയ കാവിതപം നല്ലമെൻ വാണിയാളേ!
 അവശത കവനത്തിൽപ്പെട്ടു മുട്ടുന്നൊരെന്നെ—
 ജജവമൊടു മതിമാന്ദ്യം മാറി നീ പോറിക്കേണം.”

പതിനെട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ പരിണീതയായി. ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ പട്ടാമ്പിദേശത്തു് അണ്ടലാടി ദിവാകരൻനമ്പൂരി എന്ന താന്ത്രികനായിരുന്നു തോറു്. തേരുശുശ്രൂഷയുടേയും ബാലപരിചരണത്തിന്റേയും ഇടയിലും ആ സുചരിത പുസ്തകപാരായണത്തിലും ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിലും വ്യാപൃതയായിരുന്നു. 1103-മാണ്ടു് മകരമാസം 26-ാംനു് മരിച്ചു.

കൃതികൾ:—തമ്പുരാട്ടി 1 ശ്രീഭുക്തനാഥോദയം, 2 അഷ്ടമീചമ്പു ഭാഷ, 3 ദശകുമാരചരിതം ഭാഷ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതിനുപുറമേ സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും ചില ഭഗവൽ സ്തോത്രങ്ങളും എഴുതിട്ടുണ്ടു്. ദശകുമാരചരിതം മാനവിക്രമൻ ഏട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ ആ പേരിലുള്ള ഭാഷാഗദ്യപ്രബന്ധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം സംസ്കൃതീകരിച്ചതാണു്. അതു് അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

അഷ്ടമീചന്ദ്ര മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടപാദന്റെ തന്നാമധേയമായ സംസ്കൃതപ്രബന്ധത്തിന്റെ ഭാഷാനവാദമാകുന്നു. തമ്പുരാട്ടിയുടെ കവിതാരീതി കാണിക്കുവാൻ അതിൽനിന്നുമാത്രം രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം. കവയിത്രിയുടെ വിസ്മയനീയമായ പാണ്ഡിത്യവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും അതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.

“ഭോഗോപോളമെത്തി വിലസിടിന കേതുണ്ഡം
ദേവാഗ്രഭാഗമതിലേറുമുയന്നിടുന്നു;
കാൽത്താരു നിത്യമൊരുപോലെ ഭജിപ്പവർക്കു
നാകത്തിലേറുവതിനുള്ളൊരു കോണിപോലെ.”

“വൈദേഹീദേവിയാരതൻ ദൃഢതരവിപുലോ—
ത്തുണ്ണവക്കോജഗാഢാ—
ശ്ലേഷാൽ സമ്മിശ്രമാകും ഘൃന്യുണരസലസൽ—
സുന്ദരോരഃപ്രദേശം
കൗസല്യാപുണ്യപൂരം പരിമുളുലവപു—
സ്സാന്ദ്രനീലോപലാഭം
നന്നായ് സച്ചിന്ദരന്ദപ്പതുരസലഹരി—
ഗന്ധമൊന്നല്ലസിപ്പു.”

തമ്പുരാട്ടിയുടെ ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകം:

“ശ്രീമൻ ഹേ! മഹനീയചാരചരിതൈഃ പുത്രൈശ്ച മിത്രൈർനി
ജൈർ—

ഭ്രാജഭക്തിപുരസ്സരം സവിനയം ശുശ്രൂഷമാണാ സദാ
സൽകർമ്മോജ്ജ്വലിതകല്പശാ ദിവീഷദാം ലോകം ഗതാ യാ വധു—
സ്സൈവേയം ജനനീ ച തേ സുകൃതിനീ; കന്യാപിനോ സംശയഃ.”

സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള (1052-1114)—ചരിത്രം:—

സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള ചിറയിൻകീഴ് കരിങ്ങാടത്തുവീട്ടിൽ കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ പുത്രനായി 1052-മാണ്ടു് ഇടവമാസം 8-ാംന-ജനിച്ചു. പിതാവു വർക്കു കടവാത്തൂർവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ളയാ-യിരുന്നു. ബാല്യംമുതൽക്കുതന്നെ ഭാഷയിൽ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ അഭിരുചി പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ചിറയിൻകീഴ് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എന്ന പേരിലാണ് അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ആദ്യം ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനായി രാജപ്രവേശംചെയ്തു് 1077-നുമുൻപു കേരളപഞ്ചികയും മറ്റും നടത്തി. പിന്നീടു വർക്കത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടു വീച്ച സ്വദേശാഭിമാനിയുടെ ആധിപത്യം വഹിച്ചു. 1081-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്ന കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള അതിന്റെ പ്രസാധകത്വം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അവിടെനിന്നു മാറി. ഭാഷാപോഷിണിക്കു നിരന്തരം ലേഖനമയച്ചു സഹായിച്ചു. വരഗീസുമാപ്പിളയുടെ സുഹൃത്തും ആ വഴിക്കു വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ആശ്രിതനുമായി.

ആ മഹാന്റെ ശിപാൾകൊണ്ടു ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കു സർക്കാർ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ മലയാളം പണ്ഡിതനാകുവാൻ സാധിച്ചു. പേരു സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയെന്നു മാറി. പല സ്ഥലങ്ങളിൽ ആ ഉദ്യോഗത്തിൽത്തന്നെ പണിനോക്കി. അതിനിടയ്ക്കു തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിലും മറ്റും പ്രചരിക്കുന്ന പല വില്ലടിപ്പാൻപാട്ടുകളും ഇരണിയൽ മുതൽ കൊല്ലംവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ നടപ്പിലുള്ള മറ്റു നാടോടിപ്പാട്ടുകളും നിപുണമായ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി സഞ്ചയിച്ച മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ ഒന്നാം ഭാഗം എന്ന പേരിൽ 1093-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1114-ാമാണ്ടു മീനമാസം 20-ാംനു തിരുവനന്തപുരത്തു തമ്പാനൂരുള്ള സ്വഗൃഹത്തിൽവെച്ചു മരിച്ചു. മരിക്കുന്നതുവരെക്കും പലതരത്തിൽ സാഹിത്യസേവനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇടക്കാലത്തു ജ്യോതിഷത്തിലും നല്ല അറിവു സമ്പാദിച്ചു. ആദ്യം ചിറയിൻകീഴ് അണ്ണാർവിലാകത്തുവീട്ടിൽ പാവ്തിയമ്മയേയും, 1085-ൽ ആ സാധുവിന്റെ മരണാനന്തരം തമ്പാനൂർ കുഞ്ചുവീട്ടിൽ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയേയും വിവാഹം ചെയ്തു.

കൃതികൾ:—1 മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ ഒന്നാം ഭാഗം, 2 കൃഷ്ണകാന്തന്റെ പത്രിക, 3 മാലതി, 4 സാഹിത്യസുധാകരം, 5 നാടകകഥാമതുഷ്ഠയം, 6 കാളിദാസചരിത്രം, 7 ക്രിസ്തുമർ കൊളംബസ്, 8 വാസ്കോഡിഗാമാ, 9 ചന്ദ്രസേനൻ, 10 ആര്യഭടൻ, 11 പുരാണപ്രഭാവം, 12 ജാതകഫലബോധം ഇവയാണ് ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ പ്രധാനകൃതികൾ. കൃഷ്ണകാന്തന്റെ പത്രിക എന്ന കൃതി ബങ്കിമചന്ദ്രചതോപാധ്യായന്റെ Krishnakantha's Will എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ബംഗാളി ആഖ്യായികയുടെ ഭാഷാന്തരമാകുന്നു. വേറെയും ഒരു തജ്ജമ അതിനു ഭാഷയിലുണ്ട്. സാഹിത്യസുധാകരത്തിൽ ശാകുന്തളം ഉത്തരരാമചരിതം എന്നീ രണ്ടു സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലെ കഥകൾ വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. അതാതു ഭാഷാനാടകത്തിൽനിന്നു ആവശ്യമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ അവസരോചിതമായി ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാലതിമഞ്ജരീവൃത്തത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാവ്യമാകുന്നു. കവിതയിലും ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന സാമർത്ഥ്യത്തിനു ആ കൃതി നിദർശനമാണ്. ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തിനു കമാരനാശാന്റെ ലീലയുടെ മായ അല്പമുണ്ട്.

“നമ്മെപ്പരസ്പരം ദാമ്പത്യബന്ധത്താൽ
നമ്മയ്ക്കായെന്നുമേ ചേർത്തിണക്കാൻ
അമ്മയ്ക്കൊരാഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതു
കർമ്മപ്പിഴയാൽ മറിഞ്ഞുപോയി.
തൊട്ടിലിൽക്കൈകാൽ കിടഞ്ഞു കരയുന്ന
കുട്ടിയായ് നിന്നെ ഞാൻ കണ്ട കാലം
കുട്ടിക്കരണം മറിഞ്ഞു തറയിൽ മെയ്
തട്ടിപ്പതിച്ചു കളിച്ചിരുന്നു.

അന്നതൊട്ടിന്നോളമെന്റെ സഹോദരി-
യെന്നറച്ചൊന്നായ്പ്പലൻ നമ്മരും.
ഇന്നതിനെങ്ങനെ ഭ്രമം വരുത്തുന്നി-
തൊന്നുമറിയാതെ ഞാൻ കഴങ്ങി.''

മലയാളത്തിലെ പഴയ പാട്ടുകൾ:—ഭാഷാപോഷകൻ എന്ന നിലയിൽ സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ സദുശസ്ത ശാശ്വതമായി പരിലസിക്കുന്നതും പരിലസിക്കുമെന്നുള്ളതും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ടാണ്. ഭടീഞ്ഞും പൊടീഞ്ഞും കിടക്കുന്ന താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളെ കൈകൊണ്ടു തൊടണമെങ്കിൽ ഞ്ഞെന്ന സാമാന്യത്തിലധികം ശ്രമക്ഷമത ഉണ്ടായിരിക്കണം. മങ്ങിയും മാഞ്ഞും കാണുന്ന അവയിലെ അക്ഷരങ്ങളിൽ കണ്ണു പതിയണമെങ്കിൽ ഭാഷാഭഗവതിയുടെനേക്കു് അളവാര ഭക്തിയുണ്ടായിരിക്കണം. ആ അക്ഷരങ്ങൾ വായിച്ചുനോക്കി കാര്യം ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ ഒന്നിലധികം ഭാഷകളുമായി സമീപപരിചയം സിദ്ധിച്ചിരിക്കണം. താളിയോലയിലല്ല പ്രായേണ നാടോടിപ്പാട്ടുകൾ പകർത്തി വെച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നോർമ്മിക്കുമ്പോൾ അവ ശേഖരിക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടു നവർക്കുണ്ടാകാവുന്ന ക്ലേശത്തെപ്പറ്റി വായനക്കാർക്കു കൂടുതലായി അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. അനേകം പാട്ടുകൾ അക്ഷരജ്ഞാനംപോലുമില്ലാത്ത ചില ഗ്രാമീണഗായകന്മാരുടെ രസനാഞ്ചലത്തെമാത്രം വാസസ്ഥാനമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ കടന്നുവേണം ആക്കെങ്കിലും വല്ലതും സാധിക്കുവാൻ. ഇതെല്ലാം ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടെ ഏതദ്വിഷയകമായ വ്യവസായത്തെപ്പറ്റി നമുക്കു് അന്യുമാതന്നെ ജനിക്കാവുന്ന ബഹുമാനം ദ്വിഗുണീഭവിക്കുന്നു. തമ്പുരാൻപാട്ടുതുടങ്ങി പല പാട്ടുകളെക്കുറിച്ചും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിൽ സരസമായും സോഭാഹരണമായും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാരോ കേരളീയനും അവശ്യം വിജ്ഞാനലബ്ധിക്കുവേണ്ടി ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കേണ്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഇതെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം.

കെ. സി. കുട്ടുപ്പനമ്പ്യാർ (1057-1114)—ചരിത്രം:— കുട്ടുപ്പനമ്പ്യാർ ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചിറ്റാട്ടിൽത്താലൂക്കിൽ മക്രോരി അംശത്തിൽ കടലാ ചാത്തോത്ത ശ്രീദേവിയമ്മയുടെ പുത്രനായി ജനിച്ചു. ആ ഭവനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു കണ്ണൂരിൽനിന്നു് എട്ടൊൻപതു നാഴിക കിഴക്കു മാറിയാണ്. ജനനം 1057-മാണ്ടിടയ്ക്കാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനഗുരുനാഥൻ വി. ഒ. കുഞ്ഞിരാമൻനമ്പ്യാർ എന്ന പണ്ഡിതനായിരുന്നു. 38-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിക്കാളുജിൽ മലയാളപണ്ഡിതനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇരുപതു കൊല്ലക്കാലം ആ കാളേജിൽ ജോലിനോക്കി. അവിടെവെച്ചു പലരേയും സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സർവീസിൽനിന്നു പിരിയുന്നതിനുമുൻപു നിര്യാതനായി. 1114-മാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ

(1939 മാച്ച് 26) മരിച്ചു. 42-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കോട്ടയിൽ കൂലോത്തു മീനാക്ഷിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിനു കവി മണി എന്ന സ്ഥാനം ഇടപ്പള്ളി കൃഷ്ണരാജാവു സമ്മാനിച്ചതാണ്.

കൃതികൾ:—നമ്പിയാരുടെ കൃതികൾ എല്ലാം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ പ്രധാനങ്ങൾ, 1 വിഷ്ണുരാജോത്സവം ആട്ടക്കഥ, 2 സാഹിതീവിലാസം (ഖണ്ഡകൃതികൾ) എന്നു ഭാഗങ്ങൾ, 3 ഗദ്യകുമാരസംഭവം എന്നിവയാകുന്നു. നമ്മുടെ കവി ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും സമർത്ഥമായി കൈകാര്യം ചെയ്യുമായിരുന്നുവെങ്കിലും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലായിരുന്നു കൂടുതൽ കൃതഹസ്തം. നാടൻമട്ടിൽ ഒരുങ്ങിയതും പ്രശസ്തിയിൽ കാംക്ഷയില്ലാത്തതുമായ ഒരു ജീവിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹം നയിച്ചത്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

“പ്രാഡപ്രസന്നതരമാം മധുരസ്വരത്തിൽ
ശ്രീമനുജനചരിതങ്ങളെടുത്തുപാടി
ആമഞ്ജഭാഷിണികൾ തൈർ കടയുന്നനേരം
കാമം മുഴങ്ങുമതുലധപനീഭംഗികൊണ്ടും;

ലോലംബനീലരുചി പൈതലുമായ്ക്കളിക്കും
കാലം രസാൽപ്പരിചയിച്ചതുപോലെതന്നെ
കാലത്തുണൻ ചെറുകുട്ടികൾ മന്ദമൂതം
ചേലഞ്ചിടും മുരളിതൻനിനദങ്ങൾകൊണ്ടും;

കീരങ്ങൾ കൂടുകളിൽനിന്നു മുക്കുനഗാഥം—
സാരങ്ങൾ പാടുമതിമുശ്ശേരവങ്ങൾകൊണ്ടും
താരങ്ങളാം സുരഭികണ്ഠമണിപ്രണാദം—
പൂരങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നോദയവേളയിങ്കൽ;

നന്മയ്ക്കു നല്ല വിളഭൂമി മുക്കുനായാ—
ജന്മസ്ഥലം പ്രകൃതിതൻ കളകേളിരംഗം
സന്തംഗമെങ്കെനിധി ഗോകുലമാകമാനം—
മുമ്പത്തനിർവൃതചരാചരമായിട്ടുണ്ടി.”

(ഉദ്ധവന്റെ ഗോകുലയാത്ര)

ഒരു ശ്ലോകംകൂടി പകർത്തുവാൻ തോന്നുന്നു.

“ലോകം സുഖാസുഖമയം കരുതുന്നപായാൽ
ശോകത്തിനില്ല വഴി ശാശ്വതമല്ലിതൊന്നും
നാകത്തിലുണ്ടു നരകം നരകത്തിലുണ്ടാം
നാകം മനഃകലിതമിസ്മയമുദഃഖഭേദം.”

കെ. എം. കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കുട്ടിലമ്മ (1052-1122)—

ജീവിതം:—ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ കോട്ടയം താലൂക്കിൽ ജേവിലംശത്തിൽ കണ്ണാരത്തു മല്ലോളിൽ എന്ന തറവാട്ടിൽ കുഞ്ഞുലക്ഷ്മി

കെട്ടിലമ്മ 1052-മാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ രോഹിണീനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു് അക്കാലത്തെ ഒരു പേരുകേട്ട അഭിഭാഷകനായിരുന്ന കൊയ്യോടൻകുന്നത്തു കണ്ണൻനമ്പിയാരും മാതാവു ലക്ഷ്മിയമ്മയുമായിരുന്നു. മാതാപിതാക്കന്മാർ കണതുലക്ഷ്മിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചു. അന്നു വടക്കേ മലബാറിലെ ഒരു പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായിരുന്ന കൊല്ലച്ചേരി കുഞ്ഞിരാമക്കുറുപ്പായിരുന്നു ബാലികയുടെ ഗുരുനാഥൻ. അദ്ദേഹത്തോടു കാവ്യനാടകങ്ങളും അലങ്കാരവും അഭ്യസിച്ചു. ശിവഭക്തനായിരുന്ന ആ ഗുരു തന്റെ ശിഷ്യ വർഗ്ഗത്തോടു് ഒരവസരത്തിൽ ഒരു ശിവസ്തോത്രം ഉണ്ടാക്കണമെന്നജ്ഞാപിച്ചു. അപ്പോൾ രചിച്ചതാണു് സദാശിവസ്തോത്രം. അതു് ഓടാട്ടിൽ കേശവമേനോന്റെ സ്തവരത്നമാലികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് ആചാര്യൻ പറഞ്ഞു ഭാഷയിലും ശിവസ്തുതിപരമായ ഒരു പദ്യമെഴുതി. അതു താഴെക്കാണുന്നതാണു്.

“നാളികായധനൈക്കണ്ണിൽപ്പാളീടും തീയിലിട്ടവൻ
കേളീജിതകൃതാന്തൻ ശ്രീകാളികാമകനാശ്രയം.”

19-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കവയിത്രിയെ ഇരുവനാട്ടു പ്രഭുക്കന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനായ കിഴക്കേടത്തുചന്ദ്രോത്തു കുഞ്ഞിയനന്തൻ വലിയനമ്പിയാർ വിവാഹം ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നീടും ആ സ്മിരണം തന്റെ സംസ്കൃതവിജ്ഞാനത്തിന്നു വൈചല്യവും അഗാധതയും വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കുറേക്കഴിഞ്ഞു സ്വകുടുംബവും ഭർതൃകുടുംബവും തമ്മിൽ പല വ്യവഹാരങ്ങളും ഉണ്ടാകയും അതിന്റെ ഫലമായി ആ വിവാഹബന്ധം വിച്ഛിന്നമാകയും ചെയ്തു. പിന്നീടു് ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുമേൽ ഉത്തരകേരളത്തിലെ പ്രശസ്തവും ധനാധ്യക്ഷമായ താഴക്കാടു് എന്ന നമ്പൂരികുടുംബത്തിലെ അന്നത്തെ മൂപ്പനായിരുന്ന നീലകണ്ഠൻതിരുമുൻപു് കവയിത്രിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ‘തിരുമുൻപു്’ എന്നതു സ്ഥാനപ്പേരാണു്. അന്നുമുതല്ലാണു് നമ്മുടെ ചരിത്രനായിക കെട്ടിലമ്മയായതു്. ആ വിവാഹത്തിൽ ഒരു പുത്രനും ഒരു പുത്രിയും ജനിച്ചു. അതിന്നുമുമ്പിലത്തെ വിവാഹത്തിൽ ഒരു പുരുഷപ്രജയും ജനിച്ചിരുന്നു. കുട്ടമത്തു കുഞ്ഞിട്ടുണ്ണിക്കുറുപ്പു കെട്ടിലമ്മയുടെ അയൽപക്കക്കാരനായിരുന്നു. അതിനാൽ അദ്ദേഹവുമായുള്ള സഹവാസത്തിന്നു സംഗതി വന്നു ചേരുകയും അതു കെട്ടിലമ്മയുടെ കവനപാടവത്തെ വളരെ വലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1096-ൽ ഭർത്താവു മരിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്നു സ്വപുത്രിയായ പത്മിനിക്കെട്ടിലമ്മയുടെ ഭർത്താവായ കടത്തനാടു് ഇടവലത്തു കോവിലകത്തു കുഞ്ഞിശ്ശങ്കരവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെ നിര്യാണവും സംഭവിച്ചു. ഈ കുടുംബഭുവ്വങ്ങൾ കുഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കെട്ടിലമ്മയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു വലിയ മാരം വരുത്തി. മുമ്പുതന്നെ വിനീതയും ഭഗവൽഭക്തയും പരോപകാരപ്രവണയുമായ ആ മനസ്സിനി ബഹിർമ്മുഖങ്ങളായ വ്യാപാരങ്ങളിൽനിന്നു പ്രായേണ വിരമിച്ചു. ഭട്ടവിൽ ധാത

രോഗം ബാധിച്ചു 1122-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസം 23-ാംനു യശശ്ശരീര യായി.

കൃതികൾ:—കെട്ടിലമ്മയുടെ കൃതികളിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ 1 പ്രാർത്ഥനാഞ്ജലിയും, ഭാഷയിൽ 2 സാവിത്രിവൃത്തം കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ടും, 3 കൗസല്യാദേവി, 4 പുരാണചന്ദ്രിക എന്നീ കാവ്യങ്ങളും, 5 ഗോകണ്ഠപ്രതിഷ്ഠ, കടാംകോട്ട മാക്കം കിളിപ്പാട്ടു് എന്നീ കൂട്ടുകവിതകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇനിയും കവനകൗമുദിയിലെ ആഴ്വാഞ്ചേരി തന്ത്രിയാക്കളും, ആത്മപോഷിണിയിലെ കേളനും, സമുദായദീപികയിലെ ഏലക്കുൻകോരനും, ശാരദയിലെ ഒരൈതിഹ്യവും, ദക്ഷിണദീപത്തിലെ ഒരത്ഭുതവൃത്തവും മറ്റും അപ്രകാശിതങ്ങളായി കിടക്കുന്നു.

കൗസല്യാദേവി:—കൗസല്യാദേവി അഥവാ 'വിധിബലം' എന്ന കാവ്യം പ്രശസ്തമാണു്. അതിൽ പൂവം, മധ്യം, ഉത്തരം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളിലായി 107 ശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. സഹദേവനാക്കു ചമൽകാരജനങ്ങളായ പുതിയ കല്പനകളും അനുസൃതമായ രചനാചാതുര്യവും കെട്ടിലമ്മയുടെ കവിതയ്ക്കുള്ള വിശേഷഗുണങ്ങളാണു്. താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

“ഭൂരിപ്രതാപഗരിമാണ്ണവ, മുമ്പർനാട്ടിൻ
ദാരിദ്ര്യബീജ, മണ്ഡലാജനധൂമകേതു,
വൈരിപ്രമത്തഗജതാമ്രഗരാ, ദൂരക്കു-
ന്ദാരിൽ പ്രമാണി, വിജയിച്ചിതു പംക്തികണ്ഠൻ.”

“ഉത്തുണ്ണവിക്രമമിളാധിപതിതപമേദം
സ്വപത്തുല്പസൽപ്പകളരോഗവപുസ്സിതെല്ലാം
ഒത്തുള്ളവർക്കൊരു മേൽവിധിയുള്ളതേതു-
മെത്തുന്നതില്ല വിഷയോൽകടസക്തിമൂലം.”

“പരിതോഷസമൃദ്ധഭൂതകാലം
പരിതാപാത്മകമായ വർത്തമാനം
ഹരിയോ ഹരി ഹന്തി മൽഭവിഷ്യ-
മൂരിതത്തിൻഗതിയാരറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്?”

പുരാണചന്ദ്രിക:—ഇതു സാമാന്യം ദീർഘമായ ഒരു കവിതയാണു്. 1 മഹദ്യുഗ്നഫലം, 2 ഗവിഷ്ണനായ പാർത്ഥൻ, 3 ശ്രീരാമനീതി, 4 ഭരതപ്രതീക്ഷ, 5 ഫൽഗുനശമം, 6 ഗുഹൻ അഥവാ രാമനാമം, 7 കൈകേയിയുടെ കൗമാരം, 8 ആഞ്ജനേയശമം, 9 മണ്ഡാദരി എന്നിങ്ങനെ ഒൻപതു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ പ്രസ്തുതപുസ്തകം വിഭജനമായിരിക്കുന്നു. കവിത വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിലും രചിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

“കളവില്ല കടുപ്പമില്ല നാട്ടാ-
കളവും തുടർച്ചമെടുമൊപ്പമായി
കള നീങ്ങിയ നെൽക്കൃഷിക്കു തുലും
വിളയാടുന്നതു വൈശ്യവൃത്തിയെങ്ങും.”

“ആരും ധനഞ്ജയൻ ഭർമ്മമെപ്പൊഴപ്പോ-
ളേരും മനസ്സിലതു വിട്ടൊഴിയാതെ വീണ്ടും
മാറുന്നു ഭാസ്തരനദിക്കുകിലെങ്കിലും ക-
ഷ്ണേരൻ രാത്രിയിലിരിക്കുപ്പടയെന്നപോലെ.”

“നേരറിടും പ്രകൃതിയാം ജനയിത്രിതന്റെ
നീരസ്യനീലമണകുന്തളമെന്നപോലെ
പാരം പടന്നിരുളെഴും ഗഹനങ്ങളും ക-
ണ്ടാ രമ്യശീലരൊരു ശൈലതടത്തിലേറി.”

“ആദിനായകൻ നിത്യൻ നിഷ്കളൻ നാരായണ-
നാദിതേയാരാധിതപാദപങ്കജപയൻ
പള്ളികൊള്ളുന്നതെന്നുമെന്തിനികലാണെ-
ന്നുള്ളിലുള്ളഹത്തി തള്ളിവന്നിടുംപോലെ
തച്ചലച്ചിരമ്പിട്ടും തത്തിയും തുളമ്പിയു-
മച്ഛശോഭനം ഭുജസാഗരം വിളങ്ങുന്നു.”

കൂട്ടുകവിതകൾ:—നാലു സർഗ്ഗങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗോകണ്ഠ പ്രതിഷ്ഠയിൽ നാലാമത്തെ സർഗ്ഗമാണ് കെട്ടിലത്തയ്യടേത്. മാതൃകയായി ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“തമിഴുവാവേശമൊത്തതാ! ഹരേ!
നിമീലിതാർത്തിലുദിച്ച പാവകൻ
സമീക്ഷണത്തിൽപ്പല ചിത്രസംഭവം
ക്രമീകരിക്കും വിധുമായ വിസ്മയം.”

ഗോകണ്ഠത്തിലെ ശിവപ്രതിഷ്ഠയ്ക്കു കാരണഭൂതമെന്ന് ആസ്തികന്മാർ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരൈതിഹ്യമാണ് ഇതിവൃത്തം. കടാങ്കോട്ടു മാക്കു തൈപ്പാറിയുള്ള പുരാവൃത്തം ഉത്തരകേരളത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. ത്രിവിധകരണങ്ങളാലും ഭരിതസ്വർഗ്ഗം സംഭവിക്കാത്ത മാക്കും എന്ന സാധ്യതയെ സഹോദരന്മാർ സംശയഗ്രസ്തരായി ചാപ്പൻ എന്നൊരു തന്നെക്കൊണ്ടു വധിപ്പിക്കുന്ന ഈ കഥ ഏറ്റവും ഹൃദയദ്രവീകരണ ചണമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ആകെ മൂന്നു ഖണ്ഡങ്ങളുള്ളതിൽ ആദ്യത്തേതാണ് കെട്ടിലത്തയ്യടേ കൃതി. സന്തതകൃൽപാദനത്തിനു വിശേഷമായി കരുതി ഉത്തരകേരളത്തിൽ മാക്കുതിറ എന്നൊരു വഴിപാടു കഴിക്കാറുണ്ട്. താഴെ കാണുന്ന വരികൾ നമ്മുടെ കവയിത്രിയുടെ കവിതാഖണ്ഡത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്.

“നലമോടിവരതൻ കൈമണിമോതിരംപോലെ
 വിലസും കടത്തനാടെന്ന ഭൂഖണ്ഡത്തിങ്കൽ
 ഉണ്ടായിവന്നു കടാങ്കോടെന്ന പാരിൽ വീളി
 കൊണ്ട നായർവീടൊന്നു സമ്പത്തിൻവീളനിലം.
 അക്ഷലമണിമാലാനടുനായകക്കല്ലായ്
 ചേല്പുണ്ണാളൊരുവളുണ്ടായി പണ്ടൊരുകാലം.
 സൽക്രിയാവിധാനത്താലുത്തമാന്തണരുടെ
 തൃക്കഴൽപ്പല്ലവങ്ങൾ ജനനീജനകന്മാർ
 അപ്രതിമാനഭക്ത്യാ സുചിരം സേവിച്ചതിൻ
 സൽഫലമൊരു പെണ്ണു കൂഞ്ഞായ് വന്നതുപോലെ.”

പ്രാർത്ഥനാഞ്ജലി:—വിവിധദേവന്മാരെപ്പറ്റിയുള്ള സംസ്കൃത
 സ്തോത്രങ്ങളും ഒരു ഭാഷാസ്തോത്രവും ഇതിൽ അന്തർവീക്ഷണം.

“ലക്ഷ്മീകോമളപാണിലാളിതലസൽപാദാംബുജം മന്ദമ-
 പ്രധപംസിപ്രഭുവാമരസ്തമഖണ്ഡാനന്ദസച്ചിന്ദ്രം
 സീമാതീതകൃപാരസാർദ്രനയനം സപ്തേന്ദ്രപര്യങ്കഗം
 സ്യാനന്ദരൂപരാധിനാഥമനിശം ശ്രീപത്മനാഭം ഭജേ.”

വൻകിടയിലുള്ള ഒരു ഭാഷാകവയിത്രിയായി കെട്ടിലമ്മയെ നാം പരി-
 ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഇത്രയുംകൊണ്ടു വെളിവാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

പരുത്തിക്കാട്ടു ഗോപാലപിള്ള (1073-1117)—പരു-
 ത്തിക്കാട്ടു ഗോപാലപിള്ളയുടെ തറവാടു തിരുവല്ലായ്ക്കു രണ്ടര മൈൽ
 അകലെ പടിഞ്ഞാറുള്ള ചത്തങ്കരിയിൽ പരുത്തിക്കാട്ടുവീടാണു്.
 ഹജൂർ ഹെഡ് രായസം തിരുവല്ലാ കൃഷ്ണപിള്ള അച്ഛനും ലക്ഷ്മിയമ്മ
 അമ്മയുമായിരുന്നു. ജനനം 1073-ാമാണ്ടു മേടമാസത്തിലാണു്.
 തിരുവനന്തപുരത്തു കാളേജിൽ പഠിച്ചു ബി. ഏ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു.
 കുറേക്കാലം തിരുവിതാംകൂർ കഷ്കമാസികയുടെ ആഡിപത്യം
 വഹിച്ചു. പിന്നീടു തിരുവിതാംകൂർ ദേവസ്വം ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ
 ഗുപ്തസുപ്രണ്ടുപണി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കവേ 1117-ാമാണ്ടു മിഥുനം
 3-ാംനു മരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് കാവ്യങ്ങളെ വിവർത്തനം ചെയ്തതും
 അനുകരിക്കയും ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ബദ്ധശ്രദ്ധനായിരുന്നു. അദ്ദേ-
 ഹത്തിന്റെ വകയായി മല്ലിക എന്നൊരു കാവ്യം 1096-ൽ പ്രസിദ്ധീ-
 കരിക്കപ്പെട്ടു. അതിൽനിന്നു ചില വരികളാണു് ചുവടെ ഉദ്ധരി-
 ക്കുന്നതു്.

“ശീലവും രൂപവും തമ്മിലിണങ്ങീട്ടു-
 മാളികളാരേരുമാകഷ്ഠിക്കും.
 മാധവൻതാനും മതി മറന്നത്രയും
 സാധുസ്വഭാവയാം മല്ലികയെ

പ്രേമമാം ദേവിയെ വന്ദിപ്പതിനുള്ള
കോമളക്ഷേത്രമായോർത്തു പാരം.
അന്തികമാളാനിടയാകുമ്പോഴെല്ലാ—
മന്തരംഗത്തിലീ രണ്ടുപേർക്കും
അങ്കുരിച്ചീടും വികാരത്തിരക്കിനാൽ
സങ്കടം കേവലം ഓസ്മായ്.
കഷ്ടം കിടന്നു മയങ്ങുന്ന വേളയി—
ലിഷ്ടജനരൂപം ദൃഷ്ടമാകും.
ഞെട്ടിയുണർന്നീടും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞീടും
ചുട്ടുതപിക്കുമുരുത്തട്ടന്നേരം.
ഓരോ നിമിഷവുമേറുമെന്നരാഗ—
ഭാരം നിമിത്തമത്തനപിയുടെ
പേരു കേൾക്കുന്നതും കണ്ണുപീയുഷ്മായ്,
സൈപരത ചിത്തത്തിലസ്തമിച്ചു.
പാടത്തു വെയ്ലിൽപ്പണിപ്പെട്ടു വേലചെ—
യ്ക്കാടൽപ്പെട്ടുമ്പോഴുമന്തിനേരം
കൂട്ടാളരൊന്നിച്ചു വിശ്രമാർത്ഥം ചെന്നു
തോട്ടങ്ങളിൽത്തെന്നലേല്ലുമ്പോഴും
താനറങ്ങുമ്പോഴും താനുണരുമ്പോഴും
താനുഴുന്നതുകൂ പോകുമ്പോഴും
ആനന്ദമാകാരമാണ്പോൽ മിന്നുമി—
മ്മാനിനീമൗലിതൻ മാനസത്തിൽ.”

കഥാബന്ധത്തിൽ കീററു്സിന്റെ ഇസബെല്ലയുടേയും മാത്യൂ ആർ
ണോൾഡിന്റെ സോറാബും റസ്സവും എന്ന കൃതികളുടേയും അനുരണനം
കേൾക്കുവാനുണ്ടു്. “ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഒരു ശിശുവിനോടു്” എന്ന
ചെറിയ കാവ്യത്തിൽനിന്നെടുത്തതാണു് താഴെക്കാണുന്നതു്.

“സുജനാക്ഷികളിൽക്കുളുർത്തിടും
സുധ തുകും തനു പൂണ്ടു പൈതലേ!
സുമകോമളതല്പമാൻ നീ
സുഖനിദ്രാവശനായ് ചുമഞ്ഞുവോ?

ഏരിയും തിരി പൊൻവിളക്കിലും
വിരിയും നന്മലർ പിമുക്കത്തിലും
തെളിയുംപടി നിന്നെയമ്മതൻ
മടിയിൽക്കണ്ടതുമിപ്പൊഴല്ലയോ?

ഉണരുന്നതു കാത്തു കാത്തു നി—
ന്നരികത്തിയിവനെത്ര നേരമായ്

മരുവുന്നു! വിളിച്ചുണ്ടു്കി-
ല്ലെന്നാലംബമുണ്ടാണു് നി."'

മല്ലിക കൂടാതെ 2 ഹൈമാതി എന്നൊരു നാടകവും, 3 ഉപദേശ പാദങ്ങൾ, 4 പത്മാകരം, 5 ലോകസ്വഭാവം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തൈക്കാട്ടു ദേവകീപുരം എൻ. ലക്ഷ്മി കുട്ടിയമ്മയെയാണു് വിവാഹം ചെയ്തതു്. ആ സുചരിതയുടെ സഹോദരനാണു് റിട്ടയർഡ് ദേവസ്വം അസിസ്റ്റൻറ് കമ്മീഷണർ പി. എസ്. ശങ്കരൻനായർ.

വി. കെ. ജോസഫ് മാപ്പിള (1049-1120)—

വി. കെ. ജോസഫ് മാപ്പിള തൃപ്പൂണിത്തുറയിന്നു രണ്ടര നാഴിക തെക്കു കുന്നിയാപള്ളി എന്ന ദേശത്തു വേമ്പനാട്ടുവീട്ടിൽ 1049-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. ചെറുപ്പത്തിലേ ഒരു സമുദായപ്രവർത്തകനായിത്തീർന്നു. കൊച്ചിയിലെ ജനികിടിയാൻനിയമം മുതലായ പല നല്ല നല്ല കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അക്ഷീണമായി പരിശ്രമിച്ചു. അക്കാലത്തു് എഴുതിയ ഒരു തിരുനാൾമണ്ണുള്ളശ്ലോകമാണു് ചുവടെ ചേർക്കുന്നതു്.

“കാണത്തിന്നുടെ നാലിരട്ടിയവകാശം മാങ്ങ തേങ്ങാ പെരു-
ത്തോണക്കാഴ്ച തിരണ്ടിടുംപൊഴുതിടിക്കാൻ നെല്ലതില്ലങ്ങളിൽ
കാണംകൊണ്ടവർ വച്ചു കൈതൊഴുകിലും ദോഷിച്ചു ചെയ്യുന്ന മേൽ-
ക്കാണച്ചാത്തു നിറുത്തി മാടധരണീപാലൻ ജയിച്ചിടണം.”

പദ്യത്തിലായാലും ഗദ്യത്തിലായാലും തനിക്കു തോന്നിയതു തുറന്നുപറയുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്രതം. തുളച്ചുകയറി ഏടയത്തിലേക്കു പറയുന്ന ഒരുമാതിരി ഫലിതശൈലി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിരുന്നു. പരായ്കമായി ജീവിതം നയിച്ച ഒരു ഗ്രാമീണനായ കഷ്ടകനാണു് അദ്ദേഹമെന്നു പറയാം. വീല്പാറവട്ടം ചക്രവർത്തി, യുടകലദീപിക, അതുഭൂതപ്രസവം, വേദമണിഗാഥ, സംഗീതരൂപമാല, ചോദ്യാദിപാന, സാരാഞ്ച മുതലായി പത്തുപന്ത്രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1120-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 11-ാംനു മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു കൃതിയെപ്പറ്റിമാത്രം അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം.

സാരാഞ്ച:—ജോസഫ് മാപ്പിള ഒരു നല്ല കവിയാണെന്നു പറയുവാൻ നിപ്പാഹമില്ലെങ്കിലും ഗദ്യനാടകങ്ങൾ എഴുതുന്നതിൽ നിപുണനായിരുന്നു. പാത്രസൃഷ്ടിയിലാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി പ്രത്യേകമായി കാണുവാൻ കഴിയുന്നതു്. കനകമണ്ണലത്തു തറവാട്ടിലെ മൂപ്പൻ വർക്കിയച്ചൻ സ്വഗൃഹത്തിൽ ഭാര്യയ്ക്കുപുറമേ കുഞ്ഞുമറിയമെന്നും അവറാച്ചെന്നും രണ്ടു സന്താനങ്ങൾകൂടിയുണ്ടു്. കനകമണ്ണലത്തിനു സമീപം ചന്ദ്രൻകുന്നേൽ എന്നൊരു ഗൃഹവും ആ ഗൃഹത്തിൽ കുഞ്ഞുമാത്തൻ എന്നൊരാളുണ്ടു്. അയാളുടെ മകൻ കരുച്ചൻ വളരെ ദ്രവ്യം

അന്യായമായി സമ്പാദിച്ച ഒരു കടുത്ത മുതലാളിയാണ്. കലാൽകുത്തക പിടിച്ചു ചെത്തുകാരമായി പിണങ്ങുകനിമിത്തം പുലിക്കുന്നതു നീല കണ്ണൻ എന്ന ചെത്തുകാരൻ അയാളെ കൊലപ്പെടുത്തി. വർക്കിയച്ചൻ കുറുച്ചനുവേണ്ടി ജാമ്യം നിന്നിരുന്നതിനാൽ ആ കുടുംബത്തിലെ സ്വത്തും നശിച്ചു വർക്കിയച്ചൻ മരിച്ചു. കുടുംബഭരണം അവറാച്ചൻ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്നു. അപ്പോൾ കന്യാസ്ത്രീമാർത്തിൽ പഠിച്ചിരുന്ന സാരാമ്മ എന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യയായ ഒരു യുവതിയെ പരിഗ്രഹിക്കുവാൻ സജ്ജതീവനും. കേരളത്തിലെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്ന ആഭരണഭ്രമം, മദ്യപാനം, കസവുവസ്ത്രധാരണം, ദുർവ്വചാരം എന്നീ ആചാരവൈകല്യങ്ങളെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഫലിതസമ്പൂർണ്ണമായ ഭാഷയിൽ നിർദ്ദയമായി പരിഹസിക്കുന്നു. കുഞ്ഞുമറിയം വീട്ടിലിരുന്നു പഠിച്ചിട്ടുള്ളവളും സാരാമ്മ ഇംഗ്ലീഷ് അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവളുമാണ്. വസ്ത്രാഭരണാഭ്യാധംബരങ്ങളിൽ കുഞ്ഞുമറിയം കിടന്നു മറിയുമ്പോൾ സാരാമ്മയ്ക്ക് അവയിലൊന്നും ആസക്തിയില്ല. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ഇതിവൃത്തം. നാടകീയങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ജോസഫ് മാപ്പിളയുടെ കൃതികൾ അനവദ്യങ്ങളല്ലെന്നതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കല്പനാരുതൊടിയിൽ രാമുണ്ണിമേനോൻ (1078-1126)—കല്പനാരുതൊടിയിൽ രാമുണ്ണിമേനോൻ പുസ്തകമായി ഒന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം കവനകൗമുദിയിലും മാതൃഭൂമിയിലും മറ്റും ചില ലഘുകൃതികൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു നല്ല കവിയാക്കി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. പുനശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മാവിന്റെ കീഴിൽ പട്ടാമ്പി മഹാപാശാലയിലാണ് സംസ്കൃതഭാഷ പ്രധാനമായി അഭ്യസിച്ചത്. കുറേക്കാലം ചില ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡ് സ്കൂളുകളിലും റോപ്പാലം ഹൈസ്കൂളിലും മലയാളപണ്ഡിതനായിരുന്നു. 1105-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ഖദർ ധരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസാധി കൃതന്മാർ കൈക്കൊണ്ട നയത്തെ പ്രതിഷേധിച്ച് ഉദ്യോഗം രാജിവച്ചു. 1098 മുതൽക്കുതന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു കാൺഗ്രസ്സുകാരനായിരുന്നു. 1105 മുതൽ സത്യാഗ്രഹസമരത്തിൽ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു. വള്ളുവനാട്ടു താലൂക്കുബോർഡിലും മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട്ബോർഡിലും അജ്ഞമായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. ഒടുവിൽ വയററിൽ ഒരു പഴുപ്പുണ്ടായി മാനന്തൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരിയുടെ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചാണ് മരിച്ചത്. ആദ്യകാലത്തു സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിലും പിന്നീട് പ്രായേണ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിലും ഭാവാനുക്തങ്ങളായ കവിതകൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ദേശീയമായ പ്രബുദ്ധത അവയിൽ പ്രായേണ തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതാണ്.

“എന്തൊരു ദുഃഖം സഹിക്കേണ്ടിവന്നാലും ശരി
പിന്തിരിഞ്ഞൊടാതെ ഞാൻ യത്നിക്കുമായിരുന്നു.

നിശ്ചിതസ്ഥലത്തെത്തിച്ചേരുവാനെന്നിക്കാ—വോ
നിശ്ചയമില്ല—സാധിച്ചിട്ടുമാ? ദൈവം കണ്ടു”

എന്ന വരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ മുദ്രാവാക്യമാണെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

“രത്നപീഠവും സ്വർണ്ണമേടയുമെല്ലാം വെറും
സ്വപ്നനിർമ്മിതങ്ങളാണെന്നു മേ ബോധപ്പെട്ടു.
തൽക്കാലമെന്നോ പൂർവ്വജന്മവാസനകൊണ്ടു—
നരംകൊമ്പിലേവം ചില ചിന്തകളുകൂരിച്ചു.
ബന്ധമെന്തിവിടത്തിലെത്തുവാനെന്റെ മൂല—
മന്ദിരം നിത്യാനന്ദനന്ദനപ്പുകാവല്ലോ.
കേവലം മൃഗപ്രായമായ ജീവിതം പൂണ്ടു
പാവനമാമീ മർത്യജന്മത്തിൻ പുത്തൊത്തിലും
ഓജ്ജ്വൽരസ്യങ്ങളെപ്പൂരിച്ചീ നരകീടം
സ്വർഗ്ഗക്കുടുമ്പിന്റെ കൂട്ടാളിയായിട്ടുനോ?
മഞ്ജുളമാകും കള്ളപ്പഞ്ചിരി തുകിത്തുകി—
കൊഞ്ചി വന്നതോ മായാരാക്ഷസി മോഹം മോത്തു.
ധർമ്മവൃത്തിക്കുപോലും സ്വാതന്ത്ര്യം നല്ലൊന്നെന്റെ
ജന്മത്തിൻപകുതിയും വിഴുങ്ങിക്കളഞ്ഞല്ലോ.”

(ഞാൻ കണ്ട വൈകുണ്ഠം)

“കാമമുരംകളിരേകുമിശ്യാമള—
കോമളനാരോ? പഞ്ചമനാണത്രേ!
ബാധയില്ലതുകൊണ്ടിങ്ങു ഹാ! കൊച്ചു—
സോദരനെന്നോ തീണ്ടലുമുണ്ടത്രേ.
ഇല്ല, നിണ്ണയം ഞാനീ മരതക—
ക്കല്ലിലൊന്നുമേ കണ്ടീല മാലിനും.
കണ്ടവരെന്നോ നിന്നു പഴിക്കട്ടെ
മണ്ടിച്ചെന്നൊന്നെടുത്തു മകന്നാലോ?”

(ഒന്നു മകന്നാലോ)

അപതഥ്യം

പി. സി. ബാലകൃഷ്ണപിണി (1064-1090)

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ ഏറനാട്ടുതാലൂക്കിൽ ഉരകം അംശത്തിൽ വെള്ളാട്ടു ചെമ്പലശ്ശേരിവീട്ടിൽ 1064-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം ചതയംനക്ഷത്രത്തിലായിരുന്നു ബാലകൃഷ്ണപിണിക്കു ജനനം. പിതാവു കപ്പേടത്തു കൃഷ്ണന്നിനായരായിരുന്നു.

കുലീനമെങ്കിലും ദരിദ്രമായ ഒരു കുടുംബമായിരുന്നു അക്കാലത്തു ചെമ്പലശ്ശേരി. തന്റെ മകൻ അത്യന്തം പ്രതിഭാശാലിയാണെന്നുള്ള വസ്തുത കൃഷ്ണന്നിനായർ എഴുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചു ആ ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു നാട്ടെഴുത്തച്ഛനായ കറുപ്പൻപുശാരി എന്നൊരാളെക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിപ്പിച്ചു. ഭാഗ്യവശാൽ പണിക്കർ 1075-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിൽ കേരളഭോജരാജനെന്നു പ്രസിദ്ധനായ പടിഞ്ഞാറൊക്കോവിലകത്തു ഏട്ടൻതമ്പുരാനെ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു് ഇടവരികയും ശിഷ്യനെന്ന നിലയിൽ കൂടെത്താമസിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുവാദം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. തനിക്കു കിട്ടിയ ആ ശുഭാവസരം കവി പാഴാക്കിയില്ല. കാവ്യനാടകാലങ്കാരങ്ങളും കരുമയിൽ ഏതാനും ഭാഗവും അതോടുകൂടി നിത്യോപയോഗത്തിനു വേണ്ട ഇംഗ്ലീഷും അവിടെവെച്ചു വശമാക്കി. മലയാളത്തിൽ ഗദ്യവും പദ്യവും ഒന്നുപോലെ സരസമായും സമൃദ്ധപലമായും എഴുതി ശ്ലീലിച്ചു. കൈരളീദേവിയുടെ സമഗ്രമായ സപര്യയ്ക്കുവേണ്ട അഭ്യാസപാടവം സമ്പാദിച്ചതും അക്കാലത്തുതന്നെയാണു്. ഒന്നാമത്തെ കൃതി ഗുരുഭക്തിണയുടെ രൂപത്തിൽ ഏട്ടൻതമ്പുരാനു സമർപ്പിച്ച മാനവിക്രമീയം എന്ന അലങ്കാരഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. അന്നു കവിക്ക് പതിന്നാലോ പതിനഞ്ചോ വയസ്സായിരുന്നതേ ഉള്ളു. ആ ഗ്രന്ഥം ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല.

അനന്തരജീവിതം:—അപ്പോഴേക്കു പണിക്കരുടെ ദാരിദ്ര്യശക്തിയും സ്വാതന്ത്ര്യാസക്തിയും അദ്ദേഹത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം സമാപിച്ചു പത്രപ്രവർത്തനത്തിലേക്കു നയിച്ചു. അന്നു കോഴിക്കോട്ടു് ഏട്ടൻതമ്പുരാന്റെ പ്രധാനാശ്രിതനായ പുളിയമ്പറാ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ മനോരമ എന്ന പത്രം പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പത്രാധിപര്യംകൊണ്ടു വേണം ലോകസേവനം ചെയ്യാൻ എന്നു് അതിനുമുമ്പുതന്നെ തീച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന പണിക്കർ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോനെ ആ തൊഴിലിന്റെ ഗുരുനാഥനായി വരിച്ചു് ഏതാനും മാസം ആ വിദഗ്ദ്ധന്റെ കീഴിൽ പത്രപ്രവർത്തനരഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി. അപ്പോഴേക്കു തൃശ്ശൂരിൽനിന്നു പി. കെ. കൃഷ്ണൻ എന്ന പ്രശസ്തനായ പുസ്തകവ്യാപാരി തന്റെ ചുമതലയിൽ 'കേരളചിന്താമണി' എന്ന പേരിൽ

പ്രതിമാസം മൂന്നു തവണ പ്രചരിക്കുന്ന ഒരു പത്രം ആരംഭിക്കണമെന്ന നിശ്ചയിക്കുകയും അതിന്റെ ആധിപത്യം വഹിക്കുവാൻ പണിക്കരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു. 1080-മാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ നമ്മുടെ കവി ആ പത്രത്തിന്റെ അധിപനായി. അന്നു പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം കാലു കിത്തുന്നു; അത്രേ ആയുർജ്ജ കായികമായി നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വളർച്ച. എന്നാൽ മനോവികാസം കൊണ്ടു് അതിനുദമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു പരിണതപ്രജനായി വീജുംഭിച്ചിരുന്നു. മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം ചിന്താമണിയുടെ അധിപരായിരുന്നതിനുശേഷം കോഴിക്കോട്ടു മലബാറി എന്ന വാരികയുടെ നായകത്വം സ്വീകരിച്ചു് അങ്ങോട്ടു പോയി. അതിൽപ്പിന്നീടു ബ്രിട്ടീഷ് കൊച്ചിയിൽ ചക്രവർത്തി എന്ന പത്രത്തിന്റെ അധിപരായി. കുറേ കൊല്ലങ്ങൾക്കുദമ്പുതന്നെ ബാധിച്ചിരുന്ന ക്ഷയരോഗം അതിനിടയിൽ ക്രമേണ വലിക്കുകയും തന്നിമിത്തം 1090-മാണ്ടു പരലോകപ്രാപ്തനാകുകയും ചെയ്തു.

കൃതികൾ:—ബലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ പ്രധാനകൃതികൾ താഴെക്കാണുന്നവയാണു്. 1 മാനവിക്രമീയം, 2 കുമാരസ്തോത്രമാല, 3 കുമാരചരിത്രം നാടകം, 4 നാഗാനന്ദം, 5 സൂക്തിചിന്താമണി, 6 മീനാക്ഷി—ഒരു മലയാളതരളി, 7 ഇന്ദുമതീസ്വയംവരം നാടകം, 8 സാഗ്രാജ്യഗീത, 9 മകിഗീത, 10 ദുർഗ്ഗായുക്തം, 11 ചില നീതിസാരങ്ങൾ 12 ദേവീസ്തവം, 13 ഒരു റിശ, 14 ഒരു വിലാപം, 15 വിശ്വരൂപം, 16 മാലതീദേവി. ഇവയിൽ മാലതീദേവി ബംഗാളിയിലെ ഒരു ആഖ്യാനികയെ അല്ലമല്ലാം ഉപജീവിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കഥയാണു്. ഇരുവനാട്ടു നാരായണൻനമ്പിയാരുടെ ഉദയാലങ്കാരംപോലെ പണിക്കരുടെ മാനവിക്രമീയവും പ്രതാപരുദ്രീയത്തെ മാതൃകയാക്കി രചിച്ച ഒരു കൃതിയാണെന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. സൂക്തിമുക്താമണിമാല ഏട്ടൻതമ്പുരാന്റെ ഒരു സംസ്കൃതകൃതിയുടെ തർജ്ജമയാണു്. ആകെ 125 ശ്ലോകങ്ങൾ അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതെഴുതുന്ന കാലത്തു പണിക്കർക്കു പതിനഞ്ചു വയസ്സേ തികഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. അതിനുപുറമേ 18 നീതിസാരങ്ങൾ എന്നൊരു കൃതിയും അദ്ദേഹം പിൽക്കാലത്തു രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടും മൂന്നുമായി അക്കമിട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. മീനാക്ഷിയിൽ വസന്തതീലകവൃത്തത്തിൽ എഴുതിയ 32 ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഒരു യുവതിയുടെ കേശാഭിപാദവണ്ണനപരമായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ആ കാവ്യവും ഒരു ബാലുകാല കൃതിതന്നെ. അതോടടുപ്പിച്ചു നിർമ്മിച്ചതാണു് അഞ്ചു സഗ്ഗങ്ങളടങ്ങിയ നാഗാനന്ദം ഭാഷാകാവ്യം. ഇന്ദുമതീസ്വയംവരം നാടകം ഉണ്ടാക്കിയതും ആയിടയ്ക്കുതന്നെ. നാഗാനന്ദവും അതും 1080-മാണ്ടിടയ്ക്കു കവനോദയത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകാണുന്നു. സാഗ്രാജ്യഗീത ഡൽഹി ഡർബാർസ്റ്റാറകമായി പണിക്കർ രചിച്ച ഒരു പുസ്തകമാണു്. അതിൽ ഭൂപാലമംഗളം (ഉപജാതിവൃത്തത്തിൽ പതിനഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ) സാഗ്രാ

ജഗഥ (കിളിപ്പാട്ട്) ഹാനോവർവംശാവലി (മന്ദാക്രാന്താവൃത്തത്തിൽ ഇരുപത്തഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ) ഈ മൂന്നു കൃതികൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. ആ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം 1083-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണ്. മകി ഗീതയുടെ മൂലം മഹാഭാരതം ശാന്തിപർവ്വത്തിലെ ഒരുപാഖ്യാനമാണ്. അതുതന്നെ ശ്രീമദ്ഭാഗവതം ഏകാദശസ്കന്ധത്തിൽ ഭിക്ഷുഗീത എന്ന പേരിലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മകിഗീതയുടെ രചനയും ഏകദേശം അക്കാലത്തുതന്നെയാണ്. വിശ്വരൂപമാണ് ഭട്ടവിലത്തെ കൃതി. വിലാപത്തിൽ ഇരുപത്തേഴും വിശ്വരൂപത്തിൽ അൻപത്താറും ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്.

കവിതാരീതി:—അത്ര ബാല്യത്തിൽ അത്ര വിശിഷ്ടങ്ങളായ ശ്ലോകങ്ങളെഴുതി സഹൃദയാഹ്ലാദം നൽകിയ ഒരു ഭാഷാകവിയെ കേരളം അറിയുന്നില്ല. സർവ്വമാ നിദ്ദോഷവും ഗുണോത്തരവുമായല്ലാതെ ഒരൊറ്റ വരിപോലും പണിക്കരുടെ തൂലികയിൽനിന്നു നിഷ്പ്രഭമായിട്ടില്ല. മനോരമയിൽ ചേരുന്നതിനു മുൻപെഴുതിയ കൃതികളെ ബാല്യത്തിലെ കൃതികളെന്നും അതിനപ്പുറമുള്ളവയെ യൗവനത്തിലെ കൃതികളെന്നും രണ്ടിനുമായി വേണമെങ്കിൽ തരംതിരിക്കാം. കാലം ചെല്ലുന്തോറും ലോകപരിചയംനിമിത്തം സിദ്ധിക്കുന്ന കവികൾക്കുതന്നെപ്പോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷയത്തിലും ഒന്നിനൊന്നുയർന്നുവന്നുള്ള വസ്തുത ഞാൻ വിസ്മയപ്പെടുന്നില്ല. പക്ഷേ, അങ്ങനെ വളരെയൊന്നും ഉയരേണ്ട നിലയിലല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി പരിസ്തരിച്ചത്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ട് ഏന്റെ ആശയം വിശദീകരിക്കാം.

സൂക്തിമുക്താമണിമാല:—

“ഇന്നാസ്ഥിച്ചിടുക സാഹിതിയാം സമുദ്രത്തിന്നുണ്ടവിച്ച കവിതാസുധയെബ്ബുധന്മാർ; എന്നാൽ ജരാമരണമൊരാതിപൂജ്യഭാവം ചിന്തുന്ന കീർത്തിമയഗാത്രമതേകിടുന്നു.”

ഈ കൃതിയിൽ ചില നിസ്സാരങ്ങളായ വൈകല്യങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. അവ നാഗാനന്ദത്തിൽ മിക്കവാറും അപ്രത്യക്ഷമായി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നാഗാനന്ദം:—

“ഇക്കണ്ടിടുന്ന തനതൊട്ട പദാർത്ഥജാതമൊക്കെബ്ബുവക്കടലിലെത്തിരമാലയല്ലോ; ചൊല്ലൊള്ളമെൻജനക! ലക്ഷ്മിയുമേറെയൊന്നും നില്ക്കുന്നതല്ല നരരിൽപ്പുതുസന്ധ്യപോലെ.”

ശ്രീഹർഷദേവന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ നാഗാനന്ദം നാടകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യത്തെത്തന്നെയാണ് കവി ഈ നിബന്ധത്തിന് ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വാസുദേവാഷ്ടകം:—താഴെക്കാണുന്നതു് അക്കാലത്തെഴുതിയ വാസുദേവാഷ്ടകത്തിലെ ഒരു ശ്ലോകമാണു്.

“സുവൃക്കതനായു, സുസുഖിയായു, സുഖമായു, സുരക്ത-
മവൃക്കതനായു, യധികനായു, യൗവനായമനം
ഭവ്യപ്രദീപ്തിയാടു ദിക്കുഖിലം വിളക്കും
ഭവ്യപ്രദായക! ഭവൻ ഭവികം തരേണം.”

മീനാക്ഷി:—നാഗാനന്ദത്തെക്കാൾ നന്നായിണ്ടു് മീനാക്ഷി.

“ആ വൻപെഴുന്ന ചെറുപുത്രിരിയോ വിളക്കും
ഹാവങ്ങളോ കവിളിണയ്ക്കിയലും തുടുപ്പോ
ഭൂവല്ലിയോ ചൊരിയ തോടകളോ കടാക്കു-
പ്പുവല്ലിയോ തരിയിലോത്തു മദിച്ചിടേണ്ടു്?”

“സുനാശുഗന്റെ വിജയക്കൊടിയോ വിലാസ-
ശ്രീനാടകത്തിനൊരലംകൃതമാമരങ്ങോ
മാനാതിശായി മനതാരിലെഴും മഹസ്സെൻ-
മീനാക്ഷിയോ മധുരസാർവ്വമനോജ്ഞയാണി.”

ഇന്ദുമതിസ്വയംവരം:—ഇന്ദുമതിസ്വയംവരം നാടകത്തിൽ നാം പണിക്കരെ ഒരു പ്രൗഢകവിയായി നിരീക്ഷിക്കുന്നു.

“പുതിയൊരുവിധമിച്ചരിതം മതിമാൻ നേതാവു വത്സയുവരാജൻ
കൃതിമണി വിക്രമഭൂമിപതിശിഷ്യൻ കവിയു, മൊത്തു ഗുണമഖിലം”

എന്നു പ്രസ്താവനയിൽ കവി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഏതു വത്സരാജ കഥയെയാണു് ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. വത്സരാജ്യത്തിലെ യുവരാജാവായ രത്നപ്രഭുനാണു് നായകൻ. സിംഹ ഉദ്രപീഠിലെ രാജകുമാരിയായ ഇന്ദുമതി നായികയും. ഇടയ്ക്കു ശാപത്താൽ അശപരൂപനായിപ്പോയ ഒരു യക്ഷന്റെ സ്വാമിയായ കേരള രാജാവിനേയും രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നുണ്ടു്. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ കാണണ്ടേ?

“വെള്ളക്കണ്ണാടിപോലുള്ളവളുടെ കവിളിൽ-
കൈകളെച്ചേർത്തുവെന്നാ-
ലുള്ളത്തിൽപ്പേടിച്ചുലം കിടുകിട വിറയാ-
ലൊന്നു ചുംബിച്ചതില്ല,
വെള്ളത്തിൽച്ചാടിയപ്പോളവളുടെയധരം
തൊട്ടു ഞാനൊട്ടരികൽ-
ക്കള്ളം കൂടാതെയോലും പുതുസുധയെ നുക-
ന്നില്ല ഒട്ടെളവയോഗാൽ.”

“മാനങ്ങളാട്ടു പറന്നിട്ടെ വെടിവച്ചീടേണ്ട നേരത്തു ഞാൻ
മാനം നേടുവെന്നായയ്ക്കു കടിഞ്ഞാണങ്ങു വേണ്ടുവിധം
ഉന്നം വിട്ടു വോണൊടിഞ്ഞിയഹോ! ഹോഷാരവംകൊണ്ടു—
ചൂന്നങ്ങത്തൊട്ടു പാത്തിടുന്നു വലുതാമശം ത്രിവിശ്വശ്രുതൻ.”

ത്രിവിശ്വശ്രുതൻ എന്നതു കേരളരാജാവിന്റെ പൂർവ്വസൂചിതമായ അശ്വ
ത്തിന്റെ പേരാകുന്നു.

“വന്നീടട്ടേ കടുപ്പം കലരുമൊരു കരം—
തന്നിലാ വജ്രമേന്തി—
ട്ടിന്നീടാന്നീടുമിന്ദ്രൻ പടയിലാക ഞാ—
നിട്ടു വട്ടം തിരിക്കാം
പിന്നീടാരാണ പോരിൽപ്പരമരനിമിഷം—
പോലുമെൻമുമ്പിലയ്ക്കോ!
നിന്നീടാൻ തക്ക മന്ത്രുൻ പരതപപട്ടകി—
ടങ്ങളിഞ്ഞതു സാരം?”

“പാരം ഗണ്ഡം വിളത്തും പനിമതിസമമാ—
മാസുരോരം കരിഞ്ഞും
സാരം പൂമേനി വാടിസ്സരസിജബിസമെ—
ന്നുള്ളവണ്ണം കഴഞ്ഞും
താരവൻ തട്ടിവിട്ടീടിന കട്ടകണകരം—
ക്കൊക്കയും ലക്ഷ്യമായി
സൈപരം കൂടാതെത്തൊന്നെൻപ്രിയരമണി കിട—
ക്കുന്നു പുമെത്തെയിന്മേൽ.”

മങ്കിഗീത:—മങ്കി എന്ന മഹാഷി താൻ അന്യായമായി
ആജ്ഞിച്ച ധനം മുഴുവൻ തന്നുായെന്നതന്നെ നശിച്ചപ്പോൾ നിവേ
ദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നതാണ് ഈ കൃതിയിലെ ഇതിഹാസം.

“പ്രഹായ കാമം ലോഭഞ്ച സുഖം പ്രാപ്തോന്തി സാമ്പ്രതം
നാഭ്യ ലോഭവശേ പ്രാപ്തോ ദുഃഖം പ്രാപ്തോമൃതാത്മവാൻ.”

എന്നതാണ് അത് ഉപദേശിക്കുന്ന സദാചാരപാഠം. തജ്ജമ കിളി
പ്പാട്ടിലാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. അതിൽ ആദ്യത്തെ ഭാഗം കേക
യിലും രണ്ടാമത്തേതു കാകളിയിലും എഴുതിയിരിക്കുന്നു. ദ്രാവിഡ
വൃത്തങ്ങളെക്കൊണ്ടും കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിനു പണിക്കർ വിദഗ്ദ്ധ
നായിരുന്നു എന്ന് ഈ കൃതിയിൽനിന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്. ചില ജൂത
ദികൾ പരിശോധിക്കുക.

“കാമമേ നിന്നുള്ളതുകുടിന്റെ കട്ടിയാൽ—
ക്കേമമായുണ്ടാക്കിവച്ചതത്രേ ദൃഢം!

നൂറുവിധത്തിലനന്തമോറാകിലും
 നൂറായ്ത്തകൻ തെറിക്കുന്നതില്ല നീ.
 കാമമേ! നിന്നെശ്ശരിക്കറിഞ്ഞെൻ നിന്റെ
 കാമമെന്തെന്നും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു ഞാൻ.
 നിന്നിഷ്ടമാടുവാനായിത്തുനിഞ്ഞെവ-
 മെന്നാത്മസൗഖ്യം നശിച്ചുപോയി സഖേ!
 സങ്കല്പമാണ് നിൻമൂലമെന്നുള്ളതും
 സങ്കല്പയോനേ, ധരിച്ചിരിക്കുന്നു ഞാൻ.
 നിന്നെക്കുറിച്ചിനിസ്സങ്കല്പമില്ല മേ
 പിന്നെ നീ വേരോരപോകുമെന്നെന്തും.”

ദേവീസ്തവം:—വിശേഷാത്തരമായ ഈ സ്തോത്രത്തിൽനിന്നു
 രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾമാത്രം എടുത്തുകാണിക്കാം.

“കാലാഗ്നിജപാലപോലേ കരുമന കളിയാ-
 ടുന്ന കൈവാളിലച്ചും
 ഹേലാഹുകാരമാനും മൃഗലമണിയ-
 പ്പൊൻചിലമ്പൊച്ച പുണ്ടും
 നീലാളിപ്പുംകഴല്ലെട്ടണിമലർ വിതരും-
 മട്ടു യുദ്ധക്കളത്തിൽ-
 ചേലായ് നൃത്തം ചവിട്ടും നടവരദയിതേ!
 ദേഹി മേ ദേഹസൗഖ്യം.”

“പ്രാണായാമാദിനാനാവിധവിധികളൊടും
 നാസികാഗ്രത്തിലക്ഷി-
 ക്ഷോണാക്ഷം സംയതാത്മാക്കളിലിരുളുമാ-
 റക്താസ്സായിരിക്കേ
 വീണാലാപേ! വിശിഷ്ടപ്രതിഭയുമറിവും
 നല്ലവാൻ വന്ന നിന്നെ-
 ക്ഷാണാമത്രേ നിലാവിൻപടി തിരുവടിതൻ
 തത്ത്വമാരെന്തറിഞ്ഞു?”

ഈ സ്തോത്രത്തിൽ ഭാവകരതൊട്ടുള്ള പൂർവ്കവികളുടെ കൃതികൾ കറെ
 യെല്ലാം കവിക്കു മാഗ്ഗദർശകമായിട്ടുണ്ട്.

ഒരു നിശ:—ആകൃതികൊണ്ടു ഹ്രസ്വമെങ്കിലും പ്രകൃതികൊണ്ടു
 ബൃഹത്തായ ഒരുത്തമഖണ്ഡകാവ്യമാണ് ഇത്. നോക്കുക പണിക്ക
 രുടെ കമനീയമായ കല്പനാവൈഭവം.

“സതീജനത്തിൻ വ്രതവും ഹൃദയവും
 വിടപ്രഭാവത്തിലിടിഞ്ഞിടുന്നതും

പ്രതിക്രിയാമൂലമത പുണ്ട കർക്കശൻ
കാരയിൽച്ചോര പുരട്ടിടുന്നതും
കവച്ചയിൽക്കണ്ണു തെളിഞ്ഞ കശ്ശലൻ
കവാടങ്ങളുത്തിനു കയ്യിടുന്നതും
നിധിക്കുവേണ്ടിദ്വാര മൂത്ത ഓർഗൻ
കിളിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരിപ്പതും
വിലോലനീലായതലോപനങ്ങളെ—
ക്കലക്കിയുണ്ടാക്കിയ കണ്ണുനീരിനാൽ
വിയോഗിനീപാണധരഗണ്ഡഭിത്തിയിൽ
സ്തരവ്യമാചിത്രമണച്ചിടുന്നതും
നിരാശനാം കാമുകനാത്തി പുണ്ട വീ—
ത്തുപായമില്ലാത്തതെന്നാരുള്ളൊടും
കവിരക്ഷ കയ്യാണു കൊടുത്തു കാമനെ—
ക്കോരനെക്കോപമൊടേ ശപിപ്പതും”

മറ്റും നിശാപിശാചികയുടെ വാഴ്ചക്കാലത്താണെന്നു കവി സമീപീനമായി ഇതിൽ സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു പ്രശസ്തകൃതികൾ:—ഇനി പണിക്കരെ മഹാകവിപദത്തിലേക്കുയർത്തുന്ന രണ്ടു മഹാഹരകൃതികളെക്കുറിച്ചുമാത്രമേ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. സാമ്രാജ്യഗീത ഏഴുനിയ അദ്ദേഹംതന്നെയാണു് രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ ലോകമാനുതീലകന്റെ ഭരണയായി എന്ന നിലയിൽ സാമ്രാജ്യഭൃഷ്ടതപത്തെ പത്രപംക്തികളിലും പ്രസംഗവേദികളിലും നിഷ്ഠൂരമായി എതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്നതു്. എന്നാൽ അക്കാലത്തു് ഇന്നത്തെപ്പോലെ ആ രണ്ടു ചിന്താഗതികൾക്കും തമ്മിൽ സാമാനാധികരണ്യത്തിന്റെ അഭാവം അത്രമാത്രം പ്രകടമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

ഒരു വിലാപം:—വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ ഏതു ഖണ്ഡകാവ്യത്തോടും കിടവില്ലാത്ത ഒരു മാഹാത്മ്യം വിലാപത്തിനുണ്ടു്. ആ ശബ്ദസൗന്ദര്യം, ആ അർത്ഥസമൃദ്ധി, ആ തത്വഗാഹനത, ആ ഭാവഗാംഭീര്യം, ആ രസനിർഭരത ഇങ്ങനെ ഒരു സരസകാവ്യത്തിനു വേണ്ട സർവ്വഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ ഒരു വാഞ്ചനം ഭാഷയിൽ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. അതു രചിക്കുമ്പോൾ പണിക്കർക്കു വാഗ്ദേവത ഏതോ ഒരു പ്രത്യേകവിധത്തിൽ മുക്തഹസ്തമായി അനുഗ്രഹവഷം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നു തോന്നിപ്പോകും. വിഷ്ണുചികയിൽ പെട്ടെന്നു മരിച്ചുപോയ തന്റെ പ്രിയതമയുടെ സമീപത്തിരുന്നുകൊണ്ടു് ഒരു യുവാവു കരുണകരുണമായി വിലപിക്കുന്നതാണു് വിഷയം. പ്രസ്തുതകാവ്യത്തിന്റെ പരമോൽകൃഷ്ടത ആദ്യന്തം വായിച്ചു് അനേകം തവണ അനുസന്ധാനം ചെയ്താൽമാത്രമേ ഭാവുകന്മാർക്കു സമഗ്രമായി ആസ്വദിക്ക

വാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. ഏകിലും ചില ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ മുന്നോട്ടു കടക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ല.

“നാട്ടാരെല്ലാം വിഷുചീലഹളയിലുതിരും
കാലമട്ടീനമാണ്
കൂട്ടാളയോ! പിരിഞ്ഞീടിന കഥ, വലുതാ-
യുള്ള വഷാനിശീമം,
കേട്ടാലാതും യേംകൊണ്ടിളകിമറിയുമീ
വേളയിൽക്കഷ്ടമായാറും
നീട്ടാനുംകൂടി വയ്ക്കാതെയുമൊരു വിള-
ക്കിന്റെ നേരിട്ടിരുന്നു.”

“സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി സ്വയമുയരമൊരി
നിന്റെ ജീവൻ, ക്രമത്തിൽ-
ക്കൈതനംവച്ചു വാനോർവനിതകളുളളീ-
ടുന്നാരഗ്രാസനത്തിൽ
ആതകം വിട്ടു മിന്നിക്കിളികളിളകുമാ
നന്ദനത്തോപ്പിലേത്തും
ഗീതത്തോടൊത്തു പുത്തൻമണമണിയുമിള-
ങ്കാരം തെല്ലൊരിടട്ടേ.”

“ലാഘവംകൊണ്ടിണങ്ങും പുതുമ, കവിതകൊ-
ണ്ടുള്ള സൽകീർത്തി, വിദഗ്ദ്ധ-
തഭാവംകൊണ്ടുള്ള മാനുസ്ഥിതി, രണപട്ടതാ-
മൂലമാം വൻപ്രതാപം
ഈവണ്ണം വണ്ണനീയം ഗുണമഖിലമൊരേ
വാതിലിൽത്തട്ടിപ്പിട്ടി-
ജ്ജീവത്താമാദിമൂലപ്രകൃതിയിലൊടുവിൽ-
ച്ചെന്നു ചേരുന്നുവല്ലോ.”

“പാതിവ്രത്യപ്രതാപക്കൊടിയുടെ ചരടേ,
ദുർവിധിക്കൊരു തട്ടി-
പ്പാതിയും വന്ന നിന്മെയ്യിളകുവതിനിനി-
സ്സാധ്യമല്ലെന്നിരിക്കേ,
പാതിപ്പെട്ടും ഭവച്ചങ്ങലവലിയിലക-
പ്പെട്ട കാലാലയത്തിൻ
വാതിൽക്കൽപ്പോയി മുട്ടിത്തിരിയെ വരുമൊരൻ
ജീവിതം ഭാരഭൃതം.”

“ഞാനോ നീർകെട്ടി മുട്ടുന്നൊരു നയനതടം
 വിങ്ങിമങ്ങിക്കഴങ്ങി—
 പ്പിന്നോൽക്കണ്ഠാപരീതൻ വിരഹവിധൂരതാ—
 ധൂസരാഞ്ജങ്ങളോടേ
 മാനോഭം കണ്ണി മുളളും ചരലുമിടകല—
 ന്നുള്ള മാഗ്ഗം ചവിട്ടി—
 ഞാനോരോ ജീവിതായോധനമുറിവുകളേ—
 റോടി വാടേണ്ടിവന്നു.”

“വായുവ്യാസസ്തമുലം വിറയുടയ പുരാ—
 രാമവല്ലികുലത്തെ
 സ്തീതസ്തേഹം തലോടിപ്പലപൊഴുതു പയോ—
 ധാര താനേ നടത്തി
 ആതങ്കം മാറുമയ്യോ! തവ തനുവേമാ—
 യുള്ള വെണ്ണീർ കിടക്കെ
 പ്രേതക്കാട്ടിൽക്കടത്തും കരവുമഹലമ—
 ല്ലോഷധീശന്നു മേലിൽ.”

“സാനന്ദം സുപ്രഭാതോദയമഹിമ പുക—
 ഈ പക്ഷിപ്രജത്തിൻ
 ഗാനത്താലോ ഗവാക്ഷംവഴി ദിനമണിതൻ—
 കൈകളാൽപ്പല്ലയാലോ
 തേനഞ്ചുംവാണിയാളോ! ചുടലയൊടു സമീ—
 പിചു നിൻ ദീഗ്ദ്ധനിദ്ര—
 യ്ക്കുനം പാറില്ല, നിൻകണ്ണുകൾ നിയതിനിയോ—
 ഗത്തിനാൽ മുദ്രിതങ്ങൾ.”

25 വയസ്സ് തികയാത്ത ഒരു ബാലപ്രായനാണ് ഈ രസികരസായനത്തിന്റെ പ്രണേതാവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആരെങ്കിലും വിശ്വസിക്കുമോ?

വിശ്വപത്രവം:—കോഴിക്കോട്ടെ കടൽപ്പാറത്തു പതിവുപോലെ ഒരു ദിവസം സായാഹ്നത്തിൽ ഏകാകിയായി നില്ക്കുമ്പോൾ പണിക്കരുടെ ഉള്ളിൽ സമുദിതമായ വിചാരപരമ്പരയാണ് പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം. അന്നു ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദത്തിന്റെ കോലാഹലം കേരളത്തിൽ എങ്ങുമെവിടെയും മാറൊലിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ പ്രാസത്തിന്റെ അപേക്ഷകൂടാതെ ഭാഷയിൽ ഒരു വിശിഷ്ടകാവ്യം നിർമ്മിക്കണമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹമാണ് അതിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിധിനിഷേധങ്ങൾ പണിക്കരെപ്പോലെയുള്ള അതിമാനുഷവ്യക്തികൾക്ക് ഒരിക്കലും ബാധകമാകുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അവർ എന്തിനെപ്പറ്റിയും എന്തെഴുതിയാലും എങ്ങനെ

ഏഴുതിയാലും അതെല്ലാം ഒന്നാംകിടയിലല്ലാതെ നീലകൊള്ളകയില്ലാതെന്നു. വിശ്വരൂപം ആദ്യംതന്നെ ഉല്പേക്ഷകളോലിതമാണ്. അപൂർവ്വം ചില കല്പനകൾമാത്രം ശ്ലേഷാൻപ്രാണിതങ്ങളായിപ്പോയിട്ടുണ്ട്. അവയ്ക്കു പ്രായേണ പ്രകൃതോപയോഗിതവും കറയും. അവയെ തള്ളി നോക്കിയാലും ഒരു വരിയുമായ ഖണ്ഡകാവ്യമായി പ്രസ്തുതകൃതി പരിലസിക്കുന്നു.

“ചിത്രാംശുവെന്നു പുകളോര്യ ചിത്രകാരൻ
മുൻപേ കുറിച്ച ഘോരചിത്രപടത്തെയെല്ലാം
ആകാശഭിത്തിയിലെടുത്തു നിവർത്തി നേരേ
ചായം കൊടുത്തു മിഴിവേകി മിനുക്കിടുന്നോ?”

എന്നതാണ് പ്രഥമപദ്യം. വേറെ ചില പദ്യങ്ങളാണ് ചുവടേ ചേർക്കുന്നത്.

“കല്ലോലമാലകളടിച്ചടിവിട്ടയൻ
വാരാശിഗുപ്തനവരണനിറക്കടങ്ങൾ
വാനത്തടിഞ്ഞുടലുടഞ്ഞുതിരുന്നനേരം
ജാലപലുമാനമണിരാശി പരന്നതാമോ?”

“വിജ്ഞാനശാസ്ത്രവിധിപൂർവ്വകവീക്ഷണങ്ങൾ
ളാകാശയാനഗതസൂക്ഷ്മപരീക്ഷണങ്ങൾ
വിദ്യുൽപ്രയോഗമിവയാലുമകൃഷ്ടപുരുഷം
ജ്യോതിസ്സമൃദ്ധമിതനാവിലമുജ്ജ്വലിപ്പു.”

“ആകാശവീഥിയിലലക്കുതൻപ്രകാശം
മോരോന്നനുകൂലമുദിച്ചുധൂരാജി മിന്നി
രാജാവുതൻ വരവു നോക്കി വഴിക്കു നീല്ക്കും
രക്ഷാഭയോന്തരുടെ പൊന്തുകടങ്ങൾപോലെ.”

“അങ്ങോട്ടു പോകിലതിരില്ലതിരാകുവോളം
മനോഹരങ്ങളായിനൊരു മാഗ്നവുമില്ല തെല്ലും
ഉറപ്പിക്കയോ വലിയ ഭഗവതമാണു പിന്നെ
യാകാമിതൊക്കെ വിരമിക്കുകയാണു ഭേദം.”

“മന്നിൽക്കോളാന്നിരവും ജലനിധി,
മുകളിൽച്ചാരുതാരാസമൃദ്ധം
ചിന്നിക്കാണം നഭോമണ്ഡലം,മതിൻ നട്ടു-
ക്കുജ്ജ്വലിക്കുന്ന ചന്ദ്രൻ
എന്നിസ്സുവേഗസൃഷ്ടിക്രമമഹിമ കുറി-
ക്കുന്ന വസ്തുക്കളെല്ലാം
മൊന്നിച്ചാഹ്വാനം! കാണുകക്കരളിടയിലഹം-
ബുദ്ധി നില്ക്കുന്നതാണോ?”

“പാപവാദം കേൾക്കുകയും മുഴുവനും
 മുക്കിമുടാത്തതെന്തോ?
 താരാവൃന്ദങ്ങൾതമ്മിൽ സ്വയമുരസി മറി-
 ണത്തു വീഴാത്തതെന്തോ?
 നേരായാണമനുനോക്കിടുക മദമിയലും
 മത്സ്യരേ! നിങ്ങളെന്നാ-
 ലാൽക്കണ്ടത്തുമെല്ലാറ്റിനുമുപരി വിള-
 ള്ളുന്ന വിശ്വസ്തരൂപം.”

ഒരു മുഴിയിൽ:—പ്രാസവാദകാലത്തു കാര്യവശാൽ വലിയ
 കോയിത്തമ്പുരാൻ തന്നിട്ടു വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന മലബാറിയും പണിക്ക-
 രുടെ ബഹിഷ്കരപ്രാണനായിരുന്ന കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോന്റെ
 (ഇന്നു കണ്ണൻ ജനാർദ്ദനൻ) സുദർശനവും നിറത്തുകയുണ്ടായി. അപ്പോൾ
 തങ്ങൾക്കു തന്നിരിക്കുമുണ്ടായ സങ്കടം പണിക്കർ താഴെക്കാണുന്ന
 ശ്ലോകത്തിൽ നിവേദനംചെയ്തു.

“മൂന്നാണങ്ങളെയും പണ്ടേ ദയ്യമകളവരിൽ
 സ്വസ്ഥയാക്കുക കഷ്ടം!
 പിന്നീടുള്ളോൾ പുകൾപ്പെണ്ണവളപരപുരാ-
 നങ്ങളിൽസ്സഞ്ചരിപ്പു
 ഭാഷായോഷിത്തു പൊരിപ്രജകൾ വളരെയൊ-
 യങ്ങനമ്മത്തിലായി
 വാലുകൾകൊണ്ടവരിൽച്ചിലതിനു ചിലവേ-
 കാണമാകാതെയായോ?”

എടവട്ടിക്കാടിന്റെ “ലക്ഷ്മീ: കീർത്തി: കൃപാണി” എന്ന പ്രസിദ്ധപദ്യ-
 ത്തിന്റെ ഒരു അനുരണനമായ ഈ ശ്ലോകത്തിൽ കാണാമെങ്കിലും
 ആദ്യത്തേതിനെ രണ്ടാമത്തേതു പ്രകടമായി ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു
 പറയാവുന്നതല്ല.

ഉപസംഹാരം:—പണിക്കരുടെ ഗദ്യത്തിനും അസാമാന്യമായ
 ശക്തിയും സൗഷ്ഠവവുമുണ്ടായിരുന്നെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈജ
 സ്വലനും കർമ്മധീരനുമായ ഒരു പത്രാധിപർ, വികാരതരളനായ ഒരു
 ഭാരതീയദേശാഭിമാനി, ഏതു സദസ്സിനെ ആകർഷിക്കുവാനും പരി-
 പൂർണ്ണമായ പാടവമുള്ള ഒരു സരസോജ്വലവാചി, ഇങ്ങനെ അനേകം
 ഇതരസിദ്ധികളും അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു പല തെളി-
 വുകളുമുണ്ട്. ആയുരാരോഗ്യശുചര്യങ്ങൾകൊണ്ടുമാത്രം വിധി അദ്ദേ-
 ഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചില്ല. സാമ്പത്തികവൈഷമ്യങ്ങളിൽനിന്നു വിമു-
 ക്തി നേടുവാൻ അദ്ദേഹം നിത്യവും പകലും രാവും പണിപ്പെടേണ്ടിവന്നു.
 ആംഗ്ലേയകവിവര്യനായ കീററ്സിനെപ്പോലെ അദ്ദേഹത്തിനും സ്വല്പ
 കാലത്തേക്കുമാത്രമേ സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ തന്റെ ഉൽകാപമ

മായ പ്രകാശം നിലനിറയുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ള, കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യഹീനത എന്നല്ലാതെ എന്തു പറയട്ടെ. “നിയതി: കേന ലംഘ്യതേ?” എന്നുണ്ടല്ലോ.

വള്ളത്തോൾ കെ. ഗോപാലമേനവൻ (1057-1115)

—ചരിത്രം:—ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ വെട്ടത്തുനാടു പൊന്നാനിത്താലൂക്കിൽ മണ്ണലം അംശത്തിൽപ്പെട്ട പുല്ലൂണിദേശത്തു വള്ളത്തോൾ എന്നൊരു പ്രാചീനവും പ്രസിദ്ധവുമായ നായർത്തറവാടുണ്ട്. ഒടുവിലത്തെ വെട്ടത്തുനാട്ടുരാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായ കോന്തിമേനവൻ കാര്യക്കാർ ആ തറവാട്ടിലെ ഒരണ്ണമായിരുന്നു. പ്രസ്തുതകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട വെള്ളാക്കാടു പള്ളിയത്തുശാഖയിൽ നാണിയമ്മയുടേയും കറുത്തേടത്തു വിഷ്ണുനമ്പൂരിയുടേയും പുത്രനായി ഗോപാലമേനോൻ 1057-ാമാണ്ട് ഇടവമാസം തിരുവാതിരനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. മഹാകവി വള്ളത്തോൾ കെ. നാരായണമേനവൻ ആ ശാഖയുടെ മൂലകുടുംബത്തിലെ ഒരണ്ണമാണ്. ആ കുടുംബത്തിൽ പാവ്തിയമ്മയുടേയും കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ എയ്യാൽപ്രദേശത്തു കടുങ്ങാട്ടു മല്ലിശ്ശേരി ദാമോദരനിളയതിന്റേയും പുത്രനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം 1054-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 1-ാംന-യാണല്ലോ. ഗോപാലമേനവന്റെ പിതാവു ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ മരിച്ചുപോയി; മാതാവു 1088-ാമാണ്ടു മകരത്തിൽ അമ്പത്തേഴാമത്തെ വയസ്സിൽ പരേതയായി. ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് 36 ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ ‘ഒരു വിലാപം’ എന്ന കാവ്യത്തിൽ കവി

“ജനയിത്രി! സദാ ഭവദപിലോ—
കനകതൂഹലലോലനായിതാ
തനയൻ മരുവുന്നു താവകാ—
നനമൊന്നൻപൊട്ടു കാട്ടിടേണമേ.

മനതാർ മലിനപ്പെടുത്തിടും
നിനവേലാത്ത വിശുദ്ധിശാലിനി
അനപായതപസ്സസാധ്യമാ—
മനഃലം ചിൽപദമാന്നിരിക്കയാം.

അഴകാൻയരം കുറഞ്ഞു പൊൻ—
നിറമാം മെച്ചൊളി മിന്നുമാനനം
ശരിയായൊരു ശാന്തഭാവമി—
പ്പരിപുള്ളമ്മയെയെന്നു കാണുമോ?”

എന്നും മറ്റും പരിഭവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കുടുംബത്തിനു നേരിട്ട ചില ഭൂരിത്തരാനിമിത്തം പത്തുപന്ത്രണ്ടു വയസ്സായതിനുമേലേ ഗോപാലമേനവനെ ഏഴുത്തിരുത്തന്നെ ഇരുത്തിയുള്ളൂ. പള്ളിയത്തെ ഒരു പ്രാഥമിക വിദ്യാലയത്തിൽ രണ്ടു കൊല്ലം പഠിച്ചു. തന്നത്തരം കൊല്ലകോട്ടു

ഹൈന്ദവത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു മോഹം. എങ്കിലും ചില കാരണങ്ങളാൽ അതു സാധിച്ചില്ല. വെട്ടത്തു പുതിയങ്ങാടി മുൻസിഫുകോടതിയിൽ ഗുമസ്തനായിച്ചേരണമെന്നായിരുന്നു വിധിയുടെ കല്പന. അതു ഫലിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനപ്പുറം പ്രതിഭാശാലിയായ ആ ബാലൻ ഓമോദരനികയത്തിന്റെ റൂഷിയിൽപ്പെട്ടു. സംസ്കൃതം പഠിക്കുകയും അഭിനയകല ശീലിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു മഹാകവിയുടെ മാതൃലതം ഗുരുനാഥനുമായിരുന്ന രാമസ്തംഭനേരവന്റെയും പിന്നീട് നേരിട്ട വള്ളത്തോളിന്റെയും കീഴിൽ രണ്ടുമൂന്നു കാവ്യങ്ങളിൽ ഏതാനും സഗ്ഗങ്ങളും കുറേ അഷ്ടാശ്വ ഹൃദയവും അഭ്യസിക്കുകയും ചെയ്തു. 1079 കർക്കടകത്തിൽ ഇളയതു മരിച്ചു. മഹാകവി കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടത്തിന്റെ മാനേജരായി തൃശ്ശൂർ പോയി. ഗോപാലമേനവൻ പള്ളിയത്തു നാരായണൻനായർ നടത്തിവന്ന ഒരു പാശാലയിൽ അധ്യാപകനുമായി. സ്വല്പകാലത്തേക്കുമാത്രമേ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം പഠിച്ചുള്ളിവെങ്കിലും മഹാകവിയുടെ വാത്സല്യപൂർണ്ണമായ ശിക്ഷണത്തിൽ അതിന്റെ ഫലം പതിന്മടങ്ങായി വർദ്ധിച്ചു. 1083-ൽ അദ്ദേഹം മഹാകവിയുടെ പത്നിയുടെ അനുജത്തി ചിരംഗി നാണിക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. 1096-മാണ്ടു തുലാം 15-ാംന-യായിരുന്നു ആ സുചരിതയുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ ദേഹവിയോഗം. 1083 മുതൽ മഹാകവിയുടെ അനുചരനും ആജ്ഞാനുവർത്തിയും ശിഷ്യനുമായി ജീവിതം നയിച്ചു. 57-ാമത്തെ വയസ്സിൽ 1115-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം ഉത്രംനക്ഷത്രത്തിലാണ് യശസ്തരീരനായത്. അത്യന്തം അനാഡംബരവും ശാന്തവുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകയാത്ര.

കൃതികൾ:—വളരെ വിരളമായി മാത്രം ചില ഖണ്ഡകൃതികളെഴുതി വരിഷ്ഠമായ കീർത്തിക്കു പാത്രീഭവിച്ച ഒരു കവിശ്രേഷ്ഠനാണ് ഗോപാലമേനവൻ. 1081-ൽ പഞ്ചതന്ത്രം മണിപ്രവാളകാവ്യം എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം മഹാകവിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യനുമായ ഗോപാലമേനവനും കുററിപ്പറത്തു കേശവൻനായരും കിട്ടുണ്ണിനായരുംകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. കിട്ടുണ്ണിനായർ കേശവൻനായരുടെ ശാഖാന്തരത്തിൽപ്പെട്ട അനുജനും, കഥാസരിത്സാഗരത്തിന്റെ വിവർത്തകനാണ്. അദ്ദേഹം വളരെക്കാലമായി ഒന്നും എഴുതാറില്ല. രണ്ടും നാലും തന്ത്രങ്ങൾ രജ്ജമ ചെയ്തതു ഗോപാലമേനവനാണ്. അന്നുതന്നെ അവരുടെയെല്ലാം കവനകലാപാടവം പ്രായേണ അതിന്റെ അത്യുച്ചകണ്ഠയിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ഗോപാലമേനവൻ എഴുതിയ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“അലകളിലറിയേറിത്തത്തുമാഴിക്കുക പു-
ക്കലഘൃസുഖമിരിക്കും ജന്തുവൃന്ദങ്ങൾപോലും
ചിലപൊഴുതു കടക്കും കാലദോഷംനിമിത്തം
വലകളിലടിപെട്ടിട്ടാശു ചാകുന്നതില്ലേ?”

പുതുമയൊടു ജഗത്തിൽച്ചേർന്നു ജന്തുക്കളെല്ലാം—
മതുലവിഷയഘോരത്തിയിൽ വീഴുന്നതില്ലേ?
ഇതു മമ സുഖമെന്നും ദുഃഖമെന്നും നിനയ്ക്കൂ—
നന്തു നിഖിലഗുണാബ്ധി നിഷ്ഠലംതന്നെയത്രേ.”

അവർ നാലു പേർക്കുംകൂടി വള്ളത്തോൾക്കുവേണ്ടി എന്ന ഒരു ബഹുമതി അക്കാലത്തെ സഹൃദയന്മാർ നല്കുകയുണ്ടായി. വിഷയത്തിലും ശബ്ദത്തിലും പ്രതിപാദനത്തിലും അർത്ഥത്തിലും യോഗപദ്യനയുള്ള ശ്രദ്ധ അതിനുമുമ്പുള്ള കവികളാൽ അതിലധികം പരിപാലിച്ചിരുന്നില്ല. ഗോപാലമേനവൻ വളരെയൊന്നും എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. എഴുതിയതിൽത്തന്നെ ചിലതെല്ലാം ഇനിയും പത്രങ്ങളിൽനിന്നും മാസികകളിൽനിന്നും പകർത്തി പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാലല്ലാതെ അവ ചൊതുജനങ്ങൾക്കു സുലഭമാകയില്ല. എങ്കിലും “കരിണീ ചിരേണ സുതേ സകലമഹീപാലലാളിതം തനയം” എന്ന ന്യായത്തിൽ മുദ്രിത കൃതികൾകൊണ്ടുമാത്രംതന്നെ അദ്ദേഹം മോഹനമായ ഒരു യശസ്സും സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഷാകവിതയുടെ നവോത്ഥാനത്തിനു കാരണ ഭൂതന്മാരായ വാണീവല്ലഭന്മാരിൽ ഒരു സ്പുഹണീയമായ സ്ഥാനത്തെ അദ്ദേഹവും അലങ്കരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രകാശിതങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ 1 മധുമഞ്ജരി ഒന്നാം ഭാഗവും, 2 ഗോപാലകൃഷ്ണമാണ്. മധുമഞ്ജരിയിൽ 16 കൃതികളും ഗോപാലകൃഷ്ണനിൽ മറ്റു രണ്ടു കൃതികളും സഞ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇന്നത്തെ ലോകം, ഒരു സ്ത്രീയുടെ കാര്യം മുതലായ കൃതികൾ കവനകൗമുദിയിലും മറ്റുമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ഗോപാലമേനവന്റെ എല്ലാ കൃതികളും പത്തിനൊൻപതും സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തവയാകയാൽ അവയിലെ ആസ്വാദ്യതയ്ക്കു മാറ്റമില്ല. ചില ഭാഗങ്ങളിലേക്കു് അനുവാചകന്മാരുടെ ഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കാം.

മധുമഞ്ജരി:—1096-ൽ ഭാര്യ മരിച്ച അവസരത്തിൽ എഴുതിയ ‘എന്റെ പൊയ്ക്കായ പ്രാണൻ’ എന്ന കവിതയിലുള്ള ചില ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്.

“മധുരാമൃതപൂർണ്ണമായ നിൻ—
മണികുടത്തോടണയ്ക്കു പുത്രിയെ
തുടുവായുലരാലതിന്നുമേൽ
പവിഴക്കീറണിയട്ടെ പൈതലാരം.

പ്രിയതന്റെ തണുത്ത ചേവടി—
തളിർ വിട്ടിട്ടു പതിച്ചു പാപിനീ
മമ ജീവിതപാമ്പി ചുറ്റുകീ—
ചൂടലപ്പാരിൽ നിരാശനായ് ചിരം.

മൃതിയെസ്സതിയേതുമടു ചെ—
നെതിരേല്ലുന്നതിനാഗ്രഹിച്ചിതോ

അതുപോലെ കഴിഞ്ഞു കാര്യവും
ചരിതം തേ ചരിതാർത്ഥതാവഹം.”

‘തുരുന്ധചിടിച്ചു വാര’ വീരരസത്തിന്റെ ചില ഉൽക്കടഭാവങ്ങളെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണു്.

“മുൻപാഞ്ഞു ചീറിയൊരുപാടുയിരാക്രമിച്ചു
‘വൻപാൻ വാളറയിലിപ്പൊഴടങ്ങിവാഴു’വു
തൻപാപ്പുള്ളിയ്ക്കമണഞ്ഞു കിടന്നൊട്ടും
വൻപാമ്പുപോലിതു യേകരമുത്തിതന്നെ!

ധാടിപ്പൊട്ടം തവ പരാക്രമപാടവങ്ങൾ
പാടിപ്പകഴു വതിനുള്ള പദങ്ങളേതോ?
പേടിച്ചുരണ്ടൊരിവരക്കുമയോപ്പതിന്നും—
കൂടിക്കരുത്തു കലരാത്ത വെറും പുഴുക്കൾ.”

‘ദൈവത്തിന്റെ കുറാക്കാർ’—ദരിദ്രന്മാർ കഷ്ടപ്പെടുന്നതു ദൈവവിധിയാണെന്നും അവരെ സഹായിച്ചാൽ നമ്മോടും ദൈവം കോപിക്കുമെന്നും ഒരു വക്കീൽ ഗജ്ജനംചെയ്തു കൃതാർത്ഥത നേടുന്നതാണു് ഈ കൃതിയിലെ വിഷയം. കണ്ണൂരിൻ വാക്കാതെ വായിക്കുവാൻ നിർവാഹമില്ലാത്ത പല കാവ്യങ്ങൾ ഗോപാലമേനവൻ ഏഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിലൊന്നും പ്രകടമല്ലാത്ത ഒരു ഗുണഭൂതിഷ്ഠത പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

“പിച്ചയ്ക്കു കെഞ്ചുന്നോരെത്തൽക്കുണ്ണം തൽഭൂതൃന്മാർ
തച്ചാട്ടിപ്പറത്താക്കി വാതിലും തഴുതിട്ടു.
താനെന്തോ വലുതായ നല്ലോരു കാര്യം ചെയ്തു—
ജ്ഞാനവും പൂണ്ടമ്മഹാനോരലാത്തുകയായി.
കയ്യു പിന്നോക്കം കെട്ടിനിന്നയാൾ പറയുന്നു:
‘ചെയ്യരുതിക്കൂട്ടുക്കു നാമൊരു സഹായവും.
ദൈവത്തിൻകുറാക്കാരാമിവരെത്തുണച്ചെന്നാൽ
ദൈവകോപത്തിനിരയായിട്ടമല്ലോ നാമും.
കുറത്തിലകപ്പെട്ട കൂട്ടരെത്തുണപ്പോരും
കുറക്കാരാണെന്നല്ലോ നിയമം പറയുന്നു.’
വക്കീലേ! ശരി ശരി, നിയമജ്ഞനാമെടു
വിക്കിയോതുവതെല്ലാം വിരുതിൻനിയമങ്ങൾ.
പണക്കാരെല്ലാവരും ദൈവത്തിൻമര്യാദക്കാർ,
പണമില്ലാത്തൊരെല്ലാം ദൈവത്തിൻകുറാക്കാരും;
വയറു വീപ്പിപ്പവർ ദൈവത്തിന്നിഷ്ടപ്പെട്ടോർ,
വയറൊട്ടിയ കൂട്ടർ ദൈവത്തിൻവിരോധികൾ.”

‘പിന്നാമ്പുറം, ബ്രഹ്മവാ നമ്മുടെ ബാല്യം’—ഇതിൽ കവി തന്റെ ചില ബാല്യകാലസ്മരണകളെ സരസമായി ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“തിരിഞ്ഞുനോക്കീടുക നാമിതാ പരി-
സ്തരിപ്പു പാരികളെഴുന്ന നന്ദനം,
ശരിക്കിളത്തേൻ ചൊരിയുന്ന പൂക്കളാൽ
ചിരിപ്പു ചിത്തം കിളിർമപ്പൊട്ടംവിധം.

അനാവിലപ്രേമലതാവിതാനിതം
കിനാവിലും ഓർല്ലുകോമുദശനം
ജനാദൃതപ്രാകൃതരാമണീയകം
സനാതനാനന്ദമരണസുന്ദരം.”

ഇവയെല്ലാം മധുരജന്മിയിൽപ്പെട്ട കൃതികളാണ്.

ഗോപാലകൃഷ്ണൻ:—ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ രണ്ടു ബാലലീലകൾ ഇതിൽ വർണ്ണിച്ചു കാണുന്നു.

“ചേലത്തലപ്പിനൊച്ചിത്രിതമാക്കീടും
പേലവത്തുക്കരമൊട്ടു രണ്ടും
നമ്രവദനയാമമ്മ കുനിഞ്ഞു തൻ
കഥകരത്തളിർത്തൊത്തിലാക്കി
വാരിയെടുത്തുടൻ വാരിജനേത്രനെ
വാങ്ങാറയൻ തൻമാറിൽച്ചേർത്തു
സ്വേദാംബു മിന്നമക്കണൽക്കാർവണ്ണനെ
മോദാകലയായ് മുക്കുൻനില്ലേ
മന്ദുവാം നേരിയ കാരാൻ മാതാവിൻ
മഞ്ജുഭുവത്തൊരു മിന്നലുണ്ടായ്.
പുഞ്ചിരിക്കുളളൊരു ഗൗരവഭാഷയിൽ
പഞ്ചാരചാണിയാരം ചോദിക്കുന്നു.”

ഇനി ഈ പുസ്തകങ്ങളിൽ ചേരാത്ത രണ്ടു കൃതികളിൽനിന്നുകൂടി സ്വല്പം ചകർത്താം.

“ഞാൻ കേമനാണെന്നതു സമ്മതിക്കാം
ഞാനേ മഹാനെന്നതബദ്ധവാദം;
അവാസ്തവതപത്തിലവാസ്തവത്തെ—
ക്കത്തിച്ചെലുത്തുന്നിതു ലോകമേ! നീ.

അമ്മിഞ്ഞ നല്ലീടിന തായയാരതൻ
പൊൻപോർമുഖക്കുച്ച വലിച്ചുപീന്തി
വേശ്യാംഗനാപാംസുലപാദപാംസു
തുടപ്പു നാം നീചരിൽവച്ചു നീചർ.”

(ഇന്നത്തെ ലോകം)

“ആലസ്യമോടുമവളാ വണിഗാലയത്തിൽ
വേലയ്ക്കുനിന്നു പുലരുന്നവളായിരുന്നു;
ചേലഞ്ചിട്ടം മണിവിദ്യകൾ ചാത്തിയാലാ
നീലത്തഴക്കഴലി നീരലർമകതന്നെ!”

“ഭൂരിപ്രശസ്തഗുണജാലമശേഷമിനി-
പ്പാരിൽലനത്തിലടിയുന്നിയാച്ചുനില്പു;
ദാരിദ്ര്യമാം പെരിയ ചങ്ങല കാല്ക്കുപെട്ട
പേരിജഗത്തിൽ വിജയത്തൊടുപ്പുതില്പു.”

(ഒരു സ്ത്രീയുടെ കാര്യം)

എല്ലാം ആകർഷകമെന്ന നമ്മുടെ കവിയുടെ കൃതികളെക്കുറിച്ച് സമഷ്ടി യായി പറയേണ്ടതുളള. ആധുനികമായ ഉത്തമകവിതയുടെ പാര്യന്തിക മായ ഫലവും ഇതുതന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവനയ്ക്കു ഭൂഷ്യവേ ശമായി ഒന്നുമില്ല. ഏതിനെ സ്പർശിച്ചാലും അതിനെ പത്തരമാറു തങ്ക മാക്കി മാറ്റുന്നതിനുള്ള ശക്തിവിശേഷവും അതിനുണ്ടായിരുന്നു.

എൻ. കുമാരനാശാൻ (1048-1099)—ജനനവും ബാല്യ കാലവും:—പിറയിൻകീഴ് താലൂക്കിൽ കടയ്ക്കാപുർ പകുതിയിൽ ഒട്ടു വളരെ ഈഴവകുടുംബങ്ങൾ തിങ്ങിത്താമസിക്കുന്ന കായിക്കര എന്നൊരു പ്രദേശമുണ്ടു്. അവിടെ തൊമ്മൻവിളാകത്തുവീട്ടിൽ കൊച്ചുപെണ്ണു് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കാളിയമ്മയുടേയും നാരായണന്റെയും ദ്വിതീയപുത്രനായി 1048-മാണ്ടു മേടമാസം 1-ാംനു ചിത്രാപുണ്ണ മാസിനാളിൽ കുമാരനാശാൻ ജനിച്ചു. അച്ഛൻ മലയാളത്തിനുപുറമേ തമിഴിലും അറിയുണ്ടായിരുന്നതോടുകൂടി സംഗീതത്തിലും സാമാന്യമായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. ഏഴാമത്തെ വയസ്സിലാണു് അദ്ദേഹം കുമാര വിനെ ഏഴുത്തിനിരുത്തിയതു്. ആദ്യത്തെ സംസ്കൃതഗുരു കുമ്മമ്പള്ളി രാമൻപിള്ള ആശാന്റെ ശിഷ്യനായ ഉടയാൻകുഴി കൊച്ചുരാമൻവൈ ദ്യനായിരുന്നു. ഏട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം പഠിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ കൊച്ചുരാമൻവൈദ്യൻ അധ്യാപകവൃത്തിയിൽനിന്നു നിവൃത്തനാകയാൽ നമ്മുടെ കവിക്ക് ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു തരം കിട്ടാതെ കുറേക്കാലം വിഷമിക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നെ പിതാവിന്റെ പരിശ്രമത്താൽ സ്വദേശത്തു് ഒരു സർക്കാർപള്ളിക്കൂടം സ്ഥാപിതമാകുകയും അവിടെ പതിന്നാലാമത്തെ വയസ്സുവരെ പഠിച്ചതിനുശേഷം ഒരു ഉപാധ്യായനാകുകയും ചെയ്തു. സർക്കാർസർവീസിൽ ചേരുന്നതിനു വേണ്ട വയസ്സു തികയാതിരുന്നതിനാൽ ആ പണി തുടൻകൊണ്ടുപോകുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഗത്യന്തരമില്ലാത്തതിനാൽ സമീപത്തുള്ള ഒരു കച്ച വടക്കാരന്റെ കണക്കെഴുത്തുപിള്ളയായി ജോലിനോക്കി. കവിയുടെ അച്ഛനും ഒരു കച്ചവടക്കാരനായിരുന്നു എന്നു് ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. കുമാരവിന്റെ 16-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മണമ്പൂർ ഗോവിന്ദ

നാശാൻ എന്ന ഒരു പണ്ഡിതൻ അവിടെ സംസ്കൃതവിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചു. ഗോവിന്ദനാശാൻ പരിസരപ്രദേശങ്ങളിൽ വൈദ്യഷ്ടത്തിനും കവിതപത്തിനും സാമാന്യം വിശ്രുതനായിരുന്നു.

“വിദ്യാതിക്കുംപ്രകാരം നവനവകൃതി തീർത്തു സർവ്വ മേവും
വിപാനാരേ രസിപ്പിച്ചമലതരയശഃപുഞ്ജമാർജ്ജിച്ചു മുറും
വിദ്യാനൈപുണ്യമേന്തും വിശദമതി മണന്യുരു ഗോവിന്ദനാശാൻ”

എന്നും അദ്ദേഹത്തെ കൃലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ 1080-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ച കവിരാമായണത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ മാഘം, നൈഷധം, ഭോജചന്ദ്ര, ശാകുന്തളം, കവലായാനന്ദം തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഒന്നരണ്ടു കൊല്ലം വായിച്ചു ഒരുവിധം ലോകവ്യൽപത്തി നേടി. പിന്നെ അത്തരത്തിൽ പഠിക്കാവുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളില്ലാതിരുന്നതിനാൽ ഗുരുമുഖനെയുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം അവിടെ നിറുത്തി. ഏകിലും അതിനുമുൻപുതന്നെ അദ്ദേഹം ഏല്പെട്ടത്തിയ കവിതാമത്സരപരീക്ഷകളിൽ വിജയിയായി ആ സരണിയിൽ ജന്മസിദ്ധമായി തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന വാസനയ്ക്കു് ഉന്മീലനം നല്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആദ്യം ഏഴുതിയതു വെണ്മണിച്ചായയിലുള്ള ചില ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളാണ്.

ശ്രീനാരായണഗുരുവും കുമാരനാശാനും:—ആയിടയ്ക്കു് ഒരിക്കൽ, പില്ലാലത്തു ‘ശ്രീനാരായണഗുരുദേവൻ’ എന്ന പേരിൽ ജഗൽപ്രസിദ്ധനായ ഒരു യതിവര്യനായിത്തീർന്ന അരുവിപ്പറത്തു നാണഗുരു തന്റെ ഒരു പര്യടനത്തിൽ കായിക്കരെ ചെന്നുചേരുകയും കുമാരവിന്റെ അച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ ഗൃഹത്തിൽ അതിഥിയായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. കുമാരവിന്റെ ബുദ്ധിശക്തിയും കവിതാവാസനയും കണ്ടു വിസ്മിതനായ അദ്ദേഹം ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾ ഏഴുതരതെന്ന് ആ ബാലനെ ഉപദേശിക്കുകയും അയാളുടെ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പൂർവ്വാധികം നിഷ്ഠഷ്ഠിക്കണമെന്നു് അച്ഛനെ അനുശാസിക്കുകയും ചെയ്തു. ബാലന്റെ കവിത ഭക്തിമാഗ്ഗ്വത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു; സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും ഭഗവദ്വിഷ്ണുയങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ചു തുടങ്ങി. സ്വദേശത്തു് ഈഴവസമുദായത്തിന്റെ വകയായി ഒരു സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രമുണ്ട്. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽത്തന്നെ കുറേക്കാലം താമസിച്ച ശാന്തിക്കാരന്റെ നിലയിൽ പൂജ ചെയ്യുകയും ഗുരുപദേശത്തിനു് അധികാരിയാകത്തക്ക നിലയിൽ ശമദമാദികൾ പരിശീലിക്കുകയും ചില വിദ്യാർത്ഥികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അധ്യാപകനായതിനാൽ കുമാര ‘കുമാര ആശാൻ’ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. അന്നു വയസ്സു പതിനെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ആയിടയ്ക്കു് ഏഴുതിയ കൃതികളാണ് ശങ്കരശതകം, സുബ്രഹ്മണ്യശതകം മുതലായവ. ഭാവഗഹനതയില്ലെങ്കിലും കണ്ണസുഖം നല്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളാണവ. ഒരു ശ്ലോകം ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

“ഘോരാകാരാട്ടഹാസപ്രകടനകലഹം മൃത്യു വന്നെത്തിനോക്കും നേരം നാരിജനത്തിൻകളികളിമിളിയും നോക്കുകയുള്ള വാക്കും പോരാ പോരിൽത്തെടുപ്പാൻ പരമശിവപദാംഭോജരണപ്രസാദം പോരും പോരും കൃതാന്തപ്രതിയേമകലത്താക്കുവാനാർക്കുമെന്നും.”

വിദേശവാസം:—കുമാരനാശാന്റെ അത്രമാത്രമുള്ള പുരോഗമനം കൊണ്ടു നാണമുള്ള തൃപ്തിനായില്ല. ആ കുട്ടി ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനായിത്തീരണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അതോടുകൂടി അരുവിപ്പുറത്തു താമസിക്കുവാൻ ആദ്യമായി ആജ്ഞാപിക്കുകയും, അനന്തരം ശിഷ്യനാക്കി ചില ഉപദേശങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തു. വേദാന്തപരിശീലനത്തിനും യോഗാഭ്യാസത്തിനുമായാണ് അവിടെ കിട്ടിയ സമയം ആശാൻ വിനിയോഗിച്ചത്. മൂന്നു കൊല്ലം ആ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞു. 1071-ൽ മൈസൂർരാജ്യത്തിലെ മെഡിക്കൽവകുപ്പിൽ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന പേട്ടയിൽ തമിഴ്നാട്ടിൽ പി. പല്ലുവിന്റെ അടുക്കൽ ആശാനെ കൂടുതൽ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശത്തോടുകൂടി അയച്ചു. പല്ലു രാവുബഹദൂർ പി. വേലായുധന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരനാണ്. ആശാൻ തർക്കശാസ്ത്രം ഐച്ഛികമായി എടുത്തു ‘നൂറുവർഷം’ എന്ന പരീക്ഷയ്ക്കു ബംഗളൂരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയത്തിൽച്ചേർന്നു പഠിത്തവും ആരംഭിച്ചു. പ്ലേഗ്നിമിത്തം ആ വിദ്യാലയം ദീർഘകാലത്തേക്കു പൂട്ടുകയാൽ പരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുവാൻ തരപ്പെട്ടില്ല. ഉപരിപഠനത്തിനായി ഡാക്ടർ പല്ലു ശീമയ്ക്കു ചോവുകയും ചെയ്തു. അവിടെ താമസിക്കുമ്പോഴാണ് സൗന്ദര്യലഹരി തജ്ജമചെയ്തത്. അക്കാലത്തു് ഈശ്വരന്റെ വകയായി വിദ്യാവിലാസിനി എന്ന പേരിൽ ഒരു മാസിക കൊല്ലത്തുനിന്നു പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച സൗന്ദര്യലഹരി 1076-ൽ ‘അരുവിപ്പുറം നാണമുള്ള സ്വാമികളുടെ ശിഷ്യൻ കുമാര ആശാൻ ഉണ്ടാക്കി’ എന്ന വിവരണത്തോടുകൂടി പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രകാശിതമായി. അക്കാലത്തു് ആശാനു സംസ്കൃതകവിതയും സ്വാധീനമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നു ഭാഷാസൗന്ദര്യലഹരിയിലെ അധ്യക്ഷാവിതയായ അവതരണികാപദ്യം തെളിയിക്കും.

“വിശുദ്ധാ വാഗ്ദേവീ വിഹിതസുകൃതാ ശങ്കരഗുരോ-
 ഗ്ഗുരോ ഗുഹ്യാന്തർമുഖീ ഗഗനഗംഗേവ ലസതി
 തദീയേയം ഭാഷാ മമ ഭവതു സൗന്ദര്യലഹരീ
 യഥാ ദൈവീ മൂർത്തി പരിണമതി മൃത്യുനാപ്രതികൃതിഃ.”

സംസ്കൃതപഠനത്തിലുള്ള തൃപ്തി ആശാനു വലിച്ചുവന്നതിനാൽ ബംഗളൂരിൽനിന്നു മദിരാശിയിലേക്കു പോയി, അവിടെയും ആറു മാസം ആ ഭാഷ പഠിച്ചു. അനന്തരം ഡാക്ടർ പല്ലുവിന്റെയും മറ്റും ഉത്സാഹത്തിലും ചിലവിലും കല്പത്തിൽപ്പോയി മഹാമഹോപാധ്യായ കാമാഖ്യനാഥതർക്കവാഗീശൻ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ കീഴിൽ ഉൽഗ്രന്ഥ

ങ്ങൾ പരിശീലിക്കുകയും തർക്കീത്ഥപരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുവാൻ സജ്ജനാകുകയും ചെയ്തു. 1075-ൽ കല്ല്യായനയിലും പ്ലേഗിന്റെ ഭയക്കരമായ ബാധയുണ്ടാകയാൽ നാട്ടിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങി. കല്ല്യായനയിൽ ആശാൻ തന്റെ സംസ്കൃതവിജ്ഞാനം വിപുലീകരിച്ചതിനുപുറമേ ജംഗ്ലിഷിൽ സാമാന്യമായ അറിവും ആ ഭാഷയിലെ സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ശക്തിയും സമ്പാദിച്ചു. വംഗദേശത്തെ സ്വതന്ത്രവായു ശ്വസിച്ചു അവിടത്തുകാരുടെ ഉൽകടമായ ദേശീയാഭിമാനത്തെയും ഭാഷാഭക്തിയേയും നേരിട്ടു കണ്ടു വികാരഭരിതനായി, പണ്ഡിതന്മാരുമായി ഇടപഴകി, സഹൃദയത്വത്തിനു വിശാലത വർദ്ധിച്ചു. പ്രകൃതിയെ അതിന്റെ വിവിധമായ ഭാവത്തിൽ നിരീക്ഷണം ചെയ്തു തന്മയീഭവിക്കുവാൻ വേണ്ട പാടവം നേടി തിരിയെ എത്തിയ ആശാൻ 1071-ൽ ബംഗളൂരിലേക്കു പോയ കിമാരു ആശാനാനുഭാവം എന്ന സംശയിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധികൾ മൂന്നരക്കൊല്ലംകൊണ്ടു അത്രമാത്രം വികാസത്തെ പ്രാപിച്ചിരുന്നു. പിന്നെയും ബംഗാളിലേക്കു പോകണമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചില്ല. 1077 മേടത്തിൽ വിദ്യാവിലാസിനിയിൽ മേഘസന്ദേശം തർജ്ജമ ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ 'വംഗദേശീയൻ' എന്നും 1078-ൽ അതിൽത്തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച 'ഒരു രസകരമായ ഐതിഹ്യം' എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ 'കാമാഖ്യനാഥതർക്കവാഗീശഭട്ടേശിഷ്യൻ' എന്നും എഴുതിക്കൊണ്ടു. മേഘസന്ദേശത്തിന്റേയും പ്രബോധചന്ദ്രോദയത്തിന്റേയും തർജ്ജമകളും, വിചിത്രവിജയം, മൃത്യുഞ്ജയനാടകം എന്നീ നാടകങ്ങളും 1080-നു മുൻപു എഴുതിയവയാണെന്നു് ഉറപ്പാക്കാം. അവയിൽ മേഘസന്ദേശവും വിചിത്രവിജയവും ആരംഭിച്ചതു് 1077-ൽത്തന്നെയാണു്.

ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനയോഗം:—തിരിയെപ്പോന്നതു് അരുവിപ്പുറത്തേക്കു ശ്രീനാരായണഗുരുദേവന്റെ സന്നിധാനത്തിലേക്കുതന്നെയാണു്. പണ്ഡിതനും പ്രതിഭാശാലിയും കവിയും കാര്യജ്ഞനുമായ ഒരു യുവാവിനെ തന്റെ വശവർത്തിയായി ലഭിക്കുക എന്നതു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു വലിയ ലാഭമായിരുന്നു. ആശാനും ആ സാത്വികസമ്പർക്കം തന്റെ സമുൽകണ്ഠത്തിനു് ഒരു രാജരഥ്യയായിരുന്നു. ആ ഗുരുഭക്തൻ കറേക്കാലം അരുവിപ്പുറത്തുതന്നെ താമസിച്ചുകൊണ്ടു സ്വാമിയെ ശുശ്രൂഷിക്കുകയും, അധ്യേതാക്കളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിക്കുകയും വേദാന്തവിചാരത്തിൽ മഗ്നനാകുകയും ചെയ്തുവന്നു. ആ അവസരത്തിലാണു് അരുവിപ്പുറത്തു നാമമാത്രമായി നടന്നുവന്നിരുന്ന വാറുട്ടയോഗം ഇക്കാലത്തു ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിട്ടുള്ള ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനമായി (എസ്. എൻ. ഡി. പി.) വികസിച്ചതു്. 1078-ൽ അതു് ആരംഭിച്ചപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടു് അംഗങ്ങൾമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. 1079-ൽ ആ യോഗം രജിസ്റ്റർ ചെയ്യപ്പെട്ടു. ആയിടയ്ക്കുതന്നെയാണു് യോഗത്തിന്റെ രസനയായ വിവേകോദയം മാസികയുടേയും ഉത്ഭവം. സമുദായോദ്ധാരക

നായ ഗുരുദേവന്റെ ആശയങ്ങളെ സ്വജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു അവയ്ക്ക് അവരുടെ ആനുകൂല്യവും സഹകരണവും സമ്പാദിക്കുവാൻ ആശാൻ പല പ്രാവശ്യം കേരളമെങ്കിലും സഞ്ചരിച്ചു. ചിലപ്പോൾ സ്വാമികളോടുകൂടിയും ചിലപ്പോൾ തനിച്ചുള്ള നിരന്തരമായ ആ പര്യടനംകൊണ്ട് ആശാൻ യോഗത്തിനുവേണ്ടി പലതും സാധിച്ചു. കൂടുതൽ അംഗങ്ങളെ ചേർക്കുക, സമാജങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക, ആചാര പരിഷ്ക്കരണവിഷയത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസനവിഷയത്തിലും സ്വസമുദായത്തെ ഉൽബുദ്ധമാക്കുക എന്നിങ്ങനെ പല കാര്യങ്ങൾ അന്നത്തെ കത്തവ്യപരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവയിലെല്ലാം ഗുരുദേവന്റെ എന്നപോലെ ശിഷ്യന്റേയും ശ്രദ്ധ നിപുണമായി പതിഞ്ഞു. യോഗീശ്വരനായ ശ്രീകൃഷ്ണനും ധനമുദനായ അജ്ഞാനനും എന്ന വിധത്തിലാണ് അവർതമ്മിൽ അക്കാലത്തു പുലർത്തിവന്ന ബന്ധം. ഹൈന്ദവ്യാധിസിലെ ജോലി വലിച്ചുതോടുകൂടി തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ താമസമാക്കി; യോഗത്തിന്റെ കാര്യഭാഗിയും വിവേകോദയത്തിന്റെ പ്രസാധകനും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. 1095-ൽമാത്രമാണ് അദ്ദേഹം കാര്യഭാഗിസ്ഥാനത്തിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞത്. ആ സ്ഥാനത്തിരുന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം യോഗത്തിനുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള ബഹുമുഖമായ സേവനത്തിന്റെ മഹിമ വാചാമഗോചരമാണ്. തിരുവിതാംകൂർ നിയമസഭയിൽ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തെ അംഗമായി നിയമിക്കുകയും അവിടെയും ആ അനുഗൃഹീതപുരുഷൻ തന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം അനുഗൃഹമായ പ്രഭാവത്തോടുകൂടി വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രപഞ്ചനം ചെയ്യുവാൻ സ്ഥലസൗകര്യം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നു.

ചില ഗാർഹികസംഭവങ്ങളും മരണവും:—ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ സ്ഥാനത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധിക്കുമേൽ അലങ്കരിക്കേണ്ട ആ സുഗൃഹീതനാമാവിനെ 1080-മാണ്ടുതൽ സ്വസമുദായാംഗങ്ങൾ 'ചിന്നസ്വാമികൾ' എന്ന ബിരുദനാമം നൽകി ബഹുമാനിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യത്തിന് അവകാശമില്ലല്ലോ. കവിരാമായണത്തിൽ മൂലർ അദ്ദേഹത്തെ

“അത്യന്തപ്രതിഭാബലം കവനസംബന്ധാൽ ദിഗന്തംവരെ—
 യ്ക്കുൾത്തുന്നീടിന കീർത്തിപുരമിതുകൾക്കൊക്കെയ്ക്കുമന്യാദൃശം
 ആസ്ഥാനാചമിയന്ന ഭാഗ്യനിധിയാമാത്തർക്കവാചസ്പതി—
 ച്ചാത്രൻ ഹന്ത! കചാരയോഗി സുഭവൻ സുത്രാമജിത്താണു താൻ”

എന്നു പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു. 1086-ൽ അമ്മ മരിച്ചു. 1074-മാണ്ടിടയ്ക്കു ബാംഗളൂരിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിലായിരുന്നു അച്ഛന്റെ നിര്യാണം. മണിമാലയിൽ ചേർത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുള്ള ഭരണതാപം എന്ന ദശശ്ലോകിയിൽ കവി ഇങ്ങനെ വിലപിച്ചിരിക്കുന്നു.

“അച്ഛൻ നന്ദനവത്സലൻ സുചരിതൻ ദ്യോവേരിയസ്സുംഭവം
തച്ചിലീവിധമെന്നെയന്നിളയ കാലത്തും പ്രവാസത്തിലും
അച്ഛിന്നും വളരും പ്രിയങ്ങൾ പരിബാധിക്കാം—അതല്ലയായിൽ
സ്വച്ഛന്ദം തനയക്കുഴും സഹജമാം കൂറൊന്നു വേറൊന്നുമാം.
ശോകത്താലിഹ ‘യോഗസംഗതി’ സമാധാനം തരുന്നീലെന്നി-
ക്കേകുന്നീല ചിരാനുഭൂതസമിന്നധ്യാത്മബോധം സുഖം
ഹാ! കഷ്ടം സുഖമല്ലതാൻ സുഖവുമില്ലെങ്കാത്തികം സൗഖ്യമീ
ലോകപ്രീതി ദശാനിബന്ധനിയുപാസിക്കുന്നു ദുഃഖത്തെ ഞാൻ.”

1093-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിലാണ് ആശാൻ തിരുവനന്തപുരം കുന്നുകുഴിയിൽ വയലിൽവീട്ടിൽ ഭാനുമതിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തത്. അതു സമുദായത്തിൽ പല കോളിളക്കങ്ങളുണ്ടാക്കി; ഓരോ കാരണവശാൽ വിരോധമുള്ളവർക്കു് അപവാദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് ഒരു വസരവും ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. മഹാത്മാവായ ഗുരുദേവന്റെ പുണ്യാനുമതിയോടുകൂടിത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം സ്വീകരിച്ചത് എന്നുള്ള വസ്തുത അവർ ധരിച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അപ്രതീക്ഷിതമായി പൊട്ടിപ്പൊട്ടിയ ഒരു കൃതിയാണ് കയ്യെഴുതുകാരൻ. അതു് ആശാനു മൺഭേദമായി തോന്നിയതിനാൽ അതിനൊരു മറുപടി എന്ന നിലയിൽ ‘ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കയ്യെഴുതുകാരൻ’ എന്ന പേരിൽ ഒരു കൃതി 1094-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ മാവിൽ പാടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കയ്യെഴുതുകാരനെ ഒരു ദേവൻ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നു. കയ്യെഴുതുകാരൻ ആശാൻതന്നെയാണ്.

“ഖേദിച്ചിടൊല്ല കളകണ്ടു വിയത്തിൽ നോക്കി
രോദിച്ചിടൊല്ല രുജയേകമതിജ്ജനത്തിൽ
വേദിപ്പതില്ലിവിടെയുണ തമോവൃതനാ-
രാദിത്യലോകമറിയുന്നിതു നിൻഗുണങ്ങൾ.

ഈവണ്ണമനുപരിഹാസവിമുക്തമോറ
ധാവള്യമേറിയ ദേവഗുണമുജ്ജ്വലിക്കും
ദൈവം പരന്റെ നല്ല കേരകുകയില്ല സൗമ്യ!
കൈവന്നിടം ശുഭവീര്യനി നിനക്കു മേന്മേൽ.”

ഇവ ഈ കാവ്യത്തിലെ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളാണ്. അക്കാലത്തെ ഇതര കൃതികളുടെ മാധുര്യം കയ്യെഴുതുകാരനു്. അതിന്റെ പ്രതിപാദ്യം ആത്മകഥാംശമാകയാൽ അത്രതന്നെ പ്രചാരമില്ലെന്നുള്ളതു്. 1097-ൽ വെയിത്സിലെ രാജകുമാരൻ അദ്ദേഹത്തിനു മദിരാശിയിൽവെച്ചു് ഒരു കേരളീയമഹാകവി എന്ന നിലയിൽ പട്ടം വളയും സമ്മാനിച്ചു. ആയിടെയുണ്ടായ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു സുമാർ പന്ത്രണ്ടു നാഴിക വടക്കു തോന്നക്കൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു പുരയിടം വാങ്ങി ഗൃഹം പണിയിച്ചു് അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. ആ സ്ഥലത്തു തന്റെ

പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രചരണത്തിനും പ്രചാരത്തിനുമായി 'ശാരദാ ബുക്ക ഡിപ്പോ' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകശാലയും സ്ഥാപിച്ചു. കുറേക്കാലം ആലുവയിൽ യോഗംവക അദ്വൈതാശ്രമത്തിലെ കാര്യങ്ങളുടെ ഉജ്ജ്വലമായ പര്യവേക്ഷണത്തിനായി സകടംബം താമസിക്കുകയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 1099-മാണ്ടു മകരമാസം 3-ാംനു തൃക്കുന്നപ്പുഴക്ക് അല്പം വടക്കുള്ള പല്ലനയാറിൽ റെഡിമർ എന്ന ബോട്ടപകടത്തിൽ പെട്ട ഭാഷാകവിതയുടെ ആ പരമോപകർത്താവു പ്രപഞ്ചയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്തു. മരിക്കുന്നതുവരെ നാട്ടിനേയും സമുദായത്തേയും സർവ്വോപരി സാഹിത്യത്തേയും പകലും രാവും നിസ്സന്ദ്രമായി സേവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

കൃതികൾ:—1083 വൃശ്ചികത്തിൽ പാലക്കാട്ടു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നപ്പോൾ ആശാൻ 'ഒരു വീണ പുരു' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ 41 ശ്ലോകങ്ങളടങ്ങിയ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന മിതവാദിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഭാഷാപാഷിണിയിൽ 1084-മാണ്ടു തുലാം-വൃശ്ചികംലക്കത്തിൽ സി. എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി അതു വീണ്ടും പ്രകാശനം ചെയ്തു. അതു മുതൽക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ അദ്വൈതപുരുഷന്റെ പല ഗുണവിശേഷങ്ങൾ ഭാവുകന്മാർ കണ്ടു. അതുകൊണ്ടു വീണപുരുവരെ ആശാൻ രചിച്ച നിബന്ധങ്ങളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വാലകൃതികളായും വീണപുരുമുതലുള്ളവയെ ഉത്തരകാലകൃതികളായും പരിഗണിക്കുന്നതിൽ പാകപ്പെട്ടിയില്ല. പൂർവ്വാലകൃതികളുടെ പേരുകൾ നിർദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1 ശാങ്കരശതകം, 2 സുബ്രഹ്മണ്യശതകം, 3 സൗന്ദര്യലഹരി രജ്ജമ, 4 മേഘസന്ദേശം രജ്ജമ, 5 വിചിത്രവിജയം നാടകം, 6 പ്രബോധചന്ദ്രോദയം നാടകം (രജ്ജമ), 7 മൃത്യുഞ്ജയനാടകം (കണ്ടു കിട്ടാത്തതു്), ഇവയും ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും ഭാഷാശ്ലോകങ്ങളും ആ ഇനത്തിൽപ്പെടും. 8 ഒരു വീണ പുരു (1083), 9 ഒരു സിംഹപ്രസവം (1084), 10 നളിനി (1087), 11 ലീല (1086), 12 ശ്രീബുദ്ധചരിതം കിളിപ്പാട്ടു (1090), 13 ബാലരാമായണം (1092), 14 ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കയിൽ, 15 പ്രരോദനം (1094), 16 ചിന്താവിഷ്ണുയായ സീത (1095), 17 പുഷ്പവാടി (1097), 18 ഭരവസ്ഥ, 19 മണ്ഡാലഭിക്ഷുക്കി (1098), 20 കരുണ, 21 മണിമാല, 22 വനമാല എന്നീ പദ്യകൃതികളാണ് ഉത്തരകാലകൃതികളിൽ പ്രധാനങ്ങൾ. ഇവ കൂടാതെ 23 രാജയോഗം (1090), 24 മൈത്രേയീ, 25 മനശ്ശക്തി, 26 ദൈവികമായ പ്രതികാരം എന്നീ ഗദ്യകൃതികളുമുണ്ട്. വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ ഭാഷാന്തരമാണ് രാജയോഗം. ശ്രീബുദ്ധചരിതം ഒന്നും രണ്ടും കാന്ധങ്ങൾ ആദ്യവും മൂന്നും നാലും കാന്ധങ്ങൾ പിന്നീടും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അഞ്ചാം കാന്ധത്തിന്റെയും കരുണയുടേയും പ്രകാശനം ആശാന്റെ മരണാനന്തരമാണ്. പുഷ്പവാടി, വനമാല, മണിമാല

എന്നീ മൂന്നു കൃതികൾ കാദാചിതകങ്ങളായ കാവ്യഖണ്ഡങ്ങളുടെ സമാഹാരങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ ഒട്ടവിലത്തെ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ആശാന്റെ മരണശേഷം ഭാനുമതിയമ്മ സഞ്ചയിച്ചു. ഉത്തരകാലത്തിലും ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്.

ആശാന്റെ കവിതാരീതി:—അഗാധമായ തത്വചിന്ത, അനന്യ സുലഭമായ ആശയസമ്പത്തി, അചുംബിതമായ ഉല്ലേഖനബാഹുല്യം, അതിസൂക്ഷ്മമായ പ്രകൃതിനിരീക്ഷണം ഇവയോടുകൂടിയ ഒരു മഹാകവി ജാതികൃതമായ പാരതന്ത്ര്യത്തിൽനിന്നു സ്വദേശത്തെ വിമുക്തമാക്കുവാനായി ചെയ്യുന്ന നിപുണമായ സേവനത്തിന്റെ വൈപുല്യത്തിന്റെയും വൈമല്യത്തിന്റെയും അനുരണനം നമുക്ക് ആശാന്റെ മിക്ക കൃതികളിലും കാണാവുന്നതാണ്. കാവ്യകാരന്റെ കലാശില്പം അതിന്റെ അത്യുന്നതമായ സൗവർണ്ണശിഖരത്തെ ആരോഹണം ചെയ്ത് അംബരചുംബിയായി പരിലസിക്കുന്നതും നമുക്കു നിരീക്ഷിക്കാം. ആശാനെ സ്നേഹഗായകൻ എന്നു ചിലർ വർണ്ണിക്കുന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അതു കേവലം വൈഷധികമായ കാമമല്ല. “ധ്രുവമിഹ മാംസനിബലമല്ല രാഗം” എന്നു അദ്ദേഹംതന്നെ ലീലയിൽ ആവസ്ഥ ഗാനംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു കൃതിയിലും ആത്മീയമായ ഒരു സന്ദേശം അനുഭവഗോചരമാണ്. ആദ്യം ശിവൻ, സുബ്രഹ്മണ്യൻ തുടങ്ങിയ ഹൈന്ദവദേവതകളെ ഉപാസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം ബുദ്ധചരിതം എഴുതിത്തുടങ്ങിയ 1090-ാണ്ടുമുതൽ ബുദ്ധമതതത്വങ്ങളിൽ ലീനചിത്തനായി. ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലേയും കരുണയിലേയും ഇതിവൃത്തം ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു എടുത്തതാണ്. ഭരവസ്ഥ പ്രഥമശ്രാവണത്തിൽ വിപ്ലവപരമായി തോന്നാമെങ്കിലും അതിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ മനസ്സിലത്തുമ്പോൾ നമുക്ക് ആ തോന്നൽ അബലമാണെന്നു പ്രതിഭാസിക്കാതിരിക്കയില്ല. ഏതെങ്കിലും ഒരു കുറവു പറയുവാനുണ്ടെങ്കിൽ അതു സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളിൽ അപൂർവ്വം ചില ഭാഗങ്ങൾക്കു ശബ്ദമാധുര്യം കുറയുമെന്നുള്ളതാണ്. അതിന്റെ കാരണം ഏന്റെ അറിവിലും അനുമാനത്തിലും പെട്ടിടത്തോളം അതിലുള്ള അശ്രുദ്ധയാണ്. അർത്ഥപരമ്പര തള്ളിക്കുറി പ്രവാഹരൂപത്തിൽ പാഞ്ഞുവരുമ്പോൾ അതിനെ ശബ്ദസേതുകൊണ്ടു നിയന്ത്രിക്കുന്നതു സമീചീനമല്ലെന്നായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഗതി. അല്ലാതെ 1079 വരെ അനുസ്മൃതമായി സാമാന്യേന നിലനിന്നുപോന്ന ശ്രവണസുഖം 1083-ൽ പെട്ടെന്നു തിരോഭവിച്ചുവരുന്നതു സാധാരണമല്ലല്ലോ. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ ഗ്രഥിതങ്ങളായ കൃതികൾക്ക് ഈ ന്യൂനതയൊട്ടില്ലതാനും. ആശാനെ കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രഥമഗണനീയനായ കവിയായി നാം കൊണ്ടാടുന്നത് ഏതു പ്രകാരത്തിൽ നോക്കിയാലും സമുചിതംതന്നെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളോളം വിമർശകന്മാരുടെ മണ്ഡനത്തിനും ഖണ്ഡനത്തിനും വിഷയീഭവിച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങൾ

വേറെയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില നായികമാരിൽ ഹൃദയഭാഷ്യം
ലുപ്തം നായകന്മാരിൽ ഹൃദയകാർഷ്യവും ആരോപിക്കുന്നവർ കറേക്കൂടി
നിഷ്കർഷിച്ചു ഉദ്ദേശം ഗ്രഹിച്ചു പ്രസ്തുതകൃതികൾ അനുസന്ധാനം
ചെയ്യേണ്ടതാണ്. ഇനി ചില വാങ്മയങ്ങളെപ്പറ്റി സ്വല്പം ഉപന്യ
സിക്കാം.

പൂർവ്വകാലകൃതികൾ:—

“ചൊല്ലേറം ശക്തിയോടൊത്തിഹ ശിവനവിലം
ചെയ്യുവാൻ ശക്തനാകു—
ന്നല്ലെന്നാൽച്ചൊറാണെന്നതിനമറികില—
ദേവനാളല്ലയല്ലോ;
മല്ലാക്കുൻ ശംഭുൻപാം മഹിതവിബുധരാൽ
മാന്യയാം നിന്നെ വാഴ്ത്തി—
ച്ചൊല്ലാനും കമ്പിടാനും ജനനി! പുനരിതാ—
ക്കാവു പുണ്യം പൊറഞ്ഞാൽ.” (സൗന്ദര്യലഹരി)

“ദേവൻതൻ ക്രോധമാകും ദഹനശിഖകളിൽ—
ദേഹമാഹന്ത! വെന്താ—
പ്പവമ്പൻ വന്ദവീണാൻ ത്വദിതി ഭവതിതൻ
നാഭിയാം വാപിതന്നിൽ
ആവിശ്ശ്യാമാമപ്പോൾച്ചൊരിയ പുക പുറ—
പ്പെട്ടു മേൽപ്പൊട്ടുതിന്നും
ഭാവിച്ചീടുന്നു ലോകം ജനനി! ഭവതിതൻ
രോമദാമാഭയെന്നും.” (സൗന്ദര്യലഹരി)

“കാണപ്പെട്ടുള്ള കൃത്യസംഖലനമതിനൊരാ—
ണ്ടാൻ കാന്താവിയോഗം
കുറീണശ്രീയാകമാറാലനദനടെ കടം—
ശിക്ഷയാൽ തക്കനേകൻ
വാണാൻ വൈദേഹി നീരാടിയ മഹിമയെഴും
വാരിയും ഭൂരിവൃക്ക—
ശ്രേണിച്ചായാഭിരാമാണനരിയുമെഴും
രാമഗിര്യാശ്രമത്തിൽ.” (മേഘസന്ദേശം)

“കത്തും വൻകാട്ടുതീയിൽക്കൊന്നമഴ പൊഴി—
ക്കുന്ന നീ ചെന്നുണ്ടത്താ—
ലധപക്രേശം കെടുകും നിജശിരസി വഹി—
ച്ചാമുക്താദ്രിയപ്പോൾ
അത്യുല്പൻപോലുമേതെങ്കിലുമുപകൃതിചെ—
യ്ക്കുള്ള മിത്രം വരുമ്പോൾ
പ്രത്യേകം പൂജചെയ്യുന്നതിലഭിമുഖനാം
പിന്നെയെന്താ മഹാത്മാ?” (മേഘസന്ദേശം)

“ഏറെക്കുറെമിന്നിടുന്ന വിധിയോടിന്ദ്രാദിപുന്ദരക-
നാഭം മറ്റു മനുക്കളും മൃഗികളും മണ്ണാ മഹാമോദിയും
നീരിൽപ്പൊളകാംപോലിരുന്നു നിധനം പ്രാപിക്കവേ പിന്നെയി-
പ്പാരിൽ ഭൗതികപിണ്ഡനാശമതിലിന്നെന്നുള്ള ചിന്തിക്കുവാൻ?”
(പ്രബോധചന്ദ്രോദയം)

“ഞെട്ടിപ്പോകുന്ന ഘോരാകൃതി പുരുഷകപാ-
ലങ്ങളാൽക്കണ്ണുപൂരം
പൊട്ടും മിന്നൽപ്പൊരിപ്രേക്ഷണമനലകഡാ-
രാഭമാക്കേശപാശം
ഓഷ്ടാ വക്ത്രോന്മയ്യേ രസനയിഴയുമാ-
ബ്ബുരവീരൂപമോക്കിൽ-
പ്പെട്ടെന്നുള്ള നടുങ്ങുന്നിളയ കദളിതൻ
കുന്ദപോലിനുമയ്യാ!”

(പ്രബോധചന്ദ്രോദയം)

“രാവിൽപ്പണ്ടതിരമൃസൗധമതിൽ നാം മഞ്ചത്തിൽ മന്ദസ്തിരം
തുവിത്തുവി രമിക്കുവാൻ പുതുനിലാവെന്നും കൊതിച്ചില്ലയോ?
ഈവണ്ണം കടകാളരാത്രിയതുപോലേകുന്നിതിപ്പോരും യോ
ഭാവിപ്പാനരുതാക്ഷമിബ്ബുവനഭോഗത്തിൻവിവർത്തം പ്രിയേ!”
(വിചിത്രവിജയം)

“ഇന്നാളല്ലിയിരുണ്ടൊരാ മിഴിയയച്ചുപ്രമസംവിഗ്നയായ്-
ച്ചൊന്നാര ജീവിതമെന്റെ ദർശനമിതെന്നത്ര നിനക്കെന്നു നീ?
മന്ദൻ ഞാൻ കനിവെന്നിയേയതു മാനീടുന്നു ഭർത്സിക്കൊലാ
സന്ദർശനലേതകൃത്യവുമഹോ! ചെയ്യും മനുഷ്യൻ തുഭേ!”
(വിചിത്രവിജയം)

അഞ്ചുകത്തിലുള്ള ഈ സ്വതന്ത്രനാടകം പ്രബോധചന്ദ്രോദയത്തെക്കാൾ ഹൃദ്യമാണ്. പ്രബോധചന്ദ്രോദയംതന്നെ ആ നാടകത്തിന്റെ മറ്റു മലയാളതജ്ജമകളെക്കാൾ വളരെ മേലേക്കിടയിലാണ് നില്ക്കുന്നതെന്നും പറയേണ്ടതുണ്ട്.

ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ:—ആശാൻ സംസ്കൃതത്തിൽ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങളെ എഴുതിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അവയും ആസ്വാദ്യങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അധോലിഖിതമായ ശ്ലോകം ഭാഷാമേഘസന്ദേശത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കാണുന്നു.

“കപ വാ വ്യാസഃ പ്രാചേതസ ഇതി ച ശാന്തോ മൂനീജനഃ?
പുരാവൃത്താരംഭഃ കപ ച വിതതവീരോജ്ജപലരസഃ?
കവീന്ദ്രോക്തിവ്യാഖ്യാവിധിഷു ജഹി ജിഹ്വേ വിമുഖതാം
വിചിത്രവ്യാപാരാ ഖലു വിഹിതസംഗേ വിധിസുതാ.”

“വിശ്വപാത്തരോസി ഭഗവൻ! ഖലു ദർശനീയ-
സ്തപഞ്ചാപുയഞ്ച ഗുഹ! ധാഹപരിഗ്രഹസ്തേ
ചിത്രം തനോതി ഘടനാ യുവയോജ്ജ്വലം
ബാലാക്ഷപുവധരയോരിവ ലോകരമ്യം.”

(ശിഖിവാഹനധ്യാനദശകം—1081)

“സേവേ ഭവന്തമനിശം ഹൃദയസ്ഥി കിഞ്ചി-
ന്നാഭ്യർത്ഥയേ സ്വയമവിജ്ഞതയാ ഹി തസ്യ
യശ്ചൈവസേ മമ കരുഷ്വ യതഃ പ്രപദ്യേ
തപാ ദേവ! താരകജിതം ജിതസർവ്വലോകം.”

(ശിഖിവാഹനധ്യാനദശകം)

1087-ൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ മയൂരസന്ദേശം സംസ്കൃതത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ ആരംഭിച്ചതായി അറിയാം. അതിലെ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകമാത്രമേ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ.

“ശ്രീമാൻ വഞ്ചിക്ഷിതിഭൂമഗർഭക്ഷാഭൂവോ ഭാഗീനേയീം
ലക്ഷ്മീം വിശ്വപാത്തരഗുണഗണൈസ്താം സ തൈസ്തൈസ്തൃരിഷ്ടാം
ആർത്താം കർവൻ പ്രണയവസന്തേഃ പ്രേയസോ വിപ്രയോഗാ-
ച്ചിക്ഷേപേ തം ബന്ധ നിരവധൗ കേരളം ദുഃഖസിന്ധൗ.”

ഒരു വീണ പൂവും ഒരു സിംഹപ്രസവവും:—താഴെ വീണകിടക്കുന്ന ഒരു പൂവിനെക്കണ്ടു് ഒരു സമസ്താഷ്ടസ്തേഹിയായ ഉത്തമ കവി തനിക്കു് ഉള്ളിൽ കുതിച്ചുപൊങ്ങുന്ന വികാരപരമ്പരയെ ‘ഒരു വീണ പൂവിൽ’ തഴച്ചിതങ്ങളായ ഭാവങ്ങളുടെ ഉന്മീലനനിമീലനങ്ങളെക്കൊണ്ടു സകലസഹൃദയന്മാരുടേയും ഹൃദയങ്ങളെ ആകർഷിക്കുമാറു ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“ഹാ! പുഷ്പമേ! അധികതുംഗപദത്തിലൊതു
ശോഭിച്ചിരുന്നിതൊരു രാജ്ഞികണക്കയേ! നീ?
ശ്രീ ഭൂവിലസ്ഥിരയസംശയമിന്നു നിന്റെ-
യാ ഭൂതിയെങ്ങു പുനരെങ്ങു കിടപ്പിതോർത്താൽ?”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ആരംഭിച്ചു്

“കണ്ണേ! മടങ്ങുക, കരീഞ്ഞുമലിഞ്ഞുമാകെ
മണ്ണാകുമീ മലര, വിസ്മൃതമാകുമിപ്പോൾ;
എണ്ണീടുകാക്കുമിതുതാൻ ഗതി സാധ്യമെന്തു
കണ്ണീരിനാൽ? അവനിവാഴ്ച കിനാവു കഷ്ടം!”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ അവസാനിക്കുന്നു. ആയുസ്സിന്റെ ക്ഷണഭംഗരതയെപ്പറ്റി ആർക്കും ബോധമുണ്ടാകുവാൻ ഈ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യം വായിച്ചാൽ മതി. തിരുവനന്തപുരത്തു കാഴ്ചബംഗ്ലാവിലെ തോട്ടത്തിൽ ഒരു

സിംഹം പ്രസവിച്ചുകിടക്കുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ ഏഴുതിയതാണ് ഭൂപുത്താർ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സിംഹപ്രസവം. ഏതു കൂർ ജന്തുവിനും അപത്യസ്നേഹമുണ്ടെന്നും അന്യഥാ സർക്കാരിന്റെ മേൽനോട്ടത്താൽ സുഖമായിക്കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവർക്കും പാരതന്ത്ര്യം സന്താപഹേതുക്തമാണെന്നും മറ്റും കവി ലോകത്തെ ഈ കൃതിയിൽ ഉപദേശിക്കുന്നു.

“കരളിൽക്കുനിവാൻനിടന്നതേ
 വരകണ്ഠീരവിതാനമീവിധം;
 ഒരു ജന്തുവിനും സ്വപുത്രരിൽ—
 പ്രിയതപം വിധിയേകിയില്ലതാൻ.”

സിംഹശാബകങ്ങളെ നോക്കി ആ ഭാവനാകുശലൻ പറയുകയാണ്:

“ജനവാതിലിലൂടെ കാട്ടിയീ—
 യനഘോഭ്യാനമസാരമെങ്കിലും
 ജനയിത്രിയുദാഹരിച്ചിടാം
 ഘനഗംഭീരമഹാഭവീതം.

മലയും ഗുഹയും തൃഗങ്ങൾതൻ
 കിലവും കാട്ടുമടക്കിവാണതും
 പലതമ്മ പറഞ്ഞു കേട്ടിടാം
 കിലകൂടസ്ഥപരാക്രമകൃമം.”

നളിനി:—നളിനിയാണ് ആശാന്റെ കൃതികളിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടമെന്നു ചിലർ പറയാറുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഞ്ചയങ്ങളെ അങ്ങനെ തരംതിരിക്കുന്നത് എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അലൗകികമായ ശൃംഗാരരസത്തിന്റെ ആവിഷ്ക്കരണത്തിന് അതിനെ ഒരു പരമാതൃകയായി പരിഗണിക്കാം. നളിനിക്കു തന്റെനേരെയുള്ള പരശുമായ പ്രേമവും അതിലേക്കുവേണ്ടിയുള്ള സർവ്വസാധ്യങ്ങളും ശരീരത്യാഗവും ദിവാകരൻ എന്ന യോഗിവര്യന്റെ അശുക്തശ്ശമായ ഹൃദയത്തിനെക്കൂടി അല്പനേരത്തേക്കു് അലിയിക്കുന്നു.

“ആരറിഞ്ഞു തനുഭൂതുകൾക്കു നി—
 സ്സാരമേവമസുബന്ധമെന്നഹോ?
 നാരി നിന്നിളവയസ്സിതേതു ഹ—
 ത്താരിയന്ന പരിപാകമേതയേ?

ഹന്ത! സാധവി! മധുരീകരിച്ചു നീ
 സ്വന്തമൃത്യു സുകുമാരചേതനേ!
 ഏതു നാണമിയലാം ഭവജ്ജിതൻ
 ജന്തുഭീകരകരൻ വരൻ യമൻ!

ആകലതപമിയലില്ല യോഗി ഞാൻ
ശോകമില്ലിനി നിനക്കുമേതുമേ
നീ കലിനഗ്നഭീഷികേ! വിടും
ലോകമാണു ദയനീയമെൻപ്രിയേ!”

എന്നും മറ്റുമാണ് തന്റെ തോളിൽത്തന്നെ ചാഞ്ഞുവീണ മരിച്ച ആ തപസ്വിനിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വിലപിക്കുന്നത്. ഒന്നരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾക്കൂടി പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“ഹാ! ഹസിക്കത്തു ചെയ്തു കേവലം
സാഹസികമിവളെന്നു; സാധപിയാരും
ഗേഹവും സുഖവുമൊക്കെ വിട്ടു തൻ
സ്നേഹമോതിയതു ചെയ്തതാണിവരും.”

“സ്നേഹമാണവിലസാരമുഴിയിൽ;
സ്നേഹസാരമിഹ സത്യമേകമാം;
മോഹനം ഭൂവനസംഗമിങ്ങതിൽ
സ്നേഹമൂലമമലേ! വെടിഞ്ഞു ഞാൻ.”

ഇതു ദിവാകരൻ നളിനിക്കു നല്കുന്ന ഉപദേശമാണ്. നളിനിയെ ഒരു വന്താരികകൊണ്ടു് അലങ്കരിച്ചതു് ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനാണെന്നു കൂടി ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്.

ലീല:—ലെയ്ലാ മജ്ജൻ എന്നിവരെ യഥാക്രമം നായികാ നായകന്മാരാക്കിക്കൊണ്ടു ഹാഫീസ് എന്ന പാരസികമഹാകവി ഒരു കാവ്യം നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതുതന്നെയാണു് ലീലയിലേയും കഥാവസ്തു എങ്കിലും ആശാൻ അതിന്റെ ഒരു സംക്ഷേപം ഒരു ഇംഗ്ലീഷുമാസികയിൽ ഒരിക്കൽമാത്രമേ വായിച്ചിരുന്നുള്ളു. നളിനിയെക്കാരും ലീലയിൽ ലൗകികസംഭവങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനവും അധികമായി കാണാം. ലീലയും മദനനും പ്രണയബലരാകുന്നതും ലീലയെ ബന്ധുക്കൾ ധനവാനായ ഒരു വണിക്കിനെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കുന്നതും തന്നിമിത്തം മദനൻ ഉന്മാദത്തിനു വശംവദനായി ‘ലീലേ! ലീലേ!’ എന്നു നന്മദാതീരത്തിലെ വനങ്ങളിൽ വിലപിച്ചുകൊണ്ടു് അലഞ്ഞുതിരിയുന്നതും ഒടുവിൽ ലീല വിധവയായതിനുമേൽ തന്റെ പ്രാണനാഥൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു തോഴി മാധവിമുഖേന മനസ്സിലാക്കി അങ്ങോട്ടു ചാഞ്ഞുചെല്ലുന്നതും ഒരു നിമിഷത്തെ സമാഗമത്തിനുശേഷം ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നതും അനന്യശരണയായ ലീല അവിടെത്തന്നെ താനും ചാടി മരിച്ചു കൃതകൃത്യയാകുന്നതും കവി അന്യോദ്ദേശമായ കവിധർമ്മത്തെ യോടുക്കൂടി ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സൂക്ഷ്മഭാവം ലഭിച്ച ആ ദമ്പതിമാർ മാധവിക്കു നല്കുന്ന തത്പാപദേശമാണു് കാവ്യത്തിന്റെ സാരസർവ്വം. “നളിനിയിലെ നായികാനായകന്മാർ രാജസം മിക്കവാറും

വിട്ട സാത്വികാവസ്ഥയിൽ എത്തിനില്ക്കുന്ന പുണ്യാത്മാക്കളാണ്. അതിനുമുൻപുള്ള അവസ്ഥകളിലാണല്ലോ ജീവിതത്തിന്റെ കഷ്ടതകളും മാനസികരഹസ്യങ്ങളും അധികം അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടു നളിനിയിലെ പാത്രങ്ങളുടെ അടുത്ത താണപടിയിൽ എത്തിട്ടുള്ള ജീവിതങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് പിന്നെ ഏഴുതേണ്ടതായി തോന്നിയത്” എന്നു കവിതന്നെ അതിനുള്ള കാരണത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നുമുണ്ട്. പ്രസ്തുതതത്ത്വോപാദേശം താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

“ആരും തോഴീ! യുലകിൽ മറയുന്നില്ല, മാംസം വെടിഞ്ഞാൽ—
 ത്തീരുന്നില്ലീ പ്രണയജടിലം ദേഹിതൻ ദേഹബന്ധം
 പോരും ഖേദം പ്രിയസഖി! ചിരം വാഴ്ത്ത മാഴ്ത്താതെ വീണ്ടും
 ചേരും നാം കേൾ വിരതഗതിയായില്ല സംസാരചക്രം.”

ഇതാ മറ്റു ചില ശ്ലോകങ്ങൾ:

“ക്ഷിതിയിലഹഹ! മർത്യജീവിതം
 പ്രതിജ്ഞചിന്നവിചിത്രമാഗ്ഗമാം
 പ്രതിനവരസമാമതോക്തകിൽ
 കൃതികൾ മനുഷ്യകഥാനുഗായികൾ.”

“അപഥമതിലവൻ നടന്നതി—
 ല്ലപരയെയോർത്തുമില്ല നാരിയായ്
 അപകൃതനവളോടു വൈരമി—
 ല്ലപലയമാനുമില്ല സൗഹൃദം.”

“കസുമിതവനകാന്തിയാത്മകാന്ത—
 വൃന്ദനനിനാ ലീല വിചാരിയാതെ പോയാരും
 അസുലഭമണി തേടുവാൻ ഗണിക്കി—
 ല്ലസദൃശമാകരമാൻ ധാതുഭംഗി.”

“കരുതവതിഹ ചെല്ലവയ്ക്ക; ചെല്ലാൻ
 വരുതി ലഭിച്ചതിൽ നിന്നിടാ വിചാരം;
 പരമഹിതമറിഞ്ഞുകൂടയാരു—
 സ്ഥിരതയുമില്ലതിനിന്ദുമി നരതപം.”

“ദയയൊടവര തലോടിയുത്തവച്ചാരും
 ദേവിതന്നെ രാഗമിരുന്ന ഏതെടത്തിൽ
 നിയതമഴൽ ചുറ്റുന്ന നൊറിമേലും
 പ്രിയതമ, പൈതലയമ്മയെന്നപോലെ.”

പ്രരോദനം:—1093-ൽ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അപ്രാപ്തകാലമായ ദേഹവിയോഗത്തിൽ ഏതേം നീറി ആശാൻ രചിച്ച ഒരു മനോജ്ഞമായ വിലാപകാവ്യമാണ് പ്രരോദനം. നിരവധി പ്രപഞ്ചതത്വരഹസ്യങ്ങൾ ഈ കൃതിയിലും നമുക്കു ദർശിക്കാം.

“വ്യോമത്തിൻ മലിനതപമോറിയവിടെപ്പൊങ്ങുന്നതെന്നോ മഹാ-
ഭീമതപം കലരുന്ന കാലഹണിതൻ ജിഹ്വാഞ്ചലംപോലവേ
ശ്രീമൽഭാസുരശാരദാലയമഹാദീപം കലാശിച്ചെഴും
ധൂമത്തിൻ നികരംബമല്ലി? വസുധേ! കേണീട്ട കേണീട്ട നീ.”

“കഷ്ടം സ്ഥാനവലിപ്പമോ പ്രളതയോ സജ്ജാതിയോ വംശമോ
ദൃഷ്ടശ്രീതനുധാടിയോ ചെറുതുമിങ്ങോരില്ല ഘോരാനലൻ
സ്പഷ്ടം മാനുഷഗർഭമൊക്കെയിവിടെപ്പൊക്കസ്തമിക്കുന്നിതി-
ങ്ങിഷ്ടന്മാർ പിരിയുന്നു ഹാ! ഇവിടമാണധ്യാത്മവിദ്യാലയം!”

“വത്സേ! കൈരളിയാശ്ചസിക്ക വിധിസങ്കല്പത്തെ മാനിഷ് നിൻ
ഏതേതുക്കൾ തകർത്ത മോഹനദി വിദ്വേദകൻ പൈതലേ
സത്സേവ്യേ! സഖി! കേരളാവനി! കഴഞ്ഞിടായ് ഓടങ്ങളിൽ
ചിത്സേകപൃതമോഹനായ ഭഗവൽപാദന്റെ മാതാവു നീ.”

“ആകാശങ്ങളെയണ്ഡരാശികളൊടും ഭക്ഷിക്കമാകാശമാ-
യി കാണുന്ന സഹസ്രരശ്മിയെയിരുട്ടാക്കും പ്രഭാസാരമായ്
ശോകാശങ്കയെഴാത്ത ശുഭസുഖവും ഓർവീകരിക്കുന്നതാ-
മേകാന്താദയശാന്തിഭൂവിനു നമസ്കാരം നമസ്കാരമേ.”

ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത:—സഗർഭയായ സീതാദേവിയെ
പ്രജാരഞ്ജനത്തിനുവേണ്ടി ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ അരണ്യത്തിൽ പരിത്യജിച്ച
ഇതിഹാസമാണല്ലോ ഉത്തരമായണത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. അങ്ങനെ
അവിടെ താമസിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരു ദിവസം ആ സതീരത്തത്തിന്റെ
ഏദയകുഹരത്തിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ച വിവിധവികാരങ്ങളെയാണു് കവി
പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതു്. അതു, ധർമ്മപത്നി മരിച്ചുപോ-
യിരിക്കാമെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ ആ ദേവിയുടെ കാഞ്ചനപ്രതിമ
മുന്നിൽ വച്ചുകൊണ്ടു ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ അശ്വമേധയാഗം നടത്തുവാൻ
തീച്ചപ്പൊട്ടത്തിയ അവസരം. വാല്മീകിമഹർഷിയോടുകൂടി സീത ആ
യാഗത്തിൽ സന്നിഹിതയായി. എന്നാൽ

“മിണ്ടാത്തതികമെത്തിയൊന്നനുശയക്ലാന്താസ്യനാം കാന്തനെ-
ക്കണ്ടാരം പരസമക്ഷമന്നിലയിലീ ലോകം വെടിഞ്ഞാരം സതി”

എന്നായിരുന്നു ഉത്തരക്ഷണത്തിലെ സംഭവം. സീതയുടെ ചില
ചിന്തകൾ സ്വല്പം പര്യവർത്തനമായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കവിയുടെ ഭാവനയിൽ
പൊന്തിവരുന്നതു് ഒരു ദിവ്യവനിതയല്ല, ഒരു മാനുഷിയാണെന്നു
സമാധാനപ്പെട്ടുകൊണ്ടാൽ മതി. പോരെങ്കിൽ

“ക്ഷുഭിതേന്ദ്രിയ! ഞാൻ ഭവാനിലി-
ന്നപദർശിച്ച കളങ്കരേഖകൾ
അഭിമാനിനിയാം സ്വകാന്തയിൽ-
കൃപയാൽ ദേവി ഭവാൻ ക്ഷമിക്കുക.”

“നിരപിക്കുകിൽ നിന്ദമാണു മ—
 ചുരിതം ഞാൻ സുചരിത്രയെങ്കിലും
 ഉരുട്ടുവനിരയ്ക്കു നല്ലിനേ—
 നിരയായിപ്പലവാറ കാഞ്ഞനെ.”

എന്നും മറ്റും ദേവിതന്നെ ക്ഷമയാചനാരൂപത്തിൽ ആ പ്രലാപം അവ
 സാനിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയും വിസ്തരണീയമല്ലല്ലോ.

“മുടിയിൽക്കൊതി ചേർത്തു പുത്രനെ—
 ജ്ജടിയാക്കും ചിലർ; തൽകുമാരരോ
 മടി വിട്ടു മഹാവനത്തിലും
 വെടിയും ദോഹദമാൻ പണിയെ.”

“സമദൃഷ്ടി സമർത്ഥചിന്തനം
 ക്ഷമയന്യോന്യഗുണാനുരാഗിത
 ക്രമമായിവയെക്കരണ്ടിടാം
 ശ്രമമാറാന്തരഗവ്ധഷികൻ.”

“പറവാൻ പണി, തൻപ്രിയയ്ക്കൊരാൾ
 കറ ചൊന്നാൽ സഹിയാ കശീലനം
 കറയെന്നിലുരപ്പതുത്തമൻ
 മറപോലെങ്ങിനെ കേട്ടു മന്നവൻ?”

“വിഷയാധിപധർമ്മമാർത്തഹോ!
 വിഷമിച്ചിങ്ങനെ ചെയ്തതാം നൃപൻ
 വിഷസംക്രമശങ്കമൂലമായ്
 വിഷഹിക്കും ബുധരജ്ഞാനം.”

ഇവ ഈ കാവ്യത്തിലെ മറ്റു ചില ശ്ലോകങ്ങളാണ്. ലീലയെപ്പോലെ
 അലങ്കാരോജ്ജ്വലമല്ല സീത; അതിന്റെ ഹൃദയഹാരിതപം പ്രായേണ
 സ്വഭാവോക്തിയിലും അർത്ഥാന്തരന്യൂനതയിലും മറ്റും അധിഷ്ഠിതമായി
 രിക്കുന്നു.

ഭരവസ്ഥ:—ഇതുവരെ നാം വിവരിച്ച കാവ്യങ്ങൾ സംസ്കൃതപു
 തങ്ങളിലാണല്ലോ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇനിയത്തെ മൂന്നു കാവ്യ
 ങ്ങളും, അതായതു ഭരവസ്ഥ ചണ്ഡാലഭീക്ഷുകി കരുണ ഇവ, നിർമ്മി
 ച്ചിരിക്കുന്നത് ദ്രാവിഡപുതങ്ങളിലാണ്. ശ്രീബുദ്ധചരിതം നാലു
 കാണ്ഡങ്ങൾ ഏഴുതീയതിനുമുൻപുതന്നെ കേകാദിമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരി
 ക്കുന്നതിനുവേണ്ട കൃതഹസ്ത കവി സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജാതി
 കൃതങ്ങളും ആചാരോൽപ്പന്നങ്ങളുമായ അസമത്വയാതനകളിൽനിന്ന്
 അധഃസ്ഥിതജനങ്ങളെ സമുദ്ധരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് ഇവയിൽ ആദ്യ
 ത്തെ രണ്ടു കൃതികളേയുംകൊണ്ടു കവി സാധിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.
 വർത്തമാനകാലത്തു വായനക്കാരുടെ മുൻപിൽ നടന്ന ഒരു സങ്കല്പസംഭ

വെള്ള ആസ്പദമാക്കി ആശാൻ ഭരവസ്ഥമാത്രമേ രചിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിലെ ഭരതജനം മാപ്പിളലഹളക്കാലത്തു തന്റെ ഇല്ലം കൊള്ളക്കാർ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ പ്രാണരക്ഷയ്ക്കായി അവിടം വിട്ട് കാടിപ്പോയി ചാത്തൻ എന്ന ഒരു പുലയയുവാവിന്റെ ചാളയിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. ആ യുവതിയെ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയാൽ സ്വജനങ്ങൾ ജാതി ഭ്രഷ്ടയായല്ലാതെ കരുതുകയില്ലല്ലോ. അതിനാൽ അവർക്കു ഭാവി ജീവിതം അന്ധകാരമയമായിത്തോന്നി. കരണീയമെന്നെന്നുള്ള ഉപരി ചിന്തയിൽ തന്നെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരു പുരുഷനെങ്കിലും—അതായതു ചാത്തൻതന്നെ—ഭൂമിയിലുണ്ടല്ലോ എന്ന് കണ്ടു് ആ സാധുവിനെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. ആ സാധുവിനകൽ ആദ്യമായുണ്ടായ അനുകമ്പ പടവുകൾ കയറി ഗാഢമായ അനുരാഗമായി പരിണമിച്ചു. ഒടുവിൽ അവർ അഗ്നിസാക്ഷിയായി വിവാഹം ചെയ്തു ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാരായിത്തീർന്നു. ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ധർമ്മദാതാക്കളായിത്തീർന്നു. പ്രേരിതനായാണ് താൻ ആ കവിത എഴുതുന്നത് എന്ന് ആശാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണ്. സാവിത്രിയെ സംഭവിച്ച ആ കുടുംബ സംബന്ധമായ ഭരവസ്ഥയുടെ പരിപാടി അങ്ങനെയല്ലാതെ വരുവാൻ മാറ്റമില്ല; അങ്ങനെയെന്ന വരികയും വേണം. കാലക്രമത്തിൽ ജാതി മതവ്യത്യാസങ്ങൾ ഭൂമിയിൽ നാമാവശേഷങ്ങളാകും. അപ്പോൾ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പശ്ചാത്തലത്തിന്റെ ആവശ്യകത താദൃശമായ ഒരു വിവാഹത്തിന് ഉണ്ടാകുന്നതുമല്ല. ചില ഹൃദയങ്ങൾ പകർത്താം.

ഭരവസ്ഥയിലെ പുലമാടം:

“അങ്ങുത്തായ” മേഞ്ഞു നാളേറെയായ് നിറം
മങ്ങിപ്പതിഞ്ഞ പാഴ് പല്ലമാടം
കാണാം ചെറുതായകലെ നിന്നാലൊരു
കൂടുന്നപോലേ വയൽവരമ്പിൽ.
അന്തികത്തിൽച്ചെല്ലുന്നോരൊരു ചൊവ്വം
ചന്തവുമില്ലക്കുടിലു കണ്ടാൽ.
വൃത്തവും കോണം ചതുരവുമില്ലതി—
ലെത്തിനോക്കീട്ടില്ല ശിശിതനും.
വണ്ണം കുറഞ്ഞൊരു രണ്ടു ചാൺ പൊക്കത്തിൽ
മണ്ണുപുവരുണ്ടകത്തു ചുറ്റും.
കോണം മുഴുകും തീർത്തിട്ടില്ലായതിൽ—
കാണുന്നു കൈവിരൽപ്പാടുപോലും.
മുറും കിഴക്കായി വീതി കുറഞ്ഞൊരു
മുറമതിന്നുണ്ടതിൽ മുഴുവൻ.
പറിക്കുറുകയും പപ്പടകപ്പല്ലം
മറു തുണങ്ങളും മങ്ങിനില്പും.

പൊട്ടക്കലമൊന്നിൽ നീരുമൊരു കരി-
ച്ചട്ടിയും കാണാം വടക്കരീകിൽ,
കുന്നു കടിച്ചില പോയിത്തല ചാഞ്ഞു
നിന്നിടും തൈവാഴതൻപുവട്ടിൽ.”

കവിയുടെ തത്ത്വോപദേശം:

“ഉദ്യോനപാലകരേ! ഭവാനാരുണ്ഡ-
ന്ദ്യമിപ്പിൻ പുഷ്പകാലമായി.
ഉച്ചാവധങ്ങളാമോമൽസ്സമങ്ങളാൽ
മെച്ചമേറീടുമീയാരാമത്തിൽ
ദേവൻ വനമാലിക്കാനന്ദമേകാത്ത
പൂവൊന്നുമില്ലെന്നതോത്തുകൊൾവിൻ.
എല്ലാസ്സമവുമെന്റായിപ്പുണ്ണോത്ത
മെല്ലേ വളൻ തൻപുണ്ണതയിൽ
ചെല്ലാനുദകയാണഗ്നതിയാതും
തല്ലിനിത്താതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ.
ഭവുമാം തെന്നലും ഭാനമരീചിയും
ദിവുമാം തുമഴനീരും നിത്യം
നവുരസമാൻ നല്കുന്നല്ലോയിവ-
ണ്ണവൃത്യയും ദേവനൊന്നുപോലെ.
എല്ലാം വിടൻ പരിമളം തുവട്ടേ,
എല്ലാം ചിതറട്ടേ വണ്ണശോഭ,
എല്ലാമിതളുകൾ നീട്ടി വലിപ്പമാ-
ന്ദ്യോഘഭാവമിയന്നിടട്ടേ.
പൂജുരാം വൈദികന്മാരേ! തുനിഞ്ഞിവിൻ
യോജ്യമല്ലെങ്കിലുമൊന്നോതുന്നേൻ,
രാജ്യത്തെയോത്തും മതത്തെയോത്തും പിന്നെ
പ്രാജുരാം നിങ്ങളെത്തന്നെയോത്തും.
കാലം വൈകിപ്പോയി കേവലമാധാര-
നൂലുകളെല്ലാം പഴകിപ്പോയി.
കെട്ടിനിറുത്താൻ കഴിയാതെ ഭൂണ്മുല-
പ്പെട്ട ചരട്ടിൽ ജനത നില്ക്കാ.
മാറുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ സ്വയമല്ലെങ്കിൽ
മാറുമതുകളീ നിങ്ങളെത്താൻ.
മദ്യപനങ്ങൾക്കു മാദ്യമില്ലെങ്കി-
ലുദ്ദേശ്യശുദ്ധിയാൽ മാപ്പനല്കിൻ.”

ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി:—ഗൗതമബുദ്ധന്റെ ശിഷ്യനായ ആനന്ദ ഭിക്ഷു ഒരു ദിവസം മധ്യാഹ്നത്തിൽ ഓഹംകൊണ്ടു വലഞ്ഞുവരുമ്പോൾ ചാമർ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു കൂട്ടം പതിതജനങ്ങളുടെ നായകന്റെ പുത്രിയായ മാതംഗി അദ്ദേഹത്തിനു വഴിക്കിണറിൽനിന്നു വെള്ളം കോരിക്കൊടുത്തു. ആനന്ദൻ അതു കിടിച്ചതിനുമേൽ ആ സ്ഥലത്തുനിന്നു പോയി. മാതംഗിക്കു് ആ മഹാനിൽ അടക്കിയാലടങ്ങാത്ത അഭിനിവേശം ജനിച്ചു. തന്നിമിത്തം അവൾ അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചു് അടുത്തുള്ള ബുദ്ധവിഹാരത്തിൽ പോകുകയും അവിടെ ശരണത്രയം സ്വീകരിച്ചു ഭിക്ഷുകിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. ആ വണ്ണസങ്കരത്തെക്കുറിച്ചു നാടുവാഴിയായ പ്രസേനജിത്തു കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആ വിഹാരത്തിലേക്കു പോയി ഭഗവാനോടുതന്നെ സംശയം ചോദിക്കുകയും അവിടുന്ന് ജാതിയുടെ നിരർത്ഥകതയെ പല യുക്തികൾ കൊണ്ടും ഉദാഹരണങ്ങളെക്കൊണ്ടും സമർത്ഥിച്ചു മഹാരാജാവിനെ കർത്തവ്യാനുബന്ധനാക്കുകയും ചെയ്തു. താരതമ്യേന ശുഷ്കമായ ഈ ഇതിവൃത്തം പരിണതപ്രജ്ഞൻ ക്രാന്തദർശിയുമായ മഹാകവിയുടെ ഭാവനയിൽക്കൂടി പുറത്തു വന്നപ്പോൾ ഒരു ഉത്തമകാവ്യമായി പരിണമിക്കുന്നു.

ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലെ മാതംഗിയുടെ ആഗമനം:

“അപ്പൊഴുതങ്ങൊരു പെണെങ്കാടിയാൾ ചെറു—
ചെപ്പുക്കടമൊന്നരയ്ക്കുമേലിൽ
അഞ്ചിതമായ് വള മിന്നമിടകര—
പ്പിഞ്ചുലതകൊണ്ടു പുററിച്ചേത്തും
വീശും വലകരവല്ലിയിൽപ്പാളയും
പാശവും ലീലയായ് തൂക്കിക്കൊണ്ടും
ചെറു കിന്നിഞ്ഞു വലംചാഞ്ഞു പൂമേനി
പുററിമറച്ചു ചെങ്കാന്തിതേടും
പൂഞ്ചലതൻതല പാർപ്പത്തിൽപ്പാറിച്ചും
ചാഞ്ചാടി വയ്ക്കുമടിത്തളിരിൽ
ലോലപ്പമ്പാദസരത്തിലേക്കിങ്ങിനി—
ജാലം കിലുങ്ങി മുഴങ്ങുമാറും
മന്ദമടുത്തുള്ളൊരൂരിൽനിന്നോമലാൾ
വന്നുണയന്നു വഴിക്കിണറിൽ.”

ജാതിയുടെ നിരർത്ഥകത:

“സത്യധർമ്മങ്ങൾക്കെതിരാം ശാസ്ത്രം ശ്രദ്ധിക്കായ്ക്കൂ റൂപതേ!
അർത്ഥപ്രചനംചെയ്യാമതിൽ വ്യർത്ഥമുദരഭരികൾ.
ഇന്നലെച്ചയ്ക്കോരബലം മൂലംകിന്നത്തെയാചാരമാവാം.
നാളത്തെശ്ശാസ്ത്രമതാവാം അതിൽ മൂളായ്ക്കൂ സമ്മതം രാജൻ!

സ്നേഹത്തിൽനിന്നുദിക്കുന്ന ലോകം സ്നേഹത്താൽ വൃദ്ധി തേടുന്നു. സ്നേഹംതാൻ ശക്തി ജഗത്തിൽ സ്വയം സ്നേഹംതാനാനന്ദമാക്കും. സ്നേഹംതാൻ ജീവിതം ശ്രീമൻ! സ്നേഹവ്യാപാരമിതന്നെ മരണം. സ്നേഹം നരകത്തിൻ ദ്വീപിൽ സ്വർഗ്ഗഗേഹം പണിയും പടുതപം. അമ്മതൻ നെഞ്ചുത്തരമ്പിൽത്തങ്ങിച്ചെത്തേ ചെഞ്ചോരയെത്തന്നെ അമ്മിഞ്ഞത്തുവളുതാക്കും മൈത്രി നമ്മോടതോതുന്നു രാജൻ!”

കുരുണ:—ജന്മനാ ഒരു വേശ്യയായ വാസവദത്തയ്ക്ക് ഉപഗ്രഹം എന്ന ബുദ്ധശിഷ്യനെ കാണാമ്പാൾ ആദ്യമായി അന്നുവരെ ആരിലും തോന്നാത്ത ഒരു വികാരം ഉണ്ടാകുന്നു. തന്റെ കാമക്രിഡയ്ക്ക് ആ ഭിക്ഷുവിനെ ഉപയോഗിക്കാമെന്ന് അവൾക്കു തോന്നുന്നു. താൻ അങ്ങോട്ടു ചെല്ലുവാൻ ‘സമയമായില്ല’ എന്ന് ഉപഗ്രഹം പറഞ്ഞതായി അറിഞ്ഞു ഓടിക്കുന്നു. കേവലം ഭോഗാസക്തയും ധനാജ്ഞ പരയുമായ ആ ഗണിക എവിടെ? സർവ്വസ്തപരിത്യാഗം ചെയ്ത് ജീവനുക്കുതനായി ലോകപര്യടനം ചെയ്യുന്ന ഉപഗ്രഹനെവിടെ? വാസവദത്ത ഒടുവിൽ കൊലക്കുറ്റത്തിനുള്ള അല്പമുദ്രശിക്ഷയനുഭവിച്ചു ചുട്ടുകാട്ടിൽ കണ്ണുനീർപ്രാണയായി കിടന്നു തന്റെ പ്രാണനെ അവസാനിപ്പിക്കേണ്ട ഘട്ടമായി. അപ്പോൾ ഉപഗ്രഹം അവിടെ വന്ന് അവൾക്കു ബുദ്ധമതത്തിലെ “ബുദ്ധം ശരണം ഗച്ഛാമി, ധർമ്മം ശരണം ഗച്ഛാമി, സംഘം ശരണം ഗച്ഛാമി” എന്നീ ശരണത്രയങ്ങൾ ഉപദേശിക്കുകയും തന്നിമിത്തം അവൾ ശാന്തയായി സത്തുഷ്ടയായി ഐഹിക യാത്രയിൽനിന്നു വിരമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതാണ് കുരുണയിലെ ഇതിവൃത്തം. ആശാന്റെ സകലകൃതികളിൽവെച്ചും ഉത്തമോത്തമമായി ഞാൻ പ്രസ്തുതകാവ്യത്തെ പരിഗണിക്കുന്നു. ആ കഥയെത്തന്നെ ആസ്പദമാക്കി രവീന്ദ്രനാഥടാഗുറും ഒരു കവിത ഫലസഞ്ചയനം (Fruit Gathering) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അതിനു മുൻപ് 1098-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ബംഗാളീകൃതിയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് രജ്ജമയാണ്. ബുദ്ധോപദേശസാഹിത്യം(The Gospel of Budha)മെന്ന മറ്റൊരു ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകത്തിലും ആ ഉപാഖ്യാനം വായിക്കാം. ആശാൻ ആ കഥയെ പല ആവാചോദാഹരണങ്ങൾ ചെയ്ത് സ്വതന്ത്രമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

കുരുണയിലെ ശ്ലോകം:

“ജനരഹിതമാം മേലേക്കരയിലങ്ങു കരു—
 വനയും പാറയും പുറം പാഴ്ച്ചെടികളും
 വെളിയിടങ്ങളും വായ്പും സ്ഥലം കാണാം ശൂന്യതയ്ക്കു
 കളിപ്പാനൊരുക്കിയിട്ടു കളംകണക്കേ.
 നെടിയ ശാഖകൾ വിണ്ണിൽ നിവൻ മുട്ടിയിലയും
 വീടപങ്ങളും ചുരുങ്ങി വികൃതമായി

നടുവിലങ്ങു നില്ക്കുന്നു വലിയൊരശ്വരം കൂത്തു
 തടികൾ തേങ്ങും തൊലികൾ പൊതിഞ്ഞു വീത്തും
 ചടുലലേഖങ്ങളിലും ശൃംഗാശ്വങ്ങളിലും വെയിൽ
 തടവീച്ചുവന്നു കാറ്റിലിളകി മെല്ലേ
 തടിയനരയാലതു തലയിൽത്തീ കാളം നെടും—
 ചുടലബ്ബതംകണക്കേ ചലിച്ചുനില്പു.
 അടിയിലതിൻചുവട്ടിലധികം പഴക്കമൊഴുകും—
 ലൂടണയും പൊളിഞ്ഞുണ്ടോരാൽത്തറ ചുറ്റും.
 ഇടുങ്ങിയ മാളങ്ങളിലിഴഞ്ഞേറും പാമ്പുകൾപോൽ
 വിടവുതോറും പിണഞ്ഞ വേരുകളോടും
 പറന്നടിഞ്ഞരയാലിൻ പഴുത്ത പത്രങ്ങളോടും
 നിറം മങ്ങി നിലം പറിക്കിടപ്പു നീളേ,
 ഉറമ്പരിക്കമരിയുണ്ടങ്ങിയ പൂവും ദർ—
 മറിത്തുറവും മറ്റും ചേർന്നു ചിതറിപ്പിന്നി.
 അകലത്തൊരു മൂലയിൽക്കെട്ടുന്ന കനലിൽനിന്നു
 പുകവല്ലി പൊങ്ങിക്കൊരിൽപ്പടന്നേറുന്നു.
 ചികഞ്ഞെടുത്തെന്നോ ചില ദിക്കിൽനിന്നു ശഃപ്പിടുന്നു
 പകലെന്നൊക്കാതെ കൂറൻ കുറന്നരികൾ.
 കുറിയോരകൾപോലെ കൂത്തുവളഞ്ഞുള്ള കൊക്ക
 നിറയെക്കൊത്തിവലിച്ചും നഖമുന്നിയും
 ഇരയെടുക്കുന്നു പെരുംകഴുകുകൾ ചില ദിക്കിൽ
 പരിഭ്രമിയാതിരുന്നു ഭയങ്കരങ്ങൾ.
 ഉടഞ്ഞ ശംഖുപോലെയുമുദരിച്ചു മുറിച്ചു വാഴ—
 ത്തടപോലെയും തിളങ്ങുമസ്ഥിഖണ്ഡങ്ങൾ
 അവയവശിഷ്ടങ്ങളായടിഞ്ഞു കിടക്കുന്നുണ്ടോ—
 ദ്രവിടവിടെ മറഞ്ഞും മറയാതെയും.
 അരയാൽത്തറവരെയും വടക്കുനിന്നെത്തുന്ന കാൽ—
 പ്പെരുമാറ്റം കൂറഞ്ഞ പാഴ്നടക്കാവിന്റെ
 പരിസരങ്ങളിൽ ഭൃംഗപ്പാത്തികൾ കാണുന്നു ചുറ്റും
 കരിക്കൊള്ളിയും കരിഞ്ഞ കട്ടയുമായി.
 ഉടലെടുത്ത നരന്മാക്കൊന്നുപോലേവകും ദോഷം—
 മിടരാനു പിതൃപൈതാമഹസമ്പ്രാപ്തം
 ഇടമതിഹലോകത്തിൻപരമാവധിയാണൊരു
 ചുടുകാടാണതു ചൊല്ലാതറിയാമല്ലോ.”

ഉപഗ്രഹന്റെ കരുണ:

“ഹാ! മിഴിച്ചുനിന്നുവന്നുയരയിലെ മുഖം—
 കാമനീയകത്തിൻ ഭൃംഗകുടുംബം കണ്ടു.

ആ മഹാന്റെ കണ്ണിൽനിന്നാച്ചാമ്പലിലൊരശ്രുകൾ—
 മാമലകീഫലംപോലെയാടൻവീണ,
 ഉൽകടശോകതിക്തമല്ലോക്കുകീലന്നയനാംബു
 ള്ഃഖസത്യജ്ഞാലീരൻ കരകയില്ല.
 തൽകൃതാർത്ഥതാസുഖത്തേർതുളളിയല്ലതു ജതുവി—
 നൽകൃമണത്തിൽ മോദിക്കാ ഏദയാലുക്കര.
 ക്ഷിപ്രസിദ്ധി കണ്ടു തുൻ വിസ്തയരസപൂർവ്വ—
 തത്ത്വതപാപലം ഹേതുദർശിയാന്നിടാ.
 കരുതാം മറൊന്നല്ലതു, കരുണയാം കരുത്തിലെ—
 പ്പരിണതോജ്ജ്വലമുക്താഫലമല്ലാതേ.”

ഇതരകാവ്യങ്ങൾ:—ഇതരകാവ്യങ്ങളിൽ അപൂർണ്ണങ്ങളായ ശ്രീബുദ്ധചരിതത്തെയും ബാലരാമായണത്തെയുംപറ്റി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കാൻ സ്ഥലദാർഢ്യം അനുവദിക്കുന്നില്ല. ബുദ്ധചരിതം ഒന്നാം കാന്ധം പ്രകാശിതമായ 1090-ൽത്തന്നെയാണു് നാലപ്പാട്ടു നാരായണ മേനോൻ മൂലഗ്രന്ഥം എട്ടു കാന്ധങ്ങളുംകൂടി ഒരു പുസ്തകമായി പരസ്കരിപ്പം എന്ന പേരിൽ അനുഷ്ടുപ്പുവൃത്തത്തിൽ രചിച്ച പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. രണ്ടു കാവ്യങ്ങൾക്കും രണ്ടുവിധത്തിലാണു് ആസ്വാദ്യത. ആശാന്റെ കൃതി അനുപദവിവർത്തനമല്ല. ഒന്നാം കാന്ധത്തിൽമാത്രമേ അദ്ദേഹം മൂലഗ്രന്ഥത്തെ ഏകദേശമെങ്കിലും അനുസരിക്കുന്നുള്ളു. പിന്നീടു കറേക്കൂടി സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വീകരിക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ബാലരാമായണം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തെ പരസ്കരിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കാവ്യമാണെങ്കിലും അതിലുണ്ടു് ഉത്തമകവിധർമ്മത്തിന്റെ പരിച്ഛേദം. നിരവധി ചെറിയ വിശിഷ്ടകവിതകൾ ഭാരോ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയിൽ ഒന്നാണു് 1097-ൽ രചിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യഗാഥ. അത്യുജ്ജ്വലമായി പ്രശോഭിക്കുന്ന അതിലെ ചില വരികൾ നോക്കുക.

“അന്ധകാരത്തിന്റെയാഴത്തിൽ ക്രൂരമാ—
 മെന്തൊരു മായാവ്യവസ്ഥയാലോ
 ബന്ധസ്ഥരായു് ഞങ്ങൾ കേഴുന്നു ദേവി നിൻ
 സ്വന്തം കിടാങ്ങൾ നിരപരാധർ.

ഭാര്യന്നു ഞങ്ങൾ പിതാവേ! നിൻ കണ്ടുന
 ഭൂതത്തും തേൻമഴ ചാറുമെന്നും
 ക്രൂരതന്നുടെ നേരേയതുതന്നെ
 ഘോരമിടിത്തിയായു് മാറുമെന്നും.

ചട്ടറ നിൻകരവാളിൻ ചലൽപ്രഭ
 തട്ടുമാറാക ഞങ്ങൾക്കു കണ്ണിൽ.

വെട്ടിമുറിക്കുക കാൽമുങ്ങല വിഭോ!
പൊട്ടിച്ചൊറികയിക്കൈവിലങ്ങും.

ഞങ്ങളെപ്പൊക്കുക കൂരിരുട്ടിൻ കോട്ട-
യെങ്ങും ചവിട്ടിനിറഞ്ഞുവാനും
തങ്ങളിൽക്കൈ കോത്തു മോക്ഷസുഖാബ്ധിയിൽ
മുങ്ങിക്കളിച്ചുപുളയ്ക്കുവാനും.”

ഗദ്യം:—ആശാന്റെ ഗദ്യത്തിനും നല്ല അഴകും അനുസ്സമുണ്ട്. രാജയോഗത്തിൽ വിവേകാനന്ദസ്വാമികളുടെ ഇംഗ്ലീഷുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയോടുകൂടി പാഠങ്ങളലയോഗസൂത്രങ്ങൾക്കു ടിപ്പണിയും ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ആധ്യാത്മികജ്ഞാനത്തിന്റെ സമ്പാദനത്തിനു വളരെ പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഒരു പുസ്തകമാണത്. മനശ്ശക്തി, ജെംസ് ആലൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിട്ടുള്ള *As a man thinketh* എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഭാഷാസമാഹാരമാകുന്നു. ഒരു ദൈവികമായ പ്രതികാരത്തിലെ ഇതിവൃത്തം മെഡോസ് ടെയിലറുടെ താഴെ എന്ന നോവലിൽനിന്നു സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലെ കവിതകളിൽനിന്നെന്നപോലെ ഗദ്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും സ്വന്തം പരിശ്രമംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷിൽ നേടിയിരുന്ന പരിചയം അത്ഭുതാവഹമാണെന്നു കാണാവുന്നതാണ്ല്ലോ.

ഉപസംഹാരം:—ഭാഷാകവികളുടെ മധ്യത്തിൽ കിമാരനാശാന്റെ സ്ഥാനം എത്രമാത്രം അനന്യലഭ്യവും സർവ്വാൽകൃഷ്ടവുമാണെന്നും ഇത്ര ദൂരമുള്ള വിചാരണകൊണ്ടു കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ ആധുനികരീതിക്കു യോജിച്ചവിധത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനം വരുത്തുന്നതിൽ മുന്നിട്ടുനിന്നു പ്രയത്നിച്ച സുഗ്രഹീതനാമാക്കളിൽ അദ്ദേഹത്തിനും അദ്വിതീയമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. പരിസരസ്ഥിതികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മസ്ഥലമായ സംസ്കാരത്തിനു പരിഷ്കാരങ്ങളായി ഭവിച്ചു. ആ അനുഗ്രഹങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനമായി ഞാൻ കരുതുന്നതു ശ്രീനാരായണഗുരുവോന്റെ അന്തേവാസിത്വപംനിമിത്തം അന്തർമ്മുഖമായി ചിന്തിക്കുന്നതിനു ലഭിച്ച ശക്തിവിശേഷത്തേയാണ്. ആ കശാഗ്രിയമായ നിരീക്ഷണപാടവവും യോഗമാഗ്ഗ്വപരിശീലനത്തിന്റെ ഫലമായി വലിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. അതെല്ലാം എങ്ങനെയിരുന്നാലും വാഗ്ദേവതയുടെ പ്രത്യേകമായ പ്രസാദത്തിനു പാത്രീഭവിച്ച ഒരു മഹാകവിയുദ്ധനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നുള്ളതു സർവ്വസമ്മതമാണ്. അദ്ദേഹം താൻ ജനിച്ച സമുദായത്തെമാത്രമല്ല ഉയർത്തിയത്, കേരളത്തെ ആകമാനം അഭിമാനം കൊള്ളിച്ചു. അവരുടെ ഇടയിൽ ആധുനികകാലത്തും വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാർ ഉണ്ടാകുമെന്നുള്ള ദൃഷ്ടിതെളിയിച്ചു. ആ ഉദാരചരിതൻ നമുക്കു നല്കിട്ടുള്ള കാവ്യനിധി അമൂല്യവും അനുഗ്രഹവും ആദിത്യഭാസുരവുമാകുന്നു.

ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള (1084-1111)—നവ്യകവനരീതി:—ഇനി ഇടപ്പള്ളിക്കാരുടെ അത്യന്തം വാസനാസമ്പന്നന്മാരും ഭാഷയുടെ ഭാഗ്യദോഷത്താൽ അല്പായുസ്സിൽ മരണം പ്രാപിച്ചവരുമായ രണ്ടു കവിപുണ്ഡരന്മാരെപ്പറ്റിയാണ് പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. അവരിൽ ഒന്ന് ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയും മറ്റൊരു ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുമാണ്. ഒരു ഞെട്ടിൽ വികസിച്ച രണ്ടു സുരഭിലകസുമങ്ങളായിരുന്നു അവർ. അവരുടെ കവനമാധുര്യം കേരളീയരെയൊക്കെ വശീകരിച്ചു. പുതിയ രീതിയിലുള്ള കവിത ഭാഷയിൽ അതിനുമുൻപും ഉണ്ടായിരുന്നവെങ്കിലും ആ രീതിയിൽത്തന്നെ ആമുലാഗ്രം തങ്ങളുടെ വാല്മ്യങ്ങളെ ഇദംപ്രഥമമായി ആവിഷ്കരിച്ചവർ അവരായിരുന്നു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം കഴിഞ്ഞാണ് അവർ എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്. ആ യുദ്ധത്തിന്റെ അനന്തരഫലങ്ങളായ പാരതന്ത്ര്യം, ദാരിദ്ര്യം, രോഗം, സ്വാർത്ഥനിഷ്ഠ, പരവഞ്ചനം തുടങ്ങിയ സമുദായദോഷങ്ങളെ അവർ ശക്തവും വികാരോത്തേജകവുമായ ഭാഷയിൽ ചിത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നിവൃത്തിയുള്ളിടത്തോളം ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെമാത്രം സ്വീകരിക്കുക, ആശയങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തെ അനുകരിക്കുക, സംസ്കൃതത്തിന് ഒരുവിധത്തിലും അധമസ്തുന്മാരാകാതെ ഷെല്ലി, കീറ്റ്സ്, ബൈറൺ, ബ്രൗണിംഗ്, സ്വിൻബർൺ മുതലായ ആംഗലേയകവികളുടെ നിരന്തരോപാസനകൊണ്ടു പ്രതിഭയെ വിവിധമാറ്റങ്ങളിൽ പോഷിപ്പിക്കുക ഇവയെല്ലാം അവരുടെ കവിതയ്ക്കുള്ള ചില പ്രത്യേകതകളാണ്. ഈ രീതി യുവാക്കന്മാർക്കു ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായി തോന്നി. ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ കൃതികളെല്ലാം ഹ്രസ്വങ്ങളും ഭാവാവിഷ്കാരകങ്ങളുമാണ്.

ചരിത്രം:—രാഘവൻപിള്ളയുടെ കുടുംബം വടക്കൻപാവൂരിലാണ്. അവിടെനിന്നു കല്യാണിയമ്മ എന്നൊരു യുവതിയെ ഇടപ്പള്ളി പാണ്ടവത്തു നീലകണ്ഠപ്പിള്ള വിവാഹം ചെയ്തു. രാഘവൻപിള്ള അവരുടെ സന്താനമായി 1084-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ജനിച്ചു. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അമ്മ മരിച്ചുപോകയാൽ അച്ഛന്റെ സംരക്ഷണത്തിൽ വളർന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സർക്കാർശിപായിപ്പണിയിൽനിന്നു ലഭിച്ച തുച്ഛമായ വേതനംകൊണ്ടു വേണ്ടിയിരുന്നു പുലരാൻ. ഏതാനും കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള വേറൊരു വിവാഹം ചെയ്തു. രാഘവൻപിള്ള തീരെ നിരാശ്രയനായി പള്ളിക്കൂടങ്ങളിൽ വളരെ അരിപ്പിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു എന്നാകട്ടെ ഗവണ്മെൻ്റ് ഹൈസ്കൂളിൽ ഇ. എസ്. എൽ. സി. ക്ലാസ്സുവരെ വായിച്ചു. വിദ്വാൻപരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്നവെങ്കിലും അതിൽ ജയിച്ചില്ല. അങ്ങനെ ആദ്യന്തം കരം വെത്തും കണ്ണനീരിൽ കുളിച്ചുമാണ് നമ്മുടെ കവി ലോകയാത്രയാരംഭിച്ചത്. ദുർവിധിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ വിലങ്ങിപ്പുനുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു യുവാവിന്റെ കവിത വിചാദാത്മകമായതിൽ അതിശയിക്കാറില്ലല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരമവും ഭയനീയമായിരുന്നു.

തന്നെക്കാൾ പല പ്രകാരത്തിൽ ഉപരിതലസ്ഥായ ഒരു യുവതിയിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രേമം സമർപ്പിച്ചു. യുവതിയുടെ പിതാവു് ആ വിവാഹബന്ധത്തെ അനുകൂലിച്ചില്ല. കവിയുടെ നൈരാശ്യം അതിന്റെ ക്ഷോഭാഭൂതമായിത്തീർന്നു. 1111-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 2-ാംനു- കൊല്ലത്തുള്ള ആ യുവതിയുടെ ഗൃഹത്തിൽവെച്ചുതന്നെ ആ ഇതികർത്തവ്യതാകൃഷ്ടൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. ഇഹലോകത്തിൽ ലഭിക്കാത്ത സ്വാച്ഛന്ദ്യവും സുഖവും പരലോകത്തിലെങ്കിലും ലഭിക്കുമോ എന്നു പരീക്ഷിക്കുവാനായിരിക്കാം ആ സാഹസം. ഏതായാലും ഭാഷയ്ക്കു് ഉത്തിഷ്ഠമാനമായ ഒരു വരിഷ്ഠകവി നഷ്ടമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവും ആത്മഹത്യ ചെയ്തതാണെന്നു ജനപ്രവാദമുണ്ടു്.

കൃതികൾ:—രാഘവൻപിള്ളയുടെ കൃതികൾ സമാഹൃതങ്ങളായി തുഷാരഹാരം എന്ന പേരിൽ 1110-മാണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതിൽപ്പിന്നീടു് നവസാരദം എന്നൊരു കാവ്യസമുച്ചയം 1111 ചിങ്ങമാസത്തിൽ അച്ചടിക്കപ്പെട്ടു. ഇവയ്ക്കുപുറമേ ഏദയസ്തികം, മണിനാദം, അവ്യക്തഗീതം ഇവകൂടി കൂട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെല്ലാം ചേർത്തു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മരണാനന്തരം ഒരൊറ്റ പുസ്തകമാക്കി ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള പ്രകാശിപ്പിച്ചു. രാഘവൻപിള്ളയുടെ കവിതയുടെ മാതൃക പ്രദർശിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലാത്തവിധത്തിൽ അവ അത്രമാത്രം സുവിദിതങ്ങളാണു്. എങ്കിലും ചില വരികൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

- 1 “അഴകിന്റെ തുവെള്ളിക്കിണമെല്ലാ-
മഴലു നിറഞ്ഞവയായിരുന്നു.
സ്തംഭികാഭമാകുമരുവികൾത-
ന്നടിയെല്ലാം പങ്കിലമായിരുന്നു.
ചിരിയൊന്നറിയാതെ തുകിപ്പോയാൽ-
മുരുകാലം തേങ്ങിക്കരഞ്ഞിടേണം.
ചെറുമിന്നൽ കണ്ടു തെളിഞ്ഞ മേഘ-
മൊരു ജന്മം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിടേണം.”
- 2 “തന്നന്ത്യഗാതവും പാടിപ്പടിഞ്ഞാട്ടു
പൊന്നന്തിപ്പെങ്കിളി പാറിപ്പോയി.
അല്ലിന്റെയമ്മലർവാടിയിലിന്നത്തെ
മുല്ലപ്പൂവെല്ലാം വിരിഞ്ഞുതീർന്നു.
അംബുജംതൻ മൃദുമന്ദസ്തിതാകര-
മന്തിപ്രഭയിലലിഞ്ഞുചേർന്നു.
കൂകിത്തളന്നൊരു കോകിലം മുറുത്തെ
മാകന്ദക്കൊമ്പിലുറക്കുമായി.
ആകാശദേശത്തിലെങ്ങാനലയുമെ-
ന്നാശാപതംഗമേ പോരിക നീ.”

- 3 “വഷം കഴിഞ്ഞു കൊയിത്തു തീർന്നു
കഷ്കരെല്ലാം ഹഷ്മാർന്നു.
സസ്യലതാദികൾ സൽഫലത്താ-
ലുത്സവം കണ്ണിന്നരുളിച്ചാക്കും.
കാർഷ്വകിൽമാല മാഞ്ഞു വാനം
ശ്യാമളകോമളമാകമാനം.
ഭാരോരോ രാവും കുളിർമയേതു-
മോണനിലാവിനാലോളം തല്പം.”

മണിനാദം എന്നതു കവിയുടെ ഒടുവിലത്തെ കൃതികളിൽ ചിലതാണ്. അതിൽ തനിക്കു് അടുത്ത കാലത്തു സംഭവിച്ചുക്കാവുന്ന മരണത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകമായ സൂചനയുണ്ടു്. ചില വരികൾ നോക്കുക.

“മണിമുഴക്കം മരണദിനത്തിന്റെ
മണിമുഴക്കം മധുരം, വരുന്ന ഞാൻ.
അന്നായിക്കുവാനെത്തുമെൻകൂട്ടരോ-
ടരുളിടട്ടെയെന്നന്യയാത്രാമൊഴി.
മാവിതന്നിൽ മാഞ്ഞു മനസ്സാലെൻ
മരണഭേരിയടിക്കും സഖാക്കളേ!
സഹതപിക്കാത്ത ലോകമേ!യെന്നിലും
സഹകരിക്കുന്ന ശാരദാകാശമേ!
കവനലീലയിലെന്മറ തോഴരാം
കനകതുലികേ! കാന്തനപ്രാപ്തമേ!
മധുരമല്ലാത്തൊരൻ മനഗാനത്തിൽ
മദിരളരാം മാമരക്കൂട്ടമേ!
വരികയാണിതാ ഞാനൊരധഃകൃതൻ
കരയുവാനായ്പ്പിറന്നോരു കാമുകൻ.”

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള (1089-1123)—ചരിത്രം:—
രാഘവൻപിള്ളയുടെ ബഹിഷ്കരപ്രാണനും സന്തതസഹചാരിയുമായി
രുന്ന ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ജീവിതവും ഹൃദയവും ക്ലേശഭ്രമിഷ്ടവു
മായിരുന്നു. അദ്ദേഹം 1089-മാണ്ടു കന്നിമാസം 24-ാംനു ഇടപ്പള്ളി
ചങ്ങമ്പുഴവീട്ടിൽ സി. കെ. പാറക്കുട്ടിയമ്മയുടേയും കൊച്ചിശ്ശീമയിൽ
തെക്കേടത്തു നാരായണമേനോന്റെയും പുത്രനായി ജനിച്ചു. പ്രാഥ-
മികവിദ്യാഭ്യാസം ഇടപ്പള്ളിയിൽവെച്ചുതന്നെയാണു് നിവ്വഹിച്ചതു്.
പിന്നീടു് ആലുവാ, എറണാകുളം എന്നീ കാളേജുകളിൽ വായിച്ചു്
ഇൻറർമീഡിയേറ്റു പരീക്ഷ ജയിച്ചു. അതിനുശേഷം തിരുവനന്തപുരത്തു
യൂണിവേഴ്സിറ്റി കാളേജിൽ ബി. എ. ഓണേഴ്സ് ക്ലാസ്സിൽ മല-
യാളവും സംസ്കൃതവും ഗുപ്തയിൽ ചേർന്നു് ആ പരീക്ഷയിലും ഉത്തീർണ്-
നായി. അതു് 1116-മാണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു് അക്കാലത്തു്

ഭാരിദ്യത്തോട് അന്നനിമിഷം മല്ലിടേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. തിരുവനന്തപുരത്തു പാിക്കുമ്പോൾ ക്യാപ്റ്റൻ വി. പി. തമ്പി (ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ പൗത്രൻ) അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുകയാൽ ആ പിശാചുബാധയിൽനിന്നു കുറേക്കാലത്തേക്ക് അകന്നുനില്പുവാൻ സാധിച്ചു. 1115-മാണ്ടു മീനമാസത്തിൽ ഇടപ്പള്ളി എസ്. കെ. ശ്രീദേവിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം രണ്ടു കൊല്ലം പുനാ, കൊച്ചി ഇവിടങ്ങളിൽ മീലിറ്ററി ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിൽ പണി നോക്കി. ആ പണി കവിതാരചനയ്ക്കു പ്രതിബന്ധമായി തോന്നിയതിനാൽ അതു രാജിവെച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യ കാലത്തെ കൃതികളിൽ അതിപ്രധാനമായ രമണൻ 1112-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അത് ഏഴുതിത്തീർന്നത് ആ കൊല്ലം കന്നി 5-ാംന-യായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന് അതിൽത്തന്നെ തെളിവുണ്ട്. ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ അകാലനിര്യൂണത്തിൽ അതിതീവ്രമായി അനുശോചിച്ച പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ഏഴുതിയ ഒരു ഗ്രാമീണവിലാപകാവ്യമായിരുന്നു അത്. രണ്ടിൽച്ചിലപാനം മാസങ്ങളേ ഇരുപത്തിരണ്ടു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന ആ യുവാവിന് അതേഴുതുവാൻ വേണ്ടിവന്നുള്ള. ആ കാവ്യത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പതിപ്പ് 1115-ൽ പ്രകാശിതമായി. തുടന്ന് അനേകം പതിപ്പുകൾ പുറപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം നേരിടുകയും നാല്പതിനായിരം പ്രതികളോളം വിറ്റഴിയുകയും ചെയ്തു. കുറേക്കാലം മദിരാശി ലാക്കാളേജിൽ വായിച്ചുവെങ്കിലും മാനസികമായും ശാരീരികമായും ഉണ്ടായ ചില ക്ലേശങ്ങൾനിമിത്തം പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. തിരിയെ ഇടപ്പള്ളിക്കു പോന്ന് ഒരു വഷത്തിനുമേൽ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. രമണൻ മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ അതിനിടയ്ക്കു സമ്പന്നനാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കേരളീയകെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ആദരവും ആനന്ദവും സഞ്ചാതമായി. പിന്നീട് കേരളത്തിലെ സുപ്രസിദ്ധമുദ്രണാലയമായ മംഗളോദയത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥനും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ സ്നേഹമായി. തന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ ശീശ്രദ്ധയും ഭംഗിയായും അച്ചടിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചങ്ങമ്പുഴ തൃശ്ശൂരിൽ കാണാട്ടുകരയ്ക്കു താമസം മാറി. മംഗളോദയത്തിന്റെ പത്രാധിപസമിതിയിൽ ഒരു അംഗമായിച്ചേർന്നു. 1121-മാണ്ടു ഒടുവിൽ തൃശ്ശൂർ വിട്ടു. അതിന്നു മാനസികങ്ങളായ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളായിരുന്നു കാരണമെന്ന് ആ കാര്യത്തെപ്പറ്റി അറിവുള്ളവർ പറയുന്നു. കേരളത്തിലെ കവികളിൽ അഗ്രഗണ്യനാകണമെന്ന ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിനു യൗവനാരംഭത്തിൽത്തന്നെ അകരിച്ചിരുന്നു. നിരന്തരമായ പുസ്തകപാരായണംകൊണ്ടും നിസ്തന്ദ്രമായ ദൈനംദിനാഭ്യാസംകൊണ്ടും അദ്ദേഹം തന്റെ അനന്യസാധാരണമായ വാസനയെ പരിപൂർണ്ണമാക്കി. വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒട്ടു വളരെ ഉത്തമ ഗുണങ്ങൾ വായിച്ച് അവയിലെ ആശയങ്ങൾ തന്നിൽ ലയിപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി അനിയന്ത്രിതമായ ഒരു ദിനചര്യയും തുടൻകൊണ്ടുപോയി.

നശപരമായ ശരീരംകൊണ്ടാണ് താൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള വസ്തുതതന്നെ അദ്ദേഹം കാർത്തിച്ചിട്ടു. മാദകവസ്തുക്കൾ ആ ശരീരത്തിന്റെ ശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിക്കുകയല്ലാതെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നും കരുതിയിട്ടു. 1122-ാമാണ്ടു നമ്മുടെ കവി രോഗഗ്രസ്തനായി. അതു ഭയങ്കരമായ രാജയക്ഷ്യാവായിരുന്നു. 1123-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 4-ാംനു തൃശ്ശൂർ മംഗളോദയം നഴ്സിങ്ങ് ഹോമിൽവെച്ചു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹം യുവകൈരളിയുടെ ആശാകേന്ദ്രമായിരുന്നു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. ആ അത്യാപത്തിൽ കേരളീയരെല്ലാം അശ്രുധാര വാർത്ത. അവരുടെ കനകമുരളി തകന്നു. അതിന്റെ മോഹനഗാനം നിലച്ചു.

കൃതികൾ:—1110 മുതൽ 1123 വരെ പതിമൂന്നു കൊല്ലങ്ങളിലാണ് ചങ്ങമ്പുഴ തന്റെ കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. അവയിൽ നാല്പതിൽപ്പരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നു. കളിത്തോഴി മുതലായി ചിലതെല്ലാം ഗദ്യങ്ങളാണ്. 1 ബാഷ്പാഞ്ജലി (1110), 2 ആരാധകൻ (1110), 3 ഹേമന്തചന്ദ്രിക (1110), 4 മദിരോത്സവം (1110), 5 മണിവിണ (ബാഷ്പാഞ്ജലിയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ 1110), 6 രമണൻ (1112), 7 കലാകേളി (1112), 8 മയ്യവമാല (1115), 9 ദേവയാനി (1115), 10 കഥാരത്നമാലിക (1115), 11 രക്തപ്പൂക്കൾ (1116), 12 സങ്കല്പകാന്തി (1117), 13 വത്സല (1119), 14 തിലോത്തമ (1119), 15 ശ്രീതിലകം (1119), 16 അപരാധികൾ (1119), 17 കാണപ്പുക്കൾ (1120), 18 മോഹിനി (1120), 19 ദേവത (1120), 20 ചുഡാമണി (1120), 21 അമൃതവീചി (1120), 22 ഉദ്യാനലക്ഷ്മി (1120), 23 സ്പന്ദിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം (1120), 24 സാഹിത്യചിന്തകൾ (1120), 25 വിവാഹാലോചന (1120), 26 സുധാംഗദ (1120), 27 ആകാശഗംഗ (1121), 28 കളിത്തോഴി (1121), 29 കരടി (1121), 30 അനശ്വരഗാനം (1121), 31 ദിവ്യഗീതം (1121), 32 ദേവഗീത (1121), 33 മാനസേശ്വരി (1121), 34 യവനിക (1121), 35 നിർവൃത്തി, 36 മാനസാന്തരം, 37 പെല്ലീസും മെലിസാനയും (1123), 38 പ്രതികാരദുർഗ്ഗ (1123), 39 മനഗാനം, 40 കല്പോലമാല, 41 നിർവാണമണ്ഡലം, 42 അസ്ഥിയുടെ പൂക്കൾ, 43 മഞ്ഞക്കിളികൾ, 44 പാടുന്ന പിശാച്. ഇതു് ആരെയും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കുന്ന ഒരു കാവ്യപ്രവാഹംതന്നെയാണല്ലോ. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം അദ്ദേഹം മരിച്ചതിൽപ്പിന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവയാണ്. ഇനിയും ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിക്കാതെ കിടപ്പുണ്ട്. ഇപ്പോഴും അവയിൽ ചിലതു പല മാസികകൾക്കും അയച്ചുകൊടുത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവരുന്നു. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ കൃതികളെ ഓരോന്നായി അവ അഹ്റിക്കുന്ന വിധത്തിൽ വിമർശിക്കണമെങ്കിൽ അതു് ഒരു വലിയ പുസ്തകംകൊണ്ടു സാധിക്കൂ. അതിനു് ഇവിടെ ഒരുങ്ങുന്നില്ല.

രമണൻ, സങ്കല്പകാന്തി, ഭാണപ്പക്കര, സുന്ദരിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം, ദോഗീത തുടങ്ങിയ ചില കാവ്യങ്ങൾ വിശേഷാൽ അങ്ങനെയായിട്ടുണ്ടാകാം. ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വൈശിഷ്ട്യം ഏതെല്ലാം ഉപാധികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു ദിശ്ശാതുമായി സൂചിപ്പിക്കുവാൻമാത്രമേ സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ.

ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ വൈശിഷ്ട്യം—ശബ്ദം:—ചങ്ങമ്പുഴക്കവിതയുടെ വൈശിഷ്ട്യം ശബ്ദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ഒന്നുപോലെ അധിഷ്ഠിതമാണെങ്കിലും ശബ്ദത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി അന്യോദ്ദേശമായി പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കവനം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു ശപഥംചെയ്തവൻ നിവാഹമില്ലെങ്കിലും അത്തരത്തിലുള്ള കൃതികൾ അത്യന്തം വിരളങ്ങളാണു്.

“ഒരു പിടി മണലിന്നു മേന്മയെന്തു—
ണ്ടൊരു ദിനമാ മണൽ മണ്ണടിഞ്ഞിടില്ലേ?
വരുവതു വരുമാകുമിടമയ്യോ!
പൊരുതുകിലും ഫലമില്ല, കാലു തെറും.”

ഇത്യാദി ശ്ലോകങ്ങളിലല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധി കാണേണ്ടതു്. ദ്രാവിഡവൃത്തനിബദ്ധങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളിലും കേക മുതലായ ദീഗ്ദ്ധവൃത്തങ്ങളല്ല നാണെ ഹാദാകഷിക്കുന്നത്. അവകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അധികമായി കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുണ്ടില്ല. സംഗീതാന്തരങ്ങളായ ലഘുവൃത്തങ്ങളിൽ കവിത ഏഴുതി ഫലിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പാടവം അദ്ദേഹത്തിലെന്നതുപോലെ അനുകവികളിൽ കേരളം നാളതുവരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള വൃത്തങ്ങളിൽ മധുരങ്ങളായ മലയാളപദങ്ങളെക്കൊണ്ടും മലയാളത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നു തന്മയത്വം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങളെക്കൊണ്ടുംമാത്രമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനം വിജയപ്രദമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. അത്ര വളരെ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ പല മാതിരി അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ആരും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല. വെറുതേയല്ല ആ ഗന്ധർവ്വൻ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ കവിയാകരു്. ആർക്കും ഒരിയ്ക്കൽ കേട്ടാൽ മതി, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈരടികൾ ഹൃദയത്തിൽ ശാശ്വതമായി നില ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളും.

അർത്ഥം:—ദീഗ്ദ്ധങ്ങളും ഹ്രസ്വങ്ങളുമായി ഒട്ടു വളരെ കാവ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

“എനിയ്ക്കുണ്ടേതോ ചിലതെല്ലാമുഴി—
പ്പുറപ്പിന്നോടൊന്നു പറഞ്ഞു പോകുവാൻ.”

എന്നു് അദ്ദേഹം ലോകത്തെ ഉൽബോധിപ്പിച്ചു. പായുകയല്ല, പാടുകയാണു് ചെയ്തതു്. പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും പഞ്ചമസ്വരത്തിൽ പുകയിൽ പാടി. ചങ്ങമ്പുഴ വായിച്ചതായി കാണുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു കയ്യും കണക്കുമില്ലെന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. സംസ്കൃതസാഹിത്യ

ത്തോടും അദ്ദേഹത്തിന്നു കടപ്പാടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ ഒരുവിധത്തിലുള്ള റാളിച്ചുകെട്ടുകില്ല. ഉപമോൽപ്രേക്ഷാ ഭൂലങ്കാരങ്ങളെ ആശ്രയിക്കുന്നത് അപൂർവ്വമാണ്. പ്രതിപാദ്യം എവിടെനിന്നു സ്വീകരിച്ചാലും അതിനു പ്രായേണ ഒരു കേരളീയച്ഛായ കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നു. ഇതെല്ലാം പ്രതീതി സൗലഭ്യത്തിന് ഏറ്റവും പ്രയോജനകീഭവിച്ചു. പ്രതിരൂപാത്മകങ്ങളായ ചില ഭാവഗീതങ്ങൾ അദ്ദേഹവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവ അനുവാചകന്മാരെ വിഷമിപ്പിക്കുന്നവയല്ല. അദ്ദേഹം കരുണം, ശുശ്രൂഷയും എന്നീ രണ്ടു രസങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലാണ് അത്യന്തം കൃതഹസ്തനായി കാണപ്പെടുന്നത്. നിരവധി അനുഭൂതികൾക്കും ഭാവങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം മായാത്ത ഉടലും മങ്ങാത്ത പ്രകാശവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. 1 കാപട്യം നിറഞ്ഞ ഇന്നത്തെ ലോകം, 2 ഭൂഷുന്മാർക്കു ജീവിതത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന അനുസ്മൃതമായ വിജയം, 3 സമസ്യയുടെ വ്യഥയിൽ അലിയാത്ത മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ ക്രൂരത, 4 യാചകന്റെ പരിഭവനം, 5 കൂലിക്കാരന്റെ ദുരന്തദുഃഖം, 6 കഷ്ടന്റെ തോരാത്ത കണ്ണനീർ, 7 പ്രതികൂലശക്തികളുടെ മട്ടുനത്തിൽപ്പെട്ട ഞെരുങ്ങുന്ന ദരിദ്രന്റെ നിസ്സഹായത, 8 എല്ലാവർക്കും അവരവരുടെ കഴിവിന്നൊപ്പം ഉയരുവാൻ നിർവാഹമില്ലാത്തതും ഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതായ ചവിട്ടിമെതിച്ചു കബന്ധനത്തം ചെയ്യുന്നതുമായ നീതി എന്നിങ്ങനെ പുരോഗമനത്തിന്റെ മുന്നിൽ വിലങ്ങടിച്ചു നില്ക്കുന്ന പല പ്രമേയങ്ങളേയുംപറ്റി അദ്ദേഹം ശക്തിയുക്തമായ ഭാഷയിൽ ഇടിമുഴക്കത്തിനൊപ്പം ഗർജ്ജിച്ചിട്ടുണ്ട്. സമതത്ത്വവേണ്ടിയുള്ള സമരത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു നീർഭീകനായ ധർമ്മടനായിരുന്നു. തന്നെപ്പോലെയായിട്ടുള്ളതോളം കാവ്യസ്വരൂപിണിയായ ദേവതതന്നെയാണ് തനിയ്ക്കു് അഭീഷ്ടദാത്രിയായ ദേവത എന്നു് അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തി. ശാന്തിദായിനിയായ മൃതിതന്നെ കരളലിഞ്ഞു തന്നെ ആശ്ലേഷിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ചിലപ്പോൾ അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നു എങ്കിലും ആത്മഹത്യചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നില്ല. തന്റെ കവിതകൾ അസാമാന്യീകവും വിപ്ലവാത്മകവുമാണെന്നുവെച്ചു് ഉൽകൃഷ്ടപദവിയിലുള്ള ചിലർ അദ്ദേഹത്തെ അധീക്ഷേപിച്ചു. അതു് അദ്ദേഹത്തിനു കാനമായ മനശ്ശല്യത്തിനു കാരണമായി. സ്വന്തം പ്രണയഗതിയിലും ചില പരാജയങ്ങൾ പാറീട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുവല്ലോ. ആദ്യകാലത്തെ ദാരിദ്ര്യബാധയിൽനിന്നു പിന്നീട് നിശ്ശേഷം വിമുക്തനായിരുന്നെങ്കിലും അതിന്റെ സ്മരണയും അദ്ദേഹത്തെ വിഷാദിപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ പല കാരണങ്ങളാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങൾ വായനക്കാരെ വിനോദിപ്പിക്കുവാൻ ഒരിയ്ക്കലും ഒരുങ്ങിയില്ല. ഉൽബോധനമാണ് അവയുടെ പ്രധാനലക്ഷ്യം.

“കപടലോകത്തിലാത്താത്ഥമായൊരു
ഹൃദയമുണ്ടായതാണെൻ പരാജയം”

എന്നു് അദ്ദേഹം പാടുന്നു. “കരയും ഞാൻ കരയും ഞാൻ” എന്നു് ആവേശത്തോടുകൂടി ആക്രന്ദനംചെയ്യുന്നു. സങ്കചിതമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപ്ലവഗതി. മുതലാളിമാരെ ശകാരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തന്റെ തുലികയെ അധികമാനും ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ലോകത്തിലെങ്ങും പടൻപിടിച്ചിരിയ്ക്കുന്ന മനുഷ്യസമുദായത്തിലെ വൈകല്യങ്ങളോടാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈരസ്യം. ഒരു ഭാവത്തിന്റെയോ അനുഭവത്തിന്റെയോ പ്രതിഫലനം വികാരതീക്ഷ്ണതയാൽ നിറംചിടിപ്പിക്കുകയും ഹൃദയസ്पर्ശകമാക്കിച്ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നതാണു് ഭാവാനുഭവഗീതങ്ങൾ അഥവാ സ്വച്ഛന്ദഗീതങ്ങളുടെ കലാപരമായ വൈശിഷ്ട്യം എന്നു് അദ്ദേഹം സങ്കല്പകാന്തിയുടെ മുഖവുരയ്ക്കു് പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കർത്തൃനിഷ്ഠങ്ങളായ സ്വച്ഛന്ദഗീതങ്ങളാണു് പദാർത്ഥനിഷ്ഠങ്ങളായ സ്വച്ഛന്ദഗീതങ്ങളെക്കാൾ അധികം അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

അദ്ദേഹം നമ്മെ പല വഴിക്കും ആകർഷിക്കുന്നു. നമുക്കു് അദ്ദേഹത്തിൽ അനുകമ്പ തോന്നുന്നു. നാം അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നു; ബഹുമാനിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ അങ്ങിങ്ങു കാണുന്ന വാചാലത പൂർവ്വാപരവിരുദ്ധത മുതലായ വൈകല്യങ്ങളെ പണ്ഡിതന്മാർ ചോലും അറിയുന്നില്ല. അത്രയ്ക്കുണ്ടു് അവയുടെ നൈസർഗ്ഗികമായ വശീകരണശക്തി.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:—താഴെക്കാണുന്നതു ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ഒന്നാമത്തെ കൃതിസമുച്ചയമായ ബാഷ്പാഞ്ജലിയിലെ പ്രസ്താവനയിൽനിന്നാണു്.

- 1 “ശരിയായിരിക്കാമീ ലോകമേറും
നിരുപമാനന്ദമായിരിക്കാം.
പ്രബലപ്രതാപാദിജീവിതമാം
നരപാല്ക്കുടലിൻ തരളമാകാം.
ഹതഭാഗ്യൻ ഞാൻ പക്ഷേ കണ്ടതെല്ലാം
പരിതാപാച്ഛാദിതമായിരുന്നു.
സതതമെൻ കാതിൽപ്പതിച്ചതെല്ലാം
കരുണതൻ രോദനമായിരുന്നു.
പരമാർത്ഥസ്നേഹത്തിനായോരെന്റെ
പരിഭവനങ്ങളും പാഴിലായി.
ഇനിയും വെളിച്ചം വരാത്തമട്ടി—
ലിരുളിൽക്കിടന്നു ഞാൻ വീപ്പുപുട്ടി.”

2 അടുത്തതു് ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ അകാലനിരൂപണത്തിൽ അനുശോചിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം തകൻ മുരളി എന്ന തലക്കെട്ടിൽ എഴുതിട്ടുള്ളതും സങ്കല്പകാന്തിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമായ വിലാപകാവ്യത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണു്.

“നിശ്ചലമക്കാഴ്ച കണ്ടുനിന്ന
 മൃത്യുവും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞിരിക്കും.
 ആ മഹാജീവിതം മാഞ്ഞനേരം
 ഭൂമിയും സ്തംഭിച്ചുപോയിരിക്കും.
 വിണ്ണിലെത്താരകളൊക്കെയും ക-
 ണ്ണാനിമിച്ചിറക്കിയടച്ചിരിക്കും.
 അക്കാഴ്ച കാണുകച്ചരാപരങ്ങളൊക്കെയും
 ഞെട്ടിത്തരിച്ചിരിക്കും.
 കായായിത്തീരാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ-
 പ്പോയല്ലോ, പോയല്ലോ പുഷ്പമേ നീ.
 നാളത്തെയോമൽപ്രഭാതവുമായ്
 നാകത്തിൽ നീ പോയൊളിച്ചുവല്ലോ.”

3 ഒരു പുലപ്പെണ്ണിന്റെ പാട്ട്:

“ചിത്തം പിറന്നു പരന്നു പച്ചമുങ്ങാലി പാടത്തു വന്നു.
 ചെമ്പാവെൻ തമ്പ്രാക്കൾക്കുണ്ണാൻവേണ്ടിച്ചെമ്പഴംകൊണ്ടുകഴിഞ്ഞു.
 മിന്നിക്കൊച്ചോളങ്ങൾ ചിന്നിച്ചിന്നിപ്പൊന്നിളവെയ്ലു പരന്നു.
 തമ്പക്കടങ്ങളിൽത്തൂങ്ങിത്തങ്ങിത്തൂമ്പികൾ തത്തിക്കളിച്ചു.
 ഉണ്ടയിട്ടോടിപ്പിടിച്ചും വീണ്ടും മണ്ടിയും തത്തിപ്പിടിച്ചും
 അപ്പപ്പൊഴങ്ങിങ്ങിലത്തമ്പത്തൊരല്ലനേരം വിശ്രമിച്ചും
 ചിത്രശലഭങ്ങൾ പാറിപ്പാറിപ്പാറിപ്പാറുന്നു കളിച്ചു.
 പാടുന്നു തൈവള്ളിത്തൂഞ്ചത്തിരുന്നാടിക്കൊണ്ടൊരാക്കിളികൾ.
 നാണക്കുണ്ടാണെന്നാരോണപ്പൂക്കൾ നാലുപാടും തിങ്ങിനില്പൂ.
 കാണുന്നിതെങ്ങും വെളിച്ചം ഹാ! പൊന്നോണം വരുന്ന വെളിച്ചം!
 കാരൊഴിഞ്ഞീടാത്തതിങ്ങും കഷ്ടം! നീറമീയെൻമനംമാത്രം.”

(സ്പന്ദിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം)

4 ഓണപ്പക്കളിലെ മനുഷ്യൻ എന്ന കൃതിയിൽനിന്നാണ് ചുവടെ ചേർന്ന വരികൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

“തുഷ്ടിയാൻനിശ്ചരൻ തൻപ്രതിരൂപമായ്
 സൃഷ്ടിച്ചതാണുപോൽ മാനുഷനെ
 നേരാണതെങ്കിലോ ഏതാമൊട്ടെവത്തിൻ
 പേരു കേട്ടാൽ മതി പേടിയാവാൻ.
 നിസ്സാരനീനരൻപോലുമിമ്മട്ടൊരു
 നിസ്സീമസംഹാരമുന്തിയായാൽ
 ശപ്തമാം തത്സർഗ്ഗസിദ്ധിക്കു താങ്ങായ
 ശക്തിതൻശക്തിയെന്തായിരിക്കും?

പാഷാണമാത്രാത്മസത്വനാം ഭീകര-
പാതകമൃത്തിയാമിമ്മനുഷ്യൻ
ദൈവപ്രതിരൂപമാണെങ്കിലത്തരം
ദൈവത്തിനെപ്പിന്നെയൊക്കെ വേണം?"

5 പഴയായാട്ടുള്ള പക:—താഴെ കാണുന്നത് മുട്ടെരിക്കൽ എന്ന കൃതിയിലുള്ളതാണ്. സങ്കല്പകാന്തിയിൽ

“മതത്തിൻപേരും പറഞ്ഞതയ്യോ! പടിഞ്ഞാറു
മനുഷ്യൻ മനുഷ്യനെക്കൊന്നുകൊന്നൊട്ടക്കുമ്പോൾ
ഭാരതത്തിലെ നീണ്ട താടിക്കാർ, കാട്ടാളന്മാർ
പോരെങ്കിൽപ്പരിഷ്ക്കാരശൂന്യന്മാർ കറമ്പന്മാർ
നേരിന്റെ നാടും തേടി സ്നേഹത്തിൻ പാട്ടും പാടി-
ച്ചാരുവാമൈകൃത്തിന്റെ പുനോപ്പിലുഞ്ഞാലാടി.
ഭൂതലജ്ഞാനാസ്വകാരത്തിൽക്കിടന്നപ്പോൾ
ഗീതയാം വാടാവിളക്കി നാട്ടിലാളിക്കത്തി”

എന്നെഴുതിയ ചങ്ങമ്പുഴതന്നെയാണ് പില്ലാലത്തു മുട്ടെരിക്കൽ എന്ന പാട്ടിൽ

“ജടയുടെ സംസ്കാരപുനയോലക്കെട്ടൊക്കെ-
പ്പൊടി കെട്ടിപ്പഴുകിത്തിച്ചിതലു മുറി.
ചികയുന്നോ? ചിരി വരും—ചിലതിനിയുമുണ്ടെന്നോ
ചിതയിലേക്കവയെടുത്തറിയു വേഗം!
അറിയാനിനിയുലകിൽ നമുക്കുള്ളതെന്തെന്നോ
പറയാം ഞാൻ—അരിവാളിൻ തത്വശാസ്ത്രം.
ഇതുവരെയും ഹാ! നമ്മെ വഴി തെറ്റിച്ചുഴൽ മുറി-
ച്ചിവിടംവരെയെത്തിച്ചു കാവിവസ്ത്രം
ഇനിയുമിതിൻപുറകേയോ?—തിരിയുവിൻ! തിരിയുവിൻ!
ഇനിയല്ലേ നിഴലുകളെപ്പിൻതുടരാൻ.
ജനകൾ പാടി നാം ഭസ്മക്കുറി ചൂടി നാം
ഭരദേവതമാരുടെ പടിയും കാത്തു.
വയറൊങ്ങനെയിപ്പൊഴും? പവിഴക്കുതിരികുറവും
വയലുകൾ! വയറൊട്ടി വരളിന്നെന്നോ?
വരളും വരളും, നിങ്ങൾക്കിനിയും വരളും, നിങ്ങൾ
വനവീഥിയിലേക്കുള്ളീ വഴിയേ പോയാൽ”

എന്നും എഴുതിയത്. അപ്പോഴപ്പോൾ വിജ്ഞാപിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾക്ക് അധീനമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നരീതിയിലുള്ള ഭാവഗീതങ്ങൾ പൊന്തിവന്നിരുന്നുവെന്നു ഇതിനർത്ഥമുള്ളു. പല വേഷങ്ങളിലും പരിവേഷങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തെ നാം നിരീക്ഷിക്കുന്നു

ണ്ടെങ്കിലും ഭാരതീയരുടെ പുനർജന്മസിദ്ധാന്തത്തിലും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന് വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്ന കവിതകളുണ്ട്. താഴെച്ചേർന്ന വരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാണപ്പുകളിൽപ്പെട്ട വൃത്തം എന്ന കൃതിയിലുള്ളവയാണ്.

6 “ജീവിതവ്യാസം ചുരുങ്ങിച്ചുരുങ്ങിയ-
 കേവലതപത്തിന്റെ കേന്ദ്രത്തിലെത്തുവാൻ
 കർമ്മലോതില്ല മാഗ്ഗമിന്നാകയാൽ-
 കർമ്മത്തെയാദ്യം പവിത്രീകരിക്കു നാം.
 തൃണയമാകമിക്കോവിലിൽബുക്കുതിയാ-
 ന്നണ്മയിൽച്ചിന്മയധ്യാനനിലീനയായ്
 ആവസിപ്പൂ ജീവയോഗിനി, വെണ്മല-
 രാവട്ടെ കർമ്മങ്ങളച്ചുനയ്ക്കെപ്പൊഴും.
 ഏകിൽ ക്ഷണപ്രഭാപഞ്ചലസപ്തങ്ങൾ
 സങ്കടമേകികില്ലാശ്വസിക്കൂ സഖി!
 ജനാന്തരങ്ങളിൽപ്പണ്ടമിതുവീര്യം
 നമ്മളൊരുമിച്ചിരുന്നൊരാ വേളയിൽ
 അന്നു നാം കണ്ടൊരപ്പൊന്നിൻകിനാക്കള-
 ല്ലിന്നുമണഞ്ഞതെന്നൊരിഞ്ഞു സഖി?
 ഇന്നവ മാഞ്ഞു മറഞ്ഞതു കണ്ടിട്ടു
 ഖിന്നയാകായ്ക്കവ വന്നിട്ടും പിന്നെയും.
 വർത്തമാനം ഭൂതമായ് സ്വന്തം മാറുന്നു
 വർത്തമാനത്തിലണയുന്നു ഭാവിയും.
 ഭൂതങ്ങൾ ഭാവിയായ് മാറുന്നിതബ്ബാവി
 ഭൂതമായ്തീരുന്നു വർത്തമാനംവഴി
 വൃത്തമാണേവം സമസ്തവും ചോരവ-
 യെത്തും മറഞ്ഞുപോം നീല്പവയൊക്കെയും.”

ഇനിയും പലതും ഉദ്ധരിക്കുവാൻ തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിലും ആ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അനന്യസുലഭമായ സിദ്ധിവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയാൽ ഒരു വരിഷ്ടകവിതയെന്നായിരുന്നു ചങ്ങമ്പുഴ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരും പെരുമയും മലയാളഭാഷയ്ക്കുള്ള കാലത്തോളം നിലനില്ക്കും. ആധുനികകാലത്തെ ഭാഷാകവിതയുടെ നവോത്ഥാനത്തിന് അദ്ദേഹം നല്കിട്ടുള്ള ഉത്തേജനം അത്യന്തം മഹനീയമാണ്. അന്തരം കവിതയുടെ ഉപജ്ഞാതാവും പ്രവാചകനും മാഗ്ഗദർശിയുമാണ് അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കുന്നതിന് അരയും തലയും മുറുക്കി അരഞ്ഞു വന്നിട്ടുള്ള യുവാക്കന്മാർക്കു സംഖ്യയില്ല. അവരിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ പേർക്കെങ്കിലും കാലാന്തരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തെങ്ങാനും എത്തുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ കൈരളി കൃതാർത്ഥയാകും.

അരപത്തൊന്നാമധ്യായം

ചില വിശിഷ്ടവണ്ഡിതന്മാരും സിലന്മാരും

കൂടല്ലൂർ കഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട് (1005-1080)—

11-ാം ശതകത്തിൽ കൂടല്ലൂരിലെ വിദ്വാൻപരമ്പര:—കൂടല്ലൂർ മനക്കലെ അംഗങ്ങൾ വ്യാകരണപാണ്ഡിത്യത്തിന് കേരവിഷ്ണുവരാണെന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. 11-ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ആ മനസ്സൽ വാസുദേവൻനമ്പൂരിപ്പാട് എന്നൊരു മഹാവിദ്വാൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. പരദേശങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം വാസുദേവശാസ്ത്രി എന്ന പേരിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ മകനും വൈയാകരണനുമായിരുന്ന കഞ്ചുനമ്പൂരിപ്പാട് ചെറുപ്പത്തിൽ മരിച്ചുപോയി. ആ കഞ്ചുനമ്പൂരിപ്പാടും വിദ്വാൻ പട്ടത്തോരം നമ്പൂരിപ്പാട്, നമ്മുടെ കഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട് മുതൽപേരും വാസുദേവൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. കൊച്ചി ചാലൂക്കുടി പിലാങ്ങോട്ടു പട്ടത്തോരം നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ മരുമകനായ ഈ കഞ്ചു (ബ്രഹ്മദത്തൻനമ്പൂരിപ്പാട്) ആണ് കഞ്ചുണ്ണിയുടെ അച്ഛൻ. കഞ്ചുനമ്പൂരിപ്പാട് രണ്ടുതലമുറകളെ പരിഗ്രഹിച്ചു. ആദ്യത്തെ വേളി പാഴൂർ കരത്തേടത്തു മനസ്സൽനിന്നും രണ്ടാമത്തേത് പെരുമ്പള്ളിശ്ശേരി കിരാങ്ങാട്ടു മനസ്സൽനിന്നുമായിരുന്നു. രണ്ടു പതിമാരിലും മുഖ്യം പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. ദ്വിതീയ പതിയുടെ പുത്രന്മാരാണ് കുഞ്ഞൻനമ്പൂരിപ്പാടും കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടും കഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടും. കഞ്ചുണ്ണിയുടെ പിതൃദത്തമായ നാമധേയം നീലകണ്ഠൻ എന്നായിരുന്നു. കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു മികച്ച മീമാംസകനുംകൂടിയായിരുന്നു. പ്രഥമപതിയുടെ ശാഖയിൽപ്പെട്ട കുഞ്ഞിക്കാവുനമ്പൂരിപ്പാടാണ് സുപ്രസിദ്ധനായ ഭാഗവതപൊരാണികൻ. ഭക്തിസാരാമൃതസംഗ്രഹം എന്നൊരു ചെറിയ ഗദ്യഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിന്റെ സകലരഹസ്യങ്ങളും പ്രമാണപുരസ്സരം ആർക്കും മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ അതിസ്പഷ്ടമായി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭക്തിയുടെ സ്വരൂപം, അതിന്റെ വിഭാഗങ്ങൾ, അതിന്റെ ആവശ്യം, ഭക്തികൊണ്ടുമാത്രം സാക്ഷാൽകരിക്കാവുന്ന ഭഗവത്സ്വരൂപത്തിന്റെ ലക്ഷണം, ഭക്തിയുടെ വളച്ചുയിൽ ഭക്തനുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥാവിശേഷം, ഭക്തിയോഗത്തിന് ഉത്താനയോഗാദികളിൽനിന്നുള്ള വൈലക്ഷണ്യം ഇങ്ങിനെയുള്ള വിഷയങ്ങളാണ് അതിൽ അദ്ദേഹം സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ കാവുനമ്പൂരിയോടാണ് ചേന്നമംഗലത്തു് അജ്ഞാശാസ്ത്രികളും മറ്റും കുറേക്കാലം വ്യാകരണം അഭ്യസിച്ചതു്. കഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കാലം കഴിഞ്ഞതിന്

മേൽ ഉണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട് എന്നൊരു പണ്ഡിതൻകൂടി കൂടല്ലൂർമനസ്സിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. സ്ഥാനസന്യാസം ചെയ്ത കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാനോട് ആ ഉണ്ണിനമ്പൂരി ദൈവസരത്തിൽ “ഇല്ലത്തു വ്യാകരണം പ്രധാനമായി പഠിച്ചതുടങ്ങിയിട്ടു പതിന്നാലു തലമുറയായി. എന്നോടുകൂടി അതവസാനിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചു” എന്നിങ്ങനെ വലിയ സങ്കടമുണ്ടു്” എന്നു തിരുമനസ്സറിയിച്ചതു കൂടെനിന്നു കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന പരീക്ഷിത്തു രാമവർമ്മ വലിയതമ്പുരാൻ തിരുമേനിയിൽനിന്നു് എന്നിങ്ങനെ അറിവാൻ ഇടവന്നിട്ടുണ്ടു്. ഉണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടുതന്നെയായിരുന്നു കൂടല്ലൂർമനസ്സിലെ ഒടുവിലത്തെ പണ്ഡിതൻ.

ചരിത്രം:—1005-ാമാണ്ടു മീഥുനമാസം 18-ാംനു- സ്വാതിനക്ഷത്രത്തിലാണു് കണ്ണൂണിനമ്പൂരിപ്പാടു ജനിച്ചതു്. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ കേട്ടതെല്ലാം കാണാതെ പഠിക്കുവാൻ ഒരു വാസന പ്രത്യേകമുണ്ടായിരുന്നു. മണിക്കൂറി വാരിയരായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരു. കൂടല്ലൂർമനസ്സിലെ കലഗുരുസ്ഥാനം പരമ്പരയാ ആ കുടുംബത്തേക്കുണ്ടു്. ഭാര്യ ചൊല്ലിച്ചതു് മുത്തച്ഛനാണു്. വാസുദേവശാസ്ത്രിയായിരുന്നു വ്യാകരണാചാര്യൻ എന്നു മുൻപുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കണ്ണൂണിനമ്പൂരിപ്പാടു വ്യാകരണത്തിനുപുറമേ വേദാന്തത്തിലും പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു. ഉമയാപുരം രാമജ്ഞാശാസ്ത്രികളാണു് ആ വിഷയത്തിൽ ഗുരു. ജ്യോതിഷത്തിലും ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിലുംകൂടി അദ്ദേഹം നൈപുണ്യം നേടി. ഇരുപതാമത്തെ വയസ്സിൽ സിദ്ധാന്തകൗമുദി പഠിപ്പിച്ചതുടങ്ങി. ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ കാരയ്ക്കാട്ടു് അച്ഛൻനമ്പൂരിയും മുല്ലപ്പള്ളി സ്വാമിയാരുമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമശിഷ്യന്മാർ. 1030-ാമാണ്ടോടുകൂടി തൃശ്ശൂരിൽ താമസം തുടങ്ങി വടക്കേക്കരപ്പത്തു കുട്ടിപ്പാറവമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. അവിടെയും വ്യാകരണംതന്നെയാണു് മുഖ്യമായി പഠിപ്പിച്ചതു്. മഹാമഹോപാധ്യായൻ കിള്ളിമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂരിപ്പാടു്, വാടാനംകുറിശ്ശി പിള്ളശാസ്ത്രികൾ, ചേന്നമണ്ണലം അജ്ഞാശാസ്ത്രികൾ, കൂടല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കാവുനമ്പൂരിപ്പാടു്, കാവുനമ്പൂരിപ്പാടു്, വാഴയൊഴിഞ്ഞ കൊച്ചി വലിയതമ്പുരാൻ മുതലായവർ ആ കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച ശിഷ്യോത്തമന്മാരാണു്. സി. പി. അച്യുതമേനോനും കുറേക്കാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കോഴിക്കോട്ടു തളിയിൽ സദസ്സിൽ ശിഷ്യന്മാരെയുംകൊണ്ടു പതിവായി പൊകാറുണ്ടായിരുന്നു. മീഥുനമാസത്തിൽ തീപ്പെട്ട വലിയതമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈദ്യഷ്യത്തെ അഭിനന്ദിച്ചു മാസത്തോറും ഇരുപത്തിരണ്ടു ഉറപ്പിക പാരിതോഷികമായി കൊടുത്തു. തിരുവനന്തപുരത്തു് ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവും ഒരു വീരശൃംഖല സമ്മാനിച്ചു. നമ്പൂരിമാരുടെയിടയിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ തൃശ്ശൂരിൽവെച്ചു് അവരുടെ ഒരു യോഗം സംഘടിപ്പിച്ചു. സ്വസമുദായത്തിൽ കാലോചിതമായ ഏതു പരിഷ്ക്കാരവും നടപ്പിലാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം ആത്മാർത്ഥമായി സഹായിച്ചു. വിഷുചികാബാധിത

നായ ഒരു ദീനക്കാരനെ പരിചര്യചെയ്യുകനിമിത്തം ആ രോഗം തനിക്കും ബാധിക്കുകയും അതു കൂർച്ഛിച്ചു 1060-മാണ്ടു് ഇടവമാസം ഉത്രാടംനാൾ പരഗതിയെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. കിഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരി പ്ലാട്ടിലെ യശസ്സ് ഇക്കാലത്തും നിലനില്ക്കുന്നതു വ്യാകരണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അധീതിബോധാചരണപ്രചാരണങ്ങളുടെ ഫലവത്തായ സ്വപരിശ്രമംനിമിത്തമാണു്.

റീ. ഗണപതിശാസ്ത്രി (1036-1101)—ചരിത്രം:—

ഗണപതിശാസ്ത്രി തിരുനെൽവേലിജില്ലയിൽ തരുവൈഗ്രാമത്തിൽ രാമ സുബ്ബയ്യരുടേയും സീതാംബയ്യുടേയും പുത്രനായി 1036-മാണ്ടു തുലാമാസം 11-ാംനു ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം വളരെ ദരിദ്രമായിരുന്നു. നീലകണ്ഠശാസ്ത്രി എന്നൊരു പണ്ഡിതന്റെ അടുക്കൽ നിഷ്ണാഹിച്ച സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചതിനുമേൽ വദാനുന്മാരും വൈദ്യന്മാരും നിധികളുമായ വഞ്ചിമഹാരാജാക്കന്മാരുടെ വാസസ്ഥാനമായ തിരുവനന്തപുരത്തു സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നു കാൽനടയായി നടന്നെത്തി. ചാലഗ്രാമത്തിൽ താമസിച്ചു കടയം സുബ്ബയ്യാദീക്ഷിതരെന്ന മഹാവൈയാകരണന്റെ കീഴിൽ വ്യാകരണവും അലങ്കാരവും പഠിച്ചു. വളരെ വേഗത്തിൽ ഒരു ഗണനീയനായ പണ്ഡിതനായി വികസിച്ചു. 1054-മാണ്ടു മീനമാസം 1-ാംനു തിരുവിതാംകൂർ ഹൈക്കോടതിയിൽ ഒരു ഗുരസ്തനായി സർവീസിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെനിന്നു സംസ്കൃതമഹാപാശാലയിൽ ആദ്യം ഒരു ഉപാധ്യായനായും പിന്നീടു ഹെഡ് മാസ്റ്ററായും തദനന്തരം പ്രിൻസിപ്പാലായും ഉയർന്നു. കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ആശ്രിതനും അന്തേവാസിയുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബഹുഭവമായ പാണ്ഡിത്യത്തെയും വികസപരമായ പ്രതിഭാപാരമുത്തെയും പഠി അക്കാലത്തെ സംസ്കൃതവിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കെല്ലാം വലിയ മതിപ്പായിരുന്നു. വിശാഖംതിരുനാൾമഹാരാജാവു് ഒരു മോതിരം സമ്മാനിച്ചു; 1084-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 19-ാംനു പ്രാച്യഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു പ്രത്യേകമായി ഒരു വകുപ്പു ഗവൺമെൻ്റ് സംവിധാനം ചെയ്തപ്പോൾ ആ വകുപ്പിലെ ആദ്യത്തെ ക്ലർക്കായി നിയമിതനായതു, നമ്മുടെ ശാസ്ത്രിയായിരുന്നു. ആ നിലയിൽ പതിനെട്ടു കൊല്ലം ലോകസേവനം ചെയ്തു ദിഗന്തങ്ങളിൽ തന്റെയും വഞ്ചിനാട്ടിന്റെയും കീർത്തി പ്രചരിപ്പിച്ചു. ലണ്ടനിലെ റോയൽ ഏഷ്യാറ്റിക് സൊസൈറ്റിയിലെ ഓണററിമെമ്പർസ്ഥാനവും, ജമ്മനയിലെ ട്യൂബിൻജൻസർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു പി. എച്ച്. ഡി. ബിരുദവും, ഭാരതചക്രവർത്തിയിൽനിന്നു മഹാമഹാപാധ്യായപദവിയും, വെയിത്സ് രാജകുമാരൻ ഭാരതം സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഒരു കീർത്തിപ്പത്രയും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭ്യമായി. 1101-മാണ്ടു തുലാമാസം 10-ാംനു ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിക്കുകയും ആ കൊല്ലത്തിൽത്തന്നെ മീനം 21-ാംനു പരമപദത്തെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

കൃതികൾ:—ഗണപതിശാസ്ത്രി ഒരു വൈയാകരണനായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അലങ്കാരത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അവഗാഹം അനന്യസാമാന്യമായിരുന്നു. വിശ്രമം എന്നാണ് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നതേയില്ല. 1 മാധവീവസന്തീയം നാടകം, 2 സേതുയാത്രാവണ്ണനം, 3 തുലാപുഷ്പദാനകാവ്യം, 4 അർദ്ധചിന്താമണിമാല, 5 ചക്രവർത്തിനീഗുണമണിമാല, 6 ഭാരതാനുവണ്ണനം ഗദ്യം, 7 വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശാകുന്തളപാരമ്യത്തിനു വ്യാഖ്യാനം ഇവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവകൂടാതെ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ വിശ്വാവിജയത്തിനും, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ ആംഗലസാഗ്രാജ്യത്തിനും ലഘുടിപ്പണികളും അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുണ്ട്.

പ്രാച്യഗ്രന്ഥപ്രകാശനം:—എന്നാൽ ഗണപതിശാസ്ത്രിയുടെ യശസ്സ്, ക്യൂറേട്ടർ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണ് സർവ്വാപരി നിലകൊള്ളുന്നത്. ഒരു വളരെ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 1 മഹിമഭട്ടന്റെ വൃക്കുതിവിവേകം, 2 കാമനകന്റെ നീതിസാരം, 3 കേശവസ്വാമിയുടെ നാനാത്മാണ്ണവസംക്ഷേപം, 4 വന്ദ്യഘടിയ സർവ്വാനന്ദന്റെ ടീകാസർവ്വസ്വത്തോടുകൂടിയ നാമലിംഗാനുശാസനം, 5 മഹേന്ദ്രചക്രവർത്തിന്റെ മത്തവിലാസപ്രഹസനം, 6 കൃഷ്ണാനന്ദസരസ്വതിയുടെ സിദ്ധാഞ്ജനം, 7 ഈശാനശിവഗുരുദേവന്റെ പത്മതി, 8 കുടിലുന്റെ അർദ്ധശാസ്ത്രം, 9 ആര്യമഞ്ജുശ്രീകൃഷ്ണകല്പം, 10 വിശ്വരൂപന്റെ ബാലകൃഷ്ണയോടുകൂടിയ യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതി എന്നീ അപൂർവ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവയിൽ ചിലതുമാത്രമാണ്. ഭാസന്റെതെന്ന് അദ്ദേഹവും മറ്റു ചില പണ്ഡിതപ്രവേകന്മാരും സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പതിമൂന്നു രൂപകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകനിമിത്തമാണ് അദ്ദേഹത്തെ സകലരാജ്യങ്ങളിലെ സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരും ഒന്നുപോലെ സർവ്വാപരി ബഹുമാനിച്ചത്. ആ രൂപകങ്ങൾക്കും അർദ്ധശാസ്ത്രത്തിനും അദ്ദേഹം വളരെ മേലേക്കിടയിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അർദ്ധശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാനം അദ്ദേഹത്തിന് അവലംബമായിത്തീർന്ന് ഒരു മഹത്തമ പ്രാക്തനവുമായ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനമാണെന്നുള്ള വസ്തുത അവിസ്തരണീയമാണ്. പദ്യത്തെക്കാൾ ഗദ്യമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് അധികം സ്വാധീനം. ആ കൃതഹസ്തത ഭാരതാനുവണ്ണനം എന്ന ലഘുഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നുമാത്രമല്ല, പ്രതിമാനാടകത്തിന് അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുള്ളതും സ്വപ്നവാസവദത്താദിഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും ഭാസന്റെതല്ലെന്നു വാദിക്കുന്ന പണ്ഡിതന്മാരെ ഇരുത്തിച്ചിന്തിപ്പിക്കുന്നതുമായ ഉപോൽഘാതത്തിൽനിന്നും കാണാവുന്നതാണ്. വളരെ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം വരുത്തി സംഭരിച്ചു. ഏതു പ്രകാരത്തിൽ നോക്കിയാലും അദ്ദേഹം ക്യൂറേട്ടറായിരുന്ന കാലത്തു

ചെയ്തിട്ടുള്ള സംസ്കൃതസേവനം ആർക്കും പുളകോൽഗമകാരിയായി, അന്യാദൃശമായ തേജസ്സോടുകൂടി എവിടെയും എല്ലാക്കാലത്തും പരിലസിക്കും. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിദ്യാവല്ലഭനെ ആ സേവനത്തിന് കിട്ടിയതു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഭാഗ്യാതിരേകംകൊണ്ടുതന്നെയാണു്.

കിള്ളിമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂരി (1030-1109)—ചരിത്രം:—ഗണപതിശാസ്ത്രികുപുമാമേ രണ്ടു കേരളീയർക്കുകൂടി ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറ മഹാമഹോപാധ്യായബിരുദം സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ ഒരാൾ കിള്ളിമംഗലത്തു നാരായണൻനമ്പൂരിപ്പാടു് മറോയാൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയഗോദവർത്തമ്പുരാനുമാകുന്നു. രണ്ടുപേരും കൊച്ചി ക്കാരായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. കൊച്ചിശ്ശീമ തലപ്പിള്ളി തൊലൂക്കിൽ മംഗലത്തു നടുവത്തുപാഞ്ഞാൾ എന്നൊരു ദേശമുണ്ടു്. അവിടെ നടുവത്തുമനയ്ക്കൽ നാരായണൻനമ്പൂരിപ്പാടു് 1030-മാണ്ടു മീനമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനു് അന്നു 47 വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. തൃശ്ശിവപേരൂർ ജഡ്ജിയായിരുന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ വ്യാകരണാചാര്യരോടാണു് അച്ഛൻ ശബ്ദേഷുശേഖരം പഠിച്ചതു്. ആ മഹാവൈയാകരണന്റെ ആദ്യത്തെ ശിഷ്യന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഏറണാകുളം കാളേജിൽ മലയാളം പണ്ഡിതനായിരുന്ന കുഞ്ഞൻവാരിയരുടെ അമ്മാവൻ ശങ്കുവാരിയരായിരുന്നു നാരായണൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ആദ്യത്തെ ഗുരു. ഓത്തു ചൊല്ലിച്ചതു് തെക്കേമാ ത്തിലേക്കു സന്യസിച്ചു ചെമ്മലത്തൂർനമ്പൂരിയാണു്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിപഠനത്തിനായി നമ്മുടെ കഥാനായകൻ കൂടല്ലൂർമനയ്ക്കൽ ചെന്നു കൂടി. അവിടെ വാസുദേവശാസ്ത്രിയോടു് നൈഷധം ഒരു സഗ്ഗം പഠിച്ചു. സിദ്ധാന്തകൗമുദി, മനോരമ, പരിഭാഷേഷുശേഖരം ആദ്യ ഭാഗം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കണ്ടുനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും മറ്റും സന്നിധി യിൽനിന്നഭ്യസിച്ചു. പിന്നീടു് തൃശ്ശൂരേയ്ക്കു താമസം മാറി കണ്ടുണ്ണി നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അടുക്കൽ കുറേക്കാലം തക്കം പഠിച്ചുവെങ്കിലും അതു വ്യാകരണാഭ്യസനത്തിനു പ്രതിബന്ധമാകുമെന്നു കരുതി തുടൻകൊണ്ടു പോയില്ല. പരിഭാഷേഷുശേഖരം മുഴുവ്വിട്ടു ശബ്ദേഷുശേഖരവും പഠിച്ചു. ആയിടയ്ക്കുതന്നെ ശാങ്കരീയഭാഷ്യവും വായിച്ചു വേദാന്ത ത്തിലും നിഷ്ണാതനായി. പിന്നീടു് മഹാഭാഷ്യം മുഴുവൻ വശമാക്കി. മഹാഭാഷ്യം പഠിച്ചുതീർന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കുന്നംകുളത്തിനു മൂന്നു മൈൽ വടക്കുകിഴക്കു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ചൊവ്വന്നൂർ സഭാമാത്തിലെ വ്യാകരണഭട്ടതിരിയായി നിയമിച്ചു. അവിടെ ആറു ശാസ്ത്രങ്ങളും പഠി പ്പിക്കുവാൻ ആറു പണ്ഡിതപ്രവേഷകന്മാരെ നിയമിച്ചിരുന്നു. ഒന്നിലധികം തവണ തിരുവനന്തപുരത്തു പോവുകയും വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെയും അവിടുത്തെ സദസ്യാകസരികളുടേയും മുക്തകണ്ഠ മായ അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രീവേിക്കുകയും ചെയ്തു. തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥിതി ആദ്യമായി പ്രാവശിച്ചതു് 1063-ലാണു്. ആ സഭ

സ്പിൽ പ്രഥമസമ്മാനം വളരെക്കുറച്ചും അദ്ദേഹം വാങ്ങിയിട്ടു. 1109 മകരമാസം 6-ാംന-യാണ് യശശ്ശേരിരനായത്. അദ്ദേഹം സ്വജാതിയിൽ വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നില്ല. രണ്ടു നായർസ്ത്രീകളെ പരിഗ്രഹിച്ചു. അവരിൽ ഒന്നു വടക്കോഞ്ചേരിക്കടുത്തു പുത്തൻകുളത്തിലെ കുട്ടിപ്പാറവത്തയും മറോതു കിള്ളിമംഗലത്തു് ഉരമ്പത്തെ കൊച്ചുകുട്ടിയമ്മയുമാണ്. നടുവത്തുമനയ്ക്കു കൊച്ചുനൂരിനടുത്തു് അകത്തിയൂർ എന്നൊരില്ലവും സ്വത്തുണ്ടു്. വ്യാകരണത്തിൽ അർത്ഥവാദസൂത്രശതകോടി എന്നൊരു മഹാഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതിനുപുറമേ, നാമി (6-4-3) സാമ ആകം (7-1-3) എന്നീ രണ്ടു പാണ്ഡിനിസൂത്രങ്ങളെ സമഗ്രമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുകയും സ്വപ്നചരിതം എന്നൊരു കാവ്യം രചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവർത്തന്വരൻ (1034-1109)—ചരിത്രം:—ഗോദവർത്തന്വരൻ 1034-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 14-ാംന- എളക്കുറിശ്ശി നാരായണൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും കുഞ്ഞിക്കുട്ടിത്തമ്പുരാട്ടിയുടേയും പുത്രനായി ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു വിശിഷ്ടനാരായ പല ഗുരുക്കന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ഗോദവർത്തന്വരൻ (1005-1049) കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരൻ (1028-1090) കുംഭകോണം കൃഷ്ണശാസ്ത്രീകളും, കൊച്ചി വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ വലിയ തമ്പുരാന്റെ അനുജൻ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരൻ, മഹാമഹോപാധ്യായൻ കുംഭകോണം ശാങ്കോപാചാര്യരും പ്രധാനന്മാരാണ്. മഹാകവി കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരൻ ഗോദവർത്തന്വരന്റെ ശിഷ്യനും കഥാപുരുഷന്റെ സഹചാരിയുമായിരുന്നു. മനോരമയും ശേഖരവും പഠിപ്പിച്ചതു കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരനായിരുന്നു. ശാങ്കോപാചാര്യരാണ് അദ്ദേഹത്തിനു തർക്കശാസ്ത്രത്തിൽ പാരശ്ശതപം വരുത്തിയതു്. തത്സംബന്ധമായി കൊച്ചി ഇളയതമ്പുരാന്റെ പേരും സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ബ്രഹ്മാനന്ദിയും, സിദ്ധാന്തബിന്ദു എന്നീ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങളും കഥാപുരുഷൻ നിഷ്ഠഷിച്ചു വശമാക്കി. ഇങ്ങനെ മൂന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പരിനിഷ്ഠിതമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും തർക്കമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യശാസ്ത്രം. വിദ്വാന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ ഭട്ടൻ എന്ന ബിരുദം നൽകി ബഹുമാനിച്ചു. ഭട്ടൻ എന്നു് ഭാഷയെ വ്യപദേശിക്കണമെങ്കിൽ ഗഹനങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുകയോ അല്ലെങ്കിൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വയം രചിക്കുകയോ ചെയ്തിരിക്കണം. മഹാതാർക്കികനായ മാന്ത്രിക ക്ഷൗരനമ്പൂരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനശിഷ്യനാണ്. വടശ്ശേരി കുഞ്ഞിക്കാവത്തയുടെ പുത്രി ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹംചെയ്തു. 1108 ധനുമാസം 25-ാംന-മുതൽ വലിയതമ്പുരനായിരുന്നു. ഭട്ടൻതമ്പുരൻ പ്രകൃത്യാ ഭണ്ഡലനും വാതരോഗിയുമായിരുന്നു. ഏകിലും തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്വേഷസന്ധിയിൽ സന്നിഹിതനാകാറുണ്ടായിരുന്നു. 1109-മാണ്ടു കുംഭമാസം 16-ാംന- ആയില്യംനാളിൽ പ്രപഞ്ചയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനംചെയ്തു.

കൃതികൾ:—ഭട്ടന്റെ വാഞ്ചനകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണ് ചുവടേകിഴ്ന്ന കൃതികൾ. 1 പ്രമാണവാദവ്യാഖ്യാനം (തൃതീയവൃൽപത്തിവരെ), 2 ദുത്തകമീമാംസ, 3 സ്തോത്രപ്രായശ്ചിത്തവ്യാഖ്യാനം, 4 ഉപകാരപ്രവേശികാവ്യാഖ്യാനം, 5 ഭാഗവതപ്രഥമശ്ലോകവ്യാഖ്യാനം, 6 ന്യായരത്നാവലീവ്യാഖ്യാനം, 7 ശക്തിതത്വപ്രകാശിക, 8 വൃൽപത്തിവാദകാരിക. ഇവയെല്ലാം പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ മഹാമഹോപാധ്യായനാരെല്ലാം ആ സ്ഥാനത്തിനു സർവ്വമാ അർഹരായിരുന്നുവെന്ന് ഇത്രമാത്രമുള്ള പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

കൊച്ചി രാമവർമ്മഹാരാജാവ് (1028-1107)—

ജനനം:—രാജാവിന്റെയും വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ വലിയതമ്പുരാന്റെയും വിശേഷങ്ങളാൽ പ്രശസ്തനായ കൊച്ചി രാമവർമ്മഹാരാജാവ് 1028-മാണ്ടു ധനുമാസം 14-ാംനു ജനിച്ചു. 971-ൽ ജനിച്ചു 1036-ൽ തീപ്പെട്ട വലിയമ്മത്തമ്പുരാന്റെ തൃതീയപുത്രിയായിരുന്നു അവിടുത്തെ മാതാവായ അംബത്തമ്പുരാട്ടി. ആ മഹതിയെ കുഞ്ഞി കിടാവ് എന്നാണ് വിളിച്ചുവന്നിരുന്നത്. അവിടുന്ന് 1008-മാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ ജനിച്ചു. 13-ാമത്തെ വയസ്സിൽ കൂടലാരം പുറത്തു ഭാസ്കരൻ അനുജൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ധർമ്മപതിയായി. രാമവർമ്മഹാരാജാവിനു നാലു സഹോദരന്മാരും മൂന്നു സഹോദരിമാരും ഉണ്ടായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം:—കഥാപുരുഷൻ ബാല്യത്തിൽ തത്സഹജങ്ങളായ ലീലാവിനോദങ്ങളിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നതല്ലാതെ വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാനത്തിൽ വിശേഷവിധിയായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ആദ്യ (രാമപട്ടർ) എന്നൊരു വിശ്വസ്തനും സ്വാമിഭക്തനുമായ പരിചാരകനെ വാത്സല്യവതിയായ മാതാവ് അവിടുത്തെ മേൽനോട്ടത്തിനായി പ്രത്യേകം നിയമിച്ചിരുന്നു. മൂഴിക്കുളത്തു കുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പിയായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ സംസ്കൃതഭാഷാധ്യാപകൻ. 1037-ൽ റോബർട്ട് ഡെവറോ, നാരായണൻ എന്നീ ഉപാധ്യായന്മാരുടെ കീഴിൽ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചുതുടങ്ങി. അനന്തരം സുപ്രസിദ്ധനായ പാലപ്പുറത്തു ഗോവിന്ദൻനമ്പിയരെ വരുത്തി തൃപ്പൂണിത്തുറ താമസിപ്പിച്ച സംസ്കൃതത്തിൽ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു സിപ്ലിക്കുവാൻ അന്നത്തെ വലിയതമ്പുരാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തി. ഗോവിന്ദൻനമ്പിയാർ കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയരുടേയും ഗുരുനാഥനായിരുന്നു എന്ന് അനുവാചകന്മാർ സ്തൂരിക്കുമല്ലോ. അന്ന് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ സമഞ്ജസമായും സരഹസ്യമായും ധ്യാനാലോകത്തിന് അർത്ഥവിവരണം ചെയ്യുന്ന പണ്ഡിതന്മാർ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം അധ്യാപകനായതോടുകൂടി മഹാരാജാവിന്റെ പാനരീതിക്കു ഒരു മാറ്റം വന്നു. കാലത്തു ഏഴു മണിമുതൽ ഒൻപതു മണിവരെ നമ്പിയാർ പഠിപ്പിക്കും. താൻ ഉണ്ണാൻ പോകുന്ന

അവസരങ്ങളിൽ പാഠം ചൊല്ലുന്നതു കേരക്കുവാൻ മകനെ കൂടെയിരുത്തും. പത്തു മണി പന്ത്രണ്ടു മണിവരെ പഴയ പാഠങ്ങൾ ഉരുവിടണം. മൂന്നു മണിമുതൽ അഞ്ചു മണിവരെ പിന്നെയും പഠിപ്പിക്കും. ആ ഗുരുനാഥൻ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വസൂരിദീനത്താൽ നിര്യാതനാകുകനിമിത്തം ആ പരിപാടി വിച്ഛിന്നമായി. തൃപ്പൂണിത്തുറ തീപ്പെട്ട വീര ഇളയതമ്പുരാനും പാറമേക്കാവു രാമൻനമ്പിയാരുമായിരുന്നു പിന്നത്തെ അധ്യാപകന്മാർ. അവർ മൂന്നുനാലു കൊല്ലം പഠിപ്പിച്ചതോടുകൂടി അവിടത്തേക്കു വൃൽപത്തി ഉറച്ചു. പിന്നീട് ശാസ്ത്രപാഠമായി. അക്കാലത്തു ശേഷാചാര്യനെന്നും രഘുപാചാര്യനെന്നും രണ്ടു പണ്ഡിത പഞ്ചാനനന്മാർ കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്നു. മഹാരാജാവു ശേഷാചാര്യരോടു തർക്കവും വ്യാകരണവും വായിച്ചു. അവിടുത്തെ സഹചാരിയായ കൊച്ചുണ്ണിത്തിരുമുൽപ്പാടു എന്നൊരാൾ രഘുപാചാര്യരോടു തർക്കം പഠിച്ച് അലസനായ അവിടത്തെ പരാജിതനാക്കുമെന്നുള്ള ഘട്ടം സമീപിച്ചപ്പോൾ അവിടുത്തേക്കും ആത്മാവിൽ നിലീനമായ ഉത്സാഹശക്തി അതൃതാവഹമായ വിധത്തിൽ ഉൽബുദ്ധമായി. ശേഷാചാര്യർ മൂന്നു കൊല്ലത്തോളം പഠിപ്പിച്ചു. ആ ഗുരുശ്രേഷ്ഠന്റെ സ്റ്റാരകമായി സ്വന്തം ചിലവിൽ 'ശ്രീശേഷാചാര്യപാശാല' എന്നൊരു സംസ്കൃത വിദ്യാലയം 1060-മാണ്ടു കർക്കടകമാസത്തിൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ സ്ഥാപിച്ചു. അതാണ് ഇന്നത്തെ സംസ്കൃതകാളേജായി വികസിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആ വിദ്യാലയത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനു 'ബാലബോധനം' എന്നൊരു ലഘുവ്യാകരണഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു. അനന്തരകാലങ്ങളിൽ വേദാന്തത്തിലും നിപുണമായി പരിശ്രമിച്ചു. അങ്ങനെ ഇളയതമ്പുരാനാകുന്ന തിരുമുൻപുതന്നെ മൂന്നു ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനായി. സി. പി. അച്യുതമേനോനിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷിൽ തനിക്കുള്ള ജ്ഞാനത്തിനു പരിപൂർണ്ണതയും വരുത്തി. 1063-മാണ്ടു മിഥുനമാസത്തിലാണ് അവിടുന്ന് ഇളയതമ്പുരാനായത്.

വിവാഹം:—മഹാരാജാവു 1055-മാണ്ടു വൃശ്ചികമാസത്തിൽ ഏടക്കുനി ഇട്ടിയുഴുത്തിരവാരിയരുടേയും കോരകത്തു കുഞ്ഞിക്കാളിയമ്മയുടേയും പുത്രിയായ പാറക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ സാധുവി 1056 തുലാത്തിൽ പരേതയായി. പിന്നീട് പന്ത്രണ്ടു വയസ്സോളം വിധൂരനായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനുമേൽ 1068-മാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ തൃശ്ശൂർ ഇട്ടുറയ്ക്കത്തു പാറക്കുട്ടിയമ്മയെ പത്നിയായി സ്വീകരിച്ചു.

രാജ്യഭാരം:—ഇന്നത്തെ കൊച്ചിയുടെ പിതാവു എന്ന ബഹുമതിയാണ് അവിടുന്നു സമാജ്ജിച്ചത്. അതിനെപ്പറ്റി സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അധികമൊന്നും പ്രസ്താവിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും തീരെ വിസ്മരിക്കുന്നത് അനുചിതമായിരിക്കും. 1071-മാണ്ടു ചിങ്ങം 27-ാംനു- അന്നു നാട്ടുവാണിരുന്ന മഹാരാജാവു തീപ്പെട്ടു. കഥാപുരുഷൻ സിംഹാസനാരൂഢനായി. അന്ന് അവിടത്തേക്കു 42 വയസ്സു

പ്രായമായിരുന്നു. ഇളയതന്മൂലനായിരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ വലിയതന്മൂലൻ സഹചാരിയും ഉപദേശാധ്യക്ഷനുമായി രാജ്യഭരണം സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അസാധാരണമായ ഹൈപ്രസംഗം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. പല പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ അവിടുത്തെ വാഴ്ചക്കാലത്തു് ഏല്പിച്ചുതന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ ആയവ്യയസ്ഥിതി ക്രമീകരിച്ചു. സർവ്വേയും സെററിൽമെന്റും നടത്തി. വനസംരക്ഷണത്തിനു് ആശാസ്യമായ ഒരു പദ്ധതി രൂപവൽക്കരിച്ചു. ഭാഗവേ ഉൽപാദനം ചെയ്തു. പ്രധാനപട്ടണങ്ങളിൽ രോഗികളെ കിടത്തി ചികിത്സിക്കുന്നതിനുള്ള ആശുപത്രികൾ സ്ഥാപിച്ചു. എക്സൈസ് തുടങ്ങിയ പല ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളും കാര്യക്ഷമമായി പരിഷ്കരിച്ചു. മാജിസ്ട്രീസിയും റവന്യൂവും വകുപ്പുകൾ വേർതിരിച്ചു. ആരോഗ്യം, കൃഷി എന്നീ വകുപ്പുകൾ ഇദംപ്രഥമമായി സംഘടിപ്പിച്ചു. ഏറണാകുളം, മട്ടാഞ്ചേരി, തൃശ്ശൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ നഗരസഭകൾ ഏല്പിച്ചുതന്നു പഞ്ചായത്തുഭരണം ആരംഭിച്ചു. കോവിലകംചിലവു ക്ലഷ്ടപ്പെടുത്തി. ചെറുവണ്ണൂർ ഏറണാകുളം തീവണ്ടിപ്പാത നടപ്പിലാക്കി. വ്യവസായസഭ നിർവ്വഹിച്ചു. അധഃസ്ഥിതരെ സർക്കാർ ദ്യാഗങ്ങളിൽ നിയമിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസം വ്യാപിപ്പിച്ചു പരിണാമത്തിലും അഭ്യർത്ഥനയായി വലിപ്പിച്ചു. എന്തിനു വിസ്തരിക്കുന്നു? അവിടുത്തെ കശാഗ്രബുദ്ധിയുടേയും രാജ്യതന്ത്രപാരിണതയുടേയും ദൃഢപതിയാത്ത യാതൊരു ഗവണ്മെന്റു് സ്ഥാപനവും അക്കാലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊള്ളയും കോഴയും അസ്തമിച്ചു. അധർമ്മം ഒരു ദിക്കിലും തലപൊക്കിയില്ല. തന്റെ രാജ്യമെന്നും പ്രജകളെന്നുമല്ലാതെ അവിടുത്തേക്കു വേറെ യാതൊരു ചിന്തയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അരിഷഡ്വർഗ്ഗത്തെ ജയിച്ച ഒരു മഹാത്മാവായിരുന്നു ആ തിരുമേനി. അവിടുത്തെ രാജ്യഭരണത്തിലുള്ള മതിപ്പുനിമിത്തം ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു് അവിടുത്തേക്കു് ജി. സി. എസ്. ഐ. ജി. സി. ഐ. ഇ. എന്നീ ബിരുദങ്ങൾ പ്രദാനംചെയ്തു. അവിടുത്തേക്കുള്ള ആചാരവൈദിപതിനേഴിൽനിന്നു പത്തൊൻപതായി ഉയർത്തി. ഇൻഡ്യയൊട്ടുക്കു സഞ്ചരിക്കുകയും പല രാജാക്കന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും പരിചയം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തു. കൃതജ്ഞരായ പ്രജകൾ അവിടുത്തെ ഷാജുബു പൂർത്തിമഹോത്സവം യഥോചിതം കൊണ്ടാടി.

സ്ഥാനസന്യാസം:—അത്തരത്തിലുള്ള അഭികാമ്യമായ അത്യുച്ചസ്ഥാനത്തെ അവിടുന്ന് 1090-മാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 22-ാം നൂസ്വയം പരിത്യജിച്ചു. അതു പാടില്ലെന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു് ആകുന്നതും ഉപദേശിച്ചുനോക്കി. ഭിന്നജാതിമതസ്ഥരായ സകലപ്രജകളും അവിടുത്തെ ആ ഉദ്യമത്തിൽനിന്നു വിരമിപ്പിക്കുവാൻ പല പ്രകാരത്തിൽ പരിശ്രമിച്ചു. അതൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. തന്റെ നിശ്ചയം അവിടുന്ന് ദൃഢപ്രതനായി നിറവേറുകതന്നെ ചെയ്തു. താൻ രാജ്യഭാരം കയ്യേറ്റ പതിനൊന്നാമത്തെ വർഷത്തിൽത്തന്നെ അവിടുത്തേക്കു് അതിൽനിന്നു് ഒഴിയണമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു് അതു സാധി

ച്ചില. “ഗളിതവയസാമിക്ഷപാകുണാമിദം ഹി കലവ്രതം” എന്ന കാളിദാസവചനത്തിൽ അന്തർവിചിരിക്കുന്ന തത്വം പ്രവൃത്തിപഥത്തിൽ വരുത്തുവാൻ പിന്നെയും കുറേക്കാലംകൂടി താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. സ്ഥാനത്യാഗത്തിനുമേൽ സ്ഥിരവാസം തൃശ്ശൂർ കാനാട്ടുകരകോയിക്കലാക്കി ശാസ്ത്രചിന്തകളിൽ വ്യാപൃതനായി ആയുശ്ശേഷം നയിച്ചു 1107-ാമാണ്ടു മകരമാസം 16-ാംനു- പരമപദത്തിൽ ലയിച്ചു.

മഹാരാജാവും ഭാഷാപോഷണവും:—ഏഷ്ടിപുർത്തിമഹോത്സവത്തിൽ കമാപുരുഷൻ സംസ്കൃതഭാഷയുടെ പോഷണത്തിനായി മുപ്പതിനായിരം ഉറപ്പികയും ഭാഷാപരിഷ്കരണത്തിനായി ഇരുപതിനായിരം ഉറപ്പികയും തൃക്കൈച്ചിലവായി നൽകി മലയാളത്തിൽ പ്രാചീനങ്ങളും നവീനങ്ങളുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആ സംഖ്യയിലെ ആദായംകൊണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചു. ആ കമ്മിറ്റിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ അനേകം നല്ല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1 സാഹിത്യഭൂഷണത്തിന്റെ പരിഭാഷ, 2 അയ്യംശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷാഗദ്യവിവർത്തനം (കെ. വി. എം.), 3 ഭൂതവാക്യം ഭാഷാഗദ്യം (അതിപ്രാചീനം), 4 ഉത്തരരാമായണം ഭാഷാഗദ്യം (പ്രാചീനം), 5 പ്രാചീനകേരളലിപികൾ (എൽ. എ. രവിവർമ്മ), 6 ഒട്ടനേകം ഭാഷാപന്യക്കൾ ഇവ ആ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടവയാണ്. അവിടുത്തെ അനുകരിച്ച മദിരാശിയിൽവെച്ചു തീർപ്പിച്ച വലിയതമ്പുരാൻ കേളികേട്ട ഭാഷാപണ്ഡിതനാറെ കീർത്തിഭൂമി നൽകി പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതായി നാം കണ്ടുവല്ലോ. 1121-ൽ തീർപ്പിച്ച രവിവർമ്മ വലിയതമ്പുരാനും ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു കീർത്തിഭൂമി സാമാനിക്കുകയും സംസ്കൃതഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കായി ഒരു ലക്ഷം ഉറപ്പിക ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. പല താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവിടുത്തെ സംഭരിച്ചിരുന്നു. 1092-ൽ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് അഖിലഭാരതീയായുവേദസമിതിയിൽ ആധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ചുകൊണ്ടു ചെയ്തു ഗംഭീരമായ പ്രസംഗം കേട്ട മഹാപണ്ഡിതനായ ലോകമാന്യ തിലകൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു് “അവിടുന്ന് രാജാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു പണ്ഡിതനാണെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോളാണ് അവിടുന്ന് പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു രാജാവാണെന്നു് അറിയുന്നതു്” എന്നായിരുന്നു. മഹാമഹോപാധ്യായന്മാരായ പണ്ഡിതഗണനാഥസേനനും, ഡോക്ടർ ഗണനാഥസേനനും അവിടുത്തെ സംസ്കൃതഭാഷാവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെപ്പറ്റി മുക്തകണ്ഠമായി പ്രശംസിച്ചിട്ടുണ്ട്. തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്യാഭ്യാസഭണ്ഡിൽ ആധ്യക്ഷ്യംവഹിച്ചുവന്നതു തന്റെ വാക്യക്കാലത്തെല്ലാം അവിടുത്തെതന്നെയാണ്. അവിടുത്തെ വാചിതപവും ഉപചാരപദപദവും അസാധാരണമായിരുന്നു. തനിക്കു വല്ല സംശയവും നേരിട്ടാൽ വ്യാകരണമാണെങ്കിൽ കിള്ളിമണ്ണലത്തു നമ്പൂരിപ്പാടിനോടും തക്കമായാൽ ഭട്ടൻതമ്പുരാനോടും ചോദിച്ചു് അതു തൽക്ഷണം തന്നെ പരിഹരിക്കുന്നതിലും അവിടുത്തേക്കു സങ്കോചമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അവിടുന്ന് വേദാന്തത്തിൽ വേദാന്തപരിഭാഷാസഞ്ജ്ഞം എന്ന ശീഷ്കത്തിൽ ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. സരളമായ ശൈലിയിൽ വേദാന്തത്തിന്റെ സാരസംക്ഷേപം അതിൽ പ്രതിപാദിതമായിരിക്കുന്നു. “വേദാന്തശാസ്ത്രസ്യ പ്രയോജനം പരമപുരുഷാർത്ഥഃ സ ച മോക്ഷഃ യജ്ഞാനം സൽസ്വപ്നത്തിതയേഷുതേ സൽപുരുഷാർത്ഥഃ മുഖ്യാമുഖ്യഭേദേന സ ദ്വിവിധഃ” എന്നിങ്ങനെയാണ് അതിലെ വാക്യങ്ങളുടെ ഗതി. ആ രാജഷ്ഠിയുടെ ഭാഗിനേയനും ജാമാതാവും കേരളത്തിൽ ഇന്നുള്ള ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരിൽ പ്രഥമഗണനീയനുമായ കൊച്ചി പരീക്ഷിത്തു രാമവർമ്മഹാരാജാവു് അവിടുത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ ഉപശ്ലോകനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“യേനാമാമി ധിയാ കിശാഗ്രസമയാ ശാസ്ത്രാംബുരാശിൻവേ
യേനാഭോജി ച മധ്യമേ വസുമതീ യതേന സംലാളിതാ
യേനാത്യാജി വിപശ്ചിതാ വയസി തദ്രാജ്യം തഥാ പശ്ചിമേ
ദിഷ്ട്വാ രാജതി സോയമധ്യതപദന്യസ്താന്തരാത്മാ നൃപഃ.”

ചേന്നമംഗലം അയ്യാശാസ്ത്രി (1039-1120)—

ജനനം:—അയ്യാശാസ്ത്രി 1039-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 30-ാംന- ചതയം നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ സുന്ദരശാസ്ത്രി പാലക്കാട്ടു് എണ്ണപ്പാടംഗ്രാമത്തിൽനിന്നു ചേന്നമംഗലത്തു ചെന്നചേൻ പാലിയത്തെ പണ്ഡിതനും പൗരാണികനുമായി താമസിച്ചു. ആ വഴിക്കാണ് ചേന്നമംഗലം എങ്കൂടി അയ്യാശാസ്ത്രിയുടെ നാമധേയത്തോടു ചേർത്തുവന്നതു്. സുന്ദരശാസ്ത്രി ഒരു നല്ല വൈയാകരണനും പ്രൗഢമനോരമ, ശബ്ദകൗസ്തുഭം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിച്ചിരുന്ന പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലു പുത്രന്മാരിൽ കനിഷ്ഠനാണ് നമ്മുടെ കഥാനായകൻ. ‘അയ്യാ’ എന്നതു് ഭാമനാപ്പേരാണ്. പിതൃദത്തമായ നാമധേയം ഹരിഹരപുത്രൻ എന്നായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം:—ശാസ്ത്രിയുടെ പ്രഥമഗുരു അച്ഛൻതന്നെയായിരുന്നു. കാവ്യങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതോടുകൂടി നിഘണ്ടുക്കളും മുഖസ്ഥമാക്കുവാൻ തുടങ്ങി. കൃഷ്ണവിലാസം രണ്ടു സർഗ്ഗവും, രഘുവംശം മൂന്നു സർഗ്ഗവും, നൈഷധം ഒരു സർഗ്ഗവും ഗുരുമുഖത്തുനിന്നുതന്നെ അഭ്യസിച്ചു. പിന്നീടു സിദ്ധാന്തകൌമുദി പഠിച്ചുതുടങ്ങി. അതിൽ പൂർവാർദ്ധ്യം ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ണിജനംവരെയുള്ള ഭാഗങ്ങളും അച്ഛൻതന്നെ പഠിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു് 1057-ൽ കൂടല്ലൂർ കഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ശിഷ്യനായി ആ ശാസ്ത്രത്തിലെ ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു. അമരകോശത്തിനുപുറമേ വിശപപ്രകാശം, മേദിനി, ഹാരാവലി, ദ്വിത്രപകോശം എന്നീ നിഘണ്ടുക്കളും അതോടുകൂടി ഹൃദിസ്ഥമാക്കി. പ്രൗഢമനോരമ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു കഞ്ചുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടു പരേതനാകുകയാൽ അതിന്റെ ബാക്കി ഭാഗങ്ങളും, മഹാഭാഷ്യത്തിലെ ചില ആഹ്വാനങ്ങളും കൂടല്ലൂർ കാവുനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അടുക്കൽനിന്നു വശമാക്കി.

കാവനമ്പൂരിപ്പാട് ഒരു മീമാംസകനുംകൂടിയായിരുന്നതിനാൽ മീമാംസാനുയമാല, ഭാട്ടദീപികയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ പഠിച്ചു. അന്നു കൂടല്ലൂർ താമസിച്ച് ശാസ്ത്രാഭ്യാസം ചെയ്തിരുന്ന പഴമാനേരി സുന്ദരശാസ്ത്രിയുടെ ശിഷ്യൻ കൃഷ്ണശാസ്ത്രിയിൽനിന്നു ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം പഠിശീലിച്ചു. 1067-ലാണ് അയ്യാശാസ്ത്രി ആദ്യമായി തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പ്രവേശിച്ചത്. ആ അവസരത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഉത്തമസംഭാവനയ്ക്ക് അർഹനായി. “അയ്യൻ തക്കത്തിൽ വാദഗ്രന്ഥങ്ങൾകൂടി പഠിക്കണം” എന്നു അന്നു ഇളയതമ്പുരാനായിരുന്ന രാജാജി അനുശാസിക്കുകയാൽ രണ്ടു കൊല്ലം തൃപ്പൂണിത്തുറ താമസിച്ച് ശാക്തോപാധാര്യരോടു പഞ്ചലക്ഷണി, മാതൃശ്ശലക്ഷണി, സിദ്ധാന്തലക്ഷണം, സംശയപക്ഷത, അവയത്തിലെ ആദ്യഭാഗം ഇവ അഭ്യസിച്ചു. ഗദായരീയത്തിലെ ഉപരിഗ്രന്ഥങ്ങളായ ഹേതുപാദാസനിബന്ധങ്ങളും ആ ഗുരുവിൽനിന്നുതന്നെ ഗ്രഹിച്ചു. 35 വയസ്സു കഴിഞ്ഞതിനുമേൽ പാവൂർ ശ്രീരാമഘനപാദികളോടു വേദം അഭ്യസിച്ചു. അത്തരത്തിൽ വേദജ്ഞനായ ഒരു ചതുശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതൻ അക്കാലത്തു കേരളത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തീർച്ചയായി പറയാം.

ചില സംഭവങ്ങൾ:—അയ്യാശാസ്ത്രിയുടെ കർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ വളരെ ആസക്തിയും നിഷ്ഠയുമുണ്ടായിരുന്നു. ആചാരലോപം സംഭവിക്കുവാൻ ഇടവരുന്ന വിദ്വേഷസഞ്ചാരത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രകൃത്യാ വിമുഖനായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ കാശിക്കു പോയി ഗംഗാസ്നാനം ചെയ്യുക മാത്രമുണ്ടായി. മദിരാശി സർവ്വകലാശാലയിൽ ഒരു പരീക്ഷകന്മാനുംപോലും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചില്ല. ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളിലും ധർമ്മശാസ്ത്രത്തിലും ശാസ്ത്രിയുടെ അവഗാഹം അന്യോദൃശ്യമായിരുന്നു. രാമായണം, ഭാഗവതം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആകൃലാഗ്രം ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നു. വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ വലിയതമ്പുരാൻ ധർമ്മശാസ്ത്രംസംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു പ്രധാനോപദേഷ്ടാവായി ആദരിച്ചിരുന്നു. കേരളീയരായ സകലവൈദികന്മാർക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാമാണികത സമ്മതമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ ശ്രീകൃലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനു മൂന്നു തവണ പാരിതോഷികങ്ങൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. കോഴിക്കോട്ടു താനത്തിനു സാമൂതിരിപ്പാട് കൂടല്ലൂർ നമ്പൂരിപ്പാടോടൊപ്പംതന്നെ സംഭാവന നല്കി. രാജാജി 1090-ൽ അദ്ദേഹത്തിനു ശാബ്ദികതീലകനെന്നും മാന്തിട്ട നമ്പൂരിയുടെ താക്കീതീലകനെന്നും വലിയ രാമപ്പിഷാരടിക്കു സഹൃദയതീലകനെന്നുമുള്ള ഉചിതങ്ങളായ സ്ഥാനമാനങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചു. പണ്ഡിതരാജൻ എന്ന കീർത്തിപ്പു തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ആദ്യമായി ലഭിച്ചത് അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു. അത് 1101-ലാണ്. ചൊവ്വരൈവച്ചു തീർപ്പട്ട വലിയതമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തെ വീരശൃംഖലാപ്പണത്താൽ ബഹുമാനിച്ചു. വിദ്യയനുസരിച്ചുള്ള വിനയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശിഷ്ട

ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. ശാസ്ത്രീയുടെ വിശ്വതോമുഖമായ ഉപസ്ഥിതി വിസ്മയാവഹമായിരുന്നുവെന്നു പറയാവൂ. ഒരിക്കൽ പി. എസ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി യക്ഷിണീ എന്ന ശബ്ദം സാധുവാണോ എന്നു ചോദിക്കുകയും അതിന്നു് ആ പാണ്ഡിത്യവൈശ്രവണൻ “യക്ഷഃ പതിത്വേന അസ്യ അസ്തീതി യക്ഷിണീ ഇതി ഗോവിന്ദരാജീയേ വ്യാഖ്യാതം” എന്നു കൂസൽകൂടാതെ ഉത്തരം പറയുകയും ചെയ്തു. മറ്റൊരിക്കൽ ‘ശിപ്രാ’ എന്നതിനുപകരം ‘സിപ്രാ’ എന്നല്ലേ ഉച്ചരിക്കേണ്ടതു് എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വപക്ഷത്തിനു ലഭിച്ച മറുപടി “ശിപ്രാ സിപ്രാ ച കഥ്യതേ ഇതി ദ്വിരൂപകോശഃ” എന്നായിരുന്നു മറുപടി. 1120-മാണ്ടു മകരമാസം 4-ാംനു- അയ്യം ശാസ്ത്രീയുടെ ശതാഭിഷേകം ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടു. നാല്പതു കൊല്ലത്തോളം ചേന്നമംഗലത്തു താമസിച്ച പാലിയത്തെ പൗരാണികവൃത്തിയിൽ ഏപ്പെട്ടിരുന്നു. എല്ലാ ചിലവുകളും കഴിച്ച് ഒരു സംഖ്യ പ്രതിമാസം വേതനമായും വലിയച്ചൻ കൊടുത്തുവന്നു. ആ കുടുംബത്തിലെ ചില അംഗങ്ങളെ സംസ്കൃതവും അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1107 മുതൽ തന്റെ മക്കളിൽ ഒരാൾ മുളളുക്കുരെ പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ള വസതിയിലേക്കു താമസം മാറി. ശതാഭിഷേകം നടന്നതു് അവിടെ വച്ചാണു്. ആ മഹോത്സവം കഴിഞ്ഞു് അടുത്ത ചതയത്തിന്നുള്ളിൽ 1120-മാണ്ടു കുംഭമാസം 2-ാംനു- സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ശതാഭിഷേകാവസരത്തിൽ താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ശ്രീനാഗേശവചോത്ഥരീവിഹരണാനന്ദപ്രമഗ്നാശയോ
നൃായാംഭോനിധിമന്ദരായിതമഹാമേധാസമുല്ഭാസിതഃ
മീമാംസാദഗ്ധിതയാതൃതപ്രവണധീവേദജ്ഞഭദ്രേവരാ-
ഡയ്യാശാസ്ത്രിമഹാശയോ വിജയതാമാചന്ദ്രതാരം സുഖി.”

അയ്യംശാസ്ത്രി കിള്ളിമണ്ണലത്തു നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ ശതകോടിസ്തു് ഒരു ഉപോൽഫാതം എഴുതിട്ടുള്ളതല്ലാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നും രചിച്ചിട്ടില്ല. പ്രാചീനന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിഷ്കഷിച്ച് നോക്കി ഗ്രഹിക്കുവാൻ സമയവും ശക്തിയുമില്ലാത്തവർ പുതിയ ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാക്കുന്നതെങ്ങനെ യെന്നും എന്തിനെന്നുമായിരുന്നു ആ പരിണതപ്രജ്ഞന്റെ ആശയഗതി.

കെ. രാമപ്പിഷാരടി (1042-1122)—ജനനം:—കൊച്ചി രാജ്യത്തു് ഇരിങ്ങാലക്കുട കൂടൽമാണിക്യംക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു് ഏകദേശം മുക്കാൽമൈൽ അകലെയാവി കല്ലങ്കര എന്ന പേരിൽ ഒരു പിഷാരടുണ്ടു്. ആ ഹൃദത്തിൽ വെള്ളാഞ്ചല്ലർ വാഴപ്പള്ളിമനസ്സൽ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേയും കുഞ്ചിപ്പിഷാരസുരുതേയും മൂത്ത പുത്രനായി രാമപ്പിഷാരടി 1042-മാണ്ടു തുലാമാസത്തിൽ ആയില്യംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. തന്റെ മരുമകനായ പ്രഹസർ കെ. രാമപ്പിഷാരടിയിൽ

നിന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതിനുവേണ്ടി കഥാനായകനെ വലിയ രാമപ്പിഷാരടി എന്ന പേരിലാണ് വ്യവഹരിക്കാറുള്ളത്. പ്രഥമൻ പിഷാരടിയും വലിയ പിഷാരടിയുടെ മകൻ കുട്ടമശ്ശേരി നാരായണപ്പിഷാരടിയും സാഹിത്യകാരന്മാരാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—അച്ഛനമ്മമാർ ബാല്യത്തിൽ മരിച്ചുപോവുകയാൽ മാതൃലനായ അച്ഛൻ പിഷാരടിയാണ് രാമപ്പിഷാരടിയെ പാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചത്. കൊച്ചി മഹാരാജകുടുംബത്തിലെ ഗുരുസ്ഥാനം കല്പകരപ്പിഷാരത്തേക്കായിരുന്നതിനാൽ അച്ഛൻ പിഷാരടിയുടെ താമസം അധികവും തൃപ്പൂണിത്തുറയായിരുന്നു. ഉദ്ദേശം പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തോടു കൂടി രാമപ്പിഷാരടിയും അവിടെത്തന്നെ താമസമായി. അച്ഛൻ പിഷാരടി പ്രധാനമായി ആശ്രയിച്ചതു മദിരാശിയിൽവെച്ചു തീർപ്പിച്ച വലിയതമ്പുരാണായിരുന്നു. ആ തമ്പുരാന്റെ അടുക്കൽ നമ്മുടെ ബാലൻ മുക്താവലിയും ദിനകരീയവും പഠിച്ചു. പിന്നീട് ന്യായശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടുപാചാര്യരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രൻ മാധവാചാര്യമാണ്. ഒടുവിൽ ശാകോപാചാര്യർ ആ ശാസ്ത്രത്തിലെ ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. ആ വഴിയ്ക്കു പരീക്ഷിത്തതമ്പുരാന്റെ സതീർത്ഥനാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യം പിഷാരടിക്കു സിദ്ധിച്ചു. അവർത്തിൽ നാരകുന്ദാരം വളർന്നു സൗഹൃദം സൗഭാഗ്യനിർവ്വീശേഷമായി വിളംഭിച്ചു. രണ്ടുപേരും തൃപ്പൂണിത്തുറയുടെ കിഴക്കിൽ ഒരു ദിവസമെങ്കിലും ഒന്നിച്ചുകൂടാതെയോ, കാവ്യശാസ്ത്രാർത്ഥചിന്തനംചെയ്യാതെയോ ഇരുന്നിട്ടില്ല. രാമപ്പിഷാരടി പ്രധാനമായി ശീലിച്ച ശാസ്ത്രം തർക്കംതന്നെയാണ്. പാലപ്പറത്തു ഗോവിന്ദൻനമ്പ്യാരുടെ ശിഷ്യനായ മുരിങ്ങോട്ടു കൊച്ചുക്കുഞ്ഞൻനമ്പ്യാരാണ് വ്യാകരണം പഠിപ്പിച്ചത്. രാമപ്പിഷാരടിയ്ക്ക് അലങ്കാരത്തിലുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യം അനന്യസാധാരണമായിരുന്നു. ധ്വനിലോകലോചനം, കാവ്യപ്രകാശം, വൃക്കതിവിവേകം, രസഗണ്ഡാധരം തുടങ്ങിയുള്ള ആ ശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രാധ്വഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വയമേവ പരിശീലനംചെയ്തു. വേദത്തിലും സാമാന്യമായ വൃൽപത്തി നേടി. ഇരിങ്ങാലക്കുട ശങ്കുപാരിയരുടേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തിരവൻ കുട്ടൻവാരിയരുടേയും അടുക്കൽനിന്നു ജ്യോതിഷവും വശമാക്കി.

ഉദ്യോഗവും ബഹുമതികളും:—വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ തമ്പുരാൻ രാമപ്പിഷാരടിയെ ശേഷാചാര്യപാശാലയിലെ ഒരു അധ്യാപകനായി നിയമിച്ചു. 1078-മാണ്ടു് ഏറണാകുളം കാളേജിൽ പ്രധാനസംസ്കൃതപണ്ഡിതനായി. 1097-ൽ അവിടെനിന്നു പെൻഷൻപറ്റി പിരിഞ്ഞു. വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സഹൃദയരിലകൻ എന്ന സ്ഥാനം നല്കിയതിനെപ്പറ്റി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചല്ലോ. പണ്ഡിതരാജകീർത്തിമുദ്രയും അദ്ദേഹത്തിനു് അചിരേണ ലഭിച്ചതായി. തിരുവിതാംകൂർ ശ്രീചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവും ഒരു സുവർണ്ണമുദ്ര സമ്മാനിച്ചു.

പല സർവ്വകലാശാലകളും പണ്ഡിതപരിഷത്തുകളുമായി അദ്ദേഹം ഗാഢമായ ബന്ധം പുലർത്തി. ഒട്ടു വളരെ ശിഷ്യസമ്പത്തു് അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചു. കെ. പി. കറുപ്പനെ അലങ്കാരവും വ്യാകരണവും പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേരളത്തിലെ പണ്ഡിതപാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി അത്ര വളരെ അറിവുള്ള ഒരാൾ സമീപകാലത്തു് നമ്മുടെയിടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു വിദ്യാവ്യസനിയേയും കണ്ടുകിട്ടുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. രഘുവംശത്തേയും നൈഷധത്തേയുംകുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ബഹുമാനത്തിനളവില്ല. കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും സഞ്ചരിച്ച് അമൂല്യങ്ങളായ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചു തൃപ്പൂണിത്തുറ ഈടുവയ്പുഗ്രന്ഥപ്പുരയ്ക്കു കൊടുത്തുവെന്നുള്ള വസ്തുതയും പ്രകൃതത്തിൽ വക്താവുമാണു്. 1122-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 6-ാംന-തൃപ്പൂണിത്തുറ സ്വഗൃഹത്തിൽവെച്ചു യശസ്ശരീരനായി. ഒടുവിൽ ഒരു നിത്യോപദ്രവിയാക്കിരുന്ന കാസശ്വാസത്തെ പരിഗണിക്കാതെ മരിക്കുന്നതുവരെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയിൽ വ്യാപൃതനായിരുന്നു. മരിക്കുന്ന ദിവസംകൂടി ശാസ്ത്രാത്മവിചാരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആകാണു് ആശ്ചര്യം തോന്നാത്തതു്?

കൃതികൾ:—രാമപ്പിഷാരടിയുടെ വകയാണു് ചുവടെ ചേർന്ന കൃതികൾ. 1 ശാകുന്തളവ്യാഖ്യാനം, 2 മാളവികാഗ്നിമിത്രവ്യാഖ്യാനം (സാരാത്മദീപിക), 3 യാനു്യാലോകലോചനവ്യാഖ്യാനം (ബാലപ്രിയ), 4 രാമവർണ്ണനകം (വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ വലിയതമ്പുരാന്റെ ഷഷ്ഠ്യബ്ദ പൂർത്തിയവസരത്തിൽ എഴുതിയതു്. കവലയാനന്ദത്തിന്റെ അംഗീകൃതങ്ങളായ നൂറാത്മാലങ്കാരങ്ങൾക്കും ഇതിൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ടു്), 5 രത്നാവലീവ്യാഖ്യാനം, 6 വിക്രമോദ്ഗീയവ്യാഖ്യാനം, 7 ശുകസന്ദേശവ്യാഖ്യാനം, 8 ചിത്രമീമാംസാടിപ്തണി, 9 കവലയാനന്ദവ്യാഖ്യാനം, 10 ദശരൂപകവ്യാഖ്യാനം, 11 വൃൽപത്തിവാദവ്യാഖ്യാനം, 12 നാരായണീയവ്യാഖ്യാനം, 13 ശിവാനന്ദലഹരീവ്യാഖ്യാനം, 14 ശിവപാദാദികേശവ്യാഖ്യാനം, 15 ശിവകേശാദിപാദവ്യാഖ്യാനം, 16 ദിനകരീയടിപ്തണി, 17 ദേവീമാഹാത്മ്യവ്യാഖ്യാനം, 18 വൃഞ്ജനാവൃത്തി (സംസ്കൃതഗദ്യം). ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ നാലു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മുദ്രിതങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. നാരായണീയവ്യാഖ്യാനം ദശമകഥാഭാഗത്തിന്നേ എഴുതിട്ടുള്ളു.

ബാലപ്രിയ:—ലോചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യായ ബാലപ്രിയയാണു് പിഷാരടിയുടെ അലങ്കാരവിജ്ഞാനസമ്പത്തിനു മൂലാദിഷി കേതാദാഹരണമായി പരിലസിക്കുന്നതു്. അഭിനവഗുപ്തന്റെ അതിപ്രാശ്ശമായ ആ ഗ്രന്ഥം അതുവരെ ആരും സമഗ്രമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടിട്ടില്ല. കഥാപുരുഷനമാത്രമേ അതിനുവേണ്ട ആത്മവിശ്വാസമുണ്ടായുള്ളു. സർവ്വകലായ ആ വ്യാഖ്യാനം സംഗ്രഹന്മാർ വായിച്ചിരി

കേണ്ടതാണ്. അദ്ദേഹം ബാലപ്രിയയുടെ ഉപക്രമത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

“കാവ്യാലോകോ ലോചനഞ്ച ദേവ ഗ്രാഹ്യഗ്രാഹകേ സദാ
തദഗ്രന്ഥകാരാവാചാര്യൗ രസികാഗ്രേസരൗ സ്തമഃ.

ലോചനസ്യാഭിരോദ്യോതമാത്രസ്യാത്ര പുരാ കൃതാ
വിവൃതില്ല്യഭ്യതേ തത്താം ദൃഷ്ട്വാ ഗ്രന്ഥാന്തരാണി ച

പാഠാൻ കേരളവിഖ്യാതാനാലംബു ച യഥാമതി
കഞ്ചോ ബാലപ്രിയാം പ്രായഃ പ്രൗഢലോചനടിപ്പണിം.”

കെ. സാംബശിവശാസ്ത്രി (1054-1121)—കടംബവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—തിരുവനന്തപുരത്തു് ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റേയും വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റേയും ആശ്രിതനായി വൈക്കം കൃഷ്ണശാസ്ത്രി എന്നൊരു വ്യാകരണപണ്ഡിതൻ ജീവിച്ചിരുന്നു. ആ കൃഷ്ണശാസ്ത്രിയുടെ പുത്രനാണ് സാംബശിവശാസ്ത്രി. അച്ഛൻ മകനെ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിപ്പിച്ചാൽക്കൊള്ളാമെന്നു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മകൻ സംസ്കൃതപാഠത്തിലായിരുന്നു വാസന. പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ പിതാവു മരിച്ചുപോകയാൽ നാലാം ഹാജത്തിൽവെച്ചു് ആ ദരിദ്രനായ ബാലനു് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം മതിയാക്കേണ്ടിവന്നു. അനന്തരം സംസ്കൃതമഹാപാഠശാലയിൽ പഠിച്ച മഹാപാഠ്യായചരിക്ഷയിൽ വ്യാകരണവും സാഹിത്യവും ഐച്ഛികവിഷയമായി സ്വീകരിച്ചു് ഒന്നാമനായി ജയിച്ചു. അക്കാലത്തെ ഒരു മഹാവൈയാകരണനായ തുറവൂർ നാരായണശാസ്ത്രിയായിരുന്നു ഗുരുനാഥൻ.

ഉദ്യോഗവും ബഹുമതികളും:—സാംബശിവശാസ്ത്രി ആദ്യം നെയ്യാറ്റിൻകര മലയാപള്ളിക്കൂടത്തിൽ മലയാളംമുൻഷിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെനിന്നു താൻ പഠിച്ച മഹാപാഠശാലയിലേക്കു മാറ്റം കിട്ടി, അവിടെ വ്യാകരണപണ്ഡിതനായി ഉയർന്നു. തദനന്തരം ഗവണ്മെൻ്റ് കാളേജിൽ സംസ്കൃതാധ്യാപനത്തിന്നു നിയുക്തനായി. 1101-ൽ റി. ഗണപതിശാസ്ത്രി പ്രാച്യഗ്രന്ഥപ്രകാശനശാഖയുടെ അധ്യക്ഷപദത്തിൽനിന്നു ചെൻഷൻപറ്റി പിരിഞ്ഞപ്പോൾ ആ സ്ഥാനത്തിൽ ആരൂഢനായതു സാംബശിവശാസ്ത്രിയായിരുന്നു. 1114-ാ മാണ്ടു തുലാമാസംവരെ ആ പണി തുടർച്ചയായി നോക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്നു മലയാളത്തിലും പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഈ പുസ്തകം എഴുതുന്ന വ്യക്തി ആദ്യവും, ഡോക്ടർ കൊളത്തേരി ശങ്കരമേനോൻ അതിരപ്പാവും വഹിച്ച ഭാഷാഗ്രന്ഥപ്രകാശനാവകുപ്പിൻ്റെ ആധ്യക്ഷ്യവും അദ്ദേഹത്തിൽ അവരോധിതമായി. പൗരസ്ത്യഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസാധകനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഗവണ്മെൻ്റ്, ഭാരതം മുഴുവൻ പര്യടനം ചെയ്യുന്നതിന്നും അതതു സ്ഥലങ്ങളിലുള്ള വിദഗ്ദ്ധ കേസരികളുടെ പരിചയം സമ്പാദിക്കുന്നതിന്നും സൗകര്യം നല്കി.

പെൻഷൻ പറിയതിനുശേഷവും കേരളമെങ്ങും ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചു പല താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ സർവ്വകലാശാലയ്ക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു. ഒടുവിൽ ഗവണ്മെൻറ് ഹിന്ദു മതഗ്രന്ഥശാലയുടെ ക്ലർക്കായി അദ്ദേഹത്തെ നിയമിക്കുകയും ആ ചുമതല അദ്ദേഹം രണ്ടു കൊല്ലത്തോളം വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. തിരുവനന്തപുരത്തു നവരാത്രി വിദ്യാഭ്യാസത്തിലെ അധ്യക്ഷനായി വളരെക്കാലം അതിനെ നയിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിൽനിന്നും ഒരു സിൽവർ ജൂബിലി മെഡലും, കൊച്ചി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നും പണ്ഡിതരാജൻ എന്ന സ്ഥാനവും കിരീടംകാണും കാമകോടിപീഠത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന ജഗൽഗുരു ശ്രീശങ്കരാചാര്യരിൽനിന്നും ഗീർവാണവാണീതിലകൻ എന്ന ബിരുദവും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജ്ഞാനം അസാമാന്യമായിരുന്നു. ഒടുവിൽ വേദാന്തത്തിലും നിഷ്ണാതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധിവിശേഷങ്ങളിൽ ആരെയും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രരാക്കിവന്നത് ആ വാധിക്കു സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും വാക്യാത്മവിവരണം ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള നൈസർഗ്ഗികവും നിത്യാഭ്യാസപ്രവൃദ്ധവുമായ പാടവമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമശീഷനായ ഒരു പ്രഭാഷകനായി പുനശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മാമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

കൃതികൾ:—ശാസ്ത്രീയുടെ ഭാഷാകൃതികളിൽ പ്രഥമഗണനീയമായുള്ളതു മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരിയുടെ നാരായണീയത്തിന് അദ്ദേഹം ഏഴു ഭാഗങ്ങളായി രചിച്ചിട്ടുള്ള 1 ലക്ഷ്യവിലാസം എന്ന അതിവിസ്തൃതവും അതലസ്സർവ്വമായ വ്യാഖ്യാനമാകുന്നു. അതിന്റെ ഭവവുരയിൽ വ്യാഖ്യാനം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. “ഈ വ്യാഖ്യാനം അനന്തയക്രമത്തിനുള്ള അത്മവിവരണം, സാരം, നിരൂപണം, അലങ്കാരാദി വിമർശം എന്നിങ്ങനെ അനേകം സോപാനങ്ങളായിട്ടാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാരാത്മവർണ്ണനത്തിനു ചിലേടത്തു ഭാഗവതപ്രകാരം നാരായണീയഗതിക്ക് അവിരുദ്ധങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ ചേർത്തുകാണുന്നതാണ്. നിരൂപണംകൊണ്ടു ഭണ്ഡുന്തരേണ ലോകോപദേശപര്യവസായികളായ ഗുണപാഠങ്ങളും പദപ്രയോജനങ്ങളും ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തസ്ഥാപനങ്ങളും യുക്തിചർച്ചകളും ബഹുഭവങ്ങളായ കവിവാക്യങ്ങളിൽനിന്നു ദ്വോതിയ്ക്കുന്ന അഭിപ്രായാന്തരങ്ങളും പാദഭേദപര്യാലോചനകളും ആവശ്യപ്പെടുന്നിടത്തു മതാന്തരവണ്ഡനങ്ങളും വർണ്ണിക്കുന്നതായിരിക്കും. നിരൂപിതങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള അനേകം പ്രമാണങ്ങൾ ഭാഗവതാദിഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.” ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു അനഗ്ലമായ വിധിതന്നെയാണ് ദീഗ്ദ്ധതമായ ഈ പുസ്തകം. 2 ഹിന്ദു മതതത്വങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചു ഹിന്ദു മതപ്രദീപിക എന്നൊരു ഗ്രന്ഥവും ഗവണ്മെൻറിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കി. 3 ഏഴുത്തച്ഛന്റെ അധ്യാത്മരാമായണത്തിന് ഒരു ഭാഷാവ്യാഖ്യാനവുമെഴുതി. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതിയാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ, 4 ചിത്രോദയമണി മുതലായി ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്.

പ്രതിയാസവ്സപത്തിന് അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ച സംസ്കൃതവ്യാഖ്യാനം മുഴു മിച്ചിട്ടില്ല. സാംബരീധിജയം എന്നൊരു മഹാകാവ്യവും ആ ഭാഷയിൽ എഴുതിത്തുടങ്ങി; അതും മൂന്നു സഗ്ഗങ്ങളോളമേ തീർന്നിട്ടുള്ളൂ. ക്യറോർ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1 സ്തവസപാമിയുടേയും വേങ്കടമാധവന്റെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളോടുകൂടിയ ഋക്സംഹിത, 2 സുചരിതമിത്രന്റെ കാശികാവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ മീമാംസാശ്ലോകവാർത്തികം, 3 നീലകണ്ഠസോമയാജിയുടെ ഭാഷ്യത്തോടുകൂടിയ ആരുടീയം, 4 ഹേലാഭാജന്റെ പ്രകീർണ്ണപ്രകാശവ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ വാക്യപദീയം, 5 ഭോജരാജാവിന്റെ സരസ്വതീകണ്ഠാഭരണം (വ്യാകരണം) എന്നിവ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, 6 കണ്ണശ്ശഭാഗവതം, 7 കണ്ണശ്ശഭാരതം, 8 കൂടലീയം അർദ്ധശാസ്ത്രം, 9 രാമചരിതം, 10 ബ്രഹ്മപുരാണം ഗദ്യം എന്നിവ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളിലും പ്രാധാന്യത്തെ അർഹിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇനിയും പൂർണ്ണമായി മുദ്രണംചെയ്യുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

കരമന കേശവശാസ്ത്രി (1042-1109)—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—കേശവശാസ്ത്രിയുടെ ജന്മഭൂമി പത്മനാഭപുരമാണ്. ജനനം 1042 കന്നി 16-ാംന-യാണ്. അച്ഛനമ്മമാർ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മരിച്ചപ്പോകയാൽ തിരുവനന്തപുരത്തു കരമനഗ്രാമത്തിൽ അന്നു താമസിച്ചിരുന്ന തന്റെ പിതൃവൃന്ദായ അഞ്ചൽമാസ്തർ നാണവയ്യരുടെ സംരക്ഷണത്തിലാണ് വളർന്നത്. നാണവയ്യർ ഒരു സാഹിത്യരസികനായിരുന്നു. കരമന ശാമുശാസ്ത്രിയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരു.

“കാവ്യേഷു വ്യപോദിഷൽ കരുണയാ യോ മാം തഥാ പാണിനോ—
സ്തത്രേ നൃസ്സപയദ്. ഗുരും ഗുരുകൃപം തം സ്വാമിശാസ്ത്യാഹപയം
വാത്സല്യാതിശയം ധ്യാനമനിശം മജ്ഞാത്മപത്രാധികം
പുതാത്മാനമമേയസല്ലഭമഹം ധ്യായാമി ഹൃദുനപഹം”

എന്നു പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ എഴുതിയ ഗുരുപഞ്ചകം എന്ന സ്തോത്രത്തിൽ കവി തന്റെ ഗുരുവിനെപ്പറ്റി വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉദ്യോഗം:—ദാരിദ്ര്യബാധകൊണ്ട് 1060-മാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ കണ്ടുകൃഷിക്കച്ചേരിയിൽ അഞ്ചു രൂപാ ശമ്പളത്തിൽ ഒരു ഗുരുസ്തനായി സക്കാർസവീസിൽ പ്രവേശിച്ചു. അത്തരത്തിൽ നാലു കൊല്ലം പണിനോക്കിയതിന്റെശേഷം 1064-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു സംസ്കൃതപാഠശാല സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അവിടെ സാഹിത്യാധ്യാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 20 കൊല്ലം അവിടെ ജോലി ചെയ്തു. 1084-ൽ ഹൈസ്കൂൾ സംസ്കൃതമുൻഷിയായി നിയമിതനായി. തുടർന്ന് 1087-മാണ്ടു കുംഭത്തിൽ മലയാളം മുൻഷിവേല നോക്കിത്തുടങ്ങി. 1090-ൽ രാജകീയ മഹാപാഠശാലയിൽ സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായി. 1094-ൽ കർക്ക

മാസത്തിലേ ആ ഉദ്യോഗം ഉറച്ചുള്ള. 1097വരെ അവിടെ സാൻസ് ക്രിസ് അസിസ്റ്റൻറ് എന്ന നിലയിൽ തുറവൂർ നാരായണശാസ്ത്രിയുടെ അനന്തരഗാമിയായി പണിനോക്കിയപ്പോൾ വയസ്സ് പതിനഞ്ചു മനുസരിച്ചു സർവ്വീസിൽനിന്നു പിരിയേണ്ടിവന്നു. പലരേയും ഗൃഹത്തിൽവെച്ചും സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. തികഞ്ഞ ഒരു സഹൃദയനായിരുന്നു ശാസ്ത്രി. നല്ല കവിതകളിൽ ആസ്വാദ്യാംശം ഏതെങ്കിലും കണ്ടാൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ആനന്ദം അനിവചനീയമായിരുന്നു. അശ്രുധാര വാർത്തകൊണ്ടു വളരെ നേരത്തേക്കു പൊട്ടിച്ചിരിക്കുക എന്നുള്ളതാണ് അതിന്റെ ബഹിഷ്കരണം. 1109-ാമാണ്ടു മേടമാസം 20-ാംനു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ:—ശാസ്ത്രി സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലുമായി പല കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിന്റെ പേരുകൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു. 1 കൃതജ്ഞതാശങ്കം (1074), 2 അനുഭവജ്ഞാനം (1074), 3 ഇഷ്ടാവസ്ഥയുടെ സുഭദ്രാജ്ജ്ഞാനാടകത്തിന്റെ സംസ്കൃതാനവാദം (1075), 4 സൂര്യശങ്കം (1077), 5 ശിഖരിണീസ്തൂതി (1074), 6 ആര്യാസ്തൂതി, 7 ദേവകീനന്ദനാശ്രമസ്വാമിവിജയഖണ്ഡകാവ്യം (1100), 8 ആര്യാഗീതിസഹസ്രം (1103), 9 ഗോമതീ പഞ്ചാശിക, 10 ഭഗവതീനവമഞ്ജരി, 11 വഞ്ചിസേതുലക്ഷ്മീവിജയഖണ്ഡകാവ്യം, 12 ഉപസഗ്ഗവൃത്തി, 13 ശങ്കരവിജയകഥാസാരം, 14 നീലകണ്ഠദീക്ഷിതരുടെ കലിവിധംബനത്തിന്റെയും സഭാരഞ്ജനത്തിന്റെയും വൈരാഗ്യശങ്കകത്തിന്റെയും ഭാഷാഭാവം. ഗോദാവരിമാത്തിലെ ശ്രീദേവകീനന്ദനാശ്രമസ്വാമികളുടെ അപദാനങ്ങളെ വിഷയീകരിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് ഏഴും എട്ടും നമ്പർ കൃതികൾ. ആസ്വാമികൾ തിരുവനന്തപുരത്തു സന്നിധാനംചെയ്തു പല ശിഷ്യന്മാരെ സമ്പാദിച്ചു. സുഭദ്രാജ്ജ്ഞാനത്തിൽനിന്നു കന്നരണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾ ശാസ്ത്രിയുടെ കവിതാരീതി കാണിക്കുവാൻ ഉദ്ധരിക്കാം.

“ഭൂത്യാ ലിപ്തവപുവ്തംസിതവീര്യംഗസ്സദാത്യജപലോ
ജഗദാക്ഷാഞ്ചിതയാ സ്രജാ വിമലയാ സംഭൃഷിതോരസ്സദഃ
ഏകീഭൂയ സഹോമയാതികതുകം തത്താദൃശൈവിഭൃമൈ—
സ്സാമോദം വിഹരൻ ഹരോ ദിശതു വഃ പ്രീത്യാനിശം മംഗലം.”

“കദാചിദപി നോ ഭവേൽ കപടിതാ വിശിഷ്ടേ ജനേ
തദപ്രിയമിദം വചോ നിശമയംശ്ച പാപീ ദുര്യം
ഭഗിനുപി വരീയസീ യതിപതിശ്ച ശംഭുപമഃ
കനിഷ്ഠ! കലയാധുനാ കാിനമേവ തേ ഭാഷിതം.”

താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം ദേവകീനന്ദനാശ്രമവിജയത്തിലുള്ളതാണ്.

“മാതേവാവതി യഃ പിതേവ ഹിതകൃൽ കൃത്യോപദേശാദിഭി—
ര്യശ്ശാസ്ത്രാർത്ഥമശേഷതോ ഗുരുരിവ സ്വാൻ ബോധയത്യാശ്രിതാൻ

യശ്യാപാദയതീഷ്ടദൈവതമിവ ശ്രേയസ്സമസ്തം നൃണാം
തസ്മൈ ദേവകിനന്ദനാശ്രമയതീദ്രായാസ്തു നിത്യം നമഃ.”

പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ (1033-1110)—

ജനനം:—ബ്രിട്ടീഷ് മലബാറിൽ വള്ളവനാട്ടുതാലൂക്കു പെരുമുടിയൂർ അംഗം ഈങ്ങയൂർദേശത്തു പുന്നശ്ശേരി എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായി മുത്തന്തന്മാരുടെ കുരില്ലമുണ്ടു്. ആ ഇല്ലത്തിനു സാമൂതിരിക്കോവിലകവുമായി പരമ്പരയാ ഉള്ള ഓദ്യോഗികബന്ധത്തെപ്പറ്റി പുന്നശ്ശേരി ശ്രീധരൻനമ്പിയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതിനുമുമ്പു ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പുന്നശ്ശേരിയില്ലത്തിൽ നാരായണൻനമ്പി കഥാപുരുഷന്റെ പിതാവും മാതാവും അച്ചുതത്തു നങ്ങയു അന്തർജനവും (നീലിയെന്നും പറയും) ആയിരുന്നു. കൊച്ചിശ്ശീമ തലപ്പിള്ളിത്താലൂക്കിൽ തളിയിൽ ഏഴിക്കര എന്ന ഇല്ലമാണു് അമ്മാത്തു്. അമ്മാമൻ നാരായണൻ മൃസ്തതു് അന്നത്തെ കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ പ്രീതിബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭവിച്ച ഒരു ദൈവജ്ഞാത്തമനായിരുന്നതായി അറിവുണ്ടു്. കഥാപുരുഷന്റെ പിതാവായ നാരായണൻനമ്പിയും ഒരു നല്ല സംസ്കൃത പണ്ഡിതനായിരുന്നു. ഈ ദമ്പതികളുടെ സന്താനമായി നീലകണ്ഠശർമ്മ 1033-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 4-ാംനു- മകനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസം:—1038 കന്നിയിൽ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോയി. അതിനാൽ അമ്മയുടെ സംരക്ഷണത്തിലാണു് പുത്രൻ വളർന്നതു്. ആ അമ്മയുടെ പരിചരണമാണു് തന്റെ ശ്രേയസ്സിനെയും നിദാനമെന്നു് അദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ കലശൽ വായ ആറങ്ങോട്ടു വാരിയർ ഏഴുത്തിനുവെച്ചു. അദ്ദേഹവും ഏടവീട്ടിൽ ഗോവിന്ദമാരാരും കലക്കമില്ലാവൂർ ഉണിക്കണ്ടവാരിയരും ബാലപാഠങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം ചേലൂർ കേളവർമ്മ ഉണിത്തിരിയുടെ ശിഷ്യനായി ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രം അഭ്യസിച്ചു. ഉണിത്തിരി അക്കാലത്തെ പേരുകേട്ട ഒരു ജ്യോത്സ്യനായിരുന്നു. നീലകണ്ഠശർമ്മാവിനെ പ്രശ്നമാഗ്നം, ഹോര, ജാതകാദേശം എന്നീ ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചതും, ലീലാവതിയിലെ കണക്കുകളും, പഞ്ചബോധത്തിലേയും മറ്റും ക്രിയകളും അഭ്യസിപ്പിച്ചതും അദ്ദേഹമാണു്. ആ ആചാര്യനെ ചമൽകാരചിന്താമണി എന്ന ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനോപക്രമത്തിൽ ശർമ്മാ താഴെക്കാണുംവിധത്തിൽ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഗുരു കേളവർമ്മാണമന്തന്നിധായ
പ്രസാദേന തസ്യാപ്തവിജ്ഞാനസിദ്ധിഃ
ചമൽകാരചിന്താമണിം നീലകണ്ഠ—
സ്തപധീശാണകോല്ലേഖിതം സംവിധതേ.”

പ്രശ്നമാഗ്നത്തിനു താൻ രചിച്ച ഉപരണശിഖാവ്യാഖ്യാനത്തിലും

“ശ്രീകേളവർമ്മഗുരുവര്യഭാരവിന്ദ—
സ്തമ്പാദിതാമ്ബധുസാരനിഷേകഹൃദ്യാം

തം പ്രശ്നമാർഗ്ഗമുപരന്തശിഖാം പ്രദേശ്യ
ശിഷ്യാഭിലാഷവിവശോ വിശദീകരോമി."

1047-ൽ സമാവർത്തനം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം വ്യാകരണം പഠിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. സിദ്ധാന്തകൗടലിയിൽ സന്ധിത്രയാന്തരവരെ ചിറ്ററിലുള്ള അപ്പശാസ്ത്രീയിൽനിന്നും അഭ്യസിച്ചു. 1051-ാമാണ്ടു് ആശാസ്ത്രം നിഷ്കഷിച്ചു പഠിക്കുന്നതിനായി തൃപ്രങ്ങോട്ടു കഞ്ഞുണ്ണി (ശങ്കരൻ)മുസ്സതിന്റെ അന്തേവാസിയാായി കൂടി. കഞ്ഞുണ്ണിമുസ്സതിന്റെ പാണ്ഡിത്യപ്രകടനത്തെയും അധ്യാപനപാടവത്തെയുംപറ്റി അനൂത ഉപനുസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വ്യാകരണവും വൈദ്യവും അദ്ദേഹത്തിൽ അഹമഹമികയാ സമേളിച്ചിരുന്നു. അവിടെ കൗടലി രണ്ടു കൊല്ലം കൊണ്ടു പഠിച്ചുതീർത്തു. പ്രൗഢമനോരമ മുതലായ ചില ഉൽഗ്രന്ഥങ്ങളും ശീലിച്ചു. ഏകിലും കൗടലിയെ ആശ്രയിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിഷ്ഠ. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ള ഉപസ്ഥിതി അനുഭവശാലമായിരുന്നതിനാൽ പ്രക്രിയാഭാഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ ജയിക്കത്തക്ക ഒരു വൈയാകരണൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ കേരളത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. മണന്തല നീലകണ്ഠൻമുസ്സതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നു. 1063-ൽ കഞ്ഞുണ്ണിമുസ്സതു മരിച്ചതിനുശേഷം സ്വഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു പോന്നു. അതിനുമുമ്പുതന്നെ ആഗുരുവര്യനിൽനിന്നും അലങ്കാരശാസ്ത്രവും അഷ്ടാങ്ഗഹൃദയവും മറ്റും അഭ്യസിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. കഞ്ഞുണ്ണിമുസ്സതിനെപ്പറ്റി കഥാപുരുഷൻ തന്റെ "പ്രജ്ഞാവൈഭവമന്മഥണ്ഡമഥിതാൽ" ഇത്യാദി പദ്യത്തിൽ ഉപശ്ലോകനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

അനന്തരഘട്ടം—പത്രപ്രവർത്തനം:—ലോകസേവനം ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു നമ്പിയുടെ ലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹം മാതൃഭൂമിയെ പലപ്രകാരത്തിൽ ഉപാസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാചാമഗോചരമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുജിപ്പുക! വിജ്ഞാനചിന്താമണി എന്ന മാസിക നമ്പിയുടെ പിൻതുണയോടുകൂടി വെള്ളാനശ്ശേരി വാസുണ്ണിമുസ്സതു് ആരംഭിച്ചതും വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു കുന്നുകുളത്തു കൊണ്ടുപോയി അച്ചടിപ്പിച്ചതും മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ സംസ്കൃതമയ്യുഖം എന്നും ഭാഷാമയ്യുഖം എന്നും രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ആദ്യത്തേതിൽ സംസ്കൃതലേഖനങ്ങളും രണ്ടാമത്തേതിൽ ഭാഷാലേഖനങ്ങളുമാണു് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നതെന്നും വായനക്കാർ ധരിച്ചിരിക്കാം. ആദ്യത്തെ കൊല്ലത്തിൽ രണ്ടു മയ്യുഖങ്ങളും മലയാളത്തിലും അടുത്ത രണ്ടു കൊല്ലങ്ങളിൽ സംസ്കൃതമയ്യുഖം ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിലുമാണു് പ്രകാശിപ്പിച്ചതു്. പിന്നീടു രണ്ടു കൊല്ലക്കാലം ആ പത്രം മുടങ്ങിപ്പോയി. നമ്പിയുടെ ജാതകത്തിൽ ദ്വാത്രീംശദ്യോഗം കണ്ടതിനാൽ ഈശ്വരഭജനംകൊണ്ടു് അതിനു പരിഹാരം നേടുവാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചു. ആ ഉദ്യമത്തിൽ അദ്ദേഹം വിജയിയായി. പിന്നീടു മുടങ്ങിക്കിടന്ന വിജ്ഞാനചിന്താ

മണി പുനരുദ്ധരിച്ചു. 1067-ൽ സ്വദേശത്തുതന്നെ വിജ്ഞാനചിന്താ മണി എന്ന പേരിൽ ഒരു മുദ്രണാലയം സ്ഥാപിച്ചു. സംസ്കൃത ലേഖനങ്ങൾമാത്രമേ അനന്തരകാലത്തു് ആ മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുള്ളൂ. ആദ്യം മലയാളത്തിലും പിന്നീട് ഗ്രന്ഥാക്ഷരത്തിലും ഒട്ടവിൽ ദേവനാഗരിയിലുമാണ് അതു് അച്ചടിപ്പിച്ചതു്. ഇടയ്ക്കു് ഒന്നരണ്ടു തവണ മുടങ്ങിയെങ്കിലും ഏകദേശം പത്തൊൻപതു കൊല്ലക്കാലം വിജ്ഞാനചിന്താമണി പ്രചരിച്ചു. ദേശവൃത്താന്തങ്ങൾ, അവയെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനങ്ങൾ, ഖണ്ഡകൃതികൾ, ചെറുകഥ, സമസ്യാപുരണങ്ങൾ, ചിത്രപ്രശ്നങ്ങൾ, സാഹിത്യപരമായും ശാസ്ത്രപരമായുമുള്ള പണ്ഡിതമൂല്യന്യന്മാരുടെ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം അതിൽ അടങ്ങിയിരുന്നു. കേരളീയർമാത്രമല്ല, വൈദേശികന്മാരായ മഹാപണ്ഡിതന്മാരും അതിലേക്കു ലേഖനങ്ങൾ അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. നമ്പിയുടെ ശ്രേഷ്ഠനും പ്രസന്നവുമായ ശൈലിയിൽ എഴുതപ്പെടുന്ന മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ അതിനൊരു വിശേഷാലങ്കാരമായി ശോഭിച്ചിരുന്നു. ശാകുന്തളമോ, ഉത്തരരാമചരിതമോ മഹനീയം എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ എഴുതിയ ശാകുന്തളപാരമ്യവും, കവിഭൂഷണൻ കുമാരതാതാചാര്യൻ എഴുതിയ ഭവഭൂതിഭാരതിയും അതിലാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. കേരളത്തിൽ മലയാളപത്രങ്ങൾ പോലും വിരളമായിരുന്ന ഒരു കാലത്തു സ്വന്തമായ ഒരു അച്ചുകൂടം സ്ഥാപിച്ചു് അവിടെനിന്നു് ഒരു സംസ്കൃതമാസിക പ്രചരിപ്പിക്കാമെന്നു തോന്നിയ നമ്പിയുടെ ഉത്സാഹശക്തിയും അകുതോദ്യേതയും ആശ്ചര്യകരമെന്നു് ആരുതന്നെ സമ്മതിക്കയില്ല!

സാരസ്വതോദ്യോതിനീപാശാല:—സംസ്കൃതഭാഷയുടെ ഉജ്ജ്വലനത്തിനായി അവതരിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു നമ്പി. ഗുരുനാഥൻ എന്ന ഉപാധി പലരും പലരേയും സംബന്ധിച്ചു് ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും ആ വിശേഷണംകൊണ്ടു പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നത് അദ്ദേഹമൊരാൾമാത്രമാണ്. 1063-ൽ ചുരുങ്ങിയ നിലയിൽ പ്രസ്തുതപാശാല ആരംഭിച്ചു. 1096-ൽ അതു് ഒരു കാളേജായി ഉയർന്നു. ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ ജാതിമതവ്യത്യാസം പരിഗണിക്കാതെ എല്ലാവരേയും സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചു. അന്നത്തെ കാലസ്ഥിതിക്കു് അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയവിശാലതയെ സ്പഷ്ടമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനം രണ്ടുതരത്തിലായിരുന്നു. നേരിട്ടും, പാശാലമുഖാന്തരവും. ഉയർന്ന ക്ലാസ്സുകളിൽ വ്യാകരണം, അലങ്കാരം, ജ്യോതിഷം, വൈദ്യം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത് അദ്ദേഹംതന്നെയാണ്. ഗൃഹത്തിൽ പ്രഭാതത്തിൽ ഒന്നരണ്ടു വിഷയങ്ങളും, രാവിലത്തെ കുളിയും ജപവും കഴിഞ്ഞാൽ വേറെ ഒന്നരണ്ടു വിഷയങ്ങളും പഠിപ്പിക്കും. ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞാൽ വിശ്രമത്തിനു മുൻപും, വിശ്രമാനന്തരം സന്ധ്യയ്ക്കുമുൻപും അധ്യാപനമുണ്ടു്. അത്താഴമുണിനു മുൻപും ചിലരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുക പതിവുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ

യാണു് പല പ്രായക്കാരും പല തരക്കാരായ ശിഷ്യന്മാർക്കു് അദ്ദേഹം പാണ്ഡിത്യം നേടിക്കൊടുത്തതു്. നമ്പിയുടെ അധ്യാപനസമ്പ്രദായം അത്യന്തം ആകർഷകമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു പാണ്ഡിത്യമൂർത്തനെന്ന പോലെ സഹൃദയധൂരീണനുമായിരുന്നു. രഘുവംശം മേഘസന്ദേശം മുതലായ കാവ്യങ്ങൾക്കും, അനഗർഭരാഘവം തുടങ്ങിയ നാടകങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം സ്വയം അർത്ഥവിചാരംചെയ്തു് അമുഖ്യതയുള്ളതായ ചില നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിയിരുന്നു. അവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തുനിന്നു കേൾക്കുവാൻ ഭാഗ്യംചെയ്തവർക്കു് സാധിക്ക. പാശ്ചാത്യയിൽ അഷ്ടമി തോറും ഒരു സഭായോഗം സംഘടിപ്പിച്ചു് അതിൽ വിദ്യാർത്ഥികളെ കൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിലും ഭാഷയിലും പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യിച്ചുവന്നു. നമ്പിയുടെ ശിഷ്യന്മാരായി വളർന്ന പല വിദ്യാർത്ഥികളും പില്ലാലത്തു പേരുകേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ പഴയ ശിഷ്യന്മാരായ വാചസ്പതി ടി. സി. പരമേശ്വരൻകൃഷ്ണനും, മഹാഭൈരവൻ വടക്കേപ്പാട്ടു നാരായണൻനായരുമാണു് പ്രഥമഗണനീയന്മാർ. നമ്പി നൈഷ്ഠികബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നതിനാൽ ശിഷ്യന്മാർതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്താനങ്ങൾ. അദ്ദേഹത്തിനു് അവരിൽ പ്രാണാധികമായ സ്നേഹം ഉണ്ടായിരുന്നതുപോലെ അവർക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ ദേവതാബുദ്ധിയും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ.

ജ്യോത്സ്യവും വൈദ്യവും:—1060-ാമാണ്ടിടയ്ക്കുതന്നെ നമ്പി പട്ടാമ്പി പഞ്ചാളം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുടങ്ങി. ഗ്രഹഗണിതത്തിലും ഗോളഗണിതത്തിലും അദ്ദേഹം ഒന്നുപോലെ നിഷ്ണാതനായിരുന്നു. വിവാഹവിഷയത്തിൽ സൂത്രപുരുഷജാതകങ്ങൾ പരിശോധിച്ചു പൊരുത്തം നോക്കി വിധി പറയുന്നതിന്നു വിശേഷനൈപുണ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. 1063-ാമാണ്ടുതല്പുതന്നെ വൈദ്യം പഠിപ്പിച്ചതുടങ്ങി. 1087-ൽ ചിത്താമണി എന്ന പേരിൽ ഒരു വൈദ്യശാല സ്ഥാപിച്ചു. ആര്യവൈദ്യസമാജത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനപ്രവർത്തകനായിരുന്നു നമ്പി. അനന്തപുരത്തു മുത്തുകോയിത്തമ്പുരാന്റെ നിര്യാണത്തിനുശേഷം ആ സമാജത്തിന്റെ സ്ഥിരാധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

ദേശസഞ്ചാരം:—സാമൂതിരിയ്ക്കോവിലകത്തു നമ്പി നിത്യനായിരുന്നു. മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാനും അദ്ദേഹവും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദത്തെക്കുറിച്ചു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹം സഹൃദയസമാഗമം എന്ന പേരിൽ ഒരു വിദ്വത്സഭ ആരംഭിക്കുകയും ഏതാനും വർഷക്കാലത്തേക്കു് അതു മുടക്കുകൂടാതെ നടക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ മുഖ്യ ഭാരവാഹിയും നമ്പിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കാശിയും, ദക്ഷിണഭാരതത്തിലെ പല പുണ്യസ്ഥാനങ്ങളും ഈശ്വരഭജനത്തിനുവേണ്ടി സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വഴിക്കു് അനേകം സംസ്കൃതപാണ്ഡിതന്മാരുടെ സൗഹൃദം സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. ആ സൗഹൃദം വിജ്ഞാനചിന്താമണി പത്രികയ്ക്കു് ഉപകാരപ്രദവുമായി.

വാചിതം:—സദസ്സുകളിൽ ആധുഷ്യം വഹിക്കുന്നതിനും പ്രസംഗിക്കുന്നതിനും നമ്പി ഒരവസരത്തിലും വൈമുഖ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. സംസ്കൃതപാരിണന്മാരായി അന്നു സഹദേയന്മാരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും പ്രസംഗവേദിയിൽ കയറിയാൽ അവർ പ്രായേണ വാചംയമന്മാരായാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും യാതൊരു തടവുമില്ലാതെ ശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയം കവരുന്ന സരസമായും ഫലിതമായും സാരസന്യുഷ്ടമായും പ്രസംഗിക്കുവാനുള്ള പാടവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപൂർവ്വസിദ്ധികളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. 1067-മാണ്ടു കോട്ടയത്തു കവിസമാജത്തിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത സംസ്കൃതപ്രസംഗത്തെപ്പറ്റി ചങ്ങനാശ്ശേരി രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ കവിസഭാരഞ്ജനത്തിൽ

“രണ്ടായിരം രസന കണ്ഠതലത്തിലുള്ള
രണ്ടാർദ്രാക്ഷന്മാരുടെ തലമന്ദം ഫണിക്കും
ഉണ്ടാകയില്ലിതുകണക്കു സദസ്യരാകെ—
ക്കൊണ്ടാടുമാറൊരു നിരഗ്ഗളവാഗ്ഗപിലാസം”

എന്നു പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജന്മപ്രവർത്തനങ്ങൾ:—നമ്പി ഒരു തികഞ്ഞ കാര്യസ്ഥനും പൊതു കാര്യസേവകനുംകൂടിയായിരുന്നു. മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോഡിൽ മൂന്നു കൊല്ലക്കാലത്തേക്ക് ഒരു അംഗമെന്ന നിലയിൽ പണി നോക്കി. പഞ്ചായത്തുകോടതിയിലും ഒരു ജഡ്ജിയായിരുന്നു. പുനശ്ശേരിക്കടുത്തു തന്നെ ധാരാളം ജന്മസ്വത്തുണ്ട്. വൈമാത്രേയനായ ജ്യേഷ്ഠൻ നാരായണൻനമ്പിയായിരുന്നു ഭരണക്കാരൻ. 1093-ലാണ് കഥാപുരുഷന്റെ ഷഷ്ഠിപൂർത്തി ആഘോഷിക്കപ്പെട്ടത്. അതു കഴിഞ്ഞു നാരായണൻനമ്പി മരിക്കുകയാൽ കുടുംബഭാരവും അദ്ദേഹംതന്നെ വഹിക്കേണ്ടിവന്നു. പല കമ്പനികളിലും ഭാഹരി ഏടുകുകയും, ചിലതിൽ ഡയറക്ടറായി ജോലിനോക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാല്യകും സാമ്പത്തികമായ വൈഷമ്യത്തിനു വിധേയമായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം താൻ സ്വന്തനിലയിൽ സമ്പാദിച്ച അരലക്ഷം ഉറപ്പികയിൽ ഒട്ടു മുക്കാലും കൈവിട്ടുപോയി. അതിൽവെച്ചു ഗോശയനാകാതെ തന്റെ കുടുംബപരദേവതയായ ഈശ്വര ഭഗവതിയെ പൂർവ്വധികം ഭജിച്ചു മനസ്സമാധാനം നേടി. അക്കാലത്താണ് പ്രസ്തുതക്ഷേത്രത്തിൽ ചെമ്പുകൊണ്ടു കൊടിമരം പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്.

സ്വഭാവം:—ഏറ്റവും അനാഡംബരമായിരുന്നു നമ്പിയുടെ വേഷവിധാനം. ഏതു സദസ്സിൽ പോകണമെങ്കിലും ആരെക്കാണണമെങ്കിലും ഒരു പാവമുണ്ടും മേൽമുണ്ടുമല്ലാതെ ധരിക്കുക പതിവില്ലായിരുന്നു. സ്വമതത്തിൽ അളവറ നിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അന്യമതങ്ങളേയും അദ്ദേഹം ആദരിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധാഷ്ടകത്തിൽ നിന്നും ഒരു ശ്ലോകമാണ് ചുവടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

“യോതുന്നതം കലമശേഷസമൃദ്ധിപുണ്ണം
വസ്ത്രം സുഹൃദ്ഗണമതിപ്രണയാകലഞ്ച
തൃക്കേതാപകാരവിധയേ ജഗതാം ചചാര
തസ്മൈ നമഃ പ്രകരവൈ മുനിതല്പജായ.”

സത്യം, ദയ, സമഭാവന, ഈശ്വരവിശ്വാസം, അഭിപ്രായധീരത, കൃത്യനിഷ്ഠ, ശാസ്ത്രഭക്തി, വിദ്യാവ്യസനീത ഇവയെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളായി ഗണിക്കാം. പെട്ടെങ്കിലും വലിയ രാമനീളയത്ത് അദ്ദേഹത്തെ ഇങ്ങനെ ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“മോടിക്കില്ലാശ വായിച്ചറിവു തന്നു വെളി—
തൊട്ടു മെല്ലിച്ചതെല്ലാം
കൂടിക്കാണുന്ന ഭൃക്കുക്കുറി വലിയ ഭു—
പ്പുള്ള തദ്ദാക്ഷമാലും
കോടിപ്പാവൊന്നു കൂടെസ്സുകലസമയവും
ശിഷ്യരിച്ചൊന്നതെല്ലാം
കൂടിമേൽ മഹാത്മാവിനു കശലമണ—
സ്തേണമേ ദൈവമേ നീ.”

ബഹുമാനികൾ:—1085-ൽ നമ്പിക്കു തിരുവിതാംകൂർ ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ മഹാരാജാവ് ഒരു വിരശുംഖലയും, തദനന്തരം മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാൻ മറ്റൊരു വിരശുംഖലയും സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ളതിനു പുറമേ, തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽനിന്നു പണ്ഡിതരാജബിരുദവും നൽകിയിട്ടുണ്ട്. മദിരാശി മുതലായ സമീപപ്രദേശങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം അഭ്യർത്ഥനയായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ എന്നീ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളിലും ധർമ്മശാസ്ത്രപരമായും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു.

നിരൂപണം:—ഒടുവിൽ ആ ദൈവജ്ഞശിരോമണി പല പുരസ്കാരങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറി സദാ ഭഗവദ്ഭജനത്തിൽ നിമഗ്നനായി. 1110-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 29-ാംനാളായിരുന്നു അതിസാരഗ്രസ്തനായിത്തീർന്ന ആ മഹാപുരുഷന്റെ പരഗതി.

കൃതികൾ:—നമ്പിക്കു ഗ്രന്ഥരചനയിലും തദ്വചനം ലഭിക്കാവുന്ന യശസ്സിലും മോഹമില്ലായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം കവിതയിലുണ്ടായിരുന്ന വാസന വികസിപ്പിച്ചില്ല. ഭാരത ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികളെല്ലാം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളത്. 1 ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്ര സുബോധിനി, 2 പഞ്ചബോധവ്യാഖ്യാനം, 3 പ്രശ്നമാർഗ്ഗത്തിന് ഉപരത്ന ശിവ എന്ന വ്യാഖ്യാനം, 4 ചമൽകാരചിന്താമണിവ്യാഖ്യാനം ഇവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യോതിഷഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. ഇവയെല്ലാം ഭാഷയിലാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 5 ആശ്ചര്യചരിപികഴ്ച ഇതുപോലൊരു

വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രശ്നമാഗ്ഗത്തിനു കൈക്കളങ്ങര രാമ വാരിയർ രത്നശിവ എന്ന പേരിൽ ഒരു വ്യാഖ്യാനം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനെ ആദരിച്ചാണ് നമ്പി തന്റെ പുസ്തകത്തിന് ഉപരത്നശിവ എന്നു നാമകരണം ചെയ്തത്. ഉപരത്നശിവ രത്നശിവയെക്കാൾ വരിഷ്ഠമെന്നാണ് അഭിപ്രായമതം. സാഹിത്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുലികയിൽനിന്ന് 6 മഹിഷമണ്ഡലഭാണവ്യാഖ്യ, 7 ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസ വ്യാഖ്യ എന്നീ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും, 8 ഊഹാപുരാന്യോക്തവം, 9 ഘോഷ പുരിമഹാരാജ്ഞീപരിത്രം, 10 ശൈലാബ്ധീശ്വരശതകം, 11 പട്ടാഭിഷേകപ്രബന്ധം, 12 ദീപസ്തംഭശതകം, 13 ശൃംഗാരമഞ്ജരീമണ്ഡനം, 14 ബുദ്ധാഷ്ടകം എന്നീ കൃതികൾ വിനിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവ കൂടാതെ സംസ്കൃതചന്ദ്രിക, മിത്രഗോഷ്ഠി, മഞ്ജുഭാഷിണി തുടങ്ങിയ സംസ്കൃത പത്രികകളിലും അനേകം മലയാളപത്രികകളിലും അദ്ദേഹം പല ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വിജ്ഞാനചിന്താമണിഭൂട്ട ണാലയത്തിൽനിന്നു പ്രസാധനംചെയ്തിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മേല്പുത്തൂരിന്റെ പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം, സുദ്രോഹരണം, രാജന്യായം എന്നീ ചമ്പുക്കളും, ധാതുക്കാവ്യം, ഭിക്ഷാടനകാവ്യം, ചന്ദ്രികാവീഥി, മാനസോല്പാസം ഗൈയാണീവിജയം ഇത്യാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസ്താവ യോഗ്യങ്ങളാണ്. പുരുഷോത്തമന്റെ പ്രശ്നായനം എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥവും ആ അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നുതന്നെ അച്ചടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

ചില ശ്ലോകങ്ങൾ:—

“സന്തസ്സന്തതസന്നിവേശിതസുധാസുതിസ്സരന്മുഖയഃ
കാമ്യാഃ കാശ്ചന കാമദേവജയിനഃ കാമാഗമാധ്യാപികാഃ
അദ്വൈതാഗമസാരതപഃഛായാ ഭൂയാസുരുചൈസ്തമം
യുഷ്മാകം മനസസ്സമാഗമസുഖപ്രാപ്തൈഃ മഹാസിദ്ധയഃ.”

(ഒരു മണ്ഡലശ്ലോകം)

“താവച്ഛശ്രുവിരേ ദിഗന്തനിവസന്മാതസ്തകണ്ഠാന്തര-
പ്രോദ്ദേഭൈകപടിഷ്ഠതാമതിതമാം സ്പഷ്ടം ദധാനാഃ ക്ഷണാൽ
ആഗേയഃ ഷഡപൂണ്ണഭൂരിനളികശ്രോഷ്ഠാന്തരോത്ഥാ രവാ
നാകപാരകവാടപാടനചണാസ്തൽസ്ഥാനഭീത്യാ ചിരം.”

ററീ. സി. പരമേശ്വരൻ മൂസ്സത്ത് (1042-1114)—

ജനനം:—ററീ. സി. പരമേശ്വരൻമൂസ്സത്ത് ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ ഏറനാടു താലൂക്കു പൊന്മുള അംശത്തിൽ ചോലക്കരയിലുത്ത് 1042-ാമാണ്ടു മേടമാസത്തിൽ മൂലംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു വാസുദേവൻമൂസ്സത്ത് മാതാവു ദേവകിമനയമ്മയും (തേതി) ആയിരുന്നു. നമ്മുടെ കഥാപുരുഷന് ഒരു ജ്യേഷ്ഠനും രണ്ടു സഹോദരിമാരുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരൻ വാസുദേവൻമൂസ്സത്ത് അക്കാലത്തെ

ഒരു പ്രസിദ്ധവൈദ്യനും, ഒരു സഹോദരിയുടെ പ്രഥമപുത്രനായ പണ്ഡിതർ സി. കെ. വാസുദേവശർമ്മ അനേകം വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ കർതാവുമാണ്. അവയിൽ അഷ്ടാഷ്ടാദശയും, ചരകം പരമേശ്വരൻമൂസ്സതാടകുടി സൂത്രതത്ത്വം, ഏകോല്പാദനം വ്യാഖ്യാനം, അഞ്ചനനിദാനം, ഉന്മീലനവ്യാഖ്യാനം, സുഖസാധകവ്യാഖ്യാനം, ശാർദ്ദൂലതത്ത്വം, വൈദ്യപ്രിയവ്യാഖ്യാനം, അഷ്ടസ്ഥാനപരീക്ഷയിൽ മൗഢിഭാഗവും, ആശ്ചര്യപീഠികാവ്യാഖ്യാനം എന്നിവയാണ് മുഖ്യങ്ങൾ. പുനശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മാവിന്റെ മാതൃലനായ ഏഴിശ്ശെ നാരായണൻമൂസ്സതായിരുന്നു പരമേശ്വരൻമൂസ്സതിന്റെ അമ്മത്തുമ്മത്തച്ഛൻ.

വിദ്യാഭ്യാസം:—ആദ്യത്തെ ഗുരു വരയ്ക്കൽ പാറമാത്തിൽ കൃഷ്ണനമ്പിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കാവ്യാനാടകാലങ്കാരങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചു. 1058-മാണ്ടു മീനമാസം 13-ാംനു- അച്ഛൻ മരിച്ചു. 1060-മാണ്ടു കുംഭം 4-ാംനു- പട്ടാമ്പിയിൽ പോയി പുനശ്ശേരി നമ്പിയുടെ ശിഷ്യനായി. സിദ്ധാന്തകൗടഭി, അഷ്ടാഷ്ടാദശയും, ലീലാവതി തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചത് ആ ആചാര്യനാണ്. 1062-മാണ്ടു മുതൽ പട്ടാമ്പി വിട്ടുനൂതവരെ ഗുരുനാഥന്റെ സകലപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഭാഗഭാക്കായിരുന്നു. അപൂർവ്വതയുള്ള രാമൻമൂസ്സതിന് അവയിൽ ഗണനീയമായ ഒരു പങ്കുണ്ട്. 1104-ലാണ് അദ്ദേഹം മരിച്ചത്. 1067-ൽ വിജ്ഞാനചിന്താമണി അച്ചുക്കുടം സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പണി വലിച്ചു. ചിന്താമണിപത്രികയിൽ അതിനുമുമ്പുതന്നെ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിശ്ശീലിച്ചിരുന്നു. 1063-ൽ അപൂർവ്വതയുള്ള വാസുദേവൻമൂസ്സതിന്റെ പുത്രിയെ വിവാഹംചെയ്തു.

അനന്തരചരിത്രം:—1068-ൽ മൂസ്സത്ത് ഇല്ലത്തേക്കു മടങ്ങി. അവിടെ ചില വിദ്യാർത്ഥികളെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചു. 1072-ൽ പൊന്നൂർ ശിവക്ഷേത്രം ജീർണ്ണോദ്ധാരണം ചെയ്തു. 1078-ൽ കോട്ടക്കൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ധന്വന്തരി എന്ന മാസികയുടെ ഉപപത്രാധിപരായി. പത്രാധിപർ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്സ്. വാരിയരായിരുന്നു. 1080-ൽ മാളിയമ്മാവിൽ കുഞ്ഞുവരിയതു തൃശ്ശൂരിൽ ഭാരതവിലാസം അച്ചുക്കുടം സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ മൂസ്സതു താമസം അങ്ങോട്ടു മാറി. അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്തുതടങ്ങി. 1081-ൽ കൊച്ചി കടവല്ലൂരിൽ ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങി പുരപണി നടത്തി അതിനു ദ്വാരക എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. 1090-ൽ പട്ടാമ്പി ഗുരുഗൃഹത്തിൽ കാര്യസ്ഥനായി. അതേ കൊല്ലം മകരം 5-ാംനു- മാനവിക്രമ ഏട്ടൻതമ്പുരാൻ അദ്ദേഹം അമരകോശത്തിനു രചിച്ച പാരമേശ്വരി എന്ന വ്യാഖ്യാനം കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായി അഭിനവവാചസ്പതി എന്ന ബിരുദം സമ്മാനിച്ചു. 1086 മേടത്തിൽ മാസികയായി ആരംഭിച്ച ആ പുസ്തകം 1090 കന്നിയിൽ അവസാനിച്ചു. ഇടയ്ക്കു കുറേക്കാലം കടുംബത്തിലെ ചില പ്രാരബ്ധങ്ങൾനിമിത്തം പൊന്നൂരിൽ താമസിക്കേണ്ടിവന്ന അദ്ദേഹം 1103 ചിങ്ങത്തിൽ ഭാരതവിലാസക്കാരു

മായുള്ള ബന്ധം വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു. 1104-ൽ ഹരിപ്പാട്ടുവച്ചു നടന്ന വാഷികസമ്മേളനത്തിൽ അധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുത്തത് അദ്ദേഹത്തെയാണെന്നു. 1105-ൽ ഇരിങ്ങാണൂർ വച്ചുനടന്ന വാഷികയോഗത്തിൽ വായിക്കുവാൻ സുദായബോധം എന്ന പേരിൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ഒരു ചെറിയ പദ്യപുസ്തകം എഴുതി അച്ചടിപ്പിച്ചു. 1109-ൽ ഏറമാന്തൂരിൽ താമസമാക്കി അവിടെവെച്ചും ചില പുസ്തകം രചിച്ചു. 1112 തുലാത്തിൽ ഏറമാന്തൂരിലെ താമസം മതിയാക്കി കടവല്ലൂരിലേക്കു തിരിയെ പോന്നു. രാമവാരിയരെപ്പോലെ സാമ്പത്തികമായ ക്ലേശം അദ്ദേഹവും അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1114-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 7-ാംന- ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. രക്തവാതമായിരുന്നു മരണകാരണമായ രോഗം. മരിക്കുന്നതിനു് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപു ചുവടേ ഉദ്ധരിക്കുന്ന ശ്ലോകം ഉണ്ടാക്കി ചൊല്ലി.

“ശ്രീനീലകണ്ഠപാദസരോജസുധം
മൂല്യംനാ പ്രണമ്യ പരമേശ്വരഭൃസുരോത്ഥം
വാചസ്പതിജ്ജിഗമിഷത്യധുനാ ദിദൃക്ഷുഃ
കൈലാസശൈലനിലയം കിലദൈവതം മേ.”

കൃതികൾ:—മുസ്സുത്ത് 35 പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിവുണ്ട്. 1 അമരം പാരമേശ്വരീവ്യാഖ്യാനം, 2 അമരം സംക്ഷിപ്ത പാരമേശ്വരീവ്യാഖ്യാനം, 3 അമരം പദാർത്ഥദീപികാവ്യാഖ്യാനം, 4 അമരം ത്രിവേണീവ്യാഖ്യാനം, 5 നാരായണീയം ശ്യാമസുന്ദരം വ്യാഖ്യാനം, 6 ശാങ്കരസ്തുതി എന്നുകൂടിപേരുള്ള ലഘുധർമ്മപ്രകാശികയുടെ വ്യാഖ്യാനം, 7 വിഷ്ണുസഹസ്രനാമം മുക്തിമാർഗ്ഗപ്രദീപവ്യാഖ്യാനം, 8 വിഷ്ണുസഹസ്രനാമം ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം, 9 ശിവാനന്ദലഹരി ഉമാമഹേശ്വരം വ്യാഖ്യാനം, 10 ഭഗവൽഗീത മാർഗ്ഗദർശി വ്യാഖ്യാനം, 11 ഭഗവൽഗീത ഭാഗ്യാദയം വ്യാഖ്യാനം, 12 ഭഗവൽഗീത ലോകമാനന്ദം വ്യാഖ്യാനം, 13 ലോകമാനന്ദതീലകന്റെ ഗീതാരഹസ്യം പൂർവ്വം പരിഭാഷ, 14 ത്തകമിണീസ്വയംവരം വ്യാഖ്യാനം, 15 ഏറമാന്തൂർക്കേതുമാഹാത്മ്യം ഭാഷാവിവരണം, 16 സുബ്രഹ്മണ്യപൂജാകല്പം വ്യാഖ്യാനം, 17 സന്ധ്യാവന്ദനഭാഷ്യം, 18 വൈദ്യമനോരമ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം, 19 കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയരുടെ ജീവചരിത്രം, 20 പരശുരാമന്റെ ജീവചരിത്രം, 21 കാളികല്പം മാർഗ്ഗദർശി വ്യാഖ്യാനം, 22 ശ്രീഭദ്രപമകങ്ങൾക്കു ഭാഷാഭാഷ്യം, 23 ഭദ്രസൂക്തം ഭാഷാഭാഷ്യം, 24 ശാസ്താവിന്റെ കൃലതത്വം, 25 ഭാഗവതം മാർഗ്ഗദർശി വ്യാഖ്യാനം, 26 കാറകോപനിഷത്തു് ഭാഷാസാരം വ്യാഖ്യാനം, 27 കേരളാചാരം ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം, 28 ഭാവപ്രകാശം അഭിനവവാചസ്പത്യവ്യാഖ്യാനം, 29 ചരകസംഹിത വാചസ്പത്യവ്യാഖ്യാനം, 30 ഗുരുവായൂപുരമാഹാത്മ്യം കിളിപ്പാട്ടു്, 31 ദൃഗ്ദൃശ്യവിവേകം അർത്ഥവിവരണം, 32 രത്നത്രയം മാർഗ്ഗദർശി വ്യാഖ്യാനം എന്നിവയ്ക്കുപുറമേ, മുൻസൂചിപ്പിച്ച 33 സമു

ദായബോധവും, 34 സൈപരക്കേട് എന്നൊരു ചെറുകഥയുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാങ്ങിയങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. 35 ബൗധായനമുടങ്ങ് എന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ഒരു പുസ്തകമുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു പ്രതീകമാത്രമേ അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുള്ളൂ. 7, 10, 16, 17, 22, 23, 24, 26 എന്നീ നമ്പർപുസ്തകങ്ങൾ ഈശ്വരാനന്ദസരസ്വതി എന്ന കർതൃനാമത്തിലാണ് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നത്. ചരക സംഹിതാവ്യാഖ്യയിൽ സി. കെ. ശർമാവിനും പകുതെന്നു നാം കണ്ടുവല്ലോ. അമരം പദാർത്ഥദീപിക, ഭഗവൽഗീതയുടെ മാർഗ്ഗദർശിവാഖ്യ, ഭാഗവതം, ഭാവപ്രകാശം, ദൃഗ്ദൃശ്യവിവേകം എന്നീ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾ പൂർണ്ണമായിട്ടില്ല. ഇവയ്ക്കുപുറമേ മൂസ്സത് അനേകം പത്രങ്ങൾക്കും മാസികകൾക്കും ഗദ്യലേഖനങ്ങൾ എഴുതിവന്നിരുന്നു. വാചസ്പതിക്കു ജ്യോത്സ്യമാത്രമേ വശമല്ലാതിരുന്നുള്ളൂ. അതിനുപകരം പുരോഹിതകർമ്മങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു പൂജാക്രമം സംബന്ധിച്ച ചില ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതുവാൻ സാധിച്ചു. ഒരു അടിയുറച്ച വൈയാകരണനും കോശജ്ഞനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം എന്നുകൂടി എടുത്തുപായേണ്ടതായുണ്ട്.

അമരം പാരമേശ്വരീയും ത്രിവേണിയും:—മൂസ്സതിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനീയമായുള്ളത് അമരത്തിന് അദ്ദേഹം രചിച്ച പാരമേശ്വരീയാകുന്നു. 16 വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നിഷ്ണയിച്ച പരിശോധിച്ച ത്യാജഗ്രാഹ്യവിവേചനംചെയ്ത് ഒട്ടു വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു അദ്ദേഹമെഴുതിയ ആ വ്യാഖ്യാനം അത്യന്തം വിസ്തൃതവും സർവ്വസംശയച്ഛേദിയുമാകുന്നു. ഉപരിപ്ലവമായ രീതിയിൽ ഒരു പുസ്തകവും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കിയിട്ടില്ല. 'ഗതോ വദാനുഗാന്തരം' എന്നൊരു അവസ്ഥ സംഭവിക്കരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അത്യൽകടമായ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഏകദാമന്തർ താമസിക്കുമ്പോൾ രചിച്ചതാണ് ത്രിവേണി. അതു പാരമേശ്വരീപോലെ വിസ്തൃതമല്ല. ഏകിലും അതിലെ ചില സ്ഖലിതങ്ങൾ തിരുത്തുന്നതിനും ചില പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിനും ഉപയോഗപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അനേകം ശബ്ദങ്ങൾക്കു ഇംഗ്ലീഷിൽക്കൂടി അർത്ഥം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു് അതിന്റെ കാര്യകാരിതയെ വലിപ്പിക്കുന്നു. ത്രിവേണിയുടെ പ്രാരംഭത്തിൽ മൂസ്സത് ഇങ്ങനെയാണ് മംഗലാചരണം ചെയ്യുന്നത്.

“ഉല്യുതൈണപുരാവാസശ്ശങ്കരസ്സങ്കടാപഹഃ
 പ്രചോദയതി മാമന്തഃ സ്ഥിതോ വ്യാഖ്യാനകർമ്മണി.
 ശ്രീനീലകണ്ഠശർമ്മാനൈവാസിനാ ടീസിനാധുനാ
 വ്യാഖ്യാനമമരേശസ്യ ത്രിവേണുവാഖ്യാ വിലിഖ്യതേ.”

ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലുള്ള അയോലിഖിതമായ പദ്യത്തിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു വേണവെങ്കിൽ നല്ല പദ്യവും എഴുതാമെന്നുള്ളതു വെളിപ്പെടുന്നു.

“സമപ്യുതേ സകലചരാചരാനതേ
മഹത്തരേ മുനിജനഹൃൽസുശോഭിത
പദാംബുജേ പരമശിവസു ശൈലജാ-
വിലോചനഭ്രമരകിശോരമന്ദിരേ.”

ഗീതാരഹസ്യം:—ബാലഗംഗാധരതിലകന്റെ ഗീതാരഹസ്യം പൂർവ്വാഗത്തിനു മുമ്പുതന്നെ രചിച്ച പരിഭാഷ ആത്യന്തം വിശിഷ്ടമാകുന്നു. മൂലഗ്രന്ഥം നമ്മുടെ മാതൃഭൂമിയുടെ അമൂല്യനിധികളിൽ ഒന്നാണ്. തിലകന്റെ വിശ്വവ്യാപിയായ വൈദികപ്രവർത്തനവും ഉപാധിപോലകൾ ലഭ്യം അതിൽ ആപാദപുരം സഹസ്രകിരണമായ ആദിത്യബിംബം പോലെ പ്രകാശിക്കുന്നു. അതിനു കണ്ണാടകഭാഷയിലുള്ള തർജ്ജമയാണ് മുമ്പുതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും അവലംബമായി പരിണമിച്ചിരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം പ്രസ്താവനയിൽ “കണ്ണാടകാക്ഷരവും ഭാഷയും മുമ്പുതന്നെ ഏതാണ്ടെന്നിരിക്ക പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നതിനാലുമാത്രമേ അത്തരം കാലത്തു ഞാൻ അതിൽ പൂർവ്വാധികം പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ സംസ്കൃതം, മലയാളം, കണ്ണാടകം എന്നീ മൂന്നു ഭാഷകളിലും ധാരാളം വ്യക്തപണനായ ഒരു ഏബ്രാഹാമി എന്ന ഇക്കാര്യത്തിൽ വേണ്ടിത്തോളം സഹായിപ്പാനേല്ക്കുകയും അതുപ്രകാരം സഹായിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു തർജ്ജമയുടെ കാര്യത്തിൽ ലോകമാന്യരുടെ അനുഗ്രഹം സഫലമാകാതെ വരികയില്ലെന്നു് എനിക്കു ധാരാളം ധൈര്യമുണ്ടു്” എന്നു നിവേദനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കഥാപുരുഷൻ പ്രസന്നപ്രാശ്നവും, ധാരാവാഹിയുമായ ഒരു ഗദ്യശൈലി സ്വാധീനമായിരുന്നുവെന്നു പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിൽ ഏതു ഭാഗം പരിശോധിച്ചാലും ബോധ്യമാകുന്നതാണ്.

ഉപസംഹാരം:—റീ. സി. പരമേശ്വരൻമുമ്പുതന്നെ ആജീവനാന്തം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയും ജിജ്ഞാസുവും ഗ്രന്ഥകാരനും ലോകഗുരുവുമായിരുന്നു. സാധാരണപണ്ഡിതന്മാരിൽ ചിലപ്പോൾ കാണാറുള്ള സകലചരിത്രസ്ഥിതിക്കു് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും അധീനനായിരുന്നില്ല. കൈക്കളങ്ങര രാമവാരിയർക്കിപ്പറം ഭാഷയെ തന്റെ അപ്രതിമമായ പാണ്ഡിത്യം കൊണ്ടും, അതുതാവഹമായ പരിശ്രമംകൊണ്ടും ധന്യതയാർജ്ജിച്ച മഹാപുരുഷന്മാരിൽ അഗ്രപുരുഷൻ അഹ്ൻ വാചസ്പതിതന്നെയാകുന്നു. പരമേശ്വരനും ഗീതാരഹസ്യവുമാത്രം മതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദ്യശസ്സു് അജ്ഞാനമായും അക്ഷയമായും നിലനിറഞ്ഞുവാൻ. ഇന്നത്തെ പരിഭാഷസ്ഥിതിയിൽ കേരളത്തിൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പുരുഷൻ ജനിക്കുമോ എന്നു കണ്ടുതന്നെ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി (1080-1122)—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി തൃശ്ശൂർ ഡിസ്ട്രിക്ട് കോടതി വക്കീൽ സീതാരാമയ്യരുടെയും

നാരായണിയമ്മാളുടേയും പുത്രനായി 1060-മാണ്ടു കർക്കമാസം 30-ാംന- ജനിച്ചു. തൃശ്ശൂർ സർക്കാർ സ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചുപോകയാൽ സ്ത്രീ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവനായി. സംസ്കൃതം ആദ്യകാലത്തു കഠിന പഠിച്ചിരുന്നു. ആ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുവാനായിരുന്നു പിന്നീടുള്ള ശ്രമം. അതിലേയ്ക്കായി പല പണ്ഡിതന്മാരുടേയും കീഴിൽ ശാസ്ത്രാഭ്യാസം ചെയ്തു. പുതുക്കോട്ടാണ് ശാസ്ത്രീയുടെ മൂലകുടുംബം. അച്ഛൻ മരിച്ചതിനുശേഷം അമ്മത്തുറുത്തച്ഛൻ നമ്മുടെ കഥാപുരുഷനെ പുതുക്കോട്ടു കൊണ്ടുപോയി. പുതുക്കോട്ടു രാമശാസ്ത്രികൾ, ഏടമന നമ്പൂരിപ്പാട്, വാടാനകുറിശ്ശി നാരായണശാസ്ത്രികൾ, പുനശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മ, മഹാമഹോപാധ്യായൻ ആർ. വി. കൃഷ്ണമാചാര്യർ ഇവരായിരുന്നു പ്രധാനഗുരുനാഥന്മാർ. പുതുക്കോട്ടു രാമശാസ്ത്രി തർക്കത്തിൽ പ്രകരണപാഠവും ചില വാദഗ്രന്ഥങ്ങളും, മനുസ്മൃതി വൈദ്യനാഥഭീക്ഷിതീയം തുടങ്ങിയ സ്മൃതിഗ്രന്ഥങ്ങളും, വാടാനകുറിശ്ശി നാരായണശാസ്ത്രി വേദാന്തഭാഷ്യവും, ഏടമന നമ്പൂരിപ്പാട് ദിനകരീയവും, പുനശ്ശേരി നമ്പി വ്യാകരണം ജ്യോതിഷം വൈദ്യം എന്നിവയും, ആർ. വി. കൃഷ്ണമാചാര്യർ വ്യാകരണവുമാണ് അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളത്. കൃഷ്ണമാചാര്യരുടെ അന്തേവാസിത്വം സ്വീകരിച്ചത് ആ മഹാപണ്ഡിതന്റെ സ്വദേശമായ തൃശ്ശൂരിനാപ്പള്ളിയിൽവെച്ചാണ്. സുപ്രസിദ്ധനായ പിച്ഛ ശാസ്ത്രികളുടെ അനുജനായിരുന്നു നാരായണശാസ്ത്രി.

പിച്ഛശാസ്ത്രി:—വാടാനകുറിശ്ശി പിച്ഛശാസ്ത്രികളെക്കുറിച്ചും ഈ പ്രകൃതത്തിൽ അല്പം സ്മരിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. വാടാനകുറിശ്ശി ഷൊറണൂർ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനു മൂന്നു മൈൽ വടക്കുപടിഞ്ഞാറാണ്. ശാസ്ത്രി നല്ലൊരു വേദജ്ഞനും തർക്കത്തിലും വ്യാകരണത്തിലും മികച്ച പണ്ഡിതനും ഗണിതപദ്ധതികളിൽ സ്വപ്രയത്നംകൊണ്ട് ഉറച്ച വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. വളരെക്കാലം ദേശമണ്ണിലത്തു മനസ്സിലെ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. അനുജൻ നാരായണശാസ്ത്രിയെപ്പോലെ അനന്തനാരായണശാസ്ത്രിയുടെ ഗുരു രാമശാസ്ത്രിയും മുണ്ടയൂർ നമ്പ്യാത്തൻനമ്പൂരിയും ചുന്തോട്ടത്തു മഹൻ ദാമോദരൻനമ്പൂരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. തർക്കം, വേദാന്തം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിലും അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി പരിനിഷ്ഠിതമായ പരിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു വെങ്കിലും വ്യാകരണത്തിലായിരുന്നു പാരജ്ഞതപം. ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ ശേഖരാനന്തം നിഷ്ഠയായി അധ്യയനംചെയ്തു കേരളത്തിലെ പ്രാമാണികനായ ഒരു വൈയാകരണൻ എന്ന പേരു പരത്തി.

അനന്തരകാലജീവിതം:—1084-ൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ സന്നിഹിതനാകുകയും അവിടെനിന്നു സമ്മാനം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷും ഹിന്ദിയും സ്വയം അഭ്യസിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷിൽ അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ച പാണ്ഡിത്യം അന്യാളശമായിരുന്നു. ആ ഡിഷണറിയോടുകൂടി

മദിരാശിയിലെ ഹിന്ദുപത്രത്തിൽ കുറേക്കാലം നിലനിൽക്കുന്നതിനായി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതു സഹൃദയന്മാർ മറക്കുന്നതില്ല. ഒടുവിൽ തൃപ്പൂണിത്തുറ വിദ്യാഭ്യാസസമിതിയിൽനിന്നു പണ്ഡിതരാജൻ എന്ന ബിരുദവും തിരുവിതാംകൂർ നവരാത്രിസമിതിയിൽനിന്നു കീർത്തിമുദ്രയും നേടി. കൊച്ചിയിൽ ആദ്യം തൃശ്ശൂർ സർക്കാർ ഹൈസ്കൂളിലും പിന്നീട് രാജകീയമഹാപാഠശാലയിലും സംസ്കൃതപണ്ഡിതനായി. ഒരു വലിയ കുടുംബം സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരംനിമിത്തം വളരെക്കാലം സാമ്പത്തികമായ ക്ലേശം അനുഭവിച്ചു. 1122-മാണ്ടു മകരമാസം 2-ാംനം പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. ബാലാംബാളെയോണം ധർമ്മപതിയായി സ്വീകരിച്ചു.

കൃതികൾ:—ശാസ്ത്രീകൾക്കു സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ഒരു ചോലെ പ്രാവീണ്യമുള്ളതായ രീതിയിൽ ഗദ്യമെഴുതാൻ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. 1 മണിമഞ്ജുഷ, 2 നവപുഷ്പമാല, 3 ഭഗവൽഗീതയ്ക്കു് അനുസപാനം എന്ന മർദ്ദപ്പുക്കായ വ്യാഖ്യാനം, 4 ദേവിമാഹാത്മ്യ വ്യാഖ്യാനം, 5 നാരായണീയവ്യാഖ്യാനം (അപൂർണ്ണം), 6 വാക്യതത്വം, 7 തർക്കസാരം, 8 പ്രവേശകത്തിനു വിദ്വതി എന്ന സംസ്കൃതവ്യാഖ്യാനം, 9 ബാലരാമായണം, 10 മേഘസന്ദേശവിമർശനം. ഇവയ്ക്കുപുറമേ അനേകം സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹം മംഗളോദയം കമ്പനിക്കും മറ്റും വേണ്ടി പ്രസാധനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതുകൂടാതെ ലഘുകൗരദി, സാംഖ്യകാരിക എന്നീ രണ്ടു ഭാഷാവ്യാഖ്യാനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയാരുണ്ടു്. ശങ്കരന്റെ ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം കാവ്യവും അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥമാണു്. മംഗളോദയം മാസികയുടെ ആധിപത്യവും കുറേക്കാലം വഹിക്കുകയുണ്ടായി.

വാക്യതത്വം:—ഈ ചെറിയ പുസ്തകംകൊണ്ടു വാക്യസംബന്ധമായി പല അറിവുകൾ സംസ്കൃതവിദ്യാർത്ഥികൾക്കു നല്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ സമർത്ഥമായി യത്നിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ആലോക്യ സാഹിത്യമഹാംബുരാശി-
മനന്തനാരായണശാസ്ത്രീണേദം
സംഗ്രഹ്യ സാരാംശമണീൻ വികീർണ്ണൻ
സംഗ്രഹ്യതേ സംസ്കൃതവാക്യതത്വം”

എന്നതു് അതിലെ പ്രതിജ്ഞാപദ്യമാണു്.

പദോചിതി:—“സാമാന്യതഃ കോശാദിഷു പര്യായതയാ പരിഗണിതാനാമപി പദാനാം കേഷാഞ്ചിത് കപചിത് പ്രയോഗ ഭൗചിത്യാതിശയോ ഭവതി. യഥാ തന്മഃ ദേഹ ഇത്യനയോഃ പര്യായതയാ ഗണ്യമാനയോരപി തനുശബ്ദസ്യ കാർയ്യഭോഗാതകത്വം ദേഹശബ്ദസ്യ പുനഃ പുഷ്പീവിശേഷവ്യഞ്ജകത്വം ച സഹൃദയൈരനുഭൂയതേ. സന്താപാദി

ജനിതകാർവ്വവണ്ണനേ പ്രകൃതേ ദേഹശബ്ദപ്രയോഗോ അനർചിത ഇതി ഭാസേത. ഏവം ഉപചയാതിരേകേ വണ്ണമാനേ തനുശബ്ദപ്രയോഗോപി ന തന്നതേ സ്വാഭാസം. ഏവം തത്ര തത്ര വർത്തമാനം സൂക്ഷ്മരൂപമർത്ഥവിശേഷം വിജ്ഞായൈവ പദാനി പ്രയോജ്യാനി.”

തർക്കസാരം അതുപോലെ തർക്കത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

വിവൃതിവ്യാഖ്യാ:—അമൃതപിഷാരടിയുടെ പ്രവേശകം എന്ന വ്യാകരണഗ്രന്ഥത്തിനു ശാസ്ത്രി രചിച്ച വ്യാഖ്യാനമാണ് വിവൃതി എന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഇതു ഗോശ്രീസംസ്കൃതഗ്രന്ഥാവലിയുടെ ഭിത്തിയാകുമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

“പ്രവേശകേ പ്രകരണേ സുഖേന പ്രവിവിക്കുതാം
ഉപകാരായ ബാലാനാം വിവൃതിഃ ക്രിയതേ ലഘു”

എന്ന ശ്ലോകത്തോടുകൂടിയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ വ്യാഖ്യാനം ആരംഭിക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ കാണുന്ന

“അമൃതാവജ്ജീരസാന്തഃ കൃപാപാത്രം പരീക്ഷിതഃ
നാരായണോനന്തപൂർവ്വോ വ്യവരിഷ്ട പ്രവേശകം”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ തന്റെ പുരസ്കൃതാവായ പരീക്ഷിതനുമ്പുരാനെ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്തുരിക്കുന്നു.

ബാലരാമായണവും മറ്റും:—ബാലരാമായണം ഒരു സംസ്കൃതഗദ്യഗ്രന്ഥമാണ്. കഴിയുന്നതും വാല്മീകിയുടെ ഭാഷതന്നെയാണ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. മേഘസന്ദേശവിമർശനം ഭാഷയിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശാസ്ത്രികളുടെ പാണ്ഡിത്യവും സാഹ്യഭയതപവും അതിൽ നിന്നു വിശദമാകും. മണിമംജുഷയും ഭാഷതന്നെ. മംഗളോദയം പത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്തു് അതിൽ എഴുതിയിരുന്ന ശാസ്ത്രോപന്യാസങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് അതിലെ ഉള്ളടക്കം. ധന്വ്ദർശനങ്ങളെമാത്രമല്ല, പാശ്ചാത്യശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പ്രതിപാദ്യങ്ങളായ ചില വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും അതിൽ ഉപന്യാസങ്ങളുണ്ട്. അത്തരത്തിൽ ഒന്നാണ് ക്ഷലോകം.

നവപുഷ്പമാല:—ഒരു തികഞ്ഞ സാഹ്യഭയനെന്ന നിലയിൽ ശാസ്ത്രിയെ ഉയർത്തിക്കാണിക്കുന്ന ഒരു വിമർശനഗ്രന്ഥമാണ് നവപുഷ്പമാല. ഇതിൽ ഒൻപതുപന്യാസങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നവശബ്ദത്തിനു പ്രകൃതത്തിൽ രണ്ടർത്ഥം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്; കുമാരനാശാന്റെ കരുണയെപ്പറ്റി മണ്ഡനപരമായ ഒരു നിരൂപണവും ഇവയിൽ ഒരു പുഷ്പമാണ്. ശാസ്ത്രിയുടെ ഗദ്യരചനാപാടവവും ഭാവനാവിശേഷവും പ്രദർശിപ്പിക്കുവാൻ മേഘപ്രാദുർഭാവം എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

“രാമഗിര്യാശ്രമത്തിന്റെ പർവ്വതശിഖരത്തിൽ എന്നെ കൂട്ടുകാരി
 ല്ലാതെ ഒറ്റയാക്കി നിർത്തി വിട്ടുപോകുന്നു. ആ വിജനമായ ഗിരി
 ശിഖരത്തിന്റെയും എന്റെ പുരാതനഗൃഹമായ—അന്തരാത്മാവിന്റെ
 പ്രാർത്ഥനയധാരമായ—അളകാപുരിയുടേയും മധ്യത്തിൽ അത്യന്തം
 വിശാലവും രമണീയവുമായ മൈതാനം പരന്നുകിടക്കുന്നതായി
 തോന്നുന്നു. ആ മൈതാനത്തിൽ നദികളുടെ നിർദ്ധാരത്തിന്റെ
 മാറ്റൊലി കേൾക്കുന്നു. ഉന്നതങ്ങളായ പർവ്വതങ്ങൾ ശിഖരങ്ങളായ
 ശിരസ്സുയർത്തി നില്ക്കുന്നു. ഫലം നിറഞ്ഞ ജംബുവൃക്ഷങ്ങളുടെ നിഴൽ
 ഇരുൾ പരത്തുന്നു. പുതുച്ചേരയോര പീച്ചകത്തിന്റെ വാസന നാലുപാടും
 വീശുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയം ഈ മൈതാനത്തിലെ ഓരോ വന
 ത്തിലും ഗ്രാമത്തിലും പർവ്വതത്തിലും നദീതീരത്തിലും ചുറ്റിനടന്നു”
 ആ രമ്യമായ പ്രദേശത്തിന്റെ പരിചയം സമ്പാദിക്കുകയും, ഒടുവിൽ
 ദീർഘവിരഹത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ മാനസസരസ്സിലേയ്ക്കായി
 ഉൽകണ്ഠയാടേ യാത്രതുടരുന്ന രാജഹംസത്തോടൊപ്പം മോക്ഷസ്ഥാ
 നത്തെ പ്രാപിപ്പാൻ ആഗ്രഹിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

വാഴകുന്നത്തു വാസുദേവൻനമ്പൂരി (1066-1122)—

ആദ്യകാലചരിത്രം:—തെക്കേ മലബാറിൽ തിരുവേഗപ്പുറ എന്ന
 പ്രസിദ്ധമായ ദേശത്തിൽ വാഴകുന്നം എന്നൊരു നമ്പൂരിയില്ലമുണ്ട്.
 ആ ഇല്ലത്തിൽ രാമൻഅടിതിരിപ്പാട്ടിലേയും മുണ്ടക്കിഴി കാലടി
 മനയ്ക്കൽ പാവ്തിഅന്തർജനത്തിന്റെയും പുത്രനായി വാസുദേവൻ
 നമ്പൂരി 1066-മാണ്ടു മേടമാസം 12-ാംനു ജനിച്ചു. അടിതിരിപ്പാ
 ടിനു വൃൽപത്തിയും കവിതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാഗവതം ഏകാദശ
 സ്കന്ധവും ഭഗവൽഗീതയും പഠനയായി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്.
 നമ്മുടെ കഥാപുരുഷന്റെ 11-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ
 അമ്മ മരിച്ചു. സമാവർത്തനം കഴിഞ്ഞു തിരുനാവായിൽ നാലു
 കൊല്ലം താമസിച്ചു വേദം വേണ്ടവിധത്തിൽ അഭ്യസിച്ചു. ജട, രഥ
 എന്നിവയിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടി. പിന്നെ കഥകളി, നാടകം,
 സഞ്ചിതം മുതലായവയിലായി ഭ്രമം. എങ്കിലും പഞ്ചാക്ഷരം മുപ്പാ
 യിരം ഉരു ജപിക്കുക എന്നുള്ള കൃത്യം ഒരു ദിവസവും മുടക്കിയില്ല.
 ശുകപുരത്തു ക്ഷേണാമൂർത്തി പ്രസാദിച്ചു; നമ്പൂരിയുടെ ഭാഗ്യതാരവും
 അന്നുമുതൽ തെളിഞ്ഞുതുടങ്ങി.

സംസ്കൃതപഠനം:—ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽമാത്രമാണ്
 വാസുദേവൻനമ്പൂരി സംസ്കൃതപഠനം ആരംഭിച്ചത്. ആദ്യം വരിക
 മാഞ്ചേരിമനയ്ക്കൽ താമസിച്ചു കാവുനാടകങ്ങൾ പഠിച്ചു. കുറേ
 തക്കവും വശമാക്കി. പിന്നീട് മൂക്കോലയിൽ പോയി പകരാവൂർ
 മനയ്ക്കൽ നീലകണ്ഠൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കീഴിൽ ചതുർശലക്ഷണി അഭ്യ
 സിച്ചു. തദനന്തരം തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃതപാശാലയിൽച്ചേർന്ന്
 ഒരു കൊല്ലം പഠിയ്ക്കുകയും അവിടത്തെ വേദാന്താചാര്യനായിരുന്ന

പഞ്ചാപകേശശാസ്ത്രികളോടു പഞ്ചദശി, സിദ്ധാന്തലേശസഞ്ജ്ഞം തുടങ്ങിയ വേദാന്തഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുകയും ചെയ്തു. കിരാങ്ങാട്ടു കഞ്ഞുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടു സാമാന്യനീരുക്തി പഠിപ്പിച്ചു. പരീക്ഷിത്ത തമ്പുരാൻതിരുമേനിയും തക്കത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവാണു്. അദ്ദേഹം ദിനകരീയം അഭ്യസിപ്പിച്ചു. സ്വപ്നകാലം തൃപ്പൂണിത്തുറയ്ക്കു് തുളു മുക്കോട്ടിൽ ഭഗവതീക്ഷേത്രത്തിൽ ലളിതാസഹസ്രനാമം പാരായണംചെയ്തു. പിന്നീടു തിരുവേഗപ്പാഴ്ക്കു മടങ്ങി. അവിടെ ഹരിവിലാസം എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു സംസ്കൃതവിദ്യാലയം ഉൽഘാടനംചെയ്തു് ഏതാനും ബാലന്മാരെ പഠിപ്പിച്ചു. അക്കാലത്തു് 75000 പവൻ ഒന്നാം സമ്മാനമായി കിട്ടാവുന്ന ഒരു ഭാഗ്യക്കുറിയിൽ 10 ഉറപ്പിക ഒരു സ്തോഹിതന്റെ പക്കൽനിന്നു കടം വാങ്ങി ചേൻ. ആറു മാസം ആ സമ്മാനം തനിക്കു കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി ദേവിയെ ശ്രീചക്രപൂജകൊണ്ടും, ലളിതാസഹസ്രനാമപുഷ്പാഞ്ജലികൊണ്ടും ആരാധിച്ചു. പരിപൂർണ്ണമായ പരാജയമായിരുന്നു ഫലം. ഒരു കാശുപോലും ആ കുറിയിൽനിന്നു കിട്ടിയില്ല. ധനത്തിലുള്ള തൃപ്പൂണി അതോടുകൂടി വിട്ടൊഴിഞ്ഞു. ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു.

“ഒന്നാം സമ്മാനമേകു ഭഗവതി ലളിതേ-
യെന്നു ചിത്തേ നിനച്ചി-
ട്ടന്നാളച്ചിട്ടു മോദാൽ ജനനി! തവ പദേ
ഹന്ത! നാമങ്ങളോതി
തന്നാര നീയും കനിഞ്ഞായതിനിവനു പര-
ബ്രഹ്മമാം കൃഷ്ണനെത്താൻ
നന്നായി കൃപാരാജം കുഴിയിലിനി വിഴാ
ദേവി! നീയുള്ള കാലം.”

അവിടെനിന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽച്ചെന്നു ദേവിയെ ഭജിക്കുകയും വലിയ കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ കീഴിൽ ഹോര പത്മധ്യായം പഠിക്കുകയും, മഹാകവി ചെറിയകൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഗവതപാരായണ കേരക്കയും ചെയ്തു. അതിബാല്യത്തിൽത്തന്നെ വാഴകുന്നത്തിനു കഥ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കാൻ ഒരു പ്രാഗല്ഭ്യം സ്വതസ്സിദ്ധമായുണ്ടായിരുന്നു. അതു യൗവനത്തിൽ ഉൽകടമായ ശ്രീകൃഷ്ണഭക്തിയായി വികസിക്കുകയും ഭാഗവതത്തിൽ നിരതിശയമായ അഭിരുചിക്കു കാരണമായി പരിണമിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ ഭാഗവതപാരായണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ അസാമാന്യമായി വശീകരിച്ചു. 1093-ൽ അവിടം വിട്ടു കടത്തനാട്ടുകു പോയി. അവിടെവെച്ചു കഠിനമായ വാതരോഗം പിടിപെട്ടു. അതിന്റെ ശാന്തിക്കായി ഗുരുവായൂരപ്പനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആ പ്രാർത്ഥന ഫലവത്തായി. രോഗം ഉടൻതന്നെ മാറി.

നേരെ ഗുരുവായൂരിലേക്കു പോയി. അവിടെ 12 ദിവസം ദേവനെ ഭജിച്ചു.

ഭാഗവതം വായന:—ആ ഭജനത്തിന്റെ അവസാനത്തിലാണ് ഭാഗവതം വായന ആരംഭിച്ചത്. വളരെ വേഗത്തിൽ വാഴകുന്നം ഒരു കേളികേട്ട ഭാഗവതം വായനക്കാരനും പുരാണപ്രഭാഷകനുമായി ഉയർന്നു. നാലു കൊല്ലം തുടർന്നു ഗുരുവായൂരമ്പലത്തിൽ ആ ഭക്തിസംവൽകമായ പുരാണം പാരായണം ചെയ്തു. 1097-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 27-ാംനു ഒരുളർമന പാർവ്വീജ്ഞാർജ്ജനത്തെ വിവാഹം ചെയ്തു. 1098 മുതൽ അദ്ദേഹം പ്രഭാഷണത്തിനായി ഒരുങ്ങി. തൃശ്ശൂർ വിവേകോദയം സ്കൂളിൽ വെച്ചായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പ്രസംഗം. അവിടെനിന്നു കേരളത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും മദിരാശിയിലും ബാംബയിലും പ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. അനവധി ജനങ്ങളെ നിരീശ്വരതയിൽനിന്നു വിട്ടു ഭക്തിയിലേക്കു പരിവർത്തനം ചെയ്യിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അനായാസേന സാധിച്ചു. ഏറണാകുളത്തു് കരവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണം കേട്ടു് ആനന്ദതന്ദ്രിലയായ വലിയമ്മത്തമ്പുരാൻ രണ്ടു കൈയ്യും വീരശ്രംഖല സമ്മാനിച്ചു. ആ ഭക്തനാകട്ടേ ആ സമ്മാനത്തിൽ മതിമറക്കാതെ ഒന്നു തോന്നല്ലൂർത്തേവക്കും മററതു നെല്ലു വായിൽത്തേവക്കും സമർപ്പിച്ചു. 1121-ാമാണ്ടു രോഗശയ്യയെ അവംലബ്ധിച്ചു. 1122 ധനു രണ്ടാം തീയതി കൊച്ചി രവിവർമ്മവലിയതമ്പുരാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ഭക്തശിരോമണി എന്ന സ്ഥാനവും 20 ഉറപ്പിക മാസികവേതനവും നൽകി. ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം തമ്പുരാനോടു് ആ പാരിതോഷികങ്ങൾ നേരിട്ടു വാങ്ങുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതിരുന്നതിനാൽ സർവാധികാര്യക്കാർ സ്ഥാനചിഹ്നം മുതലായവ ഒരുളരിൽ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുക്കുകയാണുണ്ടായത്. ആ കൊല്ലം മേടം 10-ാംനു വാഴകുന്നം യശസ്കരീരനായി വിഷ്ണുസായുജ്യം പ്രാപിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന് തോട്ടം, വെണ്മണി തുടങ്ങി പല ഉത്തമശിഷ്യന്മാരുമുണ്ടു്.

പ്രഭാഷണരീതി:—1078-ൽ മരിച്ച കൂടല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കാവുനമ്പൂരിപ്പാടായിരുന്നു ഗുരുവായൂരിലെ അധുനാതനന്തരായ ഭാഗവതം വായനക്കാരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ. ചില അംഗങ്ങളിൽ വാഴകുന്നം അദ്ദേഹത്തെപ്പോലും ഒന്നു കവച്ചുവെക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. ലളിതമായ ഭാഷയിൽ, സരളമായ രീതിയിൽ, മധുരങ്ങളായ ഭാവനകളിൽ, ശ്രാവ്യമായ സ്വരത്തിൽ, ഉചിതമായ മുഖഭാവത്തോടും, കരപരണവിന്യാസത്തോടുംകൂടി ഗണ്ഡാപ്രവാഹംപോലെ പരിശുദ്ധമായി, നിരർഗ്ഗളമായി പുരോഗമനം ചെയ്യുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണപരിപാടി അതുതാവഹമായിരുന്നു. ഒന്നിലും മതയില്ലാതിരുന്ന അദ്ദേഹം എല്ലാ മതങ്ങളെയും ആദരിച്ചു. വിവിധഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ തികഞ്ഞ ഉപസ്ഥിതി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മേല്പുത്തൂർ വിലപമണ്ണലം എന്നീ സംസ്കൃതകവികളുടെമാത്ര

മല്ല, തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ പുന്താനം എന്നീ ഭാഷാകവികളുടെ സൂക്ഷികളേയും മറ്റും അവസരോചിതമായി ഉദ്ധരിച്ചു. ഫലിതസമ്മിശ്രമായ അദ്വൈതത്തിന്റെ ഓരോ വാക്കും ശ്രോതാക്കളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തുളച്ചു കേറി. ആധുനികഭാരതത്തിലെ രാഷ്ട്രീയസംഭവങ്ങളും അദ്വൈതം ഉദാഹരണത്തിന്നു സപീകരിക്കുകനിമിത്തം ഈശ്വരസത്തയെ മറന്ന പുതുമോടിക്കാക്കും അദ്വൈതത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ആകർഷകങ്ങളായി. 1096-ൽ തിരുവേഗപ്പാവച്ചു പ്രല്ലാഭനെപ്പറ്റി നടത്തിയ ഒരു രാഷ്ട്രീയച്ഛായയുള്ള പ്രഭാഷണത്തിൽ അദ്വൈതം പറയുന്നതു നോക്കുക. “അതുകൊണ്ട്” ഈ മദ്ഗഭരണത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടണമെങ്കിൽ എന്നെപ്പോലെ നിങ്ങളും കട്ടിക്കാലത്തു ശ്രീകൃഷ്ണനെ ശരണംപ്രാപിക്കണം എന്നായി പ്രല്ലാഭൻ” എന്നു കഥാപ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു. “ആ! നമുക്കും നാമം ജപിക്കുക ഹരിനാമം! ഇല്ല. നിങ്ങൾ ജപിക്കില്ല അല്ലേ? നിങ്ങളോടു ഞാൻ പറയുന്നില്ല” എന്നു പറഞ്ഞു പിൻവശത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു “അക്കരെ നില്ക്കുന്ന പച്ചപിടിച്ച മാമരങ്ങളേ! ജപിക്കുക! നാരായണനാമം ജപിക്കുക” എന്നു തുടർന്നു. എല്ലാവരും ഏകകണ്ഠമായി നാരായണനാമം ജപിച്ചു. ഇതു നടന്നതു് അദ്വൈതം ഭാഗവതംവായന ആരംഭിക്കുന്ന തിരുമുൻപാൺ എന്നുകൂടി നാം കാർമ്മിക്കേണ്ടതാണു്. ഭാഷയിൽ ഇതു ഹൃദയാവർജ്ജകമായി പ്രസംഗിക്കാവുന്ന ഒരു വാചിയെ കേരളം സമീപകാലത്തു കണ്ടിട്ടില്ല.

കൃതികൾ:—വാഴകുന്നത്തെ ഒരു മഹാപണ്ഡിതൻ എന്ന നിലയിലല്ല, ഭക്തശിരോമണി എന്ന നിലയിലാണു് കേരളം അറിയുന്നതും അറിയേണ്ടതും. പ്രകൃതത്തിൽ ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സൗകര്യമുദ്ദേശിച്ചു് അദ്വൈതത്തിന്റെ പേരുകൂടി ചേർത്തുവെന്നുള്ളു. ചുവടെ ചേർക്കുന്നവയാണു് അദ്വൈതത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ. 1 വാസുദേവകണ്ഠാമൃതം എന്ന പ്രഥമകൃതി 1106-ൽ എഴുതി. 2 അതിൽ പിന്നീടു് 335 ശ്ലോകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഭാഗവതസംഗ്രഹം എന്ന ഗ്രന്ഥം നിർമ്മിച്ചു. 3 ശ്രീധരാചാര്യർ എന്ന ഒരു ഏകാങ്കനാടകവും, 4 ഭാഗവതസംഗ്രഹം ഗാഥയും ഉണ്ടാക്കി. 5 അദ്വൈതത്തിന്റെ അതിപ്രധാനകൃതിയാണു് ഭാഗവതത്തിന്നു വിശദവും വിസ്തൃതവുമായ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം. അതു മുഴുമിപ്പിക്കുവാൻ സജ്ജതിവന്നില്ല. 70 അധ്യായങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാനമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളു. അനപിതാർത്ഥപ്രകാശിക, ബാലപ്രബോധിനി, ശ്രീധരീയം എന്നീ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ നിഷ്കഷിപ്പിച്ചുനോക്കി ഭാഗവതത്തിലെ ഓരോ ശ്ലോകത്തിന്നും അവതാരിക, അനപയം, അർത്ഥം, പ്രസംഗം ഈ ക്രമത്തിലാണു് വാഴകുന്നത്തിന്റെ ഭാഷാവ്യാഖ്യാനരീതി. പ്രസംഗഭാഗത്തിൽ അദ്വൈതം തന്റെ നൈപുണ്യം പ്രകൃഷ്ടമായി പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. “നിഗമകല്പതരോഃ” എന്ന ശ്ലോകം സംബന്ധിച്ചുള്ള പ്രസംഗമാണു് ചുവടെ ചേർക്കുന്നതു്. “പ്രപഞ്ചപ്പന്തലിൽ ഭാഗവതസദൃശ്യം രസം എടുത്തുകഴിഞ്ഞു. പുരുഷാർത്ഥമതുഷ്ടയാദിവിഭവങ്ങൾ തുടച്ചുനീക്കി ഒരുങ്ങിയിരുന്നുകൊള്ളുക. ശുക്വായുലരിൽ അകപ്പെട്ടു്

അധികം മധുരിച്ചുപോയ വേദമന്ദാരമരത്തിന്റെ പഴം പിഴിഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ ഈ രസം മുക്താവസ്ഥയിലും ചൂടാറുന്നതല്ല; മുത്തശ്ശിസ്തോതും പോലെ മനംമടുപ്പിക്കുന്നതുമല്ല. സംസാരസങ്കടത്തിൽ ആസക്തിയില്ലാത്തവർമാത്രമേ ഇതു പാനംചെയ്യാവൂ.” 6 കാഞ്ചക്കുറിപ്പകരം, 7 ഭാഗവതമകരണം, 8 ലഘുഭാഗവതം ഭാഷ, 9 രാമകഥാസുധ, 10 വാല്മീകിയും വ്യാസനും തുടങ്ങിയ മറ്റു ചില നാടകങ്ങൾ ഇവയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ 11 ഭാഗവതാധ്യായസാരം അഥവാ ലഘുഭാഗവതം, 12 വാല്മീകിരാമായണസർഗ്ഗസാരം, 13 ശ്രീകൃഷ്ണകൃപാസ്തോത്രം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ലഘുഭാഗവതത്തിൽനിന്നും ഒരു ശ്ലോകംകൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

“ധർമ്മൻതൻപുത്രനോടായ് കദനമൊഴിയുവാൻ
ഭീഷ്മരോതുന്ന വാക്കും
മമ്മം സ്വർഗ്ഗിച്ചു ചൊല്ലും സ്തവവുമയി വിഭോ
കാണും കണ്ണീരൊടും ഞാൻ
ആ സ്തോത്രം ചൊല്ലി നിൻകാലടികളിലടിയൻ
വീണിടാം വീണ്ടുമയ്യോ
വീഴ്ത്താല്ലേ ഘോരഭുവപ്രദജനനപയോ—
രാശിയിൽക്കേശിവൈരിൻ.”

ഒരു വിജ്ഞാപി:—ഈ അധ്യായത്തിൽ ഞാൻ ഇതഃപര്യന്തം വണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള പഴഞ്ചൻപണ്ഡിതന്മാരെ നമുക്ക് എന്തിനു സ്തരിക്കണം എന്നു ചിലർ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. പായാം. ഇവരാണ് നമ്മുടെ ഭാരതഭൂമിയുടെ പ്രാചീനസംസ്കാരം—വിജ്ഞാനദീപം—ഈ പരിവർത്തനദശയിൽ മലനാട്ടിൽ പ്രോജ്ജ്വലിച്ചിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നത്; ആദ്യലഭാഷാവാക്യയുടെ പ്രവണ്ഡസമ്മർദ്ദത്തിൽനിന്നും ഇവിടെ ആ നെഞ്ചിളക്കിനെ രക്ഷിച്ചത്. ഇവരിൽ പലരും നിലനരായിരുന്നു. എങ്കിലും വിജ്ഞാനത്തിന്റെ സമ്പാദനത്തിലും വിതരണത്തിലുമല്ലാതെ അവർ മറ്റൊന്നിലും ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. എന്തൊരു നിരീഹത! എന്തൊരു നിസ്വാർത്ഥത! ഉപശമപരമാണ് വിദ്യാബീജം എന്ന് അവർ വേണ്ടവിധത്തിൽ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. ഇവരും ഇവരുടെ ശിഷ്യന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എത്ര പാവനമായിരുന്നു! അങ്ങനെ ശിഷ്യപ്രശിഷ്യപ്രണാളികാദുപാരാ ഈ ദേശത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയെ നിത്യയൗവനവും, നിതാന്തസൗന്ദര്യവതിയുമായി അടുത്ത കാലത്തു പോറ്റിപ്പലർത്തിയത് ഇവരാകുന്നു. ഇവരുടെ വാഞ്ഛയങ്ങൾ വായിച്ചറിയുവാൻവേണ്ട മനോവൃത്തിയും വൈദുഷ്യവും സൗകര്യവും ഇല്ലാത്തവർ അതു ചെയ്യണമെന്നില്ല. എന്നാൽ നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഒരു കർത്തവ്യമുണ്ട്. ഇവരെ സാഷ്ടാഞ്ജപാതമായി യഥസ്തരിക്കാം; അതിൽ തെറ്റില്ല. “പ്രതിബദ്ധ്നാതി ഹി ശ്രേയഃ പൂജ്യപൂജാധൃതിക്രമഃ” എന്ന് ഉപദേശിക്കുന്നു മഹാകവി കാളീദാസൻ.

ശ്രീ. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ (1029-1099)—ജനനവും

കുടുംബവും:—തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിൽ കൊല്ലർ എന്നൊരു ഗ്രാമമുണ്ട്. അവിടെയുള്ള പുരാതനമായ ഒരു നായർകുടുംബത്തിൽ 1029-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം ഭരണിനാളിൽ കഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പി ജനിച്ചു. മാതാവു നഞ്ചയമ്മയും പിതാവു അനന്തശർമ്മ എന്നൊരു ബ്രാഹ്മണനുമായിരുന്നു. പിതൃദത്തമായ നാമധേയം അയ്യപ്പൻ എന്നാണ്. കഞ്ഞൻ എന്നതു് ഭാമനപ്പേരും. സ്വാതന്ത്രികനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വിദ്യാഭ്യാസനായ ഉമ്മിണിപ്പിള്ളയാശാനായിരുന്നു മാതൃലൻ. മൂലകുടുംബം നെയ്യാറിൻകരെയാണ്.

ആദ്യകാലത്തെ ചരിത്രം:—നമ്മുടെ കഥാപുരുഷൻ ജനിയ്ക്കുന്ന കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബം അത്യന്തം ദരിദ്രമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു പള്ളിക്കൂടത്തിൽച്ചേരും മറ്റും വിദ്യയഭ്യസിയ്ക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു സൗകര്യം ലഭിച്ചില്ല. കൊല്ലരിൽ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ഏതരയോഗത്തിലെ അല്പമായ ഒരു പോറിയുടെ (കൊല്ലർ അത്തിയറ) ഭവനമുണ്ട്. കൊല്ലർമാർ എന്ന പേരിലാണ് അതിനെ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. അതിലെ ഗൃഹനാഥൻ തന്റെ കുട്ടികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിയ്ക്കുവാൻ ഒരു ശാസ്ത്രിയെ ഏല്പെടുത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം അവർക്കു ചൊല്ലിക്കൊടുക്കുന്ന പാഠങ്ങൾ അവിടെ ഒരു നിത്യനായിരുന്ന കഞ്ഞൻ ഒളിഞ്ഞു കേട്ടുപഠിക്കുകയും അതിന്നു് ആ ശാസ്ത്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതുതാവഹമായ ബുദ്ധിമുട്ടുകളെക്കുറിച്ചു് ആകൃഷ്ടനായി നേരിട്ടു പഠിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയാണ് സംസ്കൃതത്തിലെ ലഘുകാവ്യങ്ങളും മറ്റും അഭ്യസിച്ചതു്. അന്നു് ആ ബാലൻ കൊല്ലർക്ഷേത്രത്തിൽ മാലകെട്ടുകൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. വയസ്സു പതിമൂന്നോ പതിന്നാലോ വരും. അക്കാലത്തു ജടാവല്ലഭധാരിയായ ഒരു സിദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു ബാലസുബ്രഹ്മണ്യമന്ത്രം ഉപദേശിക്കുകയും അതു ജപിച്ചു സിദ്ധിവരത്തിക്കൊള്ളണമെന്നാജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സ്വാമി ആ അനുശാസനം അക്ഷരംപ്രതി അനുഷ്ഠിച്ചു. പിള്ളാലങ്ങളിൽ ഷണ്മുഖദാസൻ എന്ന ബിരുദനാമം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതു് ആ വഴിക്കാണ്. അതിനിടയ്ക്കു കൊല്ലർമാർത്തിൽ കണക്കെഴുത്തുവേല കിട്ടി. പിന്നെ നെയ്യാറിൻകരെ രജിസ്റ്റർകച്ചേരിയിൽ ആധാരമെഴുതിത്തുടങ്ങി. വടിവീശ്വരം വേലുപ്പിള്ള എന്നൊരാളോടു മലയാളം പഠിച്ചു. തദനന്തരം പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ളയാശാന്റെ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ പോയി മലയാളത്തിൽ കൂടുതൽ അറിയും സഞ്ജീതവിജ്ഞാനവും സമ്പാദിച്ചു. അക്കാലത്തു് ആ പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഒരു മോണിട്ടറായി ജോലിനോക്കുകയാൽ ചട്ടമ്പി എന്നു് അദ്ദേഹത്തെ ചിലർ വിളിച്ചുതുടങ്ങി. ഏതായാലും ആപ്പേരിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ പ്രശസ്തി. സ്വാമിനാഥദേശികൻ എന്നൊരു ദ്രാവിഡഭാഷാ പണ്ഡിതനോടു് ആദ്യമായി തമിഴു പഠിച്ചു. സർ. ടി. മാധവരായർ

അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കണക്കെഴുത്തുഗുരുസ്ഥനായി നിയമിച്ചുവെങ്കിലും ആ പണിയിൽനിന്നും ഉടൻതന്നെ രാജിവെച്ചു പീരിഞ്ഞു.

ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസം:—അക്കാലത്തു തിരുനെൽവേലിജില്ലയിൽ കല്പടക്കുറിച്ചി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽനിന്നു സുബ്ബജടാപാദികൾ എന്നൊരു വേദവേദാന്തവിജ്ഞാനയ പണ്ഡിതമുഖ്യൻ തിരുവനന്തപുരത്തു നവരാത്രി വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകവാൻ വന്നുചേർന്നു. അദ്ദേഹം ക്ഷണതൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പിയുടെ ഗുണങ്ങൾ കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായി അദ്ദേഹത്തെ സ്വദേശത്തു കൂടെക്കൊണ്ടുപോയി തർക്കം, വ്യാകരണം, മീമാംസ, വേദാന്തം, വേദങ്ങൾ എന്നിവയിൽ നിഷ്ണാതനാക്കി. ചട്ടമ്പിയുടെ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ തർക്കവും വേദാന്തവുമാണ്. മൂന്നു നാലു കൊല്ലം ചട്ടമ്പി ജടാവല്ലഭരുടെ അന്തേവാസിയാായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. അതിനുശേഷം ദക്ഷിണാപഥത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു തന്റെ ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനം ഒന്നുകൂടി വലിപ്പിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു അവധൂതസന്യാസി യാദൃച്ഛികമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും, ആ പരിപക്വമതിയെ ബ്രഹ്മോപദേശം നൽകി അനുഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. ഖുർആൻ ഒരു തങ്ങളിൽനിന്നും അഭ്യസിച്ചു. ബൈബിൾ സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ടു വശമാക്കിയതാണ്. കൂപക്കരമാത്തിലെ ഗുഹപ്പുറ പരിശോധിച്ച മന്ത്രങ്ങൾ, മൺവിദ്യ മുതലായ വിഷയങ്ങളെസ്സംബന്ധിച്ചുള്ള പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിഷ്കർഷിച്ചു വായിച്ച് അവയിലും അറിവുനേടി. വട്ടെഴുത്തു വായിയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല പരിചയമുണ്ടായിരുന്നു. ഏതു കലാവിദ്യയും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാധീനമായിരുന്നു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. തന്നിമിത്തം ശ്രീവിദ്യാധിരാജൻ എന്നൊരു ബഹുമതിപ്പേരുകൊണ്ടും പൊതുജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ആരാധിച്ചുവന്നു. “ശ്രീവിദ്യാധിരാജപരമഭട്ടാരകചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ” എന്നാണ് സോപാധികമായ നാമധേയം.

അനന്തരകാലചരിത്രം:—യൗവനാരംഭത്തിനുമുമ്പുതന്നെ പിതാവും, ഏകദേശം 25-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മാതാവും മരിച്ചു. മാതാവിന്റെ സംസ്കാരകർമ്മങ്ങൾ കഴിച്ചു സ്വദേശം വിട്ടതിൽപ്പിന്നെ ഒരിക്കലും അവിടം സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. സ്വാമികൾ ഒരു നിത്യബ്രഹ്മചാരിയായാണ് ജീവിതം നയിച്ചത്. തിരുവനന്തപുരം റസിഡൻസിയിൽ ഉദ്യോഗമായി ‘അയ്യോ’ എന്ന പേരിൽ ഒരു ആദിദ്രാവിഡനായ സിദ്ധനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഗാഢമായ സൗഹൃദം ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നുവെന്നും, അയ്യോവിനോടു സ്വാമികൾ ശീലിച്ചതു ഹായോഗത്തിലെ ചില അഭ്യാസക്രമങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും അറിയുന്നു. കുമാരവേലുനാടാർ അഥവാ ആത്മാനന്ദയോഗിയാണ് തമിഴ്നാട്ടിലുള്ള യോഗവിദ്യയിൽ അദ്ദേഹത്തെ പാരശ്ശ്വതനാക്കിയത് എന്നുള്ള വസ്തുത ഏല്പാവരം അണ്ണികരിക്കുന്നു. സ്വഗൃഹം വിട്ടതിൽപ്പിന്നീട്ടു തന്റെ ബന്ധുവായ കല്ലുവീട്ടിൽ കേശവപിള്ള എന്ന ഒരു പൊതുജനമണ്ണു് ഭാവർസി

യറോട്ടകൂടി പല സ്ഥലങ്ങളിലും ദേശസഞ്ചാരത്തിനു ഭണ്ഡം വരുത്താതെ താമസിച്ചിരുന്നു. നെടുമങ്ങാട്, വാമനപുരം, കോട്ടയം, ഏറമംഗലം, മൂവാറ്റുപുഴ, ആലുവ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ ആധ്യാത്മികരശ്മി കേരളമെങ്ങും പ്രസരിപ്പിക്കുകയും, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു ആശ്രമം സ്ഥാപിച്ച് അതിന്റെ അധ്യക്ഷനാകണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. 1099-മാണ്ടു മേടമാസം 23-ാംനു കാത്തികനക്ഷത്രത്തിൽ കർന്നാഗ്നപ്പള്ളിയിൽ പന്തനവച്ച് ആ പുണ്യപുരുഷൻ മഹാസമാധിയെ പ്രാപിച്ചു—സച്ചിദാനന്ദമഹസ്സിൽ ലയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തന്മാർ അവിടെ 'ഭട്ടാരകേശ്വരം' എന്ന പേരിൽ ഒരു ക്ഷേത്രം പണിയിച്ച് അതോടനുബന്ധിച്ച് ഒരാശ്രമവും സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെ സന്ദർശനത്തിനും ആരാധനത്തിനുമായി പല ഭക്തന്മാരും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

സ്വഭാവം:—സകലകലാവല്ലഭനായ സ്വാമികളെ ഔഷത്യത്തിന്റെ കണികപോലും തീണ്ടിയിരുന്നില്ല. വിദ്യാപൗഷ്ഠ്യത്തിന് അനുരൂപമായ വിനീതിസമ്പത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. നിരവധി സിദ്ധികൾ സമാജ്ജിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം കേരളീയർക്കു പൊതുവേയും സമുദായത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചുമുള്ള ഒരുമുഖ്യനിധിയായിരുന്നു. ഏകിലും ഒരു സാധാരണമനുഷ്യന്റെ നിലയിൽ സാധാരണരീതിയിൽ പെരുമാറിയതേ ഉള്ളൂ. സമഭാവന അദ്ദേഹത്തിന് എല്ലാക്കാലത്തും അലങ്കാരമായിരുന്നു. ഭൂതദയയെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങളിൽ പരമപ്രധാനമായി ഗണിക്കേണ്ടതു്. പാമ്പു്, കടുവാ തുടങ്ങിയ ഹിംസ്രജന്തുക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധാനത്തിൽ ശാന്തങ്ങളായി നില്ക്കുന്നതു പലരും കണ്ടിട്ടുണ്ട്. സാമരസ്യദർശനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഔത്സുക്യം അപരിമേയമാണ്. ശങ്കരഭഗവൽപാദരുടെ അദ്വൈതമതത്തെയും, ജ്ഞാനസംബന്ധർ, അപ്പർ, മാണിക്യവാചകർ മുതലായ ദ്രാവിഡാചാര്യന്മാർ പ്രചരിപ്പിച്ച ശൈവസമയത്തേയും കൂട്ടിയിണക്കി അദ്ദേഹം നടപ്പിൽ വരുത്തിയതാണ് തീർത്ഥപാദമതം.

ശിഷ്യസമ്പത്തു്:—സ്വാമികൾക്കു് ഒരു വലിയ ശിഷ്യസമ്പത്തുണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാനശിഷ്യന്മാർ നാരായണഗുരുസ്വാമികളും, നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികളും, തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമികളുമാണ്. അവരെപ്പറ്റി ഉപരി വർണ്ണിക്കും. തീർത്ഥപാദപരമഹംസൻ ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ശിഷ്യത്വം സ്വീകരിച്ച ബ്രഹ്മനിഷ്ഠനായി തദ്ദേവദീക്ഷയുള്ള യോഗജ്ഞാനസമ്പ്രദായങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ആശ്രമങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും വേദാന്തപ്രഭാഷണങ്ങൾ ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

കൃതികൾ:—താഴെ ചേർ കുറിക്കുന്നവ സ്വാമികളുടെ കൃതിസമുച്ചയത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. 1 പ്രാചീനമലയാളം ഭാഷാഗദ്യം—ഇതിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗംമാത്രമേ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുള്ളൂ. ആറു ഭാഗങ്ങൾ എഴുതിവെച്ചിരുന്നതായി അറിവുണ്ട്. 2 സർവ്വമതസാമരസ്യം—ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതി. 3 തർക്കഹാസ്യരത്നം—ഇതു ന്യായശാസ്ത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഒരു കൃതിയാണ്. 4 ബ്രഹ്മതത്വനിർാസം—ഇത് ഒരു വേദാന്തഗ്രന്ഥമാണ്.

“വിനമോ വൃഷ്ടിപദാരേഖപക്വായേവ മുക്തവണ്ഡേഷു
അജഹന്നിജസത്താം സമ്പ്രവിഷ്ടമിവ വസ്തു ബിംബഭൂതം തൽ”

എന്ന ശ്ലോകംമാത്രം ഇതിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നു. 5 സുവർണ്ണഹാരാവലി—സ്തോത്രരൂപമായ ഈ കൃതിയിൽനിന്നു കൂടി ഒരു ശ്ലോകം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“പര്യന്തരശ്ചിര്യദി നാമ കസ്യപി-
ച്ഛിവാങ്കകേളീകുതുകേ മഹസ്യദൈൽ
നവേ വയസ്യക്ഷയപുണ്യസമ്പദാം
ഖനിസ്ത ഏവേതി വചസ്തമഞ്ജസം.”

6 പരമശിവസ്തവം—ഇതും സ്തോത്രാത്മകംതന്നെ. ദൈവതചിന്തസ്വാമികൾക്കില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ശിവനായിരുന്നു ആരാധനാമുതൽ. 7 അദ്വൈതപഞ്ചരം—ഈ കൃതിയിലെ ഒരു ശ്ലോകംകൂടി ഉദ്ധർത്തവുമായി തോന്നുന്നു.

“ഏവഞ്ച ഘടാദിനഃ പട ഇതി ഭാതി; നതു സാധയതി ഭേദം;
ഘടപടതദിഭേദാനാം സദഭേദേനൈകതാസിലേഃ.”

8 വേദാധികാരനിരൂപണം, 9 അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി, 10 ചിദാകാശലയം, 11 പുനർജന്മനിരൂപണം, 12 ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം, 13 ശ്രീചക്രപുഷ്പാകല്പം എന്നീ പേരുകളിലും ആറു കൃതികൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി അഭിജ്ഞാൻ പറയുന്നു. 14 ക്രിസ്തമതഖണ്ഡനം, 15 ക്രിസ്തമതസാരം, 16 മോക്ഷപ്രദീപഖണ്ഡനം എന്നിവയാണ് മറ്റു കൃതികൾ. ഈ കൃതികൾ വാദഗ്രന്ഥങ്ങളാകുന്നു. ഇവയിലെ ഭാഷാഗദ്യശൈലി പ്രാശ്യാദാരമെന്നേ പറഞ്ഞുകൂട്ടൂ. തന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഭരതസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നത് അവിസ്തരണീയമാണ്.

“ഞാൻ എഴുതുന്ന പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആരെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞാൽ അതിൽ അസമ്യമായി വല്ലതും ഉണ്ടായിരുന്നാൽ അതിലേക്കു വന്ദനം പറഞ്ഞുകൊള്ളുകയും, സമ്യങ്ങളായുള്ളവയെ നമസ്കാരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുകയും മാത്രമേ ചെയ്യുകയുള്ളൂ.”

ആലത്തൂർ ബ്രഹ്മാനന്ദശിവയോഗിയുടെ ഒരു നിബന്ധമാണ് മോക്ഷപ്രദീപം. 'ആദിഭാഷ' എന്ന ശീഷകത്തിൽ ഒരു ബൃഹൽ ഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം ഏഴുതിവെച്ചിരുന്നതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ അത് ഒരിടത്തും കണ്ടുകിട്ടുന്നില്ല.

ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികൾ (1032-1104)—

ജനനം:—തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിന് ഏഴു നാഴിക വടക്കു ചെമ്പഴന്തി എന്നൊരു ഗ്രാമവും അവിടെ മണയ്ക്കൽ എന്നൊരു ക്ഷേത്രവുമുണ്ട്. അത് ഈഴവരുടെ ക്ഷേത്രമാണ്. അതിന്റെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറായി വയൽവാരം എന്നൊരു പാമ്പും അതിൽ ഒരു ചെറിയ ഗുഹവുമുണ്ട്. ആ ഗുഹത്തിൽ നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ 1032-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം ചതയംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. 1032-ലല്ല, 1030-ലാണ് ജനനം എന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ട്. നാരായണൻ എന്നായിരുന്നു അച്ഛൻ നല്കിയ പേര് ഏകിലും നാണു എന്നാണ് ആ ശിശുവിനെ എല്ലാവരും വിളിച്ചുവന്നത്. മാതാവു കുട്ടിയമ്മയും, പിതാവു മാടനാശാൻ മായിരുന്നു. മാടനാശാൻ സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ഒരു കുടിപ്പള്ളിക്കൂടം അധ്യാപകനായിരുന്നുവെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കഥാപുരുഷന്റെ കുടുംബം ഏറാവും ദരിദ്രമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു രാമൻവൈദ്യൻ എന്നും കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ എന്നും രണ്ട് അമ്മാവന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ ഒരു സംസ്കൃതജ്ഞനും വൈദ്യനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹായ്യമാണ് സ്വാമികൾക്ക് ആദ്യകാലത്തു പ്രധാനമായുണ്ടായിരുന്നത്.

ആദ്യകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം:—ചെമ്പഴന്തി മുത്തപിള്ള എന്ന നായർപ്രമാണി ഏഴുത്തിനിരത്തി. തമിഴും മലയാളവും കറേയെല്ലാം പഠിച്ചു. തമിഴ്ഭാഷയിൽ പിന്നീട് പരിനിഷ്ഠിതമായ ജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചതു ചാലയിൽ ഒരു പാണ്ടിപ്പിള്ളയുടെ കടയിൽനിന്നു പുസ്തകങ്ങൾ വാങ്ങി വായിച്ചാണ്. ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു ധനസ്ഥിതി ഒട്ടും അനുകൂലമല്ലാതിരുന്നതിനാൽ പാിത്തം നിറുത്തി കൃഷി, മാടുമേച്ചിൽ മുതലായ തൊഴിലുകളിൽ ഏർപ്പെട്ടു കുറേക്കാലം കഴിച്ചു. അക്കാലത്തു തിരുവനന്തപുരത്തും ചിറയിൻകീഴിലും ഈഴവർ ഇടതീർപ്പാക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് അവിടത്തെ ദേവന്മാരെ ഭജിച്ചുവെന്നും, കുളിയും ഭണ്ഡുധാരണവും ജപവും നിർബന്ധമായിരുന്നുവെന്നും കേൾവിയുണ്ട്. അങ്ങനെയിരിക്കെ 1053 ധനമാസത്തിൽ അമ്മാവൻ കൃഷ്ണൻവൈദ്യന്റെ പ്രോത്സാഹനംനിമിത്തം വാരണപ്പള്ളി കുടുംബക്കാരുടെ ഒരു ആശ്രിതനും പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനുമായ കമ്മമ്പള്ളി രാമൻപിള്ള ആശാൻകീഴിൽ സംസ്കൃതം പഠിക്കുവാൻ പോയി. വാരണപ്പള്ളിക്കാരുടെ ഒരു ശാഖാഗുഹമായ കുന്നത്തുവീട്ടിലായിരുന്നു താമസം. വെളുത്തേരി കേശവൻവൈദ്യനും പെരുനെല്ലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യനും അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നുവെന്നു മുൻപു പ്രസ്താ

വിചിത്രങ്ങളല്ലോ. ക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനാകയാൽ 'ചട്ടമ്പി' എന്ന സ്ഥാനം കിട്ടി. അങ്ങനെയാണു് നാണ നാണച്ചട്ടമ്പിയായതു്. 1057-ാമാണ്ടു തുലാമാസംവരെയാണു് അവിടെ പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളു. കഠിനമായ അശ്വാരോഹം ബാധിക്കുകയാൽ തിരിയെ ചെമ്പഴത്തിക്കുതന്നെ പോന്നു. പിന്നെ കടക്കുവൂരിൽ മീരാൻകടവിന്നടുത്തും, അഞ്ചുതെങ്ങിലും, സ്വദേശത്തും ഓരോ പാശാല സ്ഥാപിച്ചു വിദ്യാർത്ഥികളെ സംസ്കൃതം അഭ്യസിപ്പിച്ചു. ഒരിടത്തും ഉറച്ചിരുന്നില്ല. ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ നാണവാശാൻ എന്നു വിളിച്ചുതുടങ്ങിയതു് അപ്പോഴാണു്. അതിനുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം വേദാന്തവിചാരത്തിൽ നിമഗ്നനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 28-ാമത്തെ വയസ്സിൽ തന്റെ ഹിതത്തിനു വിപരീതമായി നെടുങ്ങങ്ങയിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും ആ സംസാരപാശം അടുത്ത നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ കേദിച്ചുകളുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു മനോധൈര്യമുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ സ്വഗൃഹത്തിലോ നെടുങ്ങങ്ങയിലോ ആ വീട്ടിലോ അദ്ദേഹം പ്രവേശിക്കുകയുണ്ടായില്ല. നെടുങ്ങങ്ങവീട്ടിൽ ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം പ്രവേശിച്ചതു താൻ പരിവ്രാട്ടാകാൻപോകുന്നു എന്നു കാണിക്കുവാനാണു്. 1060-ൽ അച്ഛൻ മരിച്ച കാലത്തു് അദ്ദേഹം അരുവിപ്പുറത്തായിരുന്നു.

യോഗവും വേദാന്തവും:—യോഗത്തിലും വേദാന്തത്തിലും അഭ്യാസത്തിനു് ഉത്തമനായ ഒരു ഗുരുവിനെ അദ്ദേഹം അന്വേഷിക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. പെരുന്തെല്ലി കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ കഥാനായകനെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുമായി സംഘടിപ്പിച്ചു. ചട്ടമ്പിസ്വാമി റ്റുസീഡൻസിയിൽ അയ്യാവിനെ സമീപിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ ശിഷ്യനായി സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. അയ്യാ അദ്ദേഹത്തെ യോഗവും തമിഴു്വഴിക്കുള്ള വേദാന്തവും കുറേയൊക്കെ പരിശീലിപ്പിച്ചു. യോഗാഭ്യാസവിധികളിൽ പ്രായോഗികവിജ്ഞാനവും സംസ്കൃതത്തിലൂടെയുള്ള അദ്വൈതവേദാന്തോപദേശവും നല്കിയതു ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾതന്നെയായിരുന്നു. ആ രണ്ടു ഗുരുക്കന്മാരുടേയും അന്തേവാസിയായി നാരായണഗുരു വികസിച്ചു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ നാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ആചാര്യനായിരുന്നുവോ എന്നു ചിലർ സംശയിക്കുന്നു. ആ സംശയം അനാസ്തമാണു്.

“ശിശുനാമഗുരോരാജ്ഞാം കരോമി ശിരസാ വഹൻ
സുവമജ്ഞരികാം ശുദ്ധിം കർത്തുമഹന്തി കോവിദാഃ”

എന്നു നാരായണഗുരുതന്നെ ജനനീസ്സുവമജ്ഞരിയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശിശു എന്നാൽ കുഞ്ഞൻ എന്നർത്ഥം. നാരായണഗുരുസ്വാമി യോഗജ്ഞാനവിഷയങ്ങളിൽ തന്റെ ശിഷ്യനായിരുന്നതായി ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും ഒരേഴുത്തിൽ പ്രാസംഗികമായി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ കൂടുതൽ തെളിവു് ആവശ്യമില്ലല്ലോ.

തപസ്സ്:—തനിക്കു കിട്ടിയ ഉപദേശങ്ങളുടെ സാധനത്തായി നാരായണഗുരു കന്യാകുമാരിക്കു സമീപമുള്ള മരുതപാലയിലേക്കു

പോയി. അവിടം ചില യോഗികളുടെ വാസസ്ഥാനമെന്നതിനുപുറമേ
 കൊല്ലലിമരുന്നുകൾക്കു പേരുകേട്ട ഒരു വിജയപ്രദേശവുമായിരുന്നു.
 അവിടെ പിള്ളത്തടം എന്ന കുന്നിൽനിന്നു തപശ്ചര്യ കഴിഞ്ഞു ബഹി
 ശ്ശമിക്കുമ്പോൾ നാം അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നത് ഒരു വൈദ്യവിദഗ്ദ്ധനും
 മന്ത്രശാസ്ത്രകുശലനുമായ മഹാപുരുഷനായാണ്. അന്നാണ് സ്വാമികൾ
 എന്ന ഉപാധികൊണ്ട് ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ പൂജിച്ചുതുടങ്ങിയത്.
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തു് അഭാമമായ ഒരു തേജസ്സു പ്രകാശിച്ചിരുന്നു.
 സാത്വികങ്ങളായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിനാണ് ആ അഹിംസാ
 വ്രതി ആദ്യമായി ഉദ്യമിച്ചത്. പ്രകൃതിരമണീയങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങൾ
 കണ്ടുപിടിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം അവസ്ഥനീയമായ ഏതോ
 അന്തർദ്ദൃഷ്ടിയാൽ അനുഗ്രഹീതനായിരുന്നു. നെയ്യാറിൻകരത്താലു
 ക്കിൽ നെയ്യാർ എന്നു് ഒരു പുഴ പ്രവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. അതിന്റെ
 തീരത്തിൽ പുവാർ എന്ന തുറമുഖത്തിനടുത്താണ് അരുവിപ്പുറം.
 1060-മാണ്ടു് ആ സ്ഥലത്തു താമസിച്ചുതുടങ്ങുകയും 1063-മാണ്ടു
 ശിവരാത്രിദിവസം ശിവലിംഗാകൃതിയിൽ ആറ്റിൽ കിടന്നിരുന്ന
 ഒരു ശിലാഖണ്ഡമെടുത്തു് ആറ്റിന്റെ കിഴക്കേ തീരത്തുള്ള പാറയിൽ
 വളരെപ്പേരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ ശൈവമന്ത്രപുരസ്സരം പ്രതിഷ്ഠിക്കു
 കയും ചെയ്തു. അതാണ് സ്വാമികൾ നിർമ്മിച്ച ആദ്യത്തെ ക്ഷേത്രം.
 അരുവിപ്പുറത്തുവെച്ചാണ് കമാരനാശാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുചരനാ
 യതു്. അദ്ദേഹമാണ് സ്വാമികളുടെ പ്രധാനശിഷ്യനെന്നു വായന
 കാർ ധരിച്ചിരിക്കുമല്ലോ.

അനന്തരകാലചരിത്രം:—പിന്നീട് സ്വാമികൾ തന്റെ പ്രവർത്തന
 കേന്ദ്രം വക്ഖല വലിയതുരുപ്പിനു സമീപമുള്ള വിശാലമായ ഒരു കുന്നി
 ലേക്കു മാറി. ആ കുന്നിനെക്കാൾ മനോഹരമായി അത്തരം സ്ഥല
 ങ്ങൾക്കു കേൾവിപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥലം കേരളത്തിൽ ഉണ്ടോ എന്നു
 സംശയമാണ്. 1079-മാണ്ടുമുതൽ അവിടെ താമസിച്ചു. അദ്ദേഹ
 ത്തിന്റെ ഉദ്ദേശശുദ്ധിക്കു് ഉതകത്തക്കവണ്ണം അതിനു മുമ്പിലത്തെ
 കൊല്ലം ധനു 23-ാംനു ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനയോഗം എന്ന
 പേരിൽ ഒരു യോഗം ഭക്തജനങ്ങൾ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ആ
 യോഗത്തിന്റെ ഒൻപതാമത്തെ വാഷികസാമ്മളനം നടന്ന 1087-ാ
 മാണ്ടു കുന്നിമാസത്തിൽ അവിടെ ഒരു ശിവക്ഷേത്രം നിർമ്മിക്കുവാൻ
 വേണ്ട സാഹചര്യമുണ്ടായി. 1087 മേടം 18-ാംനു മുതൽ 21-ാംനു
 വരെ സ്വാമികൾ ആ പുണ്യസ്ഥലത്തു ശിവനേയും ശാരദയേയും
 അടുത്തടുത്തായി രണ്ടു ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ശിവനും സുബ്ര
 ഹ്മണ്യനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇഷ്ടദേവതകൾ. ശിവപ്രതിഷ്ഠ
 ക്കുമേലാണ് ആ കുന്നിനു ശിവഗിരി എന്നു പേരുവന്നതു്. ഇപ്പോൾ
 അവിടെ നല്ല രീതിയിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളി
 ന്റെ ചില പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളുമുണ്ടു്. തദനന്തരം 1090-മാണ്ടി
 ട്ലുള്ള ആലുവായിൽ ഒരാശ്രമവും സംസ്കൃതപാഠശാലയും സ്ഥാപിച്ചു.

അങ്ങനെ ആദ്യകാലത്തു പുജാദികൾ നടത്തുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളും പിന്നീട് ധ്യാനത്തിനുമത്രം പ്രയോജകീഭവിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു ബിംബത്തോടുകൂടിയ ശാരദാക്ഷേത്രവും, ഒടുവിൽ ക്ഷേത്രവും ബിംബവും മാറ്റമില്ലാത്ത അദ്വൈതാശ്രമവും, മനുഷ്യൻ സർവ്വസാധാരണമായ അധികാരഭേദത്തിന് അനുഗുണമായി സ്വാമികൾ നിർമ്മിച്ചു. അദ്വൈതത്തിന് ഏകമതത്തിലും ഏകജാതിയിലും ഏകദൈവത്തിലുമായിരുന്നു വിശ്വാസം. 1096-മാണ്ടു് അദ്വൈതം നല്കിയ ഉപദേശത്തിൽ,

“ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന്
ഒരു യോനി ഒരാകാരം ഒരു ദേവുമില്ലതിൽ.

ഒരു ജാതിയിൽനിന്നല്ലോ പിറന്നീടുന്നു സന്തതി
നരസംഘമിതോക്തവ്യാരും ഒരു ജാതിയിലുള്ളതാം”

എന്നീ പ്രസിദ്ധശ്ലോകങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. “ജാതി ചോദിക്കരുതു്, വിചാരിക്കരുതു്, പറയരുതു്” എന്നും അദ്വൈതം അനുശാസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1099-മാണ്ടു് കുംഭമാസം 20, 21 തീയതികളിൽ ആലുവായിൽ ഒരു സർവ്വമതസമ്മേളനം വിളിച്ചുകൂട്ടി. എല്ലാ മതാനുയായികൾക്കും തമ്മിൽ ഏകത്വബോധം ജനിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു ആ സമ്മേളനത്തിന്റെ മുഖ്യോദ്ദേശം. സ്വാമികൾ ക്ഷേണകണ്ഠാടകമുറപ്പുടെ പല സ്ഥലങ്ങളിലും അവിടവിടെയുള്ള ജനങ്ങളുടെ അഭ്യർത്ഥനയനുസരിച്ചു ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയുടെ നാമനിർദ്ദേശത്തിനുപോലും നിർവാഹമില്ലാതെയിരിക്കുന്നു. അവയിൽ അതിപ്രധാനമായി കരുതേണ്ടതു തലശ്ശേരി ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തെയാകുന്നു. ആ ക്ഷേത്രം 1083-മാണ്ടു് കുംഭമാസം 1-ാംന-യാണു് പ്രതിഷ്ഠിച്ചതു്. മതപരിഷ്ക്കാരത്തോടുകൂടി അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ ആണ്ടുകിടന്ന സമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾക്കും സമൂലപരിവർത്തനം വരുത്തി.

മഹാസമാധി:—70-ാമത്തെ വയസ്സിനുമേലും സ്വാമികൾ തെക്കേ ജന്തുയിലും സിലോണിലും ഒരു ദീർഘസഞ്ചാരം നടത്തി. വഴിയ്ക്കു വച്ച രോഗഗ്രസ്തനാകുകനിമിത്തം തിരിയെ ശിവഗിരിയ്ക്കു പോന്നു. അവിടെവെച്ചു് 1104-മാണ്ടു് കന്നിമാസം 5-ാംന- ആ അത്തുതമ ഹസ്സു ചിത്വപത്രപത്തിൽ വിലയം പ്രാപിച്ചു.

സ്വഭാവം:—സ്വാമികൾക്കു് ആശ്ചര്യകരങ്ങളായ പല സിദ്ധിവിശേഷങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയൊന്നും വലിയ നേട്ടങ്ങളായി ഗണിക്കാതെ അദ്വൈതം തന്റെ സമുദായത്തെ രാവിൽനിന്നു പകലെണവണ്ണം ഉൽബുദ്ധമാക്കി; അതിന്റെ മാലിന്യങ്ങളെ നിർമ്മാർജ്ജനംപെയ്തു; ആത്മാഭിമാനവും ആത്മവിശ്വാസവും അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കു സഞ്ചാതമാക്കി. ആ മഹാത്മാവിന്റെ അത്തുതാവഹമായ നേതൃത്വത്തിൽ ആ അശ്ശങ്ങൾ സമീചീനമായി

സമുൽഗമിച്ചു. ഇതരസമുദായങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം ഒരു ഉൽപതിപ്പായ മാഗ്ഗദർഗിയായി കേരളത്തിൽ ഉത്തരോത്തരം പേരും പെരുമയും വളർത്തി. സ്വാമികളുടെ ഭൂതാനുകമ്പ, ഹൃദയശുദ്ധി, ലോകോദ്ധാരണ വൈയഗ്ര്യം, പരേണ്ണിതജ്ഞാനം, ദൂരവിഷ്ണുകിശലത, സരസവും സാര ഭൂയിഷ്ഠവും ഫലിതസമ്മിശ്രവുമായ സംഭാഷണരീതി ഇത്യാദി ഗുണങ്ങൾ ആരെയും ഹാദാകഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ലോകപ്രസിദ്ധരായ വിദേശീയർപോലും അഭിവാദനംചെയ്തു ചരിതാർത്ഥരായി. അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചതുപോലെ അത്ര ഫലപൂർണ്ണമായ സമ സ്രാജ്യാഭിഷേകവും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മറ്റാരെങ്കിലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു.

കൃതികൾ:—ഗ്രന്ഥരചന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യശതങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആദ്യകാലത്തു ചില സുബ്രഹ്മണ്യ സ്തോത്രങ്ങളും ശിവസ്തോത്രങ്ങളും പിന്നീട് ചില അദ്വൈതപദ്യങ്ങളും, ഒടുവിൽ ദർശനമാലയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ. അവയിൽ 1 കണ്ഡലിനിപ്പാട്ട്, 2 വൈരാഗ്യദശകം, 3 മുനിപര്യാപഞ്ചകം, 4 ശിവശതകം, 5 മതമീമാംസ, 6 കാളീനാടകം (ഒരു ഭണ്ഡകം), 7 ദർശനമാല ഇവയാണ് വാങ്ങിയങ്ങളിൽ പ്രധാനം. ഭാഷാകൃതികളിൽ ശിവശതകവും സംസ്കൃതകൃതികളിൽ ദർശനമാലയും പ്രാമുഖ്യത്തെ അർജിക്കുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിയ്ക്കാം.

“ആട്ട പാണ്ഡേ! പുനം തേട്ട പാണ്ഡേ! അരു-
ളാനന്ദക്കുത്തു കണ്ടീടം പാണ്ഡേ!
തീക്കളം കൊന്നയും ചുട്ടമീശർ തിരു-
ച്ചെങ്കഴൽ ചേർന്നിന്നാടം പാണ്ഡേ!
പുള്ളിപ്പുലിത്തോൽ പുതയ്ക്കും പുമേനിയെ-
ന്നുള്ളിൽക്കളിക്കുമെന്നാട്ട പാണ്ഡേ!
കാമനൈച്ചട്ട കണ്ണുള്ള കാലാരിതൻ
നാമം നകൻനിന്നാട്ട പാണ്ഡേ!” (കണ്ഡലിനിപ്പാട്ട്)

“ഭൂജഃ കിമുപധാനതാം കിമു ന കിംഭിനീ മഞ്ചതാം
പ്രജേദ്യജിനഹാരിണീ സ്വപദപാതിനീ മേഭിനീ
മനേരപരസമ്പദാ കിമിഹ മുക്തരാഗസ്യ ത-
ത്ത്വമസ്യധിഗമാദയം സകലഭോഗ്യമത്യശ്നതേ.”
(മുനിപര്യാപഞ്ചകം)

ഈ പഞ്ചകം സംസ്കൃതമാണ്.

“കണ്ണണ്ടിരാറു കാതും കരവുമതുക്കണ്-
ക്കണ്ട കാരുണ്യമോയി-
വണ്ണം മറ്റാർക്കുമില്ലീയടിമയിഹ പെട്ടം
പാട്ട കണ്ടിലയോ നീ?

കണ്ണിൽക്കണ്ടോർ പഴിക്കുന്നതുമൊരു ചെവിക്കൊ-
 ണ്കിലും കേട്ടതില്ലേ?
 ദണ്ഡം തീർത്തെന്ന രക്ഷിച്ചുയമരുളവാൻ
 കയ്യുമൊന്നല്ലെ വേണ്ടു?" (സുബ്രഹ്മണ്യസ്തോത്രം)

“പലമതസാരവുമേകമെന്നു പാരാ-
 തുലകിലൊരാനയിലന്ധരെന്നപോലെ
 പലവിധയുക്തി പറഞ്ഞു പാമരന്മാ-
 രലമതു കണ്ടലയാതമന്നിടേണം.

അഖിലജാതമസുഖത്തിനായ് പ്രയത്നം
 സകലവുമിങ്ങു സദാപി ചെയ്തിടുന്നു
 ജഗതിയിലമ്മതമേകമെന്നു ചിന്തി-
 ച്ചുപലമണയാതകതാരമർത്തിടേണം.” (മതമീമാംസ)

“നമോ നാദവിദ്യാത്മികേ! നാശഹീനേ! നമോ നാ-
 രദാദീഡൃപാദാരവിന്ദേ! നമോ നാനന്ദാർത്ഥം മണി-
 പ്പുവിളക്കേ! നമോ നാനുവാദിപ്രിയാംബാ നമസ്തേ!” ഇത്യാദി
 (കാളീനാടകം)

ദർശനമാല:—ഉപനിഷത്തുസാരസർവ്വമായ ഈ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥം
 മതവിഷയത്തിൽ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ സ്വാമികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന
 അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം സ്പഷ്ടമായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. അധ്യാരോപ
 ദർശനത്തിൽ തുടങ്ങി നിർവാണദർശനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന പത്തു
 ദർശനങ്ങൾ ഇതിൽ അന്തർവിക്കുന്നു. ഓരോ ദർശനത്തിലും പത്തു
 അനുഷ്ടുപ്ശ്ലോകങ്ങൾവീതമുണ്ടു്.

“ആസീദഗ്രേ സദേവേദം ഭൂവനം സ്വപ്നവൽ പുനഃ
 സസജ്ജ സർവ്വം സകല്പമാത്രേണ പരമേശ്വരഃ.”
 (അധ്യാരോപദർശനം)

“ആത്മാ ന ക്ഷീരവദ്യോതി രൂപാന്തരമതോഖിലം
 വിവർത്തമിന്ദ്രജാലേന വിദ്യതേ നിർമ്മിതം യഥാ.”
 (അസത്യദർശനം)

“ഭക്തിരാത്മാനുസന്ധാനമാത്മാനന്ദഃപരോ യഥാ
 ആത്മാനമനുസന്ധത്തേ സദൈവാത്മവിദാത്മനാ.”
 (ഭക്തിദർശനം)

“ഏകമേവാദപിതീയം ബ്രഹ്മാസ്തി നാനുന സംശയഃ
 ഇതി വിദ്വാൻ വിവർത്തതദ്വൈതാനാവർത്തതേ പുനഃ.”
 (നിർവാണദർശനം)

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളും നാരായണഗുരുസ്വാമികളും അവർ ജനിച്ച സമുദായങ്ങളുടേയോ രാജ്യത്തിന്റേയോ പ്രത്യേകസ്വത്തുകളല്ല. ഭാരതത്തിലെ അധുനാതനന്മാരായ പരമാചാര്യന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലാണ് അവരുടെ സ്ഥാനം.

നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർ (1047-1096)—ജനനം:—മൂവാറ്റുപുഴത്താലൂക്കിൽ തിരുമാാടി എന്നൊരു ഗ്രാമമുണ്ട്. ശ്രീമധുരേശ്വരക്ഷേത്രം അതിനു സമീപമാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ആ ഗ്രാമത്തിൽ വാളാനിക്കാട്ടു കല്യാണിയമ്മ എന്ന പുണ്യവതിയുടേയും, നീലകണ്ഠപ്പിള്ള എന്ന ഒരു മാനുന്റേയും തൃതീയപുത്രനായി നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർ 1047 ഇടവം 13-ാംനൂ- തൃക്കേട്ടനാളിൽ ജനിച്ചു. അച്ഛന്റെ ഗൃഹം പാഴ്വരിനു രണ്ടുമൂന്നു നാഴിക അകലെയാണ്. അമ്മയുടേയും അച്ഛന്റേയും കുടുംബങ്ങൾ സമ്പന്നങ്ങളായിരുന്നു. പിതാവും പത്മനാഭപിള്ള, നാരായണപിള്ള എന്ന രണ്ടു ജ്യേഷ്ഠന്മാരും വിദ്വാന്മാരായിരുന്നു. അമ്മാവൻ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പാണ് എഴുത്തിനിരുത്തിയത്. കഥാപുരുഷൻ 15 വയസ്സുള്ളപ്പോൾ അച്ഛൻ മരിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസം:—തൃപ്പൂണിത്തുറസ്സുളിൽനിന്നു മിഡിൽസ്കൂൾ പരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുശേഷം കഥാപുരുഷൻ ഏറണാകുളം ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ ആറാം ഫോറംവരെ വായിച്ചു. അത്തരത്തിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ ആഭിമുഖ്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ സംസ്കൃതപഠനത്തിലാണ് കൂടുതലായി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചത്. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ മൂത്ത ജ്യേഷ്ഠന്റെ കീഴിൽ കറേയല്ലാം സംസ്കൃതം അഭ്യസിക്കുകയും വിഷ്ണുവൈദ്യവും മന്ത്രശാസ്ത്രവും സാംഗോപാംഗമായി പഠിച്ചു സിദ്ധിവരുത്തുകയും ചെയ്തു. തീർത്ഥപാദർ അക്കാലത്തു് ഒരു തികഞ്ഞ വിഷ്ണുഭക്തനും, സ്നാനജപാദി നിത്യകർമ്മങ്ങളിൽ ഏറ്റവും തൽപരനുമായിരുന്നു. തർക്കശാസ്ത്രം ശാങ്കോപാചാര്യരോടും, വ്യാകരണം കുമാരകോണം കൃഷ്ണശാസ്ത്രികളോടും മറ്റും അഭ്യസിച്ചു. കവിതയും പരിശീലിച്ചു. 20-ാമത്തെ വയസ്സിൽ വേദാന്തവിചാരത്തിൽ മനസ്സുവെച്ചു.

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ:—തീർത്ഥപാദർ ഒരു വഷത്തോളം ജപവ്രതാദികളിലും, ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിലും, പിന്നീട് സ്വല്പകാലം സ്വദേശത്തു് അധ്യാപകവൃത്തിയിലും കഴിച്ചുകൂട്ടിയതിനുശേഷം യോഗവേദാന്തപാരീണനായ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അന്തേവാസിയായിത്തീരുകയും, ഖേമരീമുദ്ര ബന്ധിച്ചു ധ്യാനനിഷ്ഠ അഭ്യസിക്കുകയും, ബ്രഹ്മോപദേശം വാങ്ങുകയും ചെയ്തു. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ ശിഷ്യന്മാരിൽ നാരായണഗുരുസ്വാമികളെ കഴിച്ചാൽ അടുത്ത സ്ഥാനം തീർത്ഥപാദർക്കുതന്നെയാണ്. “ശിശുനാമാവതു മാം സ പുജ്യപാദഃ” എന്നവസാനിക്കുന്ന അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ ശ്രീമദാരാധ്യപാദപഞ്ചകം എന്ന ശീഷ്യകത്തിൽ പിന്നീട് തന്റെ ആചാര്യനെപ്പറ്റി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു

പിന്നീട് സപ്തകമാക്കി ആ ആചാര്യനെ വന്ദിച്ചുകൊണ്ടാണ് മിക്ക കൃതികളും ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“നിസ്സലാനുഗ്രഹങ്ങൾക്കു വാസ്യഭുവാസ്തിഭിര്യം
വസ്തു വിദ്യാധിരാജാഖ്യമസ്തു വാഗമർഭം സദാ.”

എന്നു ബ്രഹ്മാഞ്ജലിയിൽ കാണുന്നു. ഈ പരിശീലനം മൂന്നുകൊല്ലത്തേക്കു നീണ്ടുനിന്നുള്ളൂ. അതിനിടയ്ക്കുതന്നെ അദ്ദേഹം ജീവനുക്തനായിക്കഴിഞ്ഞു.

അനന്തരകാലചരിത്രം:—തീർത്ഥപാദർ ഒരു സഞ്ചാരപ്രിയനായിരുന്നു. ബഹുമുഖമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകസേവനമെങ്കിലും അവയിൽ ശിഷ്യോപദേശം, ശാസ്ത്രാഭ്യാസം, ദേശസഞ്ചാരം, ഗ്രന്ഥപാരായണം, കവിതാനിർമ്മാണം എന്നിവയ്ക്കായിരുന്നു പ്രാധാന്യമെന്നു പറയാം. സംസ്കൃതത്തിൽ ഗദ്യവും പദ്യവും ഒന്നുപോലെ രചിക്കുവാൻ വൈദഗ്ദ്ധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും, വ്യാകരണം, തർക്കം, വേദാന്തം മുതലായ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനായിരുന്നതുകൊണ്ടും ഭൗത്തരാഹവ്യം ഭാഷിണാത്യുപമായ ഭാരതപര്യടനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പല പണ്ഡിതസുഹൃത്തുക്കളെ സമ്പാദിക്കുവാൻ സാധിച്ചു. വേണ്ടിവന്നാൽ പ്രാകൃതത്തിലും കവനം ചെയ്യാമായിരുന്നു. മലയാളത്തിൽ സരസ ഗംഭീരങ്ങളായ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനുള്ള പാടവം അതിനു മുമ്പുതന്നെ നേടിയിരുന്നു. താനുണ്ടാക്കിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിച്ചു സഹൃദയന്മാരുടെയിടയിൽ മൂല്യംകൂടാതെ വിതരണംചെയ്തവൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യശസ്സു ജർമ്മനി മുതലായ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽപ്പോലും പ്രസരിച്ചു. പരിവ്രാജകനായിരുന്നതിനാൽ ഒരു സ്ഥലത്തും സ്ഥിരമായി താമസിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വലിയ ശിഷ്യസമ്പത്തു മധുതിരുവിതാംകൂറിലും, ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരെ അദ്ദേഹം പരിശീലിപ്പിച്ചത് അദ്വൈതവേദാന്തമാണ്. തീർത്ഥപാദർ സംസ്കൃതത്തിലോ മലയാളത്തിലോ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ മിക്കവാറും പാരായണം ചെയ്തിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, മലയാളത്തിലെ മാസികകളും വൃത്താന്തപത്രങ്ങളുംകൂടി മുടങ്ങാതെ വായിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധാലുവുമായിരുന്നു. പരിപൂർണ്ണമായ വേദാന്തവിജ്ഞാനത്തിനുവേണ്ടി തമിഴും, ദേശസഞ്ചാരത്തിനുപയോഗപ്പെടുത്തക്കുവെണം തെലുങ്ക്, ബംഗാളി മുതലായ ഭാഷകളും സ്വാധീനമാക്കി. ഇത്രമാത്രം പരിശ്രമശീലന്മാരും പരോപകാരനിരതന്മാരായ പണ്ഡിതമൂല്യന്മാരെ അപൂർവ്വമായിമാത്രമേ കാണുവാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. യാവജ്ജീവം അദ്ദേഹം ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിത്തന്നെ കാലയാപനംചെയ്തു. വിനീതനും ജിജ്ഞാസുക്കൾക്കു് അഭീഷ്ടദാതാവുമായിരുന്നു ആ മഹാപുരുഷൻ. ഉപനിഷത്തുക്കൾ, സൂതീകൾ, ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം, പഞ്ചദശി എന്നീ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള അനുഗാഢമായ അവഗാഹം ആരെയും ആശ്ചര്യപരതന്ത്രന്മാരാക്കി.

അന്നത്തെ സംഭവങ്ങൾ ഒരു ഡയറിയിൽ എഴുതി സൂക്ഷിച്ചിരുന്നുവെന്നുള്ളതു വിശിഷ്ട അഭിനന്ദനീയമാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ അറിവില്ലാത്ത വിഷയം സഞ്ജീതമാത്രമായിരുന്നു എന്നു ചിലർ പറയാറുള്ളതിൽ അതൃപ്തിയില്ല. 1096-മാണ്ടു കർക്കടകമാസം 23-ാംനക്ഷത്രനാഗപ്പള്ളിയിൽ പള്ളിത്തോട്ടത്തുമാത്തിൽവെച്ചു സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു. അപ്രാപ്തകാലമായിരുന്നു ആ നിര്യാണം എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കൃതികൾ:—തീർത്ഥാദർ മലയാളത്തിലും സംസ്കൃതത്തിലുമായി ഒട്ടു വളരെ കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലതിന്റെ പേർ താഴെ ചേർക്കുന്നു. 1 മാസലം മണിപ്രവാളം 14-ാമത്തെ വയസ്സിലും, 2 സുന്ദോപസ്മരം നാടകം 20-ാമത്തെ വയസ്സിലും എഴുതി. അവയെ അപകടഫലങ്ങളായി കരുതിയാൽ മതി. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളിൽനിന്നു ബ്രഹ്മോപദേശം സിദ്ധിച്ചതിനുമേൽ എഴുതിയ കൃതികളെയേ കാര്യമായി ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. അദ്വൈതസ്തംഭകം എന്ന പേരിൽ എട്ടു വാല്മ്യങ്ങൾ 1079-നുമുൻപു നിർമ്മിച്ചു. 3 വേദാന്താര്യാശങ്കകം, 4 ശ്രീരാമഗീത ഭാഷ, 5 ആനന്ദമന്ദാരം, 6 ഹരികീർത്തനം, 7 രാമഹൃദയം ഭാഷ, 8 ആത്മപഞ്ചകം ഭാഷ, 9 കൈവലുകന്ദളി വ്യാഖ്യാനം ഗദ്യം, 10 ശ്രീമദാരാധ്യപാദപഞ്ചകം ഇവയാണ് ആ എട്ടു വാല്മ്യങ്ങൾ. ഇവയിൽ ഒട്ടവിലത്തേതുമാത്രമേ സംസ്കൃതത്തിൽ നിബന്ധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പ്രായേണ മിക്ക കൃതികളും അദ്വൈതപ്രതിപാദകങ്ങളാണ്. ശ്രീകണ്ഠാമൃതാഞ്ജനത്തിൽ അന്തർവിചിരിക്കുന്നവയാണ്, 11 പ്രശ്നോത്തരമഞ്ജരി, 12 ശിവാമൃതം, 13 അദ്വൈതപാരിജാതം, 14 ഹരിഷദ്യുതം എന്നീ നാലു കൃതികൾ. ഇവയിൽ രണ്ടാമത്തേതിൽ 262 ശ്ലോകങ്ങളുണ്ട്. തീർത്ഥാദർശന സംസ്കൃതശൈലി വ്യക്തമാകുന്നതും വ്യാഖ്യാനാപേക്ഷകൂടാതെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ വിഷമമാകുന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള കാവ്യങ്ങളിലെ നാളികേരപാകവും, അപൂർവ്വപ്രയോഗവും, ആരെയും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന വ്യാകരണപാണ്ഡിത്യപ്രകടനവും കാലക്രമേണ കുറഞ്ഞുവന്നുവെങ്കിലും വളരെയൊന്നും കുറഞ്ഞില്ല. യോഗാമൃതതരഞ്ജിനിയിൽപ്പെട്ട 15 ഹരിഭജനാമൃതം, 16 വിധുനവസുധായരി, 17 ഹരിപഞ്ചകം, 18 വിധുസ്തവമധുദ്രവം, 19 സ്വാത്മസുധാകരം, 20 യോഗരഹസ്യകുമാരി, 21 യോഗമഞ്ജരി, 22 അമൃതലത (കൈവലുകന്ദളി), 23 കാളീപഞ്ചകം ഇവയും, സങ്കല്പലതികയിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള 24 ദിവ്യക്ഷേത്രാദരം, 25 ലക്ഷ്മീകടാക്ഷമാല, 26 ഭുവനേശ്വര്യഷ്ടകം, 27 സൂര്യാഷ്ടകം, 28 ശങ്കരാഭാഷയം, 29 അമൃതാനന്ദലഹരി, 30 നീലകണ്ഠപഞ്ചകം, 31 ഭക്തിബാഹുതന്ത്രിഭജംഗം, 32 അംബാകൃപാംബുവാഹം, 33 സ്വാരാജ്യലക്ഷ്മീപഞ്ചകം എന്നിവയും സംസ്കൃതനിബലങ്ങളാണ്. 34 കണ്ഠാമൃതലഹരി ശിവരിണീവൃത്തത്തിൽ കവി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിദ്വൽപ്രിയമായ ലഘുകാവ്യമാണ്. ആത്മാമൃതം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ 35 പഞ്ചാക്ഷരസ്തോത്രം

36 വിഷമൃത്യുഞ്ജയം, 37 സ്തവമാല എന്നീ സംസ്കൃതകൃതികൾ കാണാം. 38 സ്വരാജ്യസർവ്വസ്വം എന്നതാണ് മറ്റൊരു വാഞ്ചന. 39 ബ്രഹ്മാഞ്ജലി, 40 ഹായോഗപ്രദീപിക, 41 ആചാരപദ്ധതി, 42 ദേവാച്ചാരപദ്ധതി ഗദ്യം ഇവ ഭാഷാകൃതികളാകുന്നു. ആചാരപദ്ധതിയും ദേവാച്ചാരപദ്ധതിയും താൻ ജനിച്ച സമുദായത്തിന്റെ ഉന്നമനത്തെ പുരസ്കരിച്ചു പലരുടേയും അഭ്യർത്ഥനകൾക്കു വിധേയനായി എഴുതിയതാണ്. ഇവകൂടാതെ വളരെ മാസികകൾക്കു ഉപന്യാസങ്ങൾ സംഭാവനചെയ്തുവന്നു. യതികൾക്കു സദസ്സുകളിൽ സന്നിഹിതരായി പക്ഷം പിടിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്നത് ഉചിതമല്ലെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്ഠഷ്ടമായ മതം. അതിനാൽ സഭകളിൽ പോവുക പതിവില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും നിബ്ബന്ധിച്ചാൽ അവയിൽ വായിക്കുന്നതിനു ചില ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ഏതു ഗഹനതമമായ വേഷാന്തവിഷയവും അദ്ദേഹം വിശകലനം ചെയ്തു പ്രകാശിപ്പിക്കുമ്പോൾ അത്യന്തം ലളിതമാകും. ഇതിനൊരുദാഹരണം പ്രദർശിപ്പിക്കാം. “മുൻപ് ഉപദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മധ്യാന നിഷ്ഠയിൽ ദൃഢത സിദ്ധിക്കാൻ നാഡി—ഏദയ—ശുദ്ധിപാദം ഉപയുക്തമെന്നു പറഞ്ഞു അപേക്ഷിക്കയാൽ പരമാനന്ദനാഥനു പ്രാണായാമക്രമം പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. പ്രാണായാമം വല്ല അംശത്തിലും ജ്ഞാനത്തിനു സഹകാരിസാധനം (സഹായം) ആകുമെങ്കിലും ബ്രഹ്മനിഷ്ഠ ചെയ്യുന്നവർക്കു ഇതു ആവശ്യമെന്നു ഞങ്ങൾ വെച്ചിട്ടില്ല. “അത ഏവ ഭഗവൽപാദാഃ കിത്രാപി യോഗാപേക്ഷാം ന വ്യൽപാദയാമാസുഃ” എന്നു വിദ്യാരണ്യസ്വാമിയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.”

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:—തീർത്ഥപാദരുടെ കവിതാരീതി കാണിക്കുവാൻ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചുവടെ ചേർക്കുന്നു.

“ശ്രീമന്നാരായണപദതലഭവദപമദ്വൈതകന്ദം
സർവ്വോൽകൃഷ്ടം ഖന മതിവരാഹാത്മനാ ചാനുഭൂഷ്ണപ
ഏവംകാരേ ഭവസി ഹി സുഖീ നിത്യതുപ്ലവതപമീതോ
യതാഡ്യാജ്ഞാം സഹലയ തതഃ പുണ്ണകാമോപധൂഹം സുധാം.”
(ഹരിഭജനാമൃതം)

“ശ്രുതപാ മാതൂർന്നിലീനാഃ സുരമുനിവചനാൽ
സ്വാവമാനം ച സമു-
ക്ഷപൃൽകാലാഗ്നിരദ്രാതകഹരനിടിലാ-
ക്ഷുത്ഥിതാ ദൈരവീ യാ
ബ്രഹ്മാഞ്ചയുവാപ്തദേഹാ ഭിദിഭകരസഹ-
സ്രാധികാഘോരരൂപാ
കണ്ഠകാളീ സദാ സാ വിതരതു കരുണാർ-
ദ്രാന്തരാത്മാ ശിവം മേ.” (കാളീപഞ്ചകം)

“ഏതെങ്കിലും തിലകയതു ചിദാണന്തയൻ
സദഗ്ദ്ധം തേജോ വിദിതമിഹ യസ്തിൻ ഭഗവതി
യദംശുസ്രുകസമുശ്വദയരജദം ധൂനയതി ത-
ത്തമസ്തസ്താനിത്യം നിരപമകൃപലതം(?) പ്രണവതി.”

(കണ്ഠാതുതലഹരി)

“ഇന്നെൻഏതേഗുഹാധിഗമിനുസഹസ്രപ്രഭം രമാകാന്തം
സന്നമസ്തോഭമനിശം കിന്നരവദനം നമസ്കരിക്കന്നേൻ.”

(വേദാന്താര്യശതകം)

തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമി (1057-1114)—ചരിത്രം:

—തീർത്ഥപാദപരമഹംസസ്വാമി എന്ന പേർ സന്യാസാശ്രമം അജ്ഞാതമായിപ്പോയ കൈക്കൊണ്ടതാണ്. വടക്കൻപറവൂരിൽ വടക്കേക്കരപകുതിയിൽ മാത്തിൽഭവനത്തിൽ നാരായണക്കുറുപ്പ് എന്നാണ് ആദ്യകാലത്തെ പേർ. അദ്ദേഹം 1057 തുലാമാസത്തിൽ പൂരംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പുതുക്കുടി നാരായണൻ ഇളയതാണ് ആദ്യകാലത്തു സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചത്. പതിനാറാമത്തെ വയസ്സിൽ ചട്ടമ്പിസ്വാമി കളുടെ ശിഷ്യനായി. പണ്ഡിതന്റേയും വേദാന്തിയുടേയും നിലയിൽ ഉയർന്ന കവിതയും ഉണ്ടായിരുന്നു. താഴെക്കുറിക്കുന്ന കൃതികൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1 ലേഖനമാലിക (രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ—ഗദ്യം) 2 നവാലയേശ്വരീസ്തവം (പറവൂർ പുതിയ കാവുദേവിയിൽപ്പറ്റി) 3 സർവേശ്വരാഷ്ടകം, 4 വേദാന്തചിന്താശതകം, 5 മൂഡാലാശിഖിധ്വജം നാടകം, 6 ശ്രീകുമാരഭരണശതകം, 7 വിഷ്ണുസ്തോത്രശതകം, 8 അമൃതാനന്ദലഹരി (ഗുരുസ്തോത്രം). ഇവയിൽ നവാലയേശ്വരീസ്തവം, വിഷ്ണുസ്തോത്രശതകം, അമൃതാനന്ദലഹരി ഇവ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്.

“ജീവന്മാർക്കാ വിലയനിലയിൽ സ്വാത്മബോധപ്രകാശം
കൈവന്നീടാനിടവരികയില്ലാവുതിപ്രാഭവത്താൽ
ജീവതപത്തൊപ്പരിചൊടരുളിക്കൊണ്ടിരിപ്പോരവിദ്യാ-
ജീവൻ പാൽതാലറിവിനെ മറയ്ക്കുന്നൊരശ്ശകുതിയല്ലോ.”

(വേദാന്തവിചാരശതകം)

“മാമൽച്ചെന്താർകരംകൊണ്ടളിവരചികരം

മന്ദമന്ദം തലോടി

ശ്രീ മെത്തിട്ടന്ന ബാലത്തിരനിരപുരികം

മെല്ലെമെല്ലെന്നിളക്കി

പ്രേമം പുണ്ടക്കുരുവളമിഴിമുനയാ-

ലീക്കുണം ചെയ്തചെയ്ത-

ങ്ങാമോദാൽപ്പഞ്ചിരിക്കൊണ്ടരുളുമൊരു ശര-

ത്തനപിയെക്കണ്ടിതോ നീ?” (മൂഡാലാശിഖിധ്വജം)

1114-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 26-ാംനു- സമാധിയെ വ്രാവിച്ചു.

പന്നിശ്ശേരി നാണപിള്ള (1081-1118)—ചരിത്രം:—

നാണപിള്ളയെ ഈ സിദ്ധന്മാർക്കു പിന്നീട് ഇവിടെ സ്മരിച്ചിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം ഇവരിൽ ഒന്നും മൂന്നും പേരുടെ അന്തേവാസിയാകയാകുകയാണെന്ന്. കരുനാഗപ്പള്ളിത്താലൂക്കിൽ മരുതർകുളങ്ങര എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ പന്നിശ്ശേരി എന്നൊരു ഭവനമുണ്ട്. അവിടെ കല്യാണിയമ്മയുടേയും പത്മനാഭക്കുറുപ്പ് എന്ന ഒരു പണ്ഡിതന്റേയും പുത്രനായി അദ്ദേഹം 1061-മാണ്ടു കന്നിമാസം 7-ാംനു ജനിച്ചു. കൊല്ലം ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ മൂന്നാം ഫാറംവരെ വായിച്ചു. അപ്പോഴത്തേക്ക് അച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 40-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചുപോയി. അമ്മ വീണ്ടും പരിണിതയായി. പിന്നീട് സ്വപ്നകാലത്തേക്ക് അമ്മാവന്റേയും ഭൃത്യൻ വേലുപ്പിള്ളയുടേയും സംരക്ഷണത്തിൽ വളർന്നു. അമ്മാവന്റെ പേര് കൃഷ്ണൻ എന്നായിരുന്നുവെന്നറിയുന്നു. സ്കൂളിലെ അധ്യയനം അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ വേദാന്ത പ്രതിപാദകങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ ധാരാളമായി വായിച്ച് ആ ഭാഷ കറേളുടി സ്വാധീനമാക്കി. അപ്പോഴാണ് നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദസ്വാമികൾ ആ സ്ഥലത്തു ചെന്നുചേർന്നത്. അദ്ദേഹവുമായുള്ള സഹവാസത്തിന്റെ ഫലമായി സംസ്കൃതം പഠിക്കണമെന്നുറച്ചു. കരിങ്ങാലിൽ കൃഷ്ണനാശാൻ എന്നൊരിഴവനായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരു. പിന്നീട് നാരായണദേശികൻ എന്നൊരു പണ്ഡിതന്റെ കീഴിൽ പഠിത്തം തുടർന്നു. നാണപിള്ളയുടെ തീക്ഷ്ണമായ ബുദ്ധിശക്തിയും മേധാബലവും വിശിഷ്ട വേദാന്തവാസനയും കണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർ അദ്ദേഹം ചട്ടമ്പിസ്വാമികളോടു ശിഷ്യപ്പെടണമെന്നുപദേശിച്ചു. അവിടെ ചെന്നു വേദാന്തത്തിന്റേയും തർക്കത്തിന്റേയും മർമ്മങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു. സംസ്കൃതത്തിലും പാണ്ഡിത്യം ഉറപ്പിച്ചു. മങ്ങാട്ടുവീട്ടിൽ കൊച്ചുകൃഷ്ണനാശാൻ, നാരായണനാശാൻ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കഥകളിയാശാന്മാരുടെ ജന്മഭൂമിയെന്ന നിലയിൽ മരുതർകുളങ്ങര പ്രശസ്തമായിരുന്നു. നാണപിള്ളയ്ക്കു ബാല്യംമുതൽക്കുതന്നെ കഥകളിയിൽ അസാമാന്യമായ അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ പല നടന്മാർക്കും മുദ്രക്കൈകളും മറ്റും മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തു അവരുടെ ആചാര്യസ്ഥാനം വഹിക്കുവാൻ പ്രാപ്തിനേടി. രണ്ടു സിദ്ധന്മാരുടെ അന്തേവാസിയാകാലയാപനം ചെയ്തനിമിത്തം പല വിഷയങ്ങളിലും വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു എന്നു ചുരുക്കത്തിൽപ്പറയാം. 'പരമാനന്ദനാഥൻ' എന്ന ബിരുദത്താൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. 1118-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 4-ാംനു-യായിരുന്നു മരണം.

കൃതികൾ:—നാണപിള്ള താഴെ പേരു കുറിക്കുന്ന കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1 പഞ്ചദശി കിളിപ്പാട്ട് (തജ്ജമ, അപൂർണ്ണം), 2 നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരുടെ ബ്രഹ്മാഞ്ജലിയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ, 3 നിഴൽക്കുത്തു, 4 ഭദ്രകാളീവിജയം, 5 പാദുകാപട്ടാഭിഷേകം, 6 ശങ്കര

വിജയം എന്നീ നാലു ആട്ടക്കഥകൾ, 7 സൂര്യശതകം (തജ്ജമ). ഇവ കൂടാതെ നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദചരിത്രസമുച്ചയത്തിലെ പ്രഥമഭാഗവും അദ്ദേഹമാണ് എഴുതിയതു്. ആട്ടക്കഥകളെല്ലാം നന്നായിട്ടുണ്ടു്. നിഴൽക്കുത്തിൽനിന്നും ശങ്കരവിജയത്തിൽനിന്നും ഓരോ ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം.

പദഭാഗം—ഭീമസേനൻ പാഞ്ചാലിയോടു്:

“അസമാശുഗവിജയപതാകേ! കിസുമധികമുദതന്മലതികേ!
ബിസസ്മനമനോഹരവദനേ! അസിതോൽപലനയനേ! കാങ്ക.
മതിതിലകം മങ്ങി രഥാംഗസ്തനവിഭ്രമവേഗമടങ്ങി
ഉഡുഘർഷാകരതതി ചിന്നിഗ്നഗനകപോലാന്തേ മിന്നി
ഗതയാമകയായു് വിലസിതം ശതഭളലോചന നിന്നൊടു തുല്യം
ഗതിനിജ്ജിതബാലമരാളേ! രതിതാന്തത തേടുന്നധുനാ.
ഹതദൃഷ്ടുഗമാമീയടവി കണ്ടാലും കാമം
ക്രൂധതൊട്ടുതാ യോഗിഹൃദയാന്തംപോലെ ശാന്തം.
ഉദരത്തെയുന്നിസ്സദാ പതറീടും പ്രാകൃതരെ—
യപഹസിപ്പു ജന്തുക്കളയത്നലബ്ധഭോജ്യങ്ങൾ.
തരുലതാകുലം ഫലനിരപേക്ഷം ഫലാദിക—
ഉരുളിയുപചരിച്ചു നരനെ ലജ്ജിപ്പിക്കുന്നു.
പരിശുദ്ധിയകൃത്രിമപരിസരമെന്നിവയാൽ
പരദൃഷ്ടിപരിചയം കരുതുന്നോരിഹ വാഴുവു.
സുരഭി വന്നിതു കാമസുരഭിപോൽ സുരസ്തിത—
സുരചിരരൂപി ചൊരിഞ്ഞുരുസുഖം നല്കുന്നിതാ.
പരദൃതസ്വരത്താൽ നാം പുരിതന്നിൽഗ്നമിക്കുവാൻ
പാകയും ചെയ്തിടുന്നു പരിചോടു പോകതന്നെ.”

താഴെക്കാണുന്ന ശ്ലോകം സൂര്യശതകത്തിൽനിന്നാണു്.

“ചൊവ്വേ കാലങ്ങൾ നില്ക്കും ചെടി വിളവു തരും
മാരി നേരത്തിനണ്ടാം
ഹവുത്താൽ തൃപ്തി നേടും സുരരുധുനികരം
മിന്നിടും കാറു വീശും
ഭൂവെത്താങ്ങും മഹീഭൂതുകൾ കടൽ കയറാ
ശാന്തമാമാശയെല്ലാ—
മേവൻ ശോഭിക്കെയേവം ത്രിഭുവനമിളകി—
ല്ലായവൻ ശ്രീ തരട്ടേ.”

“ഉൽകടകാര്യോൽകടകകുശമഹാജ്ഞാന—
നക്രനിഗ്രഹമാകും ഭൂഖുവുത്തിയെപ്പുണ്ടു

ചിതുകുലാവിലാസശ്രീശങ്കരാനന്ദസ്വാമി
 സൽഗുരുപാദാംബുജം വീണ ഞാൻ വണങ്ങുന്നേൻ.
 നിന്തിരുവടിയുടെ പാദപങ്കജഭവനപു
 സന്തതസേവാപരിപാവനചിത്തനാക്കു
 ചന്തമോടറിയാനായ്ത്തത്ത്വത്തിൻ വിവേചനപു
 മന്തരമകന്നിങ്ങു നിവ്വിച്ചീടുന്നു ഞാൻ.
 ജാഗരവസ്ഥതന്നിൽ വേദ്യമായുള്ള ശബ്ദപു
 സ്തർശാദിപഞ്ചേന്ദ്രിയവിഷയമോരോന്നുമേ
 ഭാരോരോ പ്രകാരത്തിൽക്കാണുകയാലവയെല്ലാം
 വേദവേദായിത്തന്നെ വർത്തിച്ചുകൊണ്ടീടുന്നു.”

(പഞ്ചദശി ഭാഷാഗാനം)

അപത്തിരണ്ടാമധ്യായം

നോവൽസ്സാഹിത്യം

ററി. എം. അപ്പനെടുങ്ങാടി (1038-1109)—

ഉപക്രമം:—ഭാഷയിൽ അക്കാലത്തു കഥ എന്ന സാഹിത്യവിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്ന യാതൊരു പുസ്തകവും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇതിഹാസങ്ങളിലും പുരാണങ്ങളിലും പ്രതിപാദിതങ്ങളായ ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ കവിതയ്ക്കാണ് വിഷയിടവിച്ചത്. മിഷണറിമാർ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ച ചില അതിഗ്രന്ഥങ്ങളായ കെട്ടുകഥകളും മറ്റും ഏഴുതി. വേറെയും ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിനുവേണ്ടി ആർച്ചുഡീക്കൺ കോശിയും മറ്റും പുല്ലേലി കണ്ണു മുതലായ കൃതികളും രചിച്ചു. ഷേക്സ്പിയറുടെ കോമെഡി കാം ഏറോഴ്സ് എന്ന നാടകത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം ഉമ്മൻ പിലിപ്പോസ് ആരംഭം എന്ന പേരിൽ സംക്ഷേപിച്ചു. പി. വേലായുധൻ ആ മഹാകവിസാർവ്വഭൗമന്റെ പെരിക്ലീസ് നാടകത്തിലെ ഇതിവൃത്തം പരിഷ്കേശരാജാവിന്റെ കഥ എന്ന പേരിലും സംഗ്രഹിച്ചു. അത്തരത്തിലെല്ലാമല്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായി, പാശ്ചാത്യസമ്പ്രദായത്തിൽ നോവൽ എന്ന ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരു കഥ ആദ്യമായി ഏഴുതി ഭാഷയെ ഭൂഷിപ്പിച്ചു ററി. എം. അപ്പനെടുങ്ങാടിയാകുന്നു.

കുടുംബം:—തെക്കേ മലബാറിൽ വള്ളുവനാട്ടുതാലൂക്കിൽ റോപ്പാലത്തിനുസമീപം കോതകുറിശ്ശി അംശത്തിൽ തലക്കോടിമാം എന്നൊരു സാമന്തഭവനമുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു ശാഖ കോഴിക്കോട്ടു മാങ്കാവുകോവിലകത്തിനു തൊട്ടടുത്തായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. പുതിയ പാമ്പ് എന്നാണ് ആ ശാഖാഗൃഹത്തിന്റെ പേര്. അപ്പനെടുങ്ങാടിയുടെ മാതാമഹി കണ്ണുക്കുട്ടിക്കോവിലമ്മയും മാതാവു കണ്ണുക്കുട്ടിക്കോവിലമ്മയും അവിടെയാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. കണ്ണുക്കുട്ടിക്കോവിലമ്മ സണ്ണീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ നിപുണയായിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ അച്ഛൻ സാമൂതിരിക്കോവിലകത്തെ മൂന്നാളർ വാഴ്ചയായിരുന്ന മാനവിക്രമൻതമ്പുരാനാണ്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—ബാല്യത്തിൽ കാവുനാടകങ്ങൾ വായിച്ചതിനു മേൽ അപ്പനെടുങ്ങാടി കോഴിക്കോട്ടു ഗവണ്മെൻ്റ് കാളേജിലും കേരള വിദ്യാശാലയിലും പഠിച്ച് എഫ്. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. പിന്നീട് മദിരാശിയിൽ പോയി ഡാക്ടർ മില്ലറുടെ കീഴിൽ ഒരുധ്യേതാവായി ബി. എ. ജയിച്ചു. തദനന്തരം കണ്ണൂരിൽ ഒരു ഉപാധ്യായനായി ജോലിനോക്കി. അതിനുമേൽ കോഴിക്കോട്ടു മിഷണറിസ്കൂളിൽ

സയൻസ് ടീച്ചറായി. ഒടുവിൽ മദിരാശി ക്രിസ്ത്യൻകാളേജിൽ ഒരു ട്യൂട്ടറായി മില്ലർസായിപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ നിയമിച്ചു. ആ പണിയിൽ ഇരിയ്ക്കുമ്പോൾ ബി. എൽ. പരീക്ഷയിൽ ഉത്തീർണ്ണനായതിനുപുറമെ കശാഗ്രബുദ്ധിയായ അദ്ദേഹം ബാങ്കുനടത്തുന്നതിനും മറ്റും സ്വപചരിത്രം കൊണ്ടു പ്രായോഗികപരിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു.

പൊതുജനസേവനം:—ഇംഗ്ലീഷ് വഷം 1888-ൽ അപ്പനെടു ഞാടി കോഴിക്കോട്ടു വക്കീലായി വ്യവഹരിച്ചുതുടങ്ങി. 1897-ൽ അവിടത്തെ ഒരു ഒന്നാംകിടയിലുള്ള അഭിഭാഷകനായി. ആ കൊല്ലം മദിരാശി ഹൈക്കോടതിയിൽ വ്യവഹരിക്കാൻ തുടങ്ങിയെങ്കിലും ശരീരാസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം കോഴിക്കോട്ടേക്കു തിരിയെപ്പോന്നു. 1899-ലാണ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരുമായി ഘടിപ്പിച്ചതും, ഇന്നും നല്ല നിലയിൽ നടന്നുപോരുന്നതുമായ നെടുങ്ങാടിബാങ്ക് അവിടെ സ്ഥാപിച്ചത്. ബി. എൽ. പരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ പിതൃമരണംനിമിത്തം ധനസംബന്ധമായ ക്ലേശം അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. അന്നാണ് സ്വന്തം നാട്ടിൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ ആവശ്യം അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമായത്. തന്റെ ഒരു കാരണവരായിരുന്ന നെല്ലായ കിഴക്കേപ്പാട്ടു കേളിപ്പുറാടിയുടെ പുത്രി മീനാക്ഷിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. 1906-ൽ കോഴിക്കോട്ടു പബ്ലിക് പ്രാസിക്യൂട്ടറായി നിയമിതനായി. ഒൻപതു കൊല്ലത്തോളം ആ പണി നോക്കി. മലബാറിൽ ആദ്യം ക്ഷീരവ്യവസായത്തിനായി ഒരു കമ്പനി സ്ഥാപിച്ചു കുറേക്കാലം അതിന്റെ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടറായിരുന്നു. വേറെയും ഷാപ്പുസാമാനങ്ങൾ, തുണി മുതലായ പല കച്ചവടങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടു. ഒരേ സമയത്തു ബുദ്ധിപല കാര്യങ്ങളിലും ചെലുത്തുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു നിർദ്ദീകനും കർമ്മകുശലനും സ്ഥിരോത്സാഹിയും നിരന്തരവ്യവസായിയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

സാഹിത്യപ്രവർത്തനം:—കോഴിക്കോട്ട് ആരംഭിച്ച കേരളപത്രികയുടെ ജനയിതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു നെടുങ്ങാടി എന്ന് അനൂത പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടെനിന്നു പിന്നീട് പുറപ്പെട്ട കേരളസഞ്ചാരിയുടേയും തൃശ്ശൂരിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ വിദ്യാവിനോദിനിയുടേയും ഉടമസ്ഥതയും മേൽനോട്ടവും സ്വല്പകാലത്തേക്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു റാവുബഹദൂർ എന്ന സ്ഥാനം സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി. കോഴിക്കോട്ടു കാൺവെൻറിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്ത ബാലികമാർക്കു പ്രവേശമില്ലെന്നു കണ്ടു ചാലപ്പാത്തു് എസ്. പി. ഇ. ഡബ്ല്യു. (Society for the Promotion of Education of Women) എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘം സ്ഥാപിച്ചു അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂൾ ഉൽഘാടനംചെയ്തു. 1109-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തിലായിരുന്നു മരണം.

കുന്ദലത:—അപ്പനെടുങ്ങാടി കുന്ദലതയ്ക്കുപുറമേ ഒരു പാറ വലിമാത്രമേ എഴുതിയിട്ടുള്ളൂ. 1063-ാമാണ്ടു തുലാമാസത്തോടടുപ്പിച്ചാണ് കുന്ദലത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. കുന്ദലത, താരാനാഥൻ, കവിലനാഥൻ, അലോരനാഥൻ, രാമകിശോരൻ തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ചേരുകൾ കേരളീയങ്ങളല്ല എന്നുള്ള അപവാദത്തിന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ “കേരളസമ്പ്രദായത്തിന്നനുസരിക്കാത്ത ചില മാതൃകകളും മറ്റാകേളും ഇതിലെങ്ങാനും കാണാനിടയുണ്ടെങ്കിൽ ഈ കഥ കേരളത്തിൽ നിന്നു വളരെ ദൂരെയുള്ള ഒരു ദേശത്തു സംഭവിച്ചതായാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് എന്നും, ആയവ ആ ദേശത്തെ നടപ്പുകൾക്കനുസരിച്ചിരിക്കാ”മെന്നും സമാധാനം പറയുന്നു. “സാരംഭൂതികളും, വിവേകികളും, സൗശീല്യപ്രധാനന്മാരും, യോഗ്യരും, ധൈര്യശാലികളും, നല്ല തനിക്കുതാൻപോന്നവരുമായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരുടെ വൃത്താന്തങ്ങളാണ് ഈ കഥയിൽ മുഴുവൻ” എന്നു തന്റെ അഭിപ്രായം സി. പി. അച്ചുതമേനോൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കുന്ദലതയിലെ ശൈലി:—“ആ ആളെ കണ്ടാൽ ഒരു യോഗീശ്വരനാണെന്നു തോന്നും. പീതാംബരം ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു. വേറെ ഒരു വസ്ത്രംകൊണ്ടു ശരീരം നല്ലവണ്ണം മറയ്ക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിന്നുപുറമേ ഒരു മാൽത്തോൽകൊണ്ടു തുടത്തുഭാഗം മുഴുവനും മറയ്ക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കഴുത്തിൽക്കൂടി പുറത്തേക്കു ഒരു ചെറിയ ഭാഗ്യം തൂക്കിയിട്ടുണ്ട്. കയ്യിൽ ഒരു ദണ്ഡും ഉണ്ട്. വലിയ ജടാഭാരം ശിരസ്സിന്റെ മുൻഭാഗത്തു നിറഞ്ഞിരിക്കട്ടിവെച്ചിരിക്കുന്നു. താടി അതിനിബിഡമായി വളർത്തിയിട്ടുള്ളതിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ നരച്ച രോമവും കാണുന്നുണ്ട്. ഉന്നതകായനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷണയുക്തമായ മുഖവും, വ്യൂഹമായിരിക്കുന്ന ഉരസ്സും, ഉജ്ജ്വലങ്ങളായിരിക്കുന്ന നേത്രങ്ങളും, ശരീരത്തിന്റെ തേജസ്സും കണ്ടാൽ സാമാന്യനല്ലെന്ന് ഉടനേ തോന്നാതിരിക്കയില്ല.”

ഇതു ഒരു യോഗീശ്വരന്റെ വണ്ണനയാണ്. ഇന്നും നമ്മുടെ ബാലന്മാരെയും ബാലികമാരെയും കുന്ദലത രസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല.

ക. ചത്തുമേനോൻ (1022-1075)—ഉപക്രമം:—സാമ്രാജ്യംകൊണ്ടോ, ശാസ്ത്രഗന്ധിയായോ, ചരിത്രപരമായോ ഉള്ള ഒരു ആഖ്യാനികയല്ല കുന്ദലത എന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. “അളകാപുരി അളകാപുരി എന്നൊരു രാജ്യം; അവിടെ അളകേശ്വരൻ അളകേശ്വരൻ എന്നൊരു രാജാവു” എന്നും മറ്റും തുടങ്ങുന്ന മുത്തശ്ശിക്കഥകളുടെ കരുവിൽ കലാകൗശലത്തോടുകൂടി വാർത്തിട്ടുള്ള ഒരു പഴയതും പുത്തനുമല്ലാത്ത ചെറിയ നോവൽ എന്നു അതിനെ ഗണിക്കുവാൻ നിവ്വാഹമുള്ളു. അക്കാലത്തു ഉത്തരകേരളത്തിൽ അപ്പനെടുങ്ങാടിയെക്കാൾ വളരെ അനുഗ്രഹീതനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നു.

അദ്ദേഹമാണ് ജ്ഞാനമേന്മയുള്ള ചന്തുമേനോൻ. അദ്ദേഹം 1065-ൽ ലക്ഷണ സമ്പന്നമായ ഒരു സാമുദായികാഖ്യായിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു; അതാണ് ഇന്ദുലേഖ.

ജനനം:—ചന്തുമേനോന്റെ അച്ഛൻ ഉത്തരകേരളത്തിൽ കോട്ടയം താലൂക്കിൽ തലശ്ശേരിക്കു സമീപം പിണറായി അംശം കേളാലൂർദേ ശത്തു് ഇടപ്പാടി ചന്തുനായരായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പോലീസ് ആമീൻ അഥവാ മജിസ്ട്രേട്ടുദ്യോഗവും അതിൽപ്പിന്നീട് താസിൽദാരുദ്യോഗവും വഹിക്കുകയാൽ ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ചന്തുആമീൻ താസിൽദാർ എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിനുസമീപം ചിറൊഴുത്തുവേനത്തിൽ പാവ്തിയമ്മയെ അദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തു. ആ ദമ്പതിമാരുടെ കുറിയപ്പുത്രനാണ് കഥാനായകൻ. 1022-മാണ്ടു ധനുമാസം 22-ാംനു ജനിച്ചു. പാവ്തിയമ്മയ്ക്കു പുറമേ ചന്തുനായർ തലശ്ശേരിക്കടുത്തു് കൊറിയത്തുവീട്ടിൽനിന്നു മറ്റൊരു യുവതിയേയും പരിഗ്രഹിക്കുകയുണ്ടായി. ആ സംബന്ധത്തിൽ ജനിച്ച ജ്യേഷ്ഠനാണ് കുഞ്ഞമ്പുനായർ. അദ്ദേഹത്തിനു സ്വപ്നം കവിതാവാസനയുണ്ടായിരുന്നു. ചന്തുനായർ കുറുമ്പുനാട്ടുതാലൂക്കിൽ താസിൽദാറായിരുന്നപ്പോൾ അവിടെ നടവണ്ണർകുളങ്ങരക്കണ്ടിമാത്തിൽവെച്ചായിരുന്നു ചന്തുമേനോൻ ജനിച്ചതു്. പിന്നീടു് അച്ഛനു നടവണ്ണൂരിൽനിന്നു കോവിലക്കണ്ടിയിലേക്കു സ്ഥലം മാറ്റം കിട്ടുകയാൽ അവിടെ താൻ പണിയിച്ച ഒരു ഭവനത്തിൽ താമസിച്ചു. അനന്തരം കോട്ടയംതാലൂക്കിലേക്കു മാറിയപ്പോൾ അവിടെ തിരുവങ്ങാട്ടു ശ്രീരാമക്കുഞ്ഞുത്തിനു സമീപം താൻ മക്കൾക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ ജ്ഞാനമേന്മ എന്ന ഗൃഹത്തിൽ പാത്തു. ആ വഴിക്കാണ് ജ്ഞാനമേന്മ ചന്തുമേനോൻ എന്ന പേർ കഥാനായകനിൽ സംക്രമിച്ചതു്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—1038-ൽ പാവ്തിയമ്മ മരിച്ചു. തിരുവങ്ങാട്ടു വെച്ചു കോരൻഗുരുക്കൾ എന്ന ഒരു നാട്ടെഴുത്തച്ഛന്റെ കീഴിൽ മലയാളം കൂട്ടിവായിക്കുവാൻ പഠിച്ചതിനുശേഷം ചന്തുമേനോൻ കുഞ്ഞമ്പുനമ്പിയാർ എന്ന പണ്ഡിതനോടു സംസ്കൃതത്തിലെ ബാലപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു. അച്ഛൻ വീണ്ടും കോവിലക്കണ്ടിയിലേക്കു സ്ഥലം മാറിപ്പോകുകയാൽ മകനും കൂടെ പോയി. അവിടെ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ചന്തുനായർ 1032-ൽ മരിച്ചു. അതിൽപ്പിന്നീട് ചന്തുമേനോൻ ജ്ഞാനമേന്മയെക്കു തിരിയെപ്പോന്നു. അതോടുകൂടി കുഞ്ഞമ്പുനമ്പിയാർ സംസ്കൃതവും അഭ്യസിപ്പിച്ചു. പാഴ്സി സ്കൂളിൽനിന്നും യഥാകാലം അൺകവനൻഡഡ് സിവിൽ സർവീസ് (Uncovenanted Civil Service) എന്ന പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. മടിക്കുലേപ്പൻ പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ആ അവസരത്തിൽ തലശ്ശേരി സ്റ്റാർക്കോസ് കോട്ട് ജഡ്ജിയായിരുന്ന ജി. ആർ. ഷാപ്പ് എന്ന സായിപ്പ് അദ്ദേഹത്തെ തന്റെ കോടതിയിലെ ആദം ഗുമസ്തനായി നിയമിച്ചു. അങ്ങനെ ഇംഗ്ലീഷു വർഷം 1864-ൽ ചന്തുമേനോന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിച്ചുവെ

കിലും സ്വപരിശ്രമംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ അത്യന്തം നിപുണനായിത്തീർന്നു. തന്റെ മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്ന എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളെയും പ്രീതി അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു സഹജമായ സ്വഭാവഗുണവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും ആ നൈപുണ്യംകൊണ്ടു മായിരുന്നു.

ഉദ്യോഗസ്ഥൻ:—സ്റ്റാരാക്കാസ് കോടതിയിൽനിന്നു ചന്തുമേനോൻ മലബാർ കലക്ടർ ലോഗൻസായിപ്പിന്റെ വാത്സല്യംനിമിത്തം ഇംഗ്ലീഷ് വഷം 1867-ൽ സബ് കലക്ടർ ആഫീസിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1869-ൽ ആക്ടിംഗ് ഒന്നാം ഗുമസ്തനും 1871-ൽ ഹജൂർ ഹെഡ് ക്ലർക്കായി. 1872-ൽ കോഴിക്കോട്ടു സിവിൽ കോടതി ഹെഡ് ക്ലർക്കായും അതിൽപ്പിന്നീടു മുൻസിഫായും ഉയർന്നു. 1892വരെ പല മലബാർകോടതികളിൽ ആ ഉദ്യോഗം വഹിച്ചതിനു ശേഷം സബ് ജഡ്ജിയായി കയറും ചെയ്യപ്പെട്ടു. 1893-ൽ മംഗലാപുരം സബ് ജഡ്ജിയായി. അവിടെവെച്ചു പക്ഷവാതം പിടിപെട്ടു കിടപ്പിലായി. 1897-ൽ ആ രോഗം ശമിച്ചപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ടു സബ് ജഡ്ജിയായി. 1898-ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻ്റ് അദ്ദേഹത്തിനു റാവു ബഹദൂർ എന്ന സ്ഥാനം സമ്മാനിച്ചു. സർ. ശങ്കരൻനായരുടെ മലബാർവിവാഹബില്ലിനെപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യാൻ മദിരാശിഗവണ്മെൻ്റിൽനിന്നു ഹൈക്കോടതിജഡ്ജി സർ. പി. മുത്തുസ്വാമി അയ്യരുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ നിയമിച്ച കമ്മിറ്റിയിൽ ചന്തുമേനോനും ഒരു അംഗമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ച് 1075 ചിങ്ങം 24-ാംനയശസ്തരീരനായി. അന്നും പതിവുപോലെ കോടതിയിൽ പോവുകയും ഔദ്യോഗികകൃത്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

ഭാവന:—കൊച്ചി ഇരിങ്ങാലക്കുട ക്ഷേത്രത്തിൽ പണിയുണ്ടായിരുന്ന വരമ്പത്തു കൃഷ്ണമേനോൻ്റെയും, കാഞ്ഞോളി ലക്ഷ്മിയമ്മയുടേയും പുത്രിയായ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിയമ്മയെ ആ ഭാഗ്യവതിയുടെ 12-ാമത്തെയോ 13-ാമത്തെയോ വയസ്സിൽ ചന്തുമേനോൻ വിവാഹം കഴിച്ചു. അവർ അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും അനുരൂപയായ സഹധർമ്മിണിയായിരുന്നു. സബ്ജീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ നിപുണയായ ആ സാധവിയാണ് ചന്തുമേനോനെക്കൊണ്ട് ഇന്ദുലേഖ രചിപ്പിച്ചതും വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെക്കൊണ്ട് അമരകശതകം ഭാഷാന്തരീകരിപ്പിച്ചതും. “സുമതികരമണി ചന്തു മേനവൻ്റെ കമനി മനീഷിണി” എന്നാണ് ആ മഹിമാരത്നത്തെപ്പറ്റി വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ ഏഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

ചില ഗുണവിശേഷങ്ങൾ:—ചന്തുമേനോൻ്റെ സ്വഭാവനൈർമല്യവും നീതിനിഷ്ഠയും സത്യസന്ധതയും അത്യന്തം പ്രശംസനീയങ്ങളാണ്. ആരിലും ഗുണം കണ്ടാൽ അകമഴിഞ്ഞു ബഹുമാനിക്കുകയും ദോഷം കണ്ടാൽ നിട്ടയമായി പരിഹസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ നിശിതങ്ങളായ

‘പരിഹാസങ്ങൾക്കു’ ഉദാഹരണങ്ങൾ എത്ര വേണമെങ്കിലും എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാണ്. താൻ ഒരു കേരളീയനാണെന്നുള്ളതിൽ അദ്ദേഹം തികച്ചും അഭിമാനംകൊണ്ടു. സാഹിത്യത്തിനുപുറമേ സഞ്ജീതം, ചെണ്ടകൊട്ടു, കഥകളി, മോഹിനിയാട്ടം എന്നിവയിലും അദ്ദേഹത്തിനു് അസാമാന്യമായ അഭിനിവേശമുണ്ടായിരുന്നു.

കൃതികൾ:—ചത്തുമേനോൻ 1 ഇന്ദുലേഖ, 2 ശാരദ ഈ രണ്ടു നോവലുകളും, 3 മയൂരസന്ദേശം, 4 ഉത്തരരാമചരിതം ഇവയെപ്പറ്റി നിരൂപണങ്ങളും, 5 തന്റെ സ്റ്റേഹിതൻ കണ്ണതിശ്ശങ്കരൻനമ്പിയാരുടെ

“ഇതി നരിചരിതം സമാപ്തമേതൽ—
കഥകളിലുത്തമമെത്രയും വിചിത്രം
പരിചൊടിതു കഥിക്കു കേൾക്കയെന്നാൽ
നരിഭയമില്ലയകത്തടച്ചിരുന്നാൽ”

എന്നവസാനിക്കുന്ന നരിചരിതം എന്ന വിനോദകാവ്യത്തിനു മുഖവുരയുമാണ് രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇവയ്ക്കുപുറമേ “എന്തിനു വെറുതേ സുന്ദരി മണി നീ കേഴുന്നതു—കളമൊഴി! കലമിഴി! കളക കലഹം” എന്നൊരു ഗാനവും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു.

ഇന്ദുലേഖ:—ഒട്ടു വളരെ ഇംഗ്ലീഷുനോവലുകൾ ചത്തുമേനോൻ വായിച്ചിരുന്നു. തന്റെ പത്നിയെ അവയിൽ ചിലതിലെ കഥ ഗ്രഹിപ്പിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ സുചരിത മലയാളത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നു നിബ്ബന്ധിച്ചു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ആലോചിച്ചു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷു് നോവൽ രജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനെക്കാൾ നല്ലതു് അതിന്റെ രീതി പിടിച്ചു മലയാളത്തിൽ ഒരു സ്വതന്ത്രമായി നിർമ്മിക്കുന്നതാണ് എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി പരപ്പനങ്ങാടിയിൽ മുൻസിഫായിരുന്ന കാലത്തു് ഇംഗ്ലീഷു് വഷം 1889 ജൂൺ 11-ാംനു- ഇന്ദുലേഖ എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ആ പണി ആഗസ്റ്റ് 17-ാംനു- അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സുമാർ രണ്ടു മാസംകൊണ്ടു മുഴുവിച്ചതാണ് പ്രസ്തുതപുസ്തകം. ചത്തുമേനോന്റെ കൃതഹസ്തതയ്ക്കു് ഇതിലധികം ഒരു തെളിവു് ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ഇന്ദുലേഖ ഒരു സാമുദായികകഥയാണ്. അതു നടന്നതായി കവി സങ്കല്പിക്കുന്നതു കേരളത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊരുമല്ല. സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമായി അനേകം സമുദായങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരെ അദ്ദേഹം കഥാപാത്രങ്ങളാക്കിട്ടുണ്ടു്. അവരിൽ വിടനും വിസ്തീയുമായ സുരീനമ്പൂരിപ്പാടു് ഒരു വിശേഷസൃഷ്ടിയാണ്. അതിനെക്കാൾ വിചിത്രസൃഷ്ടിയാണ് ശാരദയിലെ വൈത്തിപ്പട്ടർ. ഒരു പാത്രത്തെ നല്ലതാക്കിയാൽ അതിരില്ലാതെ വാഴുകയും ചീത്തയാക്കിയാൽ അളവില്ലാതെ താഴുകയും ചെയ്യുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരനു പ്രത്യേകം ഒരു പ്രവണതയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അത്തരത്തിലുള്ള

നീചപാത്രവണ്ണനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരദ്ദേശമെന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. “മലയാളത്തിൽ അത്യുൽകൃഷ്ടസ്ഥിതിയിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരായ നമ്പൂരിപ്പാടന്മാരെയും നമ്പൂരിമാരെയും പരിഹസിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു ദുഷ്ടവിചാരം എനിക്കു് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു് എന്റെ ബുദ്ധിമാന്ദ്രം നിഷ്പക്ഷവാദികളുമായ വായനക്കാർക്കു് ധാരാളമായി മനസ്സിലാകുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു” എന്നു് അദ്ദേഹംതന്നെ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നമ്പൂരിമാരും നായന്മാരും ഒന്നുപോലെ നന്നായി കാണണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. കാലോചിതമായ വിദ്യാഭ്യാസവും തജ്ജന്യമായ പരിഷ്ക്കാരവും ആ രണ്ടു സമുദായങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാകണമെന്നു് അദ്ദേഹം അത്യധികമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. സർവ്വോപരി പുരുഷന്മാരെപ്പോലെ സ്ത്രീകളും വിദ്യാഭ്യാസിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. ഇന്ദുലേഖയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാഷയെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന് ചിലതെല്ലാം പറയുവാനുണ്ടു്. സംസ്കൃതത്തെ കഴിവുള്ളിടത്തോളം അകറ്റിനിർത്തി സാധാരണജനങ്ങൾ ഗൃഹത്തിൽ സംസാരിക്കുന്ന രീതിയിലാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികൾ രചിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന് സംസ്കൃതത്തിൽ ലോകവൃൽപത്തി ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാരുടെ ഉത്തരരാമചരിതത്തിനു് അദ്ദേഹം എഴുതിട്ടുള്ള നിരൂപണത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടു്. “വൃൽപത്തി എന്നു ശരിയായി സംസ്കൃതത്തിൽ ഉച്ചരിക്കേണ്ട പദത്തെ വില്പത്തി എന്നാണു് നാം സാധാരണ പറയാറു്. അതു് ആ സാധാരണമാതിരിയിൽത്തന്നെയാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ഇതുപോലെ പലേ വാക്കുകളേയും കാണാം; ‘പട്ട’, ‘ധൃതഗതി’, ‘ധൃതഗതിക്കാരൻ’, ‘യോഗ്യമായ സഭാ’ ഈവക പലേ പദങ്ങളും സമാസങ്ങളും സംസ്കൃതസിദ്ധമായ രീതിയിൽ അല്ല, മലയാളത്തോടു ചേർത്തു പറയുമ്പോൾ ഉച്ചരിക്കുന്നതു് അത്ഭുതം ഗ്രഹിക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ടു് സാധാരണ മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ഈ വാക്കുകൾ ഉച്ചരിക്കുന്ന പ്രകാരം തന്നെയാകുന്നു ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്” എന്നും മറ്റും അദ്ദേഹം തനിക്കു് ആ വിഷയത്തിലുള്ള അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും ചില വണ്ണനാത്മകങ്ങളായ ഘട്ടങ്ങളിൽ ഭാഷാവിഷയകമായി അദ്ദേഹം ഒന്നുകൂടി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു തോന്നാറുണ്ടു്.

ഗുണദോഷനിരൂപണം:—ഇന്ദുലേഖയുടെ കഥാഗുഹനത്തിൽ ഗുണകാരൻ വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിർവാഹമില്ല. 18-ാമധ്യായത്തിലെ ദീർഘമായ നിരീശ്വരതത്ത്വചാർവ്വം, ഇന്ത്യൻനാഷണൽ കാൺഗ്രസിനെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനം മറ്റും കഥയുടെ പുരോഗതിയെ യാതൊരു വിധത്തിലും സഹായിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ വേറെയും ചില ഔകല്യങ്ങൾ ഇത്രതന്നെ അനൗചിതങ്ങളല്ലെങ്കിലും ചൂണ്ടിക്കാ

ണിക്കുവാൻ കഴിയും. എന്നാൽ പ്രകൃതിവർണ്ണനം, പാത്രസൃഷ്ടി, സ്വഭാവവിശകലനം, ഭാവനാകുശലത, ഫലിതമാർമ്മികത, ഉപാലംഭനപാടവം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അംശങ്ങളിൽ ആ കൃതി സർവ്വാൽകൃഷ്ടമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു എന്റെ ആശയം സ്പഷ്ടമാക്കാം.

ബോംബേതൂറുവത്തിന്റെ വർണ്ണനയിലെ ഒരു ഭാഗം:—“പാൽ നരപോലെ അതിധവളങ്ങളായും നീരുണ്ടു മേഘപോലെ ശ്യാമളങ്ങളായും കുമ്പവർണ്ണങ്ങളായും അരുണവർണ്ണങ്ങളായും മിശ്രവർണ്ണങ്ങളായുള്ള പലമാതിരി അത്യുന്നതങ്ങളായ ആറും നാലും രണ്ടും കുതിരകളാൽ വലിയ്ക്കപ്പെടുന്നതും, മഞ്ഞവെയിലിൽ അതിമനോഹരമായി മിന്നിത്തിളങ്ങിക്കൊണ്ടു കണ്ണുകളെ മയക്കുന്നതും ആയ ഗാഡികൾ അസംഖ്യം അന്യോന്യം തിക്കിത്തിരക്കില്ലാതെ ഓടുന്നതുകളുടേയും, ചിത്രത്തിൽ നില്ക്കുന്നതുപോലെ ബഹുസജ്ജമായിട്ടു സമുദ്രതീരത്തിൽ ചിലേടങ്ങളിൽ നിർത്തിട്ടുള്ളതുകളുടേയും കാഴ്ച, പിന്നെ ആ ഗാഡികളിൽത്തന്നെയെന്നു കടൽക്കാരം കൊള്ളുന്നവരുടേയും പുറത്തിറങ്ങി നടന്നിട്ടും കടൽ വക്കത്തു കെട്ടിയുണ്ടാക്കിട്ടുള്ള അതിമനോഹരമായ ജരിപ്പിടങ്ങളിൽ ഇരുന്നിട്ടും കാണാവുന്ന മഹാനാരായ പുരുഷന്മാരുടേയും ചന്ദ്രഭാഗികളായ സ്ത്രീകളുടേയും വികസിച്ചുനില്ക്കുന്ന ചെന്താമരപ്പൂക്കളെപ്പോലെ ശോഭിക്കുന്ന മുഖങ്ങളോടുകൂടിയ ചെറിയ കിടാങ്ങളുടേയും സംഘം സമുദ്രത്തിൽനിന്നു വരുന്ന മന്ദസമീരണനെ ഏറ്റവും രസിച്ചു സല്ലപിച്ചിരിക്കുന്നതിനെ കാണുന്ന ആനന്ദകരമായ കാഴ്ച.....പിന്നെ ഈ സകല കാഴ്ചകൾക്കും വിനോദങ്ങൾക്കും ജീവനും അതിശോഭയും കൊടുക്കുന്നതും വാചാമഗോചരമായി, നിസ്തല്യമായിരിക്കുന്ന സൂര്യാസ്തമനശോഭ.”

സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യവഹാരകാര്യസ്ഥൻ താഴ്ശ്ശൻമേനോനും:

“നമ്പൂരി:—എനിക്കും ഇന്നു കാര്യം നോക്കാൻ ഒന്നും ഇടയില്ല. താഴ്ശ്ശ, നീ പോയ്ക്കോ.

താഴ്ശ്ശൻ:—ഇതു് അസാരം ഒന്നു നോക്കാതെ കഴികയില്ല.

ന:—ഇന്നു നീ എന്തു പറഞ്ഞാലും എനിക്കും ഇടയില്ല.

താ:—മറന്നാരും നമ്പർ വിചാരണയാണു്. അടിയനു് ഒരു വിവരം ഉണർത്തിക്കൊണ്ടായിരുന്നു. അതു് ഇപ്പോൾ ഉണർത്തിക്കാതെ കഴികയില്ല.

ന:—എന്തു വിചാരണയായാലും വേണ്ടതില്ല. ഇന്നു് എനിക്കും ഒരു കാര്യവും കേൾക്കാൻ ഇടയില്ല.

താ:—ഒരാധാരം ഫയലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതിനു് ഒരു ഹരജി കൊടുക്കണം. ഹരജി എഴുതിക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ഒന്നു തൃക്കൈവിളയാടിത്തന്നാൽ മതി.

ന:—ഇന്നു ശനിയാഴ്ചയാണ്. ശനിയാഴ്ച ഞാൻ ഒരു കടലാസ്സിലും ഒപ്പിടാറില്ലെന്നു താച്ചുവിന്നു നിശ്ചയമില്ലേ? പിന്നെ എന്തിന് എന്ന് ഉപദ്രവിക്കുന്നു?

താ:—ആധാരം ഫയലാക്കാൻ തികളാഴ്ച ഹാജരാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ നമ്പർ ദോഷമായിരും.

ന:—എങ്ങനെയെങ്കിലും തീരട്ടെ. അപ്പീൽക്കോടതി ഇല്ലേ?

താ:—ആധാരം ഫയലാക്കാഞ്ഞാൽ അപ്പീൽക്കോടതിയിലും തോല്ക്കും.

ന:—ഇതു വലിയ അനർത്ഥംതന്നെ. താച്ചുവിനെ ഒരു കാര്യം എല്ലിച്ചാൽ പിന്നെ എന്ന് വന്ന് ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്നത് എന്തിനാണ്?

താ:—ഹരജിയിൽ അടിയന്ത് ഒപ്പിട്ടുകൊടുക്കാൻ പാടുണ്ടോ?

ന:—ഇന്നു ശനിയാഴ്ച ഞാൻ ഒരു ഹരജിയിലും ഒപ്പിട്ടുകയറ്റി. പണ്ട് ഒരന്യായത്തിൽ ശനിയാഴ്ച ഒപ്പിട്ട് ഒരു നമ്പ്ര് തോറപോയത് താച്ചുവിന് കാണുകയല്ലേ?

താ:—ഇത് അന്യായമല്ലാ ഹരജിയല്ലേ?"

ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ആ സംഭാഷണം എത്ര തന്മയതപത്തോടുകൂടിയാണ് പന്തുമേനോൻ നമ്മെ വരച്ചുകാണിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്!

ഇന്ദുലേഖയ്ക്ക് ഒരു വലിയ മെച്ചം കിട്ടിയത് ആ പുസ്തകം മലബാർ കലക്ടറായിരുന്ന ഡബ്ബ്ളിയു. ഡ്യുമെറ്റ് (W. Dumergue) 1066-ൽ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു വിവർത്തനംചെയ്തതാണ്. ഡ്യുമെറ്റ്റിന്റെ തർജ്ജമ വളരെ നന്നായിട്ടുണ്ട്. അക്കാലത്തു മലബാർജില്ലയിൽ കലക്ടർദ്യോഗം വഹിച്ച സായിപ്പന്താരിൽ പലരും മലയാള ഭാഷയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. ലോഗൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർമാനുവലിൽ ഒരു തച്ചോളിപ്പാട്ടു പരിഭാഷപ്പെടുത്തിച്ചെത്തിരിയ്ക്കുന്നു. പെർസിമാക്വിൻ (Percy Macqueen) അടിയേറി കുഞ്ഞിരാമന്റെ സാഹായ്യത്തോടുകൂടി ഒരു വളരെ തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ ശേഖരിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞിരാമൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ മുൻപിറായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചത് 1948-ലാണ്.

ഇന്ദുലേഖ കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ലക്ഷണപൂർണ്ണമായ നോവലാണെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അകുബർ 1055-ൽ ആരംഭിച്ചു. എങ്കിലും അതിലെ പത്തു് അധ്യായങ്ങൾമാത്രമേ 1057 വരെയുള്ള കാലത്തിനിടയ്ക്കു പൂർത്തിയായുള്ളൂ. 1069-ലാണ് അതച്ചുടിച്ചത്. സി. വി. രാമൻപിള്ളയുടെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ 1058-നും 1060-നും ഇടയ്ക്കു രചിച്ചതാണെങ്കിലും 1065-ലെ പ്രകാശിതമായുള്ളൂ.

ശാരദ:—ശാരദ രചപൂർണ്ണകൃതിയാണ്. 1068-മാണ്ടു് ആരംഭത്തിൽ (ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1892 ആഗസ്റ്റ് 16-ാംന-) അതിലെ ആദ്യത്തെ

ഏതധ്യായങ്ങൾ ഒന്നാം ഭാഗമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഉദ്ദേശം. രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾ ആ ഇംഗ്ലീഷ് വാഷ് അവസാനിക്കുന്നതിനു മുമ്പിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹം ഫലിച്ചില്ല. പിന്നീടു മൂന്നധ്യായങ്ങൾ മാത്രമേ എഴുതിയുള്ളൂ. അവകൂടി ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജാമാതാവു പാട്ടത്തിൽ നാരായണ മേനോൻ 1079-ൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. ഇന്ദുലേഖയെക്കാരും വിശിഷ്ടമായ ഒരു നോവലാണ് ശാരദ. അതിലെ കഥാഖടനയിൽ പരിണാമ ഗുപ്തി ഗ്രന്ഥകാരൻ നിഷ്പഷ്ടമായി പാലിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പിന്നീടുള്ള ഇതിവൃത്തഗതി എന്തെന്നു നിണ്ണയിക്കുന്നത് അസാധ്യംതന്നെ. സി. അന്തപ്പായിയും, പയ്യംപള്ളി ഗോപാലപിള്ളയും ശാരദ പൂരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ പൂരണങ്ങൾ അവരുടേതാണ്; ചന്ദ്രമേനോന്റെതല്ല. ശാരദതന്നെയാണ് നായിക. നായകൻ ആ വിലാസിനിയുടെ അമ്മാവന്റെ മകനായ കൃഷ്ണമേനോൻ ആയിരിയ്ക്കുമെന്നു ഊഹിക്കുവാൻ മാഗ്ഗ്മില്ലാതെയില്ല. ശാരദയിലെ ചില കഥാപാത്രങ്ങളെ ചന്ദ്രമേനോൻ അത്യന്തം സജീവങ്ങളാക്കിട്ടുണ്ട്. വൈത്തിപ്പട്ടർ, കണ്ടൻ മേനോൻ, പുഞ്ചോലക്കരയിടത്തിൽ അച്ചൻ മുതലായവർ അനുവാചകന്മാരുടെ ഹൃദയഭിത്തികളിൽനിന്നു് ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകുന്നതല്ല. ശാരദയിലെ ഭാഷയും ഇന്ദുലേഖയിലേതിനെക്കാൾ ഒന്നുകൂടി മിനുസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

ഓഷ്ഠന്മാർ:—“മനുഷ്യന്റെ ബുദ്ധിയുടെ ഓഷ്ഠതയെപ്പറ്റി കാത്താൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാതെയിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരു സിംഹത്തെയോ പുലിയെയോ കരടിയെയോ കാണുന്ന ക്ഷണത്തിൽ അതു് എന്തൊരു മാതിരി ഓഷ്ഠജന്തുവാണെന്നു മനുഷ്യനും മാറുള്ള ജന്തുക്കൾക്കും മനസ്സിലാകുന്നു. അങ്ങനെ മനസ്സിലാകുന്നതിനാൽ ആവക ജന്തുക്കളിൽനിന്നുണ്ടാകാവുന്ന ആപത്തുകളെ തടുപ്പാൻ വഴി മുൻകൂട്ടി കരുതുന്നു. എന്നാൽ ഓഷ്ഠമനുഷ്യർ എന്നു പറയുന്നത് എന്തൊരു ജന്തുവാണ്. ഈ ജന്തുവിന്റെ സ്വഭാവം എന്താണ്! സിംഹം, പുലി, കരടി, കാട്ടുപോതു്, പന്നി, പശു, മാൻ മുതലായ ജന്തുക്കളുടെ ക്രൂരഗുണമോ, സൗമ്യഗുണമോ ഏകദേശം ഇന്നപ്രകാരമാണെന്നു നാം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരു ഓഷ്ഠമനുസ്സായ മനുഷ്യന്റെ ദൗഷ്ട്യത്തിനു് ഇന്നപ്രകാരമുള്ള ചേഷ്ടകൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു വല്ല ഒരു നിശ്ചയവും നമുക്കാക്കെങ്കിലും കിട്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ല, കിട്ടുവാൻ പാടില്ല.” ഇത്യാദി. വൈത്തിപ്പട്ടർ സ്വാർത്ഥസിദ്ധിക്കു് എത്ര ക്രൂരകർമ്മവും ചെയ്യാൻ മടിയില്ലാത്തവിധം പാപിപ്പും അറിവും അശേഷമില്ലാത്ത ഒരു ഓഷ്ഠനായിരുന്നുവെന്നു് ആ ഭാഗം ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

പുഞ്ചോലക്കര ഏടത്തിലെ അച്ചൻ:—ആകാരവണ്ണനും:—“അതിന്റെ വഴിയേ അത്യന്തം തടിച്ചു് ഉരുണ്ടു കറുത്ത വണ്ണത്തിൽ ഭയങ്കരമായ ഒരു സ്വരൂപം ഇറങ്ങിവരുന്നതായും കണ്ടു. ഈ സ്വരൂപത്തിന്റെ തല

യിൽ വാൽക്കണ്ണാടിപോലെ അത്ര മിന്നസമായി വെളിച്ചം തട്ടുമ്പോൾ മിന്നുന്ന കഷണ്ടിയാണ് കണ്ടത്. കറുത്ത നെറ്റി മുഴുവൻ വെളുത്ത സ്നേഹകൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകൾ വൃത്തത്തിൽ അത്യന്തം ചൊന്ന രസത്തോടെ രാശിയിട്ടായിട്ടാണ്. ദീപ്തം കുറഞ്ഞു തടിച്ചു കറേമേലോട്ടയൻ ദ്വാരത്തോടുകൂടി ആ മൂക്കും പരന്ന മുഖവും കറുത്തുതടിച്ചു ചുണ്ടും അത്യന്തം വിശാലമായ വക്കുസ്സു നിറയെ തേച്ച സ്നേഹഭയം അതിന്നുപരി കിടക്കുന്ന സ്വപ്നം കെട്ടിയ രാദാക്ഷമാലയും കണ്ടു ശങ്കരൻ അതുതപ്പെട്ടു." ഇത്യാദി.

നാട്ടുകാര്യസ്ഥൻ:—കരിപ്പാട്ടിൽ കണ്ടൻമേനോനെ രണ്ടുതട്ടിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പു നാട്ടുകാര്യസ്ഥന്മാരെപ്പറ്റി ഒരു അവഹേളനപരമായ വിവരണമുണ്ട്. അത്തരത്തിലുള്ള പലരേയും ചന്തുമേനോൻ അക്കാലത്തു കോടതികളിൽ കണ്ടിരിക്കണം. ഇപ്പോഴും ഇങ്ങനെ അവരെ കാണുവാൻ പ്രയാസമില്ല.

താഴെക്കാണുന്ന ഉപാലംഭം നോക്കുക. “സർക്കാരുദ്യോഗം, കച്ചവടം, കൃഷി, ഗൃഹസ്ഥവൃത്തി, വിദ്യാപരിശ്രമം, കൈവേലപ്രവൃത്തികൾ, കൂലിപ്പണി, പിച്ചയെടുക്കൽ മുതലായ നാനാവിധ വ്യാപാരങ്ങളിലും ക്രമമായും ശരിയായും പ്രവേശിക്കാതെയും അധികകാലം കോടതികളിൽ വ്യവഹാരകാര്യങ്ങളിൽ പരിചയിച്ചു വ്യവഹാരത്തിൽ അത്യന്തം രസം പിടിച്ചു പൂർവ്വജ്ഞിതമായി വല്ല സ്വത്തുക്കളും തന്നിച്ച് ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു വ്യവഹാരഭാഗത്തിനാൽ നശിപ്പിച്ചു, ദിവസവൃത്തിക്കു നല്ല ബുദ്ധിമുട്ടോടുകൂടി, വല്ല കാര്യങ്ങളിലും മദ്ധ്യസ്ഥം പറഞ്ഞും വ്യവഹാരങ്ങൾ നടത്തുന്നതിൽ വക്കീൽമാരുടെ ഉപദേശാവാസവും വല്ല മുറിവാചകങ്ങളും പഠിച്ചു ഹരജികൾ, ആധാരങ്ങൾ, തറവാട്ടുകരാദികൾ മുതലായത് എഴുതുന്നതിൽ ബഹുസമർത്ഥനെന്നു അറിവില്ലാത്ത ആളുകളെ ശരിപ്പിച്ചും, ധനപുഷ്ടിയും ജനപുഷ്ടിയും ഉള്ള തറവാടുകളിൽ കടന്നുകൂടി കിടംബച്ഛിദ്രവും നാശവും ഉണ്ടാക്കിയും നാട്ടിൽ വ്യവഹാരങ്ങൾ വലിപ്പിച്ചും കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്ന ഒരു മനുഷ്യനു ഞാൻ നാട്ടുകാര്യസ്ഥനെന്നു പേരു കൊടുക്കുന്നു.”

“കണ്ടൻമേനോൻ നിയമസംബന്ധമായുള്ള അനേകം പദങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ തജ്ജമചെയ്യുന്നതിന്റെ തമാശ വായിച്ചുതന്നെ അറിയേണ്ടതാണ്. ബൊണാഫിഡ് (Bonafides) മലാപിഡ് (Malafides) സുയത്രോസ് (Surjuris) റീസ് ഇന്റർവലിയൻ ചൂടിക്കെട്ട് (Res Inter-ealias Adjudicate) ലവിഡൻസ് (Evidence) ചെമ്പരത്തി (Champertry) തുടങ്ങിയ വാക്കുകൾ ആരെയാണ് ചിരിപ്പിക്കാത്തതു്?”

താഴ്ന്നമേനോന്റെ കോപം:—ചുഞ്ചോലക്കര ഏടത്തിലെ വ്യവഹാരകാര്യസ്ഥനാണ് താഴ്ന്നമേനോൻ. അയാൾ വക്കീലന്മാരുടെ കൂട്ടു് അനേചയിച്ചുപോയപ്പോൾ വലിയ അമ്പലത്തിന്റെ കീഴക്കുഭാഗത്താണ് അവരുടെ കൊളമ്പു് എന്നൊരു ഭൂമി പറഞ്ഞു. സാധുവഴിക്കു് ഒരു സ്ത്രീകുട്ടിയെ കണ്ടു.

“ ‘കളമ്പു’ എവിടെയാണ് അറിയുമോ?’ എന്നു താഴ്ശ്ശൻമേനോൻ ചോദിച്ചു. ആ കുട്ടി നിശ്ശങ്കം പറഞ്ഞു ‘കളമ്പു സിലോണിലാണ്’.

താഴ്ശ്ശൻ:—വിഷമമായി, ഇപ്പോൾ രണ്ടു സംശയമായി. സിലോൺ എവിടെയാണ്?

കുട്ടി:—അത് ഒരു ദ്വീപിലാണ്; തെക്കേ സമുദ്രത്തിലാണ്.

താഴ്ശ്ശൻ:—ദുപിപോ? വക്കീലന്മാർ വായിക്കുന്നതു ദ്വീപിൽനിന്നാണോ?

കുട്ടി:—എന്താണ്? നിങ്ങൾക്കു ഞാനുണ്ടോ? എന്താണ് തുമ്പില്ലാതെ സംസാരിക്കുന്നത്?

താഴ്ശ്ശൻമേനോൻ കലശലായ ദേഷ്യം വന്നു. ‘എന്താണ് താൻ പറഞ്ഞത്? തുമ്പില്ലാതെ താനല്ലേ വിശേഷം പറയുന്നത്? സ്ത്രീകളി ആയിരിക്കും അല്ലേ? ആ ധിക്കാരം നല്ലവണ്ണം പഠിക്കാണുണ്ടു്’” ഇत्याദി.

പാവക്കീലന്മാർ, ജ്യോതിഷക്കാരർ, ഒരുവക നോവലെഴുത്തുകാർ മുതലായവരെ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വായത്തമായ ഭാവനയിലും ഫലിതത്തിലും ഭാഷയിലും കളിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം:—വാസനാസമ്പന്നനും കിശാഗ്രബുദ്ധിയുമായ ഈ മഹാത്മാവു ഭാഷാദേവിക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുള്ള ഇന്ദുലേഖയും ശാരദയും രണ്ടു് അനഗർവ്വങ്ങളായ രത്നങ്ങൾതന്നെയാണ്. അത്തരത്തിൽ അവയ്ക്കു സമീപമെങ്ങും ചെല്ലാവുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വേറെയില്ല. ഈ പാദങ്ങളിൽ ഊന്നി തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ചു നിലകൊള്ളുന്ന ചതു മേനോന്റെ നിത്യൗവനയും. നിതാന്തസുഷമയുമായ സൽകീർത്തിക്കു വാട്ടമോ കോട്ടമോ ഒരു കാലത്തും തട്ടുന്നതുമല്ല.

സി. വി. രാമൻപിള്ള (1033-1097)—ഉപക്രമം:—കേരളത്തിലെ നോവൽസ്സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയിടയിൽ കനിഷ്ഠികാധിഷ്ഠിതനായ സി. വി. രാമൻപിള്ളയെപ്പറ്റിയാണ് ഇനി പ്രസ്താവിക്കുവാനുള്ളത്. വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അപ്രതിഷേധ്യമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിൽ കേരളീയരായ മറ്റു നോവലെഴുത്തുകാർ ആദിത്യഭഗവാന്റെ തേജപ്രസരത്തിൽ പകൽവിളക്കുക്കൾപോലെ മങ്ങിപ്പോകുന്നു. ചതു മേനോൻപോലും അദ്ദേഹത്തിനു തുല്യനല്ല.

ജനനം:—തിരുവനന്തപുരം കോട്ടയ്ക്കുകത്തു മിത്രാനന്ദപുരത്തുനിന്നു കോട്ടമതിലിന്നരികിൽക്കൂടി വടക്കോട്ടു പോകുന്ന വഴിയുടെ കിഴക്കരികിൽ കൊച്ചുക്കണ്ണച്ചാർവീടു് എന്നൊരു ഭവനമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാ കേശവദാസൻ തന്റെ ഭാര്യ നങ്കക്കോയിക്കൽ അരത്തമപ്പിള്ളയ്ക്കു പണിയിച്ചുകൊടുത്ത ഒരു കെട്ടിടമായിരുന്നു അത്. 1033-മാണ്ടു്

ഇടവമാസം 7-ാംനം- ആയില്യംനക്ഷത്രത്തിൽ നമ്മുടെ കഥാനായകൻ ആ ഗൃഹത്തിൽ ജനിച്ചു. സി. വി.യുടെ തറവാടു നെയ്യാറിൻ കരത്താലൂക്കിൽ ചെങ്കൽപകുതിയിൽ ആര്യൂർ എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള കണ്ണങ്കരവീടാണ്. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതാവു പാർത്തിപ്പിള്ള 997-ൽ ജനിച്ചു. 1014-ൽ നെയ്യാറിൻകര കളത്തൂർ പനവിലാകത്തു നീലകണ്ഠപ്പിള്ള ആ യുവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അവരുടെ ഏട്ടാമത്തെ സന്താനമാണ് സി. വി. ആദ്യത്തെ പ്രസവത്തിൽ ശങ്കരപ്പിള്ളയെന്നും നാരായണപ്പിള്ളയെന്നും രണ്ടു പുത്രന്മാർ ജനിച്ചു. കാലാന്തരത്തിൽ അവർ രണ്ടുപേരും തഹശീൽദാരന്മാരായി ഉയർന്നു. അവർ തറവാട്ടിനു സമീപം പുനത്താനം എന്നൊരു ഗ്രാമം കൂടി പണിയിച്ചു. പാർത്തിപ്പിള്ളയുടെ മാതാവിനു വലിയകൊട്ടാരത്തിൽ ജോലിയുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ മകളുംകൂടി തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിക്കാൻ ഇടവന്നതാണ്. കാലാന്തരത്തിൽ പാർത്തിപ്പിള്ളയ്ക്കും അവിടെത്തന്നെ ജോലികിട്ടി. നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയ്ക്കും ഗ്രന്ഥമെഴുത്തായിരുന്നു പ്രധാനകാലക്ഷേപമാഗ്നം. അതോടുകൂടി അധ്യാപകവൃത്തിയിലും ഏല്പെടുകയാൽ നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയാശാൻ എന്നും അദ്ദേഹത്തെ ജനങ്ങൾ വിളിച്ചു. ഏറത്താമസിയാതെ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ചെറിയ ജോലി വലിയ കൊട്ടാരത്തിൽ കിട്ടി.

നങ്കക്കോയിക്കൽ കേശവൻതമ്പി:—കേശവദാസന്റെ ഭാരിത്രിയുടെ പുത്രനായി അന്ന് ഒരു ഉദാരചരിതൻ തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് നങ്കക്കോയിക്കൽ കേശവൻതമ്പി. സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും നല്ല പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ ആയില്യംതിരുനാൾ മഹാരാജാവു സിംഹാസനാരൂഢനായപ്പോൾ ജേനപ്പുരയിൽ കാര്യക്കാരനായി നിയമിച്ചു. തമ്പിയുടെ ആശ്രിതനാകുവാനുള്ള ഭാഗ്യം നീലകണ്ഠപ്പിള്ളയ്ക്കു ലഭിച്ചതോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരിദ്യത്തിന് ഒട്ടൊരു ശമനം വന്നു. 1042-ൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി ഏകിലും തമ്പി രാമ(സി. വി.)വിനെ പുത്രതുല്യമായി സംരക്ഷിച്ചു. അമ്മ കണ്ണങ്കരവീട്ടിലേക്കു തിരിയെപ്പോകയാൽ തമ്പി കാര്യക്കാരുടെ ഗൃഹത്തിൽത്തന്നെയാണ് വളർന്നത്. ആ സുചരിത 90 വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നു 1087-ൽ മരിച്ചു. സി. വി. ജനിച്ച വീടും വളർ വീടും കേശവദാസനുമായി ബന്ധമുള്ളതായിരുന്നുവെന്നു നാം പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതിന്റെ അന്തഃശ്ചോദനയ്ക്കുംകൂടി കേശവദാസനെപ്പറ്റിയുള്ള നോവലുകൾ എഴുതുന്നതിനു സി. വി.ക്കു സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ സി. വി. ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. കാര്യക്കാരോടുകൂടി കൊട്ടാരത്തിലും തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലും പോയി അവിടത്തെ പൂർവ്വചരിത്രങ്ങളും ഐതിഹ്യങ്ങളും ഗ്രഹിച്ച് അവയുടെ സ്വാരകങ്ങളായ അക്കാലത്തെ മന്ദിരങ്ങളേയും മറ്റും സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ചു ജന്മസിദ്ധമായ കഥാശ്രവണകൗത

കത്തെ പോഷിപ്പിക്കുവാൻ തനിക്കു ലഭിച്ച സൗകര്യത്തെ അദ്ദേഹം വേണ്ടവിധത്തിൽ ഉപയോഗിച്ച് ഒരു കാമികനായി ഉയർന്നു. കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ, കിളിപ്പാട്ടുകൾ, തുള്ളൽപ്പാട്ടുകൾ ഇവ കഴിവുള്ളിടത്തോളം ഏദിസ്ഥമാക്കി. സി. വി.ക്കു സംഗീതത്തിലും അഭിനയത്തിലും ഗണനീയമായ വാസനയുണ്ടായിരുന്നു. 1052-ൽ തിരുവനന്തപുരം കാളേജിൽ ചേർന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ പല വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പുസ്തകങ്ങളും പ്രത്യേകിച്ചു സർ. വാൾട്ടർ സ്റ്റാട്ടിന്റെ 'വേവർലി'നോവലുകളും നിഷ്ഠാപ്തിച്ചു വായിച്ചു. പില്ലാലങ്ങളിൽ ആ ഭാഷകൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യാവുന്ന അഭ്യസ്തവിദ്യരുടെ മുന്നണിയിൽ അദ്ദേഹം അനായാസേന പാഞ്ഞുകയറിയത് അന്നുമുതൽക്കുള്ള നിസ്തന്ദ്രമായ വ്യവസായത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ആയില്യംതിരുനാൾ തീപ്പെട്ടത്തോടുകൂടി കേശവൻതമ്പിക്കു കൊട്ടാരത്തിലെ ജോലി രാജിവെക്കേണ്ടതായി വന്നു. തന്മൂലം നേരിട്ട സാമ്പത്തികവൈഷമ്യത്തിൽനിന്നു തമ്പിക്കുപുരമേ തന്റെ ഇരട്ടപെറ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടേയും, ദിവാൻ നാണുപിള്ളയുടെ പുത്രൻ എൻ. രാമൻപിള്ള (പിന്നീട് തിരുവിതാംകൂർ എക്സൈസ് കമ്മീഷണർ)യുടേയും സാഹായ്യം അദ്ദേഹത്തെ കറേയെല്ലാം രക്ഷിച്ചുവെങ്കിലും അന്നത്തെ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തിനു ഭാരമായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ അപ്പോഴേയ്ക്കും കാളേജ് വിദ്യാഭ്യാസം അവസാനിക്കാറായിരുന്നു. അവിടെ സി. വി.യുടെ ബുദ്ധിശക്തി, വിനോദരസികത, അഭിനയവാസന മുതലായ സിദ്ധികൾ കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പ്രഹസനാങ്കുരുടെ വാത്സല്യം ധാരാളമായി സമാജിച്ചു. ഗ്രാൻഡ് ലിറ്റററി യൂണിയൻ (Grand Literary Union) എന്നൊരു വിദ്യാർത്ഥിസമിതി സംഘടിപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഇംഗ്ലീഷിൽ അവിജ്ഞാതകർത്തൃക്കളായ ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഉപരിപഠനത്തിനുവേണ്ടി തിരുവനന്തപുരം വിട്ടു മദിരാശിക്കു പോകുന്നതാണു് ഉചിതമെന്നു തോന്നി. 1056-ൽ ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. മദിരാശിയിലെ താമസത്തിനിടയ്ക്കു് അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ച ഉദരരോഗം മരണംവരെ നിലനിന്നു.

വിവാഹം:—ആദ്യം ഒരു തങ്കച്ചിയെയാണു് സി. വി. വിവാഹം ചെയ്തതു്. അതു പുരോഹിതന്മാരായ ജ്യേഷ്ഠന്മാരുടെ നിബ്ബന്ധംനിമിത്തമായിരുന്നു. ആ ബന്ധം ഉടൻതന്നെ ശിഥിലമായി. പെരുന്താണി കിഴക്കേ വീട്ടിൽ ഭാഗീരഥിയമ്മയെന്നും ജാനകിയമ്മയെന്നും രണ്ടു കുലീനകളായ സഹോദരികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ജാനകിയമ്മയെ വിവാഹംചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു ആശയങ്കിലും അതു് അന്നു സഫലമായില്ല. ആ യുവതി കിളിമാനൂർ ചിത്രമെഴുത്തു രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ (രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കനിഷ്ഠസഹോദരൻ) പത്നിയായി. ഭാഗീരഥിയമ്മയെ സി. വി.യും പരിഗ്രഹിച്ചു. അതു് 1062 വൃശ്ചികം 3-ാംന-യായിരുന്നു. 1079-ൽ കോയിത്തമ്പുരാൻ മരിച്ചുപോകയാൽ വിധവയായിത്തീർന്ന ജാനകിയമ്മ സി. വി.യുടെ കൂട്ടികളെ പരിചരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗൃഹത്തിൽ വന്നുചേർന്നു.

കൂടത്തിൽ ആ ഭാഗ്യവതിതന്നെ സി. വി.യുടെ സഹധർമ്മിണി യുമായി. ഭാഗീരഥിയമ്മ സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ അഭിജ്ഞയും, തികഞ്ഞ സഹൃദയയുമായിരുന്നതിനാൽ ആ വിവാഹം അദ്ദേഹത്തി ന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിന് പലപ്രകാരത്തിൽ ഉത്തേജകമായി ത്തിന്. ആ പക്ഷമനസ്സയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ പരിചരണമാണ് സി. വി.യുടെ ആയുർദ്ദൈർഘ്യത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളിലൊന്ന്.

സക്കാലദ്യോഗസ്ഥൻ:—തിരുവനന്തപുരത്തു തിരിച്ചുവന്നതിനാൽ സി. വി. രണ്ടുമാസ മാസക്കാലം മൈസൂർ ഹൈദരാബാദ് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉരക്കം ചേരും അറിയിക്കാതെ ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചു. ആ സഞ്ചാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേശപരിചയത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും പില്ലാ ലത്തു നോവൽനിർമ്മാണത്തിന് ചില വിഷയങ്ങളിൽ പ്രയോജകീ ഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് ഹൈക്കോടതിയിൽ ഒരു ചെറിയ ശമ്പളത്തിൽ നിയമിതനായി. ലാക്കാളേജിൽച്ചേർന്ന് പഠിത്തം ആരം ഭിച്ചു. ഭാഗീരഥിയമ്മയുമായുള്ള വിവാഹം കഴിഞ്ഞതിനാൽ അദ്ദേഹം കീഴേവിട്ടിലാണ് താമസിച്ചത്. അവിടത്തെ പരിസരം തന്റെ നൃത്യകലാവിജ്ഞാനത്തെയും സംഗീതപാടവത്തെയും വിനോദസംഭാഷ ണകുശലതയെയും പ്രവൃദ്ധമാക്കുവാൻ സഹായിച്ചു. ലാക്കാളേജ് വിദ്യാ ഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കാതെ പ്ലീഡർപരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുവാൻ 1065 തുലാ മാസത്തിൽ വീണ്ടും മദിരാശിക്കു പോയി. ആ പരീക്ഷയിലും മേന്മ വാൻ സാധിച്ചില്ല. ഹൈക്കോടതിയിൽ ശിരസ്സുദാർ ഉദ്യോഗംവരെ ഉയർന്നു. അവിടെനിന്നു 1080-ൽ 200 രൂപ ശമ്പളത്തിൽ സക്കാ രച്ചുള്ളടം സുപ്രണ്ടായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1077-ന് മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ റാസ്സോട്ട് എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ ഭവനം നിർമ്മി ച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അന്നുമുതൽ സി. വി. താമസിച്ചത് അവിടെ യാണ്. 1087വരെ സുപ്രണ്ടുദ്യോഗത്തിൽത്തന്നെ മറ്റു ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിലേക്കു മാറ്റാമെന്നും കിട്ടാതെ തുടരുകയും 1088-ൽ പെൻ ഷൻ പററുകയും ചെയ്തു. അതിനു മുൻപുതന്നെ 1087-ൽ പെൻ ഷന്റെ പ്രാരംഭമായി തനിക്കവകാശമുള്ള അവധിയെടുത്തു സാഹി ത്യപ്രവർത്തനത്തിൽ പൂർവ്വാധികം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി ഏല്പെട്ടുകഴിഞ്ഞി രുന്നു. 1093-മാണ്ടു് ഇടവമാസം 31-ാംനു- അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷഷ്ഠു ഖ്യാപുത്തി ആഡംബരപൂർവ്വം നാടൊട്ടും ആഘോഷിക്കുകയുണ്ടായി. മദിരാശിയിൽവെച്ചു തീപ്പെട്ട കൊച്ചിമഹാരാജാവു് 1094 കന്നിമാസം 22-ാംനു- അദ്ദേഹത്തിനു സാഹിത്യകുശലൻ എന്ന ബിരുദവും ആ സ്ഥാനത്തേക്കുള്ള കീർത്തിമുദ്രയും നല്കിയതിനുപുറമേ ഒരു വീരശൃംഖ ലയും സമ്മാനിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകമ്മിറ്റിയുടെ അധ്യ ക്ഷൻ എന്ന നിലയിലും മറ്റും അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള സേവന ഞ്ഞുപറ്റി ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ധനസംബന്ധമായ ക്ലേശങ്ങ ലിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും വിമുക്തനായിരുന്നില്ല. ഏകിലും ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തിൽ ശ്രീകൃലംതിരുന്നാരും മഹാരാജാ

വിന്റെ കാരുണ്യത്താൽ വളരെ ലഘൂകൃതമായി. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ യുള്ള ഒരു സാഹിത്യസമുദായം സർവ്വസ്ഥിയിൽ വളരെ ഉയർന്നു പോകാമായിരുന്നു. അതിനു പ്രധാനപ്രതിബന്ധമായി നിന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യസേവാപ്രവണതയാണ്. ആ സാഹസിയെ അധികാരസ്ഥന്മാർ ബഹുമാനിച്ചതോടുകൂടി ഭയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1093-ലാണ് അദ്ദേഹം ടെക്സസ് സൂക്ഷകന്മാരിലേക്ക് അധ്യക്ഷനായത്.

സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ സേവനങ്ങൾ:—സമുദായസേവനത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമല്ലായിരുന്നു സി. വി.യുടെ രാഷ്ട്രസേവനവും പത്രപ്രവർത്തനവും. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ വിദേശികളെ നിയമിക്കരുതെന്നും അവ ഭരിക്കുവാൻ വേണ്ട കെല്പും കോപ്പം നാട്ടുകാർക്കുതന്നെ ഉണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം നിരവധി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി ഒരു വളരെ പ്രചോദനങ്ങൾ നടത്തി തീവ്രമായി വാദിച്ചു. 1057-ൽ കേരളപേടിയട്ട് എന്നൊരു വാരിക ആരംഭിച്ചു. 1061-ൽ മലയാളി സോഷ്യൽ യൂണിയൻ എന്ന കാളേജ് സമിതിയെ മലയാളിസഭയായി വികസിപ്പിച്ച് അതിന്റെ രസനയായി മലയാളി എന്ന പത്രിക ഉൽപ്പാദനം ചെയ്തു. സഭയുടെ ആദർശങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനായി അതിൽ മുഖലേഖനങ്ങൾ എഴുതി. 1062-ൽ അതിനെ പ്രതിപക്ഷപത്രമാക്കി. തന്റെ ചില സഹപ്രവർത്തകന്മാരോടുകൂടി മലയാളി മെമ്മോറിയൽ എന്ന പ്രചോദനം ആരംഭിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1891 ജനുവരി 1-ാംനു- അതു മഹാരാജാവിനു സമർപ്പിതമായി. ദിവാൻ വി. പി. മാധവരായരുടെ ഭരണത്തെ കഠിനമായി വിമർശിച്ച് 1080-ൽ വഞ്ചിരാജ് എന്നൊരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം നടത്തി. മലയാളിസഭ പോയി കേരളസമാജം അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ആവിർഭവിച്ചതും, സി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ തിരുവിതാംകൂർനായർസമാജം അതിൽ ലയിച്ചതും രണ്ടുംകൂടി ചേർന്നു കേരളീയനായർസമാജമായതും വളരെക്കാലം യോജിച്ചു ചീന്നെ കറേക്കാലം ഭിന്നിച്ചു ആ രണ്ടു സമുദായനേതാക്കന്മാരും പ്രവർത്തനം നടത്തിയതും സി. വി.യുടെ ചരിത്രത്തിൽ സ്മരണീയമായ ഒരുപാഖ്യാനമാണ്. അത് ഇവിടെ പ്രചഞ്ചനം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. സമുദായപരിഷ്ക്കാരംമാത്രമായിരുന്നു കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഉദ്ദേശം. രാഷ്ട്രീയപരമായ അതിനില്ലാത്തത് ഒരു വൈകല്യമായി സി. വി.ക്കു തോന്നി. ആദർശങ്ങൾ അഭിന്നങ്ങളായിരുന്ന കാര്യങ്ങളിലും ഏറെക്കുറെ ഭിന്നങ്ങളായ പ്രവർത്തനമാഗ്ഗങ്ങളാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചത്. ഫലസമ്പാദനത്തിലായിരുന്നു സി. വി.യുടെ ശ്രദ്ധ. അതിലേക്കുവേണ്ടി അനൂഥാ ആദരണീയരല്ലാത്ത ചിലരുടെ സഖ്യം നേടുന്ന വിഷയത്തിൽ കൃഷ്ണപിള്ള പരാജയപ്പെട്ടുവെന്നായിരുന്നു. 1080 മകരത്തിലാണ് കേരളീയനായർസമാജം സ്ഥാപിതമായത്. മനസ്സു കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഭരണത്തെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുന്നതിനു ചില ഉല്പ്രതിഷ്ഠകൾ ചെയ്തു ശ്രമത്തെ തടയുന്നതിനു മിതഭാഷി എന്നൊരു പത്രം പ്രചരിപ്പിച്ചു. വിദേശീയ മേധാവിത്വം എന്ന തലക്കെട്ടിൽ സി. വി. എഴുതിയ ഒരു ലേഖന

പരമ്പരയാണ് ആ പേരിൽ ഒരു ലഘുപുസ്തകമായി ചിന്നിട്ട മുദ്രിതമായത്. 1096 മീനം 11-ാംന- അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു് ഒരു നായർവിദ്യാർത്ഥിമന്ദിരവും ഹോസ്റ്റലും സ്ഥാപിതമായി. 1097-ൽ ദിവാൻ ടി. രാഘവയ്യായുടെ ഭരണകാലത്തു നടന്ന വിദ്യാർത്ഥിബഹളത്തിൽ തന്റെ വാല്യകുഞ്ഞെ വകവയ്ക്കാതെ പ്രക്ഷോഭകന്മാർക്ക് വേണ്ട സാഹായ്യം നല്കി. ഇങ്ങനെ 1057 മുതൽ നിരന്തരമായി 40 കൊല്ലക്കാലത്തോളം കഥാപുരുഷൻ തന്റെ നാട്ടിനേയും സമുദായത്തേയും സർവ്വാനുജ്ഞാപനം ഉപാസിച്ചു. ആവക കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലങ്കയ്ക്കായിനിന്നതു പ്രസിദ്ധസാഹിത്യരസികനും അഭിഭാഷകപ്രമുഖനുമായ മളളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയായിരുന്നു. സി. വി.യുടെ പ്രഹസനങ്ങൾ അഭിനയശുദ്ധവും മറ്റും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനും മളളൂർ നിപുണമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1097-ാമാണ്ടു മീനമാസം 8-ാംന- ആ പുരുഷകേസരി സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു. ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കനിഷ്ഠപുത്രി മഹേശ്വരിയമ്മയുടെ ഭർത്താവു്.

സ്വഭാവം:—സി. വി. ഈശ്വരഭക്തനും രാജഭക്തനും സദാചാരനിരന്തരമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം രാജസിംഹാസനത്തെ ചലിപ്പിക്കുവാൻ ഒരിക്കലും തന്റെ തുലിക ഉപയോഗിച്ചില്ല. പ്രത്യുത വിദേശീയന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പിടിയിൽനിന്നു വിട്ടാൽ അതു പൂർവ്വാധികം ഉറയ്ക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭ്യേദ്യമായ വിശ്വാസം. (മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിൽ) മാങ്കോയിക്കൽക്കുറുപ്പു മർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനെ അറിയിക്കുകയാണ്. “ഭൂതപ്പാണ്ടിയിൽ പാളയം കെട്ടിക്കിടക്കുന്ന പരദേശിപ്പടയ്ക്കു തിരുമേനി എങ്ങനെയും പോട്ടെന്നു വിചാരമുള്ളു. കരുവലം നിറഞ്ഞിരുന്നാൽ തിരുമേനി തക്കക്കടം; ഒഴിഞ്ഞാൽ അകിടറ പതു. അടുപ്പിൽ തീയെരിയെ അയൽവീട്ടിൽ തീ കൊളുത്തി ഇരപ്പാനേ? തിരുമേനിയുടെ ഉപ്പും ചോറും തിന്നു കിടക്കുന്ന കുടികളെ അടവുചേർത്തു പടകൂട്ടാതെ മുൻവഴി വിട്ടു് എങ്ങാനും കെടുന്ന കൂട്ടത്തെപ്പോയി വാ അപ്പാ, ഒത്താശ ചെയ്യപ്പാ, എന്നു താങ്ങിയതു പുത്തിയോ?” വീട്ടിലായാലും നാട്ടിലായാലും സി. വി. ഒരു ജനനേതാവായിരുന്നു. സമവയസ്തന്മാരെയെന്നപോലെ യുവാക്കന്മാരെയും അദ്ദേഹത്തിനു് ആകർഷിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതു് ആകൃതിയുടേയും പ്രകൃതിയുടേയും നൈസർഗ്ഗികമായ ഗാംഭീര്യംകൊണ്ടും വിനോദവും വിജ്ഞാനവും ഒരേ അവസരത്തിൽ പ്രദാനംചെയ്യുന്ന സംഭാഷണചാതുര്യംകൊണ്ടും മാത്രമല്ല, നിഷ്കളങ്കവും സ്നേഹപൂർണ്ണവുമായ ഹൃദയത്തിന്റെ ആകർഷണശക്തികൊണ്ടുംകൂടി യായിരുന്നു. സി. വി. ഏതു നിലയിലുള്ളവർക്കും ഏതു പ്രായക്കാർക്കും അഭിഗമ്യനും ഉപദേശാദായമായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുഹം ഒരു നിത്യസഭാമണ്ഡപമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരുന്നു. യുവാക്കന്മാരോടും വിദ്യാർത്ഥികളോടും അദ്ദേഹം അനുഗാഢശമായ സൗഹാർദ്ദസമ്പർക്കം പുലർത്തി, അവരുടെ വിചാരങ്ങളിലും വികാരങ്ങളിലും പങ്കുകൊണ്ടു.

സമുദായകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഒരു തീക്ഷ്ണ ഉൽപ്പന്നമായിരുന്നു വെങ്കിലും ഉച്ഛ്വാസവലനായ ഒരു വിപ്ലവകാരിയായിരുന്നില്ല. സ്രീ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് അനുകൂലനായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷ് പാഠ്യം നിമിത്തം യുവതികളിൽക്കൂടെ മദാർപ്പണമയലിനെ തീക്ഷ്ണമായി വെറുത്തു. സ്വന്തം പെൺകുട്ടികളെ പള്ളികളുടെ അയച്ചു പഠിപ്പിച്ചത്. അവരുടെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം ഒരു ശിശുവിന്റെതുപോലെ മൃദലമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രി ഗൗരിയമ്മയുടെ ഭർത്താവായ പുനയ്ക്കൽ ഏ. ആർ. പിള്ള ഉപരി വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി യൂറോപ്പിൽ പോയി ഒന്നാമത്തെ ലോക മഹായുദ്ധത്തിൽ ജർമ്മനിയിൽ അകപ്പെട്ട ദാരിദ്ര്യനിമിത്തം പല ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചു. ഗാർഹികമായ ബന്ധം നിശ്ശേഷം വേർപെടുത്തിയതുപോലെയാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകലബന്ധുക്കളോടുമുള്ള പെരുമാറ്റം. അദ്ദേഹത്തിനു സി. വി. 1096-മാണ്ടിടയ്ക്ക് അയച്ച ഒരു ഏഴുത്തിൽനിന്ന് ഉദ്ധരിക്കുന്നതാണ് താഴെച്ചേർക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾ “ഞാൻ വൃദ്ധനാണ്. ദുബ്ബലനാണ്. രോഗിയാണ്. നിങ്ങളുടെ അമ്മയേയും നിങ്ങൾ ജന്മദാതുരപം വഹിക്കുന്ന ആ ജീവികളേയും നിങ്ങൾ അറിയുന്ന ഭാവംപോലുമില്ല. നിങ്ങളോടു ധാർമികമായ ഒരു കർത്തവ്യമെന്ന നിലയിൽ ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയേയും കുട്ടികളേയും സംരക്ഷിക്കുകയും കിറകരമായ ഒരു പക്ഷപാതബുദ്ധിയോടുകൂടി നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയുടെ വിദ്യാഭ്യാസച്ചിലവുകൾ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. നിങ്ങളുടെ അമ്മ എന്നെക്കാളും പ്രായംകൂടിയവരാണ്. നിങ്ങളുടെ ഭാര്യയെ കാണുക എന്നത് എനിക്ക് ഭാരോ നിമിഷവും സങ്കടകരമായ ഒരു സന്ദർഭമാണെന്നു. അപ്പോഴപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അമ്മയെ കാണുന്നതോ, ലോകത്തിൽ സഹിക്കാവുന്നതിൽക്കവിഞ്ഞുള്ള യാതനയുമാണ്.” ഈ മഹാദുഃഖം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തെ ഏറെക്കുറെ ത്വരിപ്പിച്ചു. ഏ. ആർ. പിള്ള പല പ്രാരബ്ധങ്ങൾ തരണംചെയ്തു തിരിയെ തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നപ്പോൾ സി. വി. ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

കൃതികൾ:—താഴെപ്പറയുന്നവയാണ് സി. വി.യുടെ പ്രധാനകൃതികൾ. 1 ചന്ദ്രമുഖീവിലാസം പ്രഹസനം, 2 മത്തവിലാസം പ്രഹസനം (1068-മാണ്ടിടയ്ക്ക്), 3 മാത്ത്യാന്ധവർമ്മ (1058), 4 ധർമ്മരാജാ (1088), 5 പ്രേമാമൃതം (1090-ൽ ആരംഭിച്ചത്), 6 രാമരാജബഹദൂർ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ (1093-1095 ഈ കൊല്ലങ്ങളിൽ) എന്നീ നാലു നോവലുകളും, 7 ദിഷ്ടദംഷ്ട്രം, 8 പ്രേമാരിഷ്ടം എന്നീ രണ്ടു അപൂർണ്ണകഥകളും, 9 കുറുപ്പില്ലാക്കളരി (1084), 10 പണ്ടത്തെ പാച്ചൻ, 11 തെന്തനാംകോട്ടു ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ, 12 കയ്ക്കളശ്ശന്റെ കടശ്ശിക്കൈ, 13 ചെറുതേൻകൊളംബസം, 14 കുറുപ്പിന്റെ തിരിപ്പ്, 15 ബട്ട്ലർ പപ്പൻ, 16 ഡാക്ടർ കിട്ടിയ മിച്ചം എന്നീ ഏഴു പ്രഹസനങ്ങളും, 17 വിദേശീയമേധാവിത്വവുമാണ്. വിദേശീയമേധാവിത്വത്തെപ്പറ്റി

മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പാപ്പാത്തെ ഖണ്ഡിച്ചു മുറുത്തുചെയ്തപ്പോൾ പാപ്പാപ്പറമ്പിലു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതിയല്ല. ചന്ദ്രമുഖീവിലാസത്തിൽ പദ്യങ്ങളും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ പ്രണേതാവു പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ള ആശാനായിരുന്നു. ഗദ്യശൈലി പ്രാസഭൃതീഷ്ടവും വിലക്ഷണവുമാണ്. അന്നത്തെ മതമക്കത്തായക്കുടുംബങ്ങളിൽ കണ്ടുവന്ന പല അനാചാരങ്ങളേയും അവയുടെ അനിഷ്ടഫലങ്ങളേയും തിരുവാതിരക്കളിയിലെ ആശാനായുടെ സ്രീലംപതയേയും മറ്റും പററി അതിൽ നിപുണമായി ഉപാലംഭനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ശക്തിപൂജയുടെ മറയിൽ തിരുവനന്തപുരത്തെ ചില സമുദായാംഗങ്ങളുടെ മധ്യത്തിൽ കടന്നുകൂടിത്തുടങ്ങിയ മദ്യപാനത്തെ ഉന്മൂലനംചെയ്യുന്നതിനാണ് മത്തവിലാസം എഴുതിയതു്. ആരണ്ടു പുസ്തകങ്ങളും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. പ്രഹസനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവാണ് സി. വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഹസനങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തിനവകാശം കുറുപ്പില്ലാക്കളരിക്കുമാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പാിച്ച യുവാക്കന്മാരും യുവതികളും യഥാക്രമം സായിപ്പന്മാരേയും മോത്തമാരേയും അനുകരിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ടികളെ അതിൽ ഫലിത സാമീപ്രമായ ഭാഷയിൽ ആദ്യന്തം അവഹേളനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഭാസ്കരമനോനേയും പഞ്ചാതൂതക്കൊച്ചത്തയേയും ആർക്കു മറക്കുവാൻ സാധിക്കും? കുറുപ്പില്ലാക്കളരിയിലെ പാട്ടുകളും നന്നായിട്ടുണ്ട്. പഞ്ചാതൂതക്കൊച്ചമ്മ ഒടുവിൽ പറയുകയാണ്: “ഇതു് ഇരുപതാം ശതവഷ്ടമാണ്. Miss Pancke ആണ് ഞങ്ങളുടെ Apostle. വലിയ ഒരു ഭൂകമ്പത്തിന്റെ മുരളിച്ചയാണ് കേട്ടുതുടങ്ങുന്നതു്. സൂക്ഷിച്ചിരിക്കട്ടേ. ഈ സമുദ്രലംഘനക്കാർ, ലങ്കാദഹനക്കാർ, ദശകണ്ഠനിഗ്രഹക്കാർ ഇവർ എന്തു സാധിച്ചു? സാക്ഷാൽ മായയല്ലേ പരബ്രഹ്മത്തിനു സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരശക്തിയെ നല്കുന്നതു്? Eveമാതാവല്ലേ മനുഷ്യർക്കു ബുദ്ധിയേയും ജ്ഞാനത്തേയും സമ്പാദിച്ചതു്? രാജാക്കന്മാർ ഭരിക്കുന്നതു സ്രീലിംഗപ്രത്യയാന്തത്തോടുകൂടിയ മന്ത്രിമുഖേനയല്ലേ? വിശേഷിച്ചും ഈ ഞങ്ങളുടെ സംഗതിയിൽ കുടുംബം, സ്വത്തു്, etc. ജന്മാവകാശങ്ങളല്ലേ? വരട്ടേ; കാണട്ടേ; കിഴക്കോട്ടുള്ള ഭൂഭൂമണത്തെ പടിഞ്ഞാറോട്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അന്നു ലിംഗഭേദം നഷ്ടമായിപ്പോകട്ടേ.” മറ്റു പ്രഹസനങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നു മണിക്കൂർ നേരത്തെ അഭിനയത്തിനു വേണ്ടി എഴുതിട്ടുള്ള അതിലഘുക്കളായ കൃതികളാണ്. ഹാസ്യരസത്തിനാണ് അവയിൽ പ്രാധാന്യം നല്കിക്കാണുന്നതു്. സമുദായത്തിലെ ചില വൈകല്യങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക എന്ന ഉദ്ദേശം അവയിലുണ്ട്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മഹാരാജാവു പല പ്രബലന്മാരായ ശത്രുക്കളെ ജയിച്ചു സിംഹാസനാരൂഢനാകുന്നതാണ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ കഥാവസ്തു. കേശവദാസന്റെ അപഭ്രാന്തങ്ങളെ അനുകീർത്തനം ചെയ്തു മൂന്നു നോവലുകൾ രചിക്കണമെന്ന് സി. വി.ക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതായി ധർമ്മരാജായുടെ മുഖവുരയിൽനിന്നു കാണാം. അവയിൽ

ധർമ്മരാജാ ഒന്നാമത്തേതും, രാമരാജബഹദൂർ രണ്ടാമത്തേതും, ദിഷ്ടദംഷ്ട്രം മൂന്നാമത്തേതുമാണ്. രാമവർമ്മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭരണത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഘട്ടത്തെയാണ് ധർമ്മരാജാ പരാമർശിക്കുന്നത്. ടിപ്പുസുൽത്താനുമായുള്ള സംഘട്ടനമാണ് രാമരാജബഹദൂരിന്റെ പശ്ചാത്തലം. കേശവദാസന്റെ അകാലമൃത്യുവാണ് ദിഷ്ടദംഷ്ട്രത്തിലെ ഇതിവൃത്തമെന്ന് ഉറപ്പിക്കാം. പ്രേമാരിഷ്ടം ആത്മകഥാകഥനരൂപത്തിലുള്ള ഒരു നോവലാണ്. മിസ്. മേരി കൊറേലി (Miss Mary Corelle) എന്ന ആഖ്യാനികാകാരിണിയുടെ പ്രസിദ്ധമായ വെൻഡെറ്റാ (Vendetta) എന്ന നോവലിൽ ലോകത്തിലെ സകലദുർവൃത്തികൾക്കും കാരണം സ്രീചാപലുമാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത് അബദ്ധമാണെന്നും, പുരുഷന്റെ ദുസ്സുപഭാവമാണ് അവയെല്ലാം കാരണമെന്നും കാണിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി രചിച്ച ഒരു നോവലാണ് പ്രേമാദൃതം. മുഖവുരയിൽ സി. വി. വെൻഡെറ്റായിലെ പ്രധാനസംഭവത്തെ ഈ കഥയുടെ രചനയിൽ ഭാവമാണു മാറി കവർന്നിട്ടുണ്ടെന്നുവരികിലും ശേഷം ഭാഗം സംഭാഷിതകഥകൾ ആപാദമസ്തകം സ്വതന്ത്രസൃഷ്ടിയാണ്. “പാത്രങ്ങളും അവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും മനുഷ്യസ്വഭാവങ്ങളുടേയും ലോകഗതികളുടേയും വിവിധതയ്ക്കു റൂപ്പാന്തങ്ങളായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതും ആ സ്ഥിതിയിൽ വായനക്കാർ അവയെ അവലോകനം ചെയ്യേണ്ടതുമാണ്” എന്നു പറയുന്നു. സാമുദായികാഖ്യാനിക രചിക്കുന്നതിനെക്കാൾ ചരിത്രാഖ്യാനിക രചിക്കുന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ വൈദഗ്ദ്ധ്യം.

പ്രധാനകഥകളെപ്പറ്റി പൊതുവേയുള്ള പരാമർശം:—ശൈലി പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കും സി. വി.യുടെ മറ്റു മൂന്നു നോവലുകൾക്കും തമ്മിൽ പ്രകടമായ വ്യത്യാസം കാണാം. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ ശൈലി ജ്ജ്വലവും സരളവുമാണ്. മറ്റു നോവലുകളിലേതു വക്രവും പര്യായമായി സാമാന്യനാരായ വായനക്കാരുടെ മസ്തിഷ്കശക്തിയെ പരീക്ഷിക്കുന്നു. ഈ വിമർശം സംഭാഷണഭാഗങ്ങളെ സ്പർശിക്കയില്ലെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ഏഴുതി 20-ൽച്ചിലപാനം കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് ധർമ്മരാജാ രചിച്ചത്. അതിൽ പൂർവ്വശൈലി വിസ്തൃതമായിരുന്നതുമോ ആയപ്പോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിൽ കഥാഘടനയ്ക്കാണ് മെച്ചം. മറ്റു നോവലുകളിൽ ചിത്തവൃത്തികളുടെ വികസനത്തിനാണ് പ്രാധാന്യം. ഉഗ്രഹരിപഞ്ചാനനൻ, പെരിഞ്ചക്കോട്ട കണ്ണുമായിററിപ്പിള്ള, ചിലമ്പിനേത്തു ചന്ദ്രക്കാരൻ ഇത്തരത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലില്ല. അതിമാനഷന്മാരായ കഥാപാത്രങ്ങളെ വർണ്ണിക്കുന്നതിനു് അസാധാരണരീതിയിലുള്ള ഭാഷ വേണമെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ തോന്നിയിരിക്കാമെന്നു ഒരു സമാധാനം പറയുവാൻ കാണുന്നുള്ളു. ശബ്ദശുദ്ധിയിൽ അദ്ദേഹം വലിയ നിഷ്ഠയുണ്ടെന്നും പാലിച്ചിരുന്നില്ല. ചന്ദ്രമേനോനെപ്പോലെ അദ്ദേഹവും ആ വിഷയത്തിൽ ഉന്നാദൃസഞ്ചാരിയായിരുന്നു. മലയാളംപോലെ

വളർന്നുവന്ന ഒരു ഭാഷയിൽ 'മനോവേഗം'പോലെ 'മനോശല്യവും' അംഗീകാര്യമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. നീലരക്തദ്യുതിക്കാരൻ (Blue blooder) തുടങ്ങിയ ചില ഇംഗ്ലീഷ് ശൈലികളും അപൂർവ്വമായി അങ്ങിങ്ങു പകർത്തിട്ടുണ്ട്. നാലു നോവലുകളിലും സ്റ്റോട്ടിന്റെ നോവലുകളിലെന്നപോലെ ഓരോ അധ്യായത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും കഥാസൂചകങ്ങളായ കവിതാശകലങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സി. വി. കുഞ്ഞിക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ ഗ്രാമീണന്മാർ സംസാരിക്കുന്ന അസംസ്കൃതമായ മലയാളം—തമിഴ് ഭാഷ—മറ്റൊരുത്തർക്കും വഴങ്ങാത്തവിധത്തിൽ സ്വാധീനമായിരുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിലെ ശങ്കരഭാഗവതർ മുതൽ പല ഉപപാത്രങ്ങളെ അദ്ദേഹം അത്തരത്തിലുള്ള ഭാഷയുടെ മർമ്മസ്പർശമായ പ്രയോഗത്താൽ രംഗപ്രാവശ്യം ചെയ്യിച്ച് അനുവാചകന്മാരെ ആനന്ദപരവശരാക്കുന്നു. സംഭാഷണചാതുര്യം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലുകൾക്കു് ഒരു വിശേഷസിദ്ധിയാണ്. ഉപപാത്രങ്ങളുടെ ഉക്തിപ്രത്യുക്തികളിൽ ആ സിദ്ധി കൂടുതലായി പ്രകാശിക്കുന്നു. തന്നിമിത്തം ഉപപാത്രസൃഷ്ടിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹിമ പ്രാധാന്യം അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതെന്നു ചില നിരൂപകന്മാർ പറയാറുള്ളതിലും സത്യാംശമുണ്ട്. വണ്ണനാദ്യംശങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അനുഗൃഹീതൻ തന്നെ. സി. വി. ഗ്രാമീണന്മാരുമായി നമ്മെ അധികം അടുപ്പിക്കാറില്ലെന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലുകൾക്കു് ഒരു വൈകല്യമായി ചിലർ കരുതുന്നു. നാഗരികങ്ങളായ പരിസരങ്ങളിൽ വളർന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് ആ പരിസരങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിലായിരുന്നു കൂടുതൽ പ്രാഗല്ഭ്യം എന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ മാനുഷതയ്ക്കു്, അരത്നമ്മപ്പിള്ളത്തങ്കച്ചി, അഴകശ്ശാർ മുതലായ ഗ്രാമീണപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചതും അദ്ദേഹമാണെന്നു നാം ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത്തരത്തിലുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ വൈരല്യം ഒരു നോവലിനു് ഒരിക്കലും മാറ്റം കുറയ്ക്കുയില്ല. ശക്തരയുണ്ടായിട്ട് ഏതു വശമാണ് മധുരമല്ലാത്തതു്? സ്വന്തം അനുഭവത്തിൽനിന്നു് ഉടലെടുത്തവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക കഥാപാത്രങ്ങളും. സി. വി.യുടെ നോവലുകളിൽനിന്നു് ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത് ഏതായാലും ഒരു കൃത്യമാണ്. എങ്കിലും ചില ഖണ്ഡികകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ നിർവാഹമില്ല.

തീർപ്പിടത്തം:—“അഗ്നി വളരെ ഭയങ്കരമായും ക്രൂരതയോടുകൂടിയും കത്തിത്തകക്കുന്നു. ജ്വാലകൾ മേല്പോട്ടു പൊങ്ങി അഗ്നിയാൽ നിർമ്മിതമായ ഒരു സ്തംഭംകണക്കേ അംബരത്തിൽ ഉയർന്നു കളിയാടുന്നു. വായുവിന്റെ ചലനം വലിച്ചുകൂട്ടുമ്പോൾ അതു പരന്നു ശിഥിലങ്ങളായി പരന്നുചുവന്നു് അങ്ങുമിങ്ങും ചലിച്ച് ഉഴറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഗ്നിജിഹ്വകൾ എന്നപോലെ ജ്വലിക്കുന്നു. പിന്നീടു് എല്ലാം ഒന്നായി ചുമഞ്ഞു് ഒരു ഗോപുരാകൃതിയിൽ മേൽപ്പോട്ടുയർന്നു് അഗ്രഭാഗം ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും കൂടക്കൂടെ ഉറക്കോടെ ചാഞ്ഞും ഒരു പത്തുനൂറ്റാണ്ടിനും ദീപയഷ്ടികളുടെ ശോഭയെ വെല്ലുന്ന തേജസ്സോടുകൂടി കാണപ്പെ

ടുന്നു. ഇപ്പോൾ പാവകന്റെ ശക്തി കഠിനസാഹസത്താൽ താനേ ശമിച്ചു് അമർന്നുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. പിന്നെയും തന്റെ കൂറ പ്രവൃത്തിയെ നൂതനശക്തി കൈക്കൊണ്ടു് ആവർത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യാൻ അടങ്ങിയിരുന്നു എന്നു തോന്നുംവണ്ണം പൊട്ടുന്ന നവേ പല ആകൃതികൾ പുണ്ടു കഠിനതേജസ്സോടുകൂടി വീണ്ടും ജ്വലിച്ചു കാണുന്നു. അസംഖ്യം കുടച്ചുകുങ്ങളിൽനിന്നു യോജിപ്പോടുകൂടി പുറപ്പെടുംവണ്ണം തീപ്പൊരികൾ ആകാശത്തിൽ പരന്നു നാലു ഭാഗങ്ങളിലും ചിതറുന്നു.”

(മാർത്താണ്ഡവർമ്മ)

ചിലമ്പിനോത്തു ചന്ദ്രക്കാരൻ:—“ഈ നവലകാനാഥന്റെ ഇംഗിതത്തെ ത്രികാലജ്ഞാനശക്തികൊണ്ടു ധരിച്ചിട്ടെന്നപോലെ അനന്യസാധാരണമായ ഒരു മാതൃകയിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ബ്രഹ്മാപു നിർമ്മാണം ചെയ്തു. ഇരുക്കോൽ വട്ടമുള്ള ഒരു വെള്ളകിൽഗോളത്തിൽനിന്നു ശീലു വിദഗ്ദ്ധന്റെ കൃത്രിമകരകൗശലംകൊണ്ടു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ആ രൂപത്തെ അംഗംപ്രതി പരിശോധിച്ചാലും മിക്കതിന്റെ സൃഷ്ടിയിലും ഗോളധർമ്മം വിസ്തൃതമാകാതെത്തന്നെ രൂപനിർമ്മാണം നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു കാണപ്പെടും. വിസ്മൃതലലാടത്തിനു പുറകോട്ടുള്ള വളവും ചരിവും തെളുത്തളപ്പും, നേത്രഗർത്തങ്ങളിൽനിന്നു് ഉന്തിനില്ക്കുന്ന വട്ടക്കണ്ണുകളുടെ മണികരംകുള്ള പിംഗലതയും, ചിരിക്കുമ്പോൾ കണ്ണുകളെ എച്ചിലാക്കുന്ന വായുടെ ദൈർഘ്യവും, പത്തനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ മീനമഹോത്സവത്തിൽ നിറുത്തപ്പെടുന്ന പാണ്ഡവപ്രതിമകളിൽ കാണപ്പെടുന്നതുപോലെയുള്ള നേത്രപ്പരലുകളുടെ വെണയും, കഥകളിക്കാരുടെ കറുത്ത കുപ്പായം ശകലിച്ചുപതിച്ചുപോലുള്ള രോമാവലിഭംഗിയും, മിത്രദേവോപാഖ്യാനത്തിലെ പിംഗളഷ്ടന്റെ മുക്കറയ്ക്കുള്ള ശബ്ദഘോരതയും, ശിവകീർത്തനായ കുംഭോദരന്റെ ഹാലാസ്യപുരാണപ്രസിദ്ധമായുള്ള അതിരോഹകതയും, സഞ്ചാരത്തിൽ ‘പാരിലെന്നെയിന്നാരിയാത്തവർ?’ എന്നു ചോദ്യംചെയ്യുന്ന തലയെടുപ്പും, വടനാണയംകൊണ്ടു് ആകാശപത്രത്തിൽ വൃത്തലേഖനം ചെയ്യുന്നതിൽ അന്തർവിച്ചുള്ള ഉന്മത്തതയും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ ആ അമാനുഷന്റെ ആകൃതിയും ഏതാനും പ്രകൃതികളും ഒരുവിധം ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്.”

(ധർമ്മരാജാ)

വസുദിക്കാരന്റെ മൃതദേഹം:—“ശവശരീരത്തെ അണിയിപ്പാൻ കൊടുത്ത വിശേഷവസ്തുക്കൾ ഏതോ മദ്യശാലയിലെത്തി ആ യമകീർത്തനരുടെ മദ്യഭാഹത്തെ ശമിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പഴംതുണിക്കഷണങ്ങൾ ധരിച്ചു കീറിയ പനയോലപ്പാക്കഷണങ്ങൾകൊണ്ടു പൊതിഞ്ഞു് ഒറ്റമുളക്കിണ്ടത്തിൽ തൂക്കി ആ മനുഷ്യശിഷ്ടത്തെ ചുമന്നുകൊണ്ടു വാഹകന്മാർ കോലംതുള്ളി കുതിരപാടി പോകുന്നതിനിടയിൽ, വേഷുസാമഗ്രികളെ ഭേദിച്ചു് ശവത്തിന്റെ ഒരു കാൽ പുറത്തു ഞാനും. ആ ശരീരത്തിനു നേരിടുന്ന അവമാനത്തിനു ശിക്ഷയായി ആന്ദോളകന്മാരെ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പ്രഹരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ യാത്രാരംഭത്തിൽ പ്രോക്ഷിക്കപ്പെട്ട ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ഗന്ധവും, രോഗിയുടെ ശുശ്രൂഷാകാലത്തു് ഉപയോഗിക്ക

പ്പെട്ട സാധനങ്ങളുടെ അളിഞ്ഞ ഭഗ്ഗന്ധവും, മുതശരീരം അഴുകിത്തുടങ്ങിയതിന്റെ വിസ്രുശല്യവും എല്ലാത്തെയും പൊതിഞ്ഞു പരിചാരകന്മാരുടെ ഉദരഭരണികളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന മദ്യപ്രസരവും, മരിക്കാതെ മൃതപ്രായനായിരുന്ന രാഘവൻ എന്ന ശരീരത്തിന്റെയും നാസാരസ്യത്തെ പരിപീഡിപ്പിച്ചു. അവസാനത്തിലെ മാന്ത്രികകർമ്മങ്ങൾക്കു കൊണ്ടുപോകുന്ന കോഴികളുടെ ആർത്തനാദങ്ങളും പരികർമ്മികളുടെ കണ്ണുദേഹങ്ങളായ ആപ്പുകളും ആ രാജവിമിയിയെത്തന്നെ പ്രേതപിശാചാദിപുണ്ണമായുള്ള തദ്രഭമി ആക്കി.” (പ്രേമാമൃതം)

കേശവദാസന്റെ വിടവാക്കൽ:—“മഹാരാജാവിനാകട്ടെ അവിടത്തെ ഭൃത്യപ്രധാനനാകട്ടെ വല്ലതും കല്പിക്കുന്നതിനോ ഉണർത്തുന്നതിനോ നാവുകൾ സ്വാധീനങ്ങളാവുന്നില്ല. ‘കേശവാ!’, ‘അടിയൻ’ എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങൾകൊണ്ടു് ആജ്ഞാദാനവും അംഗീകാരബോധനവും സമാപിക്കപ്പെടുന്നു. കരുണാവുദ്ധനായ രാജഷിര്യുടെ തരളാംഗുങ്ങൾ നിരഗ്നഭക്തനായ ഭൃത്യനെ സർവ്വാംഗം തളർത്തി, അവിടത്തെ തൃപ്താദങ്ങളിൽ പ്രണാമവാനാക്കി വീഴ്ത്തുന്നു. രാജഹസ്തങ്ങൾ ത്രസിച്ച്, പൈതൃമായ വാത്സല്യപരഷ്ഠല്യത്തോടെ ഭൃത്യനെ ഏഴുനേല്പിക്കുന്നു. പ്രജാഹൃദയവേദിയിൽ ചിരഞ്ജീവവാസത്തെ സമാജ്ജിച്ച് ആ പുണ്യാബ്ധിശശാങ്കൻ ശ്രീപത്മനാഭന്റെ തിരുനാമമാകുന്ന ദിവ്യമന്ത്രത്തിന്റെ ഉച്ചാരണത്തോടെ തന്നാൽ പ്രതിഷ്ഠിതനായുള്ള ആ സചിവകേസരിയുടെ ശിരസ്സിൽ തൃക്കൈകൾ രണ്ടും അനുഭാവസമുല്ല്ക്കഷ്ണത്തോടെ അണച്ചതന്റെ ഓജസ്സിനെ വിജയസിദ്ധ്യർത്ഥം അങ്ങോട്ടു പകർന്നു് ആശിസ്സുകൾ നല്കി വിടവാങ്ങുന്നു.” (രാമരാജബഹദൂർ)

കുഞ്ചെക്കുട്ടിപ്പിള്ള കാര്യക്കാരുടെ ആത്മാപ്പണം:—“സരസ്സിലെ ജലം അല്പാല്പമായി വാണൊഴുകി സേതുഭൂമിയെ വിദ്രവിപ്പിച്ചു കീഴോട്ടിഴയിച്ചുതുടങ്ങി. അനന്തശയ്യ എന്നപോലെ പടക്കുന്ന ആ ശിവലിംഗത്തിന്റെ അടിയിലോട്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരുമ്പുപാരയെ കടത്തി രാചണഹസ്തങ്ങളെ കൈലാസത്തിന്റെ അധോഭാഗത്തിലെന്നവണ്ണം ആ ലോഹവണ്ഡത്തിന്റെ അഗ്രഭാഗം മുഴുവനേയും താഴ്ത്തി ആ ശിലാകുട്ടിമത്തെ സരസ്സിലോട്ടു് ആവേശിപ്പാൻ താൻ അഭ്യസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള യോഗസിദ്ധിയെ കാര്യക്കാർ പ്രയോഗിച്ചു. മുസലത്തിന്റെ ബഹിരന്തത്തെ മുഷ്ടികൾ ഗ്രഹിച്ചു. കാര്യക്കാരുടെ വക്ഷസ്സും സ്തന്ധങ്ങളും ജാനക്കളും ജുംഭിച്ചു. നാസാദളങ്ങളും ഇമകളും നിമീലനംചെയ്തു. മുഖബിംബം വികസിച്ച് കാളായദ്യുതിയോടെ പ്രകാശിച്ചു. മുഷ്ടികൾ മുസലാന്തസഹിതം കീഴ്ചാട്ടു രേഖാമാത്രക്രമത്തിൽ താണുതുടങ്ങി. ശ്വാസസംയമനം ആ യമിസമഗ്രന്റെ കായകുട്ടിമത്തെ പുഷ്പലീകരിച്ചു. ശിലാലിംഗത്തിനു് ആ സേതുഭൂമിയോടുള്ള ബന്ധം വിച്ഛിന്നമായിത്തുടങ്ങി. കാര്യക്കാരുടെ ജംഘകളിലേയും ഹസ്തദണ്ഡങ്ങളിലേയും ജുംഭിതങ്ങളായ പേശിബന്ധങ്ങൾ ഭൂഭ്രമണോജ്ജിതത്തോടെ പുളഞ്ഞുതുടങ്ങി. കാര്യക്കാരുടെ കണ്ഠം ശിരസ്സരിമിതിയോളം വീർത്തു. ലലാ

ടാസ്ഥികൾ ഭേദിക്കുവണ്ണം കപോലബന്ധങ്ങൾ തുടങ്ങി. ഊരുജംഘകൾ സംയോജിക്കുമാറു് ആകുഞ്ചിതങ്ങളായി. വക്ഷസ്സും കോദണ്ഡാകൃതിയിൽ വരിച്ചു. മുഖകണ്ഠങ്ങൾ പൂഷ്പഭാഗത്തോടു നമുങ്ങളായി. ആ സിദ്ധബലിഷ്ഠന്റെ കൃദ്ധാവു ഹാി തകരുന്നു. മുഷ്ടികൾ താഴുന്നു. പ്രതിബന്ധശിലാകൂടം തടാകത്തിൽ ആമജ്ജനം ചെയ്തു ബുൽ ബുദനീരകളെ പൊങ്ങിക്കുന്നു. ഒരു വജ്രകണിക ആ സ്വജീവഹോതാവിന്റെ ജടാവലയമധ്യത്തിൽ ഉദിതമാകുന്നു. ഒരു മർമ്മരധപനി—സിംഹാരവം—മേഘാരവം—ബ്രഹ്മാണയഭേദനാരവം.....”

(രാമരാജബഹദൂർ)

മതി; ഈ ചരിത്രം ഇവിടെ അവസാനിപ്പിക്കാം. ഇംഗ്ലണ്ടിനു സ്കോട്ടും ഫ്രാൻസിനു് അലക്സാണ്ടർഡ്യുമായും, ബംഗാളത്തിനു ബങ്കി മഹാപ്രഭുതോപാധ്യായനും, മഹാരാഷ്ട്രത്തിനു ഹരിനാരായണ ആപ്തേയും ഏങ്ങനെയോ അങ്ങനെയൊണ് കേരളത്തിനു സി. വി. ഭട്ടേഴ്സ നന്ദിനിക്കും കപാലകണ്ഡലയ്ക്കും സമശീഷ്ചാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയും ധർമ്മരാജാവും രാമരാജബഹദൂരും. അദ്ദേഹത്തിനെ നമുക്കു തന്നു ദൈവം കൈരളിയെ അന്യോല്ലാസമായി അനുഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

കുന്നുകുഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ അപ്പാത്തിക്കിരി (1026-1088)—ചരിത്രം:—തെക്കൻകോട്ടയത്തു പുതുപ്പള്ളി കുന്നുകുഴിയിൽ കൊച്ചുതൊമ്മൻ അപ്പാത്തിക്കിരിയാണ് ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ യിടയിൽ ആദ്യത്തെ നോവലെഴുത്തുകാരൻ. അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനായ കെ. കെ. കുരുവിള ഇന്ത്യനീയരുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനും, ഒ. എം. ചെറിയാന്റെ ശുശ്രൂഷനുമായിരുന്നു. 1026-മാണ്ടു മീനമാസം തിരുവാതിരനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. സംസ്കൃതം പഠിച്ചിരുന്നു. ‘പരിഷ്ക്കാരപ്പാതി’ എന്ന പേരിൽ ഒരു നോവൽ 1067-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1088-ൽ മരിച്ചു.

പരിഷ്ക്കാരപ്പാതി:—നസ്രാണികളുടെ ജീവിതരീതി, വിവാഹം മുതലായ വിഷയങ്ങളുടെ ഒരു ചിത്രണമാണ് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം. ഒരു ക്രിസ്തീയഭവനത്തിൽ ഔസേപ്പച്ചൻ എന്നൊരു യുവാവുണ്ടായിരുന്നു. അയാളെക്കൊണ്ടു് അനന്തുപയായ ഒരു സ്ത്രീയെ വിവാഹംചെയ്യിക്കുവാൻ ബന്ധുക്കൾ ഭൂത ഒരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോവുകയും, അക്കാമ്മ എന്ന ഒരു യുവതിയെ കാണുകയും ചെയ്യുന്നു; അവർത്തിൽ വിവാഹം നടക്കുന്നു. പഴയ കല്യാണച്ചടങ്ങുകൾ പ്രപഞ്ചനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതിനുശേഷം ഔസേപ്പച്ചന്റെ വീട്ടിൽ ഭയങ്കരമായ നാത്തുൻപോരുണ്ടാവുകയും അതിന്റെ ഫലമായി അക്കാമ്മ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. നാത്തുന്മാർ ആ ഗൃഹം വിട്ടുപോയതിനുശേഷം ഭാര്യാഭർത്താക്കന്മാർ സ്വതന്ത്രരാകുന്നു. അക്കാമ്മ അനന്തരം പ്രസവത്തിനു പിതൃഗൃഹത്തിൽ പോകുന്നു. പ്രസവം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഔസേപ്പച്ചന്റെ സഹോദരി

തങ്കമയുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കുന്നു. തങ്കമ കുറേ പരിഷ്ക്കാരം സിദ്ധിച്ച യുവതിയാണ്. ആ സ്ത്രീ ഒരു ബിരുദധാരിയിൽ അനുരക്തയായിത്തീരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കാണുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീക്കു മോഹാലസ്യം ഉണ്ടാകുകയും അതു് അപസ്വാദരോഗമാണെന്നു കരുതി വേണ്ട പെട്ടവർ ചികിത്സിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒടുവിൽ കാര്യം മനസ്സിലായി തങ്കമ ആശിച്ച യുവാവിനെക്കൊണ്ടുതന്നെ ആ സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യിക്കുന്നു. ആ വിവാഹവും വിസ്തരിച്ചു വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നീടു് രാസപ്പച്ചന്റെ വീട്ടിലെ കൃഷ്ണൻ മരിക്കുന്നു. ഇതുസംബന്ധമായ ചടങ്ങുകളുടെ വർണ്ണനയും നന്നായിട്ടുണ്ട്. 60-ൽച്ചിലപാനം കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലെ നസ്രാണികളുടെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതിയെന്തെന്നു പരിഷ്കാരപ്പാതി നമുക്കു കരുതലാമലകംപോലെ കാണിച്ചുതരുന്നു. യഥാർത്ഥപ്രസ്ഥാനത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു നോവൽ എന്ന നിലയിലല്ലാതെ പ്രസ്തുതകൃതിക്കു മറ്റൊരു മെച്ചവും കാണുന്നില്ല. ഒരു ക്രിസ്തീയകഥയാകയാൽ അതിനു വിശേഷിച്ചു് ഒരാക്ഷൻശക്തിയുണ്ടെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കിഴക്കേപ്പാട്ടു രാമൻകുട്ടിമേനോൻ (1033-1069):—

ചത്തുമേനോന്റെ ഇന്ദുലേഖയുടെ നിർജീവമായ ഭരണകരണം ഭാഷയിലുണ്ടായി. അതു ചെറുശ്ശേരി ചാത്തനായരുടെ മീനാക്ഷി എന്ന നോവലാണ്. അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ടു മിഷൻ ഹൈസ്കൂളിൽ ഒരു അധ്യാപകനായിരുന്നു. സഹൃദയന്മാർ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയായ അത്തരത്തിലുള്ള കഥകളുടെ ആവിഷ്കാരത്തെ തടയണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി എഴുതിയ ഒരു ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ നോവലാണ് പറഞ്ഞോടിപരിണയം. അതു് 1067-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു (ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1892-ൽ) പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതിന്റെ പ്രണേതാവായ രാമൻകുട്ടിമേനോൻ സബ്ജക്റ്റി ക്ലബ്ബമേനോന്റെ അനന്തരവനായി പാട്ടത്തിൽ ക്ലബ്ബമേനോന്റെയും ശ്രീദേവിയമ്മയുടേയും മകനായി 1033-ൽ ജനിച്ചു. പത്താം ക്ലാസ്സുവരെയേ പഠിച്ചിരുന്നുള്ളവെന്നു വരികിലും ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രായോഗികമായ അറിവും സംസ്കൃതത്തിൽ സാമാന്യജ്ഞാനവും ഗദ്യരചനയിൽ പാടവവുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പരിഹാസത്തിലായിരുന്നു പാടവവും അഭിരുചിയും. 1069-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസത്തിൽ മരിച്ചു. വിദ്യാവിനോദിനിമാസികയിൽ വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ ആഖ്യായിക എന്ന പേരിൽ ഒരു ഉപന്യാസം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതിൽ നോവലെഴുത്തുകാരൻ എഴുതേണ്ട അധ്യായങ്ങളുടെ പേരുകൾ ഫലിതരൂപത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. കളത്തിൽപ്പോയതും നീക്കോലിയെക്കണ്ടതും—ഒന്നാമധ്യായം. ഒരത്തുതം—രണ്ടാമധ്യായം. നമ്പൂരിയുടെ വിഡ്ഢിത്തവും ചങ്ങനെ ചെണ്ടകൊട്ടിച്ചതും—മൂന്നു്. നാലാമത്തേതു് ഒരാണ്ടിയാട്ടം. എന്നിങ്ങനെ ഒൻപതധ്യായങ്ങൾക്കു ശീഷ്കൾക്കും അദ്ദേഹം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതുതന്നെയാണ് ആദ്യത്തെ ഒൻപതധ്യായ

ങ്ങൾക്കു രാമൻകുട്ടിമേനോനും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ പുസ്തകത്തിനു മുഖവുര എഴുതിയതു നായനാർതന്നെയാണു്.

പറഞ്ഞോടിപരിണയം:—മേൽക്കുളങ്ങര മാരാത്തു ചങ്ങമാരാർ പറഞ്ഞോടിൻ എന്നൊരു മരുമകനും, പറഞ്ഞോടി എന്നൊരു മകളുണ്ടു്. ചങ്ങമാരാർക്കു് അമ്പലത്തിൽ ചെണ്ടകൊട്ടാണു് നിത്യവൃത്തി. കണ്ടപ്പൻ മാമന്റെ മകൻ താമരശ്ശേരിയിലെ പങ്ങശ്ശേമനോനൊക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞോടിയെ സംബന്ധം ചെയ്യിക്കുവാൻ അമ്മാവൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അങ്ങനെയാണു് കഥാരംഭം. സ്രീകര ജംഗ്ലീഷ് പാർക്കുണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയെപ്പറ്റി പത്താമധ്യായത്തിൽ സരസമായി ഉപപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നു് ഒരു ഭാഗം ചുവടെ ചേർക്കുന്നതിൽനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസപ്രഗല്ഭത നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണു്.

“മലയാളഭാഷയിൽ നോവൽപുസ്തകങ്ങൾ നിശ്ശേഷം ബ്ലാക്കി ആകയാൽ ആവക പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ വാല്യീകി ആദികവിയായതുപോലെ എന്നിക്കും ‘ആദിമലയാളനോവൽകർത്താവു്’ എന്നുള്ള പേരു സിദ്ധിക്കുമെന്നുള്ള മോഹത്തിന്മേൽ ഞാൻ വളരെക്കാലമായി യത്നം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. ഈ കാര്യം സാധിക്കാൻവേണ്ടി പല വഴികളിലും ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു ജംഗ്ലീഷ് നോവൽ അപ്പടി തജ്ജമ ചെയ്തു ‘സ്വന്തമായി ചമയ്ക്കപ്പെട്ടതു്’ എന്നു പുസ്തകത്തിന്റെ പുറത്തെഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാലോ എന്നു് ആലോചിച്ചു കുറേ തജ്ജമ ചെയ്തുകൊണ്ടി. ജംഗ്ലീഷ് പാിച്ചു പല വിദ്വാന്മാരും എന്റെ കയ്യകാലംകൊണ്ടു് ഇതു് ഒരുസമയം വായിച്ചുപോയി എങ്കിൽ നമ്മുടെ കള്ളി പുറത്താകുമെന്ന ഭയത്താൽ അതു വേണ്ടെന്നുവച്ചു. ജംഗ്ലീഷ് കാർക്ക മലയാളമെന്നു കേട്ടാൽ തിക്തകംകഷായമാണെന്നു് എന്നിക്കു നല്ലവണ്ണമായിരിക്കിലും ചെമ്പാണെന്നതന്നെ കരുതിയാൽ മേലിൽ വ്യസനിക്കേണ്ടിവരുന്നതല്ലല്ലോ എന്നു കരുതിയാണു് അതു വേണ്ടെന്നു വച്ചതു്. രണ്ടാമത്തെ ആലോചന കുറഞ്ഞൊന്നു ദേദപ്പെടുത്തി. ജംഗ്ലീഷിൽ ‘വേവർലിനോവൽ’ മുതലായ പുസ്തകങ്ങൾ ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതിലുള്ള കഥകൾ നല്ല രസമുള്ളവയാണെന്നു പരമബോധ്യമായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിൽനിന്നു് എല്ലാംകൂടി കൂട്ടിപ്പിടിച്ച് ആകെ പ്ലാടെ ഒരു പുതിയ കഥയാക്കിത്തീർത്താൽ കാര്യം പറ്റിക്കാമെന്നു കരുതി അതിന്നുദ്യമിക്കുമ്പോഴാണു് കണ്ടലത പുറത്തുവന്നതു്. ഇനിമേൽ ആദികവി എന്ന പേരു കിട്ടാൻ കുറേ പ്രയാസമെന്നുവന്നതിനാൽ അതിയായ കണ്ണീരുണ്ടായി എങ്കിലും ഞാൻ എഴുതുവാൻപോകുന്ന പുസ്തകത്തിലെ കഥാസാരവും കണ്ടലതയിൽ കവിഞ്ഞുവന്നാൽ എന്റെ യോഗ്യതയ്ക്കു ഹാനി സംഭവിക്കയില്ലെന്നു സമാധാനിച്ചു. എങ്കിലും പുസ്തകം ആരംഭിക്കേണ്ട സമ്പ്രദായം ഒന്നാന്നായി തീർച്ചപ്പെടുത്താതിനാൽ പിന്നെയും കാലതാമസം വന്നു. എഴുപ്പത്തിൽ പേരു സമ്പാദി

യ്ക്കാനുള്ള വിദ്യയാണു് ഞാൻ ആദ്യം ആലോചിച്ചതു്. അതു കണ്ടലതക്കാരനും കൊണ്ടുപോയി. പിന്നെ സ്വന്തം സൃഷ്ടിക്കാണെങ്കിൽ അതു വേഗത്തിൽ ഒന്നും തോന്നുന്നതുമില്ല. ഇങ്ങനെ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന കാലത്തു് ഇന്ദ്രലേഖയും മീനാക്ഷിയും വന്നു ലഹളകൂട്ടാൻ തുടങ്ങി. എവിടെ ചെന്നാലും പഞ്ചമേനോന്റെയും സുരിനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെയും ലഹള തന്നെ. ഞാൻ വളരെക്കാലമായി മോഹിച്ചിരുന്ന സ്വത്തു് ഇക്കൂട്ടർ എല്ലാവരുംകൂടി കവൻകൊണ്ടുപോകുന്നതു വിചാരിച്ചു് അതിയായി വ്യസനവും അസൂയയും എനിക്കുണ്ടായതിനെ എന്റെ ഗുണമേറിയ വായനക്കാർ മാപ്പുചെയ്യേണ്ടതിന്നു സവിനയം അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ദുഃഖപരവശനായി ഇരിക്കുന്ന കാലം ഒരു ദിവസം രാവിലെ ഒരു ഇന്ദ്രലേഖാപുസ്തകം കയ്യിലെടുത്തു് ഭാരോ മനോരാജ്യവും വിചാരിച്ചു കടലാസ്സുകൾ ഭാരോന്നായി വെറുതെ മറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ അവതാരിക ഒന്നു് അശ്രുലനായി വായിച്ചുനോക്കി. അതിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു പുസ്തകം എഴുതേണ്ടതിന്നുസാഹിപ്പിച്ചതു് ആ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ ഭാര്യയാണെന്നും മറ്റും കണ്ടപ്പോൾ കാര്യം പററി എന്നു നിശ്ചയിച്ചു് എനിക്കു മനസ്സിൽ ബഹുസുഖം തോന്നി. ഉടനേ എന്റെ പ്രാണപ്രിയ യോടു വിവരമെല്ലാം പറഞ്ഞു് എന്നെ മേല്പാഞ്ഞ പ്രവൃത്തിക്കുസാഹിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ എനിക്കുണ്ടായ ഭവിഷ്യത്തല്ലേ പറയേണ്ടതു്? ഞാൻ വലിയ കാര്യമായി പുസ്തകകർത്താവിന്നു സിദ്ധിക്കുന്ന ശ്രേയസ്സിനേയും പുസ്തകം വിറ്റാൽ കിട്ടുന്ന ലാഭത്തേയും കുറിച്ചു വളരെ ഗൗരവഭാവത്തോടെ പറയാൻ തുടങ്ങിയതു കേട്ടു് എന്റെ ഭാര്യ ഒന്നും മിണ്ടാതെ കുട്ടിയെ കളിപ്പിക്കാൻ പോയതുകൊണ്ടു ഞാൻ മൗഢ്യം ഭാവിക്കാതെ പിന്നാലെ ചെന്നു പിന്നെയും ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ തിരിഞ്ഞുനീന്നു 'നിങ്ങൾക്കു മറ്റു തൊരും ഒന്നുമില്ലെങ്കിൽ നാലു നേരതു വാഴ്വച്ചു നനയ്ക്കരുതോ? എനിക്കു വേറെ പ്രവൃത്തിയുണ്ടു്. കുട്ടിയെ കളിപ്പിച്ചിട്ടില്ല; അടിച്ചതളിച്ചിട്ടില്ല; പയ്യിനെ കറന്നിട്ടില്ല.' എന്നു വേണ്ട, ഈമാതിരി അഞ്ഞൂറുകൂട്ടം ജോലികൾ പിറുപിറുക്കാൻ തുടങ്ങി. 'എന്നേ വിഷമമേ! പിന്നാലെ പോയതുതന്നെ അബദ്ധമായല്ലോ' എന്നു പറഞ്ഞു് അതിയായ ബുദ്ധിക്കുയത്തോടെ ഞാൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു."

ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗം കൂറേ അധികം ദീർഘമായിപ്പോയെങ്കിലും ഇതു് അനുവരെ മലബാറിൽ ആവിർഭവിച്ച നോവലുകളുടെ വിനോദവിമർശനമാകയാൽ അങ്ങനെ ചെയ്തതാണു്.

“നേടിയരിച്ചോരണ്ടിട്ടും മത്തൻകൂട്ടാൻ കൂട്ടിട്ടും

എണ്ണ തേച്ചു കളിക്കാഞ്ഞിട്ടും പിത്തം വലിച്ചു ഭൂപതേ!”

എന്ന പ്രസിദ്ധശ്ലോകവും ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

പറഞ്ഞോടിപരിണയത്തിന്റെ ഒന്നാം പതിപ്പു് മൂന്നു മാസത്തിനകം വിറ്റഴിഞ്ഞു. നോവലഴുത്തുകാർക്കു സ്വല്പം ഒരു ലജ്ജ അകുരിപ്പിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ രാമൻകുട്ടിമേനോന്റെ പ്രയത്നം ഫലിച്ചു.

പോത്തേരി കുഞ്ഞമ്പു (1032-1085)—ചരിത്രം:—

ഉത്തരകേരളത്തിൽ അധഃസ്ഥിതരുടെ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി കാര്യക്ഷമമായി പലതും പ്രവർത്തിച്ച ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയാണ് പോത്തേരി കുഞ്ഞമ്പു. അദ്ദേഹം 1032-മാണ്ടു (ഇ. വ. 1857 ജൂൺ 6-ാം-നു്) വ്യാഴാഴ്ചനാളിൽ ജനിച്ചു. കണ്ണൂരിൽ രണ്ടു നാഴിക അകലെയുള്ള പള്ളിക്കുന്നദേശത്തിലാണ് പോത്തേരി എന്ന ഭവനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. അച്ഛൻ പോത്തേരി കണ്ടൻ നട്ടത്തിവന്ന ഒരു എഴുത്തുപള്ളിയിലും, അതിനുമേൽ സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും സാമാന്യപരിചയമുണ്ടായിരുന്ന ചെറുമണലിൽ കുഞ്ഞമ്പുട്ടിഗുരുക്കളുടെ കീഴിലും പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചതിന്റെശേഷം കണ്ണൂർ ഗവണ്മെൻറ് ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്ന് മെട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷ ജയിച്ചു. ഉപരിപഠനത്തിനു കിടംബത്തിലെ ഭാരിറ്റും അനുവദിക്കാത്തതിനാൽ ആദ്യം മലപ്പുറത്തു പോസ്റ്റ്മാസ്റ്ററും, പിന്നീട് തളിപ്പറമ്പ് മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിൽ ഒരു പകപ്പെഴുത്തു ഗുമസ്തനുമായി സ്വല്പകാലം ചെലവിടുകയുണ്ടായി. സ്വാതന്ത്ര്യോല്പ്ലവമായ കഥാപുരുഷൻ അത്തരത്തിൽ ഒരു ജീവിതം നയിക്കുന്നത് അനഭിലഷണീയമായിത്തോന്നിയതിനാൽ വക്കീൽപ്പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. തളിപ്പറമ്പിലും, പിന്നീട് കണ്ണൂരിലും അഭിഭാഷകനായി ഒരു വക്കീലെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഉയർന്നു. നിസ്സന്ദേഹമായ പ്രയത്നവും നിഷ്ഠുരമായ സത്യസന്ധതയുമാണ് ആ ഉയർച്ചയ്ക്കു കാരണം.

സമുദായസേവനം:—താൻ ജനിച്ച തീയസമുദായം അന്നു ജാതി സംബന്ധമായി പല അവശതകൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. തീയരെക്കൊരും അധഃസ്ഥിതരായ ചെറുമക്കളുടെ നരകജീവിതം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്യന്തം വേദനിപ്പിച്ചു. അത്തരത്തിലുള്ള സമുദായങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ആത്മസമർപ്പണംചെയ്യാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. മതപരിഷ്കാരത്തെയും സാധുജനാലാരണത്തെയും പറ്റി നിശ്ചിതങ്ങളായ പല ഉപന്യാസങ്ങൾ കേരളപത്രിക, കേരളസഞ്ചാരി എന്നീ പത്രങ്ങളിലും ഭാഷാപോഷിണിമാസികയിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ചെറുമക്കൾക്കുവേണ്ടി സ്വന്തമായി ഒരു പ്രാഥമികവിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കുകയും, അതിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ അധ്യാപകനാറെ കിട്ടായ്യാൽ സ്വന്തം സഹോദരന്മാരിൽ ഒരാളെത്തന്നെ നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. 'എഡ്യൂപഡ്' പ്രസ്സ് എന്ന പേരിൽ ഒരു ചുരുക്കപ്പത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ അപ്രധാനമല്ല. കുഞ്ഞമ്പുവിന്റെ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും അന്ധവിശ്വാസോച്ചാടനംകൊണ്ടും ചെറുമക്കളെപ്പോലെയുള്ള സമുദായങ്ങളെ പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. പുലയർക്കു 'പഞ്ചമർ' എന്ന പേർ ആദ്യമായി നൽകിയതു് അദ്ദേഹമാണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. നിലവിലിരിക്കുന്ന ഹിന്ദുമതത്തെ അദ്ദേഹം കഠിനമായി വെറുത്തു. ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചാലല്ലാതെ തീയർക്കു രക്ഷയില്ലെന്നു റൂഡമായി വിശ്വ

സിദ്ധ. പക്ഷേ, ആ രക്ഷയ്ക്ക് ഏതാനും ചില -തീയർ കൃഷ്ണാനി കളായാൽ പോരെന്നു് അദ്ദേഹം കണ്ടു. തന്റെ ആഗ്രഹം അപ്രായോഗികമാകയാൽ ഹിന്ദുവായിത്തന്നെ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം “നിങ്ങൾ എല്ലാവരും വരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോകയില്ല” എന്നാണു് സ്വസമുദായാംഗങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു്. ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1892 ജനുവരി 1-ാംനു- അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനകൃതിയായ ‘സരസ്വതീവിജയം’ എന്ന നോവൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. കത്തമ്പു 1095-ൽ (ഇ. വ. 1919-ഡിസംബർ 24-ാംനു-) മരിച്ചു.

കൃതികൾ:—1 സരസ്വതീവിജയം, 2 തീയർ, 3 രാമകൃഷ്ണ സംവാദം, 4 രാമായണസാരശോധന, 5 മൈത്രി, 6 ഭഗവൽ ഗീതോപദേശം ഈ പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ ശക്തിമത്താണു്. ഹിന്ദുമതത്തെ അപലപിക്കുന്ന രാമായണ സാരശോധന മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വക്കീലിന്റെ നിലയാണു് അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു്; ഒരു ജഡ്ജിയുടെയല്ല. രാമായണസാരശോധന 1893-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. സരസ്വതീവിജയത്തെപ്പറ്റിമാത്രമേ ഇവിടെ എന്തെങ്കിലും പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

സരസ്വതീവിജയം:—തന്റെ പാവയിൽ അടക്കിക്കിടക്കുന്ന ഒരു അധഃസ്ഥിതകുടുംബത്തിലെ അംഗമായ മരത്തൻ എന്ന പുലയക്കുട്ടി

“എള്ളിലുള്ളെണ്ണകണക്കേ ദേഹങ്ങളെ—
യുള്ളിലുള്ളീശപരൻതാനിരിപ്പു
ഉള്ളവണ്ണംതന്നെ കാട്ടിത്തരും ഗുരു
നിത്യം ഗുരുനാഥ കമ്പിടുന്നേൻ”

എന്നും മറ്റും പാടത്തുനിന്നു പാടിയതു കനകശേഖരജ്യോതുള്ളി ബേരൻനമ്പൂരി കേട്ടിട്ടു കോപാധനാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാല്യക്കാരനായ രാമൻകുട്ടിനമ്പൂർ കാടിപ്പോയി അവനെ ചവിട്ടുന്നു. തന്നിമിത്തം അവൻ മരിച്ചതായി ആ ദേശത്തു ശ്രുതി പൊങ്ങുന്നു. പോലീസുകാർ അറസ്റ്റ് ചെയ്യുമെന്നു ഭയപ്പെട്ടു നമ്പൂരി നാടുവിട്ടു പോകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൾ സുഭദ്ര എന്ന അന്തർജനത്തിനു ജാതസംസ്കൃതമുള്ളതായി ഒരു ചോരമായ അപവാദം നമ്പൂരിയുടെ ശത്രുക്കൾ പരത്തുകയും, സ്താത്തന്മാർ ആ സാധുപിയെ കൈകൊട്ടി പുറത്താക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അശരണയായ സുഭദ്രയെ കണ്ണൂരിലെ ഒരു പാതിരി രക്ഷിക്കുന്നു. സുഭദ്ര അവിടെവെച്ചു് ഇംഗ്ലീഷ് പഠിക്കുകയും, കണ്ണൂരിൽ പാതിരിമാർ നടത്തുന്ന ഒരു പെണ്ണുള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽ ഉപാധ്യായയായി നിയമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. കാശിയിൽ ഒളിച്ചു താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നമ്പൂരിയെ പോലീസുകാർ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു മേൽ സൂചിപ്പിച്ച കറാത്തിനു തലശ്ശേരി സെഷൻകോടതിയിൽ വിസ്തരിച്ചു.

അന്ന് അവിടെ ജഡ്ഢിയായിരുന്നത് ഏതുദാസൻ എന്നൊരു പുലകൃഷ്ണാനിയാണ്. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ പഴയ മരത്തനല്ലാതെ മറാഠമല്ല. അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ടുള്ള ഒരു പാതിരിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ബി. എ. ജയിച്ചു. പല ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ ഇരുന്നെന്ന് ആ പദവിയിൽ എത്തി. തെളിവില്ലാത്തതിനാൽ ജഡ്ഢി നമ്പൂരിയെ മോചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതാണ് പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ ഇതിവൃത്തസംഗ്രഹം. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് എത് അധഃസ്ഥിതനും ഉച്ചസ്ഥന്റെ നിലയിലെത്താമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണ് സരസ്വതീവിജയം എന്ന പേർ ഗ്രന്ഥകാരൻ പുസ്തകത്തിനു നൽകിയിരിക്കുന്നത്. നമ്പൂരിയെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പദേ പദേ മനുസ്കൃതിയിൽനിന്നു പ്രമാണങ്ങൾ ഉദ്ധരിപ്പിക്കുന്നതും, താൻതന്നെ അധ്യാത്മരായണം, ഭാരതം, പഞ്ചതന്ത്രം എന്നീ കിളിപ്പാട്ടുകളിൽനിന്നും മറ്റും ഇതരടികൾ പകർത്തുന്നതും പുസ്തകത്തിന്റെ മേന്മയ്ക്കു ഹാനികരമായിട്ടുണ്ട്.

ഉദാഹരണം:—ഏതാനും ചില വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു കണ്ടതവ്യവീന്റെ ശൈലി പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

നമ്പൂരിയെ കാണാത്തതിനാൽ അന്തർജ്ജനത്തിനുണ്ടായ യാതന:—
“സാധാരണയായി തന്റെ ഭർത്താവിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു ചെന്നു നോക്കും; ഉടനേ പൊട്ടിക്കരയും; മടങ്ങിവരും. വല്ലവരും വാതിൽ മുറിയേ പോകുന്ന നിഴലാട്ടം കണ്ടാൽ അതു ഭർത്താവാനോ എന്നു ശങ്കിച്ച് എത്തിനോക്കും. ഉടനേ വീണ്ടുരുളും. പിന്നെ കുറെ നേരം ഒന്നും മിണ്ടാതെ ഇരിക്കും. അപ്പോൾ ഭർത്താവു തന്നെ വിളിക്കുന്ന ഒച്ചയല്ലേ കേട്ടത് എന്നു തോന്നും. ഉടനേ അതല്ല എന്നു മനസ്സിലായി നെടുവീല്പിട്ടു കരയും. കരയരുതേ എന്നു വല്ലവരും പറയുമ്പോൾ പൊട്ടിക്കരയും. ഇങ്ങനെ ഏകദേശം രാത്രി മൂന്നു യാമവും കഴിഞ്ഞു.”

ജീവസാഹിത്യം:—പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിന് അവതാരിക ഏഴുതിയ മൂക്കോത്തു കുമാരൻ പറയുന്നതു രാമായണവും മഹാഭാരതവും ജീവസാഹിത്യപംക്തിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണെന്നും, കീഴ്ജാതികളും ദരിദ്രരും പാവങ്ങളും ആയവരെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്ന കാവ്യങ്ങൾമാത്രമേ ജീവസാഹിത്യമാകയുള്ളൂ എന്നു ശാിക്കുന്നതായാൽ അതിനുള്ള ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തം ഇതാ—‘സരസ്വതീവിജയം’ എന്നു പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ആദരണീയമാണ്. സരസ്വതീവിജയത്തിനുമുൻപ് അത്തരത്തിൽ ഒരു ഇതിവൃത്തഘടനയ്ക്കായി ഭാഷാസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ആരും ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല.

കൊച്ചിരാമവർമ്മ(അപ്പൻ)തമ്പുരാൻ (1051-1117)

—ഉപക്രമം:—അപ്പൻതമ്പുരാൻ ഒരു മാസികാപ്രവർത്തകൻ, കേരളചരിത്രഗവേഷകൻ, ഗ്രന്ഥവിമർശകൻ, ആഖ്യായികാകാരൻ, ഉപന്യാസകർത്താവ്, ഗദ്യകവി എന്നിങ്ങനെ പല നിലകളിൽ നിരതിശയമായ ഭക്തിയോടുകൂടി കൈരളിയെ ഉപാസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സാഹിത്യപദ്ധതി

തികളിലെല്ലാം ഒന്നുപോലെ വിജയം നേടിയിട്ടുണ്ട്. സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം ഈ ഘട്ടത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തു ന്നവെന്നുയുക്തം.

ജനനം:—അപ്പൻതമ്പുരാൻ 1051-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 24-ാംനു പുരൂരട്ടാതിനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. സ്ഥാനസന്യാസംചെയ്തു കൊച്ചി രാമവർമ്മ വലിയതമ്പുരാന്റെ മൂത്ത സഹോദരി കൊച്ചിക്കാവുതമ്പുരാട്ടിയായിരുന്നു മാതാവ്. ആ സാധുവി പാഴൂർ പട്ടത്തോരം തുപ്പൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ സഹധർമ്മിണിയായി. അവരുടെ സന്താനങ്ങളായി ഒരു സ്ത്രീപുരുഷവും, നാലു പുരുഷപുരുഷകളും ജനിച്ചതിൽ നാലാമത്തെ പുരുഷസന്താനമാണ് അപ്പൻതമ്പുരാൻ. കൊച്ചിക്കാവുതമ്പുരാട്ടിക്കു സംഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. സംഗീതത്തിൽ ഒരു നല്ല ശിഷ്യപരമ്പരയുണ്ട്. അങ്ങനെ മാതാവിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാണ് അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ സംഗീതവാസന. ആ തമ്പുരാട്ടി 1053-ൽ തീപ്പെട്ടു. ചിററമ്മയായ അമ്മുത്തമ്പുരാട്ടിയാണ് പിന്നീട് കുമാരനെ വളർത്തിയത്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—പാഴൂർകോവിലകത്തുവെച്ചു വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ വലിയ തമ്പുരാന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ആശാൻതമ്പാൻ എന്നൊരു പണ്ഡിതൻ സിദ്ധരൂപവും മറ്റും പഠിപ്പിച്ചു. ശേഷാചാര്യപാഠശാലയിൽ ഈച്ചരവാരിയർ കാവുങ്ങര അഭ്യസിപ്പിച്ചു. കല്ലികൽ വലിയ രാമപ്പിഷാരടിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംസ്കൃതാധ്യാപകന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. 1068-ൽ ഏറണാകുളം കാളേജിൽ അന്ധാം ഹാറത്തിൽ ചേർന്നു. 1070-ൽ മെട്രിക്കുലേഷൻപരീക്ഷ ജയിച്ചു. മദിരാശി പ്രസിഡൻസി കാളേജിൽനിന്നും എഫ്. എ. പാസ്സായി. ബി. എ.യ്ക്കു സംസ്കൃതം വിട്ടു മലയാളം ഉപഭാഷയാക്കി. അന്നാണ് ആ ഭാഷയുടെ മൺങ്ങളും മനോജ്ഞതയും ഗ്രഹിച്ചത്. തനിക്കും ആ ഭാഷയുടെ ഉൽകൃഷ്ടത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതാപ്പണം ചെയ്യണമെന്ന് ഭരാഗ്രഹം തോന്നി അക്കാലംമുതൽ അതിലേക്കായി ശ്രമിച്ചു. 1074-ൽ ബി. എ.യ്ക്കു മലയാളത്തിനുമത്രം ജയിച്ചു. അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും ഉത്തീർണ്ണനായി. ഐച്ഛികവിഷയത്തിൽ തോറുപോയി. ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം അവിടെ നിറുത്തി. പിൽക്കാലത്തു തൃശ്ശൂരിൽ താമസമാക്കിയതിനുമേൽ പി. എസ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രിയോടു വ്യാകരണവും, ആറന്മുള കൃഷ്ണപ്പിഷാരടിയോടു തർക്കവും, വെമ്പിലൂർ ശങ്കുവാരിയരോടു അഷ്ടാംഗഹൃദയവും പഠിക്കുകയുണ്ടായി. വേദാന്തം തന്നത്താൻ അഭ്യസിച്ചതാണ്. ആ മഹാരാജാവിന്റെ മറ്റൊരു സഹോദരിയുടെ പുത്രനായ കേരളവർമ്മ അമ്മാ മൻതമ്പുരാനെപ്പറ്റി മേൽ പരാമർശിക്കും. വേദേ ഒരു താല്പര്യമായി പ്പെട്ട മക എന്ന അംബത്തമ്പുരാട്ടിയാണ് പണ്ഡിതസാർവ്വഭൗമനും ഇന്നത്തെ കൊച്ചി മഹാരാജാവുമായ പരീക്ഷിത്തുതമ്പുരാന്റെ മാതാവ് (വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ തമ്പുരാന്റെ ജാമാതാവ്). ഇങ്ങനെ ഒരു

കാലത്തുതന്നെ കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിൽ ഭാഷാപോഷകനാകും സാഹിത്യബന്ധമുള്ളതായ മൂന്നു കുമാരന്മാർ ഉദയംചെയ്തു സംസ്കൃതത്തിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും അഭ്യുന്നതിക്കു പലപ്രകാരത്തിൽ പ്രേരകരായി വേിച്ചു.

രസികരഞ്ജിനി:—1074-ൽത്തന്നെ ഭാഷയിൽ ഉത്തമമായ രീതിയിൽ ചിത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു മാസിക പുറപ്പെടുവിക്കണമെന്നും അന്നു ശൈശവപ്രായത്തിൽ വളർന്നുവന്ന മദിരാശിയിലെ ഇൻഡ്യൻ റിവ്യൂ (Indian Review) അതിനൊരു മാർഗ്ഗദർശകമാണെന്നും ആ പുണ്യശ്ലോകനു തോന്നി. മദിരാശിയിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ മദ്രാസ് സ്റ്റാൻഡേഡ് പത്രത്തിലേക്കു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ മാസികസംബന്ധിച്ചുള്ള ആലോചനകൾ 1077 കുംഭം 14-ാംനമ്പരയേ പൂർത്തിയാക്കിയുള്ളൂ. 1078 ചിങ്ങത്തിൽ രസികരഞ്ജിനി എന്ന അനപരമ്പരാമത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാസിക ഉദയംചെയ്തു. ഒന്നാം ലക്കത്തിലെ പ്രസ്താവനയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. “രസികരഞ്ജിനി പ്രവേശിപ്പാനുള്ള കാരണം ഉദ്ദേശപത്രത്തിൽ പാഞ്ഞിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്” അതിനെ വീണ്ടും എടുത്തുപറയുന്നില്ല. എങ്കിലും നാനദിപ്രസ്താവനകൾ ഇല്ലാത്ത നാടകം, തോടയത്തോടുകൂടാത്ത അരങ്ങേറം, ഉപസ്തരണശൂന്യമായ സദ്യ മുതലായവ ലോകമര്യാദയ്ക്കു വിരോധമായിട്ടുള്ളവ ആകകൊണ്ടു പ്രകൃതമാസികയുടെ തിരനോട്ടത്തിങ്കൽ കുറച്ചു വല്ല വിദ്യയെടുക്കാത്തതാലും അത്ര ഉചിതമായിരിക്കയില്ല. രസികരഞ്ജിനിയുടെ ജാതകം നോക്കിച്ചിട്ടില്ല; നോക്കിച്ചിട്ട് ആവശ്യവും കാണുന്നില്ല. ദീനം വരുന്ന കാലത്തു വൈദ്യന്മാരെ ആശ്രയിക്കുമ്പോൾ വിഭവത കാണിക്കാതിരുന്നാൽ കഷ്ടാരിഷ്ടങ്ങൾ ഒന്നും കൂടാതെ ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും നന്നായി ആയുസ്സോടും ഓജസ്സോടും വളർന്നുവരുന്ന ഈ നൂതനസന്താനത്തെ എല്ലാവരും എടുത്തു ലാളിക്കുന്നതു കാണുവാൻ സംഗതി വരുമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നത്.”

എറണാകുളത്തു വടക്കേ മാളികയിലായിരുന്നു അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താമസം. അവിടെ മാസികയുടെ പുരോഗതിക്കു നിത്യമെന്നപോലെ സുഹൃത്തുസമ്മേളനങ്ങളും നടത്തി. 1065-ൽ സി. പി. അച്യുതമേനോൻ തൃശ്ശൂരിൽ ആരംഭിച്ച 12 കൊല്ലം പ്രചരിച്ച വിദ്യാവിനോദിനി അന്നു് അസ്തമിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു രസികരഞ്ജിനിമാത്രമേ അന്നു കേരളത്തിൽ ഗണനീയമായ ഒരു സാഹിത്യമാസികയായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതോടുകൂടി മഹാനഭാവനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കിഞ്ഞിക്കുട്ടൻനമ്പുരാനെ പത്രാധിപരായി ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യവും അപ്പൻതമ്പുരാനു സിദ്ധിച്ചു.

“പ്രസന്നപ്രാഡസരസപ്രസംഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞിനി
രസജ്ഞർക്കു കൊടുക്കട്ടേ രസം രസികരഞ്ജിനി”

എന്ന മുദ്രാവാക്യംതന്നെ കണതിക്കട്ടെന്തമ്പുരാൻ ഏഴുതിച്ചേൽത്താണു്. ഇങ്ങനെ രണ്ടു മഹാരഥന്മാരുടെ സഹപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമാണു് ആ മാസിക. കണതിക്കട്ടെന്തമ്പുരാന്റെ സംസ്കൃതവും ആധുനികകൈരളിയും, അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ പ്രാചീനകൈരളിയും ഇംഗ്ലീഷുംകൂടി സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ ഉണ്ടായ ഫലം വിസ്മയാവഹമായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ ലക്കത്തിൽ നെടുവീരിപ്പുസ്വരൂപത്തിങ്കൽനിന്നു കൊച്ചിരാജ്യത്തു് ഏറ്റവും ചെറുപ്രകാരം എന്ന ചരിത്രലേഖനവും, യുക്തിഭാഷ, നാഗാനന്ദംനാടകത്തിന്റെ തജ്ജമ മുതലായ ഇതരലേഖനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു മാസികയ്ക്കു വേണ്ട സകലഗുണങ്ങളും അതിൽ കളിയാടി. കവിത, ചെറുകഥ, ചരിത്രം, ശാസ്ത്രം തുടങ്ങി പല വിഷയങ്ങളിലും ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു് ഉള്ളടക്കത്തിനു് ആശാസ്യമായ വൈവിധ്യം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഭാരവാഹികൾ ബദ്ധശ്രദ്ധരായിരുന്നു. കൊച്ചി സ്റ്റീത്തമ്പുരാൻ, കിണ്ടർ, ഭാവങ്കര, ഭട്ടവു്, നടുവം, മഹൻ, വള്ളത്തോൾ മുതലായ കവികളും സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ, കാരാട്ടു് അച്യുതമേനോൻ, അമ്പാടി നാരായണപ്പൊതുവാൾ, ബി. കെ. രാമൻ മേനോൻ, മൂക്കോത്തു കിമാരൻ തുടങ്ങിയ ഗദ്യകാരന്മാരുമായിരുന്നു ലേഖകന്മാർ എന്നു പറയുമ്പോൾത്തന്നെ ലേഖനങ്ങളുടെ ഗുണപരഷ്ഠലവും ഉപഹൃമാണല്ലോ. കണതിക്കട്ടെന്തമ്പുരാൻ നല്ല ഭാഷാഗദ്യം ഏഴുതിപ്പിച്ചതു രസികരഞ്ജിനിയിൽക്കൂടിയിരുന്നില്ല. അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ സാഹിത്യപരിചയം പ്രവൃദ്ധമായതും പ്രധാനമായി ആ വഴിക്കുതന്നെയാണു്. ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശം ആദ്യമായി വെളിയിൽ വന്നതു് ആ മാസികവഴിക്കുതന്നെയായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത നമുക്കു് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാവുന്നതല്ല. 3000 ഉറപ്പിക കെട്ടിവെച്ചുകൊണ്ടാണു് അപ്പൻതമ്പുരാൻ രസികരഞ്ജിനി ആരംഭിച്ചതു്. നാലു കൊല്ലവും നാലു മാസവും അതു നടന്നപ്പോൾ ആ സംഖ്യ മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടു. കേരളത്തിനു മാസികകളെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏതോ ഒരു ശാപം ഉള്ളതുപോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ അത്ര വളരെ അനുകൂലമായ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജനിച്ച് അനുദിനം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചുവന്ന ഒരു മാസിക അല്പായുസ്സിൽ അന്തരിക്കുവാൻ യാതൊരു ന്യായവുമില്ലല്ലോ. എന്നാൽ പരയാം. അതുപോലെ മഹനീയമായ ഒരു മാസിക നമ്മുടെ നാട്ടിൽ അതിനുമുൻപും പിൻപും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

ദാമ്പത്യം:—രസികരഞ്ജിനിയുടെ അന്തർധാനത്തിനുശേഷം തമ്പുരാൻ ഏറണാകുളത്തുനിന്നു തൃശ്ശൂരിലേക്കു മാറി. അവിടെ ആദ്യം തോട്ടേക്കാട്ടുകുടുംബക്കാരുടെ വകയായ ഒരു ഗൃഹത്തിലാണു് താമസിച്ചതു്. പിന്നീടു് 1083_ാമാണ്ടിടയ്ക്കു് അയ്യന്തോളിൽ ഒരു സ്ഥലം വാങ്ങി കിമാരമന്ദിരം എന്ന പേരിൽ ഒരു കോവിലകം പണിയിച്ചു് അവിടെ പാർത്തുതുടങ്ങി. ഗുരുവായൂർക്കു സമീപം അമ്പാടി വടക്കേ മുടവക്കാട്ടിൽ നാനിക്കുട്ടിയമ്മയെ പത്നിയായി സ്വീകരിച്ചു. ആ ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ഫലമായി മൂന്നു പുത്രന്മാരും ഒരു പുത്രിയും ജനിച്ചു. അവരിൽ രണ്ടു

പുത്രന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാല്യകൃത്തിൽ അകാലമൃത്യുവിനാൽ ഗ്രസ്തരായി. ആ സംഭവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ അത്യധികം വ്യഥിപ്പിച്ചു. അവശിഷ്ടനായ പുത്രൻ ഒരു നല്ല ഭാഷാഭിമാനിയും ഗവേഷകനുമായ വി. എം. കുട്ടികൃഷ്ണമേനോനാണ്.

മംഗളോദയം:—സ്വന്തമായി ഒരു അച്ചുകൂടം ഇല്ലാത്തതായിരുന്നു രസികരഞ്ജിനിയുടെ പരാജയത്തിനു പ്രധാനകാരണമെന്നു തന്മൂലം ദുഃഖമായി വിശ്വസിച്ചു. അതുകൊണ്ടു തൃശ്ശൂരിൽ താമസമാക്കി ചുരിനുമേൽ മംഗളോദയം മാസിക നമ്പൂരിമാരെക്കൊണ്ടു 1084 വൃത്തികളിൽ ആരംഭിപ്പിക്കുവാൻ ഏല്പാടുകയുണ്ടായി. ദേശമംഗലം അച്ചുകൂടത്തിലാണ് ആദ്യത്തെ ലക്കങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിച്ചത്. താമസിയാതെ മംഗളോദയം എന്ന പേരിൽ ഒരു കമ്പനി സ്ഥാപിക്കുകയും ലിപികളുടെ മനോജ്ഞതയ്ക്കു കീഴ്ത്തിപ്പെട്ട കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടം അതിന്റെ ആവശ്യത്തിനായി വിലയ്ക്കു വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്തു. മംഗളോദയം എന്ന പേർ മാസികയ്ക്കു നല്കിയതും ഉടമസ്ഥതയും പത്രാധിപത്യവും അനുക്രമമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിന്റെ യഥാർത്ഥസൂത്രധാരത്വം വഹിച്ചിരുന്നതും ആ കമ്പനിയുടെ മാനേജിംഗ് ഡയറക്ടറായ തന്മൂലംതന്നെയായിരുന്നു. ഏറണാകുളത്തു വടക്കേ മാളികയിലെമ്പോഴും മംഗളോദയം അച്ചുകൂടത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധ്യക്ഷതയിൽ ധാരാളം ചച്ചായോഗങ്ങൾ നടന്നുവന്നിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു മംഗളോദയത്തിന് ഭാരം കൊല്ലത്തിന്റെയും ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവന ഏഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നതും മറ്റൊരു കാര്യം. മാസികയുടെ ഉദ്ദേശം രസികരഞ്ജിനിയുടേതിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നു. ഒന്നാം ലക്കത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

“നമ്പൂരിമാരുടേയും മറ്റു ജാതിക്കാരായ മലയാളികളുടേയും ആചാരങ്ങളേയും തന്മൂലമായ ധർമ്മത്തെയും പറ്റിയും ഇവയെല്ലാം അറിയിക്കുന്ന പൂർവ്വചരിത്രത്തെപ്പറ്റിയും അവരവരുടെ നിത്യവൃത്തിക്കുതക്കുന്ന ഗൃഹഭരണത്തെപ്പറ്റിയും അവശ്യം അറിഞ്ഞെ കഴിയു എന്നുള്ള രാജനീതിനിയമത്തെപ്പറ്റിയും പല സംശയങ്ങൾക്കും നിവൃത്തി വരുത്തുന്നതും വിനോദകരവുമായ തത്വവാദങ്ങളെപ്പറ്റിയും മറ്റും പല ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടും, ഹിന്ദുക്കളുടെ ജ്ഞാനനിക്ഷേപത്തിന് ഇരിപ്പിടമായ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ ചില പ്രസംഗങ്ങളെക്കൊണ്ടും മലയാളികൾക്കു മണ്ണോദയത്തിനതക്കത്തക്കവണ്ണം ഈ മണ്ണോദയം ഞങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.”

കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതന്മൂലം മണ്ണോദയത്തിൽ ചില വിശിഷ്ടങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പ്രസിദ്ധന്മാരായ പി. എസ്സ്. അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി, ആറന്മുള കുഞ്ഞുപ്പിഷാരടി, കൈയ്ക്കുളി വാസുദേവൻകുറുപ്പുത്ത് മുതൽപേരുടെ പല നല്ല ലേഖനങ്ങൾ മണ്ണോദയം വഴിയ്ക്കു പ്രകാശിതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. ലീലാതിലകത്തിന്റെ പ്രഥമ

ശില്പവും, കാമദഹനം തുടങ്ങിയ അനേകം ഉത്തമങ്ങളായ ഭാഷാചമ്പുക്കളും, പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതും അതിൽത്തന്നെയാണു്. ഈ യോഗങ്ങൾ എല്ലാം ഒത്തുകൂടിയിട്ടും ആ മാസികയും പത്തുപതിനാറു കൊല്ലത്തെ പ്രചാരത്തിനുമേൽ തിരോദവിഷകയാണു് ചെയ്തതു്. മണ്ണുളോദയം സാഹിത്യസമിതി വികസിച്ചതാണു് കൊച്ചി സാഹിത്യസമാജം. ആ സമാജം 1091-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു മണ്ണുളോദയം അതിന്റെ ചുമതലയിൽ ഏറ്റെടുത്തു സജീവമായി പ്രവർത്തിച്ചു. അതും കുറേക്കാലത്തേക്കേ നടന്നുള്ളൂ. ആ സമാജത്തിന്റെ നായകനും തമ്പുരാൻതന്നെയായിരുന്നു.

മറ്റു പതുപ്രവർത്തനങ്ങൾ:—പിന്നീട് തമ്പുരാൻ തൃശ്ശൂർ സരസ്വതീ വിലാസം അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നു പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല എന്ന പേരിൽ ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ഒരു കൊല്ലത്തേക്കുമാത്രം നില നിന്നിരുന്ന അതും ബാംബയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കാവ്യമാല(സംസ്കൃതം)യുടെ രീതിയിൽ പ്രാചീനഭാഷാകാവ്യങ്ങളും പഴയ പാട്ടുകളുമാണു് പ്രകാശിപ്പിച്ചുവന്നതു്. 1106-ൽ ഇടപ്പള്ളിയിൽ വെച്ചു് ആവിർഭവിച്ച സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ജനയിതാക്കളിൽ ഒരാൾ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. അതിനെ ബാല്യത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനു് ആ മഹാപുരുഷൻ വളരെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാരവാഹിത്വത്തിൽ പരിഷത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ വാഷികസമ്മേളനം തൃശ്ശൂരിൽവെച്ചു നടത്തപ്പെട്ടു. അത്ര ഭംഗിയായി ഒരു സമ്മേളനവും അതിന്റെ റിപ്പോർട്ടും ഒരിക്കലും പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടില്ല. പരിഷത്തിന്റെ പ്രധാനോദ്ദേശങ്ങൾ എന്തായിരിക്കണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു് ആ സമ്മേളനത്തിലാണു്. അവ ഭാഷാസംബന്ധമായ 1 ഗവേഷണം, 2 സംഭരണം, 3 നിർമ്മാണം, 4 പ്രസാധനം, 5 മുദ്രണം, 6 വിമർശനം, 7 പ്രവർത്തനം, 8 പ്രചാരണം എന്നിവയാണു്. ഈ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയെല്ലാം അദ്ദേഹം ഏകാകിയായി സഞ്ചരിക്കുകയും അനന്യസുലഭമായ വിജയം നേടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. 1107-ൽ പരിഷത്തു് ഒരു കമ്പനിയാായി റജിസ്റ്റർ ചെയ്തിച്ചതും 1108-ൽ അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഒരു ത്രൈമാസിക ഗ്രന്ഥം പുറപ്പെടുവിച്ചതും ആ ആഫലോദയകർമ്മാവൃതന്നെയാണു്. അനന്തരം അദ്ദേഹം താൻ സ്ഥാപിച്ച വിലങ്ങൻകുന്നിലെ രാമകൃഷ്ണശ്രമത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രബുദ്ധകേരളം എന്നൊരു മാസിക പുറപ്പെടുവിച്ചു. 1112 ചിങ്ങമുതൽ പുറപ്പെടുവിച്ച കുറേക്കാലം നടത്തി. 'ആടിയ കാലും പാടിയ വായും വെറുതേയിരിക്കയില്ല' എന്നു പഴമക്കാർ പറയുന്നതു് ഏതു പരമാർത്ഥമാണു്. അതിനുമുമ്പു തന്നെ അദ്ദേഹം രാമകൃഷ്ണപരമഹംസന്റെ ഒരു അടിയുറച്ച ഭക്തനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഭാഗവതപാരായണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ആസക്തിയും സാമാന്യമായിരുന്നില്ല.

ചില സിദ്ധികൾ:—ഏതു നല്ല കാര്യങ്ങളിലും ഏപ്പെട്ടു് അവയിൽ നേതൃത്വം വഹിച്ചു ലോകസഞ്ജ്ഞാപ്രദമായൊരു കൃതി എഴുതുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു

അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ ജീവിതപ്രതം. ആരുടെ ഏദയത്തേയും കവരുന്ന തിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണശൈലി. ചില പ്രധാനസ്ഥാപനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പങ്കിനെപ്പറ്റി മുൻപു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. അഭിനയം, ചിത്രമെഴുത്തു, ശില്പവിദ്യ, ഭവനനിർമ്മാണം തുടങ്ങിയ സുകുമാരകലകളിൽ അദ്ദേഹം വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവയിലൊന്നും സാഹിത്യസേവനത്തിനുവേണ്ടി സമർപ്പിച്ചുപോയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിനു കേന്ദ്രീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. സാളഗ്രാമം, ബാണലിംഗം ഇവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമറിയുവാൻ ആളുകൾ കോവിലകത്തെത്തിച്ചേരുക സാധാരണമായിരുന്നു. സഞ്ജീതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാസനയ്ക്കു് അതിരുകളായിരുന്നില്ല. മലയാളത്തിലെ അപ്രകാശിതങ്ങളായ പഴയ പാട്ടുകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു് അവയ്ക്കു മട്ടിട്ടു ഏദയംഗമായി പാടുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിത്യവ്യവസായങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ഫിലിംകമ്പനി 1104-ാമാണ്ടിയ്ക്കു സ്ഥാപിച്ചു് ഇതിനു കേരളാ സിനിമട്രാൺ എന്നു നാമകരണംചെയ്തു. ഭൂതരായർ ചലച്ചിത്രമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു ഇതു്. എന്നാൽ നവീനോപകരണങ്ങളുടെ അഭാവവും ധനസംബന്ധമായുള്ള ശക്തിഹീനതയും നിമിത്തം അതു വിദയത്തിൽ കലാശിച്ചില്ല. മണ്ണുളോദയത്തിൽനിന്നു് അധ്യാത്മരാമായണം തുടങ്ങിയ ഉത്തമഗ്രന്ഥങ്ങൾ മണ്ണുളോദയം ഗ്രന്ഥാവലി എന്ന പേരിൽ ആകർഷകമായ രീതിയിൽ മുദ്രണംചെയ്യിച്ചതു് അദ്ദേഹമാണു്. കമ്പനിയ്ക്കു് ആ വിഷയത്തിൽ തമ്പുരാന്റെ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കുകനിമിത്തം ലാഭമേ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളു. ആ പുതിയ മട്ടിലുള്ള പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി അതിന്റെ ഭാരവാഹികൾ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. “പുസ്തകങ്ങളുടെ വിലയും നന്മയും തമ്മിൽ അദ്ദേഹമായ ബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടു വില അധികമാകാതെ നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ നിർമ്മിയ്ക്കുവാൻ നന്നെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടു്. ഏകിലും മഹാജനങ്ങളുടെ സഹായത്താലെത്തന്നെ പറയട്ടേ ഈ സംരംഭത്തിൽ (മംഗളോദയം ഗ്രന്ഥാവലി) ഞങ്ങൾക്കു് ഒട്ടുംതന്നെ മനസ്സു മടക്കേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല. ഒന്നാംതരം കടലാസ്സിൽ അവസരോചിതങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ ചേർത്തു് അക്കരപ്പിഴയില്ലാതെ വൃത്തിയായി അച്ചടിച്ചു ഭംഗിയായി ബയൻറുചെയ്തു് അന്തസ്സിൽ പുറത്തിറക്കിയിട്ടുള്ള എട്ടു പുസ്തകങ്ങളിൽ ചിലതിനു് ഒന്നും രണ്ടും പതിപ്പുകൾ വിറുദകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.” തമ്പുരാൻ കൊച്ചി ഭാഷാപരിഷ്ക്കരണക്കമ്മിറ്റിയുടെ അധ്യക്ഷനായി കൂടലിയം അത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷാനവാദം മുതലായ ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ ഏഴുതിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വസ്തുതയും പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരണീയമാണു്.

ചില വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ:—തമ്പുരാന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഘടകം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൽഗുണമാണു്. അനാഡംബരവും അനഹങ്കാരവുമായ ജീവിതത്തിനു കീർത്തിപ്പെട്ടതാണു്

കൊച്ചിരാജകുടുംബം. ശീലവിദ്യാധനനായല്ലാതെ ആ കുടുംബത്തിൽ ഒരു രാജകുമാരനെപ്പോലും കാണുകയില്ല. ആ കുമാരന്മാർക്കുപോലും അപ്പൻതമ്പുരാൻ ഒരു ആദർശപുരുഷനായിരുന്നു. ആഭിജാത്യപ്രൗഢി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപത്തിലേക്കും ചെന്നിട്ടില്ല. താനും പ്രജകളും വൃത്യസ്തരീതിയിൽ ജീവിക്കേണ്ടവരല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അടിയറച്ചു ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. നാട്ടുകാരുടെ നന്മയെ ഉദ്ദേശിച്ച് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള കൃത്യങ്ങളെല്ലാം “പൊതുജനങ്ങൾ തരുന്ന ആഹാരമല്ലേ ഞാൻ കഴിക്കുന്നത്? അതു ദഹിക്കണമെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ വല്ലതുമെങ്കിലും അവർക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യേണ്ടേ?” എന്നുള്ള മനോഭാവത്താൽ പ്രേരിതമായിരുന്നു. ‘കുലമഹിമ കുരുത്തക്കേടിനായിട്ടുമാത്രം’ എന്നു താനുണ്ടാക്കിയ ഒരു പദ്യശകലം ആ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകൻ കൂടെക്കൂടെ ചൊല്ലും. യുവാക്കന്മാരോടും ബാലന്മാരോടും സമ്മേളിച്ചു വിനോദിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒരുസ്വകൃതം അളവറതാണ്. തന്നാൽ കഴിവുള്ള ഏതു തരത്തിലുള്ള സാഹായ്യങ്ങൾകൊണ്ടും യുവസാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം സർവ്വ ജാഗരൂകനായിരുന്നു. അധഃസ്ഥിതസമുദായങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വലിയ ഒരു സമുദ്ധാരകൻ അന്നു കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃത്യനിഷ്ഠയേയും ഹൃദയശുദ്ധിയേയും ജനങ്ങൾ മുക്തകണ്ഠമായി പ്രശംസിച്ചു. പരിഷ്കൃതസമ്മേളനങ്ങളിലും മറ്റും ഭാഷപാരികങ്ങളായ യോഗങ്ങൾ കഴിഞ്ഞാൽ എല്ലാവർക്കും പ്രവേശമുള്ള ഒരു വെടിവട്ടം ഉണ്ടായിരിക്കുകയും അവിടെ തമ്പുരാൻ തന്നെ മറന്നു വിനോദസംഭാഷണങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ട് അവരെ വശീകരിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ഒരു പ്രവചനാവു എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അത്യൽകൃഷ്ടമായ സ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. വിനീതമായ സ്വരത്തിൽ നാടോടിപ്പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന ആ കൈരളീഭക്തനെക്കണ്ടു് ആനന്ദബാഷ്പം വാർത്താ ശ്രോതാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ പ്രഭാഷണം ഓരോന്നും അച്ഛസ്തുതികസങ്കാശമായ ഗംഗാപ്രവാഹമായിരുന്നു.

പരമഗതി:—വാല്കൃത്തിൽ വലിയ സാമ്പത്തികക്ഷേമം തമ്പുരാന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. അവയെല്ലാം മകുടംവെച്ചു കോവിലകപ്പാമ്പിനു തൊട്ടുകിടന്നിരുന്ന തിരുവാണത്തുക്കുഞ്ഞുത്തിന്റെ ജീണ്ണാഭാരണമായിരുന്നു. 30000-ൽപ്പരം ഉറപ്പിക അതിലേക്കായി സ്വന്തം മുതലിൽനിന്നു ചിലവാക്കി. സർക്കാർ അതു മടക്കിത്തരുമെന്നു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും യാതൊന്നും കിട്ടിയില്ല. 1111-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 20-ാംനു- അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷഷ്ഠിപ്പൂർത്തി ആഘോഷവും നടക്കുകയും പൊതുജനങ്ങൾ കിസുമഞ്ജലി എന്നൊരു സ്മാരകഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു കഴിഞ്ഞു തമ്പുരാന്റെ ശരീരം ക്ഷീണിച്ച് ഓജസ്സു കുറഞ്ഞുവന്നു. പ്രമേഹമായിരുന്നു രോഗം. ഒരിക്കൽ സകലചികിത്സകളും നിറുത്തിവെച്ചിട്ടു ബാംഗ്ലൂർ രാമകൃഷ്ണാശ്രമത്തിൽ പോയി താമസിക്കുകയും തെല്ലൊരാശ്വാസം

കിട്ടിയപ്പോൾ തൃശ്ശൂരേക്കു തിരിയെപ്പോരികയും ചെയ്തു. പിന്നീട് രോഗം ക്രമേണ മൂർച്ഛിച്ചു. 1117-മാണ്ടു തുലാമാസം മൂന്നാം തീയതി ആ പ്രാതഃസ്തരണീയനായ മഹാപുരുഷൻ വിഷ്ണുസായുജ്യം പ്രാപിച്ചു.

കൃതികൾ:—അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ പ്രധാനകൃതികളുടെ പേരുകളാണ് താഴെക്കുറിക്കുന്നത്. 1 ഭാസ്കരമേനോൻ, 2 ഭൂതരായർ, 3 പ്രസ്ഥാനപഞ്ചകം, 4 കാലവിപര്യയം, 5 ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അവയുടെ ദശാപരിണാമങ്ങളും, 6—10 മണ്ണളമാല അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ, 11 സംഘക്കളി, 12 മൂന്നാട്ടുവിരൻ. ഇവ കൂടാതെ വിദ്യാർത്ഥികളെ ഉദ്ദേശിച്ച് 13 കൊച്ചിരാജ്യചരിതങ്ങൾ ഒന്നാം ഭാഗം എന്നൊരു ചെറിയ പുസ്തകവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാസ്കരമേനോൻ ഒരു അപസംസ്കൃതകവിയായിരുന്നു. ആദ്യം അതിൽ കുറേ ഭാഗം ഒരു ദുർമ്മരണം എന്ന തലക്കെട്ടിൽ രസികരഞ്ജിനിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. പിന്നീട് ആ ശീഷ്കൻ അമണ്ണളമാണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ തോന്നുകയാലാണ് പ്രസ്തുതകവയിലെ ഒരു പ്രധാനപാത്രമായ ഭാസ്കരമേനോന്റെ പേര് ആ സ്ഥാനത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചത്. ഭൂതരായരാണ് തമ്പുരാന്റെ കൃതികളിൽ മുഖ്യം. അത് ഒരു കെട്ടുപഴകമയാണെന്നു അദ്ദേഹം അവകാശപ്പെടുന്നുള്ളു. “കൃവാഹന്തരാണ്ടിനുമുഖ്യ മുടിഞ്ഞരുളിയ വീരമാന്താഡ്യപ്പെരുമാ”ളിന്റെ കാലത്തു നടന്നതായി സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കഥയ്ക്കു വിശദമായ ഒരു ചരിത്രപശ്ചാത്തലം ഉണ്ടാകുവാൻ നിർവാഹമില്ലല്ലോ. എങ്കിലും അതിനെ ഒരു ചരിത്രാഖ്യായികയായി ഗണിക്കുന്നതിൽ അനൗചിത്യമില്ല. ഈ ആഖ്യായികയിൽ പ്രളഭശക്തി നായികയും, രാജബലം നായകനാണെന്നു ചില വിമർശകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു സജ്ജതതന്നെ. വീരമാന്താഡ്യപ്പെരുമാൾ, പള്ളിബാണർ, ഭൂതരായർ എന്നിവരെ പരിത്യജിച്ച നായിക ഗംഗാധരതിരുകോവിലാടിനെ മാലയിടുന്നു. പ്രാചീനകേരളത്തിലെ പല ആചാരങ്ങളേയും വിനോദങ്ങളേയും പറ്റി ഒരു സമകാലികന്റെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയോടുകൂടി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിൽ ചിത്രണംചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഭാഷയിൽ സംക്രമിച്ചിട്ടുള്ള വിദേശീയസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ അഞ്ചുതരത്തിലാണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി, അവ ഭാരോന്നിനും ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്നെ ഏഴുതിച്ചെത്തിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ് പ്രസ്ഥാനപഞ്ചകം. അവ 1 പ്രഹസനപ്രമേയം (Problem play), 2 പ്രകടനപ്രസംഗം (Elocution), 3 ആധ്യാനകം (Meditation), 4 ഭക്തിഭാവന (Devotional), 5 കഥനാത്മകം (Narration) എന്നിവയാണ്. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു കവിയുമായിരുന്നുവെന്നു ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ചില ലഘുകൃതികളിൽനിന്നു കാണാം. കാലവിപര്യയം ഒരു പ്രഹസനപ്രമേയമാണ്. ‘ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അവയുടെ ദശാപരിണാമങ്ങളും’ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളുടെ ആഗമത്തെയും വളച്ചുയരെയും ശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു ഗവേഷണഗ്രന്ഥമാണ്. ആ ദശാപരിണാമങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു തമ്പുരാൻ വളരെ ക്ലേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം

ത്തിന്റെ സംഗീതജ്ഞാനവും ആ ഗവേഷണത്തിന് ഒരു വളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. “ഛന്ദോവൃത്തങ്ങളുടെ അസ്തിവാരം ഗണങ്ങളും, ഗണങ്ങളുടെ അവയവങ്ങൾ ഗുരുലഘുക്കളും, ഗുരുലഘുക്കളുടെ നിയാമകം മാത്രയും ആകുന്നതുപോലെ, താളവൃത്തങ്ങളുടെ അസ്തിവാരം താളഗതിയും, അതായതു ശുഭപ്രാണങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ ജാതിയും, ജാതിയുടെ നിയാമകം മാത്രയുമാണ്” എന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു. മംഗളമാല അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില വിശിഷ്ടാപന്യാസങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. വിവിധവിഷയങ്ങൾ അവയിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ഒന്നാം ഭാഗം ചരിത്രത്തെയും, രണ്ടാം ഭാഗം സാഹിത്യത്തെയും മൂന്നാം ഭാഗം ജീവചരിത്രത്തെയും, നാലാം ഭാഗം ശാസ്ത്രത്തെയും, പ്രായേണ പരാമർശിക്കുന്നു. അഞ്ചാം ഭാഗം വിവിധവിഷയവ്യാപിതമാണ്. നാലും അഞ്ചും ഭാഗങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ആസ്പാദ്യതയുണ്ട്. സാങ്കേതികശബ്ദനിർമ്മാണത്തിൽ തന്മൂലാനുഭാവമുള്ളതായ ജ്ഞാനസൂക്തവും വൈദേശ്യവും അഞ്ചാം ഭാഗത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള അനുബന്ധത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. സംഘകളി, യാത്രക്കളിയുടെ ഉത്ഭവത്തെയും ചരിത്രത്തെയും പഠിയ്ക്കുന്ന മറ്റൊരു ഗവേഷണഗ്രന്ഥമാണ്. “പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാലയിൽ ചൊല്ലിയാട്ടം കഴിച്ചു; ചാത്തുപ്പണിക്കർ സ്തോരകഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടുത്തുകെട്ടി മുടിവെച്ചു; പരിഷൽത്രൈമാസികത്തിൽ തിര പൂർപ്പിച്ചു. ഇങ്ങനെ ഒരു വിജാതീയസമ്പ്രദായത്തിലാണ് ഈ സംഘകളി അരങ്ങേറിയിട്ടുള്ളതു” എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ പുസ്തകരചനയെക്കുറിച്ച് പറയുന്നു. എം. ആർ. കെ. സി.യുടെ വെള്ളവക്കുമാരൻ അഥവാ സർദാർ ഷേക് ആസാദ് ഖാൻ എന്ന ചരിത്രാഖ്യായികയിലെ ഇതിവൃത്തത്തെ ഉപജീവിച്ച് എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ് പത്തു രംഗങ്ങൾ അടങ്ങിയ മൂന്നാട്ടുവീരൻ എന്ന ഗദ്യനാടകം. ഈ ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിമർശനത്തിനു സ്ഥലസൗകര്യമില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾമാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം. തന്മൂലന്റെ ഒരു വിലത്തെ സാഹിത്യപരിശ്രമം സർവ്വകക്ഷമായ രൂപത്തിൽ ഒരു കേരളചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു വേണ്ട സാമഗ്രികളുടെ സംഭരണമായിരുന്നു. ആ പുസ്തകം എഴുതിത്തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം ചരമം പ്രാപിച്ചുപോയി. തന്മൂലനും കവിതയും സാധാരണമായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനപഞ്ചകത്തിലെ ആധ്യാനകഭാഗത്തിൽനിന്നു രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്.

“കൃമി കിടി കരിയെന്നെന്തൊക്കെയോ പൂർവ്വജ-
 ക്രമമടിയനടങ്ങി, വാങ്ങി മർത്യന്റെ ജന്മം;
 ക്രമനികതി കൊടുപ്പാനാവതല്ലെന്തിനാണീ
 ഭ്രമമടിയനു വേണ്ടേ വേണ്ട ജന്മാവകാശം.”

“ഭാവം പകർന്നു പുരികങ്ങളൊടിഞ്ഞു രോഷം
 പാവുന്നതിനുഴവുചാലുകളിട്ടിട്ടുനൂ;

ദാവാനലപ്രഭ മുഖത്തു തെളിഞ്ഞിതെന്നാ—

ണാവോ മനസ്സിലെരിയുന്ന വികാരഘോഷം.”

ഗദ്യശൈലി:—തന്മൂലാന്റെ ഗദ്യശൈലി അപ്രതിമപ്രഭാവമാണ്. ഉചിതങ്ങളായ പദങ്ങൾ ഉചിതങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉപവിഷ്ഠങ്ങളാകുമ്പോൾ മനോഹരമായ വാക്യം ഉത്ഭവിക്കുന്നു; അത്തരത്തിലുള്ള വാക്യങ്ങളെ അവയുടെ അളവും തൂക്കവും ശരിയ്ക്കു നോക്കി ഒരുക്കിയിണക്കിച്ചേർത്തു ഖണ്ഡികകളാക്കി ആ ഖണ്ഡികകളെക്കൊണ്ടു ഗ്രമിക്കുന്ന ഹാരമാണ് ഗദ്യകാവ്യം. നമ്മുടെ കഥാനായകന്റെ ഗദ്യരീതിക്കു ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ട്. ചെറിയ ചെറിയ വാക്യങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം വലിയ വലിയ ആശയങ്ങൾ—സാഹിത്യവിഷയമാകട്ടെ, ശാസ്ത്രവിഷയമാകട്ടെ—പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. അവയ്ക്കു സർവ്വാർത്ഥമായ പ്രസാദവും മാധുര്യവുമുണ്ട്; ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ കാജസ്സുണ്ട്, ഫലിതവുമുണ്ട്. ഇഷ്ടാർത്ഥവ്യവച്ഛിന്നമെന്നു തികച്ചും വർണ്ണിക്കാവുന്നതുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കുന്ന ലളിതകോമളകാന്തമായ പദാവലി. സർഗ്ഗീതാത്മകത അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്യങ്ങളിൽ ആമുലാഗ്രം കളിയാടുന്നു. ആ ശൈലി മറുജീവകുടുംബം അനുപസ്യന്നീയമാണെന്നും അനുകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അറിയാറാകും. അതാണ് ആ രസസിദ്ധൻ കൈരളിക്കു നല്കിട്ടുള്ള പരമാനുഗ്രഹം.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:—“രല്ലു തുടങ്ങി. ആദ്യം വടക്കേച്ചേരിയിൽ ഉള്ളവർ കളരിയിൽ ഇറങ്ങി ആത്തുവിളിച്ചു ചോടുവെച്ചു കളിച്ചുകയറി. അതുപോലെതന്നെ തെക്കേച്ചേരിക്കാരും ഇറങ്ങി കളിച്ചു പോരിനു വിളിച്ചു പിൻവാങ്ങി. അതിനുശേഷം അവിടെ അവിടെ കൂട്ടംകൂട്ടമായി കുറേ ആലോചന നടന്നതിന്റെ ഫലമായിട്ട് ഇരുപേരിയിൽനിന്നും ഓരോ ‘ചാതിക്കാരൻ’ കയറു കവച്ചു കളത്തിൽ ചാടി അരങ്ങത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു നീട്ടിവലിച്ചു തൊഴുതു. ഉടനേതന്നെ രണ്ടു ചെറുമല്ലന്മാരും ചാടിക്കടന്നു മെയ്തറപ്പിച്ചു അരങ്ങു തൊഴുതു വന്ദിച്ചു നിലംതൊട്ടു തലയിൽവെച്ചു പോക്കുളി തുടങ്ങി. കാടിച്ചാടി നടന്നു നാലു ചാൽ കളിച്ചു രണ്ടുപേരും അടുത്തുകൂടി കൈകോർത്തുചിടിച്ചു പിരിഞ്ഞുനിന്നു. ചുറ്റും മുഴങ്ങിയിരുന്ന കളകളുൾക്കൂടി ശബ്ദം തത്സമയത്തു കുറഞ്ഞതാണു ശമിച്ചു. എന്നാൽ കാണികളുടെ ഔത്സുക്യംകൊണ്ടുണ്ടായ ഈ ശാന്തതാവം വളരെനേരത്തേയ്ക്കു നിന്നില്ല. ഇടത്തേ കൈയ്ക്കും മൂക്കിനുനേരേ വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടും വലത്തുകൈ തുടമേൽ അടിച്ചു വീശിക്കൊണ്ടും നിന്നിരുന്ന ബാലവീരന്മാർ അടവും തടവും വീട്ടുപിടിയും വലിയും ചൊത്തിപ്പിടിയും തുടങ്ങി.”

(ഭൂതരായർ)

“കേരളകുടുംബത്തിൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന കാരണവന്മാർ പണിപ്പെട്ടു നേടിവെച്ചിരുന്ന നാണുക്കളും നാണുക്കളും എന്തുമാത്രം നഷ്ടംകോടിയിൽപ്പെട്ടുപോയെന്നും എത്ര വളരെ നാശോന്മുഖങ്ങളായിത്തീ

ന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും ബാക്കി കയ്യിലിരിപ്പ് എന്തുണ്ടെന്നും പര്യായോചി ക്കുവാനുള്ള ക്ഷമയും സൗകര്യവും നമുക്കുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തെ ന്നില്ലാത്ത അഭിമാനവും അപമാനവും ഒരേ സമയത്തു നമുക്കു തോന്നാ തിരിക്കുകയില്ല; അഭിമാനം നമ്മുടെ പൂർവ്വമഹിമയിൽ; അപമാനം നമ്മുടെ ആലസ്യംകൊണ്ടും ഔദാസീന്യംകൊണ്ടും അനാദരംകൊണ്ടും നാം ഏത്തിച്ചേർന്നിട്ടുള്ള അവസ്ഥയിൽ. കേരളചരിത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രം ഇതുവരെ ആർക്കും കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കേരളസമുദായാംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യയും സമുദായക്കെട്ടിന്റെ സമ്പ്രദായവും അതിന്റെ പ്രത്യേ കതയും ഇന്നും ഗവേഷണഗർഭത്തിൽക്കിടന്നു കളിക്കുന്നു. അന്യാദൃശ മായ കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യവും വൈപുല്യവും ആലോ ചനയ്ക്കുതന്നെ വിഷയീഭവിച്ചിട്ടില്ല. കേരളത്തിലെ വിനോദങ്ങളെല്ലാം മാഞ്ഞുതുടങ്ങി; മന്ദഹാസം മങ്ങിത്തുടങ്ങി; മലനാട്ടിൽ കളിച്ചിരുന്ന ശൗര്യവീര്യപരാക്രമങ്ങളുടെ വിധമെല്ലാം പകർന്നു, കേരളത്തിന്റെ കരളു ടഞ്ഞു. ഉദിച്ചയന്ന ലോകോത്തരമഹിമയോടു കൂടി പ്രകാശിച്ചിരുന്ന കേരളകലകൾ അസ്തോന്മുഖങ്ങളായി. കേരളത്തിന്റെ കണ്ണുകളും അടഞ്ഞു.”

(സംഘകളി)

“ലക്ഷ്യം ഒന്നു”, വീക്ഷണകോണങ്ങൾ അനേകം; പ്രാപ്യസ്ഥാനം ഒന്നു”, അതിലേക്കുള്ള വഴികൾ വളരെ; ലക്ഷ്യം കുറിക്കുവാനുള്ള കണ്ണു കൾക്കു കാഴ്ചയില്ല, മാർഗ്ഗങ്ങളാണെങ്കിൽ തമോമയം; മഹാജനങ്ങൾ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള പന്ഥാക്കളാകട്ടേ ദർശനങ്ങളും വിഭിന്നങ്ങളും; സുഖമെന്തു”, ദുഃഖമെന്തു”, ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളേവ, കർമ്മാകർമ്മങ്ങളേവ എന്നു വിഭവചിമുറിഞ്ഞു ജീവിതം നായിക്കുവാൻ പ്രയാസം; മായ യുടെ വലയിൽപ്പെടാതെ ഒരു പദം മേൽപ്പോട്ടുവയ്ക്കുവാൻ സാമാന്യ നാർക്കു സാധിക്കുകയില്ല. ശരീരം രോഗഗ്രസ്തം; മനസ്സു ചഞ്ചലം; ബുദ്ധി സങ്കുചിതം; ‘യത്തദഗ്രേ വിഷമിവ പരിണാമേതേതോപമം’ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് വെറുതേയല്ല; സത്തായ ഒന്നിനെ പലതാ നിട്ടും പല പ്രകാരത്തിലും കാണുന്നതിൽ അതുതപ്പെടുവാനില്ല; ഈ സുഖവും ആ ക്ലേശവും അനുഭവിച്ചവർക്കു അറിഞ്ഞുകൂട; അനുഭവസ്ഥ നാർക്കുമാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂട. ഈ ഒരു വിഷയത്തിലാണ് രമണമഹ ഷിയുടെ ജീവിതഗതിക്കുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത.”

ഉപസംഹാരം:—നാല്പതു കൊല്ലക്കാലം അപ്പൻതമ്പുരാൻ ഭാഷാ ഭഗവതിയെ ഫലാപകുടുകാതെ, ഇടതടവില്ലാതെ, തന്റെ സുരഭില ങ്ങളായ കാവുകസുമങ്ങൾകൊണ്ടു നിത്യോച്ചന ചെയ്തു. അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ പ്രതിപാദനരീതിക്കു ഏതോ ഒരു അപൂർവ്വചൈതന്യം, സ്വർഗ്ഗീ യസൗന്ദര്യം, ജ്യോതിർഗ്ഗോളദീപ്തി, അങ്ങോളമിങ്ങോളം കളിയാടുന്നു ണ്ടെന്നു മേലുദ്ധരിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു കാണാവുന്നതാണല്ലോ. അതിന്റെ അന്യാദൃശതയ്ക്കു സാക്ഷി സഹൃദയന്റെ അനുഭവരസംതന്നെ യാണ്. അതു് ഇദമിത്ഥമെന്നു പരിച്ഛേദിപ്പിപ്പറയുന്നതല്ല. വായിക്കുക; വിണ്ടും വീണ്ടും വായിക്കുക; വായിച്ചിട്ടു് ചിട്ടു രസിക്കുക; രസിച്ചു

രസിച്ച് നിവൃതി നേടുക. അത്രമാത്രമേ അതിനെപ്പറ്റി പറയുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

മുത്തിരിങ്ങോട്ടു ഭവത്രാതൻനമ്പൂരിപ്പാട് (1077-1119)—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—ഭവത്രാതൻനമ്പൂരിപ്പാട് തെക്കൻവള്ളുവനാട്ടിലെ ഒരു പ്രഭുകുടുംബമായ മുത്തിരിങ്ങോട്ടുനെയ്തൽ 1077-ാമാണ്ടു കുംഭമാസം 1-ാംനു ജനിച്ചു. ആ കുടുംബം പണ്ടുതന്നെ വൈദ്യശൃത്തിനു കീർത്തിപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുത്തച്ഛൻ വേദാന്തം, വ്യാകരണം, തർക്കം എന്നീ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ പണ്ഡിതനായിരുന്നു. അച്ഛൻ സുബ്രഹ്മണ്യൻനമ്പൂരിപ്പാടും ഒരു വൈയാകരണൻ എന്ന നിലയിൽ പേർ പുലർത്തിവന്നു. അദ്ദേഹം 1116-ൽ മരിച്ചു. ഭവത്രാതൻനമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ അമ്മയുടെ ഗൃഹം ധനാധ്യമായ ഒളപ്പമണ്ണ മനയ്ക്കുലായിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ വലിയമ്മാവന്റെ ഭരണജനായ ഈശ്വരൻനമ്പൂരിപ്പാടാണ് സാഹിത്യയുടെ (മാസിക) പ്രസാധകനായിരുന്നത്. സ്വകുടുംബത്തിലെ ഭാതിക്കോന്റെ നാടായ പാഞ്ഞാളിൽ താമസിച്ച സാമവേദം അഭ്യസിയ്ക്കുകയും അതിൽ ഞൊപ്പുണ്ടും നേടുകയും ചെയ്തു. അതിൽപ്പിന്നീട് അച്ഛന്റെയും അച്ഛന്റെയും അടുക്കൽ തർക്കം പഠിച്ചു. ആദ്യം എടക്കുന്നി നമ്പൂരിവിദ്യാലയത്തിലും പിന്നീട് ഒരു ഗാർഹിയാധ്യാപകനെ ഏല്പെടുത്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലും കുറേ ഉംഗ്രീയും വശമാക്കി. 1117-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു സ്വല്പം വേദാന്തവും പഠിച്ചു.

ജീവിതലക്ഷ്യം:—പത്തൊൻപതാമത്തെ വയസ്സിൽ മന്ത്രേടത്തു മനയ്ക്കൽനിന്നു വേളികഴിച്ചു. നമ്പൂരിയോഗക്ഷേമസഭയുടെ പ്രവർത്തനം നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ യൗവനാരംഭത്തിൽ സജീവമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കൂടെ ഉണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാടും, ഒളപ്പമണ്ണ നമ്പൂരിപ്പാടുമായിരുന്നു ആ സഭയുടെ നേതാക്കന്മാർ. അവരുമായുള്ള സമ്പർക്കംനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു സമുദായസേവനത്തിൽ ആസക്തിയും സാഹിത്യരതിൽ അഭിനിവേശവുമുണ്ടായി. യോഗക്ഷേമം, ഉണ്ണിനമ്പൂരി, സാഹിതി എന്നീ മാസികകളിൽ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി സ്വതസ്സിദ്ധമായ സാഹിത്യവാസനയെ പോഷിപ്പിച്ചു. നമ്പൂരിയുവജനസംഘത്തിന്റെ ഒരു ജനാധിപതിയായി അദ്ദേഹത്തെ ഗണിക്കണം. മുടങ്ങിക്കിടന്ന മംഗളോദയം മാസികയെ 1107 ചിങ്ങത്തിൽ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ച് അതിന്റെ നായകനായി. അതു സ്വല്പകാലത്തേക്കു പ്രചരിച്ചുള്ളൂ. സ്വസമുദായത്തെ അന്ധവിശ്വാസത്തിൽനിന്നും അനാചാരങ്ങളിൽനിന്നും വിമുക്തമാക്കി സ്രീജനങ്ങൾക്കു പുറത്തിറങ്ങി നടക്കുവാനും കാലോചിതമായി വിദ്യാഭ്യാസം നേടുവാനും അദ്ദേഹം തീവ്രമായി യത്നിച്ചു. ഇതൊന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പരമലക്ഷ്യം. സോദേശമായിരുന്നു ആ സമുദായബാല്യത്തിന്റെ സാഹിത്യവ്യാപാരം. 1119-ാമാണ്ടു ധനുമാസം 22-ന് മരിച്ചു.

കൃതികൾ:—1 അപ്ഫന്റെ മകൾ, 2 പുകൾ, 3 ആത്മാപ്പണം, 4 മറുപുറം എന്നീ നാലു കൃതികൾ കൃത്തിരിങ്ങോടു രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപ്ഫന്റെ മകൾ പന്ത്രണ്ടുവയസ്സായിട്ടുള്ള ഒരു നോവലാണ്. അടുത്ത രണ്ടു കൃതികളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ ചില ചെറുകഥകൾ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നു. മറുപുറത്തിൽ മാവി, നിരാശത, മടി, മനോരാജ്യം എന്നീ നാലുപന്യാസങ്ങൾ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെ മൂന്നു കൃതികളും നമ്പൂരിസമുദായത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ പരിഷ്ക്കാരത്തിനു പൊതുവേയും, അതിലെ സ്ത്രീകളുടെ അസ്വാതന്ത്ര്യനിവാരണത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും പ്രയോജനകീഭവിക്കുന്നു. കഥാഘടനയിലും പാത്രസൃഷ്ടിയിലും സംഭാഷണചതുര്യത്തിലും ഗ്രന്ഥകാരൻ വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറുപുറം അദ്ദേഹത്തെ ഒരു കൃഷ്ണചിന്തകനായി പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.

ഗദ്യശൈലി:—നമ്പൂരിമാരുടെ ഗദ്യത്തിനു സാധാരണമായിത്തന്നെ ഒരഴകും അടുക്കും ആഭിജാത്യവുണ്ട്. അവരുടെ ഭാഷയിൽ അനൂത അവിജ്ഞാതങ്ങളായ പല സാമുദായികശബ്ദങ്ങളും സംക്രമിച്ചു ആ ശൈലിക്കു മാറുകയുണ്ടു്. ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കൃതികളിൽ സവിശേഷം കളിയാടുന്നുണ്ട്. കേവലഗദ്യമല്ല, ഗദ്യകവിതയാണു് അദ്ദേഹം ഏഴുന്നൂറു്. അനുപ്രാസഭ്രമംമാത്രമില്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ രാമണീയകം ഇതിലും അധികം പ്രകാശിക്കുമായിരുന്നു. രണ്ടാമതാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം.

സരോജത്തിന്റെ ചമയൽ:—“ആ തളത്തിൽ അതാ, ഒരു സർവ്വം ഗസന്ദരി ഒരു നിലക്കണ്ണാടിയുടെ മുമ്പിൽ ഒരു കസേരയിൽ ഇരിക്കുന്നു. അവൾ അഴിച്ചിട്ട ചികരഭാരം ചീകിമിനുക്കി ഒരുക്കിക്കെട്ടുവാനുള്ള ശ്രമമാണു്. അടുത്തുള്ള സുവണ്ണപാത്രത്തിൽനിന്നു സുഗന്ധം വീശുന്ന അല്പം കിന്തളതൈലമെടുത്തു് ഒന്നു പെരുമാറി ആദ്യം വലതുഭാഗത്തു് ഒന്നു വകഞ്ഞുനോക്കി. തൃപ്തിവരായ്താൽ സീമന്തരേഖ നടുവിലേക്കു മാറ്റി; ആയില്യം. ഒടുവിൽ ഇടത്തുവശത്തുടേ വകഞ്ഞിട്ടു. വളരെ ആകർഷകമായവിധം ഒരുക്കിക്കെട്ടി ഒരു പനിനീർപ്പൈടുത്തു് അല്പനേരം ഭംഗി നോക്കി മുടിക്കെട്ടിൽ ചൂടി. സുവാസിതമായ ഒരു പട്ടുകൈലേസുകൊണ്ടു മുഖമൊന്നു തുടച്ചു. ഒരു സുവണ്ണശലാകയെടുത്തു വിശാലമായ നെറ്റിത്തടത്തിൽ ഒരു ചാത്തുപൊട്ടു തൊട്ടു. ചന്തം ബോധിച്ചില്ല. തുടച്ചു. സന്നിഷ്ഠയ്ക്കും രണ്ടാമതും തൊട്ടു. നല്ല പന്തിയായില്ല. അല്പം മുഷിഞ്ഞ ഭാവത്തിൽ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും രണ്ടു ചാൽ നടന്നു. പിന്നെയുമിരുന്നു് ഒരിയ്ക്കൽക്കൂടി പരീക്ഷിച്ചു നോക്കി: പറ്റി. അവൾ സംതൃപ്തിയോടെ മന്ദസ്ഥിതം തൂകി ആരെയും ഒന്നു മയക്കാമെന്നു് അഭിമാനംപൂണ്ടു. അമിതദുഃഖം ഉൾക്കൊണ്ടു. ആനന്ദംകൊണ്ടു മതിമറന്നു.” (അപ്ഫന്റെ മകൾ)

മാവി:—“ചാൽമഴ പൊഴിക്കുന്ന പനിമതി പാതിരാവിന്റെ മാവിയാണു്. കതിർചിതറുന്ന കൊള്ളിമീൻ കൂരിരുളിന്റെ മാവിയാണു്.

പുരങ്ങളുടെ പുത്തണൽ പകലിന്റെ മാവിയാണ്. പച്ചപിടിച്ച പുൽത്തകിടി പട്ടവേനലിന്റെ മാവിയാണ്—മഴക്കെ കരി തേയ്ക്കുവാൻ പാതിരവും, തുത്തു കരിമ്പടം വിരിക്കുവാൻ കൂരിനളും, എമ്പാടും വെള്ളവലിക്കുവാൻ പകലും, എങ്ങും ഉണക്കിക്കരിക്കുവാൻ പട്ടവേനലും തീരെ മറന്നുപോയി; മാവിയുടെ ചിത്രകലാനൈപുണ്യം—ഹാ! അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതഫലകത്തിൽ ആകാരമുണ്ടെങ്കിലും അകൃത്രിമ രമണീയങ്ങളുമായ സുഷുരൂപങ്ങൾ വരച്ചുവെക്കുന്നു. മാവിയുടെ തയ്യൽ പണിവിരുതു്—അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതപ്പമ്പട്ടിന്റെ വക്കത്തു തകുപ്പിക്കും തുന്നിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നു. മാവിയുടെ മനോഹരമായ മന്ദഹാസം—അതു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതമാറ്റത്തിൽ വെള്ളവിരിക്കുന്നു.” (മറുപാഠം)

പി. കെ. കൊച്ചിപ്പൻതരകൻ (1036-1115)—

ചരിത്രം:—കൊച്ചിപ്പൻതരകൻ മാവേലിക്കര പോളച്ചിറക്കുടുംബത്തിൽ 1036-ാമാണ്ടു ജനിച്ചു. ആ കുടുംബം അന്നു ദാരിദ്ര്യബാധിതമായിരുന്നതിനാൽ പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസംമാത്രമേ തരകനു ലഭിക്കുന്നതിനു യോഗ്യമുണ്ടായുള്ളൂ. പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ രജിസ്ട്രേഷൻ പരീക്ഷ ജയിച്ചു് ആ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി. കറേക്കുലം വക്കീൽഗുമസ്തനായും പണിനോക്കിട്ടുണ്ടു്. സാഹിത്യത്തിൽ കറേ വാസനയുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തെ മാതൃലനായ കണ്ടത്തിൽ വരഗീസുമാപ്പിള കോട്ടയത്തേയ്ക്കു കൂടെക്കൊണ്ടുപോകയും മലയാളമനോരമയുടെ പ്രാരംഭകാലഘട്ടത്ത് സഹപ്രവർത്തകനാക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടെ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടേയും മറ്റും സാഹചര്യത്തിൽ തന്റെ സാഹിത്യപരിചയം വർദ്ധിച്ചു. വരഗീസുമാപ്പിളയുടെ മരണാനന്തരം ഭാഷാപോഷിണീമാസികയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഭാരം ഏറ്റെടുത്തു പതിനഞ്ചു കൊല്ലക്കാലം അതിനെ ഉത്തമമായ രീതിയിൽ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു ഗദ്യരചനയ്ക്കു ഞെപ്പുണ്ടും നേടി. മനോരമയുടെ സുപ്രസാധിതനായ കാലത്തു് അതിൽ ഒരു ചതുരശ്ശിപംക്തി ഉൽഘാടനംചെയ്തു. കേരളവർണ്ണവലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ അധ്യക്ഷതയിലും തന്റെ കാര്യദർശിതപത്തിലും ഒരു ചതുരശ്ശിസമിതി സ്ഥാപിച്ചു് അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ കൊല്ലത്തോടും ഒരു മത്സരപരീക്ഷ നടത്തി വിജയികൾക്കു സമ്മാനം നൽകുകയുംചെയ്തു. കോട്ടയം മുനിസിപ്പാലിറ്റിയിലെ ഒരു അണ്ണയായും, ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭാസാമാജികനായും, കേരളക്രൈസ്തവസേവകസമിതിയുടെ കാര്യദർശിയായും, ജനസേവനംചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. കാഷ്ചികര്യവസായത്തിൽ അത്യന്തം വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു ധാരാളമായി ധനം സമ്പാദിച്ചു. 1115-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസം 8-ാംനു മരിച്ചു.

കൃതികൾ:—തരകന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ, 1 മറിയമ്മ നാടകവും, 2 ബാലികാസദനം നോവലുമാണു്. അവ കൂടാതെ 3 മധു

വർജനം നാടകം, 4 കുതുഹലകഥാമാല എന്നീ രണ്ടു ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളും 5 ചുരുപ്പബോധനം എന്നൊരു പദ്യഗ്രന്ഥവും കൂടി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. വരഗീസുമാപ്പിളയുടെ യബ്രായക്കുട്ടിയുടെ രീതിപിടിപ്പെടുത്തിയ ഒരു കല്പിതകഥയാണ് മറിയമ്മ നാടകം. അതിൽ കഥാംശം പോലെ ചിലർ ഗ്രന്ഥകാരനെ അറിയിക്കുകയാൽ അതിദീഗ്ദ്ധവും സംഭവബഹുലവുമായ ബാലികാസദനം നോവൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിൽ നിർമ്മിച്ചു. പാത്രസൃഷ്ടിയിലാണ് അദ്ദേഹം സമർത്ഥനായിക്കാണുന്നത്. മറിയമ്മ നാടകത്തിലെ തൊമ്മച്ചനേയും, ബാലികാസദനത്തിലെ ഭക്തൻകുഞ്ഞിനേയും അനുവാചകന്മാർക്കു് ഒരിയ്ക്കലും വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതല്ല. ഭാഷ കഴിയുന്നതും ലളിതമാക്കുവാൻ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതു് അത്ര വളരെ ആകർഷകമാണെന്നു പറയുവാൻ നിവാരമില്ല. ഏകിലും നിദ്ദോഷംതന്നെ. താഴെക്കാണുന്ന വാക്യപംക്തി ഉദ്ധരിക്കുന്നതു ബാലികാസദനത്തിൽനിന്നാണ്.

“ഹോ കയ്യോ! മനോഹരവും ദർശ്യവുമായ ഒരു സൗഗന്ധിക പുഷ്പത്തെ കണ്ടാലുടനെ കശക്കി നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നത് ആരാണ്? അമൂല്യമായ ഒരു രത്നം തല്ലിപ്പൊട്ടിച്ചു് ഊതിപ്പറപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നത് ആരു? ഒരു ഭ്രാന്തനാണെന്നല്ലാതെ ആരും പറയുകയില്ല. മനുഷ്യർ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും ഈവിധം ഭ്രാന്തന്മാരാകാറുണ്ട്. മദ്യപാനം, അതിശ്രോധം, നൈരാശ്യം മുതലായ ഒട്ടുണ്ടങ്ങൾക്കു പെട്ടെന്നു് ഒരുത്തനെ ഭ്രാന്തനാക്കാൻ കഴിയും. ഇങ്ങനെ ഭ്രാന്തുപിടിച്ചവനായിരിയ്ക്കുമോ പ്രാഡയും സർവ്വാജ്ഞസുന്ദരിയുമായ ആ അബലാമണിയെ ഇപ്രകാരം മരണാവസ്ഥയിലാക്കിയിട്ടിരിയ്ക്കുന്നത്.”

കെ. നാരായണക്കുരുക്കൾ (1036-1123) ജനനം:— കേരളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ രാഷ്ട്രീയനോവലിന്റെയും മറു് അനേകം ബൃഹൽകഥകളുടേയും പ്രണേതാവായ കെ. നാരായണക്കുരുക്കൾ 1036-മാണ്ടു മീനമാസം 8-ാംനു തിരുവനന്തപുരത്തു പാലുളങ്ങരെ ഉദയനൂർമാത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു പാലുളങ്ങരെ ദേവീക്ഷേത്രത്തിൽ മേൽശാന്തിയും ദേവ്യപാസകനുമായ വെങ്കടാചലം പോറ്റിയും, മാതാവു പാലുളങ്ങരെ ഉദയനൂർമാത്തിലെ ഭാരതീയമ്മയുമായിരുന്നു. മകന്റെ ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം ഭാര്യാഗൃഹംവിട്ടു വിദേശങ്ങളിൽ ദീഗ്ദ്ധകാലപര്യടനത്തിനായി പുറപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ തിരിയെ ഉദയനൂർതന്നെ വന്നുചേരുകയും അവിടെവെച്ചു ചരമഗതിയെ പ്രാപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മാതാവു് 84 വയസ്സുവരെ ജീവിച്ചിരുന്നു. കഥാപുരുഷന്റെ രണ്ടു് അമ്മാവന്മാരാണ് കുടുംബത്തേക്കു വേണ്ടു സപത്തു സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തതു്.

വിദ്യാഭ്യാസവും സർക്കാരുദ്യോഗവും:—ഗ്രന്ഥകാരൻ 1041 മുതൽ 1048 വരെ സമീപമുള്ള ഒരു മലയാംപള്ളിക്കൂടത്തിലും, 1051 വരെ ചാല സെൻകൽ വണ്ണാകുലർ സ്കൂളിലും, 1061 വരെ സ്ഥലം ഇംഗ്ലീ

ഷ്ഫൈസൂളിലും കാളജിലും പഠിച്ച ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. 1061-ൽ താൻ പഠിച്ച ഫൈസൂളിൽ രേഖാപകനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ആ വൃത്തിയിൽ ഏല്പെട്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് പാറപ്പാറ എന്ന രാഷ്ട്രീയനോവൽ രചിച്ചത്. 1068-ൽ സൂര അസിസ്റ്റൻറ് ഇൻസ്പെക്ടറായി തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു മാറി നെയ്യാറ്റിൻകരയിലും അവിടെനിന്നു നെടുമങ്ങാട്, ചിറയിൻകീഴ് എന്നീ താലൂക്കുകളിലും ജോലിനോക്കി. തദനന്തരം പാറപ്പാർ, വൈക്കം എന്നീ ഇംഗ്ലീഷ്ഫൈസൂളുകളിൽ ഫെഡ് മാസ്റ്ററായി. അതിനിടയ്ക്കാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദയഭാന എന്ന മറ്റൊരു രാഷ്ട്രീയനോവലിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം 1079-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായത്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ അപ്രീതിക്ക് അദ്ദേഹം തന്നിമിത്തം പാത്രീഭവിച്ചു. ഉദയഭാനവിന്റെ ഒന്നാം ഭാഗം 1081-ലും രണ്ടാം ഭാഗം 1083-ലും രാമകൃഷ്ണപിള്ളതന്നെ അച്ചടിപ്പിച്ചു. ഭവാറപ്പുഴ, തൊടുപുഴ, മീനച്ചൽ എന്നീ താലൂക്കുകളിൽ വിണ്ടും അസിസ്റ്റൻറ് ഇൻസ്പെക്ടറായിത്തന്നെ പണി നോക്കേണ്ടിവന്നു. 1081-ൽ സർവ്വീസിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകുവാൻ ഇടയായി. അതിനുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യച്ഛയെ ആ സംഭവം ഒന്നുകൂടി ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകൾ അന്തർമ്മുഖങ്ങളായി. ജ്യോതിഷം ഫലഭാഗത്തിലും, മന്ത്രശാസ്ത്രത്തിലും അതിനുമുമ്പുതന്നെ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ രാഷ്ട്രീയോന്നമനവും അതോടുകൂടിത്തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ ഒരു പ്രധാനലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചു. ഒടുവിൽ കിടംബസ്വപത്തുക്കൾ രണ്ടു ശാഖകളിലുള്ള അനന്തരഗാമികൾക്കു വീതിച്ചുകൊടുത്തു തപോനിഷ്ഠനായി കിരേക്കാലം ജീവിതം നയിച്ചു. ആദ്യം തയ്ക്കാട്ടിനു സമീപമുള്ള തെക്കേ മാത്തിൽ കാത്യായനിയാതയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. ആ സാധപിയുടെ മരണാനന്തരം സൂരമിസ്റ്ററസ് ആറിങ്ങൽ അമ്മുക്കുട്ടിയമ്മയെ (നായർസ്ത്രീ) വിവാഹം ചെയ്തു. 1123-മാണ്ടു് ഇടവമാസം 30-ാംനു- ആറിങ്ങൽവെച്ചു പരഗതിയെ പ്രാപിച്ചു.

നാരായണക്കുറുപ്പും രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും—പ്രസിദ്ധപത്രപ്രവർത്തകനും സാഹിത്യകാരനുമായ കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ രാഷ്ട്രീയഗുരുവായിരുന്നു കുരുക്കൾ. പ്രകൃത്യാ അകുതോഭയനായിരുന്ന രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ കുരുക്കളുടെ ഉപദേശങ്ങൾ കൂടുതൽ ധീരനാക്കി. പാറപ്പാറ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിച്ചതും രാമകൃഷ്ണപിള്ളയാണ്. ആ ശിഷ്യൻ ഗുരുവിനെ നിരപാധികമായി ആരാധിച്ചു. ഗുരു ഏന്തെഴുതിയാലും അതെല്ലാം ശിഷ്യനു വേദവാക്യമായിരുന്നു. ആ വിഷയത്തിൽ കുരുക്കൾക്ക് ഉപദേശാവു റേഞ്ച് ഇൻസ്പെക്ടർ സി. കൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നതിനാൽ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശിഷ്ടത്വവും ഉണ്ടായിരുന്നതായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്. 1076-ൽ രാമകൃഷ്ണപിള്ള പാലൂളങ്ങരെ തോപ്പുവീട്ടിൽ നാരായണിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ അമ്മയുടെ താമസം കുരുക്കളുടെ ഗൃഹത്തിനു സമീപമായിരുന്നതിനാൽ ആ വഴിക്കു ശിഷ്യനും ഗുരുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം രൂഢമൂലമായിരുന്നു.

കൂടി പറയേണ്ടതുണ്ട്. 1079-ൽ നാരായണിയമ്മ മരിച്ചതിനുമേലാണ് 1080-ൽ വഞ്ചിയൂർ കുഴിവിളാകത്തുവീട്ടിൽ ബി. കല്യാണിയമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചത്.

കൃതികൾ:—താഴെക്കാണുന്നവയാണ് കരുക്കളുടെ പ്രധാന കൃതികൾ. 1 പാപ്പാൻ മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ, 2 ഉദയഭാസം, 3 എന്റെ ഗീത, 4 സത്യഗ്രാഹി, 5 വിജയമംഗളം അഥവാ മൗനചന്ദ്രിക, 6 ജ്യോതിഷ്വതി, 7 ജ്ഞാനസുധ, 8 കസുമമഞ്ജുഷ (കസുമമഞ്ജുഷി എന്നും അച്ചടിയിൽ). ഇവയ്ക്കുപുറമേ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, പുരുഷ ഭൂഷണം, ജ്ഞാനം, പരിഷ്ക്കാരം, ശ്രീമതം എന്നീ വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി ഉപന്യാസങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവകൂടാതെ സത്യം എന്നൊരു മാസിക നാലു മാസവും, സ്വരാട് എന്ന വാരിക മൂന്നു മാസവും, സ്വദേശാഭിമാനി ആറു മാസവും, പരവൂരിൽനിന്നു പുനഃപ്രകാശിതമായ കേരളൻ വാരിക മൂന്നു മാസവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസാധകത്വത്തിൽ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാപ്പാത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ രാമകൃഷ്ണപിള്ള ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ കല്പനാശക്തി കൊണ്ടു പലേ അനുഭവങ്ങളെ ചേരുംപടി ചേർത്തു് ഓരോരോ കഥാപാത്രങ്ങളെ രചിക്കുമ്പോൾ അതു് ഇന്നാറെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് എന്നു പറയുവാൻ എന്താവശ്യമാണുള്ളതു്? കഥ ലോകഗതിക്കു ചേർന്നതാണോ എന്നു നോക്കിയാൽ പോരേ? എന്നാൽ ബാലിശമായ മനസ്സിന്റെ സംഗ്രമനശക്തിക്കുള്ള വൈകല്യംനിമിത്തം കള്ളനു കണ്ണിൽ കാണുന്നതെല്ലാം കാൺസ്മൃതിയും എന്നു തോന്നുന്നതുപോലെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ചില കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു തങ്ങളുടെ നടത്തകളോടുള്ള ഏകദേശസാമ്യത്തെ അനുമാനം ധരിച്ചു ചില ദശലബ്ദലിപികൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ നേർക്കു കണ്ണുരുട്ടുകയും പല്ലറമ്മുകയും കൈതീരുമ്മുകയും ചെയ്തു് അവരുടെ ചേതോവികൃതികളെ പറ്റി കാണിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു്, അവരുടെ ദയനീയമായ വ്യാമുഖ്യതയിൽ അനുകമ്പയോടുകൂടിയ ഒരു ചെറിയ മന്ദഹാസം ഇളകുന്നതിനെ വായനക്കാർ ക്ഷമിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.” പാപ്പാൻ വായിച്ചു ക്ഷുബ്ധരായ ചിലർ പാപ്പാൻപിള്ളപ്പു് എഴുതിയ സംഭവത്തെയാണു് ഇവിടെ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും കല്യാണിയമ്മയും തങ്ങളുടെ സ്രീസന്താനത്തിനു് കരുക്കളുടെ പാപ്പാത്തിലെ നായികയായ ഗോമതിയുടെ പേരാണ് നല്കിയതു്. തന്റെ കവിഷ്ഠപുത്രിയായ ജ്യോതിഷ്വതിയുടെ പേരു കരുക്കൾ തന്റെ ഒരു പ്രധാനനോവലായ ജ്യോതിഷ്വതിക്കും കൊടുത്തു.

വിമർശനം:—കസുമമഞ്ജുഷ ആത്മകഥാപരമായ ഒരു അപൂർണ്ണ കൃതിയാകുന്നു. ജ്ഞാനസുധയും അസമഗ്രംതന്നെ. കരുക്കളുടെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളെയുംകുറിച്ചു പ്രത്യേകമായി വിമർശിക്കുന്നതിനു സ്ഥലസൗകര്യമില്ല. ഉദയഭാസവും പാപ്പാവും രാഷ്ട്രീയനോവലുകളാണെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. ഉദയഭാസം അന്നത്തെ ചില രാജസേവകന്മാരെക്കുറിച്ചു

കുരുക്കൾ കോട്ടയത്തു താമസിക്കുമ്പോൾ എഴുതിയതാണ്. രാഷ്ട്രീയ നവഭാരതം എന്നും അതിനു പേര് നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരൻ രണ്ടാമധ്യായത്തിൽ കോട്ടയം നഗരത്തിന്റെ ഒരു വിശിഷ്ടമായ വണ്ണം എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. കഥാനായകനായ ഉദയഭാനു 'ധർമ്മേന്ദ്ര'ത്തിലേക്കു (തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു) പുറപ്പെടുകയും അവിടെ ചില ഏറ്റുമാനൂറുകൾക്കുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയാണ് അതിലെ കഥാഗതി. പാറപ്പാത്തിലെ കഥ നടക്കുന്നത് മനോരാജ്യത്തിലാണ്. സത്യഗ്രാഹിയിലെ ഇതിവൃത്തവും രാഷ്ട്രീയംതന്നെ. "ഇൻഡ്യയിൽ ഈ രണ്ടു ചെറുരാജ്യങ്ങളെക്കൂടാതെ സ്വദേശീയന്മാരായ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട രണ്ടോ മൂന്നോ ശതം രാജ്യങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മേൽപ്പോയ്ക്കു അധീനപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ഭരണാധിപന്മാരെക്കു കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഇൻഡ്യയ്ക്കു ഇംഗ്ലണ്ടിലെന്നപോലെ ഒരു പ്രഭുനസഭ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റിനെ ഉപദേശിക്കുവാനുണ്ടാകുന്നുവെങ്കിൽ ഇൻഡ്യയ്ക്കു ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൽത്തന്നെ ഏകീകരിക്കുവാൻ കഴിയും. ഇതിലേയ്ക്കുള്ള ജനശക്തിയുടെ എന്തു ശ്രമങ്ങളും ക്ഷോഭങ്ങളും ഇൻഡ്യയെ ഒരു രാഷ്ട്രമാക്കുകയും ഇൻഡ്യയെ ഒരു രാഷ്ട്രീയശക്തിയാക്കുകയും ചെയ്യും. ഇങ്ങനെയുള്ള രാഷ്ട്രീയോദ്ദേശങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഒരു ഭാരതീയകഥയാക്കി എഴുതുവാൻ സജ്ജിതനായിട്ടുള്ളത്" എന്നു പ്രണേതാവു പറയുന്നു. എന്റെ ഗീതയിൽ "ഞാൻ ആരാണ്? ഞാൻ എവിടെയാണ്? ഞാൻ എന്തിനായിട്ടാണ് ഇവിടെ വന്നത്? ഞാൻ എവിടെയാണ് പോകുന്നത്? എനിക്ക് അമ്മയില്ലയോ? അച്ഛനില്ലയോ? സഹോദരന്മാരില്ലയോ? സഹോദരിമാരില്ലയോ? എനിക്ക് ബന്ധുക്കളുമില്ലയോ? ഞാൻ ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുതന്നെ എന്താണ് പ്രയാജനം? ആർക്കുവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ജീവനെ വഹിക്കുന്നത്?" എന്നു തുടങ്ങി മലികങ്ങളായ പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും ഉത്തരം പറയുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിക്കുന്നു. മൗനചന്ദ്രികയുടെ നിർമ്മിതിയ്ക്കുള്ള ഉദ്ദേശത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. "ആദ്യത്തെ പാർപ്പും കഥയിൽ അനാഥനായി വന്നുചേരുന്ന ഒരു ചെറുബാലൻ മനോരാജ്യത്തിലെ വലിയ ദിവാൻജിയായി രാഷ്ട്രീയസായുജ്യത്തെ പ്രാപിക്കുന്ന കഥ നാട്ടുകാർക്കു സർവ്വാത്മമായ രാഷ്ട്രീയമാതൃകയെ നൽകുന്നതുപോലെ മണ്ണുളളതായ (പ്രസ്തുതകൃതിയിലെ നായിക) ജീവിതവും, സ്രീലോകത്തിന് ഒരു ജീവിതോത്തമാതൃകയെ നൽകാതെയിരിക്കുന്നതല്ല." ആകെ 96 അധ്യായത്തിൽ മൂന്നു കാന്ധ്യങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നുദ്ദേശിച്ചു ഗ്രന്ഥം പൂർത്തിയാക്കി എങ്കിലും ആദ്യ അധ്യായമടങ്ങിയ ഒന്നാം കാന്ധ്യംമാത്രമേ മുദ്രണംചെയ്തിട്ടുള്ളു. ജ്യോതിഷകൃതിയിലെ ഇതിവൃത്തം മറ്റു് എന്ന ഒരു ഗുണവാനായ പുരുഷൻ തന്റെ പത്നിയോടും ജ്യോതിഷകൃതി എന്ന പുത്രിയോടും കൂടി താമസിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ആരംഭിക്കുന്നു. ആ പുത്രിയുടെ ഭാഗ്യം ഏകദേശം പതിനഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ ഭണ്ഡൻ എന്നൊരു

പാപി നശിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ പുരോഗമിക്കുന്ന നോവലിൽ അവ സാനംവരെ കഥാപാത്രങ്ങൾ പരിപാലിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ ഗീത പോലെ ജ്യോതിഷ്ഠതിയും ഒരു ആത്മീയകാര്യപ്രതിപാദകമായ നോവലാണ്. കർമ്മങ്ങളുടെ കഥകൾക്കുള്ള ഒരു പ്രധാനവിധികളും അവയിൽ ഒരു വളരെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യപ്രതിപാദകവും സാമൂഹികവും ആത്മീയവുമായ ഉപദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ആ ഉപദേശങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണോ തന്റെ കൃതികൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന് അനുവാചകന്മാർ സംശയിച്ചാൽ അതിന് അവരെ കുറ്റപ്പെടുത്താവുന്നതുമല്ല. പല ദുരാചാരങ്ങളെയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും അദ്ദേഹം നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും സമൂഹത്തിൽനിന്ന് അവയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായിട്ടുള്ളതി നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:—“ദൈവരാധനാക്രമം പ്രായേണ ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും ബുദ്ധിവികാസത്തെയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ശിലാദിപ്രതിമകൾക്കു പല നാമധേയങ്ങളേയും സങ്കല്പിച്ചും അവയേയും വൃക്ഷവിശേഷങ്ങളേയും പാകളേയും നദികളേയും എന്നുവേണ്ട, വിചാരിക്കത്തക്ക എല്ലാ വസ്തുക്കളേയും പ്രമാണീകരിച്ചും, ലോകത്തിൽ ഈശ്വരാധന ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ മനുഷ്യർക്ക് സ്വഭാവേന ജനിക്കുന്ന സന്തോഷത്തെയും വേദനയേയും തൃപ്തിയും ഏകമായ പരബ്രഹ്മത്തിൽ നിരന്തരമായി മനസ്സിനെ ലയിപ്പിച്ചു ചിലർ നിത്യാനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതായും കാണുന്നു. ദൈവപ്രീതി സമ്പാദിക്കുന്നതു ഭഗവന്നാമങ്ങൾ, മന്ത്രങ്ങൾ ഇവയെ ഉച്ചരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നും, അതല്ല, സദ്യുത്തികളാണെന്നും ചിലർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.” (പാപ്പാ)

ബ്രഹ്മദത്തൻ:—“രൂപലാവണ്യം അവരുടെ (സ്ത്രീകളുടെ) ഭ്രമത്തിൽ നിന്നും ഉണ്ടായതല്ല. മറ്റൊക്കെ അവരുടെ ഭ്രമങ്ങൾതന്നെ. സൗന്ദര്യം ജിതേന്ദ്രിയത്വത്തോടു ചേർന്നുകിടന്നാൽ പ്രകാശിക്കുകയുള്ളു. ലോകത്തെ ഭ്രമിപ്പിക്കുന്ന മൂന്നു വസ്തുക്കൾ വാക്കും രൂപവും അർത്ഥവുമാകുന്നു. അസത്യമായ വാക്കുകളും ജിതേന്ദ്രിയത്വത്തോടുകൂടാതെയുള്ള സൗന്ദര്യവും ന്യായാനുസൃതമല്ലാത്ത ധനവുമാണ് ദുഃഖങ്ങൾക്കും രോഗങ്ങൾക്കും വേദനകൾക്കും കാരണം. സത്യമായ വാക്കും ഹിംസകൂടാതെയുള്ള വ്യവസായംകൊണ്ട് ആജ്ജിച്ച ധനവും ഇന്ദ്രിയങ്ങളെ ജയിച്ച സൗന്ദര്യവും ലോകത്തിൽ അഭിനന്ദനീയമാണ്.” (സത്യഗ്രാഹി)

ശ്രീമതഃ:—കർമ്മങ്ങളുടെ ബുദ്ധിയികൊണ്ട് ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം ചെയ്തു ലോകത്തിനു സമർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പരിഷ്കൃതമതമാണ് ശ്രീമതം. ഉപനിഷത്തുകളിൽ ഗാഢമായ വൈചക്ഷണ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു ദേവീപരങ്ങളായ ത്രിപുരാദൂപനിഷത്തുകളിൽ വിശേഷ പ്രതിപത്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ലോകാഭിവൃദ്ധിയുടെ കാരണം സന്മാർഗ്ഗനി

ഷ്ടയാണെന്നു് അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. താഴെക്കാണുന്നതു ശ്രീമതും എന്ന ഉപന്യാസത്തിലുള്ള ചില വാക്യങ്ങളാകുന്നു.

“അതിവിസ്തൃതനീയങ്ങളായ ദിവ്യശക്തിയോടുകൂടിയ മനസ്സിനേയും കണ്ഠിതമാക്കുന്നതായി അവ്യക്തമായും മഹത്തായും ഒരു തത്വമുണ്ടു്. ആ തത്വത്തെ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മൂലപ്രമാണമായി നാം അറിയുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ സംഭവങ്ങളുടെ കാര്യകാരണസംബന്ധത്തെ നാം ഗ്രഹിക്കുന്നതായിവരും. നമ്മുടെ മനസ്സിനെ ആ തത്വത്തെ വിശദീകരിക്കുന്നതിനും ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും പ്രേരിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ തത്വങ്ങൾ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ എന്തു തൃഷ്ണയേയും എന്തു വികാസത്തേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതായി കാണപ്പെടും. ആ മഹത്തവത്തായാണു് ദൈവം എന്ന സംജ്ഞകൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്.”

കാരാട്ടു് അച്യുതമേനോൻ (1042-1088)—ചരിത്രം:—പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കിൽ എലപ്പള്ളി അംശത്തിൽ കാരാട്ടു് എന്ന ഭവനത്തിൽ അച്യുതമേനോൻ 1042-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം രവതി നക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. കാരാട്ടു കൊച്ചി ചിറവൂർത്താലൂക്കിൽ പ്രസിദ്ധജന്മിയായ പട്ടഞ്ചേരി നായർത്തറവാട്ടിലെ ഒരു ശാഖയാകുന്നു. അച്യുതമേനോന്റെ പിതാവു വിദ്വാനും പ്രഭുവുമായ എക്കണത്തു ശങ്കണ്ണി വലിയകൈയ്ക്കുളം മാതാവു ലക്ഷ്മിയമ്മയുമായിരുന്നു. ആ ബാലന്റെ താമസം എക്കണത്തു് അച്ഛന്റെകൂടെയായിരുന്നതിനാൽ അന്നു സാമാന്യംപോലെ സംസ്കൃതം പഠിക്കുന്നതിനിടകിട്ടി. പിതാവിന്റെ മരണാനന്തരം ജ്യേഷ്ഠൻ ദാമോദരമേനോന്റെ സംരക്ഷണയിൽ വളർന്നു. ദാമോദരമേനോൻ കൊച്ചി ഹൈക്കോട്ടിൽ ഒരു നല്ല വക്കീലായിരുന്നു. കേരളവിദ്യാശാലയിൽനിന്നു് എഫ്. ഏ.യും മദിരാശിയിൽനിന്നു സംസ്കൃതം ഐച്ഛികഭാഷയായി സ്വീകരിച്ചു ബി. ഏ.യും പിന്നീടു ബി. എല്ലും പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചു. 1074-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാണു് ബി. എൽ. പാസ്സായതു്. 1086വരെ തൃശ്ശൂരും ഏറണാകുളത്തുമായി വക്കീൽപ്പണി നോക്കി. ആ പണിയിൽ ശോഭിച്ചില്ല. ആ കാലത്തിനിടയ്ക്കു തമിഴ്ഭാഷയും വേദാന്തവും ജ്യോതിഷവുംകൂടി അഭ്യസിച്ചു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഫലഭാഗത്തിൽ അത്യന്തം നിപുണനായിരുന്നു. ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനാകണമെന്നു് ആഗ്രഹമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ വളരെ നാൾ ഒന്നും എഴുതാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. 1080-ൽ രചിച്ച അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രമാണു് ഒന്നാമത്തെ കൃതി. 1087-ൽ ക്ഷമരോഗത്താൽ ബാധിതനായി മദിരാശിയിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ വിരതൻശങ്ക എന്ന നോവൽ എഴുതുവാൻ ആരംഭിച്ചു. മുഴുവനെഴുതി ഭാര്യാഗൃഹമായ പട്ടഞ്ചേരിയിൽ വച്ചിരുന്നു. മണ്ണുളോദയം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിക്കുവാൻ കൊടുത്തിരുന്ന ആദ്യത്തെ ഏഴധ്യായങ്ങൾമാത്രം മടക്കിക്കിട്ടി. ബാക്കി ചിതൽ തിന്നപോയിരുന്നതിനാൽ വീണ്ടും എഴുതേണ്ടിവന്നു. ആ രോഗസ്ഥിതിൽ അതും ഒരു ദുസ്സഹമായ ക്ലേശകാരണ

മായാണ് പരിണമിച്ചത്. അന്നു ഭാര്യ മരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. മകളാണ് പട്ടഞ്ചേരിയിൽ താമസിച്ചുവന്നത്. 1088-ാമാണ്ടു കർക്കടകമാസം 19-ാംനു- പരലോകപ്രാപ്തനായി. വിരതൻശങ്കവിന് അവതരിക ഏഴുതിയ സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രേഷസുഹൃത്തായിരുന്നു. രസികരഞ്ജിനിയിൽ അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രവും, നായനാരോട് ഒരു വാക്കു, ഉറമ്പു മുതലായ ഉപന്യാസങ്ങളും ഏഴുതിച്ചതു പണിക്കരായിരുന്നുവെന്നു് ഉറഹിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടു്. വേറേയും 1082-ൽ തൃശ്ശൂർനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രാമാനുജൻമാസികയിൽ കാണാവുന്ന ഏഴുതുപള്ളിക്കു പുറമേ സംഭാഷണം, സ്രീധർമ്മം, രാമക്കുറുപ്പിന്റെ തീരാത്ത ശങ്ക, ഒരു കഥ എന്നിങ്ങനെ ചില ഉപന്യാസങ്ങൾകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളായുണ്ടു്. അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രവും വിരതൻശങ്കവുമല്ലാതെ അദ്ദേഹം പുസ്തകരൂപത്തിൽ ഒന്നും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഏകയോഗക്ഷേമമായി കഴിഞ്ഞുവന്ന മരുമക്കത്തായത്താവാടകളിലെ അന്നത്തെ അപകൃഷ്ടസ്ഥിതിയേയും അതിനുള്ള കാരണങ്ങളേയും അവയെ നിവാരണംചെയ്യാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളേയും ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്തുതകൃതികളിൽ സൂക്ഷ്മമായി നിദ്ദേശിക്കുന്നു. പഞ്ചതന്ത്രം ആചാര്യപുരം ഫലിതമയമാണു് എന്നൊരു വിശേഷമുണ്ടു്. ഇതാ ഒരു ഉദാഹരണം.

അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രം:—‘അമ്മായിയമ്മയെ കല്ലിന്മേൽ വച്ചിട്ടു നല്ലൊരു കല്ലോണ്ടു നാരായണ,’ എന്റെ തറവാട്ടിൽ കുട്ടിത്തൊട്ടു കമ്പിട്ടുനടക്കുന്ന മുതുമുതൽശ്ശിവരെ നിരന്തരഗാനം ചെയ്തുവരുന്ന സാമവചനമാണു് മേൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. വാക്കുകളുടെ വക്കും മൂക്കും മാത്രം പറഞ്ഞു പ്രലപിക്കുന്ന പച്ചക്കുട്ടികളുംകൂടി സ്വരപ്പിഴവരാതെ പാടി കൊണ്ടു നടക്കത്തക്കവണ്ണം സട്ടിഫിക്കറു സമ്പാദിച്ച അമ്മായിയമ്മ ഏതാണെന്നു സംശയം തീരാത്തവർ അനവധിയുണ്ടു്. എന്റെ തറവാട്ടു കുട്ടിച്ചോറായതു മരുമക്കത്തായത്തിന്നു സ്വതസ്സിദ്ധമായ കേടുകൊണ്ടാണെന്നു് അച്ചിക്കൊതിയന്മാരായ ചിലരും അമ്മാവനും പറയുന്നുണ്ടു്. ‘സഖ്യവും വിവാഹവും വ്യവഹാരവും തനിക്കൊക്കുമൊട്ടാഭിജാത്യമുള്ളവരോടു വേണം’ എന്നു പറഞ്ഞു് എന്റെ വീട്ടിലെ ചില കുട്ടികളുടെനേരെ കടക്കണ്ണറിയുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. അനന്തിരവന്മാരെ ആശാരിക്കൊല്ലു് അഞ്ചുകോൽ ദൂരത്തു നിന്തി കരിമുഖംമാത്രം കാണിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു് അനന്തിരവന്മാർ മിക്കവരും പറയുന്നുണ്ടു്. ‘പള്ളിയിലെ കാര്യം അജ്ഞാവിനറിയാം’ എന്നു പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ തറവാട്ടിൽ ഒറ്റം വീഴാനുള്ള കാരണം അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റേയും തലേണമന്ത്രത്തിന്റേയും ഉള്ളിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതാണെന്നു് എനിക്കും അമ്മായിയമ്മയ്ക്കും മാത്രമേ അറിയാവൂ. അഞ്ചുതന്ത്രങ്ങളുടേയും പേരടങ്ങിയ ഒരു സ്റ്റോകം താഴെച്ചേർക്കുന്നു.

മയക്കും മറിമായഞ്ച മോഷണം നാരദക്രിയാ
അഞ്ചാം പുരസ്കൃതീവാദമഞ്ചുണ്ടിങ്ങനെ തന്ത്രവും."

വിരുതൻശങ്ക:—കഥാനായകനായ പുത്തൂരകുറുത്തു തറവാട്ടിലെ വിക്രമനുണ്ണിയും മരുമക്കത്തായത്തറവാടുകളിൽ പ്രായേണ കണ്ടുവന്നിരുന്ന അന്തശ്ശ്ചരിത്രംനിമിത്തം വീടു വിട്ടു പോകേണ്ടിവരികയും ചില കൊള്ളക്കാരമായി കൂട്ടുകെട്ടിൽ എല്ലെപ്പടകയും അവരുടെ തലവനെന്ന നിലയിൽ പല അക്രമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചത് "ഈ സംസാരസമുദ്രത്തിൽ കിടക്കുമ്പോൾ എത്ര ധീരനായാലും ചിലപ്പോൾ മനുഷ്യൻ ഒഴിവാക്കുവാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നപോലെയുള്ള ചില ബന്ധങ്ങളിൽനിന്നു ജനിയ്ക്കുന്ന കഷ്ടകാലങ്ങളുടെ കർക്കശതനിമിത്തമാണെന്നും, താൻ അതിൽനിന്നു ഒഴിയുവാൻതക്ക നിലയിൽ എത്തിയപ്പോൾ ആവക ഭയത്താറെ സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കു വീണ്ടെടുക്കുകയും താൻ ചെയ്യേണ്ടിവന്ന നിസ്സാരങ്ങളും പരിഹാരങ്ങളും ആയ ഹീനകൃത്യങ്ങൾക്കു മതിയായ വിധത്തിൽ പരിഹാരങ്ങൾചെയ്തയും ചെയ്തതിനാൽ മുൻചെയ്ത പ്രവൃത്തികളുടെ മാലിന്യത്തിന്നു നിവൃത്തിയുണ്ടായി" എന്നുമാകുന്നു പ്രസ്തുതകഥയിലെ തത്ത്വോപദേശമെന്നു സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ പറയുന്നു. അതുമാത്രമാണു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിവക്ഷയെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു കാര്യം പരമാർത്ഥമാണു്. ശങ്ക മൂന്നു ദിവസംകൊണ്ടു ചെയ്ത ഭയപ്രവൃത്തികൾ ആരെയും അതുതപരതന്ത്രരാക്കുകതന്നെചെയ്യും. ഭയസംഘവുമായി ചേർന്നപ്പോളാണു് വിരുതൻശങ്ക എന്ന പേരു നേടിയതു്. ചില വാക്യങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

"ആ ദിവസം നമ്പൂരിയ്ക്കു നേരംപോകാതെ ഒരു നേരമ്പോക്കുണ്ടായി. നേരം പോകാതെയായപ്പോൾ ആദിത്യൻ വിഗതിയാണെന്നു വിചാരിച്ചു ഗണിതം പഠിക്കുന്ന കുട്ടികളോടു് ആ മാസത്തിൽ ആദിത്യന്റെ വിഗതി എത്രയാണെന്നു ചോദിച്ചു. ആദിത്യൻ വിഗതിയില്ലെന്നു കുട്ടികൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ ആശാൻ പഠിപ്പിക്കായ്ക്കയാണെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ആശാനെയും കുട്ടികളേയും ശകാരിച്ചു. സന്ധ്യ വന്ദനംചെയ്തു സന്ധ്യയെ വരുത്തി. വിളക്കു കൊളുത്തി പകലിനെ രാത്രികരിച്ചു."

പൊതുവേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപന്യാസങ്ങൾക്കും ഒരു ആകർഷകതയുണ്ടു്. അടിയിൽ ചേർന്ന വാക്യങ്ങൾ നായനാരോടു് ഒരു വാക്കു് എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽനിന്നു് ഏടുത്തിട്ടുള്ളതാണു്.

"ഉദരപുരണത്തിന്നുംകൂടി വകയില്ലാതെ ആരാനും തന്നാൽ ക്ഷേണിസ്താം അല്ലെങ്കിൽ പട്ടിണികിടക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചു തെണ്ടി നടക്കുന്ന ദുഃഖഗാത്രന്മാർ സർവ്വനിന്ദുന്മാരും ജനക്കേമത്തിന്നു് ആധിപത്യമാണെന്നുള്ളതിന്നു രണ്ടിപ്രായമില്ല. ഇങ്ങനെ ഭിക്ഷതെണ്ടി നടക്കു

നവർ നായർസമൂഹത്തിൽ മുൻകാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതു നായർ ജാതിയ്ക്കു മുഴുവൻ അഭിമാനാസ്പദമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്തു യാചക വൃത്തിയുടെ പ്രഥമപാദമായ സഹായക്കുറി, കെട്ടുകല്യാണവരി, പുറം കെട്ടുവരി മുതലായതും തല്ക്കാലം ചുറ്റിപ്പോയതായി വ്യാജം പറഞ്ഞ് ഉണിന്നിരിക്കലും ദിവസംപ്രതി വലിച്ചുവരുന്നതും നഗരവാസികൾക്കു നിത്യാനുഭവമാണല്ലോ. ഇതിനുള്ള ഹേതുവും നിവൃത്തിയും നായർസമൂഹത്തിൽത്തന്നെയാണു്.”

അറുപത്തിമൂന്നാമധ്യായം

ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം

അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാൾ (1048-1111)—

ഓഷാചെറുകഥകൾ:—മലയാളത്തിലെ അതിപ്രമുഖനാരായ ചെറുകഥാ കർത്താക്കളിൽ ഒരാളായിരുന്നു അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാൾ. നന്തേനിയൽ ഫാതോർൺ (1804—1864) (Nathaniel Hawthorne) എന്ന അമേരിക്കൻഗ്രന്ഥകാരനെയൊണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള ചെറുകഥകളുടെ ഉപജ്ഞാതാവായി ഗണിക്കേണ്ടത്. എഡ്ഗാർ ആലൻ പോ (Edgar Allan Poe) എന്ന അമേരിക്കൻകാഥികനും (1809—1849) ചെറുകഥയെഴുത്തുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു മാനുസ്ഥാനത്തിന് അവകാശിയാണ്. സംഭവവികാസത്തിൽമാത്രം ഒത്തു ടൂഷ്ടികളായ ഗയോവാനി ബൊക്കാച്ചിയോ (Giovanni Boccaccio) (1313—1375) മുതലായ പ്രാചീനന്മാരെ ഇവിടെ സ്മരിയ്ക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡെക്കാമെരൺ പ്രായേണ അസമ്യശൃംഗാരംകൊണ്ടു മലിനമാണ്. റഷ്യയിലെ ആൻറോണെ ചെക്കോവു, (Antone Tchekove) ഫ്രാൻസിലെ ഗൈ ഡി മൗപ്പാസാന്റും (Guy De Maupassant) ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്തുംഗസൗധങ്ങളിൽ വിഹരിക്കുന്ന രണ്ടു് ഉജ്ജ്വലതാരങ്ങളാകുന്നു. പുതുവാളെപ്പറ്റി പരാമർശിക്കുന്നതിന്നുമുമ്പായി ചെറുകഥകളെപ്പറ്റി അല്പം ഉപന്യസിയ്ക്കാം. ചെറുകഥ എത്ര പൊലിപ്പിച്ചാലും നോവലാകയില്ല; നോവൽ എത്ര ചുരുക്കിയാലും ചെറുകഥയുമാകയില്ല. ഈ രണ്ടു സാഹിത്യസരണികൾക്കും തമ്മിൽ പല പ്രകാരത്തിൽ അന്തരമുണ്ട്. ഇവയുടെ ആഗമനം പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നാണ്. ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അർക്കണോദയകാലത്തു നമുക്കു് അഞ്ചു് അനുഗൃഹീതന്മാരായ വാണീ വല്ലഭന്മാരെ നിരീക്ഷിയ്ക്കുവാൻ കഴിയും. 1 വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ, 2 ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ, 3 അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാൾ, 4 എം. ആർ. കെ. സി., 5 എം. രാമണ്ണിമേനോൻ, 6 ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, 7 കെ. സുകുമാരൻ. ഇവരിൽ സുകുമാരൻ മാത്രമേ ഇന്നു നമ്മോടുകൂടിയുള്ളൂ. മറ്റു ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെക്കുറിച്ച് ഉപരി പ്രസ്താവിക്കാം.

ചെറുകഥയിൽ ഒരു സംഭവമേ കേന്ദ്രീകരിക്കാവൂ. അതു് ജ്ജീവം ഹൃസ്വവുമായിരിക്കുകയും വേണം. ഉപകഥകൾക്കു് അവിടെയെങ്ങും സ്ഥാനമേയില്ല. ചെറുകഥാകാരന്റെ ഹൃദയം വികാരോഷ്ടമായിരിക്കണം. അതേ സമയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആത്മസംയമനവും വേണം. ആ മാനദണ്ഡംവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, കുറേക്കൂടി കേന്ദ്രീകര

ണവും ആത്മനിയന്ത്രണവുണ്ടായാൽ ചെറുകഥ ഒരു ഭാവകാവ്യമായി പ്പരിണമിക്കുന്നതാണ്. പത്തുപേരെക്കൊണ്ടു നോവൽ എഴുതുവാൻ സാധിക്കും. അവരിൽ ഒരാൾക്കുപോലും ഒരു നല്ല ചെറുകഥ എഴുതുവാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. താൻ ചിത്രണം ചെയ്യുന്ന വിഷയവുമായി ഒരു ചെറുകഥാകാരൻ പ്രത്യുഷവും സ്നേഹപൂർവ്വമായ ഏക സമ്പർക്കമുണ്ടായിരിക്കണം. സംഭവപരം, സ്വഭാവവർണ്ണനപരം, വസ്തുസ്ഥിതിവിവരണപരം എന്നു ചെറുകഥകളെ വിഷയമനുസരിച്ചു മൂന്നു തരമായി വിഭജിക്കാം. അപസപ്പകഥകൾ സംഭവപരങ്ങളാണെന്നു ചില പ്രധാനകഥാംശങ്ങളെ ഗ്രഹനംചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. അതു വായനക്കാരുടെ ജിജ്ഞാസയെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതിനായിരിക്കണം. തന്റെ കണ്ണിൽ കണ്ടതിന്റെയും ഏകയത്തിൽ പതിഞ്ഞതിന്റെയും സാരാംശം മാത്രമേ ചെറുകഥാകാരൻ സ്വീകരിക്കാവൂ. അയാളുടെ ചിത്രപടം അത്രയ്ക്കു പരിമിതമാണല്ലോ. അനുവാചകൻ ഗ്രന്ഥകാരനെയും തന്നെയും മാനു ഗ്രന്ഥത്തെ ആസ്വദിക്കണമെങ്കിൽ അതല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ല. അതനുസരിച്ചു സംഭാഷണത്തിനു ഗതിവേഗവും സ്തോഭജനകത്വവും സരസത്വവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. തലക്കെട്ടിന്റെ കാര്യത്തിൽ നിപുണമായി ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ സൂചനമാത്രമേ ആകാവൂ; ഒരു കാലത്തു ചെറുകഥകളുടെ പ്രയോജനം സന്മാര്ഗ്ഗോപദേശമാണെന്നു അവയുടെ പ്രണേതാക്കൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ആ വിശ്വാസം ഇപ്പോളില്ല. ഇന്നു പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ഏതു വിഷയവും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെടുന്നുണ്ട്. എല്ലാത്തരത്തിലുള്ള വികാരങ്ങളേയും അതിനു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ അധികാരമുണ്ട്. കല്പനാവൈഭവത്തിലാണ് ആധുനികന്മാരായ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കൾ അവരുടെ പൂർവ്വാമികളിൽനിന്നു വളരെ ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ ചിലതെല്ലാം ഈ വിഷയത്തെപ്പറ്റി കുറിച്ചുവെന്നുവെള്ള. ഇതു ഞാൻ ചെയ്തതു നാരായണപ്പുതുവാൽതന്നെ ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനം എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു ഉപന്യാസമെഴുതിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടും ഭാഷയിൽ മറ്റൊരു പ്രസ്ഥാനത്തെയുംകാൾ ഇന്നു ചെറുകഥ വളർന്നുവരുന്നതുകൊണ്ടുമാണ്.

ചരിത്രം:—പുതുവാൾ തൃശ്ശിവപേരൂരിലുള്ള സുപ്രസിദ്ധമായ അമ്പാടി എന്ന ഭവനത്തിൽ 1046-മാണ്ടു് ഇടവമാസം ഉത്രാടംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു വക്കീൽ ശേഷത്തും മാതാവു പാപ്പി എന്നു വിളിച്ചുവന്ന പാർവ്വതിപ്പുതുവാൾസുന്ദരമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു തറവാട്ടിലെ കാരണവസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന സരസകവി കുഞ്ഞിതൃപ്പുതുവാളെപ്പറ്റി വായനക്കാർക്കുറിപ്പുള്ളതാണല്ലോ. തൃശ്ശൂർ ഹിന്ദുഹൈസ്കൂളിൽച്ചേർന്നു മടിക്കുലേഖൻപരീക്ഷ ജയിച്ചു. പിന്നീടു ഏറണാകുളം കാളേജിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായി ഇൻറർമീഡിയേറ്റുകാസ്സിൽ പാറിക്കുന്യാൾത്തന്നെ സർക്കാർസർവ്വീസിൽ പ്രവേശിച്ചു. ദീർഘകാലത്തെ ഗവൺമെൻറസേവനത്തിനുശേഷം 1101-മാണ്ടു സബ്ജെക്ട്

സ്മാരദ്യോഗത്തിൽ ജരിക്കവേ ചെൻഷൻവാങ്ങി പീരിഞ്ഞു. തൃശ്ശൂരിൽ പെരിങ്ങാവ് എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് 1111-ാമാണ്ടു മിഥുനമാസം 32-ാംനു കാലധർമ്മം പ്രാപിച്ചു. മുണ്ടല്ലൂർ അടമ്പുകളത്തു അമ്മാളുണ്ണയായിരുന്നു പത്നി. ആ സാധു മരിച്ചതിനുമേൽ ചെറുവത്തു വടക്കാഞ്ചേരി അമ്മുണ്ണ എന്ന നാരായണിയമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. അവർ രണ്ടുപേരും നായർസ്രീകളായിരുന്നു.

സാഹിത്യചരിത്രം—കവിത:—പുതുവാറം സാഹിത്യസേവനം ആരംഭിച്ചത് ഒരു കവിയുടെ നിലയിലാണ്. വിദ്യാവിനോദിനിയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രജ്ജപ്രവേശം. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കുറുപ്പുണ്ണുമേനോൻ കവിതഗാവലി എന്നൊരു കവിത അതിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. “മന്നാടിയാർ മദനമഞ്ജരി! മത്തദന്തി” എന്നു ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാരെ അതിൽ പുകഴ്ത്തിയപ്പോൾ സി. പി.കക്കിട് അതു രസിച്ചില്ല. ഒടുവിന് ഒരു മറുപടിയായിരുന്നു പുതുവാളിന്റെ കവിത. അതിലെ

“മന്നാടിയാർ മദനമഞ്ജരി! മത്തദന്തി—
യെന്നാണു നിങ്ങൾ പറയുന്നതത്ര വേണ്ട;
ഭോഷാണിതെൻമതമഹോ! ബതി ലബ്ധവണ്ണൻ
ഭാഷാന്തരത്തിൽ വിരുതേമൊരാന്തയാവാം.”

എന്ന ഗ്ലോകം മന്നാടിയാരെ വളരെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. “തകന്ന വകനൊടുവിൽക്കഴുതപ്രമാണം” എന്നു ഒടുവിനെക്കുറിച്ചും പരിഹാസമുണ്ടായിരുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു ഒരിയ്ക്കൽ മന്നാടിയാർ പുതുവാളെ കണ്ടപ്പോൾ “പുതുവാറക്കു കവിതയുണ്ടോ? വിനോദിനിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന കവിതകൾ പുതുവാളുടേതാണോ?” എന്നു കോപത്തോടുകൂടി ചോദിക്കുകയും, അതിനു പുതുവാൾ “വിനോദിനിയിൽ ചില പദ്യങ്ങൾ ഞാൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നിങ്ങനെ കവിതയുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ” എന്നു ശാന്തമായി മറുപടി പറയുകയും ചെയ്തു. “എന്നിങ്ങും പേനയെടുക്കാൻ അറിയുമെന്നു കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനോടു പറഞ്ഞതയ്ക്കു” എന്നു മന്നാടിയാർ വീണ്ടും സ്വരമുറപ്പിച്ചു സംഭാഷണം തുടർന്നു. സി. പി.യുവേണ്ടി കുഞ്ഞിക്കുട്ടനുണ്ടാക്കിയ കവിതയാണെന്നുള്ള തെറ്റിദ്ധാരണയിലാണ് അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്. കുഞ്ഞിക്കുട്ടന്റെ കവിത പുതുവാളിന്റെതിൽനിന്നു തരം തിരിയ്ക്കുവാൻ കഴിയാതെപോയതു തൽകാലത്തെ ശുണ്ണിനിമിത്തമായിരുന്നിരിക്കണം. അപ്പോൾ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന അമ്മാമൻ വക്കീൽ മുണ്ണുപുതുവാൾ “കുട്ടൻ എന്തിനാണ് വേണ്ടാത്ത പ്രവൃത്തിയ്ക്കു പോയി മറ്റുള്ളവരുടെ മുഷിച്ചിൽ സമ്പാദിക്കുന്നത്? കവിതയെഴുതി പേരെടുക്കാവാനൊന്നും ശ്രമിയ്ക്കേണ്ട” എന്നുപദേശിച്ചു. പിന്നെ പദ്യം എഴുതീട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണ്.

ഗദ്യം:—അനന്തരം പുതുവാൾ വികസിച്ചത് ഒരു ചെറുകഥാകാരനായാണ്. 1111-ൽ എഴുതിയ ഒരു ഉപന്യാസത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നത് “ഏകദേശം ഒരു നാലു പന്തിരാണ്ടുവുമു മുതൽക്കുതന്നെ എറിയ്ക്കും” ഒരു ചെറുകഥാകാരനാകുവാനുള്ള മോഹം തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ആ മോഹം സാധിക്കുവാൻ ഇപ്പോഴും ഞാൻ ഉത്സാഹിച്ചുവരുന്നുണ്ട്” എന്നാണ്.

കൃതികൾ:—പുതുവാൾ തന്റെ ചെറുകഥകൾ സമാഹരിച്ച മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലായി കഥാസാരം എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു കൂടാതെ മോചനം എന്നൊരു നാടകവും, കേരളപുത്രൻ എന്നൊരു നോവലുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. മുൻപു സൂചിപ്പിച്ച ഉപന്യാസത്തിലെ നിയമങ്ങളിൽ ചിലതൊന്നും അദ്ദേഹം പരിപാലിച്ചിട്ടില്ല. ഒട്ടനേകം കഥകൾ കേരളത്തിന്റെ പുരാതനങ്ങളായ ഐതിഹ്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. രസികരഞ്ജിനിയുടെ കാലത്തു് അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ വടക്കേ മാളികയിലെ സദസ്സിൽ അദ്ദേഹത്തിനും അഭ്യർത്ഥമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. ലേഖനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭാവകീർതി സുപ്രസിദ്ധമാണ്. അക്കാലത്തു് അപ്പൻതമ്പുരാനും ഒരു ചരിത്രപണ്ഡിതനും നോവലെഴുത്തുകാരനും ആയിരുന്നുവല്ലോ. വിഷയസാധികരണത്തിലും ഗദ്യശൈലിയിലും അവർക്കുതമ്മിൽ വളരെ സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നു. വിഷയത്തിനു യോജിച്ച പ്രാചീനഭാഷാ ശബ്ദകോശം അവർക്കു് ഒരുപോലെ അധീനമായിരുന്നു എന്നുകൂടി പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അമ്പാടിക്കു ഫലിതമുണ്ട്; തമ്പുരാനു് അതില്ല. ഏകിലും തമ്പുരാന്റെ ഉപന്യാസരചനയ്ക്കുവേണ്ട ശാസ്ത്രപാണ്ഡിത്യവും ഗംഭീരശൈലിയും പുതുവാളിനു് അപ്രാപ്യമായിരുന്നു. പുതുവാളിന്റെ പ്രധാനദോഷം പ്രാസഭ്രമമാണ്. അതു തലക്കെട്ടുകളേയും ബാധിക്കുന്നു. കഥാസാരം മൂന്നാം ഭാഗത്തിൽ അന്തർജനത്തിന്റെ തന്ത്രം, കൊച്ചുപ്പന്റെ കോച്ചൽ, വളകൊണ്ടു വനിത, ആദരിച്ച പാതിര, ഇങ്ങനെയാണ് അതിലെ ചില കഥകളുടെ നാമധേയം. പുതുവാൾ ഒരു പേരുക്കേട്ട പരിഹാസവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു എന്നു് ആവർത്തിച്ചുപറയേണ്ടതില്ല. ഒരു ചെറുകഥാകാരനു് അതിൽ അത്ര വലിയ പ്രാഗല്ഭ്യം ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് അഭിജ്ഞാനമതം. ഇതൊക്കെ എങ്ങനെയെന്നാലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുകഥകൾക്കുള്ള ആസ്വാദ്യത അന്യോദ്ദേശമാണ്. ഉളി പിടിച്ചു കയ്യു്, കൈമ്മളശ്ശന്റെ കല്യാണം, കണ്ടപ്പന്റെ കൊണ്ടാട്ടം മുതലായ കഥകൾ ചിരഞ്ജീവികളാണ്. കഥാഗുഹനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അപൂർവ്വമായ നോട്ടക്കുറവു പററിട്ടുള്ളു. ശൃംഗാരപ്രധാനങ്ങളായിരുന്ന ഒട്ടവിന്റെ കഥകളിൽ നിന്നു പുതുവാളിന്റെ കഥകൾ വിഷയഗ്രഹണത്തിലും പരിണാമഗുപ്തിയിലും മറ്റും ഒട്ടു വളരെ ഉയർന്നിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണ

ചാതുര്യവും, പരിഹാസപാടവവും ഏതാനും വാക്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“അമ്മാമൻ:—എടാ, കൊശവാ! കണ്ണിക്കണ്ട ദിക്കിലെല്ലാം കേറിച്ചെന്നു ഭണ്ഡം പിടിപ്പിച്ചതിനു ഞാനാടാ ഉത്തരവാദി?”

ഞാൻ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ മിഴിച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ ‘നാടക കളത്തിലേക്ക്’ എന്നു കേട്ടു അവരോടുകൂടി കളത്തിലേക്കുതന്നെ നടത്തിപ്പോന്നു.

അമ്മാ:—എടാ! തെണ്ടി! ഈ ദീനം വെച്ചുകൊണ്ടു് എവിടെക്കൊക്കെ തെണ്ടാൻ പോയിരുന്നതു്? പാ.

ഞാൻ:—എന്നിരിക്കൊന്നുമില്ല; ഞാൻ തെണ്ടാനുമല്ല പോയതു്.

അപ്പോത്തിക്കിരി:—എന്നാൽ പിന്നെ നിങ്ങൾ ഐശ്വര്യം വാങ്ങിച്ചതെന്തിനാ? നിങ്ങളെ ഇപ്പോഴും ആ മരുന്ന നാറുന്നുണ്ടല്ലോ.

പൊടി കൊണ്ടുവന്നതു വേദം ആവശ്യത്തിനാണെന്നു പറവാൻ ഇടകിട്ടുന്നതിനുമുൻപു് ‘ദീനമില്ലെടാ? എന്നാൽ ഞാനുണ്ടാക്കാം’ എന്നു പറഞ്ഞു് അമ്മാമൻ ഏറക്കാലിൽനിന്നു കന്നാലിക്കോലൂരി കണ്ണും മൂക്കും മില്ലാതെ എന്നെ തല്ലിത്തുടങ്ങി.” (എന്റെ ആദ്യത്തെ ലേഖനം)

“നാലു പാദം വയ്ക്കുന്നവർ സംഘക്കളിക്കാരോ തൃഗങ്ങളോ കവിതക്കാരോ ആരോ എന്തോ ആകട്ടെ, കാഴ്ചപ്പാടേയുള്ള ഭണ്ഡികൊണ്ടെടുത്തു മലത്തുമ്പോൾ പല വണ്ണഭേദങ്ങളും ഇരുവശത്തും വരിയൊത്ത പാദങ്ങളും നോക്കുന്നതോടും വെറുപ്പും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുവാനും ഉപദ്രവവുമുള്ള വസ്തു തേരട്ടയോ പുഴുവോ പഴുതാരയോ ആണെന്നു് ആരും കാക്കാതെ പറഞ്ഞു പോകരുതു്.....‘പ്രഥമൻകുടി മണിപ്രവാളപേയം വിലയൈരണ്ടു്;’ ‘കീരതൃയംപോൽ കൂലിമാത്രം;’ ‘ദധിമഥനം മൂന്നു ഗ്ലോകം കുറച്ചു്’ ഒരു കത്തിലുള്ള നാടകം, തപാൽക്കൂലി അടക്കം വില രണ്ടു് പൈ; മൂന്നു പുസ്തകം ഒന്നിച്ചു വാങ്ങുന്നവർക്കു് അരയണ കുറച്ചു കൊടുക്കപ്പെടും;’ ‘കൂമന്റെ മൂളക്കം, അഥവാ കണക്കന്റെ തെങ്ങോറം;’ ‘ഒരു പുതിയ നോവൽ, ഉടനേ പുറത്താകും. അനുഭവോദ്യമെന്ന പേരും അയയ്ക്കുന്നവർക്കു വിലകൂടാതെ കിട്ടുന്നതും സ്വകാര്യകത്തുമൂലം വില തെരിയപ്പെടുത്തുന്നതുമായ ഒരു വിശേഷഗ്രന്ഥം!’ ഇങ്ങനെ എണ്ണംപറഞ്ഞ വിലപിടിപ്പിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ ഉടമസ്ഥനും പ്രസാധകനും ഗ്രന്ഥകർത്താവുമായ ബാലകവി ‘വിശല്യാകരണി’ എന്ന മാസികയുടെ പത്രാധിപസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതിനുമുൻപു് ‘കവച്ചുവച്ചു’താണെന്നു് ആ മാസികയിൽ തന്നെ പ്രത്യേകപരസ്യംമൂലം അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു.”

(പേരില്ലാപ്രമേയം)

ജി. പി. പതിനെട്ടാം ശതകത്തിൽ തൃശ്ശൂരിൽവെച്ചു നടന്ന സാമൂതിരി വാഴ്ചയെപ്പറ്റി സ്കോട്ടിന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ ബ്രൈഡ് ഓഫ് ലാമർമൂർ (The Bride of Lammermoor) എന്ന ആഖ്യാതികയെ ഉപജീവിച്ചെഴുതിയ ഒരു ഗദ്യനാടകമാണു് മോചനം.

കേരളപുത്രൻ:—പെരുമാക്കുമാരുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തെ പശ്ചാത്തലമാക്കിക്കൊണ്ടു പുതുവാരം രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ് കേരളപുത്രൻ എന്ന നോവൽ. കഥാഘടനയ്ക്കു വലിയ ഭണ്ണിയുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ പാടില്ലെങ്കിലും ഒരു നല്ല നോവലിന് ആവശ്യമുള്ള മറുശങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രായേണ വിജയം പ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചോളരാജാവായ കരികാലന്റെ പുത്രി പുലോമയയും ചേരരാജാവായ അത്തന്റെ പുത്രൻ ഇമയകുമാരനാണു് അതിലെ നായികയും നായകനും. കേരളരാജ്യത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മഹോദയപുരത്തിൽ ഇമയകുമാരൻ ശസ്ത്രാഭ്യാസത്തിനായി ചെന്നെത്തി അവിടെ അന്നു നാടു വാണിരുന്ന പള്ളിബാണപ്പെരുമാളുടെ പുത്രനായ ഉണ്ണിയുമായി ഒന്നിച്ചു കഴിയുന്ന കാലത്താണു് ഒന്നാമധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സംഭവം നടക്കുന്നതു്. ഭൂലോകരംഭയുടെ ദാസിയായ കുട്ടിപ്പെണ്ണിന്റെ ദൂര, കടൽക്കള്ളനായ ആദികാമന്റെ അക്രമം, കാടക്കരചന്റെ കൈമിടുക്കു്, ചെന്നികുലപ്രഭുവിന്റെ ദുഷ്ടത, സേനാപതിയുടെ സാമർത്ഥ്യം എന്നിങ്ങനെ പലതും പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ തത്ത്വദൃശ്യസ്പർശത്തിലോടുകൂടി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്നുണ്ടു്. താഴെ കാണുന്നതു് ഒരു വണ്ണനമാണു്.

അരാകുളം:—“മേച്ചിപ്പറം കേറിപ്പോരുന്ന കാലിത്തട്ടങ്ങൾ തരിപ്പുത്ത മണൽത്തീരങ്ങളിൽ വന്നിറങ്ങി ദാഹം ശമിപ്പിച്ചിട്ടും ഭവം വെള്ളത്തിൽനിന്നെടുക്കാതെ ക്ലാന്തഭാവത്തോടെ നില്ക്കുന്നതു കണ്ടാൽ ആത്മതാപമല്ലതല്ലായെ ഗണ്ഡയോടു് എന്നോ മന്ത്രിക്കുകയാണെന്നു തോന്നും; മനസ്സിനെ പരിഷ്കരിച്ച മാലിന്യത്തെ ദൂരീകരിച്ച സ്വയംതന്നെ പരിപാലിക്കുവാൻ തക്ക കോപ്പും കെല്പുമുള്ള സാധികളിൽ വിടനാരുടെ അലട്ടും പകിട്ടും പ്രക്ഷോഭജനകമല്ലെന്നു പ്രത്യക്ഷീകരിക്കുന്നവിധം, കന്നാലിപ്പിള്ളർ കുളം ചാടി കുത്തിമറിഞ്ഞിട്ടും ആ നിർലതായഭരിതയായ വാപിയിൽ ലേശമെങ്കിലും കലങ്ങൽ കണ്ടില്ല. കാലി മേയ്ക്കുന്നവർ കോലു കരയ്ക്കുവച്ചു വെള്ളത്തിലിറങ്ങി മദിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു കറാക്കിടാങ്ങൾ തള്ളയെ വിട്ടു തെറ്റിച്ചാടി മറ്റു പശുക്കളുടെ അകിട്ടു പറ്റി കിടിക്കുന്നതു കണ്ടു് ഈറയോടെ ഏറി കാട്ടുന്നവർ മുട്ടോളം പൂലുന്ന മണലിൽ മൂന്നുകുത്തി വിഴുന്നുണ്ടു്.”

ഒരു സംഭാഷണം:—“ഒന്നാമൻ:—എടോ, ഉരുണ്ടാൽ നന്നെന്നാണോ തന്റെ വിചാരം? യുക്തി മുട്ടുമ്പോൾ തന്നിങ്കു് ഉരുളിച്ച സ്വാധീനമാകുമെന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അതിൽ തന്നിങ്കു് ഇത്ര പഴംമനസ്സു പ്രമാണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടു് ഇപ്പോൾ ഉരുണ്ടുതുടങ്ങിയോ?

രണ്ടാമൻ:—തൊട്ടതിനൊക്കെ എന്നെ കുറും കല്പിക്കുവാൻ അത്രയ്ക്കുമാത്രം യോഗ്യത അപ്പറത്തില്ല. ഞാൻ ഉരുളുന്നുവെങ്കിൽ മറ്റൊരാളെ ഉരുട്ടാനും ഏനിക്കാറിയാം.

ഒന്നാ:—സ്നേഹിതാ, തന്റെ മനസ്സാകുന്ന പ്രമാണത്തിൽ അതും പിഴച്ചെഴുതിപ്പോയി.

രണ്ടാ:—എന്റെ പ്രമാണം പിഴച്ചിട്ടില്ല. അങ്ങയുടെ അനുമതി മാത്രം തെറ്റിയത്. ചരകളുടെവിൽച്ചെന്നാൽ അനുഭവപ്പെടുത്തിത്തരാം.

ഒന്നാ:—എന്നിട്ടു താൻ പറയുമ്പോൾ ഞാൻ അവിടെ കിടന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്റെ അനുമതിയും പ്രമാണവും അനുഭവവും ഒക്കെ ഇല്ലേ?”

സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ (1047-1105)—

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാളിന്റെയും, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കുണ്ണമേനോന്റെയും ചെറുകഥകളെപ്പറ്റി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പുസ്തകരൂപത്തിൽ ഒന്നും പ്രസിദ്ധീകരിക്കാതെ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കളുടെയിടയിൽ ഒരു മാനുസ്ക്രിപ്തം നേടിയ സാഹിത്യകാരനായ സി. എസ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ കൊച്ചിരാജ്യത്തു കിഴക്കൻചിറവൂർത്താലൂക്കിൽ ചിറവൂർദേശത്തു പ്രസിദ്ധമായ ശ്രീകണ്ഠത്തുവീട്ടിൽ 1047-മാണ്ടു് ഇടവമാസം 17-ാംന- ചതയംനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പാലക്കാട്ടുതാലൂക്കു പല്ലഞ്ചാത്തനൂരംഗം തച്ചക്കാട്ടുദേശം പെരിങ്ങാട്ടുവീട്ടിൽ നാരായണപ്പണിക്കർ പിതാവും ലക്ഷ്മിയമ്മ മാതാപുമായിരുന്നു. ഗോപാലപ്പണിക്കർ ജനിച്ചതു പിതൃഗൃഹത്തിലാണ്. പല്ലഞ്ചാത്തനൂർ വീശുപലം ദേശം ആറിശ്ശേരി ചാത്തപ്പ എഴുത്തച്ഛനായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ഗുരുനാഥൻ. ചിറവൂർ ഡിസ്ട്രിക്ട് മിഡിൽസ്കൂൾപരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുശേഷം മലബാറിൽ പെരുവമ്പാ ഹൈസ്കൂളിലും പാലക്കാട്ടു വിക്ടോറിയ ഹൈസ്കൂളിലും പഠിച്ചു മടിക്കലേപ്പൻപരീക്ഷ ജയിച്ചു. എഫ്. എ.യു. വായിച്ചതു് കോഴിക്കോട്ടു കേരളവിദ്യാശാലയിലും എറണാകുളം കാളേജിലുമായിരുന്നു. പിന്നീട് മദിരാശി പ്രസിഡൻസി കാളേജിൽ ചേർന്നു ജന്തുശാസ്ത്രം ഐക്യവിഷയമായി സ്വീകരിച്ചു് 1071-ൽ ബി. എ.യും ജയിച്ചു. എഫ്. എ.യു. എറണാകുളത്തു വായിക്കുമ്പോൾ ഒടുവും അമ്പാടി നാരായണപ്പുതുവാളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സതീർത്ഥനായിരുന്നു.

ഉദ്യോഗജീവിതം:—ബി. എ. പാസ്സായി മൂന്നു മാസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് എറണാകുളത്തു ഹജൂരാപ്പീസിൽ ലാൻഡ് റവന്യൂ വകുപ്പിൽ പണിക്കർ ഒരു ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1072-മാണ്ടു മീനമാസം 1-ാംന- ആ വകുപ്പിൽത്തന്നെ ആക്ടിംഗ് ഹെഡ്ഗുമസ്തനായും 1073 വൃശ്ചികമാസം 21-ാംന- ആക്ടിംഗ് ശിരസ്തോദാരായും ഉയർന്നു. ഗവണ്മെൻറിന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി കുറേക്കാലം ഇടപ്പള്ളിസ്വരൂപം കാര്യക്കാരായി പണിനോക്കി. പിന്നീട് ക്രമേണ 1087-ൽ താസിൽദാർ, 88-ൽ സ്റ്റാമ്പുസൂപ്പണ്ടു്, പഞ്ചായത്തു രജിസ്ട്രാർ, തിരുമലദേവസ്വം മാനേജർ, ആക്ടിംഗ് ദേവസ്വം കമ്മീഷണർ എന്നീ തസ്തികകളിൽ നിയമിതനായി. തിരുമലദേവസ്വം മാനേജ

രായി ആറ കൊല്ലത്തോളം ജോലിനോക്കി. 1104-ൽ പെൻഷൻ പാറി. തദനന്തരം നീലമ്പൂർക്കോവിലകം മാനേജിംഗ് ഏജൻറായി. 1105 മകരം 17-ാംനു മരിച്ചു. പണിക്കർ സാഹിത്യകാരൻ എന്ന തിരുപുരമേ ഒരു നല്ല നടനുമായിരുന്നു. ചിററൂരിൽ തുഞ്ചത്താചാര്യൻ സ്ഥാപിച്ച ഗുരുകുലത്തിന്റെ പുനരുദ്ധാരണത്തിനു വളരെ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. തന്റെ അമ്മാമന്റെ മകളായ ചിററൂർ വലിയ തച്ചാട്ടമീനാക്ഷിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രിമാരായ കൊച്ചി സബ്ജസ്റ്റി തമ്പുരാന്റെ സഹധർമ്മിണി ദേവകി നേതൃാരമ്മയും കടത്തനാട്ടെ ഒരു തമ്പുരാന്റെ പത്നി ഭാഷായണി കൈട്ടിലത്തെയുംകൂടി 'സ്വപ്നലത' എന്ന ബംഗാളിനോവൽ രചിച്ചു ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യം:—പണിക്കർ ഒരു കവിയും ഗദ്യകാരനുമായിരുന്നു. ഭാഷാപാഷിണിയുടെ ദ്വിതീയസമ്മേളനം തൃശ്ശൂർവച്ചു നടത്തിയപ്പോൾ കവിതാമത്സരപരീക്ഷയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിനാണ് ലഭിച്ചത്. വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ പദ്യഗദ്യങ്ങൾ എഴുതിട്ടുള്ളൂ. ഒരു ഗ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കാം. അതു 'കരതലകമലസ്ഥാം സ്താദികീമക്ഷമാലാം' എന്ന സരസ്വതീവന്ദനപരമായ ഗ്ലോകത്തിന്റെ ഭാഷാനവാദമാണ്.

“കൈത്താരിൽച്ചേത്തുമിന്നും സ്താദികമണിലസ-
 നാലയിൽക്കൈനഖശ്രീ
 തത്തുമ്പോൾ മാതളത്തിൻമണിഗണമിതി ചി-
 ന്തിച്ചു കൊത്തുന്നതിനായ്
 ഏതും തത്തക്കിടാവെപ്പലവുരു തടവി-
 പ്പിൻവലിപ്പിച്ചിടും നിൻ
 പുത്തൻപൂമന്ദഹാസം സരസിജഭവജേ
 ഭൂരിഭാഗും തരട്ടേ.”

ചില മാസികകളിൽ അവയുടെ പ്രവർത്തകന്മാരുടെ നിബ്ബന്ധംകൊണ്ടു പണിക്കർ ചില ഉപന്യാസങ്ങളും ചെറുകഥകളും എഴുതിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാവിനോദിനി, രസികരഞ്ജിനി തുടങ്ങിയ മാസികകളിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുല്യക വ്യാപരിച്ചത്. സ്വയംപ്രകാശമുള്ള ചില ജന്തുക്കൾ, പക്ഷികളുടെ ആസ്വതി, മൊണാക്കോ, ജപ്പാൻകാരും അവരുടെ ചക്രവർത്തിയും ഇത്യാദി വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രകൃതത്തിൽ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടതില്ല. മേൽവിലാസം മാറി, നീളം കോഞ്ഞ കത്തു്, ഒരു മുതലനായാട്ടു് എന്നിവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ചെറുകഥകൾ. 1081 വൃശ്ചികത്തിലെ രസികരഞ്ജിനിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു മുതലനായാട്ടിനു ഭാഷയിൽ ശാശ്വതമായ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽനിന്നു ചില വാക്യങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. “അപ്പോൾ ആകാശത്തിന്റെ പൂർവ്വഭാഗം തുറന്നു ഞങ്ങൾക്കു മുമ്പായി പ്രവേശിച്ച സൂര്യൻ തന്റെ കനകരശ്മിപ്രവാഹത്തിൽ ലോകം

മുഴുവനും പെട്ടെന്നു് ഒന്നു കുളിപ്പിച്ചു. മേലേക്കുമേലേ കട്ടകട്ടയായി മുരിങ്ങപിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന അഞ്ചോ ആറോ കാലുകളിന്മേൽ കിടക്കുന്ന ആ തോട്ടിന്റെ കിഴക്കേയറ്റത്തു് കായ്ച്ചുതുടങ്ങിയതും തുടങ്ങാരായതു മായി മദിച്ചുനില്ക്കുന്ന അനവധി തെങ്ങിൻതൈകളാൽ സാമാന്യം നാലു പുറവും ഇടതൂർന്നു ചുറ്റപ്പെട്ടതും സ്വർണ്ണപ്പച്ചവർണ്ണമായ ഇലകൾ തിങ്ങി വളർന്നുകൂടിയ കണ്ടൽച്ചെടികളാൽ മൂടപ്പെട്ട വെള്ളത്തിൽ അവിടവിടെ വലിയ പച്ചക്കല്ലുകൾ പതിച്ചുപോലെ കിടക്കുന്ന ചില തുരുത്തുകളാൽ മധ്യഭാഗങ്ങൾ അലങ്കരിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഒരു തുറന്ന കായലിലേക്കു ഞങ്ങൾ പ്രവേശിച്ചിട്ടു് ആ തുരുത്തുകളിലെ കണ്ടൽച്ചെടികളുടെ ഇടകളിൽനിന്നു തപോവിപ്ലവണ അനവധി വൃദ്ധകൊക്കുകൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി 'ക്രോ ക്രോ' എന്നു ഞങ്ങളെ ശപിച്ചുകൊണ്ടു് മേല്പോട്ടുയർന്നു്." ഈ വാക്യം ദൈവഗുണകൊണ്ടു് വിരൂപമാണെങ്കിലും എല്ലാം ഇതുപോലെയാല്ല. നോക്കുക മറ്റു ചില വാക്യങ്ങൾ. "വെള്ളത്തിൽ വാലിട്ടൊരു പീട. 'ധീമതൈ' എന്നൊരു കുട്ടിക്കരണം. കണ്ടലിന്റെ ഇടയിൽക്കൂടി മറിഞ്ഞു തുരുത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു 'ധീം' എന്നൊരു ചാട്ടം. ഞങ്ങൾ എല്ലാവരും ആയുധപാണികളായി തുരുത്തിനുള്ളിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ മുട്ടുവരെ ചേരുള്ള ഒരു സ്ഥലത്തുകൂടെ ഭീമച്ചൻ ഈണുപിഴഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരോട്ടം. പിന്നാലെ കുരിളിച്ചുകൊണ്ടു് കാടുന്ന സൈന്യങ്ങളിൽ കണ്ടൻകോരൻ ഉളികൊണ്ടോരോ. നീലാണ്ടൻ കുന്തംവച്ചൊരു കുത്തു്. ചംകു കോടാലികൊണ്ടൊരു കൊത്തു്. ഭീമച്ചന്റെ ഊക്കു ശമിച്ചു. ചേറ്റിൽ പതിഞ്ഞുകിടപ്പായി. മുക്കാലും കഴിഞ്ഞു. കാൽപ്രാണൻ ബാക്കി. മുഴുവനാക്കുവാൻ ചെകിട്ടാണിക്കു് എന്റെ ഒരുണ്ട. അസു."

ചെങ്കളത്തു ചെറിയ കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ (1057-1115)—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—കേരളപത്രികയുടെ ജനയിതാവായ ചെങ്കളത്തു വലിയ കുഞ്ഞിരാമമേനോന്റെ ഭാഗിനേയനാണു് ചെറിയ കുഞ്ഞിരാമമേനോൻ. അച്ഛന്റെ വീടു വടക്കേ മലബാറിൽ ചിറയ്ക്കൽ വളർപട്ടണത്തിലായിരുന്നു. അവിടെ പുഴാതി എന്ന ദേശത്തിൽ ഒരു സംസ്കൃതവിദ്വാനും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രപണ്ഡിതനുമായ കുഞ്ഞിക്കണ്ണൻഗുരുക്കൾ നടത്തിവന്ന ഏഴുത്തുപള്ളിയിൽ പ്രാഥമികപാഠങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു. നാലാം ക്ലാസ്സുപരീക്ഷ പാസ്സായതിനുമേൽ രണ്ടു കൊല്ലം ഗണിതവും കാവ്യങ്ങളും ഗുരുക്കളുടെ അടുക്കൽനിന്നു പഠിച്ചു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ കണ്ണൂരിലുള്ള മുനിസിപ്പൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1899-ൽ മദിരാശിക്കു പോയി അപ്പർ സെക്കൻഡറി പരീക്ഷ ജയിച്ചു. 1900-ൽ മലബാർ ജനം രജിസ്ട്രേഷൻ ആപ്പീസിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായിച്ചേരുകയും പിന്നീടു നാലു കൊല്ലം കോഴിക്കോട്ടു റവന്യൂ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ പണി നോക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു കോഴിക്കോട്ടു

പുത്തനായി എപ്പോഴായി വാണിജ്യവിദ്യാലയത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടത്, ടൈപ്പ്റൈറിംഗ്, ബുക്കിംഗ്സിംഗ്, കമേഴ്സ്യൽ കറസ്പോണ്ടൻസ് എന്നീ വിഷയങ്ങൾ പഠിച്ചു ജയിച്ചു. സർവ്വ തുടങ്ങിയ റവന്യൂ ടെസ്റ്റുകളിലും ഉത്തീർണ്ണനായി. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുന്നതിന്നു വേണ്ട വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പത്രപ്രവർത്തനം:—1904-ൽ പുനത്തൂർ രാജാവിന്റെ എസ്റ്റേറ്റ് സർക്കാരിന്റെ ഭരണത്തിലായിരുന്നു. ആ എസ്റ്റേറ്റ് വക വസ്തുക്കൾ പൊളിച്ചെഴുതുന്നതിന്നു കിഞ്ഞിരാമമേനോൻ ഹെഡ്ഗുമസ്തനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെവെച്ചു കോഴിക്കോട്ടുനിന്നു പ്രവരിച്ചിരുന്ന വെസ്റ്റ്കോസ്റ്റ് സ്പെക്ടേറ്റർ (West Coast Spectator) എന്ന പത്രത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ലേഖനങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. മലയാളപത്രങ്ങളിൽ പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിവന്നു. എം. ആർ. കേ. സി. എന്ന തൂലികാനാമമാണ് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്. അതു സി. കിഞ്ഞി-രാമ-മേനോൻ എന്ന തന്റെ പേർ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതി അതു മറിച്ചിട്ടാൽ കിട്ടുന്ന നാലു പ്രഥമാക്ഷരങ്ങളുടേയും സമാഹാരമാണ്.

കോട്ടയ്ക്കൽവെച്ചു നടത്തിയിരുന്ന ജന്മി, ലക്ഷ്മീവിലാസം എന്നീ മാസികകളിൽ എസ്റ്റേറ്റ്ഭരണത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഉപന്യാസങ്ങൾ 'മലയാളത്തിലെ ജന്മികൾ' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകമായി പുറത്തുവന്നു. ഇതാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഒന്നാമത്തെ കൃതി. 1909-ൽ കേരളപത്രികയുടെ നടത്തിപ്പിൽ പല കഴപ്പങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ശോച്യാവസ്ഥയിൽനിന്നും അതിനെ ഉദ്ധരിയ്ക്കേണ്ട ഭാരം കാരണവരുടെ ആജ്ഞാനുസാരം തന്നിൽ ചുമത്തുകയാൽ എട്ടു കൊല്ലത്തെ ഗവണ്മെന്റ് സർവീസിൽനിന്നും അവധി വാങ്ങി അതിലേയ്ക്കായി കോഴിക്കോട്ടു പോയി. പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെതന്നെ ആ പത്രം വീണ്ടും ഋണാദിബാധകളിൽനിന്നു വിമുക്തമായി, പത്ര മണ്ഡലത്തിൽ പുറംവശം ഉയർന്നു. 1911-ൽ ജോജ്ജ് ചക്രവർത്തിയുടെ ഡൽഹിയിൽവെച്ചു നടന്ന പട്ടാഭിഷേകത്തെസ്സംബന്ധിച്ച് ഒരു പുസ്തകം മലബാർ കലക്ടർ ഇന്നിസ്സിന്റെ അപേക്ഷയനുസരിച്ച് എഴുതി. ഇതാണ് ജോജ്ജ് പട്ടാഭിഷേകം. അക്കാലത്താണ് ദേശമണ്ണിലത്തു മനയ്ക്കൽ ആരംഭിച്ച മണ്ണുളോദയം മാസിക നിർവ്വഹിച്ചായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു 1080-ലെ കൊച്ചി കമ്പനി റഗുലേഷൻ പ്രകാരം മണ്ണുളോദയം കമ്പനി ലിമിറ്റഡ് എന്ന പേരിൽ ഒരു കമ്പനി സമാരംഭിച്ചത്. ആ കമ്പനിയുടെ മാനേജരായി പണിനോക്കണമെന്ന് അപ്പൻതമ്പുരാനും മറ്റും ആവശ്യപ്പെടുകയാൽ കിഞ്ഞിരാമമേനോൻ തൃശ്ശൂരിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി സർക്കാർജോലി രാജിവെച്ചു. "വളരെ ഉപകാരപ്രദങ്ങളും, ദുർല്ലഭങ്ങളും, ഇതുവരെ അമുദ്രിപ്പിക്കാത്തവയുമായ വിവിധവിഷയങ്ങളിലുള്ള സംസ്കൃതപുസ്തകം

കണ്ടും മലയാളപുസ്തകങ്ങളും പരിഷ്കരണരീതിയിൽ അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിനും" കമ്പനിവക കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുക്കുടത്തെ പരിഷ്കരിച്ചു നന്നാക്കുന്നതിനും മറ്റുമാണ് കമ്പനി സ്ഥാപിച്ചത്. "മലയാളഭാഷാധ്യയനത്തിൽ ഉത്സാഹം ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുക, മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളേയും പരിഷ്കരിക്കുകയും പോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു" എന്നിവയായിരുന്നു സാഹിത്യസമാജത്തിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങൾ. പ്രസ്തുതസമാജത്തിന്റെയും ജീവനാഡി അപ്പൻ തമ്പുരാൻ കഴിഞ്ഞാൽ കുഞ്ഞിരാമമേനോൻതന്നെയായിരുന്നു. അങ്ങനെ മണ്ണുളോദയംകമ്പനിയുമായുള്ള ബന്ധം 1912 മുതൽ 1930 വരെ തുടർച്ചയായി പതിനെട്ടുകൊല്ലക്കാലം പുലർത്തി. തൃശ്ശൂർ താമസിയ്ക്കുമ്പോൾ 1913-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു തൃശ്ശൂർ ചെമ്പുക്കാവിൽ രായിരത്തു വീട്ടിൽ അമ്മുക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹംചെയ്തു. 1920-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വലിയ ആപത്തു സംഭവിച്ചു. അന്ന് പണിയിച്ചിട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന മണ്ണുളോദയം കമ്പനിവക കെട്ടിടം ഇടിഞ്ഞുവീഴുകയും ആ അന്ത്യോഹിതത്തിൽപ്പെട്ട കുഞ്ഞിരാമമേനോന്റെ ഒരു കാൽ കടിയു കയും ചെയ്തു. ആ കാൽ മുറിച്ചുകളയേണ്ടതായിവന്നുവെങ്കിലും തലയ്ക്കും വലത്തുകൈയ്ക്കും ഹാനിപറ്റാത്തതിൽ ആ മനുഷ്യ സമാധാനപ്പെട്ട കയാണു് ചെയ്തതു്. അവയായിരുന്നുവല്ലോ ജീവികയ്ക്കുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ. 1933-ൽ ഭാരതി എന്നൊരു മാസിക അദ്ദേഹം തൃശ്ശൂരിൽനിന്നു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനെ 1934 മേയ് 20-ാംനു കുടുംബ പത്രിക എന്ന പേരിൽ പരിഷ്കരിച്ചു് ഒരു വാരികയാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഹോംമാഗസീന്റെയും മറ്റും നിലയിൽ അതു വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരണം എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. സ്വപ്നകാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം സാമ്പത്തികമായ വൈഷമ്യംകൊണ്ടു് അതു മുടക്കേണ്ടിവന്നു. പിന്നീട് തൃശ്ശൂരിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട കേരളൻ എന്ന ദിനപത്രത്തിന്റെ അധിപനായി. ഒരു ദിനപത്രം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള ആരോഗ്യമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ അതിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. അനന്തരം കൊച്ചി സെൻട്രൽ കോ-ഓപ്പറേറ്റീവ് സൊസൈറ്റി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സഹകരണപ്രബോധിനി എന്ന മാസികയുടെ ആധിപത്യം കയ്യാറ്റ. ആ ഭാരവും കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ റവ്ഹമായിത്തോന്നി. എങ്കിലും മരിയ്ക്കുന്നതിനു തലേ ദിവസംകൂടി സഹകരണപ്രബോധിനിയ്ക്കുള്ള മുഖപ്രസംഗം പാഞ്ഞുകൊടുത്തു് എഴുതിച്ചു. 1915-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 4-ാംനു ആ സതതോത്ഥായിയായ ഭാഷാഭിമാനി യശസ്വരീരനായി.

കൃതികൾ:—കുഞ്ഞിരാമമേനോന്റെ പ്രധാനകൃതികൾ, 1 മലയാളത്തിലെ ജന്മികൾ, 2 ജോജ്ജ് പട്ടാഭിഷേകം, 3 സർ രാമവർമ്മ (വാഴ്ചയൊഴിഞ്ഞ കൊച്ചിമഹാരാജാവു്), 4 കമ്പരമായണം, 5 രഘുവംശചരിത്രം, 6 ഭാഗ്യവരാമൻ, 7 വെള്ളവക്കമ്മാരൻ, 8 ചെറുകഥകൾ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങൾ ഇവയാകുന്നു. രഘുവംശത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആറു

സഗ്ഗങ്ങളുടെ ഭാഷാഗദ്യവിവർത്തനമാണ് രഘുവംശചരിത്രം. വെള്ളവക്കുമാരൻ ഒരു ചരിത്രകഥയാണ്. റിട്ടയാഡ് സബ്ജക്ടിന്റേതല്ല. പരമ്പരയും. ഒന്നേതെന്നോൻ ആദ്യം ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയ ഒരു കഥയുടെ ഒരു സ്വതന്ത്രമായ രചനയാണ് കണ്ണിരാമമേനോന്റെ. വെള്ളവത്തറവാട്ടുകാരുടെ പുരാതനഗൃഹം എടുത്തുനിർമ്മിച്ചു. ഇളന്തേരിയായിരുന്നു. അവിടെനിന്നു ചാലാട്ടം (കണ്ണിനടുത്തു) കലാട്ടം ഓരോ താഴ്വഴി പിരിഞ്ഞുപോയി. കഥയിൽ പറയുന്ന ഒരു യജമാനൻ ചാലാട്ടത്താഴ്വഴിയിലാണ് പാർത്തിരുന്നതെന്നും കമ്മാരൻ (കമ്മ) ജനിച്ചതു ചാലാട്ടവച്ചാണെന്നും ഐതിഹ്യമുണ്ട്. മഹമ്മദത്തത്തിൽ വിശ്വസിച്ച കമ്മ ഷെയ്ക് ആയാസ്ഖാനായി പിന്നീട് ഹൈദരെ സഹായിച്ചു പല സ്ഥാനമാനങ്ങളും നേടി. ഒടുവിൽ ഇളന്തേരിയിലെ ക്ഷേത്രം ജീണ്ണാലാരണം ചെയ്യുകയും ഭൂസ്വത്തുകൾ വെള്ളർ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലേക്കു ദാനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. കമ്മ ബദാമർക്കോട്ട ബ്രിട്ടീഷുകാരെ ഏല്പിച്ച തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു നീങ്ങി അമീനാബീഗത്തോടുകൂടി (മാധവി) മാലിഖാൻകുന്നിൽ താമസിച്ചു. 959 കന്നിമാസത്തിൽ കോലത്തിരി അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. വെള്ളവക്കുമാരൻതന്നെയാണ് കണ്ണിരാമമേനോന്റെ കൃതികളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനത്തെ അർഹിക്കുന്നത്. അതിനെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് അപ്പൻതമ്പുരാൻ മുന്നാട്ടുവീരൻ എന്ന നാടകം രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം പല ചെറുകഥകൾ മണ്ണോളയത്തിലും മറ്റും എഴുതിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചില കഥകൾ മാത്രമേ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ചരിത്ര സംബന്ധമായുള്ള കഥകളാണ് ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ളത്. രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ അപൂർവ്വം ചില സാമുദായികകഥകൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. ചരിത്രകഥകളാണ് അദ്ദേഹം അധികം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. അവയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമർത്ഥ്യവും അധികമായി പ്രകാശിക്കുന്നത്. കണ്ണിരാമമേനോന്റെ പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ നിത്യജീവനങ്ങളിൽനിന്നു വളരെ അകന്നിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവയുടെ പ്രതിപാദനം രമണീയമായിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരത്തിലുള്ളവയുടെ പ്രണയനംകൊണ്ടാണ് കണ്ണിരാമമേനോനെ ചെറുകഥാകാരെന്നു പറയുന്നത്. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ വെള്ളവക്കുമാരനിൽനിന്നും ചെറുകഥകളിൽനിന്നും പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“അക്കാലത്തൊക്കെ നീതിന്യായം നടത്തുക എന്നതു വളരെ എളുപ്പമായ പണിയാണ്. ശിക്ഷയൊക്കെ ഏറ്റവും നിർദ്യമായായിട്ടാണ് നടത്തിയിരുന്നത്. നീതിന്യായക്കോടതികളിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന കെട്ടിമറിഞ്ഞ നടവടികളോ, വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടി വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ട നിയമങ്ങളോ മറ്റോ അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊലക്കുറ്റത്തിനും പുരയ്ക്കു തീകൊടുത്തു എന്ന അപരാധത്തിനും കഴുവിന്മേൽ കയറ്റി തൂക്കിക്കൊല്ലുകയും സ്വത്തുക്കൾ പിടിച്ചടക്കുകയും ആയിരുന്നു അന്നു

ത്തെ ശിക്ഷ. ചതിയും കളവും ചെയ്തവൻ അടിയും മുഖത്തു കരി തേച്ചു കഴുത്തുപറ്റത്തു വാലുനോക്കിയിരുന്ന വാദ്യഘോഷത്തോടെ രാജ വീഥികളിൽകൂടിയുള്ള സഞ്ചാരവുമായിരുന്നു ശിക്ഷ.....അക്കാലത്തു നീക്കിതി എന്ന പേരിൽ ഒന്നും ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാർ കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വിളവിൽ ഒരു ഭാഗം പാട്ടുതന്നെ നിലയിൽ സാധനമായോ വിലത്തരമായോ ഏവരും കൊടുക്കണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജഭാഗം അതതു കാലത്തു കൊടുക്കാത്തവരെ വലിയ കരികല്ലു തലയിൽ കയറ്റി ചെയിലത്തു നിറുത്തി ശിക്ഷിക്കുമെന്ന ഭയത്താൽ പാട്ടും ആരും ബാക്കിവയ്ക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല.” (വെള്ളവക്കമ്മാരൻ)

“കുട്ടപ്പണിക്കർ തിരുവയൽദേശത്തു താമസമാക്കിട്ടു കുറച്ചു മാസമായി. ചെമ്പുക്കാവു കളപ്പുരയും കൃഷിയും തിരുത്തിക്കാട്ടു നായരുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് എഴുപ്പത്തിൽ ഇദ്ദേഹം വാങ്ങിട്ടുള്ളത്. ഒരു സ്ഥാനിയും ജന്മിയുമായ നായരുടെ സ്നേഹിതന്റെ നിലയിൽ പെരുമാറുമ്പോൾ തിരുവയൽ ദേശത്തുള്ള ദേവപ്പെട്ട വീടുകളിൽ പ്രവേശം കിട്ടിയതിലും നേതാക്കന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഒരു സ്ഥാനം കിട്ടിയതിലും ആശ്ചര്യമില്ല. സിങ്കപ്പൂരിൽ അഡ്വക്കേറ്റുജനറാളായ ബാരിസ്റ്റർ നമ്പ്യാരുടെ ശുപാർശക്കൂടും പണിക്കർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. തറവാട്ടുകാരെയും ബന്ധുക്കളെയും മറ്റും തിരക്കിച്ചോദിച്ചറിയേണ്ടതായ ആവശ്യം പിന്നെ ആകുന്നു?” (438-ാം നമ്പ്ര് ഏകാന്തം—ഒരു ചെറുകഥ)

വിനോദസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനം

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ (1036-1080)

ഫലിതം:—ഓടവട്ടയിടുമായ ജീവിതത്തിൽ മനുഷ്യനു ചിരിയ്ക്കുവാൻ ഏതെങ്കിലും മാർഗ്ഗം ലഭിയ്ക്കുന്നത് ഒരു വലിയ ലാഭമാകുന്നു. അത് ആനന്ദത്തിനും ആയുരാരോഗ്യങ്ങൾക്കും ഉപകരിയ്ക്കും. വാചികവും ആംഗികവുമായ രണ്ടുവിധം വിനോദമുണ്ടെങ്കിലും വാചികമായ വിനോദംമാത്രമേ നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കു പ്രകൃതത്തിൽ വിഷയീഭവിയ്ക്കുന്നുള്ളൂ. ശബ്ദനിഷ്ഠമായോ അർത്ഥനിഷ്ഠമായോ ഭാവനിഷ്ഠമായോ ഭാവുകന്മാർക്ക് അനുവാചകന്മാരെ ചിരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ സാധിയ്ക്കും. ഇവയിൽ ഭാവനിഷ്ഠമായ നമ്മോടുകൂടിയാണ് ഉത്തമം. എല്ലാവിധത്തിലുള്ള വിനോദോക്തികളെയും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സംജ്ഞ ഭാഗ്യവശാൽ കേരളീയർക്കുണ്ട്. അതിനെയാണ് ഫലിതം എന്നു പറയുന്നത്. അത് ആരു സൃഷ്ടിച്ചാലും അദ്ദേഹം ഒരു തികഞ്ഞ വൈഹാസികനായിത്തീരിയ്ക്കണം. ഹാസ്യവിധംബനത്തെ (Parody) കുറിച്ചു ഇവിടെ ഒന്നും പ്രസ്താവിയ്ക്കുന്നില്ല. ഹൃദയത്തിനു വിശാലത, ബുദ്ധിയ്ക്കു സംസ്കാരം, ലോകത്തിലെ അസംഗതങ്ങളും ഹാസ്യോൽപാദകങ്ങളുമായ സംഭവങ്ങളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി, അവയെ പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കുന്ന

തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായി വേണ്ട പാടവം ഇങ്ങനെ പല സിദ്ധികൾ ഉണ്ടെങ്കിലും ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന് ഫലിതസാഹിത്യനിർമ്മാതാവായിത്തീരാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. പിന്നെയും ഒരു കാര്യം പ്രകൃതത്തിൽ സൂരിയുണ്ടെന്നുണ്ട്. അത്തരത്തിലുള്ള സാഹിത്യകാരന്റെ മനസ്സ് നിർമ്മലമായിരിക്കണം. സന്മാഗ്ദോപദേശമായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം; വ്യംഗ്യമായിരിക്കണം ആ ഉപദേശം. വ്യക്തിവിദ്വേഷത്തിന്റെയോ സമുദായസ്തംഭനയുടേയോ നിശ്ചലാഭം അവിടെയെങ്ങും കടന്നു കൂടരുത്. കോപം അസൂയ മുതലായ ദുഷ്ടങ്ങളൊക്കെ അവിടെ സ്ഥാനമേയില്ല. അത് ആ സാഹിത്യകാരനെ പൊതുജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഒരു പരാധിയായി നിർത്തും. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഡൺസിഡഡ് (Dunciad) എഴുതിയ പോപ്പും (Pope) ഇംഗ്ലീഷ് ബാർഡ്സ് ആൻഡ് സ്കോച്ച് റിവ്യൂയേഴ്സ് (English Bards and Scotch Reviewers) എഴുതിയ ബൈറനും (Byron), അവർ അനുമത എത്രതന്നെ ഉൽകൃഷ്ടനായ കവികളായിരുന്നുവെങ്കിലും, പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വ്യക്തിവിദ്വേഷപ്രകടനം അവരുടെ കലാസൗഭഗത്തിന് ഒരു തീരാക്കുളകമായി നിലകൊള്ളുന്നു.

കേരളത്തിലെ ഫലിതസാഹിത്യം:—കേരളഭാഷ ഉടലെടുത്തതു മുതൽ അതിലെ സാഹിത്യത്തിൽ ഫലിതവുമുണ്ട്. നമ്പൂരിമാർ പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ ജന്മസിദ്ധമായുള്ള പാരമ്പര്യം അവിസ്മരണീയമാണ്. തോലൻ, പുനം (കൃഷ്ണഗാഥാകാരൻ) ഇവർ അതതു കാലത്തെ ഫലിതസമുദായങ്ങളായിരുന്നു. അവരെയെല്ലാം ജയിച്ച മഹാകവിയുടെ നൂറാണ് കഞ്ചൻനമ്പിയാർ. സമുദായങ്ങളുടെ ഉൽകൃഷ്ടത്തിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം വ്യക്തികളെ പരിഹസിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദുര്യോധനനും ശകുനിയും രാവണനും മറ്റും തനിമലയാളികളാണ്. അങ്ങിച്ച് അല്പം അശ്ശീലതയില്ലെങ്കിൽ നമ്പിയാരുടെ തുള്ളൽ മുഴുവൻ തനിത്തകമായിരിക്കും. വെണ്മണിമഹന്റെ ഫലിതത്തിനും സംസ്കാരം കറയും. ശീവോളിക്കും സംഹൃദയന്റെ നിഷ്ഠാഷ്ടമായ പരിശോധനയിൽ ചില കുറങ്ങളും കുറവുകളുമുണ്ട്. ചത്തുമേനോൻ ഒരു അഭിപ്രായമായ ഫലിതകാരനായിരുന്നു. ഇന്ദുലേഖയിൽ സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യവഹാരകാര്യസ്ഥനായിരുന്ന താഴ്ശ്ശൻമേനോനും തമ്മിലുള്ള സംഭാഷണവും മറ്റും നോക്കുക.

കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ (1036-1090)—കുടുംബം:—

വേങ്ങയിൽത്തറവാട്ടു മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കുമേലായി സ്ഥാനമാനങ്ങളോടും ധനപുഷ്പിയോടും വടക്കേ മലയാളത്തിൽ ജീവിച്ചുപോന്ന ഒരു നായർപ്രളകൃഷ്ടനായിരുന്നു. അതിന്റെ മൂലഗൃഹം തെക്കൻകണ്ണാടകത്തിലെ കോടത്തുവേങ്ങയെന്ന തറവാടാണ്. കോടത്തുവേങ്ങയിലെ ഒരു സൂിയെ താഴ്ത്താട്ടു മനസ്സിലെ ഒരു ശാഖക്കാരായ രയരമണ്ണലത്തു ഒരു തിരുമുഖ്യ വിവാഹംചെയ്തു. കുറുരിനു സമീപമുള്ള മാതമണ്ണലത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ആ താഴ്ത്താട്ടിയാണ് കുറുരുവേങ്ങ. ആ തറവാടിനെ

വേങ്ങയിൽ എന്നുമാത്രം വിളിച്ചുവരുന്നു. വടക്കേ മലയാളത്തിലെ നായർകുടുംബങ്ങളിൽ അതിനതന്നെയാണ് അഗ്രഗണ്യത. മാടായിക്കാവിൽ ഭഗവതി ആ കുടുംബത്തിന്റെ ഇഷ്ടദേവതയാകുന്നു.

ജനനവും - വിദ്യാഭ്യാസവും:—നായനാർ 1036-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു (ക്രിസ്തുവർഷം 1861-ൽ) ജനിച്ചു. പിതാവു പെരിഞ്ചെല്ലൂർഗ്രാമത്തിൽ പുളിയമ്പടപ്പു ഹരിദാസൻ സോമയാജിപ്പാടവർകളും, മാതാവു കഞ്ഞാക്കം അമ്മയുമായിരുന്നു. പിതാവു 1067-ൽ 77-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചു. അമ്മയും ഏഴുപത്തേഴുവയസ്സു ജീവിച്ചിരുന്നു, 1071-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിൽ പരലോകപ്രാപ്തയായി. അവരുടെ കനിഷ്ഠപുത്രനാണ് നായനാർ. അദ്ദേഹത്തിനു സംസ്കൃതത്തിൽ പായത്തക്ക വൃൽ പത്തി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തളിപ്പറമ്പിൽ ഇംഗ്ലീഷ് സ്കൂളിൽച്ചേർന്ന് ആ ഭാഷയിലെ പ്രഥമപാഠങ്ങൾ പഠിച്ചു. പിന്നീട് കോഴിക്കോടു ഗവണ്മെന്റ് കാളേജിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നു. അതാണ് കേരള വിദ്യാശാലയെന്നും സാമൂതിരിക്കാളേജെന്നുമുള്ള പേരുകളിൽ പിന്നീടു അനുകൂലമായി വികസിച്ചതു് എന്നു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എഫ്. എ. പരീക്ഷയ്ക്കു തോറുപോവുകയാൽ മദിരാശി പ്രസിഡൻസി കാളേജിലെ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായി. അവിടെവെച്ചു ലോഗൻസായിപ്പിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു സൈദാപ്പേട്ട കാഷ്ഠികവിദ്യാശാലയിൽ ചേർന്നു പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കി. നായനാരെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ഉത്തിഷ്ഠമാനനായ ജന്മി ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ കൃഷി അഭ്യസിച്ചാൽ അതുകൊണ്ടു മലബാറിനു വരാവുന്ന അഭ്യുദയത്തെപ്പറ്റി മലബാർജില്ലയുടെ ക്ഷേമകാംക്ഷിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം വിഭാവനംചെയ്തതിന്റെ ഫലമാണു് ആ ഉപദേശം.

അനന്തരജീവിതം:—ഒരു സംസ്കൃതപണ്ഡിതനും ബ്രഹ്മവിദ്യാവിശാരദനും ഒന്നാംക്ലാസ്സ് മുൻസിപ്പലായിരുന്ന അറയ്ക്കൽകണ്ടോത്തു കണ്ണൻ നമ്പിയാരുടെ മരുമകൾ എം. സി. കല്യാണിയമ്മയെയാണ് നായനാർ വിവാഹംചെയ്തതു്. 1892-ൽ മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോഡിലെ ഒരംഗമായി. കുടുംബത്തിൽ മുപ്പകിട്ടിയതു് 1904-ലായിരുന്നു. 1907-ൽ വീണ്ടും ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് ബോഡ് അംഗമായി. ജോജ്ജ് ചക്രവർത്തിയുടെ പട്ടാഭിഷേകോത്സവത്തിനു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു കീർത്തിമുദ്ര സമ്മാനിച്ചു. 1912-ൽ മദിരാശി നിയമസഭയിൽ മലബാർ, ദക്ഷിണകണ്ണാടകം ഈ ജില്ലകളിലെ ജന്മിപ്രതിനിധിയായി അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. 1090-ാമാണ്ടു് (1914 നവംബർ 14-ാംന-) ആ സഭയിൽ പ്രസംഗിച്ചുകഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അവിടെ വച്ചുതന്നെ ഹൃദയസ്തംഭനംമൂലം നിര്യാതനായി. അഭികാമ്യമായ ഒരു മരണംതന്നെയായിരുന്നു അതു്. തന്റെ എല്ലാ ശക്തികളും സിദ്ധികളും മലബാറിലെ എല്ലാ സമുദായങ്ങളുടേയും ഉന്നമനത്തിനു് ഉപയുക്തങ്ങളാക്കി. കൃഷി, വ്യവസായം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ വിദ

ശോപദേശം നല്കുന്നതിനുവേണ്ട ശാസ്ത്രീയവും പ്രായോഗികവുമായ വിജ്ഞാനം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

പത്രപ്രവർത്തനം:—‘കേസരി’ എന്ന തുലികാനാമധേയമാണ് നായനാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങളിൽ പ്രായേണ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. ആ പേരില്ലാതെയും അദ്ദേഹം പല ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. 1067-ൽ വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ സഹപത്രാധിപരായിരുന്ന കാലത്തു പേരുവയ്ക്കാതെയാണ് എല്ലാ ഉപന്യാസങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്നത്. ഏകിലും കേരളീയരുടെ കേസരി നായനാർതന്നെയാണ്; മറ്റൊരുമല്ല. 1879-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു പ്രചരിപ്പിക്കാണ്ടിരുന്ന കേരളചന്ദ്രിക എന്ന പത്രത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഥമലേഖനത്തിന്റെ പ്രകാശനം. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു പതിനെട്ടു വയസ്സേ പ്രായമായിരുന്നുള്ളൂ. സി. കിഞ്ഞിരാമമേനോനും, റി. എം. അപ്പനെടുങ്ങാടിയുംകൂടി കോഴിക്കോട്ടു സ്ഥാപിച്ച കേരള പത്രികയിലെ ഒരു പ്രധാനലേഖകനായിരുന്നു കേസരി. ആ ലേഖനങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയും ഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു ചില അഴിമതിക്കാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. മുൻകാലത്തെ നായർ കുടുംബങ്ങളിലെ കാരണവന്മാരെ അവഹേളനം ചെയ്ത് അദ്ദേഹം പത്രികയിൽ ദേശാഭിമാനി എന്ന വ്യാജനാമത്തിൽ ഒരു സരസമായ ലേഖനം എഴുതുകയുണ്ടായി. സ്വകുടുംബത്തെത്തന്നെയാണ് അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിയ്ക്കുന്നത്. അവ എല്ലാം പൊയ്ക്കായതു ഭാഷയ്ക്കു് ഒരു തീരാത്ത നഷ്ടമാകുന്നു. അക്കാലത്തു പൂവാടൻ രാമൻ എന്നൊരു വക്കീൽ കോഴിക്കോട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മലബാർ സ്പെക്ടേറ്റർ (Malabar Spectator) എന്നൊരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം അവിടെനിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. നായനാരുമായി ആലോചിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ ‘കേരളസഞ്ചാരി’ എന്നൊരു ഭാഷാപത്രവും തുടങ്ങി. സഞ്ചാരിയും അദ്ദേഹവും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധത്തെപ്പറ്റി മൂക്കോത്തു കുമാരൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു. “അന്നത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥരണ്ണത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കടന്നുചാടി, ചിലരെ സംഹരിച്ചു; ചിലരെ ഭാടിച്ച്; ചിലരെ അനുഗ്രഹിച്ചു; ചിലരെ നല്ലവരാക്കി പരിണമിപ്പിച്ചു. രണ്ണം കലുക്കി ചവിട്ടിക്കലാശംവച്ചു പൊടി പാറി.” 1898-ൽ മൂക്കോത്തു കുമാരൻ സഞ്ചാരിയുടെ ആധിപത്യം കയ്യോപ്പോൾ കേസരി, വജ്രബാഹു, വജ്രസൂചി, ദേശാഭിമാനി എന്നിങ്ങനെ പല പേരുകളിൽ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി. കോട്ടയം മനോരമയിലും കോഴിക്കോടൻ മനോരമയിലുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗ്രഹീതമായ തുലിക കാര്യക്കുമായി വ്യാപരിക്കുകയുണ്ടായി. വിദ്യാവിനോദിനിയുടെ സഹപത്രാധിപത്യത്തെപ്പറ്റി മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. സി. പി. അച്യുതമേനോൻ തന്റെ ഫലിതയോരണിയ്ക്കു കറേയെല്ലാം നായനാരോടു കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി അനുമാനിയ്ക്കാം. കുമാരൻ തലശ്ശേരിയിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട മിതവാദിയുടെ പ്രസാധക

നായപ്പോരും അതിലും ധാരാളമായി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി. ഈവക ലേഖനങ്ങളും നശിച്ചുപോയിരിക്കുന്നു. 1086-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 30-ാംനു തൃശ്ശൂരിലെ സി. സി. ഡേവിസ്സ് എന്ന ഭാഷാഭിമാനി കേസരി എന്ന ശീഷകത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇരുപത്തഞ്ച് ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. കേസരിയെ നാം ഇന്നറിയുന്നത് ഈ ഉപന്യാസങ്ങൾവഴിക്കുമാത്രമാണ്. അവയിൽത്തന്നെ മഹാകവികളുടെ കാലം, നാടകം, മഹാകാവ്യം, വൈദ്യം എന്നീ ഗവേഷണപരങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ ചമൽകാരശൂന്യങ്ങളാകുന്നു. അവയെ പ്രസ്തുത പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരുന്നില്ല. നായനാർക്ക് ആ വഴിയ്ക്ക് എഴുതുന്നതിനുവേണ്ട പാണ്ഡിത്യം കുറവായിരുന്നു. മറ്റുള്ള ഉപന്യാസങ്ങളിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി അതിന്റെ സമഗ്രരൂപത്തിൽ കാണാവുന്നത്. നാട്ടെഴുത്തശ്ശന്മാർ, മരിച്ചാലത്തെ സുഖം ഇവപോലെ അത്രമാത്രം ഹാസ്യരസപ്രധാനങ്ങളായി ഭാഷയിൽ വേറെ ഉപന്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഭാരക, പരമാർത്ഥം, മദിരാശിപ്പിത്തലാട്ടം, ഒരു പൊട്ടബ്ലോഗും എന്നീ ചെറുകഥകളുടെ സ്വാതന്ത്യവും അന്യാദൃശമാണ്. കൃഷിയെക്കുറിച്ചും ചില നല്ല ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്.

നായനാരുടെ ശൈലി:—വളരെ ലളിതവും കോമളവുമായിരുന്നു നായനാരുടെ ശൈലി. എന്നാൽ ആ വാഗ്വൈജ്ഞികന്റെ ശക്തി അനുവാചകന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ തുളച്ചുകേറി മറുപുറം പായുന്നതായിരുന്നു. ആരെയും വാചുപ്രയോഗമായി ആക്ഷേപിക്കുവാൻ നായനാർ സന്നദ്ധത പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. ചതുരമനോന്റെ ഫലിതം വിവൃതമാണ്. നായനാറെയാണ് പല അവസരങ്ങളിലും നമുക്കു കൂടുതലായി അഭിനന്ദിക്കുവാൻ തോന്നുന്നത്. അമേരിക്കയിൽ മാർക്ടൈപയിൻ (1830—1910) എന്ന പേനപ്പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു സുപ്രസിദ്ധഫലിതസാഹിത്യകാരൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥനാമധേയം സാമുവൽ ലാങ്ങ് ഹോറൺ ക്ലൈമെൻസ് (Samuel Long Horne Clemens) എന്നാണ്. മലയാളത്തിലെ മാർക്ടൈപയിനാണ് നായനാർ എന്നു ചില സഹൃദയന്മാർ വർണ്ണിക്കുന്നതു പരമാർത്ഥമല്ലെന്നു പറയാവുന്നതല്ല.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:—ഫലിതമല്ലാതെ പൊട്ടിക്കാത്ത ഒരു ഗദ്യകവിയുടെ ഏതു വാക്യങ്ങളാണ് ഉദ്ധരിക്കേണ്ടത്? ഏകിലും സാഹിത്യചരിത്രകാരന്റെ ധർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കാതെ നിർവാഹമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ചിലതെല്ലാം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

ഗുണദോഷനിരൂപണം:—“പക്ഷേ ഗുണദോഷനിരൂപണം ചെയ്യാൻ തക്ക സാമർത്ഥ്യമുള്ളവർ നല്ലതേതാണ് ചിത്തയേതാണ് എന്നു ജനങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞുകൊടുക്കണം. അതല്ലാതെ ‘അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയ നോവലും വിശേഷം; ഇദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയതും നന്നായിരിക്കുന്നു. അല്ല ചില ദൃഷ്ടിങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് അസാധാരണമല്ലെങ്കിലും പുസ്തകം ആകല്ലാതെ വിശേഷമായിരിക്കുന്നു. കഥയിൽ അസംഭവങ്ങളായ ചില

സംഗതികളുണ്ടെന്നു വരികിലും വാചകത്തിന്നു വളരെ 'പുഷ്പിയുണ്ടു' എന്നൊക്കെ അങ്ങമിങ്ങും തൊടാത്തവിധത്തിൽ വഴക്കി വഴക്കി ഒരഭിപ്രായം പറയുന്നതുകൊണ്ടു യാതൊരു സാധുവുമില്ല."

(ആഖ്യാനിക അല്ലെങ്കിൽ നോവൽ)

ചതിയന്റെ തട്ടിപ്പ്:—"നമ്പ്യാൽ ഇപ്പഴം മരിക്കും; മുതലൊക്കെ വിഭാഗം പറിക്കും. എന്നിക്കും കുട്ടികൾക്കും എന്താണീശ്വരാ ഗതി? എന്നിങ്ങനെ ഭാരാനു വിചാരിച്ച ഭാര്യ വലിയ പരിഭ്രമത്തിലാണെന്നു നമ്പ്യാക്കും ഏതാണ്ടു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ ശ്വാസത്തിന്റെ ഗോഷ്ടി നിമിത്തം അധികം സംസാരിക്കാനും വഹിയാ. ആകപ്പാടെ വലിയ വിഷണ്ണനായി. ഭാര്യമാക്കളെ കയ്യാംഗ്യംകൊണ്ടു മെല്ലെ അടുക്കെ വിളിച്ചു. അപ്പോഴേക്കു ഗതി ഒരു മാറി. തമകൻ എളകി. താക്കോൽ കൊടുക്കേണ്ടുന്ന ദിക്കിലായി. അവരടുത്തു ചെന്നപ്പോൾ ഈ കള്ളന്റെ ചതിയറിവാൻമാത്രം നിങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിയില്ലേ എന്നു പറവാൻ ഭാവിയ്ക്കുന്ന ശ്വാസത്തിന്റെ ഉപദ്രവംകൊണ്ടു 'പുത്തിയില്ലേ' എന്നായിപ്പോയി. അതു കേട്ടു ഉടനേ വളരെ അനുതാപം നടിച്ച് കരഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന ആ രസികൻ 'ഉണ്ടമ്മോ! ഉണ്ടു'—എ:—എന്റെമ്മോമനു കുടുംബങ്ങളോടു എന്തു വാത്സല്യമാണു"! പത്തുപതി നഞ്ചു കൊല്ലമായില്ലേ വീടുവിട്ടു പോന്നിട്ടു? ആരെയും മാനിട്ടില്ലെന്റെമ്മോമൻ. കേട്ടില്ലത്തായിത്തേ? പുത്തിയെന്നായിപ്പോൾ ചോദിച്ചതു്. അമ്മോമന്റെ നേരേ ഉടപ്പിറന്നവളാണു്., എന്നിങ്ങനെ കണ്ണീനും മൂക്കീനും വെള്ളം ഒലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു 'പുത്തിയുണ്ടമ്മോമാ—പുത്തിയുണ്ടു്. പുത്തി പൊറു നാലഞ്ചു മക്കളുമായി' എന്നു് ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു."

(ഒരു പൊട്ടബ്ബാഗ്യം)

ഒരു ഹൃദയംഗമമായ ഉപാലം:—"കേരളത്തിൽ പഠിപ്പു കുറഞ്ഞവരും രോഗികളും ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും ഇത്രയധികം മുറിവൈദ്യന്മാരെയും എഴുത്തശ്ശന്മാരെയും ക്ഷാമം തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു വേറെ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്.....ഈ ജാതിയിൽ നാലഞ്ചു തരക്കാരുണ്ടെങ്കിലും തല്ലാലം ഇവിടെ വിവരിപ്പാൻ പോകുന്നതു കാലക്രമേണ നശിച്ചുപോകുന്നവരും നാട്ടുംപുറങ്ങളിൽമാത്രം ഇപ്പഴം ഉൾപുളമായി കണ്ടുവരുന്നവരുമായ കൂട്ടരെപ്പറ്റിയാണു്.....കഷ്ടതയുണ്ടെന്നു പറയാൻപാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ തലയിൽ രോമം വളരെ കുറഞ്ഞു്, ഇരുവിരൽ നെറിയും, കണ്ടൻകണ്ണും, ഒട്ടിയ കവിളും, നീളം കുറഞ്ഞു ബഹുവിസ്തീർണ്ണമായ ദ്വാരത്തോടുകൂടിയ മൂക്കും, നേരിയ ചുണ്ടും, ഒരുമാതിരി പച്ചനിറത്തോടുകൂടിയ നീണ്ട പല്ലും, വലിയ മുഴയോടുകൂടിയ വണ്ണം കുറഞ്ഞ കഴുത്തും, നെഞ്ഞുന്തി ലേശംപോലും ഉദരപുഷ്പിയില്ലാതെ മെലിഞ്ഞ ദേഹവും, കയ്യും കാലും നന്നേ നേർത്തും, കഷ്ടിച്ചു മുട്ടു മറയുന്നതായ കട്ടിമുണ്ടും ഉടുത്തു്, എടങ്ങഴി ഭസ്മവും വാരിത്തേച്ചു നല്ലൊരു എഴുത്താണിപ്പിശ്ശാങ്കത്തിയുമായി, ക്ഷയരോഗിയുടെമാതിരി എല്ലാംയ്യാഴം കരച്ചോണ്ടു ചൊരിഞ്ഞോണ്ടു്

ആകപ്പാടെ മനുഷ്യാകൃതിയിൽ ഭയങ്കരമായ ഒരു പൈശാചികരൂപം കണ്ടാൽ അതൊരു ഏഴുത്തശ്ശനായിരിക്കണമെന്ന് ഉറപ്പാക്കുന്നതായാൽ അധികമായ അബദ്ധമൊന്നും വരാനിടയില്ല.” (നാട്ടെഴുത്തശ്ശന്മാർ)

മരണാനന്തരം:—“ശ്വാസംകഴിക്കേണ്ടെന്നുവരുമ്പോൾ അസംഖ്യങ്ങളായ രോഗബീജങ്ങൾ വ്യാപിച്ചിട്ടുള്ളതായ വായുക്കളെക്കൊണ്ടാവട്ടെ, അനുന്മാത പുരുട്ടു മുതലായതു വലിക്കുമ്പോഴുള്ള റ്റസ്സഹമായ പുകകൊണ്ടാവട്ടെ, യാതൊരുപറ്റുവവും ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. മോട്ടോർകാറും സൈക്കിളും കാടിച്ച് പൊടിപാററിയാലും വീണാലും ചത്താലും മൃക മൂറിഞ്ഞാലും ഒന്നും വിചാരിക്കാനില്ല. ആവക സങ്കടമേ അനുഭവിക്കേണ്ടതില്ല. മണി മുട്ടുന്നതും കാളം വിളിക്കുന്നതും കേവലാക്ഷകളായ ജിഹ്വാ പരിഷ്ക്കാരികൾ കണ്ണുക്കോലംചെയ്യുന്നതും വഴിപോകുമ്പോൾക്കൂടി നാടകശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നതും ഒന്നും കേട്ടു സഹിക്കേണ്ടതുമില്ല. കരിസനെയ്നയുടെ റ്റസ്സാമ ഉണ്ടാവില്ല.....ആർക്കാണ് വോട്ടു ചെയ്യേണ്ടത്? എപ്പോഴാണ് കൈ പൊന്തിക്കേണ്ടത്? എവിടെയാണ് എസ് മൂളേണ്ടത്? എങ്ങനെയാണ് ഇംഗ്ലീഷിൽ ഒപ്പിടേണ്ടത്? എന്നതെല്ലാം പഠിക്കാനും ബുദ്ധിമുട്ടാനും കണ്ടവരെക്കൊണ്ടു ചിരിപ്പിക്കാനും ഒന്നിനും പോകണ്ട. പരമസുഖം. ഈവക പ്രകൃതിരഹസ്യങ്ങളെല്ലാം മകൾക്കുമ്പോൾ ഇനി ജീവിച്ചിരിക്കുമല്ല നല്ലതു, കിടിച്ചു മരിച്ചുകളയുന്നതാണ് ഞ്ഞതം എന്നു വിചാരിച്ച് ആരും ഇന്നു വൈകുന്നേരംതന്നെ അബ് കാരിനികുതി വലിപ്പിക്കാനും ശ്രമിക്കരുത്. അതു നമ്മളാരുടേയും പരിശ്രമംകൂടാതെ പുതിയ പരിഷ്ക്കാരത്തിനനുസരിച്ചു കൊല്ലംതോറും പതിവിലധികം വലിക്കുന്നുണ്ട്.” (മരിച്ചാലത്തെ സുഖം)

ചത്തുമേനോന്റെ നാട്ടാശാസ്ത്രം നായനാരുടെ നാട്ടെഴുത്തശ്ശന്മാരെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ കണ്യാൻനമ്പിയാരുടെ കാലനിലാത്ത കാലത്തെ നായനാരുടെ മരിച്ചാലത്തെ സുഖവും അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ചെറുകഥകൾ അധികമില്ലെങ്കിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടു നമുക്കു തൃപ്തിപ്പെടാവുന്ന നിലയിലാണ് പ്രാരകയും മറ്റും. പ്രാരകയിലെ ചില വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക. “ഇതൊക്കെക്കണ്ടു ഭയപ്പെട്ടു വിസ്തീർന്നാരായി നില്ക്കുമ്പോൾ കുറച്ചുനേരം ഭിത്തിയുണ്ടായിരുന്ന ദിക്കിൽ, വെളുത്തവെളുത്ത സ്തംഭാകൃതിയിൽ വളരെ നോക്കിയായി ചുറ്റിലും ചുറ്റുംകൊണ്ടു മേലോട്ടു പുകപോലെയാണു പൊങ്ങിവരുന്നതു കണ്ടു; കാളമേഘംപോലെ കറുത്തു മഹാമേഘപോലെ ഘോരാകൃതിയിൽ ആയുധപാണികളായ രണ്ടു ഭൂതങ്ങൾ ആ പുകയുടെ പിന്നാലെ ഞങ്ങൾക്കിടുവുമായി വരുന്നതു കണ്ടു. ഈ ഘോരസത്താതെ കണ്ടുകൂടുമ്പോഴേയ്ക്കു ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും വല്ലാത്ത ഭയപ്പെട്ടു മോഹിച്ചു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു” ഇടിവെട്ടിയ മരംപോലെ നിശ്ശേഷനായി അവിടെത്തന്നെ നിന്നുപോയി. അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോൾ അതിലൊരുത്തൻ ഒരു വലിയ ഗദയും ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു എന്റെ അടുക്കൽ വന്നു കഴുത്തിനു കൈകൂട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ നിലവിളിച്ചു. ആ സമയം ആരോ ഒരാൾ

‘നാ....രെ, എടോ.. ഫോ! നാ....രേ! ഇതെന്താക്കണമോ? നേരം ഉച്ചയാവായല്ലോ. എന്താ ഫോ നിലവിളിക്കുന്നത്? വല്ല സ്വപ്നവും കണ്ട യെപ്പെട്ടുവോ? എഴുന്നീല്ക്കൂ! ചായ കുടിക്കണ്ടേ?’ എന്നൊക്കെ ഉച്ചത്തിൽ പറയുന്നതു കേട്ടു.”

ഇനിയും നായനാർ പൊട്ടിച്ചിട്ടുള്ള പല ഉറക്കൻ ഫലിതങ്ങളെ പറ്റിയും പ്രതിപാദിക്കേണ്ടതായുണ്ടെങ്കിലും സ്ഥലഭൗർദ്വുലം അതിനു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നു. ചില അംശങ്ങളിൽ നായനാറെ ജയിക്കുന്ന ഒരു വിനോദസാഹിത്യകാരൻ കേരളത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടില്ല എന്നു ധൈര്യമായി പറയാം.

എം. രാമസ്തീനായർ (1078-1119)—ജനനം:—എം.

രാമസ്തീനായർ തലശ്ശേരിയിൽ ഒരു യോത്തു എന്ന ഒരു പുരാതനമായ നായർകുടുംബത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1903 ജൂൺ മാസം 13-ാം നു (1078) ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു തലശ്ശേരി ബി. ഇ. എം. പി. സ്കൂളിൽ മലയാളപണ്ഡിതനായിരുന്ന മാടാവിൽ ചെറിയ കുഞ്ഞിരാമൻവൈദ്യരും മാതാവു മാണിക്കോത്തു പാറവത്തയ്യായിരുന്നു. മാണിക്കോത്തു എന്നതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തറവാടുപേരാണ്. ചെറിയ കുഞ്ഞിരാമൻവൈദ്യർ വലിയ കുഞ്ഞിരാമൻവൈദ്യരുടെ അനുജനായിരുന്നു എന്നു മുൻപു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. മാണിക്കോത്തു രാമസ്തീ നായർ കാലാന്തരത്തിൽ എം. ആർ. നായരായി. പക്ഷേ പത്രപ്രവർത്തകനായപ്പോൾ പല തുലികാനാമധേയങ്ങൾ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുകയും അവയിൽ പാറപ്പാത്തു സഞ്ജയൻ എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം സുപ്രസിദ്ധനാകുകയും ചെയ്തു. ചെറിയ കുഞ്ഞിരാമൻവൈദ്യരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അമ്മാവനൊപ്പോലെ ഒരു ഭാഷാസാഹിത്യകാരനായിരുന്നതിനുപുറമെ ഒരു വാചിയും പത്രപ്രവർത്തകനുമായിരുന്നു; അദ്ദേഹം 42-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അന്തരിച്ചപ്പോൾ എം. ആർ. നായർക്ക് ഏഴു വയസ്സേ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. സംസ്കാരസമ്പന്നയും സുചരിതയുമായ മാതാവാണ് പിന്നീട് കുമാരനെ വളർത്തിയതു്.

വിദ്യാഭ്യാസം:—മാതാവിന്റെ പ്രയത്നം സഹലമായി. അടിയുറച്ചു ഈശ്വരവിശ്വാസത്തോടും അചഞ്ചലമായ ആത്മവിശ്വാസത്തോടും ആ മകൻ വളർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈശ്വരൻ പരബ്രഹ്മനിർവ്വശേഷനാണെന്നുമാത്രം ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ട്. തന്റെ സർവ്വസ്വത്തിനും നിദാനീഭൂതയായ ആ പുണ്യശ്ലോകയോടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തിക്കു് അതിരുകളായിരുന്നില്ല. തിരുവങ്ങാട്ടു ഗവണ്മെൻ്റ് ബ്രുന്നൻ ബ്രാഞ്ച് സ്കൂൾ, തലശ്ശേരി ഗവണ്മെൻ്റ് ബ്രുന്നൻകാളേജ്, പാലക്കാട്ടു വിക്ടോറിയകാളേജ്, മദിരാശി ക്രിസ്ത്യൻകാളേജ് എന്നീ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലീഷു പഠിച്ചു് 1927-ൽ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യം ഐച്ഛികവിഷയമായി സ്വീകരിച്ചു ബി. എ. ആണേഴ്സ് പരീക്ഷ ജയിച്ചു. ബ്രഞ്ച്, ജർമ്മൻ എന്നീ ഇതരപാശ്ചാത്യഭാഷകളിലും പ്രായോഗികമായ

വിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചിരുന്നതായി അഭിജ്ഞാൻ പറയുന്നു. സ്വയം പരിശ്രമിച്ച സംസ്കൃതഭാഷയിലും ഗാഢമായ വൃൽപത്തി നേടി.

പത്രപ്രവർത്തനവും മാതൃകാപരമായും:—പരീക്ഷാവിജയത്തിനുശേഷം നായർ കോഴിക്കോട്ട് ഫജ്ജരാപ്പീസിൽ ഒരു ഗുമസ്തനായി പണി നോക്കി. അവിടെ ഫൈലുകൾക്കിടയിൽ നശിച്ചുപോകണ്ടതല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. അതുകൊണ്ട് കൈരളിയുടെ ഭാഗ്യാതിരേകത്താൽ എന്നുവേണം പറയുവാൻ—അദ്ദേഹം ആ പണി രാജിവച്ചു വെളിയിലേക്കു കടന്നു. പിന്നീട് കുറേക്കാലം കോഴിക്കോട്ട് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ഒരു അധ്യാപകനായിരുന്നു. അനന്തരം തിരുവനന്തപുരത്തു ലാക്കാളേജിൽ ചേർന്നുവെങ്കിലും എഫ്. എൽ. പരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുമേൽ പാർത്തം തുടരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. 1932-ൽ ആ വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുവാൻ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു വീണ്ടും പോയി യെങ്കിലും പരീക്ഷക്കു സ്വല്പം മുൻപു ക്ഷയരോഗബാധിതനായിത്തീർന്നു കിടപ്പിലായിപ്പോയി. അന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മൂപ്പതു വയസ്സ് തികഞ്ഞിരുന്നില്ല. മദനപ്പള്ളിയിൽ ചികിത്സിച്ചു ആ രോഗം തൽക്കാലം ശമിച്ചു. 1933-ൽ അവിടെനിന്നു തിരിച്ചെത്തി. പിന്നീട് മൂന്നു കൊല്ലത്തേക്കു നിരന്തരമായി പുസ്തകപാരായണത്തിൽ ഏപ്പെട്ടു. അക്കാലത്താണ് ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലും ഭഗവൽഗീതയിലും നിഷ്ണാതനായത്.

വീണ്ടും കോഴിക്കോട്ട് ക്രിസ്ത്യൻകോളേജിൽ ലെക്ചററായി. അങ്ങനെ 1935-ൽ 1942 ഏപ്രിൽമാസംവരെ അദ്ദേഹം കോഴിക്കോട്ടു തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനരജ്ജമാക്കി സാഹിത്യസേവനം ചെയ്തു. തദനന്തരം ശരീരത്തിന് അസുഖം കൂടിവരുന്നതായി കണ്ടതിനാൽ നാട്ടിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങി. പിന്നീട് അധികമൊന്നും എഴുതിയില്ല. ആകെ ഏട്ടു കൊല്ലത്തോളമേ അദ്ദേഹത്തിനു ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ തദ്ദേകനായായി ഉപാസിക്കുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. അതുതന്നെയും നിരന്തരമാണെന്നു പറയുവാൻ നിർവാഹമില്ല. സഞ്ജയന്റെയും വിശ്വരൂപത്തിന്റെയും പണി അതതു ലക്കം പുറപ്പെടാറാകുമ്പോൾമാത്രമാണ് നിർവ്വഹിച്ചത്. “എൻമടിശ്ശീലയല്ലെൻമടിശ്ശീലമാണെന്നയിൽ വാഴ്ചതെന്നോമനയായത്” എന്നു അദ്ദേഹംതന്നെ പാടിയിട്ടുണ്ട്.

ഗാർഹികജീവിതം:—എം. ആറിനെ ബാധിച്ചിരുന്ന രോഗം ഭയങ്കരമായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 1927-ൽ തന്റെ അമ്മാനായ റിട്ടയർഡ് ഡെപ്യൂട്ടി കലക്ടർ എം. അനന്തൻനായരുടെ ദ്വിതീയപുത്രി കാത്യായനിയമ്മയെ വിവാഹംചെയ്തു. 1929-ൽ ആ ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ഫലമായി ബാബു എന്നൊരു പുത്രൻ ജനിച്ചു. 1930-ൽ പത്നിയും 1939-ൽ ബാബുവും അന്തരിച്ചു. മലയാളംകൊല്ലം 1117-ൽ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനും മരിച്ചു. എന്തെല്ലാം കിടുംബദുഃഖങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നത്! അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാങ്ങിയ വായിച്ചാൽ അതിന്റെ കരിനിഴൽ അതിൽ എവിടെയെങ്കിലും തട്ടിയിട്ടുള്ളതായ

കാണമോ? ആ അജയ്യതയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഗാമിശത്വം പ്രധാനമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. അത്തരത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയെ ലോകം അത്യന്തം വിരളമായേ ദർശിക്കുന്നുള്ളൂ. 1942-ാമാണ്ടു സെപ്തംബർമാസം 13-ാംനു- ആ മഹാപുരുഷൻ പ്രചഞ്ചയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനംചെയ്തു. അതുവരെ അദ്ദേഹം ചെറുതുണിയിൽനിന്നു കേരളീയരുടെ അശ്രുപ്രവാഹം അണുപൊട്ടിയൊഴുകി.

സാഹിത്യസേവനം:—എം. ആർ. നായർ ഏറ്റവും ഹൃദയസ്തോമമായി പദ്യരൂപത്തിലും ഗദ്യരൂപത്തിലും പലതും എഴുതിട്ടുണ്ട്. ആദ്യ കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തുല്യക വ്യാപരിച്ചതു് അധികവും പദ്യത്തിലായിരുന്നു. 1916-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു പതിനാലു വയസ്സുമാത്രമുള്ളപ്പോൾ കൈരളിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണു് ഒന്നാമത്തെ കവിത. കെ. കെ. രാജാവിന്റെ കൃതിയ്ക്കു് ഒരു മറുപടിയായിരുന്നു അതു്.

“രാജൻ! മഹേശാജ്ഞയഭിജ്ഞരാകും
മുനീന്ദ്രൻ നമോദരരൂപമെഴുതിരിപ്പു;
അതീശപരങ്കൽ ദൃഢഭക്തിയൊത്തു
കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിൽ നിഷ്ഠയത്രേ.”

നായരുടെ പല കവിതകളും ലേഖനങ്ങളും ജനരഞ്ജിനി, കവനാകുമാരി, സാഹിത്യചന്ദ്രിക മുതലായ മാസികകളുടേയും, സ്വാഭിമാനി, സമുദായദീപിക, ഗജകേസരി തുടങ്ങിയ വൃത്താന്തപത്രികകളുടേയും പുറങ്ങളിൽ കാണാം. കെ. വി. അച്യുതൻനായരുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ കേരളപത്രിക നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്താണു് അദ്ദേഹം അതിലെ സാഹിത്യനായകനായിത്തീർന്നതു്. ആ പത്രത്തിന്റെ എട്ടാം പുറം എം. ആർ. നായരുടെ ഉപന്യാസങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിരന്തരം അലംകൃതമായിരുന്നു. പിന്നീടു സ്വതന്ത്രമായി രണ്ടു മാസികകൾ അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. [അവയിൽ സഞ്ജയൻ 1936 മുതൽ 1939 വരെയും ‘വിശ്വരൂപം’ 1940 മുതൽ 1941 വരെയും പ്രചരിച്ചു. എം. ആറിന്റെ പേരു് അവയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണംകൊണ്ടാണു് അനുശ്ചരമായി, അഭ്യർത്ഥമായി, അഖണ്ഡജ്യോതിസ്സു പ്രസരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നിലകൊള്ളുന്നതു] എം. ആറിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ എം. ബി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിത്രകാരനും മാധവൻനായർ (മാധവജി) സാഹായ്യകാരനുമായിരുന്നു. മാധവൻനായർ സഞ്ജയന്റെ മാനേജർകൂടിയായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടു പുതിയതറയിലെ ഒരണ്ണമായിരുന്നു എം. ബി. മാധവജി, കതിരംപള്ളിയാടിൽ മാധവൻനായരാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വദേശം വള്ളുവനാട്ടുതാലൂക്കിൽ പുലാമനോൾ എന്ന ദേശമാണു്. പാലക്കാട്ടു കാളേജിൽ സഞ്ജയന്റെ സഹപാഠിയായിരുന്നു. ഇൻറർമീഡിയറുപരീക്ഷ ജയിച്ചിട്ടില്ല.

കൃതികൾ:—എം. ആർ. നായർ വേറെ ചില കൃതികൾകൂടി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നില്ല. 1 കേരളപത്രികയിൽ എഴുതിയിരുന്ന

ആറു നിരൂപണങ്ങൾ 1935-ൽ സാഹിത്യനികഷം എന്ന പേരിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. 2 1942-ൽ ഷേക്സ്പിയർമഹാകവിരുടെ ലോകപ്രസിദ്ധമായ ഒഥല്ലോ എന്ന നാടകം ഗദ്യമായി തർജ്ജമ ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും ഒരു കൃതി മലയാളത്തിലേയ്ക്കും തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ അത് അനുപദാനുവാദമാകരുത് എന്നും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകം നിഷ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. “മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ ഒരു വാചകം വായിച്ചു” ആ വാചകത്തിന്റെ അർത്ഥം അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ ശക്തിയോടുകൂടി ശ്രോതാവിന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കും സംക്രമിപ്പിച്ചുവാൻവേണ്ടി ആ വാചകം പറയുന്ന ആളുടെ സ്വഭാവത്തോടും വിദ്യാഭ്യാസത്തോടും സാഹചര്യത്തോടും തല്ലാലപരിതഃസ്ഥിതിയോടും തല്ലാലവികാരത്തോടും കൂടിയ ഒരു മലയാളി എന്തു പറയുമോ അതു പകർത്തുക. ഇതു മൂലവാചകത്തിന്റെ അനുപദതർജ്ജമയായി പരിണമിയ്ക്കുന്നിടങ്ങളിൽ ഞാൻ അതിനെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അല്ലാത്തിടങ്ങളിൽ ഞാൻ അനുപദതർജ്ജമയെ കേവലം തള്ളുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഷേക്സ്പിയരുടെ മഹത്ത്വത്തിന്റെ നേരെ മലയാളിയുടെ കണ്ണു തുറന്നിരിക്കുകയാണ് എന്റെ ഉദ്ദേശം.” എം. ആറിന്റെ മരണാനന്തരം ‘അന്ത്യോപഹാരം’ (പദ്യം) ‘ഹാസ്യങ്ങളിലി’ (പദ്യം) എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സഞ്ജയൻ:—കേരളപത്രികയിൽ അദ്ദേഹം സാഹിത്യഭാസൻ എന്ന പേരിലാണ് ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതിവന്നത്. ഒരു വാസനാസമ്പന്നനായ കവി, സമൃദ്ധജലനായ തത്ത്വചിന്തകൻ, സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയുള്ള നിരീക്ഷകൻ, നിർഭയനും നിസ്സ്പർശനമായ നിരൂപകൻ, സരസനായ ഗദ്യകാരൻ, അദ്വിതീയനായ ഫലിതമാർമ്മികൻ എന്നിങ്ങനെ പല നിലകളിൽ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ അന്യാദൃശമായ സ്നേഹത്തിനും ബഹുമാനത്തിനും പാത്രീഭവിച്ചു. ഒരു തീച്ചയായി പറയാം. ഇത്രയും സാംസ്കാരികമായ കലാസമ്പത്തോടുകൂടി വിനോദസാഹിത്യത്തിൽ വിഹരിച്ചവർ കുറച്ചുനമ്പറിയാകില്ലാ വേറായില്ല. ദൈവം അദ്ദേഹത്തെ പലവിധത്തിൽ പീഡിപ്പിച്ചു. അവയെല്ലാം പാറപ്പാത്തു എയ്ക്ക ഒരു ഭണ്ഡലശതവിന്റെ മൊട്ടവുകളായി കരുതി അദ്ദേഹം ദൈവത്തേയും പ്രഹരിച്ചു. താൻ കരഞ്ഞുകാണണമെന്നായിരുന്നു ദൈവത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. അതു പറ്റിയില്ലെന്നുമാത്രമല്ല അദ്ദേഹം താനും ചിരിച്ചു അതോടുകൂടി സകലകേരളീയരേയും ചിരിപ്പിച്ചു. ദൈവം അവനതശിരസ്സനും ഇതികർത്തവ്യതാമൂഢനുമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദങ്ങളിൽ പതിച്ചു. ഇതാണ് പരമാർത്ഥം. പിന്നീട് അവിസ്മരണീയമായ ചങ്ങലംപരണ്ടു പാറപ്പാത്തു സഞ്ജയൻ എന്ന തൂലികാനാമധേയം സ്വീകരിച്ചു. ആറുപുറംവയലിൽ പെരുംകളും പാലയുടെ അടുത്തെങ്ങാണ്ടോ ആണത്രേ പാറപ്പാറം. പാറപ്പാറത്തെ സഞ്ജയൻ സകലിതരൂപം കൈക്കൊണ്ടപ്പോൾ പി. എസ്. ആയി പരിണമിച്ചു. ആരാണ് സഞ്ജയൻ? മഹാഭാരതത്തിൽ അദ്ദേഹം അന്നന്നു നടന്ന ഭാരതയുദ്ധത്തെ അന്ധനായ ധൃതരാഷ്ട്രരുടെ കണ്ണുകളിൽ യഥാതഥം

വണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സഞ്ജയന്റെ സേവനത്തിനും അതോടു സാജാത്യമുണ്ട്. അന്ധനായ ചൊതുജനങ്ങളുടെ ദാസനാണ് അദ്ദേഹം. മഹാഭാരതയുദ്ധം ഇന്നും നടക്കുന്നുണ്ട്; എന്നും നടക്കുകയുണ്ടായും. കുറേ സന്തുക്കളും ഒട്ടനവധി അസന്തുക്കളും തമ്മിലുള്ള ഒരു യുദ്ധമാണ് അത്. ദുഷ്ടന്മാരെ നല്ല വഴിയ്ക്കു നയിക്കുവാൻ സഞ്ജയൻ യത്നിക്കുന്നു. ചങ്ങലംപറണ്ട അദ്ദേഹത്തിനു സാധാരണ ദുഷ്ടാ സംഭവിയ്ക്കാവുന്ന ക്ലേശങ്ങളേയും പാറപ്പാറ ആപത്തിലും അദ്ദേഹത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന മനഃസ്ഥൈര്യത്തേയും വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു.

ഫലിതസാഹിത്യം:—ആധുനികകാലത്തെ ഫലിതസാഹിത്യത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യാധിഷ്ഠിതനാണ് പി. എസ്. യഥാർത്ഥമായ ഹാസസാഹിത്യം എന്തെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ താഴെക്കാണുന്ന വിധത്തിൽ നിവ്വചനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

“കരളെറിഞ്ഞാലും തല പുകഞ്ഞാലും
ചിരിക്കണമതേ വിദ്യഷകധർമ്മം.
ചിരിയും കണ്ണീരുമിവിടെക്കാണുവെ
തൊരുപോൽ മിഥ്യയെന്നറിവോനല്ലീ നീ?
ഇവ രണ്ടിൽച്ചിരി പരം വരണീയ—
മവനിയിൽ ഹാസ്യമതുതധാരതാൻ.
വിഷാദമാത്താവിൻ വിഷം, വിദ്യഷക
വിശുദ്ധാനന്ദത്തിൻ വിലേപനം ചിരി.

.....
ചെറുകവികളിങ്ങരങ്ങേറും മുൻപേ—
യൊരു കളരിയിൽപ്പറിച്ചിരിക്കണം.
യുവവിമർശകകരാഗ്രഹികളെ
വിവേകമുള്ളൊരൊന്നുഴിഞ്ഞിരിക്കണം.
തിര മുറിച്ചാഴിപ്പരപ്പിൽ നീന്തുവാൻ
കുളത്തിലെ വെള്ളം വയറിലെത്തണം.
നവീനവിപ്ലവവികൃതിപ്പിള്ളരെ—
ച്ചെവി പിടിച്ചു നേർവഴിയിലാക്കണം.
ചിരിക്കൊണ്ടു കണ്ണു കലരും സത്യത്തെ—
പ്പൊതിഞ്ഞു നല്ലവതെളിപ്പമെന്നാലും
കരുതിപ്പോകൊല്ല! ശരിക്കുത ചെയ്യാൻ
പരിചയം പോരാ, ഗുരുതപവും വേണം.

പരിഹാസമെന്നാൽ ശകാരമാത്രമേ—
ല്ലൊരിക്കലുമതു മറക്കരുതാതം.
പരിഹാസപ്പതുപ്പുന്നീർച്ചെടിക്കെടോ
ചിരിയത്രേ പുഷ്പം; ശകാരം മുളളതാൻ.

അതിന്റെ പൂവാണച്ചെടിക്കലങ്കാരം—
 മതിന്റെ മുളുല്ലെന്നറിഞ്ഞുകൊള്ളുക.
 വെറും മുളുല്ലായിന്നാൽ സഹൃദയലോകം—
 മറഞ്ഞറിഞ്ഞിട്ടമതിനെയല്ലൊഴേ.
 ചിരിയെന്നാലതിന്നൊരു മയം വേണം;
 വരസാരസ്യത്താൽ സുഗന്ധിയാകണം.
 പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്താൽ തൃപ്തമാക്കണം;
 തികഞ്ഞ സാഹിത്യപ്രഭ കൊടുക്കണം.
 ഒരു മുളുള തട്ടി മുറിഞ്ഞാലും പ്രിയം—
 നഖക്കുതംപോലെ മനോജ്ഞമാകണം.
 കുറച്ചൊരു നീറലിരുന്നാലുമതി—
 ലൂറുന്ന രാഗത്തിൽ മനം ലയിക്കണം.
 അതിന്റെ മാധുര്യസുഖലഹരിയിൽ
 മതി മയങ്ങണം; കദനമാറണം.
 ഇതു വയ്ക്കുന്നാകിൽപ്പരിഹാസം നീല—
 മതിലിറങ്ങാതെ കഴിക്കേ കേസരി!”

എത്ര ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ ആദർശങ്ങളാണ് ഈ വരികളിൽ വിഭാവനം ചെയ്തിരിക്കുന്നത്! ഈ ആദർശങ്ങളെ ആകുന്നിടത്തോളം ലക്ഷീകരിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു പി. എസ്. തന്റെ സാഹിത്യജീവിതം നയിച്ചത്. അപൂർവ്വം ചില അവസരങ്ങളിൽ ആകാശത്തിലേക്കു് എയ്ക്കു അമ്പുകര ഇടയ്ക്കുള്ള മരക്കൊമ്പുകളോളമേ പൊങ്ങിയുള്ള എന്നു വരാം; വന്നിട്ടുണ്ടു്. ആർക്കാണ് വരാത്തതു്?

എം. ആറിന്റെ മാറ ചില ഗുണവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ:—ഏതൊരു കാഴ്ചയിലും ഭാവനയിലും ചിരിക്കാനുള്ള വക സഞ്ജയനങ്ങളായിരുന്നു. അതിനെ പരഹൃദയങ്ങളിൽ അതേനിലയിൽത്തന്നെ പ്രസരിപ്പിച്ചു് അവിടമെല്ലാം ആനന്ദമയമാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയും അതോടുകൂടിത്തന്നെ സമ്മേളിച്ചിരുന്നു. ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഏഴുതുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു സ്വകീയമായ ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഹാസ്യാനുഭവങ്ങളിലല്ലാതെ പരകീയതപം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ലണ്ടനിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ പഞ്ച് (Punch) എന്ന വാരിക വായിച്ചു പഠിച്ചു ചിന്തിച്ച മനനംചെയ്ത ഹൃദയത്തിൽ അലിയിച്ചു ചേർത്തുവന്നതു സംസ്കാരസമുന്നതിയെ കാംക്ഷിച്ചുമാത്രമാണു്. പഞ്ചിനേയും അതിശയിക്കുന്ന പാടവത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം പരശ്ശതം ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ തുല്യക ദൈവസരത്തിലും മതത്തിനോ സമുദായത്തിനോ കക്ഷിക്കോ വേണ്ടി അദ്ദേഹം മലിമസമാക്കിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു് ആരും ശത്രുക്കളല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനെ പിൻതിരിപ്പനാണെന്നു ചിലർ അവഹേളനം ചെയ്തു് അവരുടെ സ്പർദ്ധയ്ക്കും സങ്ക

ചിതചിന്തയ്ക്കും ഉദാഹരണമായി ഗ്രഹിക്കാം. തന്റെ സർവ്വമായ കലാബോധത്തിനുംമേൽ ഉയർന്ന പ്രകാശിക്കുന്ന ആദ്ധ്യാത്മികസൗന്ദര്യത്തിന്റെ പരമാരാധകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഒരു പ്രതിയോഗിക്കു് എഴുതിയ മരപടിയിൽ ആ വശ്യവചസ്സു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇങ്ങനെയാണു്: “അങ്ങനേ! തപവും സത്യവും ഇന്നു വേഷക്കാരന്റെ ഭവത്തുകുടിയേ നിഗ്ഗമിക്കാവു എന്നില്ല. യാതൊരു സ്ഥിരസത്തയും ശൈലീഭേദത്തെയോ ഭാഷാഭേദത്തെയോ ആസ്പദിക്കുന്നുമില്ല. ‘പ്രഭോ! ഒരു ഗായകന്റെ നിലയിൽമാത്രമേ അങ്ങയുടെ സന്നിധിയിൽ വരുവാൻ എനിക്കു് അവകാശമുള്ളു’ എന്നു മഹാകവി ടാഗൂറാണു് പറഞ്ഞതു്. ആ വാചകത്തിൽ സ്തൂരിക്കുന്ന വിനയത്തോടും അഭിമാനത്തോടുംകൂടിത്തന്നെ ‘പടച്ചവനേ! ഒരു കോമാളിയുടെ വേഷത്തിൽ മാത്രമേ തിരുമുമ്പിൽ ഹാജരാകുവാൻ അടിയൻ ധൈര്യപ്പെടുന്നുള്ളു’ എന്നു് ഒരു കോമാളിക്കും പറഞ്ഞുകൂടേ! അതുകൊണ്ടു സഞ്ജയബന്ധോ! സഞ്ജയൻ കോമാളി ആണെന്നു ധരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽപ്പരം ഒരു കൃതാർത്ഥ പി. എസ്സിനു വന്ദപേതവാനില്ലതന്നെ. പക്ഷേ, തമിഴു് സ്റ്റേജിന്മേലുള്ള കോമാളിയാണെന്നുമാത്രം ആളുകൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കാതിരുന്നാൽ മതി. എനി സാക്ഷാൽ പടച്ചവന്റെ കാര്യംതന്നെ എഴുതുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം വഹിച്ചവരുണവരായ സ്വന്തം പ്രതിനിധികൾകൂടി ചിലപ്പോൾ ഒരു പരിഹാസച്ചിരി ചിരിക്കാറുണ്ടെന്നുള്ളതിനു് എനിക്കു മതിപ്പെട്ട തെളിവു ഹാജരാക്കുവാനുണ്ടു്. പശ്യ:—

‘തമുവാച ഏഷീകേശഃ പ്രഹസന്നിവ ഭാരത!
സേനയോരഭയോർമ്മധ്യേ വിഷീഭന്തമിദം വചഃ.’

നോക്കിയോ! ‘പ്രഹസന്നിവ’ ഗൗരവമേറിയ കാര്യങ്ങളാണു് പറയുവാൻ പോകുന്നതു്. പക്ഷേ നമ്മുടെ വിഷാദാത്മകന്മാരെപ്പോലെ കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറച്ചും മൂക്കു പിഴിഞ്ഞും നെടുവീപ്പിട്ടുംകൊണ്ടല്ല ‘പ്രഹസന്നിവ’—അതു പരിഹാസച്ചിരിതന്നെയായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു തെളിവു് അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ കിടക്കുന്നു. എവിടെവിടെ പൂർവാപര വിരോധവും യുക്തിഭണ്ഡവും ബുദ്ധിവിപ്ലവവും പൊങ്ങച്ചവും മിഥ്യാചാരവും സൊള്ളും ഭേളും കാണുന്നുവോ, അവിടെവിടെ, അതിന്റെനേക്കു മുൻചൊന്ന പരിഹാസച്ചിരി പകർത്തുകയാണു് ഈ കോമാളിയുടെ ഉദ്ദേശം. അതുകൊണ്ടു് ‘അശോചുാനനപശോചസ്തപം’. ആരെപ്പറ്റി ആളുകൾ കോമാളിയാണെന്നു പറയുമ്പോൾ ആർക്കുവേണ്ടി അങ്ങനേ അനുശോചിയ്ക്കുന്നുവോ ആ ഞാൻ മേപ്പടി വിശേഷണത്തെ രത്നമകുടം പോലെ ധരിയ്ക്കുവാനായിക്കൊണ്ടു തലതാഴ്ന്നിരിക്കുന്നവനാണു്. അതിനുള്ള ഏന്റെ അഹ്തയെപ്പറ്റിമാത്രമേ തല്ലാലം അനിവാര്യമായ ഒരു ശങ്ക എന്നു ബാധിയ്ക്കുന്നുള്ളു.”

എന്താണ് മനുഷ്യജീവിതം? അതുകൊണ്ടുള്ളതല്ലെന്നും, പ്രകൃത, ചിരിക്കാനുള്ളതാണെന്നുമാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ആഹാരം അത്യാവശ്യകതയെന്നും അതിനുവേണ്ടി അല്പം കൈമുതലുള്ളവരോട് അവയ്ക്കു കാണിക്കുകയും അവരുടെ സ്വത്തു പിടിച്ചടക്കുവാൻ സംഘടിതശ്രമം ചെയ്യുകയുമല്ല ഉത്തമമായ സാഹിത്യകാരന്റെ കർത്തവ്യം. കറേക്കാലം കരച്ചിലും പിഴിച്ചിലുമായി കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ മഹനീയമായ പാരമ്പര്യത്തെ നാം വിസ്മരിക്കരുത്. അനശ്വരമായ ആനന്ദം പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ തല്പണത്തിൽനിന്നുമാത്രം ലഭിക്കുന്നതല്ല. സഞ്ജയന്റെ ലോകം ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഗീതയിൽ ഉപദേശിച്ചിരിക്കുന്ന മാതിരിയിലുള്ളതാണ്. ആസുരീസമ്പത്തിൽനിന്നു ദൈവീസമ്പത്തിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം മനുഷ്യനെ ഉയർത്തുന്നു. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗമാത്രമാണ് ഫലിതം. ആ ഫലിതം മഹാത്മ്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രമാണ്. ആദർശത്തിനൊത്ത യുക്തിയും, യുക്തിക്കൊത്ത ആശയവും, ആശയത്തിനൊത്ത വാക്കും, വാക്കിനൊത്ത അർത്ഥവും, അർത്ഥത്തിനൊത്ത വൃണ്ണവും അതിൽ അഹമഹമികയാ കളിയാടുന്നു. വടക്കൻപാട്ടുരീതിയായാലും കൊള്ളാം, ദേവപ്പക്ഷക്കീലിയായുടെ തുളിനാടൻമലയാളഗദ്യമായാലും കൊള്ളാം, ഏതുതരത്തിലും നിലയിലുമുള്ള വായനക്കാരനേയും, രാജാവിനേയും രജകനേയും, അദ്ദേഹം അതുതാഴെനംകൊണ്ടു നിർവൃതരാക്കും. പദസമുച്ചയത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു കോടീശ്വരനാണ്. അതിന് അദ്ദേഹം ഏഴുതീട്ടുള്ള ഓരോ വാക്യവും സാക്ഷിനില്ക്കുന്നു. അന്യന് അനുകരിക്കാവുന്നതല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി. രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം മഹാത്മാ ഗാന്ധിയുടെ ഒരു വിനീതനായിരായിരായിരുന്നു. ജന്തുയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ തുല്യ ആരും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രാണനിൽ പ്രാണനാണ്. അതു കലയ്ക്കു കീഴടങ്ങണമെന്നു വാദിക്കുന്നവരുടെനേക്ക് അവർ അനുമത എത്രയെന്ന ബഹുമാന്യന്മാരായാലും തന്റെ വിശ്വപ്രപഞ്ചം കാണിയ്ക്കുന്നതിനും, വേണ്ടിവന്നാൽ തുലികാചക്രം ഇളക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. കുട്ടിയെക്കുടന്നാണെന്നു അദ്ദേഹത്തെ കണ്ട ചിലർ അന്ധാളിച്ചു. വാസ്തവത്തിൽ സ്വർഗ്ഗീയ സന്ദേശത്തിന്റെ സംവാഹകനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

കവിത:—ഫലിതസാഹിത്യകാരന്മാർ സമീപകാലത്തു പദ്യനിർമ്മാണപ്രാഗല്ഭ്യത്തോടുകൂടി കേരളത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടില്ല. സഞ്ജയനെ സ്പംബന്ധിച്ചു പറയുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഫലിതസാഹിത്യം ഏഴുതിത്തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പിൽത്തന്നെ ഒരു ശ്രുതിപ്പെട്ട പദ്യകാരനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നോക്കുക ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ.

“അളികളൊടൊടിട്ടു വണ്ണ-
പ്പുതമ കലൻ മനോജ്ഞമാം കഥത്താൽ

നവകമലകളായിരിക്കുകയും
തവ മുഖമെന്തു മാച്ചിടുന്നു ബാലേ?"

(മുട്ടപടം)

“കളയേണമടക്കളത്തിലും
ക്കുതിയാൻള്ള വിനയപ്രഭുവെ
അതിദൂരം ശ്രവമയ്ക്കുനൂമാം
പദമെന്തിന്നു സുകാവ്യവേദിയിൽ?"

(തിലോദകം)

“ഭയം ഭ്രമിപ്പിച്ച നയനങ്ങളടൻ
വിയത്തിലേക്കോടി—മനുഷ്യചാപലം.
അവിടെയെങ്ങനെ കഥിക്കുമെന്തേ?
നമോസ്തു ദേവി തേ, മഹാഭയാപഹേ!
ഒരു സൂരൻ പോയി മറയുമ്പോഴേക്കു—
മൊരായിരമല്ലോ വരുന്നു സൂരന്മാർ.
നിരന്തരാകുമീ മഹാഗുഹത്തിലേ—
ച്ചിരന്തനമണിസുവണ്ണദീപങ്ങൾ;
വിയൽകടാഹത്തിൽ തനിച്ചല്ല നമ്മൾ
തിരിയുവതെന്നു പറയും ഗോളങ്ങൾ;
മരണകാലം സുധയാർന്നുറുന്ന
ജനനിതൻ യോദ്രവത്തിനുള്ളികൾ;
അഴകൊഴുകുന്ന ഗഗനമേലാപ്പിൽ
മുഴുകിക്കൊണ്ടാകും കനകപ്പുള്ളികൾ;
തടയാതെങ്ങുമേ കുതിച്ചിടും കാല—
നദിയിലേ മനോഹരനിപ്പോളകൾ;
നദോജലധിതന്നടിത്തട്ടിൽ മിന്നും
പ്രഭ കലരുന്ന മനോജ്ഞരത്നങ്ങൾ;
മഴ പൊഴിച്ചുഴി ഫലാഡ്യമാക്കുന്ന
സുരാധിനാഥന്റെ സഹസ്രനേത്രങ്ങൾ;
പടൻപൊങ്ങിയ വസന്തരാവായ
നരംപിച്ചകത്തിൻ നിറംകൂടും പൂക്കൾ;

കവിശൈലം കണ്ണും കരളിമില്ലാതെ
കഥിപ്പൂ ഹാ! കഥമവതൻവൈചിത്ര്യം?" (ആ രാത്രി)

ഇവയെല്ലാം 1931-നു മുൻപുതന്നെ കൃതികളാണ്.

വിനോദസാഹിത്യം:—ഇതിന്റെ സ്വരൂപം ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൂടം ഇതിനുവേണ്ടി പ്രദർശിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മറ്റു ചിലവകുടി എടുത്തുകാണിക്കാം.

“മക്കളാത്തോടു മുളിന്നു കൊതു; നീയൊരു ചുഷകൻ
തൊഴിലാളിമനുഷ്യന്റെ ചോര കട്ടുകടിക്കുവാൻ;

സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടും ഞാനെൻ തൊഴിലാളിസ്സുവാക്കളെ
ജപ്തപ്പണത്തിന്നെതിരായ് നിന്റെ കാലമടുത്തുപോയ്.

ഉദയംതൊട്ടത്തിയോളം വേലചെയ്തു പൊറുത്തിട്ടും
നരന്റെ ചോര ശാപ്പിട്ടു പുലരും നീചനാണു നീ.

നിന്നക്കൊടി പാപ്പിച്ചു പാറും ഞാൻ വീടുതോറുമേ;
പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടിട്ടും ഞാൻ പ്രസംഗം പൊടിപാറിട്ടും;

നിന്നെച്ചവിട്ടിത്തേപ്പിക്കാത്തടക്കുകയുമില്ല ഞാൻ;

മാർക്സ് ഞാൻ; ലെനിനി ഞാൻതാൻ സ്റ്റാലിൻ ഞാനോക്കു ഓർമ്മതേ!

(മുട്ടയും കൊതുകും)

ഹിമവാൻ ചോദിച്ചു:—

“ആരിസ്സുവാക്കൾ നാടൊട്ടും പ്രസംഗിച്ചുനടക്കുവോർ?
ഉദ്ദേശമെന്തവകെല്ലാം വിസ്തരിച്ചുചെയ്തു നീ?”

ഭാരതം പറഞ്ഞു:—

“വിദ്വേഷപ്പട്ടത്തിയിൽ ജ്ഞാനമാഹുതിചെയ്യുവോർ;
ഉത്തമാംഗം മനുഷ്യനു വയറെന്നു ശരിക്കുവോർ;

ഒരു നേരത്തെയുണിനു സത്യാഹിംസകൾ വില്ലുവോർ;
ആസ്തികൃത്തേ‘യവീ’നെന്നു ചൊല്ലിപ്പരിഹസിക്കുവോർ;

അവർക്കു ഹിതമല്ലാത്തതോതുന്നൊരൊട്ടു ചിക്കുവോർ;
അതോടൊന്നിച്ചുചിപ്രായുസപാതന്ത്രൂത്തെ സ്തുതിക്കുവോർ;

മുതലാളിത്തമാം മൂടൽ നീറുന്ന തൊഴിലാളിയെ
വിപ്ലവത്തിക്കുഴിക്കുള്ളിൽത്തള്ളി രക്ഷിച്ചിടുന്നവർ;

അവർക്കൊരുപമാനത്തിന്നൊരെയും കാണുതില്ല ഞാൻ;
അവർക്കു തുല്യമവർതാൻ; രാക്ഷസൻ രാക്ഷസോപമൻ.”

(അനന്തപയം)

സഞ്ജയന്റെ പരിഹാസകൃതികളിൽ പ്രധാനസ്ഥാനത്തെ അഹിക്കുന്ന
ഒന്നാണു് ഏമറിഗീത.

“ശിഷ്യ ഉവാച:—

ഡിമോക്രസിക്കു ലോകത്തിൽ കൃത്ത കോമരമാം മവാൻ
സേപച്ഛപോലല്ലയോ രാജ്യം ഭരിച്ചിടുന്നതിന്ത്യയിൽ?

ശ്രീ ഏമറിഗേവാൻവാച:—

അറിവാരവനെന്നോണം ചോദിക്കുന്നതു ശിഷ്യ! നീ?
ചോദ്യം ചോദിച്ചിട്ടും നീയും ഞാനുമൊന്നെന്നതോർക്കണം.

തടങ്ങലിൽപ്പാർക്കുവാനുമപ്പോൽപ്പാപ്പിക്കുവാനുമേ
ഒന്നുതന്നെ ധരിച്ചാലുമടിപ്പോനടിഭേസിയും.

*

*

*

*

ബ്രിട്ടീഷെമ്പയറെന്നൊന്നു സത്യമാണനുമാക്കയും
മിഥ്യയാണിതു ലോകത്തിലാദ്യതപമനുശപതം.
പണ്ടേയ്ക്കുപണ്ടേയ്ക്കോന്നിതെന്നെന്നും നിലനിന്നിടും;
ഭൂമുഖംമുഴുവൻ വ്യാപിച്ചതുനില്ക്കുന്നു നിസ്തലം.
മഴ വെട്ടിമുറിക്കില്ല തീയ്യ പുട്ടുകുരിച്ചിടാ;
വെള്ളം നനയ്ക്കില്ലിതിനെക്കാറണക്കുകയില്ലെടോ.

ഇതി ശ്രീമദേമറിഗിതാസുപനിഷത്സു സാമ്രാജ്യഭരണവിദ്യായാം മറിയായ
ശാസ്ത്രേഷു ശ്രീയേമറിശിഷ്യസംവാദേ സാംഖ്യയോഗോ നാമ പ്രഥമോ
ധ്യായഃ.”

മൂന്നാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ ഈ ഏകയാകാക്ഷകമായ കവിത മുറി
ഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. ബാക്കി ഭാഗം ഏഴുതീട്ടില്ല.

“ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചിക്കുത്തു്:—

‘പിന്നെ പി. എസ്. ഒരു റസം ഉണ്ടായതു് എന്താണെന്നു
നമ്മൾ പറയാം. ഇന്നാൾ ഒരു ദിവസം ഏറണാകുളം ബോട്ടുജട്ടിയിൽ
വെച്ചു് രണ്ടു് ആളുകൾ തമ്മിൽ വാദപ്രതിവാദം ഇടുന്നതു നമ്മൾ
കേട്ടു സഞ്ജയൻ പുസ്തകത്തിൽ കൊച്ചിക്കുത്തു് എഴുതുന്ന ദേവപ്പാ
ക്കുക്കിലിയാ ഏറണാകുളത്തു് ഉള്ള നമ്മുടെ ഒരു ആൾതന്നെയെന്നും
അതൊന്നും അല്ലാ പി. എസ്. തന്നെയാണെന്നും അവർ പറഞ്ഞു
തമ്മിൽ വളരെ കഷ്ടപിഷ്ടയായിപ്പോയി പി. എസ്സിന്റെ ഷൈൽ
അങ്ങനെയല്ലാ എന്നു് ഒരാൾ പറഞ്ഞു അപ്പോൾ മറ്റൊ ആൾ
തനിക്കു് ഒരു മണ്ണും അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നു പറഞ്ഞു. ഷൈൽ എന്നു
പറഞ്ഞാൽ എന്തെന്നു നമുക്കു് അറിഞ്ഞുകൂടാ എന്നാലും ഇപ്പോഴും
ഇങ്ങനെ അവിഷ്വാസം ഉള്ള ആളുകൾ ഉണ്ടല്ലോ എന്നു നമ്മൾ
വളരെ പരിതാപ ഇടുന്നു എന്നാൽ നമ്മൾ കള്ളി കൊടുക്കേണ്ട
എന്നു വിചാരിച്ചതന്നെ അന്ധരോടു് ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല.”

(ദേവപ്പാക്കുക്കിലയയുടെ ഒരു കൊച്ചിക്കുത്തിൽനിന്നു്)

സഞ്ജയന്റെ സരസ്വതീപ്രസാദം ആസ്വദിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം സി
ദ്ധിച്ച നമ്മെ ചരിതാർത്ഥരാണെന്നു നാം പറയുന്നതിൽ അനൗചിത്യ
മില്ല. ആ ‘രാപ്പകൽ പുണ്ണശോഭ’മായ ആദിത്യമണ്ഡലം അതിന്റെ
അനന്തപ്രകാശം നാലുപാടും വീശി ആകാശത്തിൽ കല്പാന്തസ്ഥായിയാ
യി വിഹരിക്കുന്നു; അനവധി ഗോളങ്ങളെ പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുന്നു. സ
ഞ്ജയനുള്ള സ്ഥലത്തു വിഷാദാത്മകതയെന്നൊന്നില്ല. എല്ലാം രസ
മയം; എല്ലാം ആനന്ദപുണ്ണം. ദേവന്മാർപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ
ആഗമനത്തിന്നു കൊതിച്ചിരിക്കണം; അല്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹം അത്ര അല്പാ
യസ്സിൽ നമ്മെ വിട്ടുപിരിയുവാൻ കാരണമില്ലല്ലോ.

ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള (1070-1113)—ജനനം:—കുന്ന
ത്തൂർതാലൂക്കിൽ കുന്നത്തൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഇഞ്ചക്കാട്ടുപത്തൻവീടു്

എന്നൊരു ഗ്രന്ഥമുണ്ട്. അതിന്റെ ഒരു ശാഖയാണ് ശാസ്താക്കോട്ടയ്ക്കു സമീപം വള്ളിശ്ശേരിക്കൽ ആലത്തൂർ എന്ന കിടംബം. ആ കിടംബം കാലാന്തരത്തിൽ ഇഞ്ചക്കാട്ടുപുത്തൻവിട്ടിൽ ലയിച്ചു. ആ വിട്ടിലെ കല്യാണിയമ്മയുടേയും, പിന്നീട് അടുർ മജിസ്ട്രേട്ടുകോടതിയിലെ ഒരു വക്കീലായി വളരെക്കാലം വ്യവഹരിച്ചിരുന്ന കുന്നത്തൂർ പപ്പപ്പിള്ളയുടേയും പുത്രനായി ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള 1070-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 30-ാംനു ജനിച്ചു. ഏഴു മാസത്തോളംമാത്രമേ അവിടെ താമസിച്ചുള്ളൂ. അപ്പോഴേയ്ക്കു പപ്പപ്പിള്ള ഒരു നല്ല വക്കീലെന്നു പേരു കേട്ടുതുടങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ അടുർ താലൂക്കുകച്ചേരിയ്ക്കു സമീപം ഒരു വിട്ടു വാടകയ്ക്കെടുത്തു് അവിടെ പാപ്പുതുടങ്ങി. അടുരിൽനിന്നു രണ്ടു നാഴിക അകലെയുള്ള പെരുങ്ങനാട് എന്ന സ്ഥലത്തെ ചെറുതെങ്ങിലഴികത്തുവിട്ട് ഒരു ഉടമ്പടിപ്രകാരം തനിയ്ക്കു കിട്ടുകനിമിത്തം ആ വിട്ടിലേയ്ക്കു് അദ്ദേഹം താമസം മാറി.

മലയാളവിദ്യാഭ്യാസം:—കൃഷ്ണപിള്ള ആദ്യം പെരുങ്ങനാട്ടു പ്രൈമറിസ്കൂളിലും മൂന്നാംക്ലാസ്സിനുമേൽ വടക്കേടത്തുകാവു സ്കൂളിലും പഠിച്ചു. ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു സാഹിത്യത്തിൽ പ്രശംസനീയമായ അഭിരുചി ഉണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛൻ പതിവായി ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ടു വായിയ്ക്കുകയും മകനെക്കൊണ്ടു വായിപ്പിച്ചു് അത്ഥം പാഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തുവന്നിരുന്നുവെങ്കിലും മകനു് അതിലൊന്നും മനസ്സാച്ചതായി കാണുന്നില്ല. കഥ കേൾക്കുന്നതിലും പറയുന്നതിലും ഈ. വി. അന്നുതന്നെ വളരെ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നു. അഞ്ചാംക്ലാസ്സിൽ പഠിയ്ക്കുമ്പോൾ ചില കവികളെ അനുകരിച്ചു് അനേകം ചില്ലറക്കവിതകൾ എഴുതി. 1083-ൽ മിഡിൽസ്കൂൾ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. പിന്നീട് ഒരു കൊല്ലം ഏഴാംക്ലാസ്സിൽ പഠിച്ചതിനുമേൽ 1084 മിഥുനത്തിൽ തുമ്പമൺ ഇംഗ്ലീഷ് മിഡിൽസ്കൂളിൽച്ചേർന്നു് ആ ഭാഷ പഠിച്ചുതുടങ്ങി. ആയിടെയ്ക്കു 'മറിയാമ്മ' എന്ന പേരിൽ ഒരു ചെറുകഥയെഴുതി കുന്നംകുളത്തെ ആത്മപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസം:—1086-ൽ തുമ്പമൺ വിട്ടു് ആലപ്പുഴ സനാതനധർമ്മവിദ്യാശാലയിൽ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിത്തുടങ്ങി. ഈ. വി. യുടെ വിപുലമായ ലോകപരിചയസമ്പത്തിന്റെ ആരംഭം അവിടെ വെച്ചാണ്. ബി. വാമനബാലിക എന്ന അസിസ്റ്റൻറു മാസ്റ്ററെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ ബഹുമാനമായിരുന്നു. ആ ഗുരുഭൂതൻ നിദ്ദേശിച്ച ആദർശങ്ങൾ അനുസരിക്കുവാൻ തനിയ്ക്കു സാധിച്ചില്ലെന്നും അതാണ് തന്റെ ജീവിതത്തിലെ പരാജയത്തിനു കാരണമെന്നും എന്നാൽ 'കുറച്ചൊക്കെ ശരിയാക്കുന്നതിനുള്ള കാലം ഇനിയും വൈകിട്ടില്ലല്ലോ' എന്നും അദ്ദേഹം ജീവിതസ്മരണകളിൽ ഏറ്റുപറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഭാഷാപോഷിണിയിലും മറ്റും ചില ലേഖനങ്ങൾകൂടി അക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. സ്കൂൾഫൈനൽപരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്നതിനുശേഷം ബാലകൃഷ്ണൻ എന്നൊരു നോവൽ എഴുതി കായകളത്തുനിന്നു

പ്രവർത്തിക്കുന്ന സമൂഹം എന്ന മാതൃകയിൽ രൂപംകൊണ്ടിട്ടു. ഇംഗ്ലീഷിൽ നവീനവനത്തിലെ ബാലന്മാർ (Children of the new forest) എന്നൊരു കഥാപുസ്തകമുണ്ട്. കഥാപുരുഷൻ അതിനെ ആസ്പദമാക്കി അനുകരണരൂപത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു കഥയാണ് ബാലകൃഷ്ണൻ. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ചാർത്സ് ക്നാമൻ ശത്രുഭയംനിമിത്തം കാന്ദിശീകരായി സഞ്ചരിക്കുന്നതും, രാജഭക്തന്മാരായ ചില പ്രജകൾ അദ്ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതുമാണ് മൂലഗ്രന്ഥത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. ചാർത്സിനുപകരം മാർത്താണ്ഡവർമ്മഹാരാജാവിനെ പ്രവേശിപ്പിച്ച തന്റെ കഥയ്ക്കു ചരിത്രപരമായ ഒരു പശ്ചാത്തലമുണ്ടാക്കി. സമകാലികങ്ങളായ സംഭവങ്ങളെ വിവരിച്ചാൽ അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിൽ കുറവും കുറവും കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ഏഴുപുരുഷന്മാരും, അതു കൂടാതെകഴിക്കണമെങ്കിൽ ചരിത്രാവലംബിയായിരിക്കണം പ്രതിപാദ്യമെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അക്കാലത്തെ വിചാരം. സ്കൂൾഹെന്റൽപരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുശേഷം കോട്ടയം സി. എം. എസ്. കോളേജിൽ ചേരുകയും അവിടെനിന്ന് ആ പരീക്ഷയിൽ ഉത്തീർണ്ണനായി ബി. എ. പരീക്ഷ പാർക്കുവാൻ തിരുവനന്തപുരത്തു പോകുകയും ചെയ്തു. അവിടെവെച്ചു സി. വി. രാമൻപിള്ള അദ്ദേഹത്തെ കാണുവാൻ ആളയച്ചു. അങ്ങനെ സി. വി.യുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടി ഈ. വി.യുടെ ജീവിതത്തിലെ മറ്റൊരു കാലഘട്ടം ആരംഭിക്കുന്നു.

അനന്തരകാലവിദ്യാഭ്യാസം—സി. വി. രാമൻപിള്ളയുമായുള്ള സമ്പർക്കം:—കഥകൾ എഴുതുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ഈ. വി.യ്ക്ക് അക്കാലത്തു് ഒന്നിന്നൊന്നു വർദ്ധിച്ചുവന്നു; എന്നാൽ അതിനുവേണ്ട വൈദഗ്ദ്ധ്യം അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിന് ഉത്തേജകമായിത്തീർന്നു സി. വി.യുമായുള്ള സമ്പർക്കമാണ്. അന്നു സി. വി. രാമരാജബഹദൂർ രചിക്കുകയായിരുന്നു. താൻ അതു പറഞ്ഞുകൊടുക്കുമെന്നും, ഈ. വി. കേട്ടെഴുതിക്കൊള്ളണമെന്നും അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. ഈ. വി.യുടെ സാഹിത്യപരിചയത്തെയും, ഭാവനാകശലതയെയും ആ അന്തേവാസിത്വം ഗണനീയമായവിധത്തിൽ പോഷിപ്പിച്ചു. 1093-ൽ ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. മലയാളത്തിന് ക്നാമതായി ജയിക്കുകയാൽ കേരളവർമ്മ മെഡലിന് അർഹനായി. 1094 തുലാത്തിൽ ഹജൂർ ക്ലർക്കുവരിയിൽ ഒരു ക്ലാക്കായി; അവിടെനിന്നു കല്ല്യളം അസിസ്റ്റന്റ് തഹശീൽദാരായി ഉയർന്നു. പിന്നീട് ലാൻറ് റവന്യൂ കമ്മീഷണർ ആഫീസിലും, അക്കൗണ്ടാഫീസിലും ജോലിനോക്കി. 1094 ഇടവത്തിൽ സി. വി.യുടെ കനിഷ്ഠപുത്രി മഹേശ്വരിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. 1097-ലായിരുന്നുവല്ലോ സി. വി.യുടെ ചരമം. 1099-ൽ ബി. എൽ. ജയിച്ചു ഈ. വി. തിരുവനന്തപുരത്തെ കോടതികളിൽ വ്യവഹരിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. 1100-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിൽ പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം കൊല്ലത്തേക്കു മാറ്റി. വക്കീൽപ്പണിക്കുപുരമേ അവിടെ മലയാളിയുടെ പ്രസാധകത്വവും നിർവ്വഹിച്ചു. ക്രിമിനൽ

കേസ്സുകൾ വ്യവഹരിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥനെന്ന പേർ പ്രചരിച്ചതുടങ്ങി. പക്ഷേ താണതരം സർക്കാരുദ്യോഗത്തിലെന്നപോലെ അഭിഭാഷകവൃത്തിയിലും അദ്ദേഹത്തിന് ഔസുക്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എല്ലാവിധത്തിലും നിരങ്കുശമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കണമെന്നും അതിനു തുല്യകാവ്യാപാരമാണ് സമുചിതമായ ആയുധമെന്നും അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. പല പുസ്തകങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1106-ൽ നിയമസഭയിലെ ഒരംഗമായി. മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരിക 1109-ൽ ചിങ്ങം 26-ാംനു- ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ത്രിലോകസഞ്ചാരി എന്ന നിഗൂഢനാമത്തിൽ പല വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഫലിതമയങ്ങളായ ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി. 1113 ചിങ്ങം 13-ാംനു- കോട്ടയം മനോരമക്കാർ ഒരു പുതിയ വാരിക തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതിൽ നേത്രരോഗി എന്ന വ്യാജപ്പേരിൽ അതേമാതിരി ലേഖനങ്ങൾ തുടർന്നുഴുതി. 1110-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു വീണ്ടും പ്രാകൃീസു മാറി. ആ രണ്ടു വാരികകൾക്കും പ്രശസ്തി നേടിക്കൊടുത്തത് ഈ. വി. ആയിരുന്നു. മനോരമയുമായുള്ള ബന്ധം അവസാനംവരെ നിലനിന്നു. 1113-ാമാണ്ടു മീനമാസം 17-ാംനു- യശശ്ശരീരനായി. മഹേശ്വരീയമ്മയുമായുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. മരിക്കുന്നതിനു കുറേക്കാലംമുമ്പു ഒരു ബി. ഏ.ക്കാരിയെ രജിസ്റ്റർവിവാഹവുംചെയ്തു.

കൃതികൾ:—ഈ. വി. ഒട്ടു വളരെ കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദ്യം നോവലുകളും, രണ്ടാമതു ചെറുകഥകളും, മൂന്നാമതു നാടകങ്ങളും, ഒടുവിൽ ഫലിതോപന്യാസങ്ങളുമാണ് പ്രായേണ എഴുതിവന്നത്. 1 ബാലകൃഷ്ണൻ, 2 ബാഷ്പവഷം ഇവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലുകൾ. ബാഷ്പവഷം ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് നോവലിലെ പ്രതിപാദ്യത്തെ ഉപജീവിച്ച് എഴുതിയ ഒരു ചെറിയ കഥയാകുന്നു. ഇവയെ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വാസനയുടെ അപകൃഷ്ടഫലങ്ങൾ എന്നേ പറയുവാൻ നിവ്വാഹമുള്ളൂ. ചെറുകഥകളിൽ അധികവും കല്പമുള്ള സർക്കാർജോലിയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ എഴുതിയതാണ്. അവ പ്രായേണ കൊച്ചിയിൽ കുന്നുകളത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കഥാകൗമുദി എന്ന മാസികയിലാണ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒടുവിൽ 3 കേളീസൗധം എന്ന പേരിൽ അറുപതു ചെറുകഥകൾ നാലു ഭാഗങ്ങളിലായി മദ്രാസ് ചെയ്തിച്ചു. നാലാം ഭാഗത്തിന്റെ പ്രാദർഭാവം 1102-ലാണ്. മുത്തളക്കുറിച്ച് സന്ധ്യാധികാര്യക്കാർ, നല്ല വാക്കിന്റെ വില എന്നിങ്ങനെ ചില ഉപന്യാസങ്ങൾക്ക് അതിൽ പ്രവേശനത്തിന് അവകാശമില്ല. വളച്ചുകെട്ടുകൂടാതെ വിവക്ഷ ലളിതശൈലിയിൽ ബഹിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ടു് ഒരു ചെറുകഥാകാരന്റെ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ചുമതലയാണ്. ആ അംശത്തിൽ ഈ. വി. വിജയംപ്രാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ. വി.യുടെ വാങ്ങിയങ്ങളിൽ നാടകങ്ങളാണ് ഭൂരിപക്ഷവും. 4 കള്ളപ്രമാണം, 5 സീതാലക്ഷ്മി (1101), 6 രാജാകേശവദാസൻ (1105), 7 രാമരാജപട്ടാഭിഷേകം (1107), 8 പ്രണയക്കമ്മീഷൻ (1107), 9 വിസ്മയം (1108),

10 ബി. ഏ. മായാവി (1108), 11 ജരവികളിപ്പിള്ള (1109), 12 വിവാഹക്കെട്ടം (1109), 13 മായാമാനുഷൻ (1109), 14 പെണ്ണരശ്മിനാട് എന്നിവ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ അഞ്ചും ആറും ഏഴും പതിനൊന്നും നമ്പരകൾ ചരിത്രനാടകങ്ങളും ബാക്കിയുള്ളവ സമുദായനാടകങ്ങളുമാണ്. സീതാലക്ഷ്മി എന്ന നാടകത്തിൽ സീതാലക്ഷ്മി എന്ന വീരവനിതയുടെ കിടംബയശഃപ്രതിഷ്ഠാപകങ്ങളായ പരാക്രമങ്ങൾ വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. രാജാ കേശവദാസനിൽ വലിയ ദിവാൻജിയുടെ ചരമദിനങ്ങളും ജയന്തൻശങ്കരൻ നമ്പൂരിയുടെ രാജ്യസാരഥ്യവുമാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്. രാമരാജപട്ടാഭിഷേകം ശ്രീ ചിത്തിരതിരുനാൾ മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സിലെ ഭരണാധികാരപ്രതിഷ്ഠാപനം സംബന്ധിച്ച് ഏഴുതീയ ഒരു കൃതിയാകയാൽ തദനുരോധേന രാമായണോപാഖ്യാനത്തിൽ ചില വ്യതിയാനങ്ങൾ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ചില ചരിത്രനാടകങ്ങളിൽ സി. വി. രാമൻ പിള്ളയുടെ അനേകം പ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങളെ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സമുദായനാടകങ്ങളെപ്പറ്റി സവിസ്തരമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു സ്ഥലസൗകര്യമില്ല. റോബർട്ട് ലൂയിസ് സ്റ്റീവൻസൺ (Robert-Louis Stevenson) എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ബ്രിട്ടീഷ് നോവൽ സാഹിത്യകാരന്റെ ഡോക്ടർ ജെക്കിലിന്റെയും മിസ്റ്റർ ഹൈഡിന്റെയും വിചിത്രവൃത്തി (The strange case of Doctor Jekyll and Mister Hyde) എന്ന കഥയെ ഉപജീവിച്ചാണ് മായാമാനുഷൻ രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. സ്രീസാതന്ത്ര്യത്തെ വിഷയീകരിച്ച പെണ്ണരശ്മിനാട് ഏഴുതീ. ഈ വി.തന്നെയും ഒരു വിശിഷ്ടനായ നടനായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുതയും നാം പ്രകൃതത്തിൽ സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. രാജാകേശവദാസനിലെ മാതൃത്തരകന്റേയും മറ്റും വേഷങ്ങളിൽ രജപ്രവേശം ചെയ്ത പ്രേക്ഷകന്മാരെ അപഹൃതചിത്തവൃത്തികളാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് അസാമാന്യമായ പാടവമുണ്ടായിരുന്നു. 15 വീരമഹത്വം, 16 ഗുരുസമക്ഷം, 17 ബാലലീല, 18 ഭാസ്കരൻ ഇവ സ്ത്രീകളിൽ പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏഴുതീയവയാണ്. വീരമഹത്വം തോമസ് കാർലൈൽ (Thomas Carlyle) എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ഗദ്യകാര സാമ്പ്രദായത്തിന്റെ വീരന്മാരും വീരാധരനയും (Heroes and Hero-worship) എന്ന വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥത്തെ ഉപജീവിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് കഥാകത്രിയായ മേരി കോറല്ലി (Marie Corelli) യുടെ സ്വർഗ്ഗീയനിക്ഷേപം (Treasure of Heaven) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഏഴുതീയീരിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കുപുറമെ 19 സുഖജീവിതം എന്ന പേരിൽ ഗ്രാമോദ്ധാരണമാർഗ്ഗങ്ങളെ വിവരിച്ച് ഒരു പുസ്തകവും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. 20 കാൺഗ്രസ് ചിത്രങ്ങൾ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ മഹാത്മാഗാന്ധി, തേജ്ബഹദൂർ സപ്ര, എം. ആർ. ജയക്കാർ, ജവഹർലാൽ നെഹറു എന്നീ ഭാരതീയനേതാക്കന്മാരെ പരാമർശിക്കുന്നു. ഫലിത സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയിലാണ് ഈ വി.യെ കേരളീയർ പ്രധാന

നമാനി അറിയുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ വഴിയ്ക്കുള്ള നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി മേൽ പ്രസ്താവിക്കുമെങ്കിലും ആ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ചില പുസ്തകങ്ങളുടെ പേരുകൾമാത്രം ഇവിടെക്കുറിക്കാം. 21 ഏം. എൽ. സി. കഥകൾ [1103-ൽ തിരുവിതാംകൂർ നിയമസഭയിലേയ്ക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തു് അയയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്നവരിൽ ചിലർ് അതിനുള്ള അപ്രാപ്തിയെ ഏം. എൽ. സി. കഥകളിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു.] 22 ഈ. വി. കഥകൾ, 23 കവിതക്കേസു്, 24 പോലീസു് രാമായണം. മലയാളരാജ്യത്തിലും മനോരമയിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന ഫലിതോപന്യാസങ്ങളിൽ ചിലതെല്ലാം സമുച്ചയിച്ചു്, 25 ചിരിയും ചിന്തയും എന്ന തലക്കെട്ടിൽ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതുവരെ ആത്മകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പുസ്തകവും ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പാച്ചുതൂത്തു്, കോവുണ്ണിനെടുങ്ങാടി എന്നിവരുടെ ജീവിതചരിത്രക്കുറിപ്പുകൾക്കു് ആ പേർ കൊടുക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ. 26 ജീവിതസ്മരണകൾ എന്ന ശീഷ്കത്തിൽ ഒരു പുസ്തകം രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതും അപൂർണ്ണമാണു്. 1106-ാമാണ്ടുവരെയുള്ള സംഭവങ്ങളെയെ അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളു. അതിന്റെ പ്രകാശനവും ഗ്രന്ഥകാർന്റെ മരണാനന്തരമാണു്. 1101-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെയും കെ. ദാമോദരന്റെയും പ്രസാധകത്വത്തിൽ സേവിനി എന്നൊരു മാസികയും പുറപ്പെടുവിച്ചു. 'ചിരിയും ചിന്തയും' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ ഉപന്യാസങ്ങൾ ശാശ്വതയശസ്സിനെ അർഹിക്കുന്നു. ഈ. വി.യുടെ വിവിധങ്ങളായ വിശിഷ്ടവിനോദഭാവനകൾ അവയുടെ സാരസ്യധോരണിക്കൊണ്ടു് അനുവാചകന്മാരെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്നതും നിർവൃതരാക്കുന്നതും സർവ്വോപരി അവയിലാണു്.

ഈ. വി.യുടെ ഫലിതവും സ്വഭാവവും:—ഈ. വി. ഒരു വ്യക്തിയല്ല; ഒന്നിലധികം വ്യക്തികളുടെ സമ്മിളിതരൂപമാണു്. സരസ സംഭാഷണം അദ്ദേഹത്തിനു ബാല്യംമുതൽക്കുതന്നെ സ്വാധീനമായിരുന്നു. ഫലിതം പായുകയും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതിനെക്കുറും പ്രയോഗിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അക്കാലത്തു കൂടുതൽ വിരമതു്. “എന്നെ ആരും അറിയാത്തതായദിക്കിൽ പോകുക, മലിനവസ്ത്രധാരിയായി നടക്കുക, കാരോരുത്തരുടെ ഭാവങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക, ഞാൻ സുഖിയ്ക്കുക, പിന്നീടു് അക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിനു പത്തായി സ്തോഹിതന്മാരോടു പാഞ്ഞു രസിയ്ക്കുക” ഈ വിനോദവ്യാപാരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കൗമാരംമുതൽക്കുതന്നെ കരുതുകയായിരുന്നതായി ജീവിതസ്മരണകളിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ. വി. ഫലിതം എഴുതിത്തുടങ്ങിയതു് 1098-ലാണു്. തത്സംബന്ധമായി ചില ചെറുകവിതകളും ഒരു സ്തോഹിതനെ കൂട്ടുപിടിച്ചു് എഴുതിട്ടുണ്ടു്. ഒരു ഭാഷയിലും അധികമൊന്നും വായിച്ചറിവുള്ള ആളായിരുന്നില്ല. നൈസർഗ്ഗികമായ വാസനാസമ്പത്തുതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാഞ്ഛയപരമ്പരയുടെ അടിസ്ഥാനം. ഏതു പുസ്തകവും എഴുതുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് അല്പസമയംമാത്രം മതിയായിരുന്നു. എന്തെങ്കിലും സം

ഭവം കാണുകയോ അതിനെപ്പറ്റി കേൾക്കുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ വിനോദപരമായ ഒരു ചിത്രം മനസ്സിൽ പതിയുന്നു എന്നും ആ ഭാവനയെ ആസ്പദമാക്കി സുഹൃത്തുക്കളുമായി ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ച സംഭാഷണം ചെയ്ത് അതിനു നിറപ്പകിട്ടു കൊടുക്കുന്നുവെന്നും അതിനുശേഷം, പറയുമ്പോൾ തോന്നുന്നതിനെക്കാൾ കൂടുതൽ ഏഴുതുമ്പോൾ തോന്നുമെന്നും അദ്ദേഹം ജീവിതസ്മരണകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ചില വിനോദമാസികകളിൽ ദ്വിജേന്ദ്രനാഥകാഗോർ എന്നും മറ്റുള്ളവർ വ്യാജനാമങ്ങളിൽ 1105-ാം മാണ്ടിടയ്ക്കും അഭീഷ്ടസിദ്ധിയ്ക്കും വൈരനിരൂപനത്തിനുംവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ച തന്റെ തൂലികയെപ്പറ്റി പിൽക്കാലത്തു ലജ്ജയ്ക്കുകയും സന്തപിയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

“എന്റെ ചിത്രങ്ങളിൽ പലരെപ്പറ്റിയും കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചിലരുടെ ശീലവിശേഷങ്ങൾ, രൂപവൈകല്യങ്ങൾ, മനോഭാവങ്ങൾ, പ്രവൃത്തികൾ മുതലായവ കിത്തിക്കൊലപോലെയുള്ള നിശിതവിചിത്രനത്തിന് ആ പ്രബന്ധങ്ങളിൽ വിഷയങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാലത്തായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ അവിവേകം ഞാൻ കാണിയ്ക്കുകയില്ലായിരുന്നു.” അക്കൂട്ടത്തിൽ തന്നെപ്പറ്റിയും ആക്ഷേപിയ്ക്കുകയും കള്ളക്കഥകൾ ഏഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു കൂസലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നും ആ പുസ്തകത്തിൽ ഏറ്റവും ഞെട്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്നു ചില കൂട്ടുകാർ അദ്ദേഹത്തെ പല അപമാനങ്ങളിലും സഞ്ചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുരാസേവനം അന്നാണ് ആരംഭിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നുതന്നെ നാം അറിയുന്നു. അക്കാരുടേയും വളരെ വ്യസനത്തോടുകൂടിയാണ് രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. 1108-നുമേൽ അദ്ദേഹം അങ്ങനെയുള്ള ആഭാസസാഹിത്യമെന്ന് അദ്ദേഹംതന്നെ പറയുന്ന തൂലികാചിത്രാവലിയുടെ നിർമ്മാണത്തിനൊരുങ്ങിയതായി കാണുന്നില്ല. വൃക്കയിൽനിന്നു സമുദായത്തിലേയ്ക്കും, സമുദായത്തിൽനിന്നു പൊതുലോകത്തേയ്ക്കും അദ്ദേഹം ക്രമേണ ഉയരുകയായിരുന്നു. ഏതു പുച്ഛാചാരത്തെയും നിരങ്കുശമായി അവഹേളനംചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഭഞ്ജകമനോവൃത്തി അദ്ദേഹത്തിന് ഏറെക്കുറെ ജന്മസിദ്ധമായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉരുണ്ടതുള്ളി അഗ്നിഗോളങ്ങൾപോലെ ഉജ്ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കണ്ണുകൾക്കു കാണുവാൻ കഴിയാത്തതായി യാതൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. അവയ്ക്കു അസംഗതവും അപ്രതീക്ഷിതവും അതിശയോക്തിപരവും ഹാസജനകവുമായ രൂപം കൊടുത്തു പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും വച്ചു നിഷ്ക്രമിപ്പിയ്ക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സമാജ്ജിച്ചിരുന്ന ചാതുര്യത്തിന് അതിരില്ലതന്നെ. കുറേക്കൂടി ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇനിയും ഉയരുകയായിരുന്നുവെന്ന് ഉറപ്പിയ്ക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ട്. ഏതു നിലയിലും തരത്തിലും നില്ക്കുന്നവരുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിയ്ക്കുവാൻ കഴിവുള്ള കരസാധാരണപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പോലീസുകാരെപ്പറ്റി അത്ര വളരെ അറിവ് ഒരു

ഗ്രന്ഥകാരനുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ സിദ്ധിമൂലമാണ് ഈ. വി. സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് ആരാധനയായിത്തീർന്നത്.

ഉദാഹരണങ്ങൾ:—ഇനി ഈ വി.യുടെ കൃതികളിൽനിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കാം. താഴെക്കാണുന്ന ഖണ്ഡിക ചെറുകഥകൾ നാലാം ഭാഗത്തിൽനിന്നു് ഉദ്ധരിക്കുന്നതാണ്.

“തിരുനെൽവേലിപ്പേട്ടയായപ്പോൾ പരപരാ വെളിത്തു. ഞാനും പെട്ടിയും പരസ്പരസാമീപ്യത്തിൽ ആഹ്ലാദിച്ചും ഉൽകണ്ഠയോടുകൂടിയും ആ മുറിയിൽ ശേഷിക്കുന്നുണ്ട്. തകർത്തിട്ടു കാറ്റോടുകൂടി ചരമപ്പെട്ടതിലേക്കു പ്രവേശിച്ചു നിശായക്കുറിക്കും ഞങ്ങളുടെ സ്ഥാനങ്ങൾ മാറ്റുവാൻ കഴിവുണ്ടായില്ല. പിന്നീട് മധുരയിൽ എത്തുന്നതുവരെ ഞാനും നിദ്രയുമായി കഴിച്ചു പോരും ചില്ലറയൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. പാണ്ടിയിലെ ഉഷ്ണപ്രദേശങ്ങളെ വരട്ടുന്ന ആദിത്യനും വൈദ്യുതവിശറിയിലെ കൊല്ലന്റെ ഉലയാക്കുന്ന ചൂടും എന്നെ വളരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തി. മധുരയിൽച്ചെന്നിട്ട് ധനുഷ്ഠോടിവണ്ടിയിൽ കയറുന്നതിനു പത്തൊമ്പതു മിനിറ്റോളം ഒരു നെട്ടോട്ടം കുറിയോട്ടം വരുമെന്നു് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. ആ അവസരത്തിൽ എന്റെ പെട്ടി ഏതു കയ്യിൽ തൂക്കണം; ഏതു വഴിയെല്ലാം പോകണം എന്നുള്ള ആലോചന രണ്ടുമൂന്നു പാണ്ടിസ്റ്റേഷനെ തള്ളിവിട്ടു. ആലോചനയിലോ മയക്കത്തിലോ ലയിച്ചു ഞാൻ മധുരയിൽ ചെന്നുചേർന്നു.”

സീതാലക്ഷ്മി അനന്തപത്മനാഭൻപടത്തലവനോടു:—“സീതാലക്ഷ്മി—(ആക്ഷേപസ്വരത്തിൽ) നാം തമ്മിൽ രാജിയോ? നാം തമ്മിൽ സമത്വമോ? ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾ വിഭ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. എന്റെ വംശഭാസ്കരന്മാർ ലോകരുടെ ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു പാത്രങ്ങളായി നീചമായ മരണത്തിൽപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോയെന്നും, നിങ്ങളും മറ്റും സർവ്വവിജയികളായി ലോകത്തിന്റെ ശാശ്വതപുഷ്യത്തെ അർഹിച്ചു നിതാന്തയശോരാശിയിൽ മുഴുകുന്നെന്നും. ഇതുപോലെ വേറെ ഒരു ബലമില്ല. എന്റെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ പേരുകൾ അനന്തമായ അനന്തരജനപരമ്പരകളാൽ ഭക്ത്യാദോസമനപിതം കീർത്തിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ഹേ, ഉഗ്രപ്രതാപശാലിയായ പടത്തലവൻ! ഞങ്ങളുടെ നാമധേയം ഒരു നീചനീചനായ കിലദ്രോഹിയുടേതായി ലോകാവസാനംവരെ വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. അങ്ങേ പേർ കേൾക്കുമ്പോൾ ലജ്ജാപാരവശ്യത്തോടുകൂടി തല കുനിക്കാത്തവരായി ആരും ഈ വർഗ്ഗത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഈ മഹനീയവർഗ്ഗത്തിനു ജന്മസിദ്ധമായുണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യസമ്പത്തിനെ സപ്തസാഗരങ്ങളുടെ ആഴത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞ മഹാദ്രോഹി എന്നായിരിക്കും അങ്ങേയ്ക്കു കിട്ടുന്ന മാറാപ്പേര്. ധൈര്യവീര്യശൗര്യങ്ങളുടെ മണിനിലയനങ്ങളായി എന്റെ പൂർവ്വികന്മാർ സകലമാനപേരുടേയും ഹൃദയവേദിയിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് അങ്ങേയ്ക്കു കിട്ടുന്ന ശിക്ഷയും ജനങ്ങൾക്കു കിട്ടുന്ന സമ്മാനവും. എന്നിന്നു ഭവം വളിപ്പിക്കുന്നു? ഞാൻ പറഞ്ഞുതീരട്ടേ. ദ്രോഹി!

മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ ആർക്കും കാണാത്ത ബുദ്ധിശൂന്യത ആരേണംപോലെ പ്രതാപത്തിനായി അണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന നേതാവേ! നിങ്ങളെ ഞാനല്ല, മനുഷ്യരാജമല്ല, കാലം—സത്യവേദിയായ ആ സത്തപം—യഥായോഗ്യം ശിക്ഷിച്ചുകൊള്ളും.” (സീതാലക്ഷ്മി)

കേശവദാസന്റെ കൈക്കു വിലങ്ങു വയ്ക്കാൻ വന്ന പട്ടക്കാരനോടു സാവിത്രി കേശവദാസന്റെ സന്നിധിയിൽ:—“ഏതു കൈകൾക്കു മോവാ! ഏതു കൈകൾക്കെടോ ശേവുകക്കാരൻപിള്ളേ! വിലങ്ങു വയ്ക്കേണ്ടതു്? ഞാൻ പറയാം ഏതു കൈകൾക്കെന്നും. കാൽതികതിരു നാരം ശ്രീരാമവർമ്മമഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് ഏതു കൈകൾ കാഴ്ച കണ്ട ദിവസമാണോ ക്ഷാമം തീരെ നീങ്ങത്തക്കവണ്ണം ധാരാളം സാമാനങ്ങൾ തിരുമനസ്സിലേക്കു നല്കിയതു് ആ കൈകൾ. രാജ്യത്തിലെ അന്തഃ ക്രമീകൃതം പണമില്ലാതെ രാജ്യം കുമ്പലഭവനമായ സന്ദർഭത്തിൽ ഏതു കൈകൾകൊണ്ടു കണക്കെഴുതി ആ ശാഖയിലെ കുഴപ്പം തീർത്തു തിരുമനസ്സിലെ ഭണ്ഡാഗാരത്തിൽ സ്വർണ്ണനാണയം കിലുകിലെ വാരിയിട്ടു നിറച്ചുവോ ആ കൈകൾ. ഞാൻ പറയാം ഏതു കൈകളെന്നും. അമ്മാവൻ എന്നു തടുക്കരുതു്. ഭാരതഭൂമിയിൽ ശക്തി ഉറപ്പിച്ചും ചെറിയ സംസ്ഥാനങ്ങളെ മോഹാഗ്നിയിൽ ദഹിപ്പിച്ചും സഹ്യപർവ്വതഗുരുകടന്നു് ഇങ്ങോട്ടുതെ വെള്ളക്കാർ കമ്പനിയാന്മാരെ ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ഉത്തമബന്ധുക്കളാക്കി അവരെക്കൊണ്ടും ഇതിന്റെ അനിവചനീയമായ മാഹാത്മ്യം സമ്മതിപ്പിക്കത്തക്കവിധം ചാതുര്യത്തോടെ ബുദ്ധിചെലുത്തി ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയ ആ കൈകൾ.....ഏതു കൈകളിലാണോ കൊച്ചുതിരുമേനിയേയും പ്രജകളേയും എല്ലിച്ചിട്ടു കഴിഞ്ഞ ശിവരാത്രി ദിവസം ആ പൊന്നുതിരുമേനി ദിവംഗതനായതു്; ഏതു കൈകൾ കണ്ടാണോ കമ്പനിയാന്മാർ തിരുവിതാംകൂറിനെ ആദരിക്കുന്നതു്; ഏതു കൈകളാണോ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ അടിത്തട്ടും മേൽത്തട്ടും താങ്ങിയതു്.....ഈ സാവിത്രിയുടെ മുന്നിൽവെച്ചു്—എടോ രാജഭൃത്യൻ!—വയ്ക്കു വിലങ്ങു്.” (രാജാകേശവദാസൻ)

മീറിംഗ് ചടങ്ങു്—ഈശ്വരപ്രാർത്ഥനയാണു് ആദ്യം:—“ഉണങ്ങി വരണ്ട മൃന്ന പെൺകുട്ടികൾ ഒരു ദിവസംമാത്രം അവർക്കു പരിമായപ്പെടുന്ന വെള്ളമുണ്ടും, വല്ലവരുടേയും ജാക്കാരുമായി അദ്ധ്യക്ഷന്റെ മുമ്പിൽ വന്നുനിന്നു ക്ഷാമഗാനം നടത്തുന്നതിനാണു് ഈശ്വരപ്രാർത്ഥന എന്നു പറയുന്നതു്. പട്ടിണിക്കാരിലും പാതിജീവനുള്ളവരിലും കനിയുന്ന ഈശ്വരനാണെങ്കിൽ ഇതു കേട്ടാൽ ഉടൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. ആ ദിക്കിലെ ഒരു വാത്സ്യായനപട്ടവായനാട്ടുഭാഷാവിദ്യാലയമഹാഷിയുടെ കൃതിയായിരിക്കും ഈ പ്രാർത്ഥന. അയാൾ ഒട്ടു മുക്കാലും നട്ടുവനായി ഈ ദരിദ്രശിശുക്കളുടെ അടുത്തു കാണം, അത്തക്കം നോക്കി വിദ്വാനെ തട്ടിയെടുത്തു് അടുത്ത പോലീസ് ലാക്കപ്പിലേക്കു് ആനയിച്ചാൽ പിന്നെ ഈശ്വരനും മനുഷ്യനും ആ ദേശത്തു സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാം. പക്ഷേ, മനുഷ്യ

നിർമ്മിതങ്ങളായ നിയമങ്ങൾ എത്ര അപൂർണ്ണങ്ങൾ! അതുകൊണ്ട് ഈവകക്കാർ യാതൊരു തടസ്സവും ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല.”

(ചിരിയും ചിന്തയും, ഒന്നാം പുസ്തകം)

“തനിക്കു ലഭിക്കുവാൻ യോഗ്യതയില്ലാത്ത ഒരു ഭാര്യയെയാണ് കിട്ടിയിരിക്കുന്നതെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഭർത്താവാണ് ലോകത്തിൽ പരമസുഖം അനുഭവിക്കുന്നത്. അവന്റെ മുഖത്തൊന്നു നോക്കണം. എപ്പോഴും ഒരു സംതൃപ്തി, ഒരു ചാരിതാർത്ഥ്യം, അല്ല ഒരു ശ്രംഗാരച്ഛായയും. താൻ ഇങ്ങനെ ഒരു ഭാഗ്യവാൻ ഈ ഭൂമിയിൽക്കൂടെ നടക്കുന്നു, താൻമാത്രം സുഖിക്കുന്നു, മറ്റുള്ളവരെല്ലാം മുജ്ജന്മത്തിൽ ചെയ്ത പാപംകൊണ്ട് അസംതൃപ്തരായി കഴിയുന്നു എന്നാണ് അവന്റെ ഭാവവിശേഷം.....ഇവൻ പ്രായേണ ഭാര്യാദാസനാണ്. അവളുടെ ആജ്ഞകൾ കേൾക്കുവാൻ ഉള്ള സന്തോഷം ഉള്ളിൽ മറയ്ക്കുകയുമില്ല. നമ്മോടൊല്ലാം പറയും ‘എന്താ ചെയ്തു? എനിക്കു’ അതിൽ തീരെ മനസ്സില്ലായിരുന്നു. പിന്നെ രാജമ്മ പറഞ്ഞു. പിന്നെ നമ്മളെന്തു ചെയ്തും?’ ഇതിൽ ‘നമ്മൾ’ എന്ന പ്രയോഗം കേട്ടു തെറ്റിദ്ധരിക്കേണ്ട. അയാളെന്തൊരു ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള.”

(ചിരിയും ചിന്തയും, രണ്ടാം പുസ്തകം—പെൺപിറന്നോന്മാർ)

മരണം:—ഈ. വി. മരിക്കുന്നതിനു് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുമുമ്പു മരണത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ലേഖനം മാതൃഭൂമിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. അതിൽനിന്നാണ് താഴെക്കാണുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്.

“ഈശ്വരൻ ഉണ്ട്; ഇല്ലേ? ആകട്ടെ, അങ്ങിനെ സമ്മതിക്കാം. ആ ഈശ്വരൻ നമ്മെപ്പറ്റി ചില നിബ്ബന്ധങ്ങൾ കൈയെടുത്തേണം പറയുന്നു. നാം എന്തൊക്കെയോ ചെയ്യണമെന്നു്. അതാണു് നിബ്ബന്ധം. എന്നാൽ ഈശ്വരന്റെ അധികാരത്തിന്തി എവിടംവരെയായിരിക്കുമോ? നാം ഇക്കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതുമായ പ്രപഞ്ചം മുഴുവനുണ്ട്. അതുതന്നെ പോരല്ലോ. പരലോകത്തിലും കാണണമല്ലോ. പരലോകം എന്നുവെച്ചാൽ എന്താണു്? ആത്മാവിനു നാശമില്ലെന്നും, വിക്രമാദിത്യനെപ്പോലെ കാടാരമാസം, നാടാരമാസം എന്ന നിലയിലോ, ഇൻഡ്യാവൈസ്രായിയെപ്പോലെ ഡൽഹിയിൽ കറേനാരം, സിംലയിൽ കറേനാരം എന്ന രീതിയിലോ ഇഹലോകത്തിൽ കറേനാരം പരലോകത്തിൽ കറേനാരം എന്ന മട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കുകയാണെന്നും ആണല്ലോ സുസമ്മതമായ നിലയിൽ എത്തിട്ടുള്ള ബോധം.”

ഇത്രയുമുള്ള പ്രസ്താവനയിൽനിന്നു് എത്ര ബുദ്ധിമാനും, പ്രതിഭാശാലിയും, നിരീക്ഷണപടവും, ഭാവനാസമ്പന്നനും, ഫലിതമാർമ്മികനും, തൂലികാചാലനപട്ടവുമായ ഒരു സരസഗദ്യകാരനായിരുന്നു ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള എന്നുള്ള വസ്തുത വിശദമാകുന്നു. സഞ്ജയന്റെ തന്നെപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെയും അകാലനിരൂപണം കൈരളിക്ക് ഒരു തീരാനഷ്ടമായി പരിണമിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല.

അപത്തിനാലായം

കെ. ചിംബരവാല്യാർ (1035-1115)—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—കെ. ചിംബരവാല്യാർ തിരുവനന്തപുരത്തു കരമന ഗ്രാമത്തിൽ പൗരോഹിത്യം കലവുത്തിയായ ഒരു ഗൃഹത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു കൃഷ്ണവാല്യാരും മാതാവു വള്ളിഅമ്മാളുമായിരുന്നു. ബാല്യത്തിൽ സംസ്കൃതം അഭ്യസിച്ചതിനുമേൽ രാജകീയമഹാപാഠശാലയിൽ ചേർന്ന് 1054-ൽ ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. ഐച്ഛികഭാഷ സംസ്കൃതമായിരുന്നു. മാത്തമറിക്കിൽ വിശേഷസാമന്ത്രിയായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അന്നു വിശാഖംതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ ഗദ്യപുസ്തകങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്തുകാണുവാൻ അത്യന്തം ഭ്രമസ്തകം പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. കാളേജ് വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ വാല്യാർ ലാംബ് എഴുതിയ ഷേക്സ്പിയർകഥകളിൽ (Lamb's Tales-From Shakespeare) നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ (As you like it) എന്ന കഥ കാമാക്ഷീചരിതം എന്ന പേരിൽ ഭാഷാന്തരീകരിച്ചു. ആ തർജ്ജമ തിരുമനസ്സിലെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുകയും തത്സംബന്ധമായി 1883-ലെ കാളേജ് വാഷികസമ്മാനദാനാവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ അവിടുന്ന് മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഔദ്യോഗികജീവിതവും ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിയും:—ഉടൻതന്നെ കേരള വർദ്ധനവുകോയ്മയിൽനിന്നുവന്ന ആധുനികവൽക്കരണത്തിൽ സംഘടിതമായിരുന്ന സർക്കാർപാഠ്യപുസ്തകക്കമ്മിറ്റിയിൽ ഒരംഗമായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ കുറേക്കാലം ജോലി നോക്കിയതിനുശേഷം കോട്ടയത്തും കൊല്ലത്തും ഡിവിഷൻ ശിരസ്സാക്കായി ഗവണ്മെന്റിനെ സേവിച്ചു. കൊല്ലത്തുനിന്നു തിരിയെ ഹജൂരാപ്പീസിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു. അക്കാലത്തു പല പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 2 വർഷകാലകഥ (Winter's Tale), 3 സിംഹളനാദൻ (Cymbeline) ഇവ ലാംബിന്റെ ഷേക്സ്പിയർകഥകളുടേയും, 4 ശരീരരക്ഷ ദിവാൻ രാമയ്യങ്കാരുടെ ആജ്ഞാനുസരിച്ചു കണ്ണിങ്ഹാംസാസ്സിന്റെ സാനിറ്ററി പ്രൈമർ (Sanitary Primer) എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെയും, 5 വ്യവസ്ഥിതിയും ബോധവും എന്ന പുസ്തകം ജെ. ടി. ഫൗളർ (J. T. Fowler) സാസ്സിന്റെ ഡിസിപ്ലിൻ ആൻഡ് ഇൻസ്ട്രക്ഷൻ (Discipline and Instruction) എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെയും വിവർത്തനങ്ങളാണ്. അക്കാലത്തുതന്നെ പല പുതിയ പുസ്തകങ്ങളിൽ, 6 ക്ഷേത്രവ്യവഹാരം പ്രത്യേകഗണനയെ അർഹിക്കുന്നു. 7 ഇന്ത്യൻ പീനൽകോഡ് നോട്ടോട്ടകൂടി 1069-ൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. യഥാകാലം ഹജൂരാപ്പീസിൽ ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സിലേക്കായി ജോലിനോക്കി. അക്കാലത്തു പല പുതിയ മലയാളപദങ്ങൾ ഭാരത ആവശ്യത്തിനായി സൃഷ്ടിച്ചതിൽ ചിലതെല്ലാം

ഇന്നും പ്രചാരത്തിലിരിക്കുന്നു. ഷേക്സ്പീയറുടെ, 8 റിച്ചർഡ് ത്രീയൻ (Richard III), 9 മാക്ബത്ത് (Macbeth), 10 റോമിയോ ആൻഡ് ജൂലിയറ്റ്, 11 ട്വൽത്ത് നൈറ്റ് (Twelfth Night) എന്നീ നാടകങ്ങളും അദ്ദേഹം തജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. 1074-ൽ തയ്യാറാക്കപ്പെട്ട പുതിയ മലയാളം റീഡർ പരിശോധിക്കുന്നതിൽ നിയമിതനായത് അദ്ദേഹംതന്നെയാണ്. ഇവയെ എല്ലാംകാലം അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള പ്രധാനകൈരളീസപര്യ ഭാഷാരാമായണചമ്പുവിലെ, 12 രാവണോത്ഭവം, രാമാവതാരം, താടകാവധം, അഹല്യാമോക്ഷം സീതാവിവാഹം, വിച്ഛിന്നാഭിഷേകം, ബാലിവധം എന്നീ ഭാഗങ്ങളുടെയും, 13 സ്വാതിതിക്കനാരം സംഗീതകൃതികളുടെയും പ്രസിദ്ധീകരണമാണ്. അതിനുമുമ്പു രാമായണചമ്പു എന്നൊരു കൃതി ഭാഷയിൽ ഉണ്ടെന്ന് ആരും ധരിച്ചിരുന്നില്ല. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾക്കു രാമായണചമ്പുവെന്നും അടുത്ത നാലിന്ന് ഉത്തരരാമായണചമ്പുവെന്നും പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. സ്വാതിതിക്കനാരം സംഗീതകൃതികളുടെ പ്രകാശനത്തിലും അദ്ദേഹം നിപുണമായി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇനിയും ചില പുസ്തകങ്ങൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ കേവലം സ്തുരബുക്കുകളാകയാൽ ഇവിടെ നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്യേണ്ട ആവശ്യമില്ല. താഴേച്ചേർക്കുന്ന വാക്യപംക്തി ഉത്തരരാമായണചമ്പുവിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഉള്ളതാണ്.

“എന്നാൽ സർവ്വാപരി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രകാശനത്തിനു ഹേതുഭൂതരായിരിക്കുന്നതു മലയാളഭാഷയുടെ സഞ്ജീവിനീരൂപയായ ചിത്തവൃത്തിയോടുകൂടി ആ ഭാഷയിലുള്ള ഗ്രന്ഥസമൂഹങ്ങൾ അഹമഹമികയോടെ ചാടി വെളിയിൽ വരുന്നതിനായി രാത്രിദിവം പ്രയത്നിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കവികലരത്നമായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാകുന്നു. ആ തിരുമനസ്സിലെ പരിശ്രമത്തിന്മേൽ ആകുന്നു കേവലം കുപ്പക്കൂട്ടമായി കിടന്ന വലിയകൊട്ടാരത്തിലെ ഗ്രന്ഥപ്പുര വാണീനൃത്യരംഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നത്. ആ തിരുമനസ്സിലെ അനുവാദത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഏട്ടിൽനിന്നു പകർത്തിച്ച് അച്ചടിപ്പിക്കാൻ ഇടയായതും. അതുകൊണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രചാരണത്തിലും തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉപകാരം മലയാളഭാഷയെ സ്നേഹിക്കുന്ന എല്ലാവരെയും തിരുമനസ്സിലെ കടപ്പെട്ടവരാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു.”

വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ നിര്യാണംവരെ വാല്യാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനാശ്രിതനായിരുന്നു. ലക്ഷ്മിയമ്മാളായിരുന്നു സഹധർമ്മിണി. വാല്യാരും, എം. സി. നാരായണപിള്ളയും നിത്യസഹചാരികളായാണ് കഴിഞ്ഞുകൂടിയത്. രണ്ടുപേരുടേയും സാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിനു പരസ്പരം പ്രോത്സാഹനവും സഹകരണവും നിരന്തരമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. വാല്യാർ 1115-മാണ്ടു മകരമാസം 26-ാംനു മരിച്ചു.

ദിനചര്യയിൽ യാതൊരു നിഷ്ഠയുമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും അവസാനം വരെ അരോഗദൃഢഗാത്രനായിരുന്നു.

ഒരു ഉദാഹരണം:—വാല്മീകിയുടെ ഗദ്യശൈലി ഒരുദാഹരണം കൊണ്ടു വ്യക്തമാക്കാം. “ആരോഗ്യം മനുഷ്യനുണ്ടാകാവുന്ന അത്യുത്തമങ്ങളായ ഭാഗ്യങ്ങളിലൊന്നാകുന്നു. രോഗിയായിരിക്കുമ്പോൾ മനുഷ്യനു വേലചെയ്യാൻ കഴിയുകയില്ല; അഥവാ കഴിയുമെങ്കിലും അതു ശ്രമസാധ്യമായിരിക്കും. മറ്റു സമയങ്ങളിൽ അവൻ സന്തോഷത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നവ അക്കാലത്തു തീരെ സന്തോഷത്തെ ജനിപ്പിക്കുന്നില്ല. രോഗം സുഖാദ്യനുഭോഗത്തെ ഇല്ലാതെയാക്കുന്നു എന്നുമാത്രമല്ല, പലപ്പോഴും ദുഃഖകരമായ കഷ്ടതയേയും ദാരിദ്ര്യത്തേയുംകൂടി ഉണ്ടാക്കുന്നു..... ചിലപ്പോൾ രോഗം അവന്റെ മരണത്തിനു ഹേതുവായിത്തീരുകയും അതുഹേതുവായിട്ട് ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ സുഖത്തിനും ഭാഗ്യത്തിനും വേണ്ടവയെ എല്ലാം സമ്പാദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരുത്തൻ പൂർണ്ണയൗവനദശയിൽത്തന്നെ ആ കുടുംബത്തിനു നഷ്ടനായിപ്പോകുകയും ചെയ്യാം. ഇപ്രകാരം ഒരു കുടുംബത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞത് അനേകകുടുംബങ്ങളുടെ സമുദായമായ ഗ്രാമത്തിന്റെയോ നഗരത്തിന്റെയോ വിഷയത്തിലും സത്യംതന്നെയാകുന്നു. എന്നാൽ ആരോഗ്യം ഓരോരുത്തനും അത്ര വലിയ ആശിസ്സായും ഓരോ സമുദായത്തിനും അത്ര വലുതായ നിധിയായും ഇരുന്നിട്ട് അത് എത്ര സാധാരണമായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു വരുന്നു?”

(ശരീരരക്ഷ—മുഖവുര)

സി. ഡി. ഡേവിഡ് (1035-1095)—ചരിത്രം:—

സി. ഡി. ഡേവിഡിന്റെ ജനനവും മരണവും ഏതുകൊല്ലങ്ങളിലായിരുന്നു എന്നു സൂക്ഷ്മമായി അറിയുന്നില്ല. 1035 എന്നും 1095 എന്നും കുറിച്ചിട്ടുള്ളത് കറേയെല്ലാം അന്നുമാനത്തെ ആധാരമാക്കിയാണു്. അദ്ദേഹം തൃശ്ശൂർ കുന്നത്തിക്കര ഡാനിയലിന്റെ പുത്രനും സി. എം. എസ്. ക്രിസ്തീയവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ആളുമായിരുന്നു. ബാല്യത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സാമാന്യവിജ്ഞാനം സമ്പാദിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് മടിക്കലേഷൻക്ലാസ്സുവരെ പഠിച്ചു. അക്കാലത്തു പിതൃസഹോദരനോടു കൂടി കറേക്കാലം ലക്കടിയിൽ താമസിച്ചു. ആദ്യം തൃശ്ശൂർ സർക്കാർ ഹൈസ്കൂളിൽ ഉപാധ്യായനും പിന്നീട് അവിടത്തെ ശിക്ഷാക്രമപാഠശാലയിൽ മലയാളപണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. ദേവജിഭീമജിയുടെ കേരളമിത്രം പത്രത്തിൽ സഹപത്രാധിപരായി സ്വല്പകാലത്തേക്കു പണിനോക്കി. അതിനുപുറമെ മലയാളമനോരമ, കോഴിക്കോടൻ മനോരമ, കേരളപത്രിക, കേരളസഞ്ചാരി, പശ്ചിമതാരക, നസ്രാണിദീപിക, സത്യനാദികാഹളം തുടങ്ങിയ വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിലും, വിദ്യാവിനോദിനി, ഭാഷാപോഷിണി, രസികരഞ്ജിനി, നല്ലീശപരവിലാസം ഇत्याദി മാസികകളിലും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സി. പി. അച്യുതമേനോന്റെ പ്രിയസുഹൃത്തുക്കളിൽ

ഓളായിരുന്നതിനാൽ വിദ്യാവിനോദിനിയെ പല പ്രകാരത്തിൽ സഹായിച്ചു. സർക്കാർസർവീസിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞതിനുശേഷം ജനോപകാരി എന്ന അച്ചുകൂടത്തിന്റെ മാനേജരായി കറേക്കാലം പണിനോക്കി. ഒടുവിൽ വടക്കാഞ്ചേരിയിൽ ഒരു ഗൃഹം പണിയിച്ച് അവിടെ താമസമാക്കി. മരണം അവിടെവെച്ചായിരുന്നു. ഭാഷയുടെ ഉന്നമനത്തിൽ അതീവ തൽപരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം 1067 മുതൽ ഉദ്ദേശം 1090 വരെ ഭാഷയെ നിരന്തരമായി സേവിച്ചു.

കൃതികൾ:—ഡേവിഡ് ഒരു ഗദ്യകാരനാണെങ്കിലും പദ്യരചനയും അദ്ദേഹത്തിനു വശമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ താഴെ കുറിക്കുന്നവയാണ് പ്രധാനങ്ങൾ. 1 പ്രബന്ധമഞ്ജരി മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ, 2 പ്രബന്ധമാലിക മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ, 3 ആരോഗ്യരക്ഷാമാർഗ്ഗം, 4 ഗൃഹഭരണം, 5 കഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ കാലം, 6 ക്രിസ്തോത്തവം ഭാട്ടൻ തുള്ളൽ, 7 മിശിഹാചരിത്രസംഗ്രഹം കിളിപ്പാട്ട്, 8 സദാചാരമാലിക (പദ്യം), 9 ദിവ്യോപദേശം മഞ്ജരി. ഡേവിഡിന്റെ പദ്യകൃതികൾ ക്രിസ്തുമതപരങ്ങളും, ഗദ്യകൃതികൾ സദാചാരപരങ്ങളുമാണ്. കഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ കാലം എന്ന പുസ്തകം ആ മഹാകവിയുടെ ചരിത്രത്തെയും കൃതികളേയും ആസ്പദമാക്കി എഴുതിട്ടുള്ള ഒരു പുസ്തകമാണ്. ഭാഷയിൽ ഗവേഷണപ്രധാനമായി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാമത്തെ ഗ്രന്ഥം അതാണെന്നു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽനിന്നു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കാം.

പദ്യം:—

“ലോഹത്തെ വഹ്നിയിലിട്ടീടിയിരിക്കിട്ടാംശം—
മാകവേ വേർപിരിഞ്ഞീടുംപോലെ
ഓഷ്ഠാംശമുള്ളവ നീങ്ങിട്ട ഭക്തന്മാർ
ശുദ്ധിയിൽ വലിച്ചു ജീവിക്കുവാൻ
സന്താപവഹ്നിയിലാക്കിജ്ജഗദീശൻ
ശുദ്ധിചെയ്തിട്ടമെന്നോത്തിടേണം.
കുന്തിരിക്കും ഭദ്രമായിട്ട സൂക്ഷിപ്പാ—
നണ്ടൊരു കാലമതിനെത്തന്നെ
തീയിലിട്ടീടാനുണ്ടൊരു കാലമെ—
ന്നീയുലകത്തിൽ നാം കാണുന്നിലേ?
അഗ്നിയിലായതിട്ടാലുണ്ടാം സൗരഭ്യ—
മെന്നെന്നെല്ലാരുമറിഞ്ഞിട്ടില്ലേ?
എന്നതുപോലെ ചില കാലം ശോകമാ—
മഗ്നിയിലാക്കും ചിലരെ നാഥൻ.”

(ദിവ്യോപദേശം)

ഗദ്യം:—പ്രബന്ധമഞ്ജരി പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുവാൻ പല സാഹിത്യകാരന്മാരും ലേഖനങ്ങൾ നല്കി സഹായിച്ചുകാണുന്നു. അതിലെ രണ്ടാം ഭാഗത്തിൽ സ്വഭാഷയും അനുഭാഷയും എന്ന തലക്കെട്ടിൽ ഡേവിഡിന്റെ ഒരു നല്ല ഉപന്യാസമുണ്ട്. അതിൽനിന്നാണ് താഴെക്കാണുന്ന വാക്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിയ്ക്കുന്നത്.

“മനുഷ്യർക്കു മനോവിചാരത്തെ പരസ്പരം അറിയിയ്ക്കേണ്ടതിനു ഭാഷ ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും എല്ലാവരും ഒരേ ഭാഷതന്നെ സംസാരിച്ചുവരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. ഭാരോ രാജ്യത്തുള്ളവർ ഭാരോ ഭാഷയാകുന്നു സംസാരിച്ചുവരുന്നത്. അതിനാൽ ചിലരുടെ സ്വഭാഷ മറ്റു ചിലരുടെ അനുഭാഷയായിരിയ്ക്കുമെന്നു തെളിയുന്നു. ഒരു രാജ്യത്തുള്ള ജനങ്ങളിൽ അധികഭാഗം, പ്രത്യേകമായി സ്വഭാവങ്ങളിൽ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ ഏതോ, അത് ആ രാജ്യത്തുള്ളവരുടെ സ്വഭാഷയായിരിക്കുമെന്നാണ് തോന്നുന്നത്. ഒരു കുട്ടി ആദ്യം കേൾക്കുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതും സ്വഭാഷയിലുള്ള പദങ്ങളെയാണ്. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മനോവിചാരങ്ങളെ കുട്ടികളും കുട്ടികളുടേതിനെ മാതാപിതാക്കന്മാരും അറിയേണ്ടതിനു സ്വഭാഷയാണ് ആദ്യമേതന്നെ ആവശ്യമായിരിയ്ക്കുന്നത്. പ്രയോജനകരങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങൾ സ്വഭാഷയിൽ ഇല്ലെന്നുള്ള ഒരു ന്യായത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിക്കൊണ്ടു സ്വഭാഷയെ വെറുക്കുന്നത് അത്ര ഭ്രാന്തയാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തന്റെ പിതാവു സന്ദരനല്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ‘അഴകനെ അച്ഛനെന്നു വിളിക്ക’ യോഗ്യമോ?”

ഇതു മറെറാന്നു:—“സഭാങ്ങങ്ങളല്ലാത്തവരിൽ ചിലർ സഭാങ്ങങ്ങളിൽ ചിലരെക്കാൾ സമർത്ഥന്മാരാണെന്നോ സഭാങ്ങങ്ങളിൽ ചിലരിൽ ഗുണത്തിലേയ്ക്കുള്ള യാതൊരു മാറ്റവും കാണപ്പെടുന്നില്ലെന്നോ വന്നേക്കാം. ഇങ്ങനെ വന്നാൽത്തന്നെ സഭയെ കുറപ്പെടുത്തുവാനില്ലെന്നാണ് ഏന്റെ പക്ഷം. കുറേ മെഴുകും കുറേ ചളിയുമെടുത്തു് ഒരേ കാലത്തു വെയിലത്തുവച്ചാൽ ഉണ്ണും വലിക്കുന്നോരും മെഴുകു് അധികമധികം ഉരുകുന്നതായും ചളി നേരേമറിച്ച് ഉറച്ചുകട്ടയാകുന്നതായും കാണാം. വസ്തുവിന്റെ പ്രകൃതിഭേദത്താലല്ല സൂര്യന്റെ ദൃഷ്ടാന്താലാണ് ഇപ്രകാരം വിപരീതഫലം കാണപ്പെടുന്നതെന്ന് ഇതേവരെ ആരെങ്കിലും പറക ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?”

(പ്രബന്ധമഞ്ജരി, മൂന്നാം ഭാഗം)

മുക്കോത്തു കുമാരൻ (1049-1116)—ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—ഈ അധ്യായത്തിൽ ഇതുവരെ സ്മൃതന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ലോകസേവനത്തിനു് ഒരു പരിമിതിയുണ്ട്. അതുപോലെയുള്ളതല്ല കുമാരന്റെതു്. അദ്ദേഹം വിവിധങ്ങളായ പ്രവർത്തനകോടികളിൽ സഞ്ചരിച്ചു പ്രശംസനീയമായ വിജയം നേടി. അതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം പ്രത്യേകമായി പ്രതിപാദിക്കേ

ണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നത്. കുമാരൻ 1049-മാണ്ടു് (ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1874-മാണ്ടു്) രേവതീനക്ഷത്രത്തിൽ തലശ്ശേരിയിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു കൃഷ്ണൻ രാമപ്പണിയും മാതാവു കുഞ്ഞിച്ചിരുതയുമായിരുന്നു. ഏകദേശം ആറാമത്തെ വയസ്സിൽ അമ്മയും എട്ടാമത്തെ വയസ്സിൽ അച്ഛനും മരിച്ചു. കുമാരൻ അച്ഛന്റെ തറവാട്ടിൽ വളർന്നു. കാലാന്തരത്തിൽ അച്ഛന്റെ മരുമകൾ ചുരുയി കൃഷ്ണൻ യശോദമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. തലശ്ശേരി ഗവണ്മെൻറ് ബ്രണ്ണൻ കാളേജിൽ എഫ്. ഏ. പരീക്ഷ ജയിച്ചതിനുശേഷം മദിരാശി ക്രിസ്ത്യൻകാളേജിൽ ബി. ഏ. പരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്നു ബാക്കി രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും ജയിച്ചുവെങ്കിലും ഐച്ഛികവിഷയമായ ചരിത്രത്തിൽ തോറ്റുപോയി. സൈറോപ്പേട്ട് കാളേജിൽ ട്രെയിനിംഗ് കഴിച്ചു മലബാറിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ഇംഗ്ലീഷ് വർഷം 1890-ൽ കോഴിക്കോട്ടു സെൻറ് ജോസഫ്സ് ബോയിസ് ഹൈസ്കൂളിൽ ആദ്യം ഉപാധ്യായനായി. കുമാരൻമാസ്റ്റർ എന്ന പേരു് അദ്ദേഹത്തിനു് അങ്ങനെയാണു് സിദ്ധിച്ചതു്. അവിടെനിന്നു കോഴിക്കോട്ടു പ്രൊവിഡൻസ് കാൺവെൻറിലേയ്ക്കു മാറി. പിന്നീടു തലശ്ശേരി നെട്ടൂർ ബി. യു. എം. സെക്കണ്ടറി സ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായും തദനന്തരം മണ്ണിലാപുരം സെൻറ് അലൂഷിയസ് കാളേജ് മലയാളപണ്ഡിതനായും ഒടുവിൽ തലശ്ശേരി സെൻറ് ജോസഫ്സ് സെക്കണ്ടറി സ്കൂളിൽ ഒന്നാം അസിസ്റ്റൻറായും പണി നോക്കി. 1105-ൽ (ഏപ്രിൽ 1930) അധ്യാപകവൃത്തിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. 45-ൽപ്പരം കൊല്ലം പല പ്രവർത്തനങ്ങളിലും പ്രേക്ഷകന്മാരുടെ കണ്ണും കരളും കിഴിപ്പിന്റേമാറു ചൊല്ലിയാടി. 1934-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷഷ്ഠ്യബുദ്ധുന്തി കേരളമെങ്ങും ആഡംബരപൂർവ്വം ആഘോഷിയ്ക്കപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ അബ്ദുൾ ഖാദിർ ഒരു കൊല്ലത്തോളം കാലം ശയ്യാശരണനായി. അദ്ദേഹം ചില ലേഖനങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു് അന്നും എഴുതിച്ചിരുന്നു. ആടിയ കാലും പാടിയ വായും അതാതിന്റെ തൊഴിലിൽനിന്നു വിരമിയ്ക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. 1116-മാണ്ടു് (1941 ജൂൺ 25) യശശ്ശേരിരനായി.

പത്രപ്രവർത്തനം:—കുമാരൻ ബാല്യം മുതൽക്കുതന്നെ ഭാഷാപോഷണത്തിൽ അഭിരുചിയും ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ രചിയ്ക്കുന്നതിൽ പാടവവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മദിരാശിയിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് എഴുതിയതാണു് മകുടസന്ദേശം എന്ന കാവ്യം.

“ആഴിക്കെട്ടിൽ പുകഴു പെരുങ്കും കേരളത്തിൽ പ്രസിദ്ധം
കോഴിക്കോട്ടാം പെരിയ പുരിയിൽച്ചെന്നുചേന്നാലുടൻ നീ
ആഴിപ്പെണ്ണത്തിരയുവതിനായങ്ങനാസുന്ദര പാരാ-
താഴിക്കെട്ടേവിധമതുവിധം വണ്ടിയിൽനിന്നു ചാട്ടു.”

ഈ കവിതയ്ക്കു രചനാഭംഗി കുറയുമെങ്കിലും കാലക്രമത്തിൽ ഒരു നല്ല കവിയാകുന്നതിനു വേണ്ട യോഗ്യതകൾ അദ്ദേഹം സമ്പാദിച്ചു.

എന്നാൽ താൻ ഒരു കവിയെന്നും അഭിമാനിയ്ക്കുകയോ അതിലേയ്ക്കായി വളരെ സമയം വ്യയം ചെയ്യുകയോ ചെയ്തില്ല. ഗദ്യനിർമ്മിതിയിലാകുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം അതിന്റെ സമഗ്രമായ രൂപത്തിൽ പ്രകാശിയ്ക്കുന്നത്. 1894-ൽ താൻ ഒരു ചെറുകഥ എഴുതി കോഴിക്കോട്ടെ രണ്ടു പത്രങ്ങൾക്കു് അയച്ചതിൽ ആ പത്രങ്ങളുടെ അധിപന്മാർ അതു മടക്കിയയയ്ക്കുകയാണുണ്ടായതെന്നും അതുതന്നെ മലയാള മനോരമയ്ക്കു് അയച്ചപ്പോൾ വരഗീസുമാപ്പിള അതു ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിയ്ക്കുകയും തന്നെ പ്രോത്സാഹനരൂപത്തിലുള്ള ഒരു കത്തുകൊണ്ടും ഉചിതമായ ധനസംഭാവനകൊണ്ടും അനുഗ്രഹിയ്ക്കുകയും ചെയ്തതായും അദ്ദേഹം ഒരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വരഗീസുമാപ്പിളയുടെ പേരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നു ജ്യേഷ്ഠനിവിശേഷമായ ഭക്തിയാണുണ്ടായിരുന്നതു്. അന്നു കോഴിക്കോട്ടു കേരളസഞ്ചാരിയുടെ പ്രസാധകനായിരുന്ന സി. കൃഷ്ണൻ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി മദിരാശിയിൽ പോകുകയും അതിനുപകരം കുമാരൻ ആ സ്ഥാനത്തിൽ നിയുക്തനാകുകയും ചെയ്തു. അതാണു് കുമാരന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ പ്രചരിച്ച ഒന്നാമത്തെ പത്രം. തദ്പരാ ചതുർമനോൻ, കണ്ണിരാമൻനായനാർ മുതലായ സാഹിത്യകാരന്മാരുമായി സ്നേഹം പുലർത്തുന്നതിന്നു സൗകര്യം കിട്ടി. ഫലിതം സംബന്ധിച്ചു് അവരുടെ ശിഷ്യനായിരുന്നു കുമാരൻ എന്നു പറയുന്നതിൽ അപാകമില്ല. സഞ്ചാരിയുടെ പ്രസാധകനായിരുന്ന കാലത്തു സരസ്വതി എന്നൊരു മാസികയും ആരംഭിച്ചു. അതിൽ പിന്നീടു് 1913-ൽ സി. കൃഷ്ണൻ അതിന്റെ അവകാശം വാങ്ങി സഞ്ചാരി മിതവാദിയിൽ ലയിപ്പിച്ചു. അതിൽനിന്നു മിതവാദി എന്ന പത്രം തുടങ്ങി. പിന്നീടാണു് ഗജകേസരി എന്ന പത്രത്തിന്റെ ആവിർഭാവം. 1935-ൽ അതോടുകൂടി സത്യവാദി എന്നൊരു വാരികയും നടത്തി. ചിന്താമണി, ആത്മപോഷിണി എന്നീ മാസികകളുടേയും, വിദ്യാലയം ധർമ്മം എന്നീ പത്രങ്ങളുടേയും അധിപരായി ഓരോ കാലത്തു ജോലിനോക്കിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെയെല്ലാം തന്റെ തുലികാചാലനംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഉയർത്തി. എങ്കിലും അതുകൊണ്ടാണെന്നു താൻ വിഭാവനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആദർശങ്ങൾക്കു് അവ അഹിയ്ക്കുന്ന രൂപം കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഉദാരമതിയും ഭാഷാപോഷണവ്യഗ്രനുമായ തോമസ് പോൾ ദീപം എന്നൊരു ചിത്രമാസിക ഏറണാകുളത്തുനിന്നു് 1105-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 1-ാംനു-മുതൽ പ്രചരിപ്പിയ്ക്കുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അതിന്റെ പ്രസാധകനായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു കുമാരനായിരുന്നു. ദീപം പോലെ വിജ്ഞാനപ്രദവും വിവിധവിഷയസ്पर्ശിയുമായ ഒരു മാസിക അതിനുമുമ്പും പിമ്പും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതു മറ്റു മാസികകൾക്കു് ഒരുവിധത്തിലും അവജ്ഞാദ്യോതകമല്ല; രാജ്യസംബന്ധമായുള്ള കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വിമർശനം, ചെറുകഥകൾ, ജീവിതചരിത്രങ്ങൾ, നോവൽ, കവിതകൾ, കൗതുകവാർത്തകൾ, സർവ്വോപരി ഏതൊ

വർജ്ജകങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ ഇന്ത്യാദി വിഷയങ്ങൾകൊണ്ട് കാരോലക്കുവും അലംകൃതമായിരുന്നു. മൂന്നു കൊല്ലത്തേയ്ക്കേ ദീപം നടന്നുള്ളൂ.

മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങൾ:—കുമാരൻ ഒരു തികഞ്ഞ സമുദായസേവകനും പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനുമായിരുന്നു. പതിനെട്ടു കൊല്ലം തലശ്ശേരി മുനിസിപ്പൽകൗൺസിലറായും ഒൻപതു കൊല്ലം മലബാർ ഡിസ്ട്രിക്ട് എഡ്യൂക്കേഷൻകൗൺസിലിലെ ഒരംഗമായും കാരോ പ്രാവശ്യം കോട്ടയം താലൂക്കു ബോഡ് വൈസ് പ്രസിഡണ്ടായും മുനിസിപ്പൽ വൈസ് ചെയർമാനായും പണി നോക്കി. മദിരാശി ഗവണ്മെൻ്റ് മലബാറിലെ ജന്മിമാരുടേയും കൂടിയാന്മാരുടേയും ഒരു വട്ടമേശസമ്മേളനം സംഘടിപ്പിച്ചതിൽ കുമാരൻ കൂടിയാന്മാരുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ലേഖനങ്ങൾകൂടാതെ കേരളത്തിൽ പ്രചരിച്ചുവന്ന പത്രങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. പല ഗുഡ്നാമങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ട്. വജ്രസൂചി, ഗജകേസരി എന്നീ പേരുകളിൽ വടക്കൻപത്രങ്ങളിലും, പതഞ്ജലി എന്ന പേരിൽ തെക്കൻപത്രങ്ങളിലുമാണ് അത്തരത്തിലുള്ള ലേഖനങ്ങൾ പ്രായേണ കാണാറുണ്ടായിരുന്നത്. കുമാരൻ ഒരു ഉറച്ച ഹിന്ദു മതഭക്തനായിരുന്നു എന്നും പ്രത്യേകിച്ചും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഇഷ്ടദേവത ശ്രീകൃഷ്ണനായിരുന്നു എന്നുമുള്ളതിനു പല ലക്ഷ്യങ്ങളുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഗൃഹത്തിനു ഗോകുലമെന്നായിരുന്നു നാമകരണം. ഭഗവൽ ഗീതയെപ്പോലെ മനുഷ്യർക്ക് ഐഹികവും ആമുഷ്ടികവുമായ ഉൽകണ്ഠിതാനുപ്രയോജകീഭവിയ്ക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം ലോകത്തിലില്ലെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഗാഢമായ വിശ്വാസം. ഹിന്ദുക്കളുടെ ആചാരപരിഷ്കരണത്തിൽ അദ്ദേഹം ബലശ്രദ്ധനായിരുന്നു. ആ പരിഷ്കരണം ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമിയുടെ ഉപദേശങ്ങൾകൊണ്ടും ചര്യാവിശേഷംകൊണ്ടും സിലമായിരുന്നു അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. തലശ്ശേരി ജഗന്നാഥക്ഷേത്രത്തിൻ്റെ നിർമ്മിതിയ്ക്കും, അതിനു തൊട്ടുള്ള ഗുരുദേവൻ്റെ ലോഹപ്രതിമാസ്ഥാപനത്തിനും അദ്ദേഹമാണ് മുൻകയ്യെടുത്തു പ്രവർത്തിച്ചത്. സ്വാമികളുടെ 'ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യൻ' എന്ന സന്ദേശത്തെ മലബാറിൽ പ്രധാനമായി പ്രചരിപ്പിച്ചത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. തീയർ ഹിന്ദുമതം ഉപേക്ഷിയ്ക്കണമെന്നും ബുദ്ധമതം സ്വീകരിയ്ക്കണമെന്നും മറ്റുമുള്ള ചിലരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം പരമവിരോധിയായിരുന്നു. ഉത്തരകേരളത്തിൽ ഈ പ്രക്ഷോഭങ്ങളെ നിർജീവമാക്കിത്തീർത്തത് അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ സുഹൃത്തുക്കളായ ചില തീയപ്രമാണികളുമായിരുന്നു എന്നുള്ള വസ്തുത അവിസ്മരണീയമാണ്. വെറുതേയല്ല അദ്ദേഹത്തെ ഉത്തരകേരളത്തിലെ കിരീടം വയ്ക്കാത്ത രാജാവു് എന്നു പറഞ്ഞുവന്നത്. ഉദാരമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ചിത്തവൃത്തി. അനേകം പാവപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥികളെ അദ്ദേഹം തന്റെ ചിലവിൽ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യസേവനം:—കുമാരന്റെ കൃതികളിൽ പ്രധാനങ്ങളായുള്ളവയെമാത്രം ഇവിടെ കുറിയ്ക്കുന്നു. 1 മർദ്ദസന്ദേശം, 2 ആശാകുല, 3 ഇലഞ്ഞിപ്പുമാല മുതലായ ഖണ്ഡകൃതികൾ. 4 ദർശനമാല (തജ്ജമ), 5 ലോകാപവാദം, 6 കനകമൂലം, 7 അമ്പുനായർ, 8 വസുമതി, 9 ഒരു വൈദ്യന്റെ അനുഭവങ്ങൾ, 10 ജാഹ്നീ, 11 രജപുത്രവിവാഹം, 12 കൂനിയുടെ കന്യക, 13 യാദവകൃഷ്ണൻ, 14 ജോരത്തു ചതുരമനോൻ, 15 വേങ്ങയിൽ കഞ്ഞിരാമൻനായനാർ, 16 ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമി, 17 കാകൻ, 18 പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലെ ചില അത്ഭുതങ്ങൾ, 19 ഗദ്യമഞ്ജരി ഒന്നാം ഭാഗം, 20 സൈരന്ധ്രി, 21 മുത്തശ്ശന്റെ കഥകൾ, 22 നൂറ്റിൽപ്പരം ചെറുകഥകൾ, 23 അമ്മമാരോട്, 24 വെള്ളിക്കൈ.

അവയിലെ ഉള്ളടക്കം—പദ്യം:—ആശാകുലയാണ് കുമാരന്റെ കൃതികളിൽ പ്രഥമഗണനീയം. സുപ്രസിദ്ധനായ കീറ്റ്സ് (Keats) എന്ന ആംഗലേയമഹാകവിയുടെ ഇസബല്ല (Isabella) എന്ന കാവ്യത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രാനുവാദമാണത്. അത്യന്തം ഹൃദയദ്രവീകരണപരമായ മൂലകൃതി വലിയ താഴ്വരീകൃതകൃതികളാണെങ്കിൽ കുമാരൻ ഭാഷാന്തരീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില വരികൾ ഉദ്ധരിയ്ക്കാം.

“ലാലസന്തന്റെ കഥയുദ്ധരിയ്ക്കാം ഞാൻ
 ഡീതയുള്ളവർ കേട്ടുകൊൾവിൻ.
 എങ്ങവൻ? എങ്ങനൊരുനാട്ടിൽ ശല്യങ്ങൾ
 തിങ്ങിവളന്നൊരു കുറിക്കാട്ടിൽ,
 ആറിൻകരയിൽ മനുഷ്യപാദസ്പർശം
 തട്ടാറില്ലാത്തൊരു ദിക്കിലായി,
 ആടി ദീഗ്ഗതയുള്ള കഴിയൊന്നു
 മൂടിക്കിടപ്പുണ്ടു പുത്തനായി.
 ലാലസനെങ്ങെന്നതിൽച്ചെന്നു ചോദിപ്പിൻ
 മാലാ വാത്ത് കൊതിപ്പോരെല്ലാം.”

ഇലഞ്ഞിപ്പുമാല ചെറുതാണെങ്കിലും ഒന്നുകൂടി ചേതോഹരമാണെന്നു പറയാം. ഒരു പെൺകിടാവ് ആ മാല നിരത്തിൽക്കൂടി വീലനയ്ക്കുകൊണ്ടുപോകുന്നു.

“ഇലഞ്ഞിപ്പുമാലയിലഞ്ഞിപ്പുമാല—
 യിലഞ്ഞിപ്പു വാങ്ങിൻ, വണങ്ങുന്നേൻ.”

ആ പെൺകുട്ടിയുടെ ആകാശസുഷമയെ കവി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിയ്ക്കുന്നു.

“തരുണശ്രീ വണങ്ങിച്ചില്ലായതിൻ
 കരുക്കൾ മേനിയിൽക്കരുത്തില്ല.

ഉടുമുണ്ടല്ലാതെ മുറുമുണ്ടില്ലവരും—

കുടലുമംഗവും മറയുവാൻ.

കുളി കഴിഞ്ഞല്ലോ നന്നുത്തുലഞ്ഞൊരം—

മളിവണ്ണം പൂണ്ട ചികരത്തെ

അനിലപോതങ്ങൾ ചലിപ്പിച്ചീടുന്നു—

ണ്ടനംഗൻ മാനവമനംപോലെ.

ഇലഞ്ഞിപ്പുമാല മുഴുവനും വാങ്ങി—

യലസാപാംഗിക്കു പണമേകാൻ

പരതി കീഴെ ഞാ,നൊരു കാശില്ലതിൽ—

പ്പരിതാപമെന്നു പറയാവൂ?”

ഒന്നാല ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ തന്നാമധേയമായ വേദാന്ത ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തർജ്ജമയാണ്.

ഗദ്യം:—ഒരു ഗദ്യകാരൻ എന്ന നിലയിലാണല്ലോ കമാരൻ പരക്കെ അറിയപ്പെടുന്നതും അറിയപ്പെടേണ്ടതും. നാലു മുതൽ ആറു വരെ നമ്പർ കൃതികൾ നോവലുകളാണ്. വസുമതി ഒരു സമുദായ ഖ്യാതികയാണ്. വടക്കേ മലബാറിലെ അക്കാലത്തെ തീയരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പല കാര്യങ്ങളും അതിൽനിന്നു ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. ഒരു വൈദ്യന്റെ അനുഭവങ്ങൾ ചില ചെറുകഥകൾ സമാഹരിച്ച പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു പുസ്തകമാണ്. എട്ടും ഒൻപതും നമ്പർ കൃതികൾ ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിലെ ചില കഥകൾ സംഭവമാക്കി എഴുതിട്ടുള്ളതാകുന്നു. പത്താം നമ്പർ രാമായണത്തിലെ ഭരതപാശ്വാനത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗദ്യനാടകമാണ്. 11 മുതൽ 14 വരെ നമ്പരുകൾ ജീവിതചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ക്രാകൻ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഒരു കൃതിയാണ്. കമാരന്റെ നാനാമുഖമായ മനോധർമ്മപ്രസരം അതിൽ അതിന്റെ അത്യുച്ചകോടിയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലെ അത്ഭുതങ്ങൾ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയം പേരുകൊണ്ടുതന്നെ വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഗദ്യമഞ്ജരി ഒന്നാം ഭാഗം സാഹിത്യവിമർശനപരമാണ്. അതിൽ കവിത, ഭാവനാശക്തി, മലയാളഭാഷയ്ക്കു സഹായങ്ങൾ, ഗദ്യപ്രബന്ധം, നോവൽ മുതലായി പല വിഷയങ്ങൾ അടങ്ങിയിരിയ്ക്കുന്നു. കമാരനെ ഒരു നിരൂപണവിചക്ഷണനായി ഉയർത്തിക്കാണിയ്ക്കുന്നത് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥമാണ്. സൈരന്ദ്രിയം മുത്തശ്ശന്റെ കഥകളും ബാലവിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉപയോഗത്തിനായി എഴുതിയിരിയ്ക്കുന്നു. ചെറുകഥകളിൽ അധികവും ദീപം മാസികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതാണ്. അവയിൽ ചിലതിന്റെയെല്ലാം വിഷയം സ്വകാര്യപോലകല്പിതമല്ല. രംഗത്തിൽവെച്ചു മലയാളിമഹിളാമണ്ഡലത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ എഴുതിവായിച്ചതാണ് അമ്മമാരോട് എന്ന ചെറുകൃതി. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഹൈദരാലിയും മഹാരാഷ്ട്രനാഥും യോജിച്ചു പരസ്പരസുകാ

രുടെ സഹായത്തോടുകൂടി യുദ്ധംചെയ്തു പല അക്രമങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ച സംഭവമാണ് വെള്ളിക്കയുടെ പശ്ചാത്തലം. ദീപത്തിൽ അതു ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവന്നു. പ്രത്യേകം പുസ്തകമായി അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

വാക്കലഹം:—തന്റെ സാഹിത്യസേവനത്തെപ്പറ്റി കിമാരൻ ഒരു വസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “ഞാൻ ചിലതെഴുതി; അതു ചിലർക്കു രസിച്ചു. ഞാൻ പിന്നെയും എഴുതി; അതു ചിലരെ മുഷിപ്പിച്ചു. അവർ എന്നെ കിത്തി എഴുതി; ഞാനും കിത്തി എഴുതി. ഇങ്ങനെ കമ്പിളിക്കെട്ടു ഞാൻ വിട്ടിട്ടും കമ്പിളിക്കെട്ടു എന്നെ വിട്ടുനില്ക്കുന്നു പറഞ്ഞപ്പോലെ ഞാൻ സാഹിത്യസമുദ്രത്തിൽക്കിടന്നു”

‘ഒട്ടനാളിറങ്ങിയും മുങ്ങിയും തിരവന്നു
തട്ടിയിട്ടലച്ചുമങ്ങോട്ടേക്കും ചെന്നും പോന്നും’

അങ്ങനെ പരിചയിച്ചു ഒരുവിധം നീന്തിക്കളിയ്ക്കുവാൻ പാിച്ചുവെന്നു പറയേണ്ടതുളള.” സൂക്ഷ്മത്തിൽ അദ്ദേഹം സാഹിത്യക്കളരിയിൽ നെടുനാൾ കച്ചകെട്ടി കയ്യും മെയ്യും ഉറച്ച ഒരു ധീരയോദ്ധാവായിരുന്നു. കിമാരൻ ധാരാളം വെട്ടും തട്ടും പയറി. കൊടുക്കുകയും കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. എതിരാളിയെ അമ്പരപ്പിയ്ക്കുകയും അടിപണിയിയ്ക്കുകയുംചെയ്തു അവസരങ്ങൾ അനവധിയുണ്ടു്. പ്രണകീണങ്ങളാൽ അകിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരിമാറു്. അപൂർവ്വം ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ അടവു തെറ്റി താഴെ വീണിട്ടുണ്ടു്. വീണേടത്തുകിടന്നു വിദ്യയുമെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. നിശിതവും മർദ്ദവേധിയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികാപ്രയോഗം. തനിയ്ക്കു പറയുവാനുള്ളതു് ആരെപ്പറ്റിയായാലും ഒളിവും മറവുംകൂടാതെ പറയും. പല അച്ചുകൂടമുടമസ്ഥന്മാരുമായി ഗാഢമായ ബന്ധം പുലർത്തിവന്ന അദ്ദേഹം അവരെയും വിട്ടിട്ടില്ല. ഒരുവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

“പ്രസാധകന്മാരിൽ അധികം പേരും കച്ചവടത്തിന്റെ കണ്ണുകളെ സമർത്ഥന്മാരാണ്. അവർക്കൊരു പേർ കൊടുക്കുവാൻ എനിക്കു് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ അവരെ ‘ചോരകുടിയന്മാർ’ എന്നു വിളിയ്ക്കുമായിരുന്നു. കവികളുടേയും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും ചോരകുടിച്ചാണ് അവരിൽ പലരും ജീവിയ്ക്കുന്നതും, തങ്ങൾക്കും തങ്ങളുടെശേഷം സന്താനങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി ധനം സമ്പാദിയ്ക്കുന്നതും. വിദ്വാന്മാർ പ്രായേണ ദരിദ്രന്മാരാണ്ല്ലോ. അവരെക്കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിപ്പിച്ചു് അല്പം വല്ലതും കൊടുത്തും കൊടുക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തു പിന്നെ കൊടുക്കാതെയും ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു്, അതുകൊണ്ടുള്ള വമ്പിച്ച ആദായം മുഴുവൻ ഈ ചോരകുടിയന്മാർ എടുക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കന്മാരോ? പട്ടിണി!” അങ്ങനെയുള്ള ഒരാരം അഭിയോക്താവിനു ഭയങ്കരമായ പ്രതിപദനപിന്ധായിരുന്നതു് അസാധാരണമല്ലല്ലോ. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹാസ്യരസനിയ്യ

നികളായ ഉക്തിപ്രത്യുക്തികൾ അവരേയും ആനന്ദസാഗരത്തിൽ ആറാടിയ്ക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. തന്നെയോ തന്റെ സമുദായനേതാക്കളോരെയോ തനിയ്ക്കു വേണ്ടപ്പെട്ടവരെയോ ആക്ഷേപസൂചകമായി ആത്മ എന്തെഴുതിയാലും അദ്ദേഹം ഉലച്ചു വാളിമായി അരങ്ങത്തു കയറി നിർഭയമായി പോരാടും. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമലമായ ഹൃദയത്തിൽ വ്യക്തിവിദ്വേഷത്തിന്റെയോ സമുദായസ്തംഭ്യയുടെയോ ലാഞ്ഛനം ഒരൊറ്റ വാക്കിലെങ്കിലും മഷിയിട്ടു നോക്കിയാൽപ്പോലും കാണാൻ ങ്ങായിരുന്നില്ല. താൽകാലികമായ ഒരു രസത്തിനുവേണ്ടി വേണ്ടതിലധികം തട്ടിവിടും. ഏകിലും അതെല്ലാം ശരൽകാലത്തിലെ മേഘശകലത്തിന്റെ കളി കാട്ടി ക്ഷണത്തിൽ മാഞ്ഞുപോകും. കിമാരനെ നല്ല പോലെ അറിയുന്ന ഫലിതപ്രിയന്മാർക്ക് ആ വാക്പ്രവാഹം വിനോദത്തിന്റെ പ്രകാരാന്തരമായല്ലാതെ തോന്നുമായിരുന്നില്ല.

കൃത്യനിഷ്ഠ:—ഇതു കിമാരന്റെ എണ്ണപ്പെട്ട ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. താൻ ഏതു സാഹിത്യവ്യവസായത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടാലും അതു വിജയപൂർവ്വമായി കലാശിപ്പിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. മറ്റു ചിലരെപ്പോലെ വല്ലതും കാട്ടിക്കൂട്ടി മപ്പിച്ചുമാറുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു തെല്ലും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ ജീവിതചരിത്രം രചിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം യോഗാഭ്യാസപ്രതിപാദികളായ പല പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കുകയും അറുപത്തഞ്ചോളം വശം വരുന്ന തത്സംബന്ധമായ ഒരുധ്യായം ആ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രഥമഭാഗമായി എഴുതിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ചതുരമനോന്റെ ചരിത്രം ഗദ്യകാവ്യത്തിന്റെ വളർച്ച എന്ന അധ്യായംകൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. യാദവകൃഷ്ണൻ എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പറ്റിയുള്ള ഇതിഹാസപാരാണികോപാഖ്യാനങ്ങളിൽ ഇക്കാലത്തു് അവിശ്വാസനീയങ്ങളാണെന്നു തോന്നാവുന്ന അംശങ്ങളെ പരിത്യജിച്ചു കേവലം ഒരു ഉത്തമപുരുഷൻ എന്ന നിലയിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ചരിത്രം ഉപപാദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പല പുസ്തകങ്ങളും നിഷ്ക്കഷിച്ച് വായിച്ചു. ഇതെല്ലാം എന്തിനാണെന്നു ചിലർ ചോദിച്ചേക്കാം. അവർ ക്ലേശഭീരുക്കളും വിഷയപൂർത്തിയെപ്പറ്റി വേണ്ട വിജ്ഞാനമില്ലാത്തവരുമാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതപദപ്രയോഗം:—തന്റെ ഗദ്യത്തിൽ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വേണ്ടതിലധികം കടന്നുകൂടാതിരിക്കുന്നതിനു കിമാരൻ പ്രത്യേകം യത്നിച്ചു. തനിക്കു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പരിജ്ഞാനത്തിന്റെ കുറവ് അതിനു സഹായമായും തീർന്നു. വെള്ളിക്കൈ ദീപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയപ്പോൾ “ഇതു് എല്ലാവരും വായിച്ചു രസിക്കണമെന്നല്ലാതെ സ്തുതികളിൽ പാപസ്തകമാക്കിക്കിട്ടുണ്ടെന്നു് ഉദ്ദേശമില്ലാത്തതിനാൽ അനാവശ്യമായി അപൂർവ്വസംസ്കൃതപദങ്ങൾ കത്തിച്ചെലുത്തുകയോ അനവധിവിഷമത വരുത്തുകയോ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിട്ടിട്ടില്ല” എന്നു് അദ്ദേഹം ആ വിഷയത്തിൽ തനിക്കുള്ള അഭി

പ്രായം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. മറ്റൊരവസരത്തിൽ ഇങ്ങനെയും പാഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: “ശരിയായി അർത്ഥമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കാൻ ശ്രമിക്കണമെന്നുള്ളതു സംസ്കൃതം അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത എന്നുപോലുള്ളവർ പ്രബന്ധരചനയിൽ അനുസരിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമാണെന്നു ഞാൻ അവരെ കാർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.”

ഗദ്യശൈലി:—കുമാരന്റെ വിവിധസിദ്ധികളിൽവെച്ച് അത്യന്തം സമുന്നതമായി എല്ലാവർക്കും പ്രതിഭാസിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്രതിമമായ ഗദ്യശൈലിയാകുന്നു. അദ്ദേഹം ആ ശൈലിക്കൊണ്ടു പലപ്പോഴും നമുക്കു സ്വർഗ്ഗീയമായ സുഖം തരുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യം ഒരുതരം ശ്രവണമധുരമായ സംഗീതമാണ്. അതിന്റെ ആരോഹാവരോഹക്രമങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനേ നിശ്ചയമുള്ളൂ. അതു വായിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാം. വിവക്ഷിതം വേണ്ട വിധത്തിൽ ആലോചിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിയേ പറയൂ. സരളവും പ്രസന്നവും മധുരവുമാണ് ആ ഗദ്യരീതി. ഉജ്ജ്വലത ആവശ്യംപോലെ പ്രകടിപ്പിക്കും. ഫലിതംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ആദ്യന്തം കൈകാര്യം ചെയ്തു കാന്തിവിശേഷം ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്നത്. സംഭാഷണങ്ങളിലും പ്രസംഗങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥങ്ങളിലും ആ ഫലിതം പ്രയോഗിക്കും. അതിന് ഒരു അദ്വൈതപൂർവ്വമായ ആകർഷണശക്തിയുണ്ട്. അതിലേക്ക് ആവശ്യമുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ഉപകഥകളും മറ്റും ഒരു പുഴയിലെ അലകൾ പോലെ അതിൽ പൊങ്ങിയും മുങ്ങിയും പ്രകാശിക്കുന്നു. കുമാരൻ ഒരു വിശുതനായ വാചിയായിരുന്നുവെന്നും നാം ഇവിടെ കാർമ്മിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രസംഗവേദിയിൽ കടന്നാൽ ചിരിക്കു എന്തെങ്കിലും വകയുണ്ടാകുമെന്നു ശ്രോതാക്കൾക്കറിയാമായിരുന്നു. ആ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെയുള്ള പ്രവചനാക്കളും പത്രലേഖകന്മാരും ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും കേരളത്തിൽ അധികമുണ്ടായിട്ടില്ല.

ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ:—ചില ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു പ്രസ്തുത ശൈലി പ്രദർശിപ്പിക്കാം. കുമാരൻ നടത്തിത്തുടങ്ങിയ കേരളചിന്താ മണിയെപ്പറ്റി അല്പം ആക്ഷേപസൂചകമായി മലബാറിയുടെ പ്രസാധകനായ വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ ഒരു കുറിപ്പ് എഴുതി. പണിക്കർ പിരിഞ്ഞതരിൽപ്പിന്നെയാണ് കുമാരൻ ചിന്താമണിയുടെ നടത്തിപ്പ് ഏറ്റെടുത്തത്. ആ കുറിപ്പിനു കുമാരന്റെ പ്രത്യുക്തിയാണ് ചുവടെ ചേർക്കുന്നത്.

“കഴിഞ്ഞ പ്രാവശ്യം ഞങ്ങൾ മലബാറിയെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതിനു മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ കേരളചിന്താമണി പത്രാധിപരെ കിരേ ചീത്തപറഞ്ഞു വിടുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഇതിനു മറുപടി പറവാൻ ഞങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടില്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതു പക്ഷേ മലബാറിയെപ്പറ്റി വലിയ ഇച്ഛാഭംഗത്തിനു കാരണമായേക്കാം. എന്തു ചെയ്യാം? നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ദിക്കിൽ ഞങ്ങളുടെ

മാനുസഹജീവികളേയും വൃസനിപ്പിക്കേണ്ടിവരുന്നു.....ഇനിയും കാര്യം പറയാതെ ചീത്ത പറയാനാണ് ഭാവമെങ്കിൽ ഞങ്ങളുടെ ഭാവം മനച്ചുറ്റ ധരിക്കാനാണ്. കേരളചിന്താമണിയുടെ അഭ്യുദയകാംക്ഷികൾ ഞങ്ങൾക്കെഴുതാതെ മലബാറിലുത്തറ രഹസ്യമായി എഴുതിയതു വലിയ പുതുമയായിത്തോന്നുന്നു. തന്നെ! അവർതന്നെ അഭ്യുദയകാംക്ഷികൾ.”

ഏതു വിഷയവും എത്ര കഠിനവും ശാസ്ത്രീയവുമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി കിമാരനിൽ അസാധാരണമായി വിദ്യോതിച്ചിരുന്നു. താഴെക്കാണുന്നതു ക്രമം എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നും ഒരു ഭാഗമാണ്.

“കാക്കയെപ്പറ്റി എഴുതുവാനുള്ളതൊക്കെ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു. അച്ചടിച്ചുംകഴിഞ്ഞു. ഇനി ഒരു മുഖവുര വേണ്ടയോ എന്നാണ് അച്ചുക്കൂടക്കാർ ചോദിക്കുന്നത്. അതിനാണ് വിഷയം. പുസ്തകം കാക്കയെപ്പറ്റിയാണ്. അതിനെ സൂതിച്ചാലും ഭുജിച്ചാലും ആരും ചോദിക്കുവാനില്ല. മുഖവുര പുസ്തകത്തെപ്പറ്റി ആയിരിക്കണമല്ലോ. അതിനെ ഞാൻതന്നെ സൂതിക്കുന്നതു കറേ അങ്ങനെയല്ലേ? ഭുജിക്കാൻ മനസ്സുവരുന്നില്ല. എഴുതാമെന്നുവെച്ചാൽ പലതും എഴുതാം. ‘ഈ പുസ്തകം അശേഷം നന്നായിട്ടില്ലെന്ന്’ എന്നിരിക്കുന്ന ബോധ്യമുണ്ട്. പക്ഷേ, ചില സ്റ്റേഫിതന്മാരുടെ നിബ്ബന്ധംകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ അച്ചടിച്ച പരസ്യംചെയ്തതാണ്’ എന്നു പറയാമായിരുന്നു. അതു വെറും കളവായിരിക്കും. ‘ഈ പരസ്യംചെയ്താൻ എന്നെ ആരും നിബ്ബന്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഇതിൽ വളരെ തെറ്റുകളുണ്ട്. അതു വായനക്കാർ സഭയ്ക്കു മിക്കുന്നു.’ എന്നെഴുതിയാലോ? അതു കേവലം അനാവശ്യമാണ്. എന്റെ പുസ്തകത്തിൽ തെറ്റുണ്ടായാലും ഇല്ലെങ്കിലും അതു വെളിക്കിറങ്ങുന്ന തക്കവും നോക്കി അതിനെ കൊത്തിപ്പറ്റിച്ചു ചിന്നിനീക്കുന്നമാക്കുവാൻ നോമ്പും നോറു നില്ക്കുന്ന ചില രസികശിരോമണികളുണ്ട്. അവർക്ക് അതുകൊണ്ട് കാര്യസാധ്യവുമുണ്ടെന്നാണ് ഒരാൾ ഇതിനിടെ പറഞ്ഞത്. എന്നിങ്ങും ഗുണമില്ലാതെയല്ല. പുസ്തകം വേഗത്തിൽ വിറ്റുപോകും. അതുകൊണ്ട് കാക്കയെ ബലിയിട്ടുകൊടുക്കുമ്പോലെ രണ്ടുപേർ ഉപകാരമാകത്തക്കവണ്ണം ഈ ‘കാക’നെ അവർക്കായി സമർപ്പിക്കുക.”

അടിയിൽ ചേർക്കുന്ന ഭാഗവും അതിലുള്ളതുതന്നെയാണ്.

“ചിലപ്പോൾ തള്ളപ്പുക്കിക്കു വല്ല ഭക്ഷണസാധനവും കിട്ടി അവർ അതു കൊത്തിത്തീന്നാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ കിട്ടി അടുത്തു ചെന്നു അതു പിടിച്ചുപറാൻ ഭാവിക്കുന്നതും അതിനു കൊടുക്കാതെ തള്ള പകുതി വീഴ്ത്തുന്നതും പിന്നെ കിട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ കേട്ടിട്ട് അലിവുണ്ടായിട്ടെന്ന പോലെ വായിൽനിന്നുഴിഞ്ഞു കിട്ടിയുടെ കൊക്കിൽ ഇട്ടുകൊടുക്കുന്നതും കാണാൻ ബഹുരസമുള്ള കാഴ്ചകളാണ്. വല്ലതും തിന്നാൻ കിട്ടിയാൽ

ഈ തന്റെ സ്വന്തം ഉദരപുരണത്തിന് ഉപയോഗിക്കുകയോ വേണ്ടതു്? കരയുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ അവയ്ക്കു കൊടുക്കുകയോ വേണ്ടതു്? എന്നിങ്ങനെ മനസ്സിൽ രണ്ടു വിചാരങ്ങൾ അടിക്കടി വളരെ നേരം ജയാപജയങ്ങൾ സംശയത്തിലായിരിക്കുകയും ചിലപ്പോൾ 'ആത്മപൂജ' ജയിച്ചു എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ സംഗതിയാകത്തക്കവിധം പകുതിയോളം വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും, കാക്കയ്ക്കു തന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടുള്ള കാരുണ്യത്തിനാണ് സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തിയെക്കാൾ ശക്തിയുള്ളതെന്ന് അവ സംശയംകൂടാതെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്."

യാദവകൃഷ്ണനിൽനിന്നു ചില വാക്യങ്ങൾകൂടി അടിയിൽ ചേർക്കുന്നു.

"ഇത്രയും പറഞ്ഞു ഭീഷ്മർ അല്പം നിർത്തി. ആദ്യം വൃന്ദാവനത്തിലെ ഗോപാലന്മാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ വ്യാപിച്ചതും, ഗോപസ്ത്രീകളുടെ മനോമുക്തികളെ വികസിപ്പിച്ചതും, ക്രമേണ ഭാരതവംശത്തിലെ ആര്യന്മാരുടെയിടയിൽ സൗഭാഗ്യരശ്മിയെ ഉദിപ്പിച്ചതുമായി, കൃഷ്ണനിൽനിന്നു ജനിച്ചയന്ന് സ്നേഹം ഭീഷ്മരുടെ ഹൃദയത്തിലും നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു തൊണ്ടയിടി, കണ്ണിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞു, നെഞ്ഞിടിച്ചു. ഒടുവിൽ കഴിയുന്നത്ര ഉച്ചത്തിൽ പൂജ്യനായ ആ വയോവൃദ്ധൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: 'അതേ, കൃഷ്ണനെ വിശ്വപത്തിന്റെ ആദികാരണമായി ധരിച്ചു നമ്മൾ പൂജിക്കണം; വിശ്വപത്തിന്റെ ലയ കാരണമായി നമ്മൾ പൂജിക്കണം. അവൻ ശാശ്വതനും അവൻ സർവ്വ ശക്തിക്കും അതീതനുമത്രേ.' ഭീഷ്മർക്കു പിന്നെ സംസാരിപ്പാൻ കഴിയാതായി. അല്പം വിശ്രമിച്ചു ശ്വാസം നേരേയാക്കി, കൃഷ്ണനിലുള്ള ഭക്തിനിമിത്തം ജനിച്ച മനോവികാരത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു."

മതി, ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു കുമാരൻ എത്രമാത്രം അനുഗ്രഹീതനായ ഒരു സാഹിത്യകാരനായിരുന്നുവെന്നും ആ വടവൃക്കത്തിന്റെ ഏതെല്ലാം അംബരപുംബികളായ ശാഖകളിലാണ് വിവിധ ഗാനങ്ങൾ പാടി കേരളീയരെ ആകമാനം പുളകംകൊള്ളിച്ചു വിഹരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിരുന്നതെന്നും വ്യക്തമാകുന്നതാണ്. വാല്മീകിയിന്റെ യാതൊരു ലക്ഷണവും രോഗഗ്രസ്തനാകുന്നതുവരെ അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആ സുകുമാരവും പട്ടാംബരവേഷിതവും മന്ദസ്ഥിതമധുരവുമായ ആകാരത്തെ നിത്യയൗവനം ആശ്ലേഷിച്ചു ചാരിതാർത്ഥ്യം നേടിയിരുന്നതുപോലെ തോന്നി. അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു തികഞ്ഞ സാഹിത്യവീരനെ നമുക്ക് അത്ര എളുപ്പത്തിലൊന്നും കിട്ടുന്നതല്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള (1053-1091)—കുടുംബവും ജനനവും:—

കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള നെയ്യാറ്റിൻകരത്താലൂക്കിൽ മുൻസിഫ് കോടതിവക്കിൽ എം. കേശവപിള്ളയുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരി ചക്കിയമ്മയുടേയും സ്ഥലം ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിൽ ശാന്തി നരസിംഹൻ പോറിയുടേയും പുത്രനായി 1053-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസം 16-ാംനു പൂര

ജാതിനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പൂർവ്വകുടുംബം നെയ്യാറ്റിൻകര അതിയന്തർ അംശം തെക്കേ കൂടില്ലാവിടായിരുന്നു. ആ കുടുംബത്തിലെ മറ്റുപിള്ള എന്ന ഒരു പൂർവ്വകുടുംബൻ വീരമാന്താണ്യവർമ്മമഹാരാജാവിനെ ശത്രുബാധയിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുകയാൽ മഹാരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനു പേരാർ എന്ന സ്ഥാനം സമ്മാനിച്ചതിനുപുറമേ കുറേ വസ്തുവകകളും കൊടുത്തു. ആ വസ്തുക്കളിൽ ഒന്നാണ് നെയ്യാറ്റിൻകര കോട്ടയ്ക്കുകത്തു് ഇപ്പോൾ മുല്ലപ്പള്ളി പുത്തൻവീട് എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന ഭവനം. 1053-ാമാണ്ടു് അതു മുല്ലപ്പള്ളിവിട്ടമാത്രമായിരുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം:—ആദ്യഗുരു നെയ്യാറ്റിൻകര മലയാപള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽ വാധ്യാരായിരുന്ന കൂട്ടപ്പന നാഗനാഥയുരായിരുന്നു. 1062-ൽ സ്ഥലം ഇംഗ്ലീഷ് മിഡിൽസ്കൂളിൽ പാഠിതമാരംഭിച്ചു. അക്കാലത്തു കഥകളിയിൽ കലശലായ ഭ്രമമുണ്ടായിരുന്നു. 1067-ൽ ആ മിഡിൽസ്കൂളിലെ പാഠിതം അവസാനിപ്പിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തു ഗവണ്മെൻ്റ് കാളേജിൽ വിദ്യാഭ്യാസം തുടർന്നു. യഥാകാലം മടിക്കലേപ്പൻപരീക്ഷ ജയിച്ചു. എഫ്. ഏ. യു. പാക്കവാൻ ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി പത്രലേഖകനായി. ചിത്രമെഴുത്തിൽ ആദ്യകാലത്തു നല്ല വാസന പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും സാഹിത്യം ആ കലയെ നിശ്ശേഷം ഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞു. ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന രാമരാജനിൽ നെയ്യാറ്റിൻകര ലേഖകനായാണ് ഗദ്യമെഴുതി പരിചയിച്ചതു്. മൂന്നു കൊല്ലംകൊണ്ടു 1073-ൽ എഫ്. ഏ. ജയിച്ചു. ബി. ഏ. ക്ലാസ്സിലും പാഠിതം സംബന്ധിച്ച യാതൊരു സാഹചര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല.

ആദ്യകാലത്തെ പത്രപ്രവർത്തനം:—1075 ചിങ്ങമാസത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു കേരളദൃപ്പണമെന്നും വഞ്ചിഭൂപഞ്ചിക എന്നും രണ്ടു പത്രങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കയും രാമകൃഷ്ണപിള്ള കേരളദൃപ്പണത്തിൻ്റെ ആധിപത്യം വഹിച്ചുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ജനപ്രതിനിധികൾക്കുകൂടി ഭാഗഭാഗിത്വം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നുള്ള തത്ത്വത്തെയാണ് അദ്ദേഹം ദൃപ്പണംവഴി പ്രചരിപ്പിച്ചതു്. പരസ്യമായി അനന്തരവൻ പത്രവുമായി ബന്ധം പുലർത്തിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ കോപിഷ്ഠനായ അമ്മാവൻ കേശവപിള്ള അദ്ദേഹത്തെ സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നു നിഷ്കാസനം ചെയ്തു. തനിക്കു വേറെ ആദായമാറ്റം ഒന്നുമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു പോകുവാൻ സമ്മതമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടു സർവ്വം സന്തുജിച്ചു് ആ ധീരൻ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുകയാണ് ഉണ്ടായതു്. ആ കൊല്ലം മലയാളത്തിൽമാത്രം ബി. ഏ. കെ. ചേൻ്റ് ഒന്നാംക്ലാസ്സിൽ ഒന്നാമനായി ജയിച്ചു കേരളവർമ്മകീർത്തി മുദ്രക്കു് അഹ്നായി. പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ പി. കെ. നാരായണപിള്ളയെ ആ വിഷയത്തിൽ അതിശയിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ഒന്ന് അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ കൈപ്പടയുടെ ആകർഷകതയാണ്. അടുത്ത കൊല്ലത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിഭാഗത്തിനു ചേരണമെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്ന

നവെങ്കിലും അപേക്ഷാപത്രികയിൽ എഴുതിയിരുന്ന വയസ്സ് തൊറീപ്പോയി എന്ന കാരണത്താൽ സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്നു മൂന്നു കൊല്ലത്തേക്കു ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും കാളേജിൽ അധ്യയനം തുടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്താണ് ഇംഗ്ലീഷും മലയാളവും ധാരാളമായി വായിക്കുകയും തദ്വാരാ തന്റെ വിവിധവിഷയകമായ വിജ്ഞാനം പരിപൂർണ്ണമാകുകയും ചെയ്തു. അന്നു ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാനായിരുന്നു അവിടെ സംസ്കൃതത്തിനും മലയാളത്തിനും പ്രൊഫസർ. അദ്ദേഹവുമായി ഗാഢസമ്പർക്കത്തിൽ ഏപ്പെട്ടു ഇംഗ്ലീഷിലെ സാങ്കേതികശാസ്ത്രങ്ങൾക്കു മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമയുണ്ടാക്കുവാൻ പരിശീലിച്ചു; കേര സംസ്കൃതവും അഭ്യസിച്ചു. കേരളഭൂപ്രണത്തിൽ ശ്രമേണ രാജകാര്യങ്ങളും സാമുദായികവിഷയങ്ങളും ചുരുക്കുകയും സാഹിത്യവിമർശനത്തിന്നു പ്രാധാന്യം നല്കുകയും ചെയ്തു.

പ്രഥമപതി:—1076 മകരത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പാലുളങ്ങര തോപ്പുവീട്ടിൽ നാണിക്കുട്ടിയമ്മയെ വിവാഹം ചെയ്തു. ആ സാധവി ഏറവും സമർത്ഥയും ഗുണശാലിനിയും സംഗീതസാഹിത്യങ്ങളിൽ വിചക്ഷണയുമായിരുന്നു. നാണിക്കുട്ടിയമ്മയുടെ അമ്മാവനായ കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ളയായിരുന്നു കേരളഭൂപ്രണത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ. അദ്ദേഹം രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ പലപ്രകാരത്തിൽ കയ്യനയ്ക്കപ്പെടുത്തി. 1076 മേടത്തിൽ കേരളഭൂപ്രണവും പഞ്ചികയും സംയോജിപ്പിച്ചു കേരളപഞ്ചിക എന്ന പേരിൽ നേറീവ് ഹൈസ്കൂളിൽ ഹെഡ് മാസ്റ്റർ റി. മാത്താണധൻതമ്പി ഒരു പത്രം പുറപ്പെടുവിച്ചു. 1077 ചിങ്ങമാതൽ 1078 കുംഭംവരെ അതു നടത്തിയതു രാമകൃഷ്ണപിള്ളയായിരുന്നു. 1079 ചിങ്ങത്തിലാണ് മലയാളിപ്പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യം സ്വീകരിച്ചത്. ഒരു കൊല്ലമേ അതിന്റെ ആധിപത്യം വഹിച്ചുള്ളു. 1079 മകരത്തിൽ നാണിക്കുട്ടിയമ്മ മരിച്ചു.

ദ്വിതീയഭാര്യ:—1080-മാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 7-ാംനു രാമകൃഷ്ണപിള്ള തിരുവനന്തപുരത്തു വഞ്ചിയൂർ കുഴിവിളാകത്തു വീട്ടിൽ ബി. കല്യാണിയമ്മയെ പരിഗ്രഹിച്ചു. കല്യാണിയമ്മയുടെ ചരിത്രം വിസ്തൃതത്തോടും അഭിമാനത്തോടും കൂടിയല്ലാതെ കേരളീയർക്കു സ്തൂരിക്കുവാൻ നിവ്വാഹമില്ല. ദാമ്പത്യത്തിന്റെ ഉത്തമമാതൃകയാണ് ആ മഹിളാർത്ഥം നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നിട്ടുള്ളത്. 1079-ൽ ലളിത എന്നൊരു ചെറുകഥ ആ അമ്മ ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു തർജ്ജമചെയ്തു രസികരഞ്ജിനിയീൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. വീട്ടിലും പുറത്തും, താമരശ്ശേരി അഥവാ അമ്മൂവിന്റെ ഭാഗ്യം, വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ, മഹതികൾ ഒന്നാം ഭാഗം, കർമ്മഫലം എന്നീ പുസ്തകങ്ങൾ രചിച്ചു. ഭർത്താവിന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ ഇതുപോലെ പങ്കുകൊണ്ടു മഹിളകൾ പുരാണങ്ങളിൽ കാണുമെന്നല്ലാതെ നമ്മുടെ മാംസദൃഷ്ടികൾക്കു വിഷയീഭവിക്കാറില്ല. വിവാഹത്തിന്നു മുമ്പു രാമകൃഷ്ണപിള്ള കല്യാണിയമ്മയ്ക്കു അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണുന്നു.

“ഭവതിഷ്ഠ” ഇപ്പോഴുള്ളതിൽക്കൂടുതൽ പദവിയോ, ധനമോ, സുഖമോ നല്ലാൻ ഞാൻ ഇപ്പോൾ അശക്തൻതന്നെ. എന്നാൽ കാർമ്മേഘങ്ങൾക്കിടയിൽക്കൂടെ കാണുന്ന രജതരേഖകൾപോലെ ക്ലേശശോകാദികൾക്കിടയിൽ നാം അനുഭവിക്കാനിടയുള്ള സുഖസംതുഷ്ടികൾ എത്രയോ മെച്ചമേറിയവയാണെന്നു് അനുഭവംകൊണ്ടു മനസ്സിലാകും.”

കേരളൻ:—വിവാഹാനന്തരം കല്യാണിയമ്മയോടു കൂടി താമസിക്കുവാൻ കൊല്ലത്തുനിന്നു രാമകൃഷ്ണപിള്ള തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു തിരിയെപ്പോന്നു. മലയാളിയുടെ പ്രസാധകത്വവും അതോടുകൂടി വിട്ടു. 1080 മേടത്തിൽ കേരളൻ എന്ന പേരിൽ രാജകാര്യസംബന്ധമായ ഒരു മാസിക തനതുടമസ്ഥതയിലും പത്രാധിപത്യത്തിലും തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുവിച്ചു. കേരളൻ തികച്ചും വിപ്ലവാത്മകമായ ഒരു പത്രഗ്രന്ഥമായിരുന്നു. നാരായണക്കുറുപ്പിന്റെ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ തമ്മിൽ രാജഭരണവിഷയകമായുള്ള ഗുരുശിഷ്യഭാവത്തെപ്പറ്റി ഭൂവുപ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. കുറുപ്പിന്റെ ഉദയഭാനു കേരളന്റെ ഒന്നാം ലക്കം മുതൽ അതിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഗദ്യശൈലി നിശ്ചിതവും ഉജ്ജ്വലവുമായിരുന്നു. അതിനുമുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം കേരളത്തിലെ ഗദ്യകാരന്മാരിൽ പ്രമുഖനായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഒന്നാം ലക്കത്തിൽ ലോകാഭിവൃദ്ധിയെന്ന തലക്കെട്ടിൽ അദ്ദേഹം ഏഴുതിച്ചെത്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനയിൽ ഒരു ഭാഗമാണു് താഴെക്കാണുന്നതു്.

“പൊതുജനപ്രതിനിധി എന്നു ഭാവിക്കുന്ന പല പത്രങ്ങളും ഈ നാട്ടിലുണ്ടു്. അവ പൊതുജനങ്ങളുടെ ക്ഷേമത്തിന്നും ഐശ്വര്യത്തിന്നും അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകണമെന്നു കരുതി അവരുടെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്നതായി ഭാവിക്കുന്നുണ്ടു്. അവയുടെ ഭാവം യഥാർത്ഥമായിരിക്കാം. അഥവാ കപടമായിരിക്കാം. എന്നാൽ സ്ഥിതിസ്ഥാപകരെന്നോ ഉല്പത്തിക്കുള്ളെന്നോ രാജപക്ഷ്യരെന്നോ പ്രജാപക്ഷ്യരെന്നോ മറ്റോ ഭേദങ്ങളില്ലാത്ത ഈ നാട്ടിലെ കാര്യങ്ങളിൽ സ്വവർഗ്ഗചാപലംകൊണ്ടാകട്ടെ, പരവർഗ്ഗഭേദംകൊണ്ടാകട്ടെ, ഈ പത്രങ്ങളിൽ ചിലതുകൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൂട്ടുന്ന ബഹുളമായ ലഹളയിൽ ബഹുജനങ്ങളുടെ പൊതുവായ നന്മ നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോകുന്നുവെന്നും, തന്നിമിത്തം ഗവണ്മെന്റിനു പ്രജാക്ഷേമകാര്യങ്ങളിൽ അനാസ്ഥകാണിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടാകുന്നുവെന്നും അനുശോചിക്കാതെ നിവ്വാഹമില്ല.”

ഇതാ മറ്റൊരു ലക്കത്തിലെ ഒരു ഖണ്ഡികയിൽനിന്നു്. “രാജാവു ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിപുരുഷൻ അല്ലെങ്കിൽ അവതാരം എന്നു രാജാക്കന്മാർ വിശ്വസിക്കുകയും പ്രജകളെ വിശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.....ഈ വിശ്വാസം വ്യാജംതന്നെ. മനുഷ്യർ ജീവജന്തുക്കളിൽ ഒരു വംശത്തിൽ പെട്ടവരാണല്ലോ. പട്ടികളുടെ രാജാവായിട്ടു് ഒരു പട്ടിയെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചുവോ? ആനകളുടെ രാജാവായിട്ടു് ഒരു വിശേഷമായ ആനയെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അങ്ങനെയുണ്ടെ

കിൽ രാജാവിന് ആ കലത്തിലുള്ള മറ്റു ജീവികളിൽനിന്നും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്ന അടയാളങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമല്ലോ.”

സ്വദേശാഭിമാനി:—അക്കാലത്തു ചിറയിൻകീഴ്താലൂക്കിൽ വക്കത്തുനിന്നു സ്വദേശാഭിമാനിയെന്ന പത്രം പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. 1081-മാണ്ടു കുംഭമാസത്തിൽ ആ പത്രത്തിന്റെ ആധിപത്യം സ്വീകരിച്ചു. 1082 മിഥുനത്തിൽ ആ പത്രത്തിന്റെയും സ്വദേശാഭിമാനി അച്ചുക്കുടത്തിന്റെയും കൂട്ടുമണ്ഡനായി അവ രണ്ടും തിരുവനന്തപുരത്തു മാറി സ്ഥാപിച്ചു. 1081-ലാണ് കരുക്കളുടെ പാറപ്പാറ ഒന്നാം ഭാഗം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. 1080 വൃശ്ചികം മുതൽ ശാരദ എന്ന പേരിൽ സ്ത്രീകളെ ഉദ്ദേശിച്ചു ഒരു മാസിക തുപ്പുണിത്തുറന്നിന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ അധിപകളിൽ അനൂതമയായിരുന്നു കല്യാണിയമ്മ. അതിലേക്കു നിരന്തരമായി ലേഖനസാഹായ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. ശാരദയുടെ അവകാശം രാമകൃഷ്ണപിള്ള ഏറ്റെടുത്തു കയും വിദ്യാർത്ഥിയെന്ന നാമധേയത്തിൽ മറ്റൊരു മാസികകൂടി ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. മൂന്നു വർഷവും രണ്ടു മാസവും വളരെ ക്ലേശിച്ചു പത്രം സംബന്ധിച്ചുള്ള എല്ലാ ജോലികളും താൻതന്നെ നോക്കി. അതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യം വളരെ ക്ഷയിച്ചു. ആഴ്ചയിൽ ഒന്നിൽനിന്നു രണ്ടാക്കിയും രണ്ടിൽനിന്നു മൂന്നാക്കിയും ആ പരിതഃസ്ഥിതിയിലും അതിനെ വികസിപ്പിച്ചു.

നാടുകടത്തൽ:—രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റും തമ്മിലുള്ള വിരോധം ഒന്നിനൊന്നു വർദ്ധിച്ചു 1086-ൽ കൂലനൂറ്റശായിലെത്തി. 1086-മാണ്ടു കന്നിമാസം 10-ാംനു- (1910 സെപ്റ്റംബർ 26) ഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തെ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു ജന്മചെവിയറിയായ്ക്കു നിഷ്കാസനം ചെയ്തു. പി. രാജഗോപാലാചാരിയായിരുന്നു അന്നത്തെ ദിവാൻജി. ഉടൻ തനിയ്ക്കു തിരുവനന്തപുരം ഗവണ്മെന്റ് ഓഫീസിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജോലി രാജിവെച്ചു കല്യാണിയമ്മ അദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിച്ചു തമിഴ്നാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. തിരുനെൽവേലിയിൽ എത്തി ഭർത്താവിനെ മലിനവസ്ത്രധാരിയായി, കയ്യിൽ ഒരു കാശുപോലുമില്ലാതെ, കിളിച്ചു ഇറുന്ന് മാരാൻപോലും വസ്ത്രം കൂടാതെയാണ് കണ്ടത്. ഭാര്യയുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സ്വപ്നം പണംകൊണ്ടു മദിരാശിയിൽ ചെന്നുചേർന്നു പെരിയമേട്ടിൽ ഒരു ചെറിയ വീടു വാടകയ്ക്കെടുത്തു അതിൽ താമസമാരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ ആദ്യം സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കാരം, പിന്നീട് സ്വസമുദായത്തിലെ പഴമക്കാരായ പ്രമാണികളുടെ ശത്രുത, ഒടുവിൽ സ്വദേശത്തുനിന്നു പ്രവാസം. ഇതെല്ലാമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വരാജ്യസേവനത്തിനു കിട്ടിയ സമ്മാനങ്ങൾ. ആ ബുദ്ധിമാനു് അത്തരത്തിലുള്ള ഒരു പരിണാമമാണ് തന്റെ സ്വതന്ത്രമായ പത്രപ്രവർത്തനത്തിനു ലഭിക്കാവുന്ന നേട്ടം എന്നു ദീർഘദൂരം ചെയ്തുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. “തിരുവിതാംകൂറിനോടുള്ള ഏന്റെ ബന്ധം വേർപെട്ടു. മാതൃഭൂമിയോടുള്ള ഏന്റെ

കടമ ഞാൻ നിവ്ഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. എനിക്ക് ജനീ അവിടെ മടങ്ങി പോകണമെന്ന് ആഗ്രഹമില്ല; അതിനിടവരികയുമില്ല.” എന്നാണ് അദ്ദേഹം ആ അവസരത്തിൽ പറഞ്ഞത്. അതു പരമാർത്ഥമായിത്തീർന്നു.

നാടുകടത്തലിനുശേഷം:—അനന്തരകാലത്തെ ജീവിതം അതുവരെ യുള്ളതിനെക്കാൾ ഓടിയൊഴുതിയായിരുന്നു. സ്ഥിരമായ ഭാരതീയമാർഗ്ഗവും കൂടാതെയാണ് ഭർത്താവും ഭാര്യയും കിഞ്ഞുങ്ങളും മദിരാശിയിൽ താമസിച്ചത്. അതോടുകൂടി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ പലകുറി അധീക്ഷേപിച്ച് ഉപന്യാസങ്ങൾ തന്റെ ഇന്ത്യൻ പെട്രിയർ (Indian Patriot) എന്ന ദിനപത്രത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ദിവാൻ ബഹദൂർ സി. കരുണാകരമേനോന്റെ പേരിൽ ഒരു മാനനഷ്ടക്കേസ് കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യവും നേരിട്ടു. മദിരാശിയിലെ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ദുബ്ബലമായ ശരീരത്തിനു കൂടുതൽ അസ്വാസ്ഥ്യം ഉണ്ടാക്കി. തന്നിമിത്തം തൽകാലം മലബാറിലേക്കു സകുടുംബം താമസം മാറ്റി. അവിടെ പാലക്കാട്ട് അവർ ഒരു ഉദാരചരിതയുടെ അതിഥികളാകുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചു. ആ വിദ്യുച്ഛി ഒരു ഉത്തമ ഗദ്യകർത്രിയായ തരവത്ത് അമ്മാളവമ്മയായിരുന്നു. ആ അമ്മയെ പറ്റി മേൽ പ്രസ്താവിക്കാം. 1086-ൽ എഫ്. എൽ. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. ശരീരം ഭയങ്കരമായ ക്ഷയരോഗത്താൽ ഗ്രസ്തമായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നതിനാൽ ബി. എൽ. പരീക്ഷയ്ക്കു ചേരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. 1912-മാണ്ടു മലേഷ്യാ മലയാളികളുടെ ഒരു പ്രതിനിധി പാലക്കാട്ടെത്തി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വദേശാഭിമാനി എന്ന ബിരുദം സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരപാരവശ്യം കണ്ടു ചില ഗുണകാംക്ഷികൾ തിരുവിതാംകൂർമഹാരാജാവിനോടു ക്ഷമായാചനം ചെയ്താൽ സ്വന്തം നാട്ടിലേക്കു തിരിയെപ്പോകാം എന്നുപദേശിച്ചു. അതിന് ആ ധീരോദാത്തന്റെ മറുപടി താഴെ കാണുന്നതായിരുന്നു. “മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു കൃപാനിധി ആണെന്നും തിരുമനസ്സിലെ വിദ്വേഷത്താലല്ല ഞാൻ ഭ്രഷ്ടനായതെന്നും എനിക്കറിയാം. പക്ഷേ മാപ്പു യാചിക്കണമെങ്കിൽ എന്തപരാധമാണ് ഞാൻ ചെയ്തതെന്നറിയാണ്ടു? ചെയ്താൽ കുറ്റത്തിനു മാപ്പു യാചിക്കുന്നത് പുരുഷത്വമാണോ? തിരുവിതാംകൂറുമായുള്ള എന്റെ ബന്ധം വിട്ടുകഴിഞ്ഞു. പുരുഷധർമ്മം മരണം, മനസ്സാക്ഷിക്കു വിപരീതമായും ഞാൻ ഇജ്ജനം പ്രവർത്തിക്കുകയില്ല.” അതാണ് ഉത്തമപുരുഷന്മാരുടെ ലക്ഷണം. “അയോമുഖസ്യാപി കൃതസു വഹേനർനാധശ്ശിഖാ യാതി കദാപിദേവ” എന്നുണ്ടല്ലോ. മരിക്കുന്നതുവരെ സാഹിത്യവിഷയങ്ങളായ പല പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. കുന്നുകളത്തുനിന്നു പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആത്മപോഷിണിയിൽ പല ഉപന്യാസങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും 1913-ൽ അതിന്റെ സാഹിത്യനായകനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. തനിക്കു സഹജമായ സത്യസന്ധത ഗ്രന്ഥവിമർശനത്തിലും പ്രദർശി

പി. 1915-ൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് മലയാളനിഘണ്ടു രചിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതിനിടയ്ക്ക് 1913-ൽ കല്യാണിയമ്മ ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. 1915-മാണ്ടു ജനുവരിമാസത്തിൽ കണ്ണൂർ ഗവണ്മെന്റ് ബാലികാപാഠശാലയിൽ ഒരു ഉപാധ്യായയായി. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയും അവിടെത്തന്നെ താമസിച്ചു. രോഗം ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചു; വൈദ്യന്മാരുടെ പരിശ്രമം അശേഷം ഫലിച്ചില്ല. 1091-ൽ (1916 മാർച്ച് 28-ാംനം-) അവിടെവെച്ചുതന്നെ അദ്ദേഹം യശസ്വരീരനായി. സംഭവബഹുലവും ഭരണഭാവവുമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചരിത്രം ഹൃദയമുള്ളവർക്കു കണ്ണുനീർ വാർത്ത വായിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു വിവരണം ലഭിക്കണമെന്നുള്ളവർ അതിനുവേണ്ട മനോധൈര്യമുണ്ടെങ്കിൽ കല്യാണിയമ്മയുടെ വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ എന്ന കരുണയമായ പുസ്തകം വായിക്കേണ്ടതാണ്. ആ സൂചരിത ഇന്നും കോഴിക്കോട്ടു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു.

കൃതികൾ:—രാമകൃഷ്ണപിള്ള ഒരു വിശ്രുതനായ പത്രപ്രവർത്തകനായിരുന്നതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലേഖനങ്ങൾ പല പത്രങ്ങളിലും മാസികകളിലും വിപ്രകീർണ്ണങ്ങളായി കിടക്കുന്നു. അദ്ദേഹം രചിച്ച പുസ്തകങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക അറിയപ്പെടുന്നതോളം താഴെക്കുറിക്കുന്നു. 1 സോക്രട്ടീസ്, 2 നായനാരുടെ സ്ഥിതി, 3 ഭാര്യായത്നം എന്നീ പുസ്തകങ്ങളും, 4 കൃഷിശാസ്ത്രം, 5 അങ്കഗണിതം മുതലായ സ്കൂൾ ബുക്കുകളും 1079-നുമുമ്പ് എഴുതി. 1080-ൽ 6 ക്രിസ്തുമർ കൊളംബസ്സും, 7 വാമനനും രചിച്ചു. 1087-ലാണ് 8 ഡൽഹി ഡർബാർ ഒന്നും രണ്ടും ഭാഗങ്ങളുടേയും, 9 വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റേയും നിർമ്മിതി. 10 തിരുവിതാംകൂർ നാടകക്കൽ (മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും), 11 കാൽമാർക്സ്, 12 ബെൻജമിൻ ഫ്രാങ്ക്ലിൻ, 13 മോഹനദാസ് ഗാന്ധി, 14 മന്നന്റെ കന്നത്തം, 15 നരകത്തിൽനിന്നും (രണ്ടും കഥാപുസ്തകങ്ങൾ) ഉവയെല്ലാം 1085-നുമേൽ നിർമ്മിച്ചവയാണ്. ഇവ കൂടാതെ ഉദയഭാനുവും പാറപ്പാറവും ഈരണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി അച്ചടിപ്പിച്ചത് അദ്ദേഹമാണ്. ഗ്രാമത്തിൽ രാമവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ അനുപാദശൈലിയെപ്പറ്റി വേദാന്തസാരം എന്നൊരു കിളിപ്പാട്ടുംകൂടി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പ്രസിദ്ധീകൃതപുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സരസോജ്ജ്വലമായ ഗദ്യരീതി, പ്രതിപാദ്യം ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതിലുള്ള പരിപാടി തുടങ്ങി ഒരുത്തമഗദ്യകാരൻ പാലിക്കേണ്ട പല 'കാര്യായത്നങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അഭിപ്രീതിയുമാണ്. പുസ്തകവിമർശനത്തിൽ "തൽ സപ്തമപി നോപേക്ഷ്യം കാവ്യേ ഓഷ്ഠം കഥഞ്ചന" എന്ന മതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് അഭിമതമെന്നു സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കേരളത്തിൽ സമഷ്ടിവാദത്തിന്റെ പ്രഥമപ്രചാരകൻ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ക്രി. പി. 1883-ൽ മരിച്ച മാർക്സിനെപ്പറ്റി ഒരു പുസ്തകം ആദ്യമായി പ്രസി

ജീകരിക്കണമെന്നു തോന്നിയതു് അദ്ദേഹത്തിനാണല്ലോ. ഇനി അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു് ഓരോ ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചു കാണിക്കാം.

“വിഖ്യാതന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു് അവരുടെ ഭാഷാസരണിയെ പകർത്തേണ്ടതാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ ചിലരുണ്ടു്. ഈ വിചാരം തീരെ അസംബന്ധമെന്നാണു് എനിക്കു പറയാനുള്ളതു്. ഒരുവന്റെ ഭാഷാസരണിയെ അനുകരിക്കാൻ മറ്റൊരുത്തൻ കഴിയാത്തവിധത്തിൽ ഭാഷാസരണിയെന്നതു് അതാതാളുകൾക്കു സ്വഭാവജന്യമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു എന്നു നാം കാണുവേണ്ടു്. ഒരുവന്റെ അനുഭവങ്ങളേയും പരിചയങ്ങളേയും അവന്റെ മനോഗതിക്കനുസരിച്ചിട്ടാകുന്നു ഭാഷാരൂപമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. അതേ പ്രകാരത്തിലുള്ള മനോഗതി ഉണ്ടാകുവാൻ മറ്റൊരുവൻ അതേപ്രകാരത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങളേയും പരിചയങ്ങളേയും അതേ അവസ്ഥയിൽ പ്രാപിക്കുന്നവനായിരിക്കണം. ഇതു സാധ്യമല്ലല്ലോ.”

(വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം)

“ധനതത്ത്വശാസ്ത്രം സംബന്ധിച്ച മാർക്സ് സ്ഥാപിച്ച സിദ്ധാന്തമാണു് ഏറെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതു്. എന്താണു് ഒരുവൻ കുറെ മൂലധനം മുടക്കി ഒരു തൊഴിൽ നടത്തുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ആദായം എത്ര വലുതായിരുന്നാലും അതുണ്ടാകുവാൻ പണിയെടുക്കുന്ന വേലക്കാർക്കു ദാരിദ്ര്യം കാര്യമായും മുതലാളിയായ യജമാനനു ധനം വലിച്ചും ഇരിപ്പാൻ കാരണം? ഒരു സാധനത്തിന്റെ വിലയെ വലിപ്പിക്കാൻതക്കവണ്ണം അതിന്മേൽ വേലചെയ്യുന്നവനായ കൂലിവേലക്കാരനു കിട്ടേണ്ടുന്ന ന്യായമായ ആദായം ലഭിക്കുന്നില്ലെന്നും വേലക്കാരന്റെ കാഹളികളുടെ മുതലാളി കയ്യടക്കിക്കൊള്ളുന്നുവെന്നുമാണു് മാർക്സിന്റെ അഭിപ്രായഗതി. ഈ അഭിപ്രായം സോഷ്യലിസത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനങ്ങളിൽ മുഖ്യമായുള്ളതു് അല്ലെങ്കിൽ ഒന്നാമത്തേതാകുന്നുവെന്നു പറയാം.”

(കാൽ മാർക്സ്)

കെ. എസ്. രാമൻമേനോൻ (1052-1100)—

ജനനവും വിദ്യാഭ്യാസവും:—ഇനി ഭാഷയുടെ ഉന്നമനത്തിനായി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നു് അച്ചുക്കൂടം ഉടമസ്ഥന്മാരെക്കുറിച്ച് അല്പം പ്രസ്താവിക്കാം. അവർ കെ. എസ്. രാമൻമേനോനും, തോമസ് പോളും, കെ. ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ളയുമാണു്. രാമൻമേനോൻ കൊച്ചി തലപ്പള്ളിത്താലൂക്കു മായന്നൂർ അംശം ചിറങ്കര ദേശത്തിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ തിരുവിലപാമലു്ക്കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു മൂന്നു മൈൽ അകലെയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മായന്നൂർ വടക്കുതൂറിയിൽ കുളക്കുന്നത്തുവീട്ടിൽ 1052-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസത്തിലെ ചതയം നക്ഷത്രം നാളിൽ ജനിച്ചു. മാതാവു പാവ്തിയമ്മയും, പിതാവു് അണിയത്തു ശങ്കുണിനായരുമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു കുളക്കുന്നത്തുകുടുംബം വളരെ ദരിദ്രമായിരുന്നു. ജ്യേഷ്ഠൻ ഗോപാലമേനോൻ അന്നു തൃശ്ശൂരിൽ താമസമായിരുന്നതിനാൽ

അദ്ദേഹത്തോടുകൂടി പാർക്കുകയും, ഇംഗ്ലീഷ് മിഡിൽസ്ത്രൂം പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ച ട്രെയിനിംഗ് കഴിച്ച് 1070-ൽ ഒരു വാഡ്യാരായി കൂവാറ്റുപുഴയിൽ നിയമിതനാകുകയും ചെയ്തു. അവിടെനിന്നു മാവേലിക്കര ഇംഗ്ലീഷ് ഹൈസ്കൂളിലേക്കും പിന്നീട് തിരുവനന്തപുരത്തു ചാലയിൽ മലയാളം സ്കൂളിലേക്കും മാറ്റം കിട്ടി.

പ്രവർത്തനങ്ങൾ:—തന്നിട കിട്ടിവന്ന സ്വല്പവേതനംകൊണ്ടു ചില വിനു തികയാത്തതിനാൽ ഏതെങ്കിലും തൊഴിലിൽ ഏല്പടണമെന്നു മേനവൻ തീർച്ചയാക്കി. ആദ്യമായി നന്തിയാർവീട്ടിൽ താമസിച്ചുകൊണ്ട് ആ ഗൃഹത്തിലെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അങ്ങനെ നന്തിയാർവീട്ടിൽ പരമേശ്വരൻപിള്ളയും അദ്ദേഹവും തമ്മിൽ സുഹൃത്തുക്കളായി. ആ പണ്ഡിതൻമുഖാന്തരം ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെയും കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെയും പരിചയം സമ്പാദിച്ചു. പല പുസ്തകങ്ങൾ അവരെക്കൊണ്ടു രചിപ്പിച്ച് അവ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. തന്റെ വ്യവസായശീലവും സത്യസന്ധതയും കൃത്യനിഷ്ഠയുംകൊണ്ടു വേറേയും ചില ഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടെ പുസ്തകങ്ങളുടെ പകുപ്പവകാശം വാങ്ങി. ഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു നേരനീക്കം വരുത്താതെ പ്രതിഫലം കൊടുത്തുതുടങ്ങിയതു് അദ്ദേഹമാണെന്നു ണറിവു്. ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പലതും പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി. 1078-ൽ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ച ബി. വി. (ഭാഷാഭിവാല്സിനി) ബുക്കഡിപ്പോയ്ക്കു പേരും പെരുമയും വളർന്നു. രാമൻമേനവൻ ധനാധ്യക്ഷനായി. കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാന്റെയും ആശ്രിതനായിത്തീർന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു രസികരഞ്ജിനിയുടെ പ്രചാരം വലിപ്പിക്കുവാൻ വളരെ ശ്രമിച്ചു. സ്വന്തമായി ഒരു അച്ചുകൂടത്തിന്റെ ആവശ്യം അപരിഹരണീയമായിത്തീരുകയാൽ കമലാലയം എന്ന പേരിൽ ഒരു മുദ്രാലയം സ്ഥാപിച്ചു. 1093 മകരത്തിൽ സമദർശി എന്ന വാരികയും അവിടെനിന്നു പുറപ്പെടുവിച്ചു. മലബാറിൽ ഒരാപ്പാലത്തും ഒരു അച്ചുകൂടവും പുസ്തകശാലയും ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. ഇവയുടെയെല്ലാം പരിപോഷണത്തിനുവേണ്ടി താമസം മായന്നൂരേക്കു മാറി. 1100-മാണ്ടു് ഇടവമാസം 4-ാംന- ഹൃദയസ്തംഭനംമൂലം മരിച്ചു. മായന്നൂർ തെക്കേക്കരവത്തു ശ്രീദേവിയമ്മയെയാണു് വിവാഹംചെയ്തതു്. കമലാലയം അച്ചുകൂടത്തിൽനിന്നു കാലാന്തരത്തിൽ പിരിഞ്ഞതാണു് ബി. വി. പ്രിൻറിംഗ് വർക്ക്സ്. അവിടെനിന്നു ശ്രീചിത്രയുഗം ദിനപത്രം പ്രചരിച്ചിരുന്നു.

ചില വിശിഷ്ടപുസ്തകങ്ങൾ:—രാമൻമേനവൻ പല നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ അതിപ്രധാനങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ടതു പുരാണങ്ങളുടെ തർജ്ജമകളാണു്. വളരെ ധനവ്യയംകൂടാതെ അവ എഴുതിച്ചു മുദ്രണം ചെയ്യാവുന്നതല്ല. ആ പരിശ്രമത്തിനു തക്ക പ്രതിഫലം ഒരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതുമല്ല. അഞ്ചു ഭാഷാപുരാണങ്ങളാണു് മേനവൻ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പാതമം,

വാമനം, മാത്സ്യം, ആഗേയം, വൈഷ്ണവം ഇവയാണ് ആ പുരാണങ്ങൾ. ഇവയിൽ പാത്മം വളരെ ദീർഘമാണ്. പാത്മം, വാമനം, മാത്സ്യം ഇവ വള്ളത്തോളം ആഗേയം കൈപ്പള്ളി വാസുദേവൻ കൃസ്തും (കെ. വി. എം.) വൈഷ്ണവം സ്വാമി ആഗമാനന്ദൻ മാകുന്ന് വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ കേരളപാണിനീയത്തെയും (ആഗമികപ്രസ്ഥാനത്തിൽ രചിച്ചത്) വൃത്തമഞ്ജരി, സാഹിത്യസാഹ്യം, നളചരിതം കഥകളിക്കാന്താരതാരകവ്യാഖ്യ, മണിദീപിക ഇവയേയും ആന്റർ ക്രിസ്ത്യാനിയാരടി വ്യാഖ്യാനിച്ച ഉണ്ണുനീലീസന്ദേശത്തേയുംകൂടി ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്താം. മറ്റു പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കേണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

തോമസ് പോൾ (1064-1108)—ചരിത്രം:—കെ. എസ്.

രാമൻമേനോൻ ഉൽഘാടനംചെയ്ത മാഗ്ഗത്തിൽക്കൂടി വിജയപൂർവ്വമായി സഞ്ചരിച്ച മറ്റൊരു ഭാഷാഭിമാനിയായ് തോമസ് പോൾ. അദ്ദേഹം 1064-മാണ്ടു മിഥുനമാസം 1-ാംനു- രാജകീയകാളേജ് റിട്ടയർഡ് റൈറ്റർ പി. തോമസ്സിന്റെയും, തിരുവല്ലാ കാരയ്ക്കൽ മേമാത്തിൽ ഏലിയമ്മയുടേയും പുത്രനായി ജനിച്ചു. ആ കാളേജിൽത്തന്നെ പഠിച്ചു ബി. എ. പാസ്സായി. അച്ഛൻ പെൻഷൻപറ്റിയതിന്റെശേഷം ലോങ്ങ് മാൻസ് ഗ്രീൻ ആൻഡ് കോ എന്ന സുപ്രസിദ്ധനായ ആംഗ്ലേയ പുസ്തകവ്യാപാരികളുടെ ഏജൻസിയായി പണി നോക്കുകയായിരുന്നു. ആ വഴിക്കു പുസ്തകവ്യാപാരത്തിന്റെ ഉള്ളകളികൾ മനസ്സിലാക്കുവാൻ മകൻ സാധിച്ചു. 1090-ൽ വി. വി. (വിദ്യാവിലാസം) പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണശാല തിരുവനന്തപുരത്ത് ഉൽഘാടനം ചെയ്തു. ഒട്ടുവളരെ സ്ത്രീപുസ്തകങ്ങളും മറ്റും അവിടെ നിന്നു പ്രചരിപ്പിച്ചു. എറണാകുളത്തും കോഴിക്കോട്ടും ശാഖകൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്കാരെപ്പോലെ നല്ല ശമ്പളം കൊടുത്തു പ്രാപ്തനായ ഏജൻസിയെ നിയമിച്ചു. മല്ലപ്പള്ളി വാളക്കുഴി മറിയമ്മയെയാണ് വിവാഹം ചെയ്തത്.

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ:—1 ഒടുവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോനെക്കൊണ്ടു സ്തോത്രപുരാണത്തിൽ ആദ്യത്തെ ചില ഭാഗങ്ങളും, 2 കേരളമേന്ദ്രമഹാകവിയുടെ രാമായണമഞ്ജരിയും കിളിപ്പാട്ടായി രജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുതിരുപ്പാമേ, 3 കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ (Malayalam men of letters) എന്ന പേരിൽ എട്ടു പുസ്തകങ്ങളും, 4 സാഹിത്യപ്രണയികൾ എന്ന പേരിൽ അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളും എഴുതിച്ച് അച്ചടിപ്പിച്ചു. 1 കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, 2 ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ, 3 ഒയ്യാരത്തു ചന്ദ്രമേനോൻ, 4 വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപണിക്കർ, 5 പന്തളത്തു കേരളവർമ്മ തമ്പുരാൻ, 6 കുമാരനാശാൻ, 7 വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ,

8 ഉണ്ണായിവാരീയർ ഇവർ കേരളഭാഷാപ്രണയികളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു. കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരീയർ, ഗുണ്ഡത്ത്, കെ. സി. കേശവപിള്ള, കാത്തുളിൽ അച്യുതമേനോൻ, നടുവത്തച്ഛൻനമ്പൂരി, വരവൂർ ശാമു മേനോൻ, ചാത്തുകുട്ടിമന്നാടിയാർ മുതലായവരുടെ ഒരു ലഘുചരിത്രമാണ് സാഹിത്യപ്രണയികളിൽ കാണുന്നത്. നായനാർ, ചത്തുമേനോൻ മുതലായവരുടെ ചരിത്രസംഗ്രഹവും ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യപ്രണയികൾ അഞ്ചാം ഭാഗത്തിൽ കേരളപാണിനി, കോട്ടയത്തു തമ്പുരാൻ മൂലൂർ ഇവരെ അന്തർവിപ്പിച്ചു കാണുന്നു. ഈ രണ്ടു പുസ്തകപരമ്പരകളും ഭാഷയ്ക്കു ഗണനീയങ്ങളായ സമ്പാദ്യങ്ങളാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളതു പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരായ കോയിപ്പള്ളി പരമേശ്വരക്കുറുപ്പ് (1) ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മാ (2-5) മൂക്കോത്തുകുമാരൻ (3-7) കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ (കണ്ണൻ ജനാർദ്ദനൻ 4-6) റി. കെ. രാമൻമേനോൻ (8) എന്നിവരാണ്. അനേകം സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു ഉദാരമായ പാരിതോഷികം നൽകി അവരെ തന്റെ സഹചാരികളാക്കി. മൂന്നു കൊല്ലം നടത്തിയ ദീപംമാസികയെക്കുറിച്ചു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. 1108-ാമാണ്ടു മകരമാസം 25-ാംനാൾ മരിച്ചു.

കെ. ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള (1059-1128)—ചരിത്രം:—കെ. ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള കൊല്ലത്തു് ഉണിച്ചക്കംവീട്ടിൽ ഈശ്വരീയമ്മയുടേയും ആ താലൂക്കിൽ വടകോട്ടുവീട്ടിൽ ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയുടേയും നാലാമത്തെ പുത്രനായി 1059-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 15-ാംനാൾ കാർത്തികനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. ബാല്യത്തിൽ പറയത്തക്ക വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. തന്റെ ഈശ്വരഭക്തികൊണ്ടും നീതിനിഷ്ഠകൊണ്ടും പരാമർജീവിതംകൊണ്ടും ഉയർന്ന ഒരാളാണ് അദ്ദേഹം. 1101-ാമാണ്ടു സുപ്രസിദ്ധമായ ശ്രീരാമവിലാസം മുദ്രണാലയം സ്ഥാപിച്ചു. 1103-ൽ അവിടെനിന്നു മലയാളരാജ്യം എന്ന വാരിക പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങി. 1105-ൽ അതിനെ ഒരു ദിനപത്രമാക്കി. 1116-ാമാണ്ടു തുലാമാസം 19-ാംനാൾ മഹാരാജാവുതിരുമനസ്സുകൊണ്ടു രാജ്യസേവാനിരതൻ എന്ന ബിരുദം സമ്മാനിച്ചു. 1103-ൽ നിയമസഭാസാമാജികനായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. 1109-ൽ വീണ്ടും ആ സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. 1114-ൽ ഇന്ത്യാചക്രവർത്തിയുടെ ജൂബിലി സ്റ്റാർകക്കീർത്തിമുദ്ര അദ്ദേഹത്തിനും വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇതൊന്നു മല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൊതുജനസേവനത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയമായിട്ടുള്ളതു്. 1107-ൽ അദ്ദേഹം കൊല്ലം നഗരസഭയുടെ അധ്യക്ഷനായി. അഞ്ചു തവണ ആ സ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിൽത്തന്നെ സമർപ്പിതമായിത്തീർന്നുവെന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായ പ്രായോഗികവിജ്ഞാനത്തിനും സേവനസന്നദ്ധതയ്ക്കും പൗരന്മാരുടെ സ്നേഹവിശ്വാസബഹു

മാനങ്ങൾക്കും പ്രത്യുഷ്ണലക്ഷ്യമാകുന്നു. ഏതു നല്ല കാര്യത്തിനും അദ്ദേഹത്തെ ജാതിമതഭേദംകൂടാതെ ജനങ്ങൾ ഉപസപ്പണം ചെയ്യുമായിരുന്നു. ധനസംബന്ധമായോ അല്ലാതെയോ ഉള്ള ഏതപേക്ഷയും അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്യുമായിരുന്നു. കൊല്ലംനഗരത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന പല പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതൻ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. 1119-ാമാണ്ടു വൃശ്ചികമാസം 12-ാംന- അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഷഷ്ഠിപ്പൂർത്തി ആഡംബരപൂർവ്വം കൊണ്ടാടപ്പെട്ടു. 1123-ാമാണ്ടു ചിങ്ങമാസം 15-ാംന-യായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിര്യാണം. അതുവരെയും അദ്ദേഹം നഗരപിതാവായിരുന്നു.

പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ:—പല നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ മലയാളരാജ്യം മുദ്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയ ദേശോപനിഷത്തുക്കളാണ് അവയിൽ പ്രാഥമ്യത്തെ അർഹിക്കുന്നത്. കണ്ണശ്ശരാമായണം ഉത്തരകാണ്ഡവും അവിസ്തരണീയമാണ്. നൂറ്റാറിപ്പതിനൊന്നു ദിവസത്തെ ആട്ടക്കഥകളും അറുപതു ദിവസത്തെ തുള്ളൽക്കഥകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ മാതിരി പുസ്തകപ്രകാശനത്തിനു മാഗ്ഗദർശി കൊല്ലത്തെ ഏസ്. റി. റെഡ്യാരാണെങ്കിലും കറേക്കൂടി അധികം കഥകൾ ശ്രീരാമവിലാസംവക പുസ്തകങ്ങളിലുണ്ട്. മറ്റു പുസ്തകങ്ങളെപ്പറ്റി ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. മലയാളരാജ്യം ദീനപത്രം വളർന്നു വന്നു വാച്ചതഴുപ്പ് ഇക്കാലത്തെ കേരളീയപത്രങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു മഹനീയമായ സ്ഥാനത്തെ അലങ്കരിക്കുന്നു.

ചില ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥകാരന്മാർ

ജി. കൃഷ്ണശാസ്ത്രി (1025-1090?)—ചരിത്രം:—സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ശാസ്ത്രീയസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും പൗരാണികമതതത്ത്വങ്ങളേയും തർജ്ജമ ചെയ്തു മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു ജി. കൃഷ്ണശാസ്ത്രിയാകുന്നു. അദ്ദേഹം ജനിയ്ക്കുകയും മരിയ്ക്കുകയുംചെയ്ത ആണ്ടുകൾ സൂക്ഷ്മമായി അറിവില്ല. മുകളിൽ കാണുന്ന ആണ്ടുകൾ അന്നു മാനംകൊണ്ടു കുറിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. കൃഷ്ണശാസ്ത്രി പാലക്കാട്ട് അമൃലം പള്ളം ഗ്രാമത്തുകാരനായ ഒരു ചോഴിയബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു ഗണപതിശാസ്ത്രിയാണ് അപ്പയ്യാദീക്ഷിതർ തമിഴിൽ രചിച്ച രാമഗീത മലയാളത്തിൽ തർജ്ജമ ചെയ്തത്. കൃഷ്ണശാസ്ത്രി അതു പരിശോധിച്ചു 1080-ാമാണ്ടു തൃശ്ശൂർ കേരളകല്പദ്രുമം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചു. ഈ അപ്പയ്യാദീക്ഷിതർ അധ്യാപനനാണ്. അദ്ദേഹത്തെ ശാസ്ത്രി പോയിക്കുണ്ട് അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ച 150 പ്രബന്ധങ്ങളുടെ അവകാശം വാങ്ങി. 'ഗുരുജ്ഞാനവാസിഷ്ഠതത്ത്വപരമായണം' അവയിൽ ഒന്നാണ്. ഇംഗ്ലീഷിലും നല്ല പരിജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്ന ശാസ്ത്രിക്ക് കോഴിക്കോട്ടു ഡിസ്ട്രിക്ട് കോടതിയിൽ ഒരു ഗുമസ്തന്റെ

ജോലി കിട്ടി. ആ ജോലിയോടുകൂടിയാണ് 1064-ാമാണ്ടു് ആര്യസിദ്ധാന്തചന്ദ്രിക എന്ന പത്രിക ആരംഭിച്ചതു്. അതു് എല്ലാ പൗണ്ണമാസീദിനത്തിലും പ്രവരിപ്പിച്ചു. ആദ്യകാലത്തു തജ്ജമചെയ്തു് അതിൽ ചേർത്ത ഗ്രന്ഥങ്ങൾ യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതി, ഭഗവൽഗീത, തത്ത്വചാവഞ്ചോഡപ്രകരണം, ആത്മവിചാരപ്രകരണം, പ്രശ്നോപനിഷത്തു്, ജ്ഞാനവാസിഷ്ടസംഗ്രഹം, ജീവനുക്തിപ്രകരണം എന്നീ പ്രാധങ്ങളായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്നു. അവ കേരളത്തിൽ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു് ഒരു പുതിയ വെളിച്ചം നല്കി. രാമശർമ്മാ എന്നൊരു പണ്ഡിതൻ അന്നു കോഴിക്കോട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൃഷ്ണശാസ്ത്രീയുടെ ശിഷ്യനും ആജ്ഞാകരനുമായി ശാസ്ത്രീയെ പ്രസ്തുതമാസികയുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ നിപുണമായി സഹായിച്ചു. 1075-ൽ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു വിരമിച്ചു. കൃഷ്ണശാസ്ത്രീക്കു വേദാന്തത്തിൽ പ്രത്യേകം അവഗാഹമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു മർമ്മജ്ഞനായ മതപരിഷ്കാരിയായിരുന്നുവെന്നുകൂടി പറയേണ്ടതുണ്ടു്. സകലജാതിമതസ്ഥന്മാരോടും അദ്ദേഹം സമഭാവന പുലർത്തിപ്പോന്നു.

താരക്കാട്ടു് അയ്യാത്തുരശാസ്ത്രീ (1011-1088?)—

ചരിത്രം:—അയ്യാത്തുരശാസ്ത്രീയുടെ പൂർവ്വകുടുംബം കാവേരീതീരത്തിൽ വൈകച്ചേരി എന്ന സ്ഥലത്താണ്. അവിടെനിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാമഹൻ വേങ്കടനാരായണശാസ്ത്രീ പാലക്കാട്ടു താരക്കാട്ടുഗ്രാമത്തിൽ താമസം തുടങ്ങി. അയ്യാത്തുര എന്നതു് ഭാമനപ്പേരാണ്. പിതാവായ രഘുനാഥശാസ്ത്രീ സംസ്കാരമഹത്തത്തിൽ നല്കിയ നാമധേയം വേങ്കടനാരായണൻ എന്നുതന്നെയായിരുന്നു. തർക്കശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനായ ശേഖരീപുരം ഗ്രാമത്തിൽ ശേഷശാസ്ത്രീകളിൽനിന്നു കാവുപാങ്ങളും തൃക്കണ്ടിയൂർ ഗോവിന്ദപ്പിഷാരടിയിൽനിന്നു നാടകാലങ്കാരങ്ങളും അഭ്യസിച്ചു. 1032-ാമാണ്ടു് ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ ഭാഗവതപാരായണം ആരംഭിച്ചു. 1035-ൽ നിജാനന്ദസ്വാമി എന്ന ഒരു പ്രാർത്ഥകാവസിയാ യോഗി സേതുസ്താനം കഴിഞ്ഞു മടക്കത്തിൽ ചിറയ്ക്കൽ സ്വല്പകാലം താമസിക്കുകയും ശാസ്ത്രീ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശം വാങ്ങി മൂപ്പതാമത്തെ വയസ്സുകൽ വേദാന്തശാസ്ത്രം പരിശീലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു. 1040-മുതൽ പത്തു കൊല്ലം താഴയ്ക്കാട്ടുനെയിൽ താമസിച്ചു ഭാഗവതം ഏഴാവൃത്തി വായിച്ചു. പിന്നീടു തളിപ്പറമ്പത്തു തൃപ്പൂർത്തുരുത്തിൽ ഭജനവും ഭാഗവതം വായനയുമായി കിറോക്കാലം കഴിഞ്ഞു. അവിടെവച്ചു ക്ഷേത്രാധികാരികൾ അദ്ദേഹത്തിന്നു ഭാഗവതപരമാണിക്യൻ എന്ന ബിരുദവും ഒരു വീരശ്രംഖലയും സമ്മാനിച്ചു. പിന്നീടുള്ള താമസസ്ഥലമാണു് കോഴിക്കോട്ടു്. ഭാഗവതം ഇരുപതു പ്രാവശ്യം വായിച്ചു പല ഗുഹാർത്ഥങ്ങളും കണ്ടുപിടിച്ചു. അനന്തരം സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലെ അന്നമതിയോടുകൂടി തളിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ മഹാഭാരതം വായിച്ചു.

1 ആര്യമതസഞ്ജീവിനി എന്നും 2 മതിവിവേകദപ്പണം എന്നും രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളെഴുതി അച്ചടിപ്പിച്ച ഭാഗവതഭാരതങ്ങളിലെ ഗുഹ്യാർക്കങ്ങൾ പലതും തപാദാ വെളിപ്പെടുത്തി. 3 വേദാന്തദപ്പണം, കടത്തനാട്ട് ഉദയവർമ്മ ഇളയതമ്പുരാന്റെ വൈദിഷ്യവും സൗശീല്യവും നേരിട്ടുകണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിച്ചതാണ്. വേദാന്തതത്വങ്ങൾ പലതും ആർക്കും സുഗ്രഹമായ രീതിയിൽ അതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. 4 മുത്തുലക്ഷ്മി ഒരു ചെറിയ നോവലാണ്. അതിലെ പ്രതിപാദ്യവും വേദാന്തംതന്നെ. ഈച്ചരമേനവൻ, മായാശ്ശിക്കമ്മ, പഞ്ചതൂശി അയ്യപ്പൻ, ചിന്താമണമേനവനും കൈവല്യനവനീതപ്പണിക്കരും, ശാന്തക്കുട്ടിമേനവനും മറ്റുമാണ് കഥാപാത്രങ്ങൾ. മുത്തുലക്ഷ്മി നായികയും, ശാന്തക്കുട്ടിമേനവൻ നായകനുമാണ്. മുത്തുലക്ഷ്മിയുടെ യഥാർത്ഥനാമധേയം മുക്കിലക്ഷ്മിയാണെന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ നമ്മെ ധരിപ്പിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രീയുടെ ഗദ്യത്തിനു നല്ല ഭാജസ്സും ഫലിതവുമാണ്. മരണകാലം നിശ്ചയമില്ല. 1086 എന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് അദ്യുഹത്തെ ആസ്പദമാക്കിമാത്രമാണ്.

ഒരു ഉദാഹരണം:—“ഏതാനൊരർത്ഥം നേടേണം ശ്രീയാജാതി ഗുണങ്ങളാൽ; എന്നാലവന്റെ ജനനഫലം സിദ്ധിച്ചു നിണ്ണയം” എന്ന വചനഫലം ശ്രീഹർഷ്കാളിദാസജയദേവാദികളായ മഹാകവികൾക്കു സിദ്ധിച്ചു എന്നതിനു വാദമില്ല. എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒരു പ്രസിദ്ധി സമ്പാദിക്കണമെന്നു തീർച്ചയാണ്. “എല്ലാവരും നെല്ലുണക്കി; ഏലി വാലുണക്കി” എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലുപോലെ ഞാനും പ്രസിദ്ധിക്കുവേണ്ടി രണ്ടുപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ആര്യമതസിദ്ധാന്തത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും നാലാമത്തെ പുരുഷാർത്ഥമായ മോക്ഷത്തിനു മുഖ്യസാധനമായ ജ്ഞാനത്തെ തെളിയിക്കുന്നതുമായ ആ പുസ്തകങ്ങളെ അച്ചടിപ്പിച്ചു നാട്ടിലൊക്കെ പരത്തി. പ്രസിദ്ധിയാതൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എന്നല്ല അച്ചടിച്ചിലവിനുവേണ്ടി വാങ്ങിയ കടം ബാക്കിയായും വന്നു. മലയാളത്തിൽ അനേകം നോവൽപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഇക്കാലത്തു് ആ മാതിരി ഒരു പുസ്തകമുണ്ടാക്കിയാൽ അനായാസേന പ്രസിദ്ധിയുണ്ടാകുമെന്നായി പിന്നത്തെ ആലോചന. നോവലിന്റെ ഗന്ധംകൂടി ഏറിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ എങ്ങനെയെന്ന് അതുണ്ടാക്കേണ്ടതെന്ന് ആലോചിച്ചു് ഒരു നോവൽ വാങ്ങി വായിച്ചുനോക്കി. ഭാര്യയുടെ ഇഷ്ടത്തിനു് അനുസരിച്ചാൽ പ്രസിദ്ധി കിട്ടുമെന്നു തീർച്ചയാക്കി. അതു ശരിയാണ്. ഭാര്യയുടെ ഇഷ്ടത്തിലിരുന്നാൽ ഉൽപാദനവും പിന്നെ ഗർഭധാരണവും മാസം പത്തു തികയുമ്പോൾ “നോവലും” പിന്നെ നാട്ടാരറിയത്തക്ക ഒരു പ്രസിദ്ധിയുണ്ടാകും. പക്ഷേ ഭാര്യയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഈ തരത്തിൽ പ്രസിദ്ധി നേടാൻ എനിക്കു് അസാധ്യമാകയാൽ ഈ വഴി വേണ്ടെന്നുവെച്ചു.”

(മുത്തുലക്ഷ്മി—അവതാരിക)

കോരാത്തു നാരായണമേനവൻ (1048-1113)—

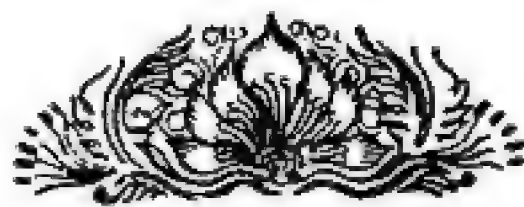
ചരിത്രം:—കോരാത്തു നാരായണമേനവൻ പാലക്കാട്ടുനഗരത്തിനു പതിനാലു നാഴിക തെക്കുകിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന വടവന്തൂർ അംശത്തിൽ 1048-മാണ്ടു മകരമാസത്തിൽ വിശാഖനക്ഷത്രത്തിൽ ജനിച്ചു. പിതാവു് ഏടത്താവിട്ടിലെ കാക്കണ്ണിനായരും മാതാവു കോരാത്തു 'ചോണ്' അമ്മയുമായിരുന്നു. ആലമ്പള്ളംഗ്രാമത്തിലെ പത്മനാഭശാസ്ത്രിയുടെ അടുക്കലാണു് ബാല്യത്തിൽ സംസ്കൃതം പഠിച്ചതു്. പിന്നീട് കൊല്ലങ്കോട്ട ഹൈസ്കൂൾ മലയാളപണ്ഡിതരായ ആർ. ശങ്കണ്ണിമേനവന്റെയും പട്ടാമ്പിരി ശിവരാമശാസ്ത്രിയുടേയും ശിക്ഷണത്തിൽ ഉപരികാവ്യങ്ങൾ അഭ്യസിച്ചു. ഒടുവിൽ വേദശാസ്ത്രികളുടെ ശിഷ്യനായി വേദാന്തം നിഷ്കഷിച്ച് അഭ്യസിച്ചു് ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ നിഷ്ണാതനായി. ധനസമൃദ്ധമായ ഒരു കുടുംബത്തിലാണു് ജനിച്ചതെങ്കിലും ഒരു ത്യാഗിയുടെ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുവേണ്ടു മനഃപാകം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി. വേദാന്തത്തിൽ അനേകം ശിഷ്യന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. പണ്ഡിതനും വൈദ്യനുമായ വടക്കുപ്പാട്ടു വടവന്തൂർ നാരായണൻനായരാണു് അവരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ. 1113-മാണ്ടു കർക്കടകമാസം 21-ാംനു ചരമഗതിയെ പ്രാപിച്ചു. വടക്കുപ്പാട്ടെ കല്യാണിയമ്മയെയാണു് പരിഗ്രഹിച്ചതു്.

കൃതികൾ:—നാരായണമേനവൻ ഭാഷയിൽ നാലു കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവ 1 വിവേകചൂഡാമണി, 2 സിദ്ധഗീത, 3 ആത്മപുരാണം എന്നീ മൂന്നു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ തജ്ജമകളും 4 വിചാരസാഗരവുമാണു്. വിവേകചൂഡാമണിയുടെ മൂലം ശങ്കരാചാര്യരുടെയും ആത്മപുരാണം ഭഗവൽഗീതയുടെ വ്യാഖ്യാതാവായ ശങ്കരാചാര്യന്റെയും ശങ്കരാചാര്യൻ എല്ലാ ഉപനിഷത്തുകളേയും വിസ്തരിച്ചുകൊണ്ടുഴതിയതാണു് ആ പുരാണം. മൂലശ്ലോകങ്ങൾ ഭൂകളിലും അവയുടെ തജ്ജമ രാഷ്ട്രത്തും ചേർത്തു വിഷമഘട്ടങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഒരു വ്യാഖ്യാനക്കുറിപ്പും ചുവടെ ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിചാരസാഗരത്തിന്റെ മൂലഗ്രന്ഥം രചിച്ചതു ഹിന്ദിയിലാണു്. മഹാത്മാ ദാദുജി എന്ന പണ്ഡിതന്റെ ശിഷ്യനായ സാധു നിശ്ചലാനന്ദദാസ് ആണു് അതിന്റെ പ്രണേതാവു്. ആ ഗ്രന്ഥത്തെ തമിഴിൽ ഏ. ശിവറാവു എന്നൊരു മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി. നാരായണമേനവൻ തന്റെ തജ്ജമത്തു് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു് ആ നിബന്ധമാണു്. അനുബന്ധസാമാന്യം മുതൽ ഏഴു തരംഗങ്ങളിലായി നിരവധി വേദാന്തതത്ത്വങ്ങൾ ശങ്കാചാരി ഹാരദ്രപേണ വിചാരണചെയ്തു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം മുദ്രകുക്കൾക്കു വളരെ ഉപയോഗമുള്ളതാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അദ്വൈതത്തിന്റെ ഗദ്യശൈലിക്കു് ഒരുദാഹരണം പ്രദർശിപ്പിക്കാം.

“ഇങ്ങനെ മനസ്സിനെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ അതിന്റെ സർവ്വപ്രാണിസാധാരണമായിരിക്കുന്ന ചാഞ്ചല്യത്തെ നിശാധിച്ചാൽ

മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഈ ചാമ്പലുനീരോധനത്തിൽ മനസ്സു തന്നെ നമുക്കു കാമധേനുവായും ചിന്താമണിയായും ഭവിക്കുന്നു. ഈ ചാമ്പലുത്തിന്റെ ആത്യന്തികനീരോധനത്തിൽ നിരന്തരമായ ആത്മാ നന്ദത്തിന്റെ സ്വരണം അനുഭവവിഷയമായി ഭവിക്കുന്നു. സാമാന്യമായി നിശ്ചലമായ മനസ്സുകൊണ്ടു സിദ്ധിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ വിധിച്ചപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ ക്ഷുദ്രസിദ്ധികളെന്നുവേണ്ട മഹാസിദ്ധികളും സാധിക്കുന്നു.”

(ഉപാസന എന്ന ഭജപന്യാസത്തിൽനിന്നും.)

സൂചിക

അംബരീഷചരിതം (പുന. ബാലകൃ.വാരിയർ) 772
 അംബാതുപാഞ്ചവാഹം 995
 അംബാദാവിത്തമ്പുരാട്ടി 882, 883
 'അകബർ'-1009
 അകഗണിതം-1113
 അപ്യതൻനായർ കെ. വി. 1075
 അപ്യതമേനോൻ, കാത്തുളളിൽ 1117
 അപ്യതമേനോൻ, കാരാട്ട് 1050, 1051
 അപ്യതമേനോൻ ടി. സി. 753—756
 അപ്യതമേനോൻ സി. പി. 946, 951, 1003, 1032, 1056, 1095
 അപ്യതാനന്ദലഹരി 995
 അജാമിളമോക്ഷം (ഉണ്ണികൃഷ്ണ വാരിയർ) 768
 അജാമിളമോക്ഷാപാഖ്യാനം (കി. പാ) 832
 അജ്ഞാതവാസം 864
 അജ്ഞാനനിദാനം 971
 അതിരൂപചരിതം (മഹാദേവശാസ്ത്രി) 778
 അതിരൂപചരിതം (മാല: ഉദയവ: ത:) 773
 അദ്ഭുതപ്രസവം 892
 അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതി 986
 അദ്വൈതപഞ്ചരം 986
 അദ്വൈതചാരിജാതം 995
 അദ്ധ്യാത്മരാമായണം (കി. പാ.) 828, 853, 961, 1030, 1036
 അദ്ധ്യാത്മരാമായണം (സം.) 832
 അദ്ധ്യാത്മരാമായണവ്യാഖ്യാ 961
 അന്നതനാരായണശാസ്ത്രി പി. എസ്. 957, 974—976, 1031, 1034
 അന്നതഭട്ടൻ 767
 അനർഘരാഘവം (സം.) 967
 അനുശാസനം 938
 അനുഗിത 874, 875
 അനുഭവജ്ഞാനം 963
 അനുസ്ഥാനം 976
 അനുഷ്ഠായി സി. 1010
 അന്യാപദേശമാല 1113
 അന്യാപദേശശതകം (കേരളവ: കോ. ത.) 764
 അന്യാപദേശശതകം (വിരേശ്വരൻ) 775
 അന്ത്യോപഹാരം 1076
 അപരാധി 938

അപ്പൻ (രാമവർമ്മ)തമ്പുരാൻ 824, 1030—1041, 1057, 1063—1065, 1115
 അപ്പയ്യൂർക്കുന്ന് 756, 1118
 അപ്പർ 985
 അപ്പനെടുത്താടി റാ. എം. 1001, 1002, 1069
 അപ്പംഹരന്റെ മകൾ 1043
 അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം (പദ്യം) 874, 875
 അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം (ഭാഷാഭാവം) 753, 754
 അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം (സം.) 816
 അഭിനയമാലിക 832
 അഭിനവനൃസിംഹഭാരതീശ്വരേശ്വരി ജഗദ്ഗുരു 809
 അഭിനവഗുപ്തൻ 951
 അഭിനവവാപസ്തതി, പാമേശ്വരൻമുസ്ത തു റാ. സി. 967, 970—974
 അഭിരാമൻ 816
 അമരകാശം 792, 955, 971
 അമരകശതകം (മണിപ്ര.) 1005
 അമൃതലത 995
 അമൃതവിപി 938
 അമൃതാനന്ദലഹരി 997
 അമരിക്കൻ മാർക്ട്സെച്ചിൽ 1070
 അമ്പലപ്പുഴ മാധവപ്പൊതുവാൾ 859, 860
 അമ്പാടി നാരായണപ്പൊതുവാൾ 1033, 1054—1060
 അമ്പുനായർ 1101
 അമ്മമാരോട് 1101, 1102
 അമ്മായിപ്പഞ്ചതന്ത്രം 1050, 1051
 അമ്മാളവമ്മ, തമ്പത്തു 1112
 അമ്മൂവിന്റെ ഭാഗ്യം അഥവാ താമര ജ്യോതി 1109
 അയ്യത്തുശാസ്ത്രി, താ രക്കാട് 1119
 അയ്യ:ശാസ്ത്രികൾ, ചേന്നമംഗലം 945, 946, 955—957
 അക്ലപ്തകാരം 790
 അത്ഥംചിന്താമണിമാല 948
 അത്ഥംവാദസൂത്രശതകോടി 950, 957
 അത്ഥംവാദസൂത്രശതകോട്ടുപോദ് ഘാതം 957
 അത്ഥംശാസ്ത്രം (കരടലിയം) 948
 അത്ഥംശാസ്ത്രഭാഷാഗദ്യവീവർത്തനം 954
 അത്ഥംശാസ്ത്രവ്യാഖ്യാ 948
 അലക്സാണ്ടർ ഡ്യൂമ 1024

അലങ്കാരശേഖരം 823
 അമ്പയ(വ)ം 956
 അപസാനപ്രസ്താവന 755, 756
 അപൂർവ്വതസ്സംഗീതം 935
 അശ്രുകിരണം 764, 765
 അശ്വതിതിരുനാൾ ഇളയരമ്പുരാൻ 768
 അഷ്ടമീചന്ദ്ര (ഭാഷ, അംബാദാസി) 882, 883
 അഷ്ടമീചന്ദ്ര (സം. മേല്പുത്തൂർ) 883
 അഷ്ടമീപ്രബന്ധം 768, 770
 അഷ്ടസ്ഥാനപാദിക, വ്യാഖ്യാനം 971
 അഷ്ടാംഗഹൃദയം 759, 907, 965, 971, 1031
 അഷ്ടാംഗഹൃദയവ്യാഖ്യാനം 971
 അഷ്ടാദ്ധ്യായി 792, 807, 820, 823
 അസ്ഥിമുരട പൂക്കൾ 938
 അറല്യാമോക്ഷം (കുഞ്ഞൻചൈദ്യൻ) 760
 അറുപതുദിവസത്തെ തുളുൽക്കഥകൾ 1118

ആ

ആകാശഗംഗ 938
 “ആഖ്യാനിക” 1025
 ആഗമനന്ദസ്വാമി 1116
 ആഗേയപുരാണം 1116
 ആണ്ഡലസാമ്രാജ്യം (കെ. സി. കെ. പി.) 832, 842, 843
 ആണ്ഡലസാമ്രാജ്യം (നം. എ. ആർ. ആർ.) 798, 804, 805, 842, 948
 ആണ്ഡലസാമ്രാജ്യലക്ഷ്യപ്പണി 948
 ആചാരചര്യ (ഭാഷ) 996
 ആജ്ഞാനയസ്തവം 764, 765
 ആത്മചര്യ (ഭാഷ) 995
 ആത്മപുരാണം (തജ്ജമ) 1121
 ആത്മചര്യപ്പണി 1084, 1099, 1112
 ആത്മവിചാരപ്രകരണം 1119
 ആത്മാപ്പണം 1043
 ആദിഭാഷ 987
 ആനന്ദമന്ദാരം 995
 ആൻറോണെ ചെങ്കോവ് (Antone Tchekove) 1054
 ആചാര്യസ്തവ (പാട്ടു) 755
 ആയില്യംതിരുനാൾ രാമവർമ്മനാരായണൻ 946, 960, 1013, 1014
 ആരാധകൻ 938
 ആരാധ്യരക്ഷാമാർഗ്ഗം 1096
 ആർച്ചയ്ക്കിടക്കൽ കോശി 1001
 ആര്യമയഭരണി 790
 ആര്യഭടിയം 962
 ആര്യഭടിയഭാഷ്യം 962

ആര്യഭടണനം 884
 ആര്യമയശ്രീമൂലകല്പം 948
 ആര്യമതാപഞ്ചിനി 1120
 ആര്യസിദ്ധാന്തചന്ദ്രിക(മാസിക) 1119
 ആര്യഗീതിസഹസ്രം 963
 ആര്യശതകം 963
 ആര്യസ്തതി 963
 ആലത്തൂർ ബ്രഹ്മാനന്ദ ശിവയോഗി 987
 ആശാകല 1101
 ആശാചാരികാവ്യാഖ്യാനം(നിലകണ്ഠ ശർമ്മ) 964, 969
 ആശാചാരികാവ്യാഖ്യാനം-(പാസുഭവ ശർമ്മ) 971
 ആശ്വര്യപുധാമണി (തജ്ജമ) 762
 ആര്യനമരണചിന്താശതകം 832, 833, 848, 849
 ആര്യനമരണന്റെ അന്ത്യം 783
 ആസ് എമാൻ തിങ്കൽ (As a man (thinekh) 933
 ആര്യമാനന്ദം 1001
 ആര്യചര്യദിതസ്തവകൾ 838
 ആര്യർ കൃഷ്ണചിന്താദി 1031, 1034, 1116

ഇ

ഇഷ്ടാവജ്ഞ, തോട്ടയ്ക്കാട്ട് 963
 ഇണ്ഡ്ഗീഷ്-മലയാളനിഘണ്ടു 1112
 ഇണ്ഡ്ഗീഷ്വിദ്യാഭ്യാസം 1047
 ഇടയ്ക്കുരാജവൻപിള്ള 934—936, 937, 941
 ഇൻട്രോഡക്ടറിപ്രൈമറി (Introductory Primer) 774
 ഇൻഡ്യൻറവ്യൂ (Indian Review) 1032
 ഇന്ത്യൻ ഡിനൽകോട്ട് 1093
 ഇന്ത്യൻ പാട്രിയറ്റ് (Indian Patriot) 1112
 ഇന്ദുമതിസ്വയംപരം 896, 898, 899
 ഇന്ദുലേഖ (ഇംഗ്ലീഷ്) 1009
 ഇന്ദുലേഖ (മലയാളം) 858, 1004—1012, 1025, 1067
 ഇന്നത്തെ ലോകം 908, 910
 ഇന്നത്തെ ചരിത്ര അഥവാ ഭൂണാളിനി 864, 870
 ഇരയിമ്മൻ തമ്പി 836
 ഇരയിമ്മൻ തമ്പി 1087
 ഇരയന്നാട്ടു നാരായണൻതമ്പിരാർ 858, 896
 ഇലഞ്ഞിപ്പൂമാല 1101, 1102
 ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമിശാസ്ത്രികൾ, മനറ നന്ദൻ, ഗോമതിശാസ്ത്രി 778, 730
 ഇസബെല്ല (Isabella) 1101

ഇ

ഇരയീശൻ 874
ഇ. വി. ക്കമകൾ 1088
ഇ. വി. കൃഷ്ണൻ 1017, 1054, 1083
ഇശാനശിവഗുരുദേവൻ 948
ഇശ്വാനന്തസ്വരീഷാട 1042
ഇശ്വാനന്തസ്വരീഷാട, കാബുത്ത 788
ഇശ്വരസ്വാതം 832, 835
ഇശ്വരപുരാണം 970

ഉ

ഉണ്ണായീവാരിയർ 825, 1116
ഉണ്ണിക്കുട്ടൻ 764—772
ഉണ്ണിനമ്പൂരി (മാനിക) 1042
ഉണ്ണിനമ്പൂരി, കുർ 1042
ഉണ്ണിനമ്പൂരി 1116
ഉത്തമഗീതാവ്യായ 786, 787
ഉത്തരമാലിനി (തജ്ജ) 762, 1007
ഉത്തരമാലിനി (സംസ്കൃതം) 829, 884, 966
ഉത്തരമാലിനീരൂപണം 1006, 1007
ഉത്തരമായണം (ഭാഷാഗദ്യം) 954
ഉത്തരമായണം (സം) 925
ഉത്തരമായണപത്ന 1094
ഉദയദാസ് അഥവാ രാജാധിപനവഭാരതം 1046—1048, 1110, 1113
ഉദയപത്ന ഇളയതമ്പുരാൻ, കടത്തനാട്ട് 810
ഉദയാലങ്കാര 896
ഉദാലപാതി 798, 807
ഉമീലനവ്യായ 971
ഉദ്യാനവക്ഷി 938
ഉപകാരപ്രവേശികാവ്യായാനം 951
ഉപദേശപാത്രം 892
ഉപദേശശതകം 775
ഉപദേശശിഖ 964, 965, 969
ഉപസർഗ്ഗപ്പത്നി 963
ഉപാസന 1122
ഉമാമഹേശ്വര 972
ഉമ്മൻഫിലിപ്പാസ് 1001
ഉപ്പുശി 865, 868, 869
ഉഷാകല്യാണം 764
ഉമിപിടിച്ച കയ്യ് 1057
ഉള്ളർപരമേശ്വരൻ എസ്. 754, 834, 946, 960
ഉറക്കിക്കിടക്കുന്ന ഒരു ശിശുവിനാട് 91
ഉറവ് 1051

ഈ

ഈകസാഹിത 962
ഈശ്വരകാരിക 798, 802
ഈശ്വരൻ 788, 789
ഈശ്വരനാരായണം (തജ്ജ) 760

എ

എ. ആർ. കെ. സി. (ചെങ്കുത്തു (ചെറിയ) കഞ്ഞിരാമമേനോൻ) 1039, 1054, 1062—1065
എ. ആർ. ജയകുമാർ 1087
എ. ആർ. നായർ (ചാക്യാരത്തുസഞ്ജയൻ, സാഹിത്യകാരൻ) 1054, 1073—1083, 1092
എ. എൽ. സി. കമകൾ 1088
എക്കണത്തു (ചെറിയ) ശങ്കുപ്പിള്ളൈയ്ക്കൽ 1050
എടവട്ടിക്കാട് 905
എഡ്ഗാർ ആലൻപോ (Edgar Allan poe) 1054
എണ്ണക്കാട്ട് രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ 830
എന്റെ ഗീത 1047—1049
എ മിഡ്സെർ നൈററ്സ് സ്ത്രീ 767
എരുവയിൽ ചക്രപാണിവാരിയർ. എ. 754, 755
എസ്. റി. ഓഡ്ഗാർ 1118
എഴുത്തച്ഛൻ (തഞ്ചത്തുരാമാനന്ദൻ ഗുരുക്കൾ) 853, 961, 981
'എഴുത്തച്ഛൻ' 854, 1061
എഴുത്തച്ഛൻ 1051

ഐ

ഐ. ഡി. ഫാദർ 1117
ഐലൻ കോരൻ 888
ഐരമാന്തർക്കേത്രമാന്തര്യം 972

ഒ

ഒത്തനമേനോൻ എ. കൃഷ്ണപറമ്പ് 1065
ഒട്ടവിൽ ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ 1116
ഒട്ടവിൽ കഞ്ഞിക്കുട്ടൻമേനോൻ 781, 1033, 1054—1057, 1060, 1108, 1116
ഒമല്ലാ 807, 874, 875, 1076
ഒന്നു മുക്കുന്നാലോ? 894
ഒൻ മൗനസന്ധ്യ ആൻഡ് ഒൻ ജെമ്സ് കാഫ് ഇംഗ്ലീഷ് പോയറ്റി (One thousand and one gems of English poetry) 877

കുടുംബ പശുക്കളോട് 1003—1012,
1025, 1067, 1070, 1099, 1101,
1102, 1104, 1116—1118
കുടുംബവൃത്തം 888
കുരു കഥ 1051
കുരു ഗാനം 1006
കുരു ഓർത്തം അഥവാ ഭാസ്കരമനോർ
1038
കുരു നീശ 896, 900, 901
കുരു പാഠാവലി 1003
കുരു പൊട്ടബ്ബോൾ 1070, 1071
കുരു മുതലനായാട്ട് 1061, 1062
കുരു രസകരമായ ഐതിഹ്യം 914
കുരു വിലാപം (ഗോപാല
മനോൻ. കെ.) 906
കുരു വിലാപം (ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ.
പി. സി.) 896, 897, 901—903
കുരു വിണ പൂവ് 917, 921
കുരു വൈദ്യന്റെ അനുഭവങ്ങൾ
1101, 1102
കുരു സിംഹപ്രസവം 917, 921, 922
കുരു സ്പ്രിംഗ് ഓട്ടം 908, 911
കുരു തീർത്ഥം 888
കുലീവേർവിജയം (ആ. ക.) 782, 783
കുലപ്പമണ്ണ കുട്ടൻനമ്പൂരിപ്പാട് 1042
കുറവങ്കരരാജൻ (നീലകണ്ഠൻനമ്പൂരി)
1033
കുറവങ്കര ശങ്കരൻനമ്പൂരി 900

കു

കുഷ്ഠഫോഡ് ഇംഗ്ലീഷ്നിഘണ്ടു 827
കുടാട്ടിൽ കേശവമനോൻ 776, 887
കുടാപ്പക്കൽ 938, 939, 942—944
കുടാക്കുറിച്ചുകൾ 948

കു

കുസവധ പമ്പ 767
കുടത്തനാട്ടു ഉദയവർമ്മ ഇളയതമ്പുരാൻ
810
കുടാകാട്ടു മാക്കം, ഗോകുണ്ഡപ്രതിഷ്ഠ
(കുട്ടുകവിത) 888—890
കുട്ടക്കയത്തിൽ പെറിയൻമാപ്പിള
780—786
കുറോപനിഷദ് ഭാഷാസാരം 972
കുണ്ടത്തിൽ വരഗിസ് മാപ്പിള 780,
781, 832, 835, 839, 854, 883,
1044, 1045, 1099
കുണ്ടൻമനോന്റെ കസ്യത്തു് അഥവാ
വ്യവഹാരഭൂമി 788
കുണ്ടപ്പന്റെ കൊണ്ടാട്ടം 1057
കുണ്ടിയൂർ മഹാദേവശാസ്ത്രി 778, 779
കുണ്ടാമുതലഹരി 995, 997

കുണ്ഡൻ ജനാർദ്ദൻ or ജനാർദ്ദന
മനോൻ 905, 1117
കുണ്ഡശ്ശാഗവതം 962
കുണ്ഡശ്ശാഗവതം 962
കുണ്ഡശ്ശാഗവതം (ഉത്തരകാണ്ഡം)
1118
കുണ്ഡിന്റെ ഹാസം 1093
കുമാരകുമാരി (മാസിക) 1086
കുമാരനാഥാലിക 938
കുമാരശിവാഗരവിവർത്തനം 907
കുമാരശ്വം 1057
'കുമാരകുമാരം' 1101, 1102
കുമാരകുമാരശ്വം 878—880
കുമാരകുമാരിപ്പതി (കമ്മി) 861, 865
കുമാരകുമാരശ്വം (കുണ്ഡൻതമ്പി)
864, 870
കുമാരകുമാരശ്വം (കുമാരനാഥായണ
ആർപ്പ) 1024
കുമാരനാഥശ്വം 776—778
കുമാരത്തിന്റെ കന്നിപ്പാട്ട് 864
കുമാരശ്വം 1064
കുമാരശ്വന്റെ കടപ്പാട് 1018
കുമാരി 938
കുമാരപാഷ്ട്രാണവും പഞ്ചാംഗശുദ്ധി
പദ്ധതിയും 798, 809
കുമാരൻ, വിജയൻ, പെരണ്ണി, രാജാ
ജയൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കിളിമാ
നൂർ 794
കുമാര 917, 918, 926, 930—932, 977
കുമാരകുമാരമനോൻ സി. 1112
കുമാരവിലാസം 844, 847
കുമാരനാഥ കൃഷ്ണനാഥൻ എം. 789
കുമാരപാട്ടം 1109
കുമാരമാസിക 890
കുമാരകുമാരി 938
കുമാരപതി 782, 783, 785
കുമാരവിജയം 963
കുമാരപ്പാട്ടം 832, 835, 845, 846
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ, തെക്കേക്കുന്നത്തു്
871
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ ബി. 1109—1113
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മയിൽ രാമപ്പാട്ടമനോൻ
893, 894, 1054
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ 938
കുമാരകുമാരി (മാസിക)
767, 893, 1075
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ (മാസിക) 896
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ 1088
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ 1056
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ പെരുമാലയമ്മ 763—765
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ 912, 915
കുമാരപ്പാട്ടിയമ്മ (നാടകം) 968

കവിസമാജനമാലം or ഭാഷാമ
ണ്ഡനോപന്യാസം 809, 826

കവിസമാജനാശ്രമം 832

കള്ളപ്രമാണം 1086

കളിത്തൊഴി 938

കാളിനാടകം 991, 992

കാ

കാകൻ 1101, 1102, 1106, 1107

കാണഗ്രന്ഥം പത്രങ്ങൾ 1087

കാത്തുള്ളിൽ, അപൂർണ്ണമനോൻ
നോക്കുക.

കാതായനൻ 820

കാതാരതാരകം 809, 825, 1116

കാമദഹനം പന്യ 1095

കാമദകൻ 948

കാമാക്ഷിപരിതം 1093

കാമഃഖ്യനാഥതത്ത്വപാശിശൻ
913, 915

കാമ്പ്ബെൽ 835

കാമ്പ്രത്തു് ഇശ്വരമനോൻ 788

കാർക്കർ (Character) 874

കാാട്ടു അപൂർണ്ണമനോൻ 1033

കാർത്ത്യായ്വീര്യം 768

കാർത്ത്യായ്വീര്യനാഥ രാമവർമ്മൻ
രാജാവു 1091

കാലനീലാത്തകാലം 1072

കാലവിപര്യയം 1038

കാവ്യപ്രകാശം 958

കാവ്യാലങ്കാരം 823

കാശികാ 807

കാശികാവ്യാഖ്യാനം 962

കാശിയാത്രാപരിതം 833

കാളിദാസപരിതം 884

കാളിദാസൻ 812, 816, 841, 846 847,
856, 869, 877, 954, 1120

കാളിയമർദ്ദനം 879, 880

കാളികല്പം മാഗ്ഗാശിഖ്യാഖ്യാനം 972

കാളിപഞ്ചകം 995

കാ (റേ)ൽ മാർക്സ്
1113, 1114, 1118

കി

കിട്ടണ്ണനായർ കററിച്ചരം 907

കിരാജാട്ടു കണ്ണത്തണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട് 979

കിരാതം 768

കിരാതാജ്ജനീയം 778, 779

കിളിമാനൂർ, വിദ്വാൻ രാജരാജവർമ്മ
കോയിത്തമ്പുരാൻ (ചെറണ്ണി, കരി
ന്ദ്രൻ) 794

കിളിമുഖഗുലത്തു നാരായണൻനമ്പൂരി
949, 950, 954, 957

കിഴക്കേപ്പാട്ടു രാമൻകുട്ടിമനോൻ
1025—1027

കീ

കീടകുഡം (തുള്ളൽ) 879

കീശാനിഷ്ഠ 881

കീററ്റ്സ് (Keats)
891, 905, 984, 1101

കീററ്റ്സിന്റെ ഇസക്കിഡ് 891

കു

കുടുകാണം കൃഷ്ണശാസ്ത്രികൾ 993

കുടുകാണം ശരീകാചാചാർ
950, 956, 958, 993

കുപേലഗോപാലം (കണ്ണൻവൈദ്യൻ)
760

കുപേലഗോപാലം (അപൂർണ്ണമനോൻ
റാ. സി. 755

കുപേലപരിതം 778

കുപേലവൃത്തം 768

കുലലോകം 977

കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ 858, 878, 1067,
1072, 1076

‘കുഞ്ചൻനമ്പിയാർ’ (കാവ്യം) 879

കുഞ്ചൻനമ്പിയാരുടെ കാലം 1096

കുഞ്ചണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്, കൂടല്ലൂർ
945—947, 949, 955

കുഞ്ചനമ്പൂരി, മാന്തിട്ട 950, 956

കണ്ണൻപിള്ള പട്ടമ്പിസ്വാമികൾ
789, 983—988, 993—995, 997,
998

കണ്ണൻപറിയതു മാളിമമ്മാവിൽ 971

കണ്ണൻവൈദ്യൻ കെ. സി.
758—760

കണ്ണനമ്പുനായർ 1004

കണ്ണമ്പൂർപ്പാത്തേരി 1028—1030

കണ്ണനിക്കാലമ്മ വടശ്ശേരി 950

കണ്ണനിക്കാവുന്നമ്പൂരിപ്പാട്, കൂടല്ലൂർ 945

കണ്ണനിക്കട്ടൻതമ്പുരാൻ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ
760, 773, 812, 830, 833, 852,
859, 1032—1034, 1056, 1116

കണ്ണനിക്കുണ്ണപ്പുതുവാൾ (നരകുവി)
1055

കണ്ണനിക്കുണ്ണമനോൻ, കടുവിൽ
നോക്കുക

കണ്ണനിക്കുണ്ണമനോൻ പുളിയമ്പറ
895

കണ്ണനാരായണൻ വേങ്ങയിൽ
(കേശരി) 1025, 1026, 1054, 1066
—1073, 1099, 1116

കണ്ണനാരായണമനോൻ (പെറിയ,
ചെങ്കുളത്തു് (എം. ആർ. കെ. സി.
തുല്യകാനാമം) 1054, 1062—1066

കഞ്ഞിമാമമേനോൻ സി. 1069
 കഞ്ഞിലക്ഷ്മിക്കുട്ടിലമ്മ കെ. എം.
 886—896
 കഞ്ഞിശങ്കരൻ നമ്പിയാർ 1006
 കഞ്ഞിണ്ണിക്കരപ്പു, മഹാകവി കട്ട
 മേത്തു കുന്നിയൂർ 754
 കഞ്ഞിണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്, കിരാങ്ങാട്
 979
 കഞ്ഞിണ്ണി (ശങ്കരൻ) മുസ്സമ്മ,
 തൃപ്രക്കോട്ട 965
 കഞ്ഞിപ്പണിക്കർ. പി. പുതുപ്പള്ളി
 761—763
 കഞ്ഞിപ്പണിക്കർ കോമത്തു 751, 752
 കടംബപത്രിക (മാസിക) 1064
 കട്ടൻനമ്പൂരിപ്പാട്, കളപ്പമണ്ണ 1042
 കട്ടമത്തുകുന്നിയൂർ കഞ്ഞിണ്ണിക്കരപ്പു
 754
 കട്ടിമുല്ലാമനോൻ 1034
 കട്ടപ്പനമ്പിയാർ കെ. സി. 885, 886
 കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ 812, 1033
 കണ്ഡലിനിക്കാട്ട് 991
 കതുപിലകുമാരൻ 1045
 കന്ദലത 1003, 1026, 1027
 കന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ, കണ്ണൻമ
 നാട്ടനൻ നോക്കുക.
 കന്നുകുഴിയിൽ കൊച്ചുതാമരൻ
 അപ്പാത്തിക്കിരി 1024
 കമാരചരിത്രം നാടകം 896
 കമാരതാതാചാര്യർ 966
 കമാരനാശാൻ 884, 911—933, 977,
 987, 1116
 കമാരനാശാന്റെ കൃതികൾ 917
 കമാരസ്മാരമാല 896
 കയിൽ കമാരൻ 916
 കലശേഖരവർമ്മ 762
 കവലയാനന്ദം 792, 793, 829, 912
 കവലയാനന്ദപുരാവ്യാസം 956
 കസുമഭവൻ 775
 കസുമഞ്ജുൾ (7൯) 1047
 കസുമഞ്ജുൾ 1037
 കരപ്പിന്റെ തിരിപ്പ് 1018
 കരപ്പില്ലാക്കുളം 1018, 1019
 കരൂർ ഉണ്ണിനമ്പൂരി 1042
 കററിച്ചറത്തു കിട്ടണ്ണിനായർ 907
 കററിച്ചറത്തു കേശവൻനായർ 907

കു

കുടല്ലൂർ കണ്ണുണ്ണിനമ്പൂരിപ്പാട്
 945—947, 949, 955
 കുടല്ലൂർ കഞ്ഞിക്കാവുന്നമ്പൂരിപ്പാട് 945
 കുത്തുപറമ്പ് കത്തേമേനോൻ 1065
 കുനിയുടെ കസ്യുതി 1101, 1102
 കൂപ്പർ 835

കൃ

കൃതജ്ഞതാശങ്ക 963
 കൃഷ്ണിശാസ്ത്രം 1113
 കൃഷ്ണകാന്തന്റെ പത്രിക 884
 കൃഷ്ണകാന്താസുവിൽ
 (Krishnakanta's will) 884
 കൃഷ്ണചൈതന്യൻ (വ്യാസൻ) 881
 കൃഷ്ണനാശാൻ എം. കരുവാറ്റ 789
 കൃഷ്ണൻതമ്പി വി. 860—870
 കൃഷ്ണൻ പണ്ടാല കെ. ഡാക്ടർ 773
 കൃഷ്ണൻവൈദ്യൻ പി. കെ. 859
 കൃഷ്ണൻ സി. 1099
 കൃഷ്ണപിഷാട്, ആറൂർ നോക്കുക.
 കൃഷ്ണപിള്ള, ഇ. വി. നോക്കുക.
 കൃഷ്ണപിള്ള ചങ്ങമ്പുഴ 934—944
 കൃഷ്ണപിള്ള സി. 1046
 കൃഷ്ണമാചാര്യർ ആർ. എം. എ. 767
 കൃഷ്ണമാചാര്യർ ആർ. വി. 821, 975
 കൃഷ്ണമേനോൻ റി. കെ. 773
 കൃഷ്ണശാസ്ത്രികൾ, കംഭകോണം 993
 കൃഷ്ണശാസ്ത്രീ ജി. 1118
 കൃഷ്ണനന്ദനരത്നപതി 948

കെ

കെ. കെ. രാജാ 1075
 കെ. ജി. പാഠശാലാൻപിള്ള
 1114, 1117, 1118
 കെ. വി. എസ്. മേനോൻ 776
 കെ. സി., കേശവപിള്ള 754, 812,
 827—850, 861, 878, 1117

കേ

കേദാരഭട്ടൻ 762
 കോളകുമാരി (കോവണ്ണനെട. കൃതി)
 819
 കേരളചരിത്രം 1069
 കേരളചിന്താമണി 895, 896, 1105
 കേരളപ്പുണ്ണം 1108, 1109
 കേരളൻ (ദിനപത്രം) 1064
 കേരളൻ (വാരിക) 1047, 1110, 1111
 കേരളപഞ്ചിക 883, 1109
 കേരളപത്രിക 1002, 1028, 1062,
 1063, 1069, 1075, 1076, 1095
 കേരളപാണിനിയം 809, 819—821,
 1116
 കേരളപാണിനിയം, പാഷ്ട്യാചാര്യർ
 809, 821—824, 826
 കേരളപുത്രൻ 1057, 1059
 കേരളപേടിയറ (വാരിക) 1016
 കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ (Malayalam
 Men of Letters) 1116
 കേരളഭാഷാശാകന്തളപുഷ്പം 809

കേരളമീത്രം 1095
 കേരളവർണ്ണനാമം തന്വരാം,
 കൊച്ചി 1031
 കേരളവർണ്ണനാമം, പന്തളം 1116
 കേരളവർണ്ണനാമം കോയിത്തന്വരാം
 754
 764, 767, 771, 772, 791—798, 802,
 805, 806, 811, 816, 817, 820, 823,
 830, 833, 845, 879, 883, 884, 905,
 921, 947, 948, 966, 1005, 1009,
 1044, 1093, 1094, 1115
 കേരളവർണ്ണനാമം 831, 834 —
 836
 കേരളസഞ്ചാരി 1002, 1028, 1069,
 1095, 108
 കേരളാപാരലോഹാവ്യായു 972
 കേരളീയ കവലയാനന്ദം 757, 758
 കേരളീയലോഹ കംസവധപന്യ 767
 കേരളീയ ലോഹശാകന്തളം 809, 816
 കേശവക്കരപ്പു, കിളിപ്പാട്ട് 851
 കേശവനാശാൻ, പരവൂർ 828, 829,
 831
 കേശവൻനായർ, കററീപ്പുറം 907
 കേശവപിള്ള, കെ. സി. നോക്കുക.
 കേശവമീത്രം 823
 കേശവമേനോൻ, കാട്ടാട്ടിൽ 776, 887
 കേശവശാസ്ത്രി, കരമന 962, 963
 കേശവസ്വാമി 948
 കേശവിയം, മഹാകാവ്യം
 832, 834, 845—848
 “കേസരി” (നായനാരുടെ 25 ഉപന്യാ
 സങ്ങൾ) 1070, 1071
 കേസരി, മൂക്കോത്തു കമാരൻ നോക്കുക
 “കേളൻ” 888
 കേളീസുരയം 1086

കൈ

കൈക്കളത്തൊഴിവാരിയർ
 951, 972, 974, 1117
 കൈക്കളത്തൊഴിവാരിയരുടെ
 ജീവചരിത്രം 972
 കൈക്കളത്തൊഴിവാരിയർ 1057
 കൈയെള്ളി വാസുദേവൻമുസ്സത്ത്
 1034, 1116
 കൈരളി 1075
 കൈലാസവണ്ണനം 768
 കൈവലുകൻമുഖ്യവ്യാസനം 995

കൊ

കൊത്താട്ടു കൃഷ്ണൻനായർ 788
 കൊച്ചിക്കത്തു 1083
 കൊച്ചുകൃഷ്ണപിള്ള എൻ. പട്ടം 871

കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കണ്ണൻകുട്ടൻതന്വരാം
 നോക്കുക
 കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പെറിയ കൊച്ചുണ്ണി
 തന്വരാം 979
 കൊടുങ്ങല്ലൂർ, വലിയ കൊച്ചുണ്ണി
 തന്വരാം 950, 979, 1033
 കൊടുങ്ങല്ലൂർ വലിയ ഗോദവർണ്ണ (ഭട്ടൻ)
 തന്വരാം 949, 950, 954
 കൊച്ചി പാർക്കിത്തു (രാമവർണ്ണ)
 വലിയ തന്വരാം 946, 955, 958
 977, 979, 1031
 കൊച്ചിരാജ്യപരിതലം 1038
 കൊച്ചി രാമവർണ്ണ, അഷൻതന്വരാം
 നോക്കുക
 കൊച്ചി രാമവർണ്ണമഹാരാജാവു
 (രാജാവി) 946, 950—956, 958,
 960, 1031, 1064
 കൊച്ചിപ്പൻ തരകൻ പി. കെ.
 1044, 1045
 കൊച്ചുതൊമ്മൻ അഷാത്തിക്കിരി,
 കന്നവഴി 1024
 കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി 833, 1044
 കൊല്ലം പ്രാർത്ഥനവണ്ണനം
 830, 832, 834, 835

കോ

കോട്ടയത്തു തന്വരാം 1117
 കോമഡി കാഥം എന്റാഴ്സ് (നാടകം)
 1001
 കോമത്തു കണ്ണൻപണിക്കർ 751, 752
 കോമമ്പത്തൂർ പെരുടഗിരിശാസ്ത്രികൾ
 (പരമതത്വജ്ഞാനശാസ്ത്രികൾ) 789
 കോയിപ്പള്ളി പരമേശ്വരക്കരപ്പു 1117
 കോരാത്തു നാരായണമേനോൻ 1121
 കോവണ്ണനെടുങ്ങാടി 853, 1088
 കോഴിക്കോട്ട് മലബാറി (പാർക്ക)
 896, 905
 കോഴിക്കോട്ട് മാനവീകൃമൻ (കേരളഭാ
 രാജൻ), ഏട്ടൻതന്വരാം നോക്കുക
 കൂറ

കുടിലിയം അർത്ഥശാസ്ത്രം
 (ഭാഷാഭാഗം) 1036
 കുടിലൂർ 948
 കുസലയാദവി അഥവാ വിധിബലം
 888

കൃ

കൃഷ്ണമതത്വജ്ഞാനം 986
 കൃഷ്ണമതത്വജ്ഞാനം 986
 കൃഷ്ണാദം (ഭാ. തു.) 1096
 കൃഷ്ണാർ കൊളംബാസ് 884, 1113

കേ

കേരളവൃദ്ധാരം 1093
കോമനൂർ 775, 1116

ഖ

ഖണ്ഡകൃതികൾ 775, 776
ഖർ ആൻ 984

ഗാ

ഗജകേസരി (പത്രം) 1075, 1099
ഗണപതിശാസ്ത്രി ടി.
804, 947—949, 960
ഗണപതിശാസ്ത്രി, പാലക്കാട് 1118
ഗണേശാഷ്ടകം 793
ഗദാധരീയം 956
ഗദ്യകുമാരസംഭവം 886
ഗദ്യമഞ്ജരി (1-ാം ഭാഗം) 1101, 1102
ഗയോപാനിഖണ്ഡാക്കാച്ചിയോ
(Giovanni boceaccio) 1054
ഗാനമാലിക 832
ഗാന്തുവെയിററ 819
ഗീതാഞ്ജലി 874—876
ഗീതാരഹസ്യം 972, 973
ഗീതാരഹസ്യപരിഭാഷ 972, 974
ഗീഹഗിസ്മാത്തൻ 819
ഗുഡെട്ട് 819, 1117
ഗുപ്തവതി 779
ഗുമാനികവി 775
ഗുരുജ്ഞാനവാസിഷ്ഠതത്ത്വശാമായണം
1118
ഗുരുവായൂപ്പാമാഹാത്മ്യം (കി. പാ.) 972
ഗുരുമകുടം 1087
ഗുഹഭരണം 1096
ഗൈഡിമൗഷസാന്ദ
(Guy de maupassant) 1054
ഗൈല്യാണിവിജയം (എ. ആർ. ആർ.)
798, 801, 802
ഗൈല്യാണിവിജയം (മേല്പുത്തൂർ
ഭട്ടതിരി) 970
ഗോകണ്ഠപ്രതിഷ്ഠ, കടാംകോട്ട മാക്കം
(കി. പാ) 888, 890
“ഗോപാലകൃഷ്ണൻ,” (വള്ളത്തോൾ
ഗോപാലമേനോൻ) 908, 910
ഗോപാലപിള്ള, പയ്യന്നള്ളി 1010
ഗോപാലപിള്ള, പത്തനിക്കാട്
890—892
ഗോപാലപ്പണിക്കർ സി. എസ്.
1051, 1052, 1060—1062
ഗോപാലമേനോൻ, വള്ളത്തോൾ
901—911
ഗോമതിദാസൻ, ഇലത്തൂർ രാമസ്വാമി
ശാസ്ത്രികൾ നോക്കുക.

ഗോമതിചഞ്ചാശിക 963

ഗോപിന്ദനാശാൻ, മണമ്പൂർ 911, 912

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള എ. 872—877

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള പി. സല്യാധികാര്യ
ക്കാർ 853, 877, 878, 880

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, മുള്ളൂർ 1017

ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സി. പി. 883—885

ഗോവിന്ദമനോൻ, രായങ്കുണ്ടത്തൂർ
757, 758

ഗോവിന്ദരാജിയം 957

ഗ്രാമത്തിലെ കയീൽ 916, 917

ഗ്രാമത്തിൽ രാമവർമ്മകോയിത്തമ്പ്ലാൻ
1113

ഘോഷപുരിമഹാരാജ്ഞിപാതിം 970

ച

ചക്കീപങ്കരം (തെക്കൻ) 851—859

ചക്കീപങ്കരം (പടക്കൻ) 858

ചക്രപാണിപാദിയർ എ. എമ്പയിൽ
754, 755

ചക്രവർത്തി (പത്രം) 898

ചക്രവർത്തിനിഗൂഢനമണിമാല 948

ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള 934—944

ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, കഞ്ഞൻപിള്ള
നോക്കുക.

ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി

917, 918, 926, 929, 930

ചതുർശലക്ഷണി 956, 978

ചതുർശ്വരി 779

ചതുരമേനോൻ, ഒയ്യാരത്തൂർ നോക്കുക.

ചന്ദ്രമുഖിവില്ലാസം 1018, 1019

ചന്ദ്രദൂതൻ 884

ചന്ദ്രാലോകം 757

ചന്ദ്രിക (മാസിക) 759

ചന്ദ്രിക (വിടപിടാവഴിവ്യാഖ്യ) 803

ചന്ദ്രികാവിമി 970

ചമത്കാരപിന്താമണി 964

ചമത്കാര പിന്താമണിവ്യാഖ്യ 969

ചരകസംഹിതാവാചസ്പത്യവ്യാഖ്യാനം
971, 972

ചാ

ചാണക്യൻ 864, 867

ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ, ചമ്പത്തിൽ
754, 1007, 1056, 1117

ചാത്തുപ്പണിക്കർ സ്വാമകുന്ദം 1039

ചാട്ടാത്തൻ (എ. ആർ. ആർ.)
809, 818, 819

ചാട്ടാത്തൻ (ഭാസൻ) 818

ചാട്ടചര്യാശതക തത്ത്വമ 821

ചാസർ 783

ചി

ചികിത്സാക്രമപദ്യ 790
 ചിത്രനക്ഷത്രമാലിക 798, 806, 807
 ചിത്രഭാര 755
 ചിത്രമീമാംസാഭിജ്ഞി 959
 ചിത്രാശ്ലോകങ്ങൾ (എ. ആർ. ആർ.) 798
 ചിത്രാഭയമണി 961
 ചിംബരാവാദ്യം കെ. 794, 835, 1093
 ചിംകാശലയം 986
 ചിന്താമണി (മാസിക) 971, 1099
 ചിന്താവിഷ്ണുയായ സിത 917, 925, 926
 ചിരിയും ചിന്തയും 1088, 1092
 ചില നിരീക്ഷകങ്ങൾ (കെ. സി. കെ. പി.) 841
 ചില നിരീശ്വരങ്ങൾ 896
 ചില സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ 920, 921

ച, ചു

ചുനക്കര (രാമവാരീയർ) ആശാൻ 772
 ചുനക്കര, ഉണ്ണികൃഷ്ണവാരീയർ നോക്കുക
 ചുനക്കര ബാലകൃഷ്ണവാരീയർ 767, 771, 772
 ചുഡാമണി (പഞ്ച: കൃ. പി) 938
 ചുഡാമണി (പി. കൃ. തമ്പി) 864
 ചുഡാലശിഖിധിപജം 997
 ചുതലബോധനം 1045

ചെ, ചേ, ചോ

ചെങ്കുളത്തു (ചെറിയ), കഞ്ഞിരാമൻ മേനോൻ നോക്കുക
 ചെങ്കുളത്തു വലിയ കഞ്ഞിരാമൻ മേനോൻ 1062
 ചെറിയ കഞ്ഞിരാമൻചൈദ്യർ, മാടാവിൽ 1073
 ചെറിയൻമാപ്പിള, കട്ടയെത്തിൽ 780—786
 ചെറുകഥകൾ (ഇ. വി. കൃ. പി) 1090
 ചെറുകഥകൾ 1-ാം, 2-ാം ഭാഗങ്ങൾ (ചെ. ചെ. കഞ്ഞിരാ. മേ.) 1064—1066
 ചെറുണ്ണി, കരിമ്പൂർ, രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, കിളിമാനൂർ വിഭാഗം നോക്കുക.
 ചെറുതെൻ കൊളംബസം 1018
 ചെറുശ്ശേരി പാത്തുനായർ 1025
 ചെന്നമംഗലം അയ്യപ്പശാസ്ത്രികൾ 945, 946, 955—957
 ചോദ്യോദിപാന 892
 ചോദ്യോത്തരവ്യാകരണം 819

ജ

ജനരഞ്ജിനി 1075
 ജഗച്ചന്ദ്രചന്ദ്രിക 779
 ജഗന്നാഥപണ്ഡിതർ 844
 ജനാർദ്ദനമേനോൻ (കണ്ണൻജനാർദ്ദനൻ) 905, 1117
 ജനോപനാടകം 752
 ജനോപാപവും 755
 ജന്മി (മാസിക) 1063
 ജയദേവചരിത്രം 778
 ജയദേവൻ 1120
 ജവഹർലാൽനെഹറു 1087
 ജാതകവിലാസോദയം 884
 ജാതകാദേശം 964
 ജാഹ്നിക 1101, 1102
 ജീവകാരുണ്യനിരൂപണം 986
 ജീവനുക്തിപ്രകരണം 1119
 ജീവിതസ്തംഭം 826
 ജീവിതസ്തംഭനകൾ 1087
 ജെ. ടി. ഫൗളർ

(J. T. Fowler) 1093

ജോസഫ് ആലൻ 933
 ജോൺ ജെ. 782
 ജോസഫ് മാപ്പിള വി. കെ. 892, 893
 ജ്ഞാനം 1047
 ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠം (സം) 994
 ജ്ഞാനവാസിഷ്ഠസംഗ്രഹം 1119
 ജ്ഞാനസംബന്ധർ 985
 ജ്ഞാനസുധ 1047
 ജ്ഞാനോദയസാരം 789
 ജ്ഞാനപ്രദാഭിഷേകം 1063, 1064
 ജ്യോതിഷാസ്ത്രസുബോധിനി 969
 ജ്യോതിഷുതി 1047—1049
 ജ്യോതിഷോപന്യാസങ്ങൾ 809

ഞ

ഞാൻ കണ്ട വൈകുണ്ഠം 893, 894

S

ടാഗോർ 874, 876, 930, 1079
 ടിപ്പുവും മലയാളരാജ്യവും 776, 777
 ടികാസ്യസംഗ്രഹം 948
 പർത്തനൈറം

(Twelfth night) 1094

ഡ

ഡൺസ്വിയഡ് (Dunclad) 1067
 ഡബ്ല്യു ഡ്യൂമെൽ 1009
 ഡൽഹി ഡർബാർ 1113
 ഡാക്ടർ കൃഷ്ണൻ പണ്ടാല 827
 ഡാക്ടർ കോളത്തരിശങ്കരമേനോൻ 960

ഡാക്ടർ കിട്ടിയ മിഷൻ 1018
 ഡാക്ടർ ഗണനാഥസേനൻ 954
 ഡാക്ടർ ജക്കിലിന്റെയും മിസ്റ്റർ ഹൈഡ്
 ഡിന്റെയും വിചിത്രവൃത്തി
 The strange case of Dr.
 Jekyll and Mr. Hyde) 1087
 ഡെക്കാമെറൻ 1054

ത

തകൻ മാളി 941
 “തച്ചശാസ്ത്രം” 854
 തച്ചോളിപ്പാട്ട് (ബംഗ്ലീഷ്വിവർത്തനം)
 1009
 തത്ത്വബോധിനി 832
 തത്ത്വാവബോധ പ്രകരണം 1119
 തപതിസംവരണം (തജ്ജമ) 762, 763
 തപതിസംവരണം (സം) 762
 തവത്ത് അമ്മാളവമ്മ 1112
 തർക്കമന്യൂരത്നം 986
 തർക്കസംഗ്രഹം 761
 തർക്കസാരം 976, 977

താ

താടകാലയം 864, 869, 870
 താതോചദേശം 752, 753
 താമരശ്ശേരി, അഥവാ അമ്മുവിന്റെ
 ഭാഗ്യം 1109
 താര 933
 താരകാസൂത്രം 788
 താരക്കാട്ട്, അയ്യത്തൂർ (വെങ്കടനാരായണ)ശാസ്ത്രി 1119

തി

തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ചാത്രം
 782, 783, 785
 തിരുക്കുറുത 874, 875
 തിരുവനന്തപുരം റസിഡൻസി അയ്യ
 984, 988
 തിരുവള്ളവർ 875
 തിരുവിതാംകൂർ നാടകങ്ങൾ 1113
 തിലോത്തമ 938

തീ

‘തീയർ’ 1029
 തീർത്ഥപാലോരമഹാസുസാമികൾ 985

തുetc.

തുഞ്ചത്ത് ആചാര്യൻ, ഏഴാതപ്പൻ
 റോക്കുക
 തുഷൽക്കോളാമ്പി 852
 തുലാപുരുഷോന്നകാച്യം 948
 തുലാഭാരപ്രബന്ധം 794, 798, 805
 തുലാഭാരശതകം 806

തുഷാരഹാരം 935
 തുറവൂർ നാരായണശാസ്ത്രികൾ
 792, 798, 960, 963
 തൃപ്രങ്ങോട്ടു കഞ്ഞണ്ണി (ശങ്കരൻ)
 മുസ്സത്ത് 965
 തെക്കേക്കുന്നത്തു കല്യാണിക്കുട്ടിയമ്മ
 871
 തെന്തനാംകോട്ടു ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ 1018
 തേജ്ബഹദൂർ സപ്ര, 1087
 തോട്ടയ്ക്കാട്ടു ഇക്കാവമ്മ 963
 തോമസ് കാർലൈൽ
 (Thomas Carlyle) 1087
 തോമസ് പാൾ 1099, 1114, 1116
 തോരണയുദ്ധം (തു. ക.) 788
 തോലൻ 1067
 ത്രിപുരോപനിഷത്തു 1049
 ത്രിപുരണിദ്ധ്യാഖ്യാനം 972, 973

ഭ

ഭാരോദ്ധാരം 779
 ഭക്തിബാമുത്തിഭജംഗം 995
 ഭക്താത്രേയതന്ത്രം 757
 ഭൂപ്രവിക്ഷേപം 839
 ഭർതാല 991, 992, 1102
 ഭർതാല (തജ്ജമ) 1101, 1102
 ഭരതമാരചരിതം (ഭാഷ,)
 അംബാദേവി) 882
 ഭരതമാരചരിതം (ഭാഷ, മാനവിക്രമൻ
 എട്ടൻ) 882
 ഭരതപ്രകവ്യാഖ്യാനം 959
 ഭരതോപനിഷത്തുക്കൾ, സവ്യാഖ്യാനം
 1118
 ഭാഗമാദരൻ കെ. വി. 1088

ഭി, ഭീ etc.

ഭി ക്ലാർക്കസ്ട്രെയിൽ
 (The clerk's tale) 783
 ഭിനകരീയം 958, 975, 979
 ഭിനകരീയടീഷണി 959
 ഭിന്ദുക്ഷേത്രശർണം 995
 ഭിന്ദുഗിതം 938
 ഭിന്ദുപാലേശം, മഞ്ജരി 1096
 ഭിഷ്ണുഭംജ 1018, 1020
 ഭിപം (ചിത്രമാസിക)
 1099, 1100, 1102—1104, 1117
 ഭിപസ്സഭാരതകം 970

ഭി, ഭി, ഭി

ഭാവസ്ഥ 917, 918, 926—928
 ഭഗ്വാപ്രദീപം 779
 ഭഗ്വാപ്രകാശം 896

ഔദ്യോഗികനി (ബങ്കിമചന്ദ്ര ഛാറ്റോപ്പാധ്യായ്) 1024

‘ഔഷ്ണതൻ’ 859

ഔതവാക്യം (കൊച്ചി, രാമവർമ്മാജി) 954

ഔതവാക്യം (പുന: മണ്ണിക്കുഴപ്പാരിയർ) 768

ഔദ്യോഗികവിവേകം 972, 973

ഔതകമീമാംസ 951

ഔദ്യോഗികലിംഗശാസ്ത്രം 775

ഓ

ഓവകിന്നനാശാസനാചരിതം 963

ഓവഗിത 938, 939

ഓവജി ഭിമജി 1095

ഓവത 938

ഓവപ്പകർപ്പിയ 1083

ഓവയാനി 938

ഓവപ്പാലം 996

ഓവീടണ്ഡകം 798, 800

ഓവീകാഗവതം, ഓഷാണവാദം 779, 780

ഓവീകാഗവതം, അഥവാ ഓഷാണവാദം 793, 794, 798

ഓവീകാഗവതം, ഓഷാണവാദം 779

ഓവീകാഗവതവ്യാഖ്യാനം (അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി) 976

ഓവീകാഗവതവ്യാഖ്യാനം (പലിയ രാമപ്പിയാരടി) 954

ഓവീസ്തം 896, 900

ഓശാഭിമാനി, മൂക്കാത്ത കമാൻ നോക്കുക

ഓവീകമായ പ്രതികാരം 917, 933

ഓവീഡ്യത്തെയും അവയുടെ ശോചാരിണാമയും 1038, 1039

ഓവീഡ്യരിണയം (മണ്ണിക്കുഴപ്പാരിയർ) 768

ഓവീഡ്യരിണയം (പെങ്കടപലയർ) 764

ഓവീഡ്യരിണയം (പി. കൃ. തമ്പി) 864, 866, 867

ഓവക 1070, 1072

ഓവീഡ്യകോശം 955

ഓ

ഓവതരി 971

ഓവതം (പത്രം) 1099

ഓവതപ്പുറിയം 878, 879

ഓവതപ്പുറിയം 1018—1022, 1024

ഓവതപ്പുറിയം 970

ഓവതപ്പുറിയം (ഓവ) 864, 867, 868

ഓവതപ്പുറിയം (ഓവ) 865

ഓവതപ്പുറിയം 951

ഓവതപ്പുറിയം 958

ന

നാലത്തുപുറം (ദിവാകരൻ) നമ്പൂരി 781, 810, 1033, 1117

നാലത്തുപുറം ഹാതോർണ് (Nathaniel Hawthorne) 1054

നാലത്തുപുറം 809

നാലത്തുപുറം 879

നാലത്തുപുറം 1113

നാലത്തുപുറം (പത്തമനോർ) 1006

നാലത്തുപുറം (കുഞ്ഞിളകരൻനായർ) 1006

നാലത്തുപുറം 976—978

നാലത്തുപുറം 874—877

നാലത്തുപുറം 935

നാലത്തുപുറം 997

നാലത്തുപുറം (Children of the new forest) 1085

നാലത്തുപുറം 780, 1095

നാലത്തുപുറം (ആട്ടക്കഥ) 825, 1116

നാലത്തുപുറം (നാടകം) 772

നാലത്തുപുറം (കുമാരനാശാൻ) 917, 922—924

നാലത്തുപുറം (പി. കൃ. തമ്പി) 865

നാ

നാഗാനന്ദം (ബാലകൃഷ്ണപ്പിള്ള) 896, 897

നാഗാനന്ദം (പം) 897

നാഗാനന്ദനാടകതത്ത്വം 1033

നാഗാനന്ദി 779

നാടകകഥാപുഷ്പം 884

നാട്ടാശാസ്ത്രം 1072

നാടകകൃത്തുമാർ 1070, 1072

നാണയശാസ്ത്രം സി. എ. 757

നാണയശാസ്ത്രം, പമ്പിളി 998

നാണയശാസ്ത്രം 948

നാണയശാസ്ത്രം 948

‘നാമ’ ‘സാമ ആകം’ സൂത്രവ്യാഖ്യാനം 950

നായനായുടെ സ്ഥിതി 1113

നായനായുടെ കഥ വാക് 1051—1053

നായനായുടെ 768

നായനായുടെ കഥ.

1045—1049, 1110, 1111

നായനായുടെ നമ്പൂരി, കിളിമംഗലത്തു നോക്കുക

നായനായുടെ നമ്പിയാർ, ഇരുപനാട്ട് 858, 896

നാരായണൻനമ്പൂരി, ശിവോള്ളി 768, 1067
 നാരായണപിള്ള എം. സി. 1093
 നാരായണപിള്ള പി. കെ. 1108
 നാരായണപ്പുതുവാടം, അമ്പാടി നോക്കുക
 നാരായണഭട്ടതിരി മേല്പുത്തൂർ 768, 793, 796, 807, 808, 838, 883, 970, 980
 നാരായണമേനോൻ, കണ്ടൂർ-നോക്കുക
 നാരായണമേനോൻ കോരാത്തു 1121
 നാരായണമേനോൻ നാലപ്പാട്ട് 932
 നാരായണമേനോൻ, വള്ളത്തോൾ 906, 907, 1116
 നാരായണശാസ്ത്രികൾ, തുറവൂർ നോക്കുക
 നാരായണിയം 838, 842, 972
 നാരായണിയ വ്യാഖ്യാനം (അനന്തനാരായണശാസ്ത്രി) 976
 നാരായണിയവ്യാഖ്യാനം (വലിയ രാമപ്പിള്ളാട്) 959
 നാലു ഭാഷാന്തരങ്ങൾ 775

നി etc.

നിരന്തരനാസികം 768, 771
 നിർവൃതി 938
 നിർവ്യാണമണ്ഡലം 938
 നിശാകാലം 787
 നിശ്ചിതകൃത്ത് 998, 999
 നിതിസാരം 948
 നിലകണ്ണതീർത്ഥപാർ 985, 993—996, 998
 നിലകണ്ണാടിക്കിതകൃതി ഭാഷാന്തരം 963
 നിലകണ്ണാടിക്കിതർ 834, 835, 963
 നിലകണ്ണൻനമ്പൂരി, കൊവകരാജൻ 1033
 നിലകണ്ണാഞ്ചകം 995
 നിലകണ്ണശങ്കാ, പുനശ്ശേരി നമ്പി 893, 964—973, 975
 നിലകണ്ണസോമയാജി 962
 നിലഞ്ചേരി ശങ്കരൻനായർ 754
 നിളംകൊണ്ടുകത്തു 1061
 നൂറ്റാണ്ടിയിലൊന്നുവെട്ടിയെഴുതപ്പെട്ടത് 1118
 നൂറ്റാണ്ടിയിൽ പെരുകുക 1101, 1102
 നൂറുമാക്കം 768, 770
 നെടുമ്പിരിപ്പുസ്വരൂപത്തിൽനിന്നും കൊച്ചിരാജ്യത്തു ഏറ്റവും പ്രകാരം 1033

നൈഷധം (സം) 761, 792, 829, 912, 949, 955, 959
 ന്യാമരത്നാവലി വ്യാഖ്യാനം 951

പ

പഞ്ചതന്ത്രം (കി. പാ) 1030
 പഞ്ചതന്ത്രം (മണിപ്ര:—കാവ്യം) 907, 908
 പഞ്ചശി 979, 994
 പഞ്ചശി (കി. പാ) 998—1000
 പഞ്ചശിസ്തവം അഥവാ, ദേവിമാഗലം നോക്കുക
 പഞ്ചാബാധം 964
 പഞ്ചാബാധ വ്യാഖ്യ 969
 പഞ്ചലക്ഷണി 956
 പഞ്ചാക്ഷരസ്തോത്രം 995
 പഞ്ചം (വാരിക) 1078
 പട്ടാഭിഷേകപ്രബന്ധം 970
 പണ്ടത്തെ പാലൂർ 1018
 പണ്ഡിതഗണനാമാസനൻ 954
 പാതഞ്ജലി 820, 821
 പാതഞ്ജലിപികാവ്യാഖ്യാനം 972, 973
 പാലൂർ 948
 പാദമനോഭവില്ല ജി. (ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം) 877—882
 പാദമനോഭഷണിക്കർ എസ്. മൂലർ 859, 860, 912, 915, 1117
 പാദമവ്യഹരഞ്ജനം 755
 പാദമാകരം 892
 പാതളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ 1116
 പാണിശ്ശേരി നാണപിള്ള പരമാനന്ദൻ 998
 പാതൃവള്ളി ഗോപാലപ്പിള്ള 1010
 'പരമതത്ത്വബന്ധന' ശാസ്ത്രികൾ, കോയമ്പുത്തൂർ വെങ്കട-നോക്കുക
 പരമശിവസ്തവം 986
 പരമാനന്ദനാഥൻ പാണിശ്ശേരി നാണപിള്ള 998
 പരമാർത്ഥം 1070
 പരമശൈലാക്ഷരം, കോമിപ്പള്ളി 1117
 പരമശൈലൻപിള്ള കെ. 1109
 പരമശൈലൻപിള്ള, കെ. ജി. നോക്കുക
 പരമേശ്വരൻപിള്ള നന്തൂർവീട് 1115
 പരമേശ്വരൻകൃഷ്ണൻ റ്റി. സി. (അഭിനവവാചസ്പതി) 967, 970—974
 പരമശൈലൻ എസ്., ഉള്ളൂർ നോക്കുക.
 പരശുരാമന്റെ ജീവചരിത്രം 972
 പരാശരൻ 881
 പരിശുദ്ധരാജാവിന്റെ കഥ 1001

പരിഭാഷേന്ദുശേഖരം 949
പരിഷ്കാരം 1047
പരിഷ്കാരപ്പാതി 1024, 1025
പരീക്ഷിതത്വം രാമവർമ്മവലിയ കോയി
ത്തമ്പുരാൻ, കൊച്ചി-നോക്കുക
പത്തത്തിക്കാട്ടുഗോപാലപിള്ള
890—892
പശ്ചിമതാരകം (പത്രം) 1095
പള്ളിക്കെട്ടുവണ്ണനം 832, 835
പഴയ നിയമം 783—785
പഴയ പാട്ടുകൾ 884
പാഞ്ചോടിപ്പാറിയം 1025—1027

410

പാച്ചുക്കുത്തു° 1088
 പാച്ചുക്കുത്തതിന്റെ വ്യാകരണം 819
 പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം (ഉണ്ണിത്തുറപ്പാ
 റിയർ) 768, 770
 പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം
 (ഗോവിന്ദചണ്ഡികർ) 759
 പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം
 (മേൽപ്പത്തൂർ ഭട്ടതിരി) 793, 970
 പാട്ടന്ന പിശാച് 938
 പാണിനി (സ്വാലാതുരായമുനി)
 820, 821, 823, 962
 പാണ്ഡവവീര്യം 878—880
 പാതഞ്ജലയോഗസൂത്രം (ഇംഗ്ലീഷ്)
 933
 പാഠകാപട്ടാഭിഷേകം (താണപിള്ള)
 998
 പാഠകാപട്ടാഭിഷേകം (വി. കൃ. തമ്പി)
 864
 പാഠമുപദേശം 1115, 1116
 പാഠമുശരിവ്യാഖ്യാനം 971—974
 പാർണലിന്റെ ഹൈന്ദവീകരം

(Parnells hermit) 877
പാൽപ്പുഴിസ്ഥലം 831
പാൽപ്പുഴി 1019, 1046—1049,
1111, 1113
പാൽപ്പുഴി പീഠസ്ഥലം 1019, 1047

പി

പി. കെ. നാരായണപ്പിള്ള 1108
ചിട്ടുശാസ്ത്രി 975
വിതുമ്പലാം 798, 800
വീറ്റററിന്റെ വ്യാകരണം 819

4

പുതിയനിയമം 784
പുതിയ മലയാളം റീഡർ 1094
പുതുപ്പള്ളി കഞ്ഞിപണിക്കർ എസ്.
761—763
പുനം 1067

പുനർജന്മനിരൂപണം 986
പുനശ്ശേരി നമ്പി, നീലകണ്ഠശർമ്മ -
നോക്കുക
പുനശ്ശേരി ശ്രീധരൻനമ്പി 964
പുരാണപത്രിക 888, 889
പുരാണപ്രഭാസം 884
പുരുഷഭൂഷണം 1047
പുരുഷോത്തമൻ 970
പുല്ലേലി കണ്ഠ 1001
പുഷ്പവാടി 917, 918
പുളിയമ്പറ കഞ്ഞിപ്പുഴമാനാൻ 895

and etc.

പുരുഷ 1043
 പുത്താനം 981
 പൂവാടൻ രാമൻ 1069
 പെട്ടഴിയത്തു് വലിയ രാമൻമുതൽ 969
 പെണ്ണരതനാട് 1087
 പെരികുടിസ് 1001
 പെർസിമാകപിൻ
 (Percy macequeen) 1009
 പെല്ലിസം മെല്ലിസാനയും 938
 പേടികാസന്യാസി 864
 പേട്ടയിൽ രാമൻപിള്ളആശാൻ
 759, 877, 983, 1019
 പോത്തേരി കഞ്ഞമ്പു 1028—1030
 പോഷ് (ആംഗലേയകവി) 794, 842
 “പോഷ്” (വിനോദകഥ) 1067
 പോലീസ് രാമായണം 1088
 പോൾ ഡൗസൻ (Paul Deussen) 875
 പൗരസ്വാമി 932

9

പ്രകീർണ്ണപ്രകാരം 962
 പ്രകൃതിതത്ത്വം 764, 765
 പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലെ ചില
 അഭൂതങ്ങൾ 1101, 1102
 പ്രക്രിയാസമുത്സവം 807, 962
 പ്രക്രിയാസമുത്സവപ്രാധാന്യം 962
 പ്രണയക്കമ്മീഷൻ 1086
 പ്രതാപരത്നം 896
 പ്രതീകാരാധന 938
 പ്രതീകിയ 864
 പ്രതിമാനാടകോപോദ്ഘാതം 948
 പ്രഥമപ്രകരണം 809, 821
 പ്രബന്ധമഞ്ജരി 1096, 1097
 പ്രബന്ധമാലിക 1096
 പ്രബന്ധസംഗ്രഹം 809
 പ്രബുദ്ധകേരളം 1035
 പ്രബോധപരബ്രാഹ്മണം നാടകം (തജ്ജമ)
 914, 917, 920

പ്രഭാതം 917, 924, 925
 പ്രവേശകം (വ്യാകരണം)
 759, 976, 977

പ്രവേശിക (ഭാഷാസാഹിത്യം) 773
 പ്രശ്നമാതൃക 964, 965
 പ്രശ്നോത്തരം 970
 പ്രശ്നോത്തരമഞ്ജരി 995
 പ്രശ്നോത്തരനിഷ്ഠ 1119
 പ്രസാദമാല 809, 815, 816
 പ്രസ്ഥാനപഞ്ചകം 1038—1040
 പ്രസ്താവചരിത്രം 828

പ്ര etc.

പ്രാചീനകേരളലിപികൾ 954
 പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല 1035, 1039
 പ്രാചീനമലയാളം 986
 പ്രാഥമികവേദാന്തശാസ്ത്രം 875
 പ്രാമാണ്യവാദവ്യാഖ്യാനം 951
 പ്രാർത്ഥനാഞ്ജലി (സം) 888, 890
 പ്രിയവിദ്യാഗം 762
 പ്രേമാഭൂതം 1018, 1020—1023
 പ്രേമാരിഷ്ടം 1018, 1020
 പ്രൊഫസർ രാമകൃഷ്ണൻ 957
 പ്രൊഫസർ ഹൈക്കസ് 773, 774
 പ്രാധമ്യനാമ
 766, 949, 950, 955, 965

ഫ

ഫലസഞ്ചയനം
 (Fruit gathering) 930

ബ

ബങ്കിമചന്ദ്ര ചക്രവർത്തിയുടെ
 864, 884, 1024
 ബട്ട്ലർ പക്ഷൻ 1018
 “ബാലകൃഷ്ണൻ” 1084, 1086
 ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ വി. സി.
 895—906, 1105, 1116
 ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ, ചുനക്കര—
 നോക്കുക
 ബാലകൃഷ്ണ 948
 “ബാലഗോപാലൻ” 755
 ബാലപ്രിയ 959, 960
 ബാലസോധനം 952
 ബാലരാജവർമ്മമഹാരാജാവ് 827
 ബാലരാമായണം (അനന്തനാരായണ
 ശാസ്ത്രി) 976, 977
 ബാലരാമായണം (കുമാരനാശാൻ)
 917, 932
 ബാലലീല 1087
 ബാലസാഹിത്യം 871
 ബാലാവിശ്വതി അഥവാ ശ്രീകൃഷ്ണ 779
 ബാലികാസദനം 1044, 1045

ബാലവിജയം (തുള്ളൽ) 879
 ബാല്യവർഷം 1086

ബി etc.

ബി. എ. മാധവ 1087
 ബുദ്ധാഷ്ടകം 968—970
 ബുദ്ധാചാര്യസാഹിത്യം
 (The Gospel of Buddha) 930
 ബൃഹതകഥാമഞ്ജരി 775
 ബെൻജമിൻഗ്രാങ്കളിൻ 1113
 ബൈബിൾ 787, 786, 984
 ബൈറൻ (Byron) 1067
 ബന്ധുവനമൃഗം 973
 ബ്രഹ്മതത്ത്വപരിഭാഷണം 986
 ബ്രഹ്മവിദ്യ (പദ്യം) 800, 810
 ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യം, ശാങ്കര 949
 ബ്രഹ്മാഞ്ജലി (ഭാഷ) 994, 996
 ബ്രഹ്മാഞ്ജലിയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ
 998
 ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം (ഗദ്യം) 962
 ബ്രഹ്മാനന്ദശിവയോഗി, ആലത്തൂർ
 987
 ബ്രൈഡ് കാഥ് ലാമർമൂർ
 (The bride of Lammermoor) 1058
 ബ്രാണിങ് 934

ഭ

ഭാഗവതപാഠം 795, 796, 798
 ഭക്തിസംഘമനശതകം 768, 771
 ഭക്തിസാരാമൃതസംഗ്രഹം 945
 ഭഗവതിനവമഞ്ജരി 963
 ഭഗവദ്ഗീത (പ്രൊഫ. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള)
 874, 876
 ഭഗവദ്ഗീത (വാഴക്കുന്നത്തു വാസുദേ
 വൻനമ്പൂരി) 978
 ഭഗവദ്ഗീത (സം)
 972, 1074, 1080, 1100, 1119, 1121
 ഭഗവദ്ഗീതാചാര്യം 1029
 ഭഗീരഥപണ്ണന 834
 ഭട്ടശ്രീനാരായണശാസ്ത്രികൾ 800
 ഭട്ടൻ (വലിയ ഗോദവർമ്മ) തമ്പുരാൻ,
 കൊടുങ്ങല്ലൂർ നോക്കുക
 ഭട്ടകാളിവിജയം 998
 ഭട്ടോത്സവം 755
 ഭരതപ്പിണാരടി 801
 ഭർതൃഹരി 810, 876
 ഭർതൃഹരിനിതിശതകം 875, 876
 ഭവതൂതൻ നമ്പൂരിപ്പാട്
 മുത്തീരിങ്ങോട് 1042, 1043
 ഭവതൂതിഭാരതി 966

ഭാ

ഭാഗവതം, ഏകാദശസ്കന്ധം (പാഠ) 998
 ഭാഗവതം (കി. പാ.) 828, 1084
 ഭാഗവതം മാർഗ്ഗശ്ലീനിവ്യാഖ്യാ 972, 973
 ഭാഗവതപ്രഥമശ്ലോകവ്യാഖ്യാനം 951
 ഭാഗവതഭാഷാവ്യാഖ്യാനം 981
 ഭാഗവതകരണം 981
 ഭാഗവതസംഗ്രഹം (ഗ്രാമ) 981
 ഭാഗവതാദ്ധ്യായസാരം, അഥവാ ലഘു ഭാഗവതം 981
 ഭാഗിരഥി അമ്മത്തമ്പുരാട്ടി 796
 ഭാഗ്യോദയം 972
 ഭാട്ടപ്പീപ്പിക 956
 ഭാരതം (കി. പാ.) 1030
 ഭാരതപത്മ (ഭാഷ) 767—769
 ഭാരതപത്മ (സം) 767
 ഭാരതാനുവണ്ണനം 948
 ഭാരതി 755, 1064
 ഭാരതിക്കുട്ടി 864
 ഭാരവി 825
 ഭാർഗ്വരാമൻ 1064
 ഭാര്യധർമ്മം 1113
 ഭാവകുതൂഹലഭാഷാവ്യാഖ്യാനം 788
 ഭാവനോപനിഷദ്ഭാഷാവ്യാഖ്യാനം 779
 ഭാവപ്രകാശം 972, 973
 ഭാഷാകവിത (ഉപന്യാസം) 845
 ഭാഷാകുമാരസംഭവം 760, 809, 813, 814
 ഭാഷാപത്മക്കുടം 954
 ഭാഷാനാരായണീയം 832, 833, 838, 842
 ഭാഷാപോഷിണി 783, 821, 833, 1044, 1095
 ഭാഷാപ്രവേശിക 757, 758
 ഭാഷാ, ഭാരതപത്മ നോക്കുക
 ഭാഷാഭൂഷണം 809, 815, 823, 824, 845
 ഭാഷാമണ്ഡനോപന്യാസം, അഥവാ കവിസഭാരഞ്ജനഭാഷ്യം 809, 826
 ഭാഷാമേഘമൃതം 809—811, 813
 ഭാഷാരഘവംശം 767, 769
 ഭാഷാരായണപത്മ 1094
 ഭാഷാവിലാസം 879
 ഭാസൻ 818, 948
 ഭാസരൂപകചക്രവ്യാഖ്യാ 948
 ഭാസ്കരൻ 1087

“ഭാസ്കരമേനോൻ,” or ഒരു ഉദ്ധരണം 1038

ഭാസ്കരായപണ്ഡിതൻ 779

ഭി etc.

ഭിക്ഷാടനകാവ്യം 970
 ഭുവനേശ്വരപുഷ്പകം 995
 ഭൂതരായർ 1036, 1038, 1040
 ഭൂലോകവിനോദകഥകൾ 778
 ഭോജപത്മ (ഉണ്ണിക്കുഴപ്പവാരിയർ) 768, 771
 ഭോജപത്മ (സം) 912
 ഭോജരാജൻ 962

മ

മംഗലോദയം ഗുണാപലി 1036
 ‘മംഗല്യ’ധാരണം 832, 835
 മംഗളമാല അഞ്ചു ഭാഗങ്ങൾ 1038, 1039
 മംഗളോദയം 976, 977, 1034, 1042, 1063, 1065
 മങ്കീഗീത 896, 897, 899, 900
 മജ്ജിമഹിണി 970
 മഞ്ഞക്കുളികൾ 938
 മണത്തല നീലകണ്ഠൻമുസ്സയ് 965
 മണമ്പൂർ ഗോവിന്ദനാശാൻ 911, 912
 മണിപിപിക 809, 822, 823, 1116
 മണിനാദം 935, 936
 മണിപ്രവാളശാകുന്തളം 816, 817
 മണിമത്ത്ഭൂഷ 976, 977
 മണിമാല 915—918
 മണിവിണ 938
 മതമിമാംസ 991, 992
 മതിവീചേകല്ലണം 1120
 മത്തവിലാസം (മഹേന്ദ്രവിക്രമൻ) 948
 മത്തവിലാസം (സി. വി. രാമൻചിള്ള) 1018, 1019
 മനകാമപരിതം 879
 മനികാമമഥം 755
 മദിരാശിപ്പിത്തലാട്ടം 1070
 മദിരോത്സവം 938
 മദ്രാസ് സ്റ്റാണ്ടേഡ് 1032
 മധുരമഞ്ജരി 908—910
 മധുവജ്ജനം നാടകം 1044, 1045
 മധുരവ്യാകരണം 809, 821
 മനശ്ശക്തി 917, 933
 മനുസ്മൃതി 874, 975, 1030
 മനുസ്മൃതിയിലേയും യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതിയിലേയും വ്യവഹാരവിഷയശ്ലോകങ്ങൾ 874

മനോരമ ബഥാ, മലയാളമനോരമ
(കോട്ടയം) 759, 781, 782, 810,
831—833, 845, 851, 852, 854,
859, 1044—1069, 1086, 1088,
1095, 1099

മനോരമ (കോഴിക്കോട്ടപത്രം)
895, 897, 1069, 1095

മനോരമത്തമ്പുരാട്ടി 766

മന്നന്റെ കന്നത്തം 1113

മയ്യുഖമാല 938

മയ്യൂരസന്ദേശം 921

മയ്യൂരസന്ദേശനിരൂപണം 1006

മയ്യൂരസന്ദേശവിവർത്തനം 921

മരതകമാല 864

മരിച്ചാലത്തെ സുഖം 1070, 1072

മരുമക്കത്തായസംഗ്രഹം 874, 875

മർദ്ദസന്ദേശം 1098, 1101

മൽപ്രകാശം 809

മലബാർ മാന്വൽ 1009

മലബാർ സ്പെക്ടേറ്റർ
(Malabar spectator) 1069

മലബാറി 1105

മലയവീലാസം 809, 814

മലയാളത്തിലെ ജന്മികൾ 1063, 1064

മലയാളമനോരമ, കോട്ടയം നോക്കുക

മലയാളരാജ്യം (ചിത്രവാരിക)
1086, 1117

മലയാളരാജ്യം (ഭിന്നപത്രം)
1088, 1117, 1118

മലയാളലക്ഷാസ്ത്രപാരാവലി 773

മലയാളശാകുന്തളം (ഏ. ആർ. ആർ.)
809, 816—818

മലയാളി 759, 1016, 1085,
1109, 1110

മല്ലിക 890—892

മഹതികൾ 1109

“മഹൻ” 1033

മഹാകവി കുട്ടമത്തു കഞ്ഞിപ്പിള്ളയ്യ
754

മഹാത്മാഗാന്ധി 1080, 1087, 1113

മഹാഭവശാസ്ത്രി, കണ്ടിയൂർ നോക്കുക
മഹാഭാരതം (സം) 875, 897, 1030,
1076, 1119, 1120

• മഹാഭാഷ്യം 949, 955

മഹിമഭട്ടൻ 948

മഹിഷമംഗലഭാണവ്യാഖ്യാനം 970

മഹേന്ദ്രചിത്രമഞ്ചാ 948

മളളർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള 1017

മറിയമ്മ (പെരകു) 1084

മറിയമ്മ (നാടകം) 1044, 1045

മരപ്പുറം 1043, 1044

മാ

മാക്കേലത്തു 835

മാക്ബെത്ത് (Macbeth)
874, 875, 1094

മാഘം 829, 847, 912

മാടാവിൽ, ചെറിയ കഞ്ഞിരാമൻ
വൈദ്യൻ നോക്കുക

മാണിക്കോത്തു രാമപ്പിള്ളനായർ, പാറപ്പു
റത്തു സഞ്ജയൻ, സാഹിത്യഭാസൻ,
എം. ആർ. നായർ നോക്കുക

മാണിക്യവാചകർ 985

മാതൃഭൂമി 893

മാതൃആണ്ണാറേഡ് 891

മാതൃആർണോറേഡിന്റെ
സോറാബും റസ്സവും 891

മാതൃപുരാണം 1116

മാധവൻനായർ (മാധവജി) 1075

മാധവചൊതുവാൾ, അമ്പലപ്പുഴ
859, 860

മാധവരായർ വീ. പി. 1016

മാധവീനാടകം 874, 875

മാധവീവസന്തിയം നാടകം 948

മാനചിത്രമൻ, ഏതൻതമ്പുരാൻ
കോഴിക്കോട്ട് നോക്കുക

മാനചിത്രമിയം 895, 896

മാനവേദചമ്പു 792

മാനസാന്തരം 938

മാനസേശ്വരി 938

മാനസോല്പാസം (കെ. സി. കെ. പി.)
832, 835

മാനസോല്പാസം (മേല്പ. ആർഭട്ടതിരി)
970

മാന്തിട്ട കണ്യനമ്പൂരി 950, 956

മായാമാനഷൻ 1087

മാർക്സ്, കാറൽ നോക്കുക

മാഗ്ഗെർ 972, 973

മാത്താഞ്ചൻ തമ്പി റി. 1109

മാത്താഞ്ചൻ (നോവൽ)
1009, 1017—1022, 1024

മാത്താഞ്ചൻമഹാരാജാവ്
860, 1019, 1085, 1108

മാത്താമ്മാചരിതം 782, 783

മാലതി 884, 885

മാലതിദേവി 896

മാലതിമാധവം (സം) 792

മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ
ബി. എ. 772—774

മാവേലിക്കര പുത്തൻകൊട്ടാരത്തിൽ
ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ 778

മാളികാഗിമിത്രം (ഭാഷ)
809, 818, 819, 825

മാളിയമ്മാവിൽ കഞ്ഞിപ്പറിയൂർ 971

മി. മി.

മിതഭാഷി 1016
 മിതവാദി 1069, 1099
 മിത്രഗോഷ്ഠി 970
 മിശിഹാചരിത്രസംഗ്രഹം 1096
 മിസ്സ്. മേരിക്കൊറെലി
 (Miss mary corele) 1020
 മിനാക്ഷി (പെരശ്ശേരി പാത്തുനായർ)
 1025, 1027
 മിനാക്ഷി, ഒരു മലയാളതരളണി
 (പി. സി. ബാല. പണിക്കർ) 896, 898
 മിമാംസാനുയമാല 956
 മിമാംസാശ്ലോകവാത്ത്രികം 962

മു

മുക്തകം (കവിയൂർ വെങ്കടാചലമയൂർ)
 765
 മുക്തകം (വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപണി
 കർ) 905
 മുക്തകങ്ങൾ (ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണപാരിയർ) 771
 മുക്താവലി 958
 മുക്തിമാഗ്നിപ്രദിപവ്യാഖ്യാനം 972, 973
 മുത്തശ്ശന്റെ കഥകൾ 1101, 1102
 മുത്തളക്കുറിച്ചി സപ്താധികാര്യക്കാർ
 1086
 'മുത്തുലക്ഷ്മി' 1120
 മുദ്രാക്ഷരസം (സം) 773, 864, 867
 മുദ്രാക്ഷരസനാടകതത്ത്വമ 773, 774
 മുനിപര്യാപഞ്ചകം 991
 മുനാടുവാരൻ 1038, 1039

മു etc

മുത്തിരീങ്ങോട്ടു ഭവത്രാതൻ നമ്പൂരി
 ചാട്ട നോക്കുക
 മൂന്നു ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ 760, 761
 മൂക്കോത്തു കമാരൻ 1030, 1033,
 1069, 1070, 1097—1107, 1117
 (കേസരി, വജ്രബാഹു, വജ്രസൂപി
 ദേശാഭിമാനി, തുലികനാമങ്ങൾ)
 മുലകാസ്യരവധം അഥവാ സിന്താ
 വിജയം 764
 മുലൂർ, പദ്മനാഭപ്പണിക്കർ.
 എസ് നോക്കുക
 മൂണാളിനി അഥവാ ഇന്നത്തെ വനിത
 864, 870
 മുതൃഞ്ജയനാടകം 914, 917
 മെഡോസ് ടെയിലർ 933

മോ

മോഘസന്ദേശം, ഭാഷാമോഘമൃതം
 നോക്കുക

മോഘസന്ദേശം (തത്ത്വമ.
 കമാരനാശാൻ) 914, 917, 919
 മോഘസന്ദേശം (സം) 829, 967
 മോഘസന്ദേശചിമർന്നം 976, 977
 മോഘാപാലംഭം 798
 മേരിനി 955
 മേരിക്കോറല്ലി (Marie corelli) 1087
 "മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയും
 അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും" 798
 മേൽവിലാസം മാറി 1061

മൈ

മൈത്രീ 1029
 മൈത്രേയൻ 881
 മൈത്രേയീ 917

മോ

മോക്ഷപ്രദിപം 987
 മോക്ഷപ്രദിപഖണ്ഡനം 986
 മോചനം 1057, 1058
 മോശയുടെ ഒന്നാം പുസ്തകം അഥവാ
 ലോകോത്പത്തി 787
 മോഹൻദാസ് ഗാന്ധി, മഹാത്മാ
 ഗാന്ധി നോക്കുക
 മോഹിനി 938
 മോഹിനിവിദ്യമം 764

മൗ

മൗനഗാനം 938
 മൗനചന്ദ്രിക, അഥവാ വിജയമംഗളം
 1047, 1048
 മൗസലം മണിപ്രവാളം 995

യ

യബ്രായക്കുട്ടി 1045
 യവനിക 938
 യാജ്ഞവല്ക്യസ്മൃതി 874, 948, 1119
 യാദവകൃഷ്ണൻ 1101, 1102, 1104, 1107
 യുക്തിഭാഷ 1033
 യുക്തലഭിപ്രിക 892
 യുജ്ജിവേശ്വരി 782-784
 യോഗക്ഷേമം 1042
 യോഗമഞ്ജരി 995
 യോഗരാഹസ്യകൗമുദി 995

ര

രംഗചാപാര്യർ 952, 958
 രംഭാപ്രവേശം 778
 രക്തപുഷ്പങ്ങൾ 938
 രഘുവംശം 835, 869, 955, 959,
 967, 1064
 രഘുവംശചരിത്രം 1064, 1065
 രജപുത്രവിവാഹം 1101, 1102

തെന്ത്രയും, മാതൃശ്ലീകാവ്യാഖ്യാനം 972
 തൊവലിവാദ്യം 959
 'തമിഴ്' 937—939
 തമിഴ്നാട് 1041
 തവീവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ
 (കേരളവർത്തനാജൻ) 792
 തവീവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ (പത്തനം
 ലക്ഷ്മിപുരംകൊട്ടാരം) 968
 തവീവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ 954
 തവീവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ 958
 തവീവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ 827
 തവീവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ 1032—1034, 1038,
 1051, 1057, 1061, 1095,
 1109, 1115

രാ

രാഗമുദാസപുഷ്പം 798, 799
 രാഘവൻപിള്ള, ഇടപ്പള്ളി നോക്കുക
 രാഘവനാഥൻ 832, 839
 രാജഗോപാലാചാരി പി. 1111
 രാജൻ, കൊവങ്കര നിലകണ്ണൻനമ്പൂരി
 1033
 രാജയോഗം 917, 933
 രാജരാജവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ
 എ. ആർ. (പ്രൊഫസർ) 760, 766,
 772, 774, 791—827, 831, 842,
 845, 846, 862, 870, 879, 923,
 924, 948, 1109, 1115—1117
 രാജരാജവർത്തനമ്പുരാൻ
 എം. 772—774
 രാജരാജവർത്തനമ്പുരാൻ എണ്ണക്കാട് 830
 രാജാജി, കൊച്ചിരാമവർത്തനാഥാജി
 നോക്കുക
 രാജസുയം (മണ്ണിക്കുഴപ്പുറം) 768, 770
 രാജസുയം പമ്പ (മേല്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരി) 970
 രാജാകേശവദാസൻ 1012, 1013,
 1019, 1020, 1086, 1087, 1091
 രാമകഥാസൂത്ര 981
 രാമകൃഷ്ണപിള്ള കെ. (സ്വദേശാഭി
 രാമൻ) 1019, 1046, 1047,
 1107—1114
 രാമകൃഷ്ണസംവാദം 1026
 രാമകുമാരപ്പിള്ളി തിരുത്ത ശങ്ക 1051
 രാമകുമാരപ്പിള്ളി പി. 851—858, 877, 878
 രാമഗീത (തമിഴ്) 1118
 രാമപരിതം 962
 രാമൻകുട്ടിമനോൻ, കിഴക്കേപ്പാട്ട്
 നോക്കുക

രാമൻപിള്ള ആശാൻ, പേട്ടയിൽ
 നോക്കുക
 രാമൻപിള്ള സി. എൻ. വൈക്കം
 774, 775
 രാമൻപിള്ള സി. വി. 870, 1009,
 1012—1024, 1085, 1087
 രാമൻമനോൻ കെ. എസ്.
 1114—1116
 രാമൻമനോൻ ബി. കെ. 1033
 രാമൻമനോൻ റ്റി. കെ. 1117
 രാമപ്പിള്ളാടി (സഹായതിലകൻ)
 956—960
 രാമരാജൻ (പത്രം) 1108
 രാമരാജപട്ടാഭിഷേകം 1086, 1087
 രാമരാജബഹദൂർ 1018, 1020, 1021,
 1023, 1024, 1085
 രാമവർത്തനായിത്തമ്പുരാൻ, ഗ്രാമത്തിൽ
 1113
 രാമവർത്തനാഥാജി, ആയിലൂർ തിരു
 നാഥ നോക്കുക
 രാമവർത്തനാഥാജി, കാർത്തികതിരു
 നാഥ 1091
 രാമവർത്തനാഥാജി, (രാജാജി)
 കൊച്ചി നോക്കുക
 രാമവർത്തനാഥാജി, വീശാഖംതിരു
 നാഥ 794, 806, 852, 947, 949,
 960, 1093
 രാമവർത്തനാഥാജി, സ്വാതിതിരു
 നാഥ 844, 1094
 രാമവർത്തനാഥം 959
 രാമവർത്തനാഥം, കൊക്കളങ്ങര നോക്കുക
 രാമവർത്തനാഥം, ചുനക്കര 772
 രാമശർമ്മ 1119
 രാമസ്വാമിശാസ്ത്രീകൾ, ഇലത്തൂർ
 നോക്കുക
 രാമഹൃദയം (ഭാഷ) 995
 രാമാനുജൻ (മാസിക) 1051
 രാമായണപമ്പ (ഭാഷ) 1094
 രാമായണമഞ്ജരി (കി. പാ.) 1116
 രാമായണമഞ്ജരി (സം) 1116
 രാമായണസാരശാധന 1026
 രാമസ്വാമിനാഥൻ എം. എം. ആർ. നായർ
 നോക്കുക
 രാമസ്വാമിമനോൻ, കല്ലന്താരുതാടി
 യിൽ നോക്കുക
 രാമസ്വാമി, ഗോവിന്ദമനോൻ
 നോക്കുക
 രാസക്രിയ (കെ. സി. കെ. പി.) 832
 ര. ര.
 രാമരാജപരിതം 754
 രാമരാജിനിസ്വയംവരം (മ. പാട്ട്) 760

രക്തമിണിസ്വയംവരം

(കമ്പടിക്കളിപ്പാട്ട്) 832

രക്തമിണിസ്വയംവരം (കാവ്യം) 764

രക്തമിണിസ്വയംവരം (നാടകം) 751, 752

രക്തമിണിസ്വയംവരവ്യാഖ്യാനം 972

രത്നൻ 823

രത്നസുന്ദരഭാഷാഭാഷ്യം 972, 973

രൂപാവതാരം 807

ല

ലക്ഷ്മികടാക്ഷമാല 995

ലക്ഷ്മികല്യാണം (കെ. സി. കേശവ
പിള്ള) 832, 833, 839, 840, 849

ലക്ഷ്മികല്യാണം (ഏട്ടൻതമ്പുരാൻ)
833, 839

ലക്ഷ്മീകോളം 764

ലക്ഷ്മീരാജ്ഞി 879

ലക്ഷ്മീവിഭാസം 961, 1063

ലക്ഷ്മീശാല 773, 774

ലഘുകരുണാഭാഷാപ്രാഖ്യ 976

ലഘുധർമ്മപ്രകാശികാപ്രാഖ്യ അഥവാ
ശാങ്കരസ്മൃതി 972

ലഘുചാണിനിയം (ഉത്തരകാണ്ഡം)
798, 807

ലഘുചാണിനിയം (പൂർവ്വഭാഗം) 798

ലഘുഭാഗവതം 981

ലഘുശരീരശാസ്ത്രം 774

ലളിത (ഇംഗ്ലീഷ് വി. കൃ. തമ്പി) 865

ലളിത (മലയാളം കല്യാണിയമ്മ) 119

ലളിത (മലയാളം വി. കൃ. തമ്പി.) 865

ലളിത (സം. വി. കൃ. തമ്പി) 864

ലളിതാത്രിശതീ (ശാങ്കരഭാഷ്യ
സഹിതം) 779

ലളിതാത്രിശതീഭാഷാപ്രാഖ്യ 779

ലളിതാസഹസ്രനാമം 979

ലളിതാസഹസ്രനാമഭാഷാപ്രാഖ്യാനം
779

ലാംബ് 1093

ലേഖനമാലിക 997

ലോ

ലോകമാന്യം 972

ലോകമാന്യതീലകൻ
901, 954, 972, 973

ലോകസ്വഭാവം 892

ലോകാപവാദം 1101, 1102

ലോകോത്പത്തി (മോശയുടെ ഒന്നാം
പുസ്തകം Genesis) 787

ലോക്സീലിഹാൾ (Locksley Hall) 773

ലോഗൻ 1009

വ

വരദാഹ അഥവാ-വരദസൂചി,
മുക്കോട്ടു കമാരൻ നോക്കുക

വഞ്ചിഭൂപഞ്ചിക 1108, 1109

വഞ്ചിരാജ് (ഇംഗ്ലീഷ് പത്രം) 1016

വഞ്ചിദാന തുലക്കുവിജയം 963

വടശ്ശേരി കഞ്ഞിക്കാവമ്മ 950

വത്സല 938

വനമാല 917, 918

വനിതാമണി 782, 783

വന്ദ്യമുഖിയസർവ്വാനന്ദൻ 948

വരവൂർ ശാമുജമനോൻ 1117

വരിവസുധാരഹസ്യം, ഭാഷാപ്രാഖ്യാനം
ഹിതം 779

വഷ്കാലകഥ (Winter's tale) 1093

വലിയ കഞ്ഞിരാമൻവൈദ്യൻ,
മാടാവിൽ 1073

വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ, കേരളവർമ്മ
നോക്കുക

“വലിയ കോയിത്തമ്പുരാൻ”

(ഉപന്യാസം) 809

വല്ലികുമാരം 864, 869

വസന്തതീലകം ഭാണം (തജ്ജമ) 760

വസുമാതി 1101, 1102

വള്ളത്തോൾ ഗോപാലമനോൻ കെ.
906—911

വള്ളത്തോൾ നാരായണമനോൻ
906, 907, 1116

വള്ളിയമ്മാൾ പരിതം 754

വരഗീസ് മാഷിള, കണ്ടത്തിൽ
നോക്കുക

വാ

വാക്യതത്വം 976, 977

വാക്യപരിയം 962

‘വാമനൻ’ 1113

വാമനപുരാണം 1116

വാമനപ്പള്ളി കഞ്ഞിമുക്കുപ്പണിക്കർ
758, 759, 761

വാമനപ്പള്ളി ഗോവിന്ദപ്പണിക്കർ
എസ്. 758, 759

വാരിയർ പി. എസ്. 754, 971

വാല്മീകിമഹർഷി 925, 1026

വാല്മീകിയും വ്യാസനും 981

വാല്മീകിരാമായണസർഗ്ഗസാരം 981

വാസന്തികസ്വപ്നം 767

വാസവഭക്ത 760

വാസുദേവകണ്ഠാമൃതം 981

വാസുദേവൻ മുസ്തഫ്, കൈയ്ക്കള്ളി
1034, 1116

വാസുദേവശർമ്മ 971

വാസുദേവാഷ്ടകം 898
 വാസ്തോഡിഗാമാ 884
 വാഴക്കുന്നത്തു രാമൻ അടിതിരിച്ചാട് 978
 വാഴക്കുന്നത്തു വാസുദേവൻനമ്പൂരി 978—982

വി

വിക്രമോദ്യോഗീയം (സംഗീതനാടകം) 832, 841
 വിക്രമോദ്യോഗീയം (സം) 841
 വിക്രമോദ്യോഗീയവ്യാഖ്യാനം 959
 വില്ലുരാജോദ്ഭവം 886
 വിചാരസാഗരം 1121
 വിചിത്രവിജയം 914, 917, 920
 വിടവിലാവരി 798, 802—804
 വിജയധ്വജം 790
 വിജയമംഗളം അഥവാ മൗനപത്രിക 1047, 1048
 വിജ്ഞാനചിന്താമണി (സം. പത്രിക) 801, 810, 965, 966
 വിദേശീയമേധാവിത്വം 1016—1018
 വിദ്യാരണ്യസ്വാമി 996
 വിദ്യാർത്ഥി (മാസിക) 1111
 വിദ്യാലയം (പത്രം) 1099
 വിദ്യാവിനോദിനി (മാസിക.) 1002, 1025, 1032, 1056, 1061, 1069, 1095, 1096
 വിദ്യാവിലാസിനി (മാസിക) 789, 913, 914
 വിദ്യുല്പതിക 752
 വിധിബലം അഥവാ, കൗസല്യാദേവി നോക്കുക
 വിധിയന്ത്രത്തിരിച്ചു 864
 വിധുനവസുധായയരി 995
 വിധുസ്തവമധുരവം 995
 വിനോദസാഹിത്യം 1081—1083
 വിമാനാഷ്ടകം 798, 799
 വിജ്ഞാൻ ശങ്ക 1050—1052
 വില്ലാമവട്ടം ചക്രവർത്തി 892
 വില്ലാമവട്ടം രൂപകം 782—784
 വിലപമംഗലം 980
 വിവാഹക്കമ്മട്ടം 1087
 വിവാഹാലോചന 938
 വിവൃതി, പ്രവേശകവ്യാഖ്യാനം 976, 977
 വിവേകചൂഡാമണി (തജ്ജമ) 1121
 വിവേകാനന്ദസ്വാമികൾ 917, 933
 വിവേകോദയം (മാസിക) 914, 915
 വിശാഖംതിരുനാൾ, രാമവർമ്മരാജാവാദ്യ നോക്കുക
 വിശാഖദശമൻ 773
 വിശാഖവിജയം 948

വിശാഖവിജയലഘുടിപ്പണി 948
 വിശപലകാശം 955
 വിശപരൂപം 896, 897, 903—905, 1074, 1075
 വിശപരൂപൻ 948
 വിഷമുത്തുജ്ഞം 996
 വിജ്ഞാസഹസ്രനാമം 972
 വിജ്ഞാസഹസ്രനാമോഷാപ്താവ്യാഖ്യാനം 972
 വിജ്ഞാസ്തോത്രശതകം 997
 വിസ്മൃതി 1086

വി etc

വിട്ടിലും പുറത്തും 1109
 വിണാഷ്ടകം 796, 798, 799
 വിരന്മാരും വിരാരാധനയും (Heroes and Hero worship) 1087
 വിരമഹത്വം 1087
 വിരരവിവർമ്മചക്രവർത്തി 788
 വിരേശ്വരൻ 775
 വൃകാസുരവധം 832
 വൃത്തമഞ്ജരി 809, 824, 1116
 വൃത്തരത്നാകരം 762
 വൃത്താന്തപത്രപ്രവർത്തനം 1113, 1114

വെ

വെങ്കടഗിരിശാസ്ത്രികൾ,
 കോയമ്പത്തൂർ നോക്കുക
 വെങ്കടനാരായണ (അയ്യപ്പത്തുരാശാസ്ത്രി, താരാഷ്ട്രം) 1119
 വെങ്കടാചലമയൂർ, കവിയൂർ നോക്കുക
 വെൺഡെറാ 1020
 വെണ്ണണിപ്രസ്ഥാനം 832, 859
 വെണ്ണണിമഹൻ 1067
 വെനിസ്സിലെ വ്യാപാരി 874, 875
 വെയിലൂർ, ശങ്കുവാരിയർ 1030
 വെസ്റ്റർസാലിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ്നിഘണ്ടു 880
 വെസ്റ്റ്കോസ്റ്റ് സ്പെക്ടറർ (West coast spectator) 1063
 വെള്ളാനശ്ശേരി വാസുണ്ണിമുസ്സത്ത് 801, 965
 വെള്ളിക്കൈ 1101, 1103, 1104
 വെള്ളവക്കമ്മാരൻ, അഥവാ—സർദാർ ഷേക് ആസാദ്ഖാൻ 1039, 1064, 1065

വേ

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായർ, കേസരി നോക്കുക
 വേദമണിഗാഥ 892
 വേദവിഹാരം പദ്യം 786, 787
 വേദാധികാരനിരൂപണം 986

വേദാന്തപീഠാശതകം 997
 വേദാന്തപ്പുണ്ണം 1120
 വേദാന്തപരിഭാഷാസംഗ്രഹം 955
 വേദാന്തഭാഷ്യം 975
 വേദാന്തസാരം (കി. പാ.) 1113
 വേദാന്താര്യശതകം 995, 997
 വേലായുധൻ പി. 913, 1001
 വേലുത്തമ്പിള്ളവ 827
 വേവർലിനോവൽ 1014, 1026

വൈ

വൈക്കം രാമൻപിള്ള സി. എൻ.
 774, 775
 വൈദ്യനാഥദീക്ഷിതീയം 975
 വൈദ്യപ്രിയാവ്യാഖ്യ 971
 വൈദ്യമനോരമ 790
 വൈദ്യമനോരമാഭാഷാവ്യാഖ്യാനം 972
 വൈരാഗ്യശതകം 991
 വൈരാഗ്യശതകം 963
 വൈഷ്ണവപുരാണം 1116

വ്യ

വ്യക്തിവിവേകം 948, 958
 വ്യഞ്ജനാവൃത്തി 959
 വ്യവസ്ഥിതിയും ബോധവും
 (Decipline and Instruction) 1093
 വ്യവഹാരഭൂമി അഥവാ കണ്ടൻമേനോ
 ന്റെ കസ്യത്തു 788
 വ്യാസൻ (കൃഷ്ണദൈവപായനൻ) 881
 വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ 1109, 1113

വ്യ

വ്യത്പത്തിവാദകോരിക 951
 വ്യത്പത്തിവാദവ്യാഖ്യാനം 959

ശ

ശംഖരവധം 760
 ശക്തിതത്വപ്രകാശിക 951
 ശങ്കരൻ (ശ്രീകൃഷ്ണവീരയകത്താ) 976
 ശങ്കരൻകുട്ടിമേനോൻ, ഒടുവിൽ 1116
 ശങ്കരൻനമ്പൂരി, ഒരവങ്കര 900
 ശങ്കരൻനായർ, നീലഞ്ചേരി 754
 ശങ്കരൻ (കുഞ്ഞണ്ണി) മൂസ്സതു,
 തുലുങ്ങാട് 965
 ശങ്കരഭഗവത്പാദർ
 865, 925, 985, 996
 ശങ്കരമേനോൻ കോളത്തേരി, ഡാക്ടർ
 നോക്കുക
 ശങ്കരവീരയം (ആ. ക. ബാലകൃഷ്ണവാ
 രിയർ) 772, 1121
 ശങ്കരവീരയം (ആ. ക. പന്നിശ്ശേരി
 നാണപിള്ള) 998, 999

ശങ്കരവീരയകഥാസാരം 963
 ശങ്കരശതകം 912, 913, 917
 ശങ്കരാനന്ദൻ 1121
 ശങ്കരാഭ്യോദയം 995
 ശങ്കണ്ണി, കൊട്ടാരത്തിൽ നോക്കുക
 ശങ്കണ്ണി വലിയ കൈയ്യിൽ,
 എക്കണത്തു 1050
 ശാങ്കോപാചാര്യർ, കുങ്കോണം
 നോക്കുക

ശതഗുണം കാവ്യം 759
 ശബ്ദകൗസ്തുഭം 955
 ശബ്ദതാരാവലി 879—881
 ശബ്ദശോധിനി 809, 821
 ശബ്ദേന്ദ്രശേഖരം 949, 950, 975
 ശരീരരക്ഷ

(Sanitary primer) 1093, 1095

ശാ

ശാകുന്തളം (സം) 829, 884, 912, 966
 ശാകുന്തളം തഞ്ചമ (കൃഷ്ണനാശാൻ) 789
 ശാകുന്തളപാരമ്യം 948, 966
 ശാകുന്തളപാരമ്യവ്യാഖ്യാനം 948
 ശാകുന്തളവ്യാഖ്യാനം 959
 ശാങ്കരസ്തുതി അഥവാ—ലഘുധർമ്മപ്രകാ
 ശികാവ്യാഖ്യ 972
 ശാന്തനവി 779
 ശാന്തിവിലാസം (കെ. സി. കെ. പി.)
 832, 835
 ശാന്തിവിലാസം (നീലകണ്ഠദീക്ഷിതർ)
 835

ശാമമേനോൻ, വരവൂർ 1117
 ശാരദ (നോവൽ) 1006
 ശാരദ (മാസിക) 871, 1111
 ശാർണ്ഗധരസംഹിതവ്യാഖ്യ 971
 ശാസ്ത്രവിന്റെ മൂലതത്വം 972, 973

ശി

ശിഖരിണിസ്തുതി 963
 ശിവകേശാദിപാദവ്യാഖ്യാനം 959
 ശിവപാദാദികേശവ്യാഖ്യാനം 959
 ശിവശതകം 991
 ശിവരാവ്, എ. 1121
 ശിവാനന്ദലഹരി 972
 ശിവാനന്ദലഹരിവ്യാഖ്യാനം 959
 ശിവമൃതം 995

ശീ etc

ശീലം 874, 875
 ശീലാവതി 881
 ശീലാളി നാരായണൻനമ്പൂരി
 768, 1067
 ശുകസന്ദേശവ്യാഖ്യാനം 959
 ശൂദ്രകൻ 818

ശുദ്ധപദ്മാസുരവധം (കണ്ണിയൂർ മഹാ
ദേവശാസ്ത്രികൾ) 778
ശുദ്ധപദ്മാസുരവധം (പാമ്പൂർ കേശവ
പിള്ള) 831, 833, 834, 836, 837
ശൃംഗാരമഞ്ജരിമണ്ഡനം 970
ശൃംഗേരിജഗദ്ഗുരു അഭിനവനരസിം
ഹമാരതി 809
ശേഷഗിരിപ്രഭ, എം. 182
ശേഷഗിരിശാസ്ത്രികൾ, എം. 796
ശേഷാചാര്യർ 952, 958
ശൈലാബ്ധിശാശതകം 970
ശ്യാമസുന്ദരം 972

ശ്രീ

ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പദ്മനാഭപിള്ള, ജി.
877—882
ശ്രീകാശിയാത്ര 832, 833
ശ്രീകുമാരഭാണശതകം 997
ശ്രീകൃഷ്ണകൃപാസ്തോത്രം 981
ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം (കെ. സി. കേ. പി.)
831, 836, 837
ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം (ശങ്കരൻ) 976
ശ്രീകൃഷ്ണവിജയഭാഷാവ്യാഖ്യാനം 970
ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം 759, 911, 955
ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസവ്യാഖ്യാനം 970
ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം 865, 867
ശ്രീപത്മപൂജാകല്പം 986
ശ്രീപിതൃയുഗം 1115
ശ്രീതിലകം 938
ശ്രീദേവീഹാരണം 788
ശ്രീധരാചാര്യർ (നാടകം) 981
ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമി
789, 912—914, 938, 985, 987—
993, 1100, 1104
“ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമി” 1101
ശ്രീനിവാസശാസ്ത്രികൾ 800
ശ്രീപദ്മനാഭപഞ്ചകം 798, 802
ശ്രീപാർവ്വതീവിരഹം 768
ശ്രീഭുക്തനാമോദയം 882
ശ്രീബുദ്ധചരിതം (കി. പാ.)
917, 918, 926, 932
ശ്രീമതം 1047, 1049, 1050
ശ്രീമദാരാധ്യപാദപഞ്ചകം 993, 995
ശ്രീമദ്ഭാഗവതം 838, 881, 897, 956
961, 972, 979, 980, 1035, 1119,
1120
ശ്രീമദാമായണം 862, 956, 1030
ശ്രീമുലരാജവിജയം 832
ശ്രീമയശൂവിജയം 783—785
ശ്രീരാമകൃഷ്ണചരിതം 864—866
ശ്രീരാമകൃഷ്ണപരമഹംസൻ 865
ശ്രീരാമഗീത (ഭാഷ) 995

ശ്രീഭക്തമകഭാഷാഭാഷ്യം 972, 973
ശ്രീസ്തുതി അഥവാ ബാലാചിശതീഭാ
ഷാവ്യാഖ്യാനം 779
ശ്രീഹർഷൻ 847, 897, 1120

ഈ

ഈഷ്ടീപുത്തിപ്പുണ്ണം 864
ഔഷ്ണീയർ 767, 807, 835, 874,
875, 1101, 1076, 1093, 1094

സ

സംകല്പകാന്തി 938, 939, 941, 943
സംക്ഷിപ്തപാരമേശ്വരീവ്യാഖ്യാനം
972
സംഗീതനൈഷധം 753—756
സംഗീതപ്രചേശിക 832, 844, 845
സംഗീതമഞ്ജരി 832
സംഗീതമാലിക 832, 834, 844, 845
സംഗീതരത്നാവലി 786, 787
സംഗീതരൂപമാല 892
സംഗീതഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം 753—755
സംഘക്കളി 1038, 1039, 1041
സംഭാഷണം 1051
സംശയാധർമ്മ 956
സംസ്കൃതചന്ദ്രിക 970
സഞ്ജയൻ, എം. ആർ. നായർ നോക്കുക
സത്യം (മാസിക) 1047
സത്യഗ്രാഹി 1047—1049
സത്യനാഭകോഹളം 1095
സത്യവാദി 1099
സദാചാരമാലിക 1096
സദാരാമ 754, 832, 840, 841
സദാശിവസ്തോത്രം 888
സനാത്നജാതീയം 874, 875
സന്താനഗോപാലം 768
സന്താനപ്രാർത്ഥന 859, 860
സന്ധ്യാവന്ദനഭാഷ്യം 972, 973
സഭാരഞ്ജനം 963
സമർശി (വാരിക) 1115
സമസ്തകേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തെ
മാസികം 1035, 1039
സമാസചക്രം 757
സമുദായദീപിക 1075
സമുദായബോധം 972, 973
സരസ്വതി 1099
സരസ്വതീപഞ്ചകം 871
സരസ്വതീവിജയം 1029, 1030
സരസ്വതീസ്തവം 798, 799
സർ. ടി. മാധവരായർ 983
സർക്കാർ ഷേക്ക ആസാദ്ഖാൻ,
വെള്ളവക്കമ്മാരൻ നോക്കുക
സർ. പി. മുത്തുസ്വാമി അയ്യർ 1005

സർ. രാമവർമ്മ, കൊച്ചി രാമവർമ്മരാ
രാജാവു നോക്കുക

സർ. വാറന്റർസ്റ്റാട്ട്
1014, 1021, 1024

സല്യമതസാമന്യം 986

സല്യാത്മസുബോധിനി 762

സല്യേശ്വരാക്ഷകം 997

സഹകരണപ്രബോധിനി 1064

സഹസ്രകലശം (മാധവകുതുവാറം)
859, 860

സഹസ്രകലശം (എൻ. രാമൻപിള്ള)
775

സഹോദയ (മാസിക) 864

സാ

സാംഖ്യകാർകാഭാഷാവ്യാഖ്യാനം 976
സാംബശിവശാസ്ത്രി കെ.
862, 960—962

സാംബശിവിയം 962

സാധുനിശ്ചലാനന്ദദാസ് 1121

സാമാന്യനിരൂപകി 979

സാമുവൽലാങ് ഹോറൺക്ലൈമെൻസ്
(Samuel Long horne clemens) 1070

സാമ്രാജ്യഗീത 896, 897, 901

സാരാത്മദിപിക 959

സാലാതുര്യയമുനി, പാണിനി നോക്കുക
സാവിത്രിവൃത്തം 888

സാഹിതി (മാസിക) 1042

സാഹിതിവിലാസം 886

സാഹിത്യകുതൂഹലം (എ. ആർ.
രാ. രാ. വർമ്മ) 768

സാഹിത്യകുതൂഹലം (തുറവൂർ നാരാ
യണശാസ്ത്രികൾ) 798

സാഹിത്യചന്ദ്രിക 1075

സാഹിത്യചിന്തകൻ 938

സാഹിത്യഭൂപ്രണം 762

സാഹിത്യഭൂപ്രണം-പരിഭാഷ
(രാജയ്ക്കുട്ടി) 954

സാഹിത്യഭൂപ്രണവർത്തനം
(പി. കെ. പണിക്കർ) 762

സാഹിത്യഭാസൻ, എം. ആർ. നായർ
നോക്കുക

സാഹിത്യനീകഷം 1067

സാഹിത്യപ്രണയികൻ 1116

സാഹിത്യമഞ്ജുഷ 762, 763

സാഹിത്യവിലാസം 835, 843, 844,
847

സാഹിത്യസാഹ്യം 809, 824, 827,
1116

സാഹിത്യസുധാകരം 884

സാഹിത്യസന്ദേശം 871

സാഹിത്യഭരണം 879

സാരാജ 892, 893

സാരാവീചാരം 782—784

സി. സി.

സിംഹമുനാദൻ (Cymbeline) 1093

സി. ഡി. ഡേവിഡ് 1095—1097

സിദ്ധാന്തകരമുദി 761, 792, 807, 830,
895, 946, 949, 955, 965, 971

സിദ്ധാന്തബീജ 950

സിദ്ധാന്തലക്ഷണം 956

സിദ്ധാന്തലേഖനസംഗ്രഹം 979

സിദ്ധാഞ്ജനം 948

സി. പി., അപൂർവ്വമനോഹര നോക്കുക

സി. വി., രാമൻപിള്ള നോക്കുക

സിതാലക്ഷ്മി 1086, 1087, 1091

സിതാവിജയം, അഥവാ മൂലകാ
സുവധം 764

സു

സുകുമാരൻ, കെ. 1054

സുഖജീവിതം 1087

സുഖസാധകവ്യാഖ്യാ 971

സുചരിതമിശ്രൻ 962

സുജനാനന്ദിനി 759, 760

സുദർശനം 905

സുധാംഗദ 938

സുന്ദോപസ്മരം (നാടകം) 995

സുന്ദോപസ്മരയുദ്ധം (ആ. ക.)
878—880

സുപ്രഭാതം 755

സുബ്രഹ്മണ്യൻനമ്പൂരിപ്പാട് 1042

സുബ്രഹ്മണ്യൻപോറ്റി
സി. എസ്. 917

സുബ്രഹ്മണ്യപൂജാകല്പം, വ്യാഖ്യാനം
972, 973

സുബ്രഹ്മണ്യശതകം 912, 917

സുബ്രഹ്മണ്യസ്തോത്രം 992

സുഭദ്രാജ്ജനം (ഇക്കാവതം) 963

സുഭദ്രാജ്ജനവർത്തനം
(കേശവശാസ്ത്രി) 963

സുഭദ്രാഹരണം (ഉണ്ണികൃഷ്ണവാരീയർ)
768

സുഭദ്രാഹരണപ്രബന്ധം 970

സുഭാഷിതരത്നാകരം 832, 841

സുരംഗല 1085

സുരതവിധി 832

സുശ്രുതസംഹിതാവ്യാഖ്യാ 971

സുകുന്ദികതാമണിമാല 896, 897

സൂര്യശതകം (കേശവശാസ്ത്രി) 963

സൂര്യശതകം (നാണപിള്ള) 999

സൂര്യാഷ്ടകം 995

സേ etc.

സേതുയാത്രാവണ്ണനം 948
 സേവിനി 1088
 സൈമൺ, കെ. വി. 786
 സൈരസ്രി 1101, 1102
 സൊഫോക്ലീസ് 1113
 സോക്രട്ടീസ് 1113
 സൗദാമിനി 864, 870
 സൗന്ദര്യലഹരി 767, 769
 സൗന്ദര്യലഹരിതജ്ജമ 913, 917, 919
 സൗന്ദര്യലഹരിഭാഷാവ്യാഖ്യാനം 779
 സൗഭാഗ്യഭാസ്കരം 779

സ്ത etc

സ്തന്ദസപാമിവ്യാഖ്യ 962
 സ്താൻപുരാണം 1116
 സ്തോത്രം 1058
 സ്തവമാല 996
 സ്തവരത്നമാല ഭാഷാവ്യാഖ്യാനസഹിതം 777, 887
 സ്തവരത്നമാലിക, അഥവാ, സ്തവരത്നാവലി, അഥവാ പുത്തൻജേനകീർത്തനം 828, 829, 832, 837, 838
 സ്തവരത്നഹാരാവലി 986
 സ്ത്രീധർമ്മം 1051
 സ്തനിക്കുന്ന അസ്ഥിമാടം 938, 939, 942
 സ്താൽപ്രായശ്ചിത്തവ്യാഖ്യാനം 951
 സ്തൈലം 874
 സ്വദേശാഭിമാനി 883, 5057, 1111
 സ്വപ്നചരിതം 950
 സ്വപ്നവാസവദത്തം (ഭാഷാനാടകം) 809, 818, 819
 സ്വരാജ്യസർവ്വസ്വം 996
 സ്വരാട് (വാരിക) 1047
 സ്വർഗ്ഗീയനീക്ഷേപം (Treasure of Heaven) 1078
 സ്വർണ്ണലത (തജ്ജമ) 1061
 സ്വാതന്ത്ര്യഗാഥ 932, 933
 സ്വാതീതികനാഥ, രാമവർമ്മഹാരാജാവു നോക്കുക
 സ്വാതീതികനാഥ സംഗീതകൃതികൾ 1094
 സ്വാത്മസുധാകരം 995
 സ്വാഭിമാനി 1075
 സ്വാമി ആഗമാനന്ദൻ 1116

സ്വരാജ്യലക്ഷ്മീപഞ്ചകം 995
 സ്വാഹാസുധാകരം 768
 സ്വപിൻബെർൺ 934
 സൈപ്രക്കേട് 973

ഹ

ഹരയോഗപ്രദീപിക 996
 ഹരികീർത്തനം 995
 ഹരിനാരായണ ആഘ്ര 1024
 ഹരിപഞ്ചകം 995
 ഹരിഭജനാമൃതം 995, 996
 ഹരിശർമ്മ, എ. ഡി. 1117
 ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം (കി. പാ.) 879
 ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം (സംഗീതനാടകം) 754
 ഹരിശ്ചന്ദ്രശതകം 751, 752
 ഹരിഷ്വരതം 995

ഹാ etc

ഹാംലെറ്റ് 874, 875
 ഹാഫീസ് 923
 ഹാദാവലി 955
 ഹാലാസുപുരാണം 1022
 ഹാസ്യാഞ്ജലി 1076
 ഹിതോപദേശം (തജ്ജമ) 875
 ഹിന്ദു (പത്രം) 976
 ഹിന്ദുപദപുതപത്തി 798—800
 ഹിന്ദുമതപ്രദീപിക 961
 ഹിരണ്യസുരവധം 829, 831, 836
 ഹിമാൻസ് 835
 ഹൃദയസ്തീതം 935
 ഹൃദയോല്പാസം വ്യാഖ്യ 971
 ഹേമന്തചന്ദ്രിക 938
 ഹേലാറാജൻ 962
 ഹൈമവതി 892
 ഹോം മാഗസിൻ 1064
 ഹോരാ 964, 979

റാ etc

റാബറ്റ് ലൂയിസ് സ്റ്റീവൻസൺ (Robert-Louis Stevenson) 1087
 റാവ് ബഹദൂർ വേലായുധൻ, പി. 913, 1001
 റിച്ചർ്ദ് തൃതീയൻ (Richard III) 1094
 റോമിയോ ആൻഡ് ജൂലിയേറ്റ് 1094
 റെറനീസൺ 773, 783, 835

ശുദ്ധിപത്രം

പേജ്:—751—1122

പേജ്	വരി	അബലം	സുബലം
752	3*	ചേൻടിമയായമ—	ചേൻടിമയായമ—
754	15	1107	1117
760	6	1062	1082
762	7	സാരാത്മ	സർവാത്മ
764	26	200-ൽപ്പരം	100-ൽപ്പരം
767	2*	കംസവധം 1085-ലും	കംസവധം 1083-ലും രാമു വംശം 1085-ലും
774	1	Introductory	Introductory
778	11	കവിയൂർ	കണ്ടിയൂർ
784	9	കോൺസ്റ്റന്റൈൻ	കോൺസ്റ്റന്റൈൻ
789	12	ആരംഭപുരത്തു്	ആരംഭപുരത്തു്
793	1*	മാനായായ (?) സു	മാനായായസു
794	18	60	50
797	18	കന്നിമാസ	1089-മാമാണ്ടു കന്നിമാസ
804	4	ക്രി. പി. 1070-ൽ	കൊല്ലവർഷം 1072-ൽ
813	13	വേകല (?)	വേകല
828	2*	ഉപരിപാഠം:—	ഉപരിപാഠം:—
832	25	1037	1067
835	7	കിളിപ്പാട്ടു്	തുള്ളൽപ്പാട്ടു്
841	14	മവതി	മണവതി
844	21	സംഗീതപ്രവേശകവും	സംഗീതപ്രവേശികയും
860	4	സഹസ്രശതക	സഹസ്രകലശ
864	2*	ഉളാണിനി	ഉണാളിനി
867	16	മുഴുതീ—	മുഴുകി—
876	24	ചൊക്കും	മോക്കും
883	4	വൈദേശ്യവും	പദ്യരചനാ വൈദേശ്യവും
895	4*	തൊഴിലിന്റെ	തൊഴിലിൽ തന്റെ
895	2*	പി. കെ. കൃഷ്ണൻ	പി. കെ. കൃഷ്ണൻ
896	15	ബല	ബാല
„	17	സൂക്തിപിന്താമണി	സൂക്തിമുക്താമണിമാല
„	29	18	17
900	8*	മാന്താരിത്തു്?'	മാന്താരിത്തു്?'
908	20	കാര്യം	ക്രൂര്യം
911	9	കാര്യം	ക്രൂര്യം
935	4	2-ാം-നു	21-ാം-നു
961	6*	വിധി	നിധി
962	2	സാംബശിവിജയം	സാംബശിവിജയം
„	12	ബ്രഹ്മപുരാണം	ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം
967	25	1087	1078
970	3*	ദേവകീമനയമ്മ	ദേവകീയമ്മ
986	13	പര്യായ	പരാന്ത
997	17	ഉയർന്ന	ഉയർന്ന.
1004	6*	അൺകവനൻഡഡ്	അൺകവനൻററഡ്
1007	23	പട്ട	പട്ട

പേജ് വരി	അബലം	സുബലം
1014 21	ഗ്രാൻഡ്	ഗ്രാൻഡ്
„ 31	കിഴക്കേ	കിഴ
1026 6	കണ്ടപ്പൻ മാമന്റെ	കണ്ടപ്പമ്മാമന്റെ
1028 5	കണ്ണരിൽ	കണ്ണരിൻ
1033 15	ബി. കെ.	വി. കെ.
„ 30	എന്നാൽ പറയാം.	എന്നാൽ ഒരു പറയാം.
1042 24	ഒളപ്പമണ്ണ നമ്പൂരി	ഒളപ്പമണ്ണ കുട്ടൻനമ്പൂരി
„ 6*	അന്ധപിശപാസത്തിൽ	അന്ധപിശപാസങ്ങളിൽ
1054 9*	രാമണ്ണിമേനോൻ	രാമണ്ണിനായർ

പേജ് 775:—18-ാം വരിയിലെ ‘ഉപദേശശതകം’ കഴിഞ്ഞു “കസ്യമദേവന്റെ ദൃഷ്ടാന്തകലികാശതകം” എന്നുകൂടി ചേർത്തുവായിക്കുക.

പേജ് 821:—23-ാം വരിയിലെ ‘ഉപപാദിച്ചു’ എന്നതു കഴിഞ്ഞു “നൈയാ യികരിതിയിൽ സംജ്ഞകളെ നിവൃത്തിച്ചു” എന്നുകൂടി ചേർത്തുവായിക്കുക.

പേജ് 822:—28-ാം വരിയിലെ ‘മണിക്ക ദീപിക’ എന്നതു കഴിഞ്ഞു “സ്ഥാനിയ മാകകനിമിത്തം പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിനു മണിദീപിക” എന്നുകൂടി ചേർത്തുവായിക്കുക.

പേജ് 825:—20-ാം വരിയിലെ “സ്തുകിസ്തും മായ രീതിയിൽ” എന്നതിനുപകരം “സ്തുകിസ്തും മായ ഭാഷയിൽ സംശയച്ഛേദിയായ രീതിയിൽ” എന്നു വായിക്കുക.

പേജ് 826:—17-ാം വരിയിലെ “ഇത്യാദി ചിന്ത” എന്നതിനുപകരം “ഇത്യാദി വിപ്ലങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ശങ്ക, ‘അററം കൂടാതെ യത്നം പലതു’ ഇത്യാദി” ചിന്ത വായിക്കുക.

പേജ് 861:—30-ാം വരിയിലെ “ഞങ്ങളെ നി” കഴിഞ്ഞു “പരിപാലയ പര മാപാവനി” എന്നുകൂടി ചേർത്തുവായിക്കുക.

പേജ് 923:—താഴെനിന്നും 6-ാം വരിയിലെ “സമാഗമത്തിനു ശേഷം” എന്നതു കഴിഞ്ഞു “അവിടെ നിന്നോടിച്ചോയി മദനൻ നമ്മുടെയിൽ” എന്നു കൂടി ചേർത്തുവായിക്കുക.

